

Vú Em Siêu Cấp: Tướng Công Thật Hung Mạnh

Contents

Vú Em Siêu Cấp: Tướng Công Thật Hung Mạnh	5
1. Chương 1: Xuyên Qua	5
2. Chương 2: Cảnh Xuân Tiết Ra Ngoài	6
3. Chương 3: Ai Câu Dẫn Người	8
4. Chương 4: Dựa Vào Cái Gì Đánh Ta?	9
5. Chương 5: Người Là Ai?	10
6. Chương 6: Tình Huống Thế Nào	11
7. Chương 7: Dĩ Nhiên Là Biết Võ Công	12
8. Chương 8: Hoàng Thượng Đến	13
9. Chương 9: Chẳng Lê Có Gian Tình?	14
10. Chương 10: Bốn Nữ Nhân Khiêu Khích	16
11. Chương 11: Lại Hôn Ta	17
12. Chương 12: Lòng Ngực Thật Ôn Nhu	18
13. Chương 13: Kiên Ẩn	19
14. Chương 14: Hù Dọa Các Người.	21
15. Chương 15: Năm Mươi Đại Bản	22
16. Chương 16: Cường Bạo?	23
17. Chương 17: Phải Gọi Nhị Ca	25
18. Chương 18: Xem Người Cường Bạo Nhũ Mẫu	26
19. Chương 19: Phật Quỳ	28
20. Chương 20: Mật Tích	29
21. Chương 21: Chẳng Lê Chết?	30
22. Chương 22: Ngàn Lỗi Vạn Lỗi, Nịnh Bợ Không Tê	32
23. Chương 23: Người Thần Bí	33
24. Chương 24: Bị Đè	34
25. Chương 25: Thất Vọng	36
26. Chương 26: Nhũ Mẫu Ôn Nhu	37
27. Chương 27: “lão Nhị” Gặp Nguy Hiểm	38
28. Chương 28: Vạn Thụ Vô Cương	39
29. Chương 29: Nghiệp Chương Nặng Nề.	41
30. Chương 30: Thức Ăn Ngon Hấp Dẫn	42
31. Chương 31: Hình Ảnh Âm Áp	43
32. Chương 32: Đừng Đắc Tội Nữ Nhân.	44
33. Chương 33: Tiểu Gia Tới	45
34. Chương 34: Nam Nhân Lỗ Thể	47
35. Chương 35: Thần Y Hộ Thể	48
36. Chương 36: Thật Yd	49
37. Chương 37: Tướng Quân, Bình Tĩnh	51
38. Chương 38: Phong Ba Tiềm Ẩn	52
39. Chương 39: Nhân Cách Bị Làm Nhục	53
40. Chương 40: Ooxx Đại Gia Người.	55

41. Chương 41: Người Cũng Là Xuyên Qua Tới?	56
42. Chương 42: Sớm Gặp	57
43. Chương 43: Nếu Người Phạm Ta, Ta Gian Toàn Thân Nàng	58
44. Chương 44: Người Tới Giờ Uống Thuốc Rồi	60
45. Chương 45: Biến Cố	61
46. Chương 46: Trúng Độc	62
47. Chương 47: Trời U Ám	63
48. Chương 48: Con Cờ	64
49. Chương 49: Ba Đào Mạnh Liệt	65
50. Chương 50: Cứu Anh	67
51. Chương 51: Tiện Nhân, Cảm Miệng Cho Ta	68
52. Chương 52: Một Cây Gai Trong Lòng	69
53. Chương 53: Thả Nàng	70
54. Chương 54: Vô Tình Đến Mức Này	71
55. Chương 55: Kẻ Ngu Rất Tốt	72
56. Chương 56: Vì Sao Lại Khóc?	74
57. Chương 57: Diện Mạo Của Bồn Tướng, Người Hải Lòng Không?	75
58. Chương 58: Nam Nữ Khác Nhau	76
59. Chương 59: Hồng Nhan Lệ Tình Niệm	77
60. Chương 60: Trần Trụi Trêu Đùa	78
61. Chương 61: Tia Lửa Giữa Hai Người	80
62. Chương 62: Trời Ôi, Nụ Hôn Đầu Không Còn	81
63. Chương 63: Đây Chính Là Yêu Thương	82
64. Chương 64: Cứu Mạng A	83
65. Chương 65: Nữ Nhân Ghê Tởm	84
66. Chương 66: Thật Quá Đáng	87
67. Chương 67: Ta Làm Sai Sao	90
68. Chương 68: Không Bằng Cầm Thú.	93
69. Chương 69: Làm Khô Bản Tướng Đi	97
70. Chương 70: Vặn Vẹo Thân Thể	100
71. Chương 71: Màn Biểu Diễn Kinh Động	104
72. Chương 72: Người Có Ý Gì	106
73. Chương 73: Tứ Hôn	108
74. Chương 74: Len Lén Hôn	110
75. Chương 75: Văn Chương Trôi Chảy	113
76. Chương 76: Đi Đạo Kỹ Viện	115
77. Chương 77: Các Người Hiểu, Thời Gian “này Nợ Í É Í É”	118
78. Chương 78: Các Người Hiểu Thời Gian “này Nợ Í É Í É” (2)	120
79. Chương 79: Tướng Quân Có Đam Mê Bất Lương	122
80. Chương 80: Bí Mật	125
81. Chương 81: Tuyệt Học Của Nhũ Mẫu	127
82. Chương 82: Đại Di Mục (dì Lớn) Tới	129
83. Chương 83: Ôn Nhu	131
84. Chương 84: Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ	134
85. Chương 85: Nhũ Mẫu Siêu Cấp Vô Địch Bóng Đèn Điện	136
86. Chương 86: Nhìn Tuyệt Chiêu Của Ta	138
87. Chương 87: Thần Tiên Tỷ Tỷ	140
88. Chương 88: Có Quỷ A	143
89. Chương 89: Muốn Ăn Đậu Hũ Trở Lại	145
90. Chương 90: Nhất Thời Xung Động, Con Cháu Ngụy Cơ, Chịu Đựng A!	147
91. Chương 91: Một Khóc Hai Nháo Ba Treo Cổ	149
92. Chương 92: Người Chê Hay Không Chê?	152
93. Chương 93: Thì Ra Là Bệnh Tâm Thần	154
94. Chương 94: Dùng Tánh Mạng Của Ta Đi Yêu Người	156

95. Chương 95: Sét A, Bỏ Hấn Đi	158
96. Chương 96: Bạch Bàn Bàn	161
97. Chương 97: Nướng Thịt?	162
98. Chương 98: Thú Tính Của Tướng Quân	165
99. Chương 99: Cầu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu, Sói Và Bả Cường Gian Lăn Nhau	167
100. Chương 100: Nhũ Mẫu Hút “dương Tinh” Của Phụ Thân	169
101. Chương 101: Quyển Quyển Xoa Xoa Chi Đạo Đức Kinh	171
102. Chương 102: Người Đã Dùng, Không Thể Trả Hàng Lại	175
103. Chương 103: Mười Tám Cầm	177
104. Chương 104: Tiểu Hoàng Qua Chi Ôn Tình Thiên	179
105. Chương 105: Hành Động Chấn Động Của Năm Tiểu Quỷ	183
106. Chương 106: Đông Phương Cái Gì Đó Bất Bại Là Ta	188
107. Chương 107: Liệt Dương Thiên Chi Phòng Tắc Đối Chiến	191
108. Chương 108: Thật Dâm, Thật Dâm, Thật Ướt, Thật Ướt	197
109. Chương 109: Phong Hậu Kiến Huyết (thấy Máu Sau Vinh) Chi Đại Hôn	202
110. Chương 110: Hái Hoa Tặc Mập Mà Không Ngán	208
111. Chương 111: Xem Ta Hoàn Toàn Xinh Đẹp	212
112. Chương 112: Ban Ngày Cũng Động Phòng	215
113. Chương 113: Bí Mật Của Tiểu Ngũ	218
114. Chương 114: Gian Phu Dâm Phụ	220
115. Chương 115: Dục Vọng Không Được Thỏa Mãn	222
116. Chương 116: Yêu Nghiệt Chuyển Thế	225
117. Chương 117: Ta Chỉ Đi Ngang Qua	227
118. Chương 118: Cái Giường Thật Lớn	229
119. Chương 119: Sát Thủ Áo Đen	231
120. Chương 120: Thật Tiện	234
121. Chương 121: Hồn Hoa	236
122. Chương 122: Chất Độc Thật Quỷ Dị	238
123. Chương 123: Người Áo Đen Và Độc Cô Hoa	241
124. Chương 124: Đệ Nhất Công Tử	243
125. Chương 125: Mẹ Hấn Sinh Yêu Tinh	245
126. Chương 126: Bệnh Tâm Thần Rất Đẹp Rất Yêu Nghiệt	247
127. Chương 127: Thân Phận Của Đệ Nhất Công Tử	249
128. Chương 128: Trâu Già Gặm Cỏ Non	251
129. Chương 129: Không Nên Xem Thường Trẻ Con	253
130. Chương 130: Giúp Người Làm Ra Sữa	258
131. Chương 131: Nỗi Đau Của Độc Cô Diễm	262
132. Chương 132: Bỏ Qua Cho Bốn Đứa Nhỏ	267
133. Chương 133: Tiểu Ngũ Bị Thương	272
134. Chương 134: Tam Công Chúa Muốn Giở Trò	277
135. Chương 135: Chinh Đốn Tam Công Chúa	278
136. Chương 136: Ta Muốn Về Nhà	280
137. Chương 137: Dám Chiếm Tiện Nghi Của Lão Nương	283
138. Chương 138: Thân Phận Bí Mật Khác	285
139. Chương 139: Nữ Hiệp, Đầu Hạ Lưu Tường A	287
140. Chương 140: Người Trong Tủ Cung Đi Ra	289
141. Chương 141: Tại Sao Giành Nam Nhân Của Ta	292
142. Chương 142: An Đức Tây Diên	294
143. Chương 143: Muốn Chết Chết Xa Một Chút	296
144. Chương 144: Tâm Hữu Linh Tê	298
145. Chương 145: So Với Đàn Ông Còn Đàn Ông Hơn	300
146. Chương 146: Người Có Cái Gì Bất Mãn	302
147. Chương 147: Sát Tinh Trong Đời A	305
148. Chương 148: Thích Luyện Đồng	307

149. Chương 149:	Làm Chính Sự Quan Trọng Hơn	309
150. Chương 150:	Tiểu Anh Đào	311
151. Chương 151:	Chúng Ta Cùng Đi Luyện Công	312
152. Chương 152:	Đoạn Tuyệt Quan Hệ	315
153. Chương 153:	Nguồn Gốc Của Vô Sinh Cốc Cùng Hắc Diệu	316
154. Chương 154:	Kinh Chấn Mọi Người	318
155. Chương 155:	Cương Thi Trong Truyền Thuyết A	320
156. Chương 156:	Đồ Chơi	322
157. Chương 157:	Hồng Nhan Lệ Phát Tác	324
158. Chương 158:	Độc Cô Diễm Chết	326
159. Chương 159:	Kế Hoạch Cứu Người Của Bốn Tiểu Quỷ	328
160. Chương 160:	Mang Thai Đứa Nhỏ	331
161. Chương 161:	Nhũ Mẫu, Ta Dẫn Người Rời Đi	333
162. Chương 162:	Bát Quái Thật Là Lợi Hại	335
163. Chương 163:	Tuyệt Chiêu Mắng Chửi Người	338
164. Chương 164:	Thiên Nữ Rải Hoa	340
165. Chương 165:	Nhóc Con Thật Thông Minh	343
166. Chương 166:	Táng Tận Thiên Lương	345
167. Chương 167:	Lại Ăn Đậu Hủ Của Ta	347
168. Chương 168:	Không Biết Xấu hổ	348
169. Chương 169:	Vẫn Còn Hơi Non	350
170. Chương 170:	Tìm	352
171. Chương 171:	Sư Phụ Của Sư Phụ Đi Ra	353
172. Chương 172:	Tiểu Xuân Tử	356
173. Chương 173:	Lão Tam, Cẩn Thận	357
174. Chương 174:	Lão Già Không Biết Thẹn	359
175. Chương 175:	Cái Mông To	361
176. Chương 176:	Nhập Đam Mỹ Sâu Tựa Như Biển	363
177. Chương 177:	Nhũ Mẫu Không Còn Thở	366
178. Chương 178:	Người Nào Đang Đánh Rắm	368
179. Chương 179:	Bỏ Gian Tà Theo Chính Nghĩa	371
180. Chương 180:	Không Có Đầu Óc	372
181. Chương 181:	Mọi Người Cười Ngất	374
182. Chương 182:	Đáng Yêu Tiểu Anh Đào	377
183. Chương 183:	Cha Con Đoàn Tụ	379
184. Chương 184:	Đại Kết Cục	382
185. Chương 185:	Ngoại Truyện 1: Tiểu Ác Ma Độc Cô Gia	387
186. Chương 186:	Ngoại Truyện 2: Tiểu Ác Ma Độc Cô Gia (2)	392
187. Chương 187:	Ngoại Truyện 3: Độc Cô Sương Và Thượng Quan Dạ (1)	394
188. Chương 188:	Ngoại Truyện 4: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (2)	396
189. Chương 189:	Ngoại Truyện 5: Độc Cô Sương Và Thượng Quan Dạ (3)	399
190. Chương 190:	Ngoại Truyện 6: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (4)	401
191. Chương 191:	Ngoại Truyện 7: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (5)	403
192. Chương 192:	Ngoại Truyện 8: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (6)	405
193. Chương 193:	Ngoại Truyện 9: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (7)	408
194. Chương 194:	Ngoại Truyện 10: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (8)	410
195. Chương 195:	Ngoại Truyện 11: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (9)	412
196. Chương 196:	Ngoại Truyện 12: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (10)	414
197. Chương 197:	Ngoại Truyện 13: Độc Cô Sương Và Thượng Quan Dạ (11)	416
198. Chương 198:	Ngoại Truyện 14: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (12)	418
199. Chương 199:	Ngoại Truyện 15: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (13)	421
200. Chương 200:	Ngoại Truyện 16: Độc Cô Sương Và Thượng Quan Dạ (14)	424
201. Chương 201:	Ngoại Truyện 17: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (15)	428
202. Chương 202:	Ngoại Truyện 18: Độc Cô Sương Và Thượng Quan Dạ (16)	431

203. Chương 203: Ngoại Truyện 19: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Đêm (17)	434
204. Chương 204: Ngoại Truyện 20: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (18)	437
205. Chương 205: Ngoại Truyện 21: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (19)	439
206. Chương 206: Ngoại Truyện 22: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (20)	443
207. Chương 207: Ngoại Truyện 23: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (21)	446
208. Chương 208: Ngoại Truyện 24: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (22)	448
209. Chương 209: Ngoại Truyện 25: Độc Cô Sương Và Thượng Quan Dạ (cuối)	452

Vú Em Siêu Cấp: Tướng Công Thật Hung Mạnh

Giới thiệu

Nhũ mẫu vì sao người và phụ thân không mặc quần áo a?” Lão đại mười tuổi nháy mắt to ngây thơ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-em-sieu-cap-tuong-cong-that-hung-manh>

1. Chương 1: Xuyên Qua

Trời ơi, ngực thật là đau.

Trực giác đầu tiên khi Hường Tiểu Văn tỉnh lại, chính là nửa người dường như đang bị cái gì cắn, liên tục không dứt truyền đến cảm giác đau.

Nàng chớp mắt, chậm rãi mở ra ——

Vậy mà vừa nhìn, nàng hoàn toàn ngây dại. Trước mắt là tình huống thế nào, đầu một tiểu quỷ đang nằm ở ngực của nàng, miệng cắn ngực của nàng, đang... bú sữa sao?

Trời ạ, bú sữa?

Nàng... nàng có sữa sao?

“A...” Tiếng thét chói tai tựa như heo bị chọc tiết từ trong miệng Hường Tiểu Văn phát ra, thanh âm kia lớn đến mức rung động đến toàn bộ phạm vi bán kính mấy trăm mét.

Tiểu quỷ kia vốn là không hút được sữa đang buồn bực cực độ, lại bị Hường Tiểu Văn bất thành linh thét chói tai dọa cho sợ đến cả kinh, chỉ thấy đôi mắt ti hí của nó xấu xa nháy mắt, sau đó dẹp cái miệng nhỏ nhắn, oa một tiếng khóc lớn lên.

“Oa a... Ô ô ô...” Tiếng khóc kia, so với tiếng thét chói tai của Hường Tiểu Văn càng khiến người chú ý hơn.

Hường Tiểu Văn còn chưa kịp sửa sang lại y phục, liền bị tiếng khóc của tiểu tử này dời đi lực chú ý, tỉ mỉ quan sát tiểu quỷ mới vừa rồi cắn ngực nàng.

Vừa nhìn đến, nàng sợ hãi kêu lên lần nữa.

Trời ạ, dáng dấp tiểu quỷ này rất yêu nghiệt, khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn thật là tinh xảo, còn có đôi mắt to đang rơi lệ kia khiến tâm người xem cũng bị nhéo theo, nhìn bộ dạng khóc lóc của nó, Hường Tiểu Văn cảm giác mới vừa rồi mình hình như có chút quá đáng, tiểu quỷ đáng yêu như thế dù có ăn đậu hủ thì nàng cũng nên bỏ qua mới phải.

“Này, cậu bé à, đừng khóc, cô không phải cố ý đâu.” Thanh âm Hường Tiểu Văn mềm mại vang lên

Đứa trẻ vẫn đang khóc, bộ dáng giống như là bị Hường Tiểu Văn hù rồi, chẳng qua nếu như Hường Tiểu Văn để ý một chút, sẽ có thể phát hiện ánh mắt giả hoạt ẩn ở đáy mắt đứa trẻ.

Vẫn còn khóc?

“Cậu bé, đáp ứng cô không khóc..., cô mua đồ ăn ngon cho con.” Hường Tiểu Văn đối với việc dỗ con nít cũng có bản lĩnh, nàng cũng không tin nói như vậy tiểu quỷ này còn khóc.

Nhưng kết quả là, đứa trẻ này vẫn đang khóc.

Hường Tiểu Văn lại gần, sờ sờ mặt đứa trẻ. Oa, rất non rất có cảm xúc, khiến cho nàng không nỡ buông tay. “Này, con nít phải ngoan, con khóc nhè như thế sẽ khiến cho người ghét nha.”

Chân mày đứa trẻ nhú nhẹ. Cậu không thích người ta sờ mặt của cậu, bất quá kỳ quái, nữ nhân này trước kia không phải là sợ cậu nhất sao? Bây giờ sao lại dám tới sờ cậu?

Đứa trẻ quay đầu đi chỗ khác, bất quá vẫn khóc.

Hường Tiểu Văn vốn là sờ mặt đứa trẻ, bị hành động như vậy, biến thành sờ đầu của cậu ta.

“Tóc này...” Cảm giác thật tốt, giống như tơ, vừa trơn vừa mềm...

Ách? Dợi chút, tóc dài?

Ánh mắt Hường Tiểu Văn tỉ mỉ quan sát đứa trẻ lần nữa, nàng càng xem, càng nhú lông mày.

Xoa tóc dài, mặc trang phục cổ đại đắt tiền, nhìn thể nào cũng giống như tiểu kim đồng trên phim truyền hình. Cha mẹ đứa bé này thật là kỳ quái, làm gì cho con mình ăn mặc thành như vậy?

Bất quá vấn đề là, đứa bé này sao lại ở trong phòng nàng, nàng ở lầu 18 lận đó.

Hường Tiểu Văn nhìn quanh bốn phía, sau đó, nàng phát ra tiếng thét chói tai tựa như giết heo

Cả gian phòng, đều là bày trí theo lối cổ điển đến không thể cổ hơn, đối diện giường nàng có một cái gương đồng, nhìn qua mặt gương, nàng bị dọa sợ cho hãi

Bởi vì, trong gương chiếu tới, cũng không phải là hình dạng của mình, mà là một nữ nhân rất đẹp...

Nàng liêu lĩnh vội vàng xuống giường, chạy đến trước gương nhìn xuống, gương mặt xem ra rất đẹp rất đẹp, nàng kinh ngạc trợn to đôi mắt, hung hăng tự bầu vào mình...

“Má, thật là đau, trời ơi... Mình, mình lại xuyên qua...”

2. Chương 2: Cảnh Xuân Tiết Ra Ngoài

Thanh âm kinh ngạc vạn phần của Hường Tiểu Văn vừa rơi xuống, một bóng dáng cao lớn nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

“Chuyện gì...” Thanh âm lãnh khốc còn chưa nói xong chữ tiếp theo, liền bị cảnh xuân trước mắt làm mắc kẹt.

Chỉ thấy nữ nhân trước mắt, nút áo bị mở, áo lót màu hồng chảy xuống tới ngang hông mảnh khảnh, ngực đầy đặn mướt mà lộ ra ngoài, trên da thịt trắng nõn, có hai vết răng màu đỏ, thoạt nhìn hấp dẫn đến đòi mạng.

Mà hai đoá mai hồng kia, phía trên có ánh nước bóng, chớp động dụ người.

Độc Cô Diễm nghe tiếng la vội vàng chạy tới, không nghĩ tới mình thấy là một màn trào máu như vậy, hấn nhìn chăm chăm ngực Hướng Tiểu Văn không khỏi nuốt nuốt nước miếng, trên gương mặt tuần tú lãnh khốc, không thể nhận ra xuất hiện nhàn nhạt đỏ.

Hướng Tiểu Văn ở thời điểm Độc Cô Diễm nhìn nàng đồng thời, nàng cũng đang quan sát hấn.

Ánh mắt chạm nhau, Hướng Tiểu Văn không khỏi tâm thần chấn động. Trời ạ, nam nhân này rất đẹp trai rất có khí phách.

Người ở trước mắt mặc một bộ trường bào màu đen, thân thể cao lớn kèm theo một cổ ngạo khí bẩm sinh và khí phách đẹp mắt, làm cho người ta cảm giác bóng mắt giống như là mặt trời chói chang. Khuôn mặt hoàn mỹ như dao gọt, mặc dù lãnh khốc vô cùng, nhưng lại mê người đáng chết.

Hả?

Ánh mắt Hướng Tiểu Văn cuối cùng rơi vào trên lỗ tai nam tử kia, thậm chí có nhàn nhạt đỏ ửng.

Nàng không nhìn lầm chứ?

Vào giờ phút này Hướng Tiểu Văn hoàn toàn không có phát hiện, ngực của mình, hoàn toàn đã bị người thấy hết.

Độc Cô Diễm thấy Hướng Tiểu Văn ngơ ngác nhìn mình chăm chăm, lông mày lạnh không khỏi nhảy lên. Lúng túng biến mất, trở thành một mặt cười lạnh.

Hấn vừa trở về liền nghe được trong phòng hài nhi truyền đến tiếng thét chói tai, hấn cho là đã xảy ra chuyện gì rồi, vì vậy liền vội vàng chạy tới, không ngờ nguyên lai là tiết mục câu dẫn mình của nữ nhân này.

Lạnh lùng giũ cột thoáng qua đáy mắt, Độc Cô Diễm không nhìn Hướng Tiểu Văn nữa, xoay người đang muốn rời đi.

“Phụ thân, nữ mẫu không cho con bú sữa.” Lúc Độc Cô Diễm chuẩn bị rời đi, tiểu hài tử chưa từng lên tiếng nhào tới bên chân Độc Cô Diễm, một tay ôm lấy hấn.

Độc Cô Diễm bị ôm liền dừng bước lại, ánh mắt lãnh khốc quét về phía hài nhi chừng ba tuổi rưỡi, vung tay lên, đem cậu bé ôm ở trên vai. “Hoa nhi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Hướng Tiểu Văn nhìn một màn này, hiểu rõ gât đầu. Thì ra nam nhân anh tuấn này là cha của tiểu hài tử này, đáng đáp tuyệt không giống.

Bú sữa, bú sữa...

Trời ạ, chẳng lẽ...

Hướng Tiểu Văn mặt tái nhợt nhìn xuống ngực của mình, quả nhiên là...

“A...” Nàng không muốn sống nữa, nàng lại không mặc gì đứng ở trước mặt một nam nhân xa lạ lâu như vậy, hơn nữa một chút phản ứng cũng không có, Trời ơi, để cho người ta thấy hết mà mình lại vẫn đang háo sắc.

Tiếng la thất thanh của Hướng Tiểu Văn khiến Độc Cô Diễm không vui.

Hấn vừa muốn lên tiếng khiển trách, nhưng không ngờ lời còn chưa phát ra, mặt Hướng Tiểu Văn đã đỏ lên giống như bị lửa thiêu, sau đó cả người giống như là một trận gió từ bên cạnh của bọn hấn xẹt qua, bay thẳng đến bên ngoài, vậy mà mới chạy hai bước, giống như phát hiện cái gì, vội vàng lại chuyển phương hướng, chạy vào trong nhà.

Độc Cô Diễm thấy vậy, đôi lông mày nhíu lại, lạnh lùng nói: “Người đâu, nữ nhân này dám can đảm câu dẫn bản tướng, ném nàng ta ra khỏi phủ tướng quân cho bản tướng.”

“Dạ, tướng quân.” Hai người thị vệ bước vào

Hướng Tiểu Văn chỉnh lý xong y phục tròn mắt, nàng câu dẫn hấn? Có lầm không?

Nàng bị nhìn thấy hết mà bây giờ bị nói thành câu dẫn, nam nhân này quá tự đại. Hướng Tiểu Văn cho tới bây giờ cũng chưa từng tức giận như vậy...

3. Chương 3: Ai Câu Dẫn Người

Nàng đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị chỉ vào nam nhân kia nói: “Ai câu dẫn người? Ta bị người nhìn thấy hết không tìm người tính sổ thì thôi, tên nam nhân tự đại như người lại còn dám nói ta câu dẫn người, xin hỏi người toàn thân trên dưới, điểm nào đáng giá để ta câu dẫn, còn nữa, cái gọi là phủ tướng quân của người, bốn tiểu thư không hiếm lạ, không cần người đuổi, bốn tiểu thư tự có chân, sẽ tự rời đi.”

Hương Tiểu Văn oanh oanh liệt liệt nói một hồi, làm cho tất cả mọi người trong phòng kinh hãi.

Hai thị vệ nhìn chăm chăm Hương Tiểu Văn như là thấy quỷ, nữ nhân này, cũng dám nói chuyện với tướng quân như vậy? Trời ạ, nàng ta là ngai mệnh quá dài sao?

Độc Cô Diễm nghe Hương Tiểu Văn rống to, sắc mặt xanh mét trước nay chưa từng có, quanh thân tản ra khí lạnh như băng, cơ hồ làm cho người ta cảm thấy đang ở trận Tu La.

Không thấy hấn ra tay như thế nào, trong chớp mắt Hương Tiểu Văn liền bị hấn nắm vào trong tay, cánh tay cường mà có lực, nổi lên gân xanh, tựa hồ hận muốn bóp nát Hương Tiểu Văn ngay lập tức.

Hương Tiểu Văn chỉ cảm thấy xương tay truyền đến từng trận đau đớn, nhưng nàng quật cường tuyệt đối sẽ không làm mình kêu đau ra tiếng.

Hương Tiểu Văn nàng cái gì cũng không có, chỉ có duy nhất chính là một thân cốt khí, ở hiện đại nàng chịu nhiều khổ sở như vậy, cũng chưa từng làm nàng cúi đầu, bức bách của nam nhân này coi là gì.

Hương Tiểu Văn cắn răng, cau mày, nhưng không chịu cầu xin tha thứ.

Độc Cô Diễm nguyên bản tính hung hăng khiển trách Hương Tiểu Văn, nhưng khi hấn cúi đầu nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ quật cường của Hương Tiểu Văn thì đáy mắt lạnh như băng của hấn hiện lên vài tia rung động không thể nhận ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường này, thật rất giống ái thiếp đã qua đời của mình, thân hình phập phồng, hơi hơi chấn động.

Độc Cô Diễm nhìn chăm chăm Hương Tiểu Văn, ánh mắt phần nộ ban đầu biến thành hoảng hốt, lực đạo trong tay cũng dần dần trở nên mềm nhẹ.

Hương Tiểu Văn thấy lực đạo trong tay buông lỏng, nàng lập tức giãy, cũng không thèm nhìn tới nam nhân ở trước mắt một cái, xoay người rời đi.

“Đứng lại.” Thanh âm lạnh lùng của Độc Cô Diễm vang lên, hai thị vệ liền tiến lên ngăn lại Hương Tiểu Văn.

Hắn ôm tiểu nhi tử Độc Cô Hoa, trên cao nhìn xuống Hương Tiểu Văn, khuôn mặt tuần tú bình tĩnh lãnh khốc, nhìn không ra một tia biểu tình.

Độc Cô Hoa trong lòng hấn, nháy ánh mắt đáng yêu, một tia giảo hoạt từ đáy mắt cậu nhóc hiện lên. Nhũ mẫu trước mắt này, cũng dám chống đối phụ thân, thật có bản lĩnh, xem ra, những ngày về sau này cậu sẽ không nhàm chán.

Ánh mắt linh động đáng yêu nháy mắt, Độc Cô Hoa thu lại giảo hoạt ở đáy mắt, ngẩng đầu nói với Độc Cô Diễm đang trầm mặc: “Phụ thân, sao lại muốn đuổi Nhũ mẫu ra khỏi phủ, Hoa Nhi muốn Nhũ mẫu, phụ thân...” Nói xong, mắt nổi lên lệ quang, bộ dáng muốn khóc lại nhịn xuống không khóc, người xem cực kỳ không đành lòng.

Độc Cô Diễm thấy vẻ mặt tiểu nhi tử như thế, nghĩ lắm Độc Cô Hoa thật sự sinh ra loại tình cảm không muốn xa rời với Hương Tiểu Văn, hấn xoa nhẹ đầu tiểu nhi tử, lại lạnh nhạt nói với Hương Tiểu Văn: “Nể tình Hoa Nhi, hôm nay bản tướng tạm tha cho người, từ giờ trở đi, người ở lại Nghị Hoa Cư, không thể rời đi nửa bước, trái lệnh, trừng phạt theo gia pháp.”

Lạnh lùng liếc Hương Tiểu Văn một cái, Độc Cô Diễm ôm tiểu nhi tử Độc Cô Hoa rời đi.

Khi hấn xoay người thì Hương Tiểu Văn lại nhìn thấy Độc Cô Hoa ghé vào bả vai Độc Cô Diễm nháy mắt đối với mình...

Nàng sững sốt, cậu ta...

Hương Tiểu Văn mở trừng hai mắt lại nhìn qua, Độc Cô Hoa nhỏ nhỏ nhu thuận đáng yêu vô cùng, làm sao lại có bộ dáng tà khí như vừa rồi.

Hương Tiểu Văn thu hồi ánh mắt, trầm nghĩ nhất định là mình hoa mắt, đứa trẻ lúc này mới có ba tuổi, làm sao có thể có tà khí.

4. Chương 4: Dựa Vào Cái Gì Đánh Ta?

Độc Cô Diễm ôm Độc Cô Hoa rời đi không lâu, Hương Tiểu Văn lúc này mới ngồi xuống, còn chưa có lấy hơi thì thanh âm bén nhọn của một đám nữ tử liên vang lên ở cửa.

“Thật không biết xấu hổ.”

“Đúng vậy, nàng ta nghĩ chỉ cần dựa vào khuôn mặt giống như phu nhân là có thể câu dẫn tướng quân sao, nàng ta cũng không tự soi gương, với xuất thân đệ tiện của nàng ta, tướng quân làm sao có thể để ý nàng ta.”

“Như Hương, người nói xem tất cả mọi người đều là nhũ mẫu nhưng nữ nhân này sao lại tốt số như vậy có thể chiếu cố ngũ công nữ tử nhỏ nhất.”

“Hừ, tốt số? Chưa chắc đâu, người không nhìn thấy vừa rồi tướng quân tức giận như thế nào sao? Tiện nhân này sẽ sớm bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân mà thôi.”

Thanh âm trào phúng vang lên, bốn nữ nhân quần áo diễm lệ bước vào.

Dẫn đầu là một nữ nhân mặc váy dài màu đỏ, mặt như phù dung, thân như cành liễu, một đôi mắt hoa đào sắc bén trào phúng nhìn chằm chằm Hương Tiểu Văn vừa ngồi xuống, một tia cười lạnh theo khóe môi xuất hiện.

Hương Tiểu Văn hơi hơi nhíu mày, ngay tại thời điểm vừa nhìn thấy, nàng liền không thích nữ nhân này.

Nàng di chuyển ánh mắt, nhất nhất đánh giá ba nữ nhân còn lại. Đứng ở bên cạnh nữ nhân áo đỏ, là một nữ nhân áo vàng, tư sắc tuy rằng so ra kém hơn nữ nhân áo đỏ, nhưng lại hơn một phần xinh xắn, bất quá phần xinh xắn này khi nhìn thấy Hương Tiểu Văn thì liền biến thành oán hận, ánh mắt kia như hận không thể xé Hương Tiểu Văn ra ngay lập tức

Nữ nhân thứ ba, mặc váy lam, thân hình khéo léo cao gầy, cùng hai nữ nhân trước so sánh, dù có oán hận cũng không biểu hiện ra bên ngoài, bất quá trong ánh mắt liếc qua Hương Tiểu Văn vẫn dấu không được nụ cười lạnh ác độc và trào phúng.

Nữ nhân thứ tư trên người váy hồng phấn, tóc cũng không vén lên giống ba nữ nhân phía trước, mà là trực tiếp xõa xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào nhìn sơ phảng phất đoán nhiều lắm là mười bảy mười tám tuổi, thế nào cũng không giống một nhũ mẫu.

Khi Hương Tiểu Văn đang đánh giá các nàng thì nữ nhân áo hồng nhạt cất bước đi tới Hương Tiểu Văn.

“Chát ——” Nữ nhân kia giơ tay lên, hung hăng tát Hương Tiểu Văn một cái.

Mặt Hương Tiểu Văn bị tát nghiêng sang một bên, trên mặt đau rát, sợi tóc trên trán rơi xuống, che đi ánh mắt phẫn nộ của Hương Tiểu Văn.

Má, nữ nhân này có phải có tật xấu hay không, nàng không trêu chọc nàng ta mà? Thế nhưng dám tát nàng? Có lầm hay không.

“Người là ai? Dựa vào cái gì động thủ đối với ta?” Hương Tiểu Văn nâng mặt lên, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn chằm chằm nữ nhân kia.

Nữ nhân kia hừ lạnh một tiếng, thái độ kiêu ngạo mười phần không ai bì nổi: “Tiện nhân, ít giả ngu đi, đừng cho là bọn ta không biết, người đang muốn câu dẫn tướng quân, muốn bò lên vị trí tướng quân phu

nhân chứ gì, nói cho người biết đừng có mơ tưởng.” Hừ, nói thế nào thì tướng quân cũng là biểu tỳ phu của nàng, nàng tuyệt đối không thể để cho tiện nhân này bò lên vị trí tướng quân phu nhân trước nàng đâu.

“Đúng vậy, đừng mơ tưởng.” Ba nữ nhân còn lại, cũng đều phụ họa theo.

Hướng Tiểu Vân nổi giận, má, câu dẫn tướng quân? Câu dẫn cái rắm, một đám nữ tử biến thái, thấy Hướng Tiểu Vân nàng không lên tiếng nên tưởng rằng có thể khi dễ sao?

Hôm nay nếu không phản kích, để tùy ý đám đám nữ tử này khi dễ, tương lai nhất định không có ngày yên ổn.

Vì thế, Hướng Tiểu Vân trước mặt đám nữ tử kiêu ngạo này, cong môi lạnh lùng cười.

Bốn nữ nhân thấy Hướng Tiểu Vân bỗng nhiên cười, thâm nghĩ, tiện nhân này không phải là bị đánh đến trở nên ngu ngốc chứ? Sao lại cười với các nàng?

Bốn nữ nhân thần sắc kinh ngạc còn chưa hết, đã thấy thân thể Hướng Tiểu Vân cực kỳ linh hoạt đi đến đối giữa các nàng, giơ tay lên, chân vừa nhấc, kéo qua bả vai nữ nhân vừa tát nàng, một cú ném qua vai xinh đẹp liền hoàn thành như vậy.

“Oanh——”

Nữ nhân kia bị té ngã không hề có hình tượng, đau đến nổi nàng ta kêu rên không thôi. “Người, người, người...”

Nàng chỉ vào Hướng Tiểu Vân, hai chữ tiện nhân còn chưa nói ra mồm, bị cảnh tượng nhìn thấy kế tiếp khiến lời nói mắc nơi cổ họng, ngón tay chỉ vào Hướng Tiểu Vân cũng run run lên.

Chỉ thấy Hướng Tiểu Vân dùng cùng một thủ pháp, nhất nhất đều đem ba nữ nhân kia ném ngã trên mặt đất, nhất thời, bốn nữ tử kiêu ngạo kia đều kêu thảm thành một đoàn, bộ dáng cực kỳ chật vật, nhìn thế nào cũng không còn dáng vẻ kiêu ngạo như vừa rồi.

5. Chương 5: Người Là Ai?

Hướng Tiểu Vân vỗ tay một cái, lạnh lùng hướng về phía bốn nữ tử kia nói: “Không cần biết các người là ai? Về sau đừng cố gắng khiêu khích sự nhẫn nại của ta, nếu không, sẽ không đơn giản là bị ném như hôm nay đâu, nghe rõ chưa?”

Hừ, tưởng Hướng Tiểu Vân nàng là kẻ ngu mặc cho người đánh chửi sao? Từ nhỏ đến lớn công phu quyền cước của nàng nổi tiếng xa gần đó.

Bốn nữ tử kia lần lượt bò dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Vân hết sức oán hận, nhưng lại e ngại công phu quý dị của Hướng Tiểu Vân, nên lúc này bọn họ dù rất tức giận vẫn không dám nói gì.

Tức giận nhìn chòng chọc Hướng Tiểu Vân một cái, bốn người ôm hận rời đi.

Khi rời đi, nữ nhân áo đỏ có thâm ý khác nên liếc Hướng Tiểu Vân một cái, không biết tại sao, Hướng Tiểu Vân bị nàng nhìn thoáng qua như vậy, đáy lòng xuất hiện một loại cảm giác rất kỳ quái, làm nàng rất không thoải mái.

Sau khi bốn nữ nhân trước mắt nàng rời đi, trong lòng cũng bắt đầu buồn bực.

Nàng đã bị xuyên qua, nhưng còn bà nội làm sao bây giờ? Bà nội nhất định rất đau lòng, nàng là linh hồn xuyên qua, vậy còn thân thể ở hiện đại của nàng sẽ như thế nào? Chẳng lẽ đã chết rồi sao?

Vừa nghĩ tới thân thể mình ở hiện đại đã chết, hốc mắt Hướng Tiểu Vân liền đỏ lên không ngừng, nàng luôn luôn không sợ trời, không sợ đất, nhưng nghĩ đến bà nội một mình sống không chỗ nương tựa, liền thấy thương tâm khổ sở nước mắt liền không nhịn được trượt ra hốc mắt.

“Tiểu Vân tỷ tỷ, sao tỷ khóc? Có phải Ngũ công tử lại khi dễ tỷ hay không?” Lúc Hướng Tiểu Vân thương tâm đang rơi lệ, một thanh âm chất chứa vang lên ở bên tai nàng.

Hương Tiểu Văn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đứng ở trước mặt nàng là một tiểu cô nương khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, vận một bộ quần áo màu lục, trên đầu kết kiểu tóc hai bánh bao tròn trịa, đôi mắt to linh động khả ái nhìn thấy mặt Hương Tiểu Văn đang khóc thút thít thì thoáng qua tia khổ sở.

Hương Tiểu Văn nhanh chóng hít mũi một cái, thanh thanh giọng che giấu nói: “Không có.” Hương Tiểu Văn luôn luôn kiên cường, rất không quen để cho người khác thấy bộ dạng nàng khóc thút thít, rất khó coi, nên nàng cũng chỉ dám trốn một mình len lén khóc.

Tiểu cô nương kia vừa nghe Hương Tiểu Văn nói không có, khả ái nháy mắt một cái, tức giận bất bình nói: “Tiểu Văn tỷ tỷ, muội biết nhất định là chuyện tốt của Ngũ công tử đứa trẻ hư này làm ra, mọi ngày cậu ấy thường không để ý lớn nhỏ cũng coi như là ngoan, không ngờ hôm nay lại mượn tướng quân để khi dễ tiểu Văn tỷ tỷ, thật quá đáng.”

“Ách...” Hương Tiểu Văn nhìn bộ dạng tiểu cô nương kia tức giận bất bình, ngây ngẩn cả người. Đứa trẻ đó khi dễ nàng sao? Đứa trẻ kia mới mấy tuổi thôi, nàng có thể bị khi dễ sao?

Tiểu cô nương thấy dáng vẻ ngơ ngác của Hương Tiểu Văn, không khỏi thở dài nói: “Tiểu Văn tỷ tỷ, tỷ đừng buồn nữa, muội nghĩ Ngũ công tử lớn lên một chút sẽ không sao, đến lúc đó sẽ là những ngày an nhàn của chúng ta.”

“Cái đó, muội có phải hiểu lầm cái gì không?”

“Hiểu lầm? Làm sao có thể, Tiểu Văn tỷ tỷ, muội biết tỷ lương thiện, nhưng tỷ cũng không thể im lặng như vậy được, muội đã muốn nói cho tướng quân biết sớm, nhưng tỷ lại nói Ngũ công tử còn nhỏ, chưa hiểu chuyện nên không cần nói cho tướng quân, còn sợ tướng quân đánh cậu ấy, muội nói Tiểu Văn tỷ tỷ đó, tỷ không thể thiện lương như vậy, a, đúng rồi, mới vừa rồi muội thấy bộ dạng tức giận của đám người kia, Tiểu Văn tỷ tỷ, có phải các nàng lại tới khi dễ tỷ không...”

Nhìn bộ dạng tiểu cô nương lăm nhăm một đồng lớn, Hương Tiểu Văn không nhịn được lên tiếng cắt đứt. “Muội đó, muội là ai?”

“Cái gì?” Tiểu cô nương khoa trương bày vẻ mặt hoảng sợ. “Tiểu Văn tỷ tỷ, tỷ.. tỷ... tỷ không biết muội?”

Hương Tiểu Văn lắc đầu.

“Tiểu Văn tỷ tỷ, tỷ đừng làm muội sợ, muội là Hải Nhi.” Hải Nhi kích động, lắc cánh tay Hương Tiểu Văn kêu lớn tiếng.

“Suyt.” Hương Tiểu Văn đưa ngón tay đặt ở trên miệng, làm động tác chó có lên tiếng. “Cái đó, Hải Nhi, muội nhỏ giọng chút, nhỏ giọng một chút.”, nếu để cho người khác nghe, không biết lại xuất hiện thêm phiền toái gì ở bên ngoài.

6. Chương 6: Tình Huống Thế Nào

“Suyt.” Hải Nhi nháy mắt, cũng học theo động tác của Hương Tiểu Văn, sau đó hạ thấp giọng nói nhỏ: “Tiểu Văn tỷ tỷ, muội thấy tỷ trở nên là lạ?”

Hương Tiểu Văn ngượng ngùng cười một tiếng. “Hắc hắc, lạ chỗ nào?” Không phải là phát hiện nàng là giả mạo chứ? Trời mới biết, nàng tuyệt không muốn giả mạo người khác.

“Tiểu Văn tỷ tỷ sao tỷ có thể không biết Hải Nhi, hơn nữa, hơn nữa Tiểu Văn tỷ cười thật thô lỗ.”

Thô lỗ? Nàng có sao? Nàng cười chân thành cơ mà.

“Hải Nhi, thật ra là như vậy, mới vừa rồi tỷ đang ngủ thì tỉnh giấc, phát hiện đầu thật là đau, toàn thân trở nên thật kỳ quái, sau đó mở mắt, liền không nhớ gì cả.” Hương Tiểu Văn quyết định ột lời nói dối để che giấu mình, Hải Nhi này thoát nhìn tâm tư rất đơn thuần, không khó lừa gạt.

Quả nhiên, Hải Nhi vừa nghe, không chỉ là tin, mà còn xuất ra một bộ dạng lo lắng không yên. “Tiểu Văn tỷ tỷ, đầu tỷ bây giờ còn đau không? Vậy bây giờ tỷ có nhớ gì không?”

“Không đau, bắt quá tất cả mọi chuyện đều quên hết rồi.” Hường Tiểu Văn giả bộ bộ dạng mê mang, cổ nhân chính là dễ gạt.

Hải Nhi thấy vậy, vội vàng lên tiếng. “Tiểu Văn tỷ tỷ không nhớ ra cũng đừng miễn cưỡng, Hải Nhi sẽ đem chuyện mình biết nói cho Tiểu Văn tỷ tỷ.”

“Hắc hắc, Hải Nhi, muội thật tốt.” Hường Tiểu Văn nháy mắt, đáy mắt đều là nụ cười giao hoạt khả ái

Kế tiếp, Hường Tiểu Văn nghe Hải Nhi kể, đối với tất cả chuyện của mình đã có hiểu biết nhất định.

Chủ nhân thân thể này cũng gọi là Hường Tiểu Văn, năm nay mười tám tuổi, vốn là tiểu thư nhà giàu, nhưng vì gia cảnh sa sút, bắt đắ dĩ bán mình vào phủ tướng quân làm nhũ mẫu. Nói là nhũ mẫu nhưng cũng không cần đút sữa, mà chỉ cần chiếu cố tất cả cuộc sống hằng ngày của Độc Cô Hoa mới ba tuổi rưỡi.

Triều đại này hoàn toàn không có trong lịch sử, gọi là Ngân Nguyệt vương triều, nghe nói tình cảm của đương kim hoàng thượng và Đại tướng quân Độc Cô Diễm hết sức tốt, hai người so với huynh đệ còn thân hơn. Đại tướng quân Độc Cô Diễm năm nay ba mươi lăm, thành thân năm 20 tuổi, thê tử chính là biểu muội của mình, sinh được bốn nam một nữ, nghe nói Độc Cô Diễm sủng ái đối với thê tử có thừa, vậy mà tiệc vui chóng tàn, thê tử Lãnh Tĩnh Hương vừa mới hạ sinh Độc Cô Hoa liền qua đời, từ đó về sau, Độc Cô Diễm liền thê không lấy vợ nữa.

Hải Nhi cũng nói qua tình huống năm tiểu quý của Độc Cô Diễm, con lớn nhất Độc Cô Ly, năm nay mười tuổi. Con thứ hai Độc Cô Khuynh, năm nay tám tuổi. Con thứ ba Độc Cô Phi, năm nay cũng tám tuổi, là sinh đôi với Độc Cô Khuynh. Thứ tư là nữ nhi Độc Cô Sương năm nay năm tuổi, Ngũ nhi nhỏ nhất Độc Cô Hoa năm nay ba tuổi rưỡi.

Tuy năm tiểu quý còn nhỏ, nhưng bản lãnh chính người lại không nhỏ, đặc biệt là Độc Cô Hoa nhỏ nhất. Trước mặt Độc Cô Diễm đặc biệt giả bộ khả ái, vậy mà một khi ở chỗ không người nào thì liền nghĩ đủ biện pháp chinh Hường Tiểu Văn và Hải Nhi.

Hường Tiểu Văn nghe Hải Nhi kể xong, trong lòng lại sinh ra một cỗ quyết tâm, nếu nàng xuyên qua tới địa phương này làm nhũ mẫu như vậy nàng sẽ phải phát huy sở trường của nàng rồi, năm tiểu quý thích chinh người phải không? Hừ hừ, Hường Tiểu Văn nàng nhất định phải chinh bọn chúng ngoan ngoãn nghe lời, để cho bọn chúng làm đứa trẻ ngoan.

Giờ lên đèn, màn đêm dần dần buông xuống

Lúc này, vừa lúc là thời khắc ăn cơm tối của toàn phủ tướng quân, trên bàn tròn gỗ đồ tinh xảo, bày đầy thức ăn đầy đủ sắc hương vị, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta phải thèm thuồng, vậy mà năm đôi đũa trên bàn cơm lại không có chút hứng thú nào chọn tới chọn lui.

Độc Cô Diễm đưa ra chiếc đũa, nhất nhất đánh rớt năm đôi đũa này. “Ăn cơm cho tử tế đi, chọn tới chọn lui còn ra thể thống gì.” Thanh âm sáng giọng, nhất thời khiến cho thân thể mọi người ở đây cũng run rẩy.

7. Chương 7: Dĩ Nhiên Là Biết Vô Công

Trên bàn cơm, năm tiểu quý bị Độc Cô Diễm gầm to một tiếng, ngay lập tức trở nên sợ hãi, vội vàng lượm lại đôi đũa của mình, đồng loạt cho cơm vào miệng. Mọi người cúi đầu không dám lộn xộn, chỉ có một đôi mắt nhỏ phía sau chịu không được liếc về phía Độc Cô Diễm.

Nam nhân này căn bản là một lão già thô lỗ, có thể giáo dục con cái ăn cơm như vậy sao?

Thật sự là bạo lực quá đáng.

Nàng chịu không nổi loại hành động bạo lực vừa rồi, trước kia khi dạy trẻ em ở trường mẫu giáo, cũng đụng phải không ít loại người gia trưởng, nhưng sau này họ cũng bị nàng chinh đốn lại. Hiện giờ, nàng muốn thay đổi cách nhìn của nam nhân này, để cho hắn hiểu được, có nhiều phương pháp tốt để dạy dỗ hài tử

“Thái độ của ngài hung hăng như vậy, bọn chúng đều sợ ngài muốn chết, làm sao có thể nuốt trôi hả?” Trong đại sảnh đường yên tĩnh vang lên tiếng không sợ chết của Hường Tiểu Văn.

Ánh mắt của mọi người cùng nhìn về phía nàng, dường như trông thấy quái vật vậy. Trong lòng mọi người đều thầm nghĩ: Chắc không phải là nàng này nghĩ mạng mình quá tốt chứ?

Dám nói chuyện với tướng quân như vậy, nàng ta không biết rằng, kể từ sau khi phu nhân qua đời, tính tình tướng quân trở nên dễ dàng nổi giận hay sao mà còn dám khiêu khích tướng quân trước mặt mọi người?

Mà bốn người đã từng bị Hướng Tiểu Văn chinh, lúc này trên mặt có chút hả hê, hận không thể sớm thấy bộ dạng bị trừng phạt thê thảm của Hướng Tiểu Văn.

Đầu của năm tên tiểu quỷ cũng ngẩng lên, ánh mắt tò mò nhìn vào Hướng Tiểu Văn, sau đó liếc về phía Độc Cô Diễm đang nổi cơn thịnh nộ, dường như là cùng một lúc trong mắt của năm tên tiểu quỷ cùng hiện lên vẻ giảo hoạt.

Bọn chúng muốn nhìn thấy kế tiếp phụ thân bọn chúng trừng phạt nhũ mẫu ngốc nghếch này như thế nào? Còn nữa, liệu nhũ mẫu có phản kháng lại hay không?

Gương mặt của Độc Cô Diễm lạnh băng, hơi thở tràn đầy sát khí khiến mọi người nhịn không được, rùng mình một cái.

Hắn nặng nề vỗ bàn, đứng lên, hé mắt nhìn Hướng Tiểu Văn, lạnh lùng nói: “Người đâu, đem nữ nhân không biết sống chết này lôi ra ngoài cho bản tướng, phạt đánh hai mươi gậy.”

“Dạ, tướng quân.” Hai gã thị vệ bước lên phía trước định bắt Hướng Tiểu Văn.

“Khoan đã.” Đúng lúc này, Hướng Tiểu Văn lớn tiếng ngăn lại.

Độc Cô Diễm nhướng mày, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai thị vệ còn đang đứng yên không nhúc nhích nói: “Các người còn chần chừ gì nữa? Chẳng lẽ muốn bản tướng quân tự mình ra tay sao?”

“Ách...Dạ tướng quân.” Hai tên thị vệ kịp phản ứng, mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, vội vàng ra tay.

Hướng Tiểu Văn hoàn toàn tức giận. Ngay khi hai thị vệ chuẩn bị bắt được nàng, nàng nhanh chóng né ra, sau đó đứng ở vị trí tương đối xa, hét lớn về phía Độc Cô Diễm: “Được lắm, đường đường là đại tướng quân một nước, thế mà lại đánh một nữ tử yếu hơn mình, nói ra chẳng lẽ không sợ làm trò cười cho người khác xem sao, để xem đại tướng quân như ngài làm sao thu thập lòng quân?”

Thái độ quật cường, lạnh lùng, rất hợp với khuôn mặt xinh đẹp đang nổi giận đùng đùng, nội tâm của Độc Cô Diễm giống như bị một thứ gì đó ghì chặt, mặt mày xanh mét, bắt đầu khó có thể dụi đi được.

Nữ nhân này, tại sao khiến hắn có cảm giác giống như thê tử đã qua đời của hắn?

Hai thị vệ thấy Hướng Tiểu Văn né qua tránh lại, mất hết cả mặt mũi. Cuối cùng họ dùng hết sức nhào về phía Hướng Tiểu Văn, không ngờ rằng nàng ta không chỉ tránh được mà còn dùng thủ pháp kỳ quái, đẩy ngã bọn họ...

“Rầm...” Tiếng vang khổng lồ khiến ọi người kinh ngạc vạn phần.

Nhũ mẫu này biết võ công sao?

Năm tiểu quỷ nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Văn, ánh mắt tất cả dần dần sâu hơn, không hợp với độ tuổi của bọn chúng.

8. Chương 8: Hoàng Thượng Đến

Trong mắt Độc Cô Diễm hiện lên sự kinh ngạc, thân thủ nhanh nhẹn như vậy, có thể thấy được đã trải qua sự huấn luyện nhiều năm mới có thể đạt tới. Xem ra, người được gọi là nhũ mẫu này có lẽ không hề đơn giản như vẻ bề ngoài...

Độc Cô Diễm suy nghĩ về điều này, trong mắt hiện lên ý lạnh.

Hắn nhìn Hướng Tiểu Văn đang nổi giận đùng đùng nói: “Hôm nay bản tướng cũng muốn nghe một chút, vì sao bản tướng không thể thu phục lòng quân?” Hắn cũng muốn xem một chút, nữ nhân này ẩn giấu điều gì bên trong mình?

Hướng Tiểu Văn nén giận, cất giọng nói: “Tướng quân, ngài có từng nghe qua, có năm tài và mười lỗi?”

Độc Cô Diễm nhướn mày, năm tài, mười lỗi? Giải thích này cũng khá mới mẻ, hắn cũng muốn nghe một chút xem nàng giải thích thế nào.

“Nói đi.” Độc Cô Diễm ngồi xuống, lên tiếng.

“Năm tài gồm: dũng, trí, nhân, tin, trung. Dũng thì không thể phạm, trí thì không thể loạn, nhân thì người yêu, tin thì không lừa dối, trung thì không hai lòng. Còn mười lỗi, có dũng mà sơ sài thì chết người, có trí mà nôn nóng thì hại người, tham lam thì tốt người, có nhân mà không có nhẫn là hại người, có trí mà tâm e sợ, có tin mà vui mừng hân hoan, có liêm khiết mà không có người yêu, có trí mà tâm chậm chạp, cương nghị mà tự cho là đúng, yếu hèn mà mặc kệ người khác. Nếu người là đại tướng quân một nước, cực kỳ nghiêm khắc với bản thân, lại bởi vì những lời khó nghe của tiểu nữ mà đổi lấy một trận đòn, thử hỏi ngài, lần này ngài không có tuân theo những điều trên sao? Nếu thế làm sao thu phục lòng quân?”

Hướng Tiểu Văn vừa giải thích vừa nhìn mọi người đang nhìn mình kinh ngạc, nhưng không phải Độc Cô Diễm.

Hắn im lặng liếc mắt về phía nàng, trong đáy mắt chỉ có sự sắc sảo, lạnh lẽo cực kỳ.

Thật hay cho năm tài và mười lỗi, một nữ mẫu thiên cận như thế làm sao có thể giải thích trôi chảy như thế được, thân phận của nữ nhân này, xem ra hắn nên điều tra rõ.

Hắn thu lại ánh mắt, lạnh lùng nói: “Rất khéo mồm khéo miệng, nhưng muốn bốn tướng quân ta tha cho người còn chưa đủ, người nói xem chẳng lẽ phương thức mà bốn tướng quân quản dạy con cái là sai lầm?”

Ngay lập tức một loạt ánh mắt chĩa thẳng vào người Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn bị ánh mắt sắc bén như thế nhìn chăm chú, có chút hoảng loạn, dù sao nàng cũng đã quen với việc ra mặt dùm người khác, nên mặc dù có sợ, nhưng có thể không biểu lộ ra ngoài

“Tướng quân, việc ngài quản giáo con cái ta không có quyền hỏi đến, nhưng ngài không thấy ăn cơm là một việc rất nhẹ nhàng vui vẻ hay sao? Ngài hung dữ gầm lên với bọn chúng, sẽ khiến cho hình ảnh này in sâu trong tâm trí chúng, không thể xóa nhòa. Ngài hy vọng chúng vui vẻ chạy quanh bên mình hay là hy vọng khi bọn chúng thấy ngài là như thấy ác ma, muốn trốn tránh? Xin hỏi tướng quân, một khi trong tâm ngài có sự hoảng loạn, thì khi trưởng thành sẽ trở nên thế nào? Ta nghĩ tướng quân cũng không muốn thấy thế.”

Hướng Tiểu Văn nói chưa dứt, một tràng khen ngợi từ phía sau vang lên.

“Ha ha ha... nói thật hay!” Từ cửa đại sảnh, một mỹ nam trẻ tuổi đi vào, nhìn hắn bước đi, toàn thân tỏa ra một loại khí phách để vương bẩm sinh, khiến cho tất cả mọi người không chịu được than nhẹ.

Ngay khi hắn vừa bước vào, tất cả mọi người vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Độc Cô Diễm bước ra ngoài, hành lễ với người kia nhưng mà còn chưa kịp quỳ xuống đã được người kia đỡ dậy: “Diễm, giờ này còn hành lễ sao?” Nghe giọng nói, không khó có thể đoán ra được mức độ tình thâm giữa huynh đệ họ.

Mà ở phía trong, chỉ có Hướng Tiểu Văn ngẩng ngốc đứng nhìn. Hoàng thượng? Người kia là hoàng thượng sao???

9. Chương 9: Chẳng Lẽ Có Gian Tình?

Độc Cô Diễm lạnh lùng quét mắt tới, còn chưa có lên tiếng, đã bị thái giám phía sau hoàng thượng đoạt tiếng nói trước một bước: “Nô tài lớn mật, thấy hoàng thượng lại còn không quỳ?”

Hướng Tiểu Văn bị rống như vậy, mới phát hiện đại sảnh chỉ mình đứng ngơ ngác, cho nên, nàng cũng giả bộ muốn quỳ xuống.

Nhưng thân thể mới khom xuống một nửa, đã cảm thấy mình bị một cỗ lực lượng đỡ lên

Nàng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn về phía người nọ, dĩ nhiên là hoàng thượng. “Hoàng, hoàng thượng...” Nàng cả kinh nói chuyện cũng khê lấp bắp.

Có làm hay không? Hoàng thượng lại ở trước mặt mọi người đỡ nàng? Như vậy có thể làm cho người ta hiểu lầm cái gì không?

Quả nhiên, ánh mắt mọi người trong đại sảnh nhìn Hường Tiểu Văn giống như nàng cùng hoàng thượng có gian tình, sẽ không như vậy chứ, nàng chính là vô cùng trong sạch đó.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hường Tiểu Văn nhả lại, bộ dáng kia, linh khí động lòng người nói không lên lời.

Điểm này, tự Hường Tiểu Văn cũng không biết, nhưng hoàng thượng cách nàng gần nhất lại thu hết vào đáy mắt, ánh mắt khí phách kia, lần nữa hạ xuống trên người Hường Tiểu Văn, lại trở lên vô cùng nhu hòa.

Tay hoàng thượng Chung Ly Tuyết đỡ Hường Tiểu Văn cũng không lập tức buông ra, mà ngược lại càng thêm nắm chặt. Nơi lòng bàn tay, hơi thấm ra một chút mồ hôi, nếu như giờ phút này Hường Tiểu Văn nàng có đủ chú ý mà nói, không khó phát hiện, Chung Ly Tuyết, còn mang theo run sợ rất nhỏ.

Ánh mắt Chung Ly Tuyết thâm thúy, như có điều suy nghĩ nhìn khuôn mặt của Hường Tiểu Văn, khuôn mặt tuyệt mỹ kia, lại có phần tương tự với Tĩnh Hương đã qua đời...

Lần này, có nói gì hần cũng sẽ không buông tay nữa, bất kể nàng là người nào, hần nhất định cũng muốn có được nàng.

Lực đạo trong tay Chung Ly Tuyết tự giác tăng thêm mà không biết.

“Hoàng thượng, ngài làm nô tỳ đau.” Hường Tiểu Văn ngượng ngùng lên tiếng, thật sự nếu không lên tiếng, nàng thật lo lắng cái tay của nàng có thể cứ như vậy mà bị bóp nát.

“Lớn mật...” Tiếng thái giám bén nhọn mới vang lên, liền bị Chung Ly Tuyết khoát tay cắt đứt, người phía sau lập tức ngậm miệng lui sang một bên.

Chung Ly Tuyết chậm rãi buông tay Hường Tiểu Văn ra, âm giọng nói: “Không làm đau nàng chứ?”

“Ách?” Hường Tiểu Văn bị thái độ của Chung Ly Tuyết làm cho có chút u mê. Theo lý thuyết, hoàng thượng không nên dùng thái độ ân cần như thế đối với nàng mới phải?

Đối với bộ dạng ngu ngơ của Hường Tiểu Văn, trên khuôn mặt lạnh lùng của Chung Ly Tuyết lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, trong nháy mắt, giống như là thay đổi thành một người khác, khí phách biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác như tắm gió xuân.

Hường Tiểu Văn nhìn chằm chằm nụ cười đẹp mắt này của hoàng thượng Chung Ly Tuyết, ánh mắt nàng trở nên hoảng hốt.

Má, nụ cười thật đẹp, gương mặt thật soái.

Độc Cô Diễm đứng đối diện bọn họ đem tất cả thu hết vào mắt, chẳng biết tại sao, đáy lòng lại có một loại cảm giác khó chịu, hần nhớ rõ trước kia nữ nhân này bất kể ở nơi đâu, ánh mắt đều chỉ rơi vào trên người một mình hần, nhưng bây giờ, nữ nhân diện mạo giống Tĩnh Hương này, lại bày ra vẻ mặt si mê như thế đối với hoàng thượng...

Đáy mắt chợt lóe lên lạnh như băng, Độc Cô Diễm thu lại cảm giác kỳ quái trong lòng, tiến lên một bước cắt đứt bọn họ.

“Hoàng thượng, giờ này ngài tới đây, nói vậy cũng chưa dùng cơm phải không? Không bằng mời ngài ăn cơm ở tại trong phủ mặt tướng?” Ánh mắt lạnh lùng quét qua Hường Tiểu Văn.

“Được, Diễm, hôm nay chúng ta không say không nghỉ.” Chung Ly Tuyết cuối cùng liếc Hường Tiểu Văn một cái, mới cùng Độc Cô Diễm xoay người đi về hướng Tĩnh Minh cư ở hậu viện.

Hường Tiểu Văn nhìn chằm chằm bóng lưng hoàng thượng rời đi, mày nhíu lại. Hoàng thượng này quả nhiên như tin đồn, tình cảm cùng Độc Cô Diễm vô cùng tốt, mới vừa rồi nàng có chú ý, lúc hoàng thượng cùng Độc Cô Diễm nói chuyện, cũng là xưng ta, mà không phải trẫm.

Hướng Tiểu Văn lâm vào suy nghĩ, bị mệnh lệnh đột nhiên truyền đến của Độc Cô Diễm làm sợ hết hồn.

10. Chương 10: Bốn Nữ Nhân Khiêu Khích

Nhìn nam nhân gần ngay trước mắt, Hướng Tiểu Văn không nhìn được liếc mắt. “Tướng quân, ngài là u linh sao, đừng không tiếng động xuất hiện ở trước mặt người khác như vậy có được không, sẽ hù chết người đó” Nói xong, còn giả bộ vỗ ngực một cái.

Độc Cô Diễm vốn là muốn mở miệng, nhưng khi hắn nhìn tới Hướng Tiểu Văn ở trước mặt hắn mạnh mẽ vỗ ngực, ánh mắt của hắn hơi tức giận.

Nữ nhân đáng chết này, chẳng lẽ không biết cái gì là cảm thấy thẹn sao? Lại ở trước mặt mọi người dám vỗ ngực như vậy...

Chẳng biết tại sao, vừa nghĩ tới Hướng Tiểu Văn làm ra động tác này, hắn liền nghĩ đến bộ dáng lỏa lồ câu dẫn người của Hướng Tiểu Văn lúc trước, một đôi vú tuy nhìn gây gò, nhưng vô cùng mượt mà đầy đặn, đang tràn đầy ở trong đầu hắn.

Độc Cô Diễm rất không thích cảm giác như vậy, hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn Hướng Tiểu Văn một cái, trầm giọng nói: “Mới vừa rồi ngươi nói thái độ bốn tướng hung ác, khiến hài tử của bốn tướng không dám ăn cơm, vậy kể từ hôm nay trở đi, thức ăn của năm vị công tử tiểu thư, toàn bộ giao cho ngươi đảm nhiệm, hi vọng ngươi không để cho bốn tướng thấy tình huống tương tự.” Nói xong, phất tay áo lạnh lùng rời đi.

Hướng Tiểu Văn nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm rời đi, ở trong lòng làm động tác khinh bỉ.

Đồ đầu heo, xem thường Hướng Tiểu Văn nàng có phải hay không, được lắm, nàng liền biểu hiện tốt cho hắn xem.

Hướng Tiểu Văn tràn đầy ý chí chiến đấu xoay người, phát hiện một nhóm người phía sau đều mang theo tâm tình xem kịch vui nhìn nàng.

“Ô, thì ra Hướng nhũ mẫu của chúng ta còn có tài như thế, thật sự là hiếm thấy” Lên tiếng chính là nhũ mẫu áo trắng mới bị Hướng Tiểu Văn chinh phục, nàng phụ trách sinh hoạt thường ngày của đại công tử Độc Cô Ly.

Nhũ mẫu này là biểu muội của Lãnh Tĩnh Hương, ỷ lại vào chính mình cùng tướng quân có chút quan hệ thân thích, ngày thường thái độ cực kỳ kiêu ngạo, cả phủ tướng quân trừ ba nhũ mẫu khác, không ai thích nàng ta.

Lúc này nàng ta lên tiếng, những người khác đều không để ý đến.

Bất quá, chỉ cần có bốn nữ tử này, cũng đủ hát ra trò hay.

Tiếng của Như Hương vừa mới dứt, nữ nhân mặc quần áo màu đỏ liền lập tức tiếp đến.

“Như Hương nàng không biết sao? Hướng nhũ mẫu của chúng ta tài học rất nhiều, đặc biệt là làm thế nào để câu dẫn đàn ông, nàng ấy là đứng đầu đó.”

Nữ nhân mặc quần áo màu đỏ gọi là Thu Hồng, nói chuyện cực kỳ cay nghiệt, vừa cất tiếng liền đã thương người, nàng phụ trách sinh hoạt thường ngày của nhị công tử Độc Cô Khuynh.

Tiếng châm chọc của nàng vừa rơi xuống, bọn nha hoàn trong đại sảnh đều ríu rít nói nhỏ. Đề tài đều là vây quanh chuyện mới vừa rồi Hướng Tiểu Văn làm sao câu dẫn đại tướng quân, sau đó như thế nào bị Đại tướng quân chinh phục vân vân...

“Thu Hồng nàng chỉ nói đúng phân nửa, Hướng nhũ mẫu của chúng ta nhiều lắm là nói một nửa, các nàng không nhớ lần đó nàng ấy làm sao câu dẫn tướng quân, kết quả không phải đã tự rước lấy nhục nhã sao?” Nhũ mẫu mặc quần áo màu vàng đang nói chuyện, gọi là Ngữ Song, phụ trách sinh hoạt thường ngày của tam công tử Độc Cô Phi.

Khi tiếng nói của nàng ta vang lên, tất cả mọi người phát động một trận cười vang, ánh mắt còn giễu cợt quét về Hướng Tiểu Văn.

Nữ nhân mặc quần áo màu xanh tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội nhục nhã Hường Tiểu Văn như thế, nàng ta lạnh lùng nhìn chăm chăm Hường Tiểu Văn, cười đáp lại lời của Ngũ Song. “Còn không phải sao, Hường đại nhũ mẫu của chúng ta thật đúng là bất khuất.”

Nữ nhân quần áo màu xanh gọi là Bằng Lam, phụ trách sinh hoạt thường ngày của tứ tiểu thư

Bốn nữ tử này ngày thường cũng bị bốn tiểu quý kia hành hạ không ít, bất quá tất cả các nàng đều lựa chọn nhẫn nại giống Hường Tiểu Văn trước kia, không dám báo lên cho Độc Cô Diễm, sợ rằng lời vừa nói ra, sẽ bị mấy tiểu quý này chỉnh thậm hại hơn, mỗi lần bị nhóm tiểu quý kia chỉnh, các nàng đều tìm Hường Tiểu Văn khi dễ.

Lúc này, năm tiểu quý kia tất cả đều đứng tại chỗ, bọn chúng vẫn mỉm cười nhìn trận hay này, muốn nhìn xem Hường Tiểu Văn phản kích lại bốn nữ nhân này như thế nào.

11. Chương 11: Lại Hôn Ta

Ánh mắt Hường Tiểu Văn lạnh lùng quét qua bốn nữ nhân kia, cuối cùng giương môi lên, bày ra một nụ cười hết sức vô hại, nàng quyết định, không để ý bốn nữ tử này.

Bốn người nhìn chăm chăm Hường Tiểu Văn cười như vậy, trong lòng cũng nhất trí nhớ tới hình ảnh mình bị chỉnh, trong lòng không khỏi rung mình một cái.

Hường Tiểu Văn không để ý tới bọn họ này nữa, mà là hướng về phía năm tiểu quý tâm tình đang xem kịch vui kia cong đầu ngón tay.

Năm tiểu quý liếc mắt nhìn nhau, không hiểu Hường Tiểu Văn lại diễn trò gì, sau đó lão đại Độc Cô Ly đi tới hỏi: “Người gọi ta?”

Hường Tiểu Văn nhìn chăm chăm lão đại Độc Cô Ly kia, ách, không tệ, là một tiểu mỹ nam, mặc dù không có yêu nghiệt như Độc Cô Hoa, nhưng lại có một cổ cảm giác tuần tú, đặc biệt là đôi mắt kia, nhìn nhạt lại có thể câu dẫn người một cách vô hình, còn có cái miệng nhỏ nhắn đỏ bóng kia, khả ái giống như quả cherry nhỏ, làm cho người ta không nhịn được muốn cắn một cái.

Nàng đưa tay, vỗ vỗ mặt lão đại Độc Cô Ly, oa, cảm xúc cực non, so với mút quả còn có điểm trơn hơn

Độc Cô Ly nhú mày. Nữ nhân ngốc đáng chết, lại dám sờ mặt của cậu?

Bốn tiểu quý khác thấy vậy, cũng một bộ biểu tình kinh ngạc vạn phần, giống như không thể tin được chuyện đang thấy trước mắt

Trời ạ, nữ nhân kia lại dám sờ mặt lão đại, chẳng lẽ nhũ mẫu này không hiểu được, lão Đại quý nhất là gương mặt mình sao, ngay cả phụ thân cũng không cho chạm qua.

Bốn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp, giờ phút này đều lộ ra vẻ hưng phấn trước đây chưa từng thấy, con người mở to, chỉ sợ bỏ qua kịch hay phía sau.

Hường Tiểu Văn vẫn không có ý buông ra, nàng sờ sờ lại siết chặt, giống như rất nghiện.

Độc Cô Ly cho tới bây giờ cũng chưa từng tức giận như vậy, gương mặt luôn giả vờ ôn hòa vô hại, rốt cục tan vỡ, hiện ra nguyên hình.

Cậu vận lông mi dài, nhắm hết cả mắt, ánh mắt trào phúng lạnh lùng quét qua Hường Tiểu Văn, sau đó tay kia đâm cực nhanh tới mắt Hường Tiểu Văn...

Hường Tiểu Văn thấy ngón tay gần ngay trước mắt, lách người tránh thoát công kích của Độc Cô Ly, sau đó cực nhanh ra tay cầm ngón tay Độc Cô Ly.

Độc Cô Ly bị cầm, giấy thế nào cũng không gãy ra.

Cậu nhìn chăm chăm Hường Tiểu Văn, khó giữ vững bộ dáng vô hại trước kia, quát âm lên: “Nữ nhân đáng chết, lập tức buông bỏ đại gia ra.”

Lời kia vừa mới rơi xuống, liền bị Hường Tiểu Văn hung hăng gõ mạnh một cái. “Chỉ là một tiểu hài tử, còn học đòi người ta làm đại gia, đáng đánh.”

Mọi người ở đây, đồng loạt hít thấy hàn khí, đặc biệt là bốn nữ tử mới vừa rồi khi để Hường Tiểu Văn.

Trời ạ, các nàng không nhìn lầm chứ, Hường Tiểu Văn này lại dám đánh Đại thiếu gia? Nàng không biết, trong năm thiếu gia tiểu thư này, Đại thiếu gia là hay mang thù nhất, hơn nữa còn là có thù có oán nhất định phải trả, thậm chí hơn chính là, không chỉ báo thù một lần coi như xong, mà sẽ thời thời khắc khắc chinh người ở bất kỳ lúc nào người không để ý.

Lão Nhị Độc Cô Khuynh nhìn Hường Tiểu Văn chăm chăm, hứng thú phát ra hai chữ. “Tư thế đẹp.”

Lão Tam Độc Cô Phi nhìn Hường Tiểu Văn chăm chăm, vỗ hai tay, nói: “Thân thủ tốt.”

Lão Tứ Độc Cô Sương nhìn Hường Tiểu Văn chăm chăm, hai mắt phát sáng. “Ta muốn nhũ mẫu đó.”

Độc Cô Hoa nhỏ nhất nhìn Hường Tiểu Văn chăm chăm, cười đến rất phúc hắc. “Thật ngại quá các vị ca ca tỷ tỷ, nữ nhân đó là nhũ mẫu của đệ.”

Trên mặt Độc Cô Ly hết sức không nhịn được, nhưng lại giãy không ra khỏi tay Hường Tiểu Văn, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú giận đến hồng hồng, thoạt nhìn hết sức khả ái.

“Ngoan, lúc này mới có dáng vẻ trẻ nhỏ nên có nha, nhũ mẫu hôn một cái nào.” Nói xong, trước mặt mọi người khom người xuống, hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà kia hôn một cái.

Độc Cô Ly giật mình, một đôi mắt rất lớn nhìn chăm chăm Hường Tiểu Văn, giống như nàng vừa làm ra chuyện tội ác rất tày trời.

“Nữ nhân đáng chết, người, người, người lại dám hôn bổn đại gia ta”

12. Chương 12: Lòng Ngực Thật Ôn Nhu

“Ngoan, về sau nghe lời ta sẽ thường xuyên hôn con.” Hường Tiểu Văn vỗ vỗ đầu Độc Cô Ly, xuất ra một bộ dáng dạy bảo.

Độc Cô Ly giận đến thiếu chút nữa ngất đi, mà bốn tiểu quỷ phía sau cậu, đều cười trộm.

Hường Tiểu Văn liếc bọn chúng một cái, sau đó khoát tay nói với bọn chúng. “Các con không cần ghen tị, nếu như ngoan ngoãn, ta cũng sẽ rất công bằng hôn các con.”

Bốn người lạnh run. Bọn chúng đều không muốn bị hôn có được hay không? Nữ nhân này làm gì bày ra một bộ dạng như bọn chúng rất muốn, thật là đáng đánh.

Bây giờ Độc Cô Ly không chịu nổi, cậu vùng thoát ra khỏi Hường Tiểu Văn, hướng về thị vệ phía sau lưng hét lớn: “Người đâu, lời nữ nhân không biết sống chết này ra cho bổn đại gia, loạn côn đánh chết.”

Tiếng hô này vừa ra, mọi người cả kinh sững sờ bắt đầu hồi hồn, đặc biệt là bốn nữ nhân kia, cười có chút hả hê.

Vậy mà ——

Phản ứng sau đó của Hường Tiểu Văn, lần nữa khiến tất cả mọi người trong phòng kinh ngạc

Nàng ngồi chồm hổm xuống, hai tay vung lên, đem Độc Cô Ly đang la đang hét ôm vào trong lòng thật chặt, ngón tay mảnh khảnh ôn nhu vuốt Độc Cô Ly, trông mắt giống một hồ nước xanh, lẳng lặng nhìn về ánh mắt Độc Cô Ly. “Con tên là Độc Cô Ly có đúng hay không? Vậy về sau ta liền gọi con là A Ly, con thật sự hận ta như vậy sao? Muốn ta chết?” Thanh âm ôn nhu giống như là gió đêm quạt vào mặt, làm cho người ta nghe hết sức thoải mái.

Độc Cô Ly bị Hường Tiểu Văn ôm vào trong lòng, thần sắc tức giận chuyển thành tim đập mạnh và loạn nhịp. Cậu nhìn chăm chăm ánh mắt ôn nhu của Hường Tiểu Văn suy nghĩ xuất thần, nội tâm xuất hiện một loại xúc động chưa bao giờ có.

Nữ nhân này... Lại khiến cho nó cảm thấy ấm áp, rất giống cảm giác mẫu thân từng cho cậu...

Độc Cô Ly từ sáu tuổi mất đi mẫu thân, đối với một hài tử sáu tuổi mà nói, mẫu thân chết đi đã tạo thành tổn thương rất lớn trong nội tâm cậu, ngoài mặt mặc dù cậu nhìn như rất ổn, rất thờ ơ, thật ra thì mỗi đêm, nó cũng rất nhớ mẫu thân của mình.

Từ sau khi mẫu thân qua đời, cả phủ tướng quân không có ai ôm cậu nữa, cũng không có ai dùng giọng nói ôn nhu như thế nói chuyện với cậu, người trong phủ thấy cậu không phải là tránh thì chính là sợ, mà nữ nhân này lại...

Độc Cô Ly nhìn Hướng Tiểu Văn, ngoài miệng mặc dù không nói, nhưng Hướng Tiểu Văn biết, Độc Cô Ly này đã không bài xích nàng giống mới vừa rồi nữa.

Hai thị vệ bên cạnh thấy tình hình như thế, cũng đều không dám tiến lên.

Bốn tiểu quỷ khác nhìn chằm chằm một màn này, trên mặt mọi người cùng xuất hiện một loại vẻ mặt trầm tư.

Nữ nhân này ôm đại ca, đại ca lại không có phản kháng, còn xuất ra một bộ dạng giống như rất mê luyến, đại ca không phải là trúng tà chứ?

“Tốt lắm, thời gian không còn sớm, mau tới dùng cơm đi.” Hướng Tiểu Văn vừa nói, vừa ôm Độc Cô Ly đi tới bàn cơm.

Mặc dù Độc Cô Ly đã mười tuổi rồi, nhưng bởi vì quá gầy, lúc này nàng ôm cậu cũng không cần cố hết sức, ngược lại rất thích ôm Độc Cô Ly không được tự nhiên này.

Nàng âm thầm phát hiện, Độc Cô Ly này mặc dù thoát nhìn tính khí thật không tốt, thật ra đều do cậu ta giả vờ, nói trắng ra là, tên tiểu quỷ này chỉ muốn tranh thủ sự chú ý của người lớn mà thôi, thật ra thì, cậu rất muốn giống như những đứa trẻ khác có được sự sủng ái của phụ mẫu mình.

Độc Cô Ly bị Hướng Tiểu Văn thả vào trên ghế, sau đó gấp một cái đầu cá thả vào trong chén của cậu.

Mới vừa rồi lúc bọn họ ăn cơm, Hướng Tiểu Văn có chú ý tới, ánh mắt Độc Cô Ly ngấm vào đầu cá này, nàng đoán cậu nhất định rất thích ăn đầu cá, về phần tại sao cậu không gấp, nàng nghĩ về sau nàng sẽ hiểu rõ.

Độc Cô Ly kinh ngạc nhìn chằm chằm đầu cá trong chén, mặt chôn xuống thật sâu, không thấy rõ vẻ mặt của cậu.

“Nữ nhân đáng chết, bổn đại gia ghét nhất ăn đầu cá, ai cho ngươi nhiều chuyện.” Nó che giấu nội tâm của mình, cổ ý rống rất lớn tiếng.

13. Chương 13: Kiên Ăn

“Thật sao? Thì ra con chán ăn đầu cá à? Ta hiểu rồi, ta sẽ báo cho phòng bếp, sau này khi làm cá đều bỏ đầu, bây giờ ta giúp con gấp khúc đuôi.” Hướng Tiểu Văn nói xong, cổ ý giả bộ như muốn gấp khúc đuôi cho cậu ta.

“Hừ! bổn thiếu gia ta thay đổi chủ kiến. Bổn thiếu gia ta muốn ăn cái đầu cá này. Mỗi bữa ăn sau này cũng phải để đầu cá cho bổn thiếu gia ăn, có biết chưa?”

“Được.” Hướng Tiểu Văn cười đáp.

Nhìn bộ dạng ăn uống ngon lành của Độc Cô Ly nàng không khỏi tự nhủ: Thật là không thể tự nhiên khiển trách một đứa trẻ.

4 tên tiểu quỷ nhìn chằm chằm Độc Cô Ly ăn uống hăng say, làm cho bọn chúng cũng cảm thấy đói bụng, có cảm giác rất muốn ăn, cho nên cũng rói rít cầm đũa lên, bắt đầu ăn.

Nhưng mà, tạt kiên ăn mọi người đều có...

Lão Nhị Độc Cô Khuynh nghiêng người đưa chiếc đĩa có gấp một miếng măng non tới trước mặt Hướng Tiểu Văn: “Nhũ mẫu giúp ta bỏ đi phần trên dưới trái phải của miếng măng đi, ta chỉ ăn một chút xú ở giữa thôi.”

Lão Tam Độc Cô Phi gấp một cái phao câu gà cũng đưa đến trước mặt Hướng Tiểu Văn: “Nhũ mẫu ta ghét ăn phần da gà phía dưới phao câu lắm rồi, giúp ta bỏ nó đi.”

Lão Tứ Độc Cô Sương gấp một miếng dưa leo được cắt hết sức tinh xảo đưa qua Hướng Tiểu Văn: “Thật là, nói nhiều lần rồi, ta còn nhỏ không muốn ăn cả miếng, tại sao đầu bếp lại cắt thế này, nhũ mẫu người giúp ta nghĩ cách làm cho nó nhỏ lại đi.”

Lão Ngũ Độc Cô Hoa đặt một cái chén trước mặt Hướng Tiểu Vũ, làm nũng nói: “Nhũ mẫu người ta còn nhỏ, muốn uống sữa, nhũ mẫu người vắt sữa cho ta uống đi.”

Hướng Tiểu Văn nhìn bốn cái tay nhỏ bé lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình, mặt đen lại.

Bốn nữ nhân thấy năm tên tiểu quý này biết điều một chút chịu ăn cơm, còn cho rằng Hướng Tiểu Văn sẽ dễ dàng khống chế được bọn chúng, nhưng lúc này lại thấy vẻ mặt của năm đứa nhóc này quần quít lấy nàng ta, khóe môi cũng giương lên cười lạnh.

Hừ, các nàng biết mà, nữ nhân kia căn bản chỉ được vẽ bề ngoài thôi, muốn bò lên đầu các nàng ngồi, điều đó là không thể

Hướng Tiểu Văn ngẩng đầu lên đúng lúc thấy bốn nữ nhân kia cười chế giễu mình.

Dám cười nhạo nàng? Vậy thì cũng đừng trách Hướng Tiểu Văn nàng... Hắc hắc hắc, nàng bắt đầu kế hoạch phản kích.

Ánh mắt Hướng Tiểu Văn chợt lóe lên, đứng dậy nhẹ giọng nói với năm tiểu quý kia: “Có phải các cô cậu nghĩ rằng ăn cơm như vậy có chút nhàm chán không?”

Năm tiểu quý gật đầu. Đúng vậy, ngày nào cũng ăn cơm một cách khô khan như vậy, một chút vui vẻ cũng không có, nếu như không phải tại những lời nói lạnh lùng của phụ thân... thì đời nào bọn chúng lại biết điều ngồi ăn cơm như vậy.

Trong lòng Hướng Tiểu Văn tràn đầy sự thích thú về việc nghiên cứu trẻ con, mặc dù năm đứa nhóc trước mặt này thật sự không giống những đứa trẻ bình thường nhưng dù sao thì chúng vẫn là trẻ con, nàng tin tưởng rằng điều sắp xảy ra sẽ khiến bọn chúng có hứng thú.

“Ta sẽ làm ảo thuật cho các vị xem.”

“Ảo thuật?” Năm đứa nhóc nghi ngờ nói.

Hướng Tiểu Văn không thèm giải thích nữa, mà đi đến bên cạnh 4 nữ nhân kia: “Cho mượn người của các người đi.”

Bốn nữ nhân khinh bỉ liếc nhìn Hướng Tiểu Văn một cái, vừa định mở miệng mắng nàng thì một âm thanh lạnh lùng mà nhẹ nhàng từ từ vang lên.

“Làm theo lời nhũ mẫu nói, nếu không...” Độc Cô Ly còn chưa nói xong câu kế tiếp, nhưng so ra thì hiệu quả so với khi nói xong còn tốt hơn

Bốn nữ nhân kia lập tức im miệng, tuy không cam lòng nhưng không thể không biết điều nghe theo lời Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn quay đầu nháy mắt với Độc Cô Ly một cái. Hắc hắc, không ngờ rằng tên tiểu quý này lại ra mặt giúp nàng, xem ra tính tình của cậu ta cũng không tệ.

—————Một chút linh tinh—————

Mặc dù năm tiểu quý này quậy như vậy nhưng thật ra bọn chúng cũng rất đáng yêu. Lão Đại Độc Cô Ly tính cách khó chịu, thật ra cậu là một người rất dễ thương. Lão Nhị Độc Cô Khuynh tính cách hướng nội, nhưng đầu óc lạnh lẽo, thông minh khiến cho người khác phải ghen tỵ. Lão Tam Độc Cô Phi cùng lão nhị là sinh đôi, nhưng tính cách khác xa vạn dặm, cậu ta rất mê võ nghệ, mở miệng ra là giang hồ, đại hiệp, luôn

xưng mình là tại hạ. Lão Tứ Độc Cô Sương là nữ nhi duy nhất, nhưng tính cách khá giống lão tam, tuy nhiên dù sao cô bé cũng mười phần là hủ nữ, thích nhất là thức ăn. Ha ha ha ha lão ngũ là nhỏ nhất mới có ba tuổi rưỡi, cũng là một đứa nhóc đáng sợ, bề ngoài rất biết cách giả trang đáng yêu, nhưng trên thực tế trong bụng tên tiểu quỷ này nghĩ gì có trời mới biết.

Không biết mọi người có thích loại hình này hay không nhỉ? Nhìn chung thì cũng thấy rất ấm áp, hoan nghênh mọi người nói đáp án cho ta, thỉnh thoảng thấy chán nản trong mịt mù...

14. Chương 14: Hù Dọa Các Người.

Hướng Tiểu Văn đi đến trước mặt 4 nữ nhân kia, cười nói: “Các vị không cần sợ hãi, ta đảm bảo sẽ không làm các người bị thương.” Chẳng qua là dọa các người mà thôi.

Nói xong Hướng Tiểu Văn đi đến phía trước, nói nhỏ vài câu với một gia đình, người nọ nghe xong, sau đó rời đi với vẻ mặt nghi ngờ.

Những người khác cũng chăm chú nhìn Hướng Tiểu Văn với vẻ mặt hiếu kỳ.

Không lâu sau, gia đình kia cùng một người khác khiêng một chậu than đi vào, mặt dù lửa nhìn rất lớn nhưng thật ra, Hướng Tiểu Văn đã bí mật đặt tên gia đình kia, để hấn bỏ thêm vài thứ vào, còn về phần đó là gì thì bí mật.

Lòng hiếu kỳ của mọi người càng tăng, bây giờ là tháng ba rồi, còn dùng chậu than để làm gì, mà còn cả lửa nữa?

Bốn nữ nhân nhìn chằm chằm chậu than, trong lòng cảm giác được có điều gì đó không ổn, mượn người của các nàng dùng một chút? Chẳng lẽ nữ nhân này muốn hỏa thiêu: dùng lửa đốt các nàng?

“Hắc hắc, nhóm bốn nữ mẫu bây giờ ta muốn dùng khăn đen che kín mắt các người lại.” Hướng Tiểu Văn cầm lấy khăn tách bốn người ra riêng biệt.

Một khi con người chìm vào bóng tối, cảm giác sợ hãi càng tăng lên, mặt bốn người trở nên nhợt nhạt, run run nói: “Người, người, người nghĩ người đang làm gì hả?”

Hướng Tiểu Văn búng tay một cái, cười vô hại: “Không muốn làm cái gì, Chẳng qua là làm phiền đôi tay ngọc ngà bỏ vào trong chậu than nóng một hồi thôi.”

“Người, người không thể làm như vậy...”

“Các vị nữ mẫu thật là không nên la lên như thế, người giúp ta một chút đi?” Hướng Tiểu Văn nói xong liếc nhìn mọi người đang kinh hãi một cái, giống như là không có ý định giúp nàng vậy.

“Để ta giúp người”

“Ách...được.” Hướng Tiểu Văn nhìn chằm chằm Độc Cô Ly, nàng không ngờ cậu ta lại chủ động giúp nàng Độc Cô Ly nhìn thị vệ bên cạnh mình, lập tức có bốn người tiến lên kéo bốn nữ mẫu không tình nguyện đến trước mặt chậu than.

Cảm nhận được lửa nóng rực, bốn người kia không thềm chú ý đến hình tượng nữa, khóc rống lên.

“Tiện nhân Hướng Tiểu Văn kia, người không thể làm như vậy, người... ngô...” Như Hương chưa nói xong đã bị Độc Cô Ly tiến lên chặn miệng lại.

Tiểu tử kia lạnh lùng đứng ở một bên, nói với Hướng Tiểu Văn: “Bây giờ mọi việc chuẩn bị đều ổn rồi, người có thể bắt đầu làm ảo thuật, nếu như không làm chúng ta hài lòng thì...”

“Hắc hắc không thành vấn đề.” Hướng Tiểu Văn thầm oán trong lòng, tên tiểu quỷ nhỏ như vậy mà cũng hiểu thế nào là cường bức người khác.

Đang trong lúc mọi người tò mò cùng kinh hãi, Hướng Tiểu Văn chậm rãi bước qua, sau đó bắt chặt bàn tay đang run rẩy của Như Hương, đem bỏ vào trong chậu than...

“A...” Màn này khiến bọn nha hoàn kêu to lên.

Hương Tiểu Văn thở dài, lửa này cũng không làm bị thương người, kêu to như vậy để làm gì?

Như Hương vốn không thể nhìn thấy, lại bị Hương Tiểu Văn đột nhiên giữ chặt tay làm cho giật mình, lại nghe tiếng kêu sợ hãi của bọn a hoàn, nằng lại càng sợ hãi.

Hai chân mềm nhũn ra, rồi ngã đi trước mặt mọi người.

Hương Tiểu Văn vội đỡ lấy nàng ta, trong lòng không khỏi thầm nghĩ một câu: nữ nhân này thật là chỉ có ngực lớn mà không có đầu óc, căn bản là chưa chịu đau chút nào cũng đã ngã đi, thật làm cho nàng bội phục.

Ánh mắt của mọi người đều rơi vào tay của Như Hương, chỉ thấy trong tay nàng ta có lửa: ngọn lửa vẫn sáng rực lên, màu sắc cực kỳ xinh đẹp, thật giống một đóa sen hồng mọc trên tay. Thấy vậy, mọi người riu ra riu rít bình luận, tiếp cận, bỏ qua hoàn toàn tình cảnh của Như Hương.

“Không tệ, có ý hay.” tuy giọng nói của Độc Cô Ly giả vờ lạnh lùng nhưng trong mắt hiện lên sự hưng phấn, vừa nhìn cũng biết là rất hài lòng với màn ảo thuật này.

“Được, thật là đẹp mắt.” Lão tứ cũng hoan hô, xem ra khuôn mặt nhỏ nhắn cùng động tác kia thật sự rất không hợp, thân thể nhỏ nhỏ khiến cho người ta có cảm giác khóc không ra nước mắt.

“Không ngờ rằng nhũ mẫu còn có niềm đam mê như thế nha.” Lão nhị nhướng mi nói.

“Vị nhũ mẫu này thật đáng thương, người đừng sợ, tại hạ tới cứu người.” Lão tam Độc Cô Phi cực kỳ mê võ nghệ này đã hoàn toàn xem mình là đại hiệp chánh khí lắm liệt rồi, đang muốn xông tới làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Không ngờ...

Một bóng người lãnh khốc xẹt nhanh qua, trong chớp mắt đã đến trước mặt Hương Tiểu Văn, không nói lời nào, chưởng về phía Hương Tiểu Văn một cái. Nàng chưa kịp chuẩn bị, đột nhiên bị một chưởng liên bị đánh bay ra ngoài...

15. Chương 15: Năm Mươi Đại Bản

Bóng người kia cũng không thèm nhìn tới Hương Tiểu Văn một cái, trực tiếp nhận lấy Như Hương, bỏ nhào xuống, hai tay áo vung lên, dập lửa trên tay nàng ta

Thân thể Hương Tiểu Văn cũng ở trước ánh mắt của mọi người hung hăng rơi trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhất thời vô cùng tái nhợt

Khuôn mặt xanh mét lạnh như băng hướng nàng bắn tới hai đạo ánh mắt lạnh lẽo, tức giận trước nay chưa có khiến cho tất cả mọi người phát run theo.

“Khốn kiếp, thật không ngờ trong mắt ngươi không có vương pháp, dám can đảm làm nhục người khác ở dưới mắt bản tướng như thế, người đâu, kéo nữ nhân này ra ngoài, đánh năm mươi đại bản.”

Năm mươi đại bản? Đánh xuống còn giữ được mệnh ở đây không?

“Phụ thân, không liên quan đến nhũ mẫu, là con muốn làm như vậy.” Độc Cô Ly đứng dậy, cầu cạnh cho Hương Tiểu Văn.

Độc Cô Diễm lạnh lùng trừng mắt liếc cậu một cái, quát: “Người đâu, dẫn đại công tử đi, nhốt ở Hiền Nhân cư tự mình suy nghĩ một tháng, không cho nó bước ra nửa bước.”

“Dạ” Thị vệ tiến lên dẫn Độc Cô Ly đi xuống.

Độc Cô Diễm lạnh lùng quét qua hai vị thị vệ đứng yên bất động, lạnh nhạt nói: “Còn suy nghĩ cái gì, lập tức hành hình cho bản tướng.”

“Phụ thân...” Thanh âm trẻ con của Độc Cô Hoa mới vừa vang lên, liền bị Độc Cô Diễm tức giận nhìn chăm chăm khiến tiêu mất âm thanh, miệng mếu máo, bày ra một bộ dạng muốn khóc.

“Không được khóc.” Độc Cô Diễm rống to. Độc Cô gia của bọn họ nhiều đời làm tướng, nam nhi từ trước đến giờ có lệ không rơi, lúc này khóc sụt sùi còn ra thể thống gì

Bị rống như vậy, bộ dáng nho nhỏ của Độc Cô Hoa càng thêm uất ức, nước mắt chứa ở trong đôi mắt thật to, bộ dạng muốn rơi lại nhịn không rơi, Hướng Tiểu Văn nhìn đến tâm cũng nhói đau.

Mẹ nó, nam nhân này thật quá đáng vô tình mà.

Nàng ôm bả vai bị đánh thương, tức giận đứng lên. “Này, ngài rống cái gì, cậu ấy mới ba tuổi rưỡi có nhớ hay không, chẳng lẽ lúc ngài còn nhỏ không có khóc? Ngài đối xử với hài tử như thế sao?” Thật hoài nghi hẳn tốt cùng có phải cha ruột hài tử này hay không?

Độc Cô Diễm không ngờ tới nữ nhân trước mắt dám chống đối hẳn như vậy, gương mặt tuần tú giận đến xanh mét, hần hung hăng nắm bàn tay, thanh âm răng rắc vang dội kia ở đại sảnh an tĩnh có vẻ thật kinh người.

“Người còn dám nói một lần nữa.” bảy chữ này, cơ hồ là từ trong kẽ răng nặn đi ra.

Thân là Đại tướng quân, chưa từng có người dám chống đối hẳn như vậy, ngay cả đương kim hoàng thượng còn có mấy phần cố kỵ hẳn, không nghĩ tới nữ nhân trước mắt này lại ba lần bốn lượt chống đối hẳn, hôm nay nếu hẳn không trừng phạt nàng thật nặng, ngày sau truyền đi, chẳng phải trở thành trò cười cho thiên hạ.

Hướng Tiểu Văn cũng rất quật cường, một khi tính bướng bỉnh nổi lên, thà chết cũng sẽ không thối lui.

Nàng trừng mắt trả lại. “Lặp lại thì lặp lại, ngài làm phụ thân như thế, có nghĩ tới cảm nhận của con trẻ hay không? Tiểu thiếu gia mới ba tuổi rưỡi thôi, ngài không an ủi thật tốt thì thôi đi, lại còn bày ra dáng vẻ như đối đãi kẻ thù, ngài cho rằng đây là chiến trường sao?”

Thần kinh của mọi người trong sảnh nhất thời bị chấn động, đồng loạt vang vang tiếng hít hít không khí. Hướng Tiểu Văn này, thật không muốn sống nữa mà, lại dám nói như thế khi tướng quân giận.

Độc Cô Diễm nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì kích động, thần sắc lạnh như băng càng sâu, trong cơ thể như có lửa lớn đang cháy hừng hực, chỉ thấy thân hình hẳn nhảy một cái, nháy mắt hạ xuống trước chân Hướng Tiểu Văn, tay trái vừa nhắc, bàn tay tràn đầy lực lượng sẽ rơi vào trên mặt Hướng Tiểu Văn...

Hướng Tiểu Văn chưa bao giờ thấy vẻ mặt kinh người như thế, bộ dạng vô cùng tức giận của Độc Cô Diễm giờ phút này, có chút hù nàng, nói không sợ, đó là gạt người.

Bất quá, nàng không có lỗi, nàng tuyệt đối sẽ không khuất phục, muốn đánh liền đánh đi, nếu cầu xin tha thứ, thì không phải là Hướng Tiểu Văn nàng.

Hướng Tiểu Văn nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, bày ra bộ dáng xem cái chết không là gì.

Vậy mà bàn tay kia lại thật lâu không có rơi xuống, Hướng Tiểu Văn ngây ngốc, mở mắt ra, chỉ thấy bàn tay trước mắt đang bị một cánh tay thon dài nắm lấy...

16. Chương 16: Cường Bạo?

“Hoàng, hoàng thượng...”

Chỉ thấy Chung Ly Tuyệt cầm tay Độc Cô Diễm, thần sắc mặc dù mang theo ý cười, nhưng ánh mắt thật thâm thúy. “Diễm, rốt cuộc vì chuyện gì mà nổi giận như vậy?”

Độc Cô Diễm nhìn Chung Ly Tuyệt một cái, lửa giận giảm xuống không ít, hẳn rút tay về, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng, sắc trời không còn sớm, ngài muốn về sao?”

Hắn cũng không muốn cho hoàng thượng chen vào chuyện của nữ nhân trước mắt này nhiều, chỉ vì, nữ nhân này giống như Tĩnh Hương, hoàng thượng hẳn không thể nào không có ý kiến gì

Ánh mắt Chung Ly Tuyết trầm xuống, thẳng tắp nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm, không khí trở nên có chút quái dị.

Độc Cô Diễm cũng không có thu hồi ánh mắt, mà lăm liết đối diện với Chung Ly Tuyết.

Hướng Tiểu Văn kẹp ở giữa hai người này cảm giác có gợn sóng giao nhau, hai mắt giảo hoạt chuyển động một hồi.

Hai người nam nhân này không phải là giao tình rất tốt sao? Hiện tại lại diễn cái gì?

Hướng Tiểu Văn nghĩ nếu không lên tiếng, sát khí của hai nam nhân này nhất định giết chết nàng, nàng cũng không nên làm quỷ chết oan.

“Hắc hắc, cái đó, hoàng thượng trên mặt của người dính cái gì kia.” Nói xong, Hướng Tiểu Văn đưa tay nhỏ bé mãnh mãnh ra, nhẹ nhàng với tới trên mặt Chung Ly Tuyết.

Chung Ly Tuyết và Độc Cô Diễm sửng sốt, khi tay Hướng Tiểu Văn sắp đụng phải Chung Ly Tuyết thì Độc Cô Diễm lại nhanh chóng đưa tay ra, cầm hai tay Hướng Tiểu Văn thật chặt.

“Lớn mật, hoàng thượng là ngôi cửu ngũ chí tôn há để cho người có thể chạm vào, còn không lập tức rút ra ngoài.”

Hướng Tiểu Văn bị nắm cảm nhận được xương tay hơi đau, nàng ngẩng đầu trợn mắt nhìn Độc Cô Diễm một cái.

Nam nhân đáng chết này, mới vừa rồi rõ ràng là nàng hảo tâm hóa giải không khí, không nghĩ tới hắn không cảm kích thì thôi, còn đối với nàng như vậy, thật sự là quá đáng.tức giận mà

Độc Cô Diễm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hướng Tiểu Văn bởi vì tức giận, lúc này phỉếm đỏ ửng, thật khả ái mê người, giống như ái thê cứ như vẫn sống sờ sờ đứng ở trước mắt của hắn...

Hắn cầm tay của nàng, lực đạo nhẹ đi rất nhiều, mắt lạnh sâu không thấy đáy giờ phút này giống như là hồi tưởng cái gì, nhàn nhạt thoáng qua tia hoảng hốt.

Chung Ly Tuyết bên cạnh nhìn một màn này, hai tay ở dưới ống tay áo nắm chặt.

Hắn cất bước, hướng về phía Độc Cô Diễm cười nói: “Diễm, canh giờ không còn sớm, trăm cần phải trở về.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Độc Cô Diễm cũng hồi thần lại, hướng về phía bóng lưng rời đi của Chung Ly Tuyết lãnh đạm nói: “Cung tiễn hoàng thượng.”

Hướng Tiểu Văn vẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng đang rời đi của Chung Ly Tuyết, mới vừa rồi nàng không nhìn lầm, ánh mắt hoàng thượng đúng là thoáng qua sát khí, hẳn, hẳn không phải là muốn giết mình chứ?

Nghĩ đến điểm này, thân thể Hướng Tiểu Văn không khỏi run lên. Nàng thê, mới vừa rồi nàng thật lòng muốn hóa giải không khí mà thôi, cũng không có ý ăn đậu hũ của hoàng thượng, trời đất chứng giám, tuyệt đối không có ý kia...

Độc Cô Diễm thu hồi ánh mắt, lại thấy ánh mắt Hướng Tiểu Văn vẫn si ngốc rơi vào phương hướng hoàng thượng vừa rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn, tràn ngập tái nhợt không rõ, Độc Cô Diễm nhất thời tức giận, hướng về phía Hướng Tiểu Văn đột nhiên quát: “Khốn kiếp, quỷ xuống.”

Hướng Tiểu Văn bị dọa đến nhảy lên.

Nháy mắt, không xác định hỏi: “Tướng quân, ngài đang bảo ta sao?”

Trong lòng Độc Cô Diễm vốn đang tức giận, lúc này thấy bộ dáng mất hồn mất vía của Hướng Tiểu Văn, hỏa khí càng thêm dâng cao.

Nữ nhân đáng chết, câu dẫn hần không được, hiện tại muốn dời chủ ý sang hoàng thượng sao? Cho là dựa vào gương mặt giống Tình Hương của mình, là có thể câu dẫn được hoàng thượng sao?

Độc Cô Diễm hần tuyệt không cho phép chuyện như vậy xảy ra, tuyệt đối không...

Hần kéo Hướng Tiểu Văn lại, nổi giận dùng dùng đi về hậu viện.

“Này, tướng quân, ngài lôi kéo ta làm cái gì, mau buông ta ra, cứu mạng, cứu mạng...” Hướng Tiểu Văn hoàn toàn không hiểu tính huống hiện tại, nam nhân này làm gì trở nên tức giận như vậy?

Đi ngang qua bốn tiểu quỷ kia thì rồi rít bắn ra ánh mắt cầu cứu. Vậy mà bốn tiểu quỷ kia tuy thấy được, nhưng mọi người lại giả vờ bày ra một bộ dạng không nhìn thấy, Hướng Tiểu Văn giận đến nổ đom đóm mắt.

Ánh mắt của nàng trở lại trên người Độc Cô Diễm ở trước mắt, lúc này nam nhân cao lớn đang hoả khí cả thân, chẳng lẽ...

Đầu Hướng Tiểu Văn, thoáng qua rất nhiều hình ảnh. Chẳng lẽ nam nhân này tính toán kéo nàng tới chỗ không có người nào, sau đó...

Cường bạo...

17. Chương 17: Phải Gọi Nhị Ca

Trời ạ,

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hướng Tiểu Văn tái nhợt, hai tay ôm cây cột bên cạnh, một bộ dạng chết cũng không buông ra.

“Buông ra.” Độc Cô Diễm lạnh lùng lên tiếng, hai mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Văn.

“Cái đó, tướng quân, nhìn trời hình như có chút âm u, có thể là sắp mưa, y phục phơi trong sân của ta còn chưa có thu, ta trở về thu y phục được không?” Đùa gì thế, bảo nàng buông liên buông ra, vậy nàng chẳng phải sẽ rơi vào kết quả bị ăn sạch sao.

“Bản tướng lặp lại lần nữa, buông ra.” Hai chữ cuối cùng, Độc Cô Diễm cơ hồ là từ trong kẽ răng nặn đi ra.

Hướng Tiểu Văn run lên một cái, sau đó mắt nhắm lại, quát: “Mẹ nó, muốn lão nương buông ra cho ngài cường bạo sao, đùa gì thế, người nghĩ lão nương ngu à, không thả, chết cũng không thả...”

Lúc này Hướng Tiểu Văn liều chết rống, căn bản đều không hiểu được mình rống lên cái gì.

Nhưng, Độc Cô Diễm lại nghe được một cách rất rõ ràng.

Lão nương? Cường bạo?

Bàn tay to nắm Hướng Tiểu Văn, gân xanh nổi lên cuộn cuộn, lực đạo trầm xuống, trực tiếp kéo Hướng Tiểu Văn qua, cả gương mặt tuần tú bằng hàn khí diễm (tức là vừa có vẻ lạnh lùng vừa phần nộ) trước nay chưa có.

“A... A... Người, người, người muốn làm gì?” Hướng Tiểu Văn mở hai mắt ra, hai tay che ngực thật chặt.

Nhìn bộ dáng nam nhân trước mắt đáng sợ đang nhìn nàng, nàng cũng biết, nàng cũng biết nhất định là như vậy, thú tính trong cơ thể nam nhân này đã bị kích phát ra...

Độc Cô Diễm nhìn bộ dáng hết sức che ngực của Hướng Tiểu Văn lúc này, trên mặt lạnh lùng không khỏi co quắp một hơi nhỏ.

Không biết tại sao khi nhìn bộ dáng hết sức bảo vệ của nàng, hần liền cảm thấy buồn cười, tức giận trong lòng nhất thời tiêu mất, bất giác, lại cong môi lên.

Mẹ nó, nam nhân này, lại đang cười...

Trời ạ, lúc này bày ra nụ cười bảnh bao như vậy, không phải là trong đầu đang đầy hình ảnh XXOO chứ? Hấn, hấn không phải đang ảo tưởng nàng chứ?

Hai tay Hướng Tiểu Văn ôm ngực chặt hơn, thanh âm cũng run rẩy. “Ta, ta, ta cảnh cáo người, người còn dám tới đây một bước, đừng trách ta không khách sáo, ta, ta, ta cho người biết, ta đã luyện cầm nã thủ (thể võ gần như judo, chủ yếu là chộp tay đối phương và đánh lại, công thủ đều tốt) đã luyện đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh [tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kỹ thuật...] rồi, a...”

Đáng chết, nam nhân trời đánh này lại tới thật.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ trình tiết Hướng Tiểu Văn nàng giữ hơn hai mươi năm sẽ bị bị hủy trong chốc lát?

Độc Cô Diễm không để ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như gặp quỷ của Hướng Tiểu Văn, hấn vung tay lên, ôm ngang eo Hướng Tiểu Văn, hung hăng vác nàng trên vai, cất bước đi về phía hậu viện cây cỏ xum xuê.

“Có ai không, cứu mạng...” Thanh âm của Hướng Tiểu Văn cuối cùng dần dần đi xa

Bốn bóng dáng nho nhỏ, lúc này lặng lẽ từ đầu hành lang kia đi ra.

“Này, lão Nhị, huynh nói...” Lão Tam Độc Cô Phi vừa mới lên tiếng, thấy lão Nhị Độc Cô Khuynh đang cười đến vô cùng ôn nhu nhìn mình chằm chằm.

Xương cốt lão Tam Độc Cô Phi run lên, bản năng mách bảo chó có lên tiếng.

Lúc này cậu xem nụ cười ôn nhu của lão Nhị, so với con cọp còn kinh khủng hơn, nụ cười kia càng ôn nhu, thì tiểu ý càng cao.

Độc Cô Khuynh lại gần lão Tam Độc Cô Phi, mặt vô hại nhẹ nhàng nói: “Tam đệ, nhị ca nói qua bao nhiêu lần rồi, không được gọi... Lão Nhị, có nhớ chưa?”

Ôn nhu ra oai với đại hiệp lúc nào cũng hữu dụng, lão Tam cả kinh mồ hôi lộc lộc lộc gạt đầu. “Tại hạ nhớ, nhớ.”

Nhưng trong lòng nó thì buồn bực, năm người bọn họ không phải vẫn luôn gọi như vậy sao, đại ca gọi lão Đại, nhị ca tự nhiên gọi lão Nhị, nhưng tại sao nhị ca luôn để ý người khác gọi huynh ấy lão Nhị như vậy?

Độc Cô Phi đầu óc ngu si, tứ chi phát triển nên nào biết, Độc Cô Khuynh không để cho gọi lão Nhị, là bởi vì xưng hô này bây giờ thật là tà ác, đều khiến người liên tưởng đến một bộ phận nào đó của nam nhân... (tác giả: tư tưởng của đứa bé này thật tà ác)

P/S: Bộ phận gì... ai đoán trúng sẽ được thưởng... =]]

18. Chương 18: Xem Người Cường Bạo Nhũ Mẫu

Lão Tứ Độc Cô Sương phá vỡ sự tranh cãi của hai người này. “Nhị ca, Tam ca, hai người từ từ thảo luận vấn đề lão nhị, muội đi xem phụ thân và nhũ mẫu luyện công.”

Lão Tam vừa nghe, hai mắt sáng lên. “Luyện công?”

Lão Tứ vỗ nó một cái. “Tam ca, mới vừa rồi huynh không nghe thấy nhũ mẫu nói cường bạo sao? Phụ thân lại muốn cường bạo nhũ mẫu tình cảnh khôi hài hoành tráng đó, Độc Cô Sương muội có thể nào bỏ qua.”

Nói xong, vỗ bàn tay nhỏ bé, nện bước nhỏ lặng lẽ đi về phía Độc Cô Diễm rời khỏi.

“Lão Tứ, chờ ta một chút...”

Lão Nhị và lão Ngũ phía sau nhìn nhau cười một tiếng, ánh mắt giảo hoạt của cả hai chạm nhau giữa không trung, hai người cũng đi theo.

“Độc Cô Diễm, người, người không phải thật muốn cường bạo ta chứ? Ta, nói cho người biết, người có thể đánh ta, có thể giết ta, chính là không thể cường bạo ta, người, người có nghe hay không.” Vừa nghĩ tới trình tiết của mình sẽ bị đoạt, thanh âm Hướng Tiểu Văn không khỏi mang theo vài phần khiếp đảm.

Nàng liếc bốn phía một cái, thấy đều là hoa cỏ rậm rạp, bất an trong lòng càng sâu.

Mắt to sợ hãi quét về phía Độc Cô Diễm, thấy ánh mắt hấn hứng thú nhìn mình chằm chằm, nàng không khỏi run sợ.

Nam nhân này, chẳng lẽ là muốn hiếp trước giết sau, nhằm báo thù nàng chữi hấn?

Không phải vậy chứ? Nàng mới vừa xuyên qua có mấy ngày, ông trời sẽ không diệt nàng chứ? Triều đại này, cực kỳ không có lòng giữ nàng sao?

Độc Cô Diễm ánh mắt lạnh, thu biểu hiện của Hướng Tiểu Văn hết vào mắt, gương mặt tuấn tú lạnh như băng, lúc này nụ cười đẹp mắt hiện lên một lần nữa

Tiểu nữ nhân trước mắt này, thật ra rất thú vị.

Hấn mang nàng tới nơi này, có ý định để nàng quét dọn khu vườn hoang này thật tốt, không nghĩ tới nữ nhân này sẽ có vẻ mặt biến hóa nhiều như vậy, không thể không nói, quả thật giải trí cho hấn.

Hấn cất bước, tiến tới gần Hướng Tiểu Văn đang hốt hoảng.

Hấn rất muốn xem một chút, phản ứng tiếp theo của nữ nhân này, có thể thú vị tới cỡ nào.

Hướng Tiểu Văn bị bức lui từng bước, nhưng đã lui đến trước bụi hoa cỏ xum xuê kia rồi, không có đường lui nữa.

Được rồi, nếu phải chết một lần, nàng liều mạng.

Hướng Tiểu Văn bày ra tư thế đánh võ kinh điển, hướng về mặt Độc Cô Diễm tung một quyền. “Có thể giết, không thể nhục, liều mạng.”

Quyền kia mới vừa ra, liền bị Độc Cô Diễm dễ dàng bắt được, bất kể nàng dùng lực thế nào, cũng không tránh thoát, ngược lại còn bị Độc Cô Diễm cầm đau vô cùng.

“Ai...” Hướng Tiểu Văn hít một hơi khí lạnh, bất quá cũng không có vì đau mà hô thành tiếng.

Ánh mắt Độc Cô Diễm sâu không thấy đáy, nhìn chằm chằm mặt Hướng Tiểu Văn, làm như muốn nhìn thấu nàng

Lực đạo trong tay, cũng càng lúc càng lớn, hấn có thể cảm giác được, cánh tay nhỏ bé dưới bàn tay của hấn đang thống khổ run rẩy, rõ ràng không có một chút nội lực...

Không có nội lực? Chẳng lẽ là hấn đã đoán sai? Nàng cũng không phải là...

Bốn tiểu quỷ ẩn ở trong bụi cỏ, ánh mắt nhất trí hạ xuống trên người Độc Cô Diễm cùng Hướng Tiểu Văn.

“Lão Nhị, ách không, nhị ca, huynh dẫm lên chân của đệ.”

“Không phải là huynh.”

“Đó là...”

“A, có rắn...”

Độc Cô Diễm vừa nghe đến thanh âm này, lập tức buông Hướng Tiểu Văn ra. “Ra ngoài hết cho bản tướng.”

“Dạ, phụ thân.” Bốn tiểu quỷ nhất tề lên tiếng, ba người trong đó hung hăng trợn mắt nhìn lão Tam một cái.

“Trừng tại hạ làm gì? Tại hạ...” Tại hạ rõ ràng không có làm lỗi gì, đều tại con rắn đáng chết kia.

Hướng Tiểu Văn nắm tay bị bóp đau, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt không khỏi liếc về phía bốn tiểu quỷ kia.

“Nói, các con núp ở nơi đó làm trò quỷ gì?” Thanh âm lạnh lùng của Độc Cô Diễm

Bốn tiểu quỷ đầu bị rống run lên, sau đó người nhìn ta, ta nhìn người, không có lập tức lên tiếng.

Hương Tiểu Văn nhìn bộ dạng bọn chúng bị chửi, trong lòng rất là cảm động. Nếu như không phải là bốn tiểu quỷ này xuất hiện, lúc này nàng đã bị hấn..., tuy nói bọn chúng không phải là thật muốn cứu nàng, bất quá cũng đã cứu nàng, vậy bây giờ nàng sẽ luôn cố gắng vì bọn chúng.

Vậy mà, khi Hương Tiểu Văn chuẩn bị lên tiếng thì một đạo thanh âm trẻ con giòn tan vang lên. “Phụ thân, chúng con là tới xem người cường bạo nhũ mẫu như thế nào...”

19. Chương 19: Phạt Quỷ

Mọi người lặng yên, đồng loạt chăm chăm hướng lão Tứ Độc Cô Sương đang nói chuyện.

Hương Tiểu Văn hóa đá tại chỗ, ngay cả Độc Cô Diễm luôn luôn lãnh khốc, lúc này cũng không tránh được đỏ mặt tới mang tai.

Vậy mà Độc Cô Sương lại hoàn toàn không có để ý tới không khí quỷ dị này, chỉ thấy bé chớp chớp một đôi mắt to sáng, cười nhìn về Hương Tiểu Văn. “Nhũ mẫu, phụ thân có cường bạo người không?”

Khoé miệng của Hương Tiểu Văn, giật giật một hồi. Nàng bắt đầu hoài nghi, tiểu nữ nhi khả ái đến cực hạn trước mắt này, thật chỉ có năm tuổi sao? H quá mạnh mẽ

Gương mặt tuần tú của Độc Cô Diễm một hồi đỏ một hồi trắng, hấn nhìn chăm chăm Hương Tiểu Văn, sau đó quay đầu hướng nữ nhi quát: “Khốn kiếp, còn nhỏ tuổi, ai dạy con điều này.”

Hấn không ngờ tới, nữ nhi của mình chỉ mới năm tuổi lại nói ra được những lời làm người ta đỏ mặt tới như thế..., Độc Cô Diễm bề ngoài lúng túng, nhưng nội tâm lại đang bị 1 ngọn lửa thiêu đốt.

“Phụ thân, đây là nhũ mẫu nói, nhũ mẫu không phải mới vừa nói, phụ thân cường bạo người sao?” Độc Cô Sương mê hoặc chớp mắt to khả ái, trong mắt tràn ngập không hiểu và uất ức.

Độc Cô Diễm vừa nghe, hỏa khí càng sâu. Được, được lắm, lại ba lần bốn lượt dạy hư nữ nhi của hấn, nhũ mẫu này hôm nay nói gì cũng phải hảo hảo trừng phạt nàng ta một phen.

“Hương Tiểu Văn, quỳ xuống.” Thanh âm bạo rống khiến cho tất cả mọi người có mặt sợ hết hồn.

“Ách...” Mặt Hương Tiểu Văn không hiểu, chuyện này liên quan gì tới nàng?, rõ ràng là hấn...

Vậy mà ý tưởng phía sau còn chưa nghĩ tiếp, đã bị Độc Cô Diễm hung hăng đá một cước, hai chân nhói đau, thân thể không khỏi khụy xuống, cả người nặng nề quỳ trên mặt đất.

“Ai...” Hương Tiểu Văn không giữ được thăng bằng, cái trán bị hung hăng đập xuống đất, đau đến nàng cắn răng, bất quá ở trước mặt bốn tiểu quỷ, nàng cũng không thể mất khí thế, nếu không về sau này bốn tiểu quỷ nhất định không phục nàng.

Nàng ngẩng đầu, hung hăng nhìn chăm chăm Độc Cô Diễm. Nam nhân đáng chết này, sao bạo lực như thế, chân của nàng sẽ không gãy chứ?

Thật là đau...

Gương mặt Độc Cô Diễm lạnh lùng, trầm giọng nói: “Hương Tiểu Văn, ngươi biết lỗi chưa?”

“Không biết, ta vốn không có sai.” Nàng rõ ràng không sai, muốn nàng nhận sai, tuyệt đối không nhận.

“Được, được lắm, ngươi đã không biết lỗi, vậy cứ quỳ ở đó, cho đến khi ngươi nhận lỗi mới thôi, nghe đây, bất luận kẻ nào đều không cho phép bước vào vườn hoang nửa bước.”

Nói xong, mang theo bốn tiểu quỷ kia lạnh lùng rời đi.

Lúc Hương Tiểu Văn ngẩng đầu, vừa lúc liếc thấy ánh mắt Độc Cô Sương quay đầu lại liếc trộm nàng, trong con ngươi đáng yêu, lại giấu không được ánh sáng thú vị.

Là con bé...

Không nghĩ tới, tiểu nữ nhi mới chừng năm tuổi này lại hại nàng như vậy, thật quá đáng, bọn tiểu quỷ đáng chết này thật sự quá đáng...

Độc Cô Sương hướng về phía Hướng Tiểu Văn thực hiện động tác giả trang cái mặt quỷ, nhũ mầu kẻ ngu.

Hướng Tiểu Văn thiếu chút nữa hộc máu, bất quá nàng nghĩ, khôi phục một bộ dáng bình tĩnh.

Nàng hiểu, Độc Cô Sương này rõ ràng là nhàm chán, muốn từ trên người nàng tìm thú vui. Nàng quyết định, kế tiếp phải cố gắng thu phục Độc Cô Sương này, để cho cô bé biết nghe lời.

Đêm, dần dần chìm xuống.

Bên trong phủ tướng quân ánh đèn sáng trưng, tiếng cười khanh khách từ tiền viện truyền đến, nghe nói bốn tiểu quỷ này bởi vì sợ phụ thân mình mất hứng, tạm thời cho quân gia trong phủ mời đoàn kịch hát nhỏ tới ca diễn.

Tuy Độc Cô Diễm bình thường mang một bộ dáng lãnh khốc, nhưng hẳn có một sở thích lớn, chính là xem kịch.

lúc này ngồi ở trên ghế thái sư chánh vị, gương mặt lãnh khốc cũng dần dần buông lỏng, đang chăm chú nghe một cách mê mẩn

Hậu viện phủ tướng quân, vườn hoang, đúng như tên của nó, vắng đến dọa người.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy một nữ tử quỳ trên mặt đất, gương mặt tức giận bất bình, sau đó, nàng không biết nói thêm cái gì, đột nhiên đứng lên.

Có thể là bởi vì nóng nảy đứng lên, hay là bởi vì quỳ quá lâu, lúc này thân thể của nàng không khỏi lảo đảo một cái, thiếu chút nữa té kiễ chỏ ăn cứt, cũng may nàng có luyện qua võ thuật, cuối cùng ổn định thân hình.

Trong bóng tối, có một đôi mắt thâm ý đang nhìn nàng chằm chằm mà Hướng Tiểu Văn không hề hay biết.

20. Chương 20: Mất Tích

Hướng Tiểu Văn đỡ chân của mình, ngồi ở trên bậc thang, hung hăng mắng Độc Cô Diễm trăm lần ở trong lòng.

“Nam nhân đáng chết, sẽ có một ngày Hướng Tiểu Văn ta nhất định phải báo thù.”

“Người muốn báo thù phải không?” Một thanh âm âm trầm lạnh lùng vang lên sau lưng Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn giật mình, xoay người, cố làm ra vẻ trấn định nói: “Người nào, người nào ở nơi nào?”

“Hắc hắc...” Trả lời nàng, là một hồi cười lạnh làm người ta run sợ

Hướng Tiểu Văn chỉ cảm thấy một cổ hàn khí từ đáy lòng truyền tới tứ chi, nàng âm thầm véo mình một cái, để mình giữ vững tâm trí. “Ít ở nơi này giả thần giả quỷ đi, nói cho người biết, ta là cao nhân trừ yêu, không lên tiếng, ta sẽ thu người nha.”

Nói xong, vẫn không quên bày ra một bộ dáng dọa người.

“Hắc hắc, xem ra ngươi rất có ý tứ.” Thanh âm âm trầm lạnh kia mang theo một tia hứng thú.

Hắn nói chưa dứt lời, lại khiến Hướng Tiểu Văn run lên. Có ý tứ là có ý gì? Chẳng lẽ hắn thực sự là yêu ma quỷ quái tới quấy phá?

Hướng Tiểu Văn tự nói với mình trên đời này tuyệt đối không có những chuyện hoang đường này, nhưng, nhưng nàng cũng xuyên không rồi, nói đến quỷ quái, không thể cũng thành có thể...

Càng nghĩ, càng sợ.

“Người, người rót cuộc là người hay là quỷ?” Nuốt một ngụm nước bọt, Hường Tiểu Văn lấy can đảm hỏi ra.

Mơ hồ, ở bụi cây đào phía trước kia có một bóng đen thoáng qua, tốc độ kia cực nhanh, Hường Tiểu Văn căn bản chưa kịp thấy rõ, liền không thấy cái bóng đen kia.

“Là người hay quỷ, phân biệt thế nào?” Thanh âm âm trầm, lúc này lạnh mấy phần.

Loại cảm giác đó, giống như là trong nghĩa địa hoang vu xẹt qua thanh âm thê lương, dọa cho Hường Tiểu Văn sợ đến liên tiếp lui về phía sau mấy bước.

Sau khi nàng lui mấy chục bước rồi, chân bỗng đụng phải cái gì, vật kia, lạnh như băng khiến nàng đánh rùng mình.

Nàng sợ hãi quay đầu lại, nhất thời bị dọa sợ đến không có chút huyết sắc nào.

“A...”

Mọi người đang nghe diễn ở tiền viện, bỗng nghe thanh âm kinh hoàng cực độ phát ra, cũng không khỏi thần sắc biến đổi.

“Hình như... Là thanh âm của nữ mẫu.” Độc Cô Hoa nhỏ nhất giòn giã nói.

Thần sắc Độc Cô Diễm lạnh lẽo, đang lúc mọi người sững sờ, hần tung người lao đến vị trí vườn hoang.

Cả vườn hoang, mờ mờ có chút quỷ dị, một tia hơi thở lạnh như băng mang theo một cổ mùi thơm lạ lùng nhàn nhạt, lượn lờ khắp vườn hoang.

Độc Cô Diễm nhẹ cau mày, hần giẫm chặn đi tới vị trí Hường Tiểu Văn quỳ.

Chỉ thấy chỗ đó, trống tuếch, nơi đó không có bóng dáng Hường Tiểu Văn, ngay cả dấu chân mới vừa rồi bọn họ đạp lên cũng không có, tất cả, bây giờ rất quỷ dị.

Độc Cô Diễm lưu ý tất cả chung quanh, cuối cùng ánh mắt rơi vào phía trên bụi cây đào, chỉ thấy hoa đào nở cực đẹp giữa ban ngày, lúc này đang có một loại tốc độ quỷ dị khô héo, hoa đào rơi đầy đất, vỡ thành một loại màu đỏ như máu, giống như máu tươi trôi đầy đất.

Độc Cô Diễm bước qua, đưa tay muốn chạm tới nước hoa màu đỏ trên đất, mà đúng lúc này, bốn tiểu quỷ chạy tới.

“Phụ thân...”

Khi bọn chúng thấy chất lỏng màu đỏ trên đất thì cũng không khỏi hét ra thành tiếng. “A...”

Độc Cô Diễm thu tay về, trong lúc lơ đãng, một nhánh cây nhọn xẹt qua ngón giữa của hần, một vết máu rỉ ra.

Độc Cô Diễm lấy tay ngắt, cũng không quá để ý tới, đứng lên hướng về phía bốn tiểu quỷ nói: “Đêm đã khuya, trở về phòng đi.”

“Dạ.” Bốn tiểu quỷ ngoan ngoãn nghe lời, xoay người rời đi.

Cuối cùng Độc Cô Hoa nho nhỏ lại ở lại, cậu chạy đến bên chân Độc Cô Diễm, tiếng giòn giã hỏi: “Phụ thân, đây có phải là máu của nữ mẫu không?”

21. Chương 21: Chẳng Lẽ Chết?

Độc Cô Diễm nhíu lông mày, cúi đầu hướng về phía Độc Cô Hoa nói: “Đây không phải là máu.”

Ánh mắt Độc Cô Diễm nhẹ nhàng quét qua một ít chất lỏng màu đỏ, làm như có điều suy nghĩ.

“Không phải là máu? Vậy là cái gì?” Cậu thật ra đã sớm biết đây không phải là máu, chẳng qua chất lỏng này quá đáng quỷ dị, cậu mới không nhịn được hỏi ra.

“Hoa nhi, không nên hỏi quá nhiều, đêm đã khuya, mau trở lại phòng.” Thanh âm Độc Cô Diễm đột nhiên lớn lên.

Miệng Độc Cô Hoa méu máo, “Phụ thân, Hoa nhi muốn bế.” Thanh âm trẻ con kia, nhàn nhạt uất ức, làm cho người nghe cực kỳ không đành lòng

Vậy mà Độc Cô Diễm chỉ nhíu lông mày, hần liếc Độc Cô Hoa một cái, trầm giọng nói: “Nam tử Độc Cô gia há có thể tùy tiện rơi lệ, nhớ, lần sau không được cho phụ thân thấy bộ dạng này.”

Hắn cũng không có đưa tay ôm Độc Cô Hoa, thu hồi ánh mắt hướng phía trước cất bước.

Vậy mà đi mấy bước, không thấy Độc Cô Hoa theo tới, hắn quay đầu lại, kêu một tiếng. “Còn suy nghĩ cái gì, mau lên.”

Độc Cô Hoa sững sờ ở tại chỗ chốc lát, lúc này mới rũ mắt xuống đi theo.

Độc Cô Diễm không nhìn Độc Cô Hoa nữa, sải bước rời đi.

Không có ai chú ý tới, thân thể nho nhỏ trong đêm tối run lên, tay nhỏ bé ở dưới ống tay áo, nắm lại thật chặt

Cậu biết, mẫu thân qua đời, phụ thân vẫn không cách nào quên, bất kể ngoài mặt cậu giả bộ khả ái, giả bộ đáng thương như thế nào, phụ thân cơ hồ đều không nhìn tới.

Mỗi khi phụ thân ôm cậu, bàn tay kia đều hơi run rẩy, mà lồng ngực phụ thân, vẫn luôn lạnh như băng...

Cậu đã từng ghi, chỉ cần mình cố gắng biểu hiện thật tốt, phụ thân có thể thích mình, nhưng tất cả đều là uổng công.

Có lẽ, ở trong lòng phụ thân, cậu chính là hung thủ hại chết mẫu thân, nếu như không vì sự ra đời của cậu, có lẽ, mẫu thân sẽ không chết...

Bàn tay Độc Cô Hoa càng nắm càng chặt, lòng bàn tay nho nhỏ kia, cơ hồ cũng bị đầu ngón tay đâm chảy máu, mặt cậu tái nhợt, cúi đầu đuổi theo Độc Cô Diễm...

Đầu thật là đau...

Hướng Tiểu Văn mơ mơ màng màng mở mắt, vậy mà đập vào mi mắt cũng là bóng tối.

Nàng ngẩn ra, nơi này là nơi nào? Sao tối như vậy?

Đó là một loại bóng tối không giống với màn đêm, lúc này bóng tối trước mắt Hướng Tiểu Văn, là một loại nồng đặc giống như mực đen và rất âm trầm, mơ hồ còn mang theo từng tia lãnh ý.

Theo bản năng, nàng vươn tay sờ lên mắt, phát hiện cũng không có miếng vải đen che kín, chẳng lẽ là nàng mù sao?

Hướng Tiểu Văn cả kinh, đầu óc nhanh chóng hồi tưởng tất cả.

Ông ——

Đầu óc đau nhói một hồi, nàng lại không nghĩ ra vừa mới xảy ra cái gì?

“Hắc hắc...”

Đang lúc này, một đạo cười lạnh quỷ dị nhẹ nhàng vang lên.

“Ai đó, ai đang cười?” Hướng Tiểu Văn bị giật mình, ánh mắt không nhìn thấy lại chặt chẽ mở to như cũ, toàn thân đề phòng hướng chung quanh ngấm tối ngấm lui.

Trong bóng tối, nhanh chóng xẹt qua 1 hồi gió lạnh.

Hướng Tiểu Văn run lên, chỉ thấy trong bóng tối dày đặc trước mắt xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng kia hiện lên một hình người, nhưng lại quỷ dị làm người ta không thấy rõ.

Dựa vào trực giác, Hường Tiểu Văn rõ ràng cảm giác được hình người kia đang cười lạnh nhìn chằm chằm nàng.

Nàng hoàn toàn bị giật mình. Nàng, nàng, nàng không phải là đã chết chứ? Hiện tại đang ở địa ngục tu la, hình người gì đó trước mắt, chính là quỷ sai trong truyền thuyết?

“Nam mô a di đà Phật, nam mô a di đà Phật, nhất định là ảo giác, nhất định là ảo giác...” Trời đánh, nàng Hường Tiểu Văn làm sao lại xui xẻo như vậy, không hiểu sao xuyên qua còn chưa tỉnh, xuyên thành nhũ mẫu cho người cũng liền nhịn, nhưng vì sao vừa mới xuyên không có hai ngày, lại để cho nàng chết, chết vẫn chưa xong, còn muốn cho nàng thể nghiệm hiện trường chết đi đáng sợ như vậy. Sớm biết, ban đầu ở đời thì nàng nói gì cũng phải đốt thêm mấy túi tiền vàng hiệu kính chư vị thần linh.

22. Chương 22: Ngàn Lỗi Vạn Lỗi, Nịnh Bợ Không Tệ

Bóng người quỷ dị kia đem vẻ mặt biến hoá thần tốc của Hường Tiểu Văn thu hết vào mắt, đôi mắt lạnh như băng không mang theo bất luận tình cảm nào, lúc này lại thoáng qua tia cười nhàn nhạt...

Hường Tiểu Văn trong bóng tối, vẫn không thấy được biến hóa của bóng người quỷ dị này.

Nàng ngẩng đầu, hướng về phía ánh sáng nhàn nhạt trong phòng cười cực kỳ nịnh hót. “Chẳng lẽ ngài chính là quỷ sai đại ca vang danh thiên địa, quỷ thần khiếp sợ trong truyền thuyết? Tiểu nữ tử ở phạm trần đã kính nể không thôi đối với quỷ sai đại ca, hôm nay vừa thấy, tư thái của quỷ sai đại ca, đúng như trên sách nói, thật là chưa từng có ai sánh bằng, sau này chắc hẳn cũng sẽ không có, quỷ sai đại ca tuyệt phẩm như thế, ngày sau nhất định xưng bá thiên hạ, ách, không đúng, là xưng bá Địa phủ, hắc hắc”.

Có một câu nói không sai, ngàn lỗi vạn lỗi, võ mông ngựa (nịnh bợ) tuyệt đối không sai.

Người nọ chỉ cười không nói, một đôi mắt âm lãnh, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn.

Hường Tiểu Văn bị nhìn chằm chằm khiến nàng run lên. Đại ca dáng dấp của người vốn đã kinh hãi thế tục, người cứ cười như vậy... À không, phải là cười và nhìn chằm chằm người khác như vậy, càng thêm kinh thiên động địa có biết hay không?

Bất quá Hường Tiểu Văn ngoài miệng cũng không dám nói như vậy. “Hắc hắc, quỷ sai đại ca, mắt của ngài có đau hay không? Nếu không, ngài khép hờ con mắt lại trước đi, thông thả một chút?”

Bóng người quỷ dị kia bay về phía Hường Tiểu Văn.

Hường Tiểu Văn mở to ánh mắt, rơi vào trên đùi bóng người kia thật lâu. Đúng là... Là bay tới...

“Quỷ, quỷ sai đại ca, ngài đừng hiểu lầm, tiểu nữ tử không có ý tứ gì khác, thật không có ý tứ gì khác...”

Không cần phải tới gần nữa, nàng đã chết, chết lại lần nữa, có khi nào sẽ bị hồn phi phách tán như trong truyền thuyết hay không?

Hường Tiểu Văn sợ đến nỗi cả người đổ mồ hôi lạnh, vội vàng lui về phía sau.

“Quỷ sai đại ca... Úi... mẹ ơi, thật tới rồi, Như Lai Phật tổ, Quan âm Bồ Tát, Thánh mẫu Maria, Thần mặt trời Apollon, xin phù hộ con... A...”

Bóng người quỷ dị đó, trong chớp mắt bay đến trước mắt Hường Tiểu Văn.

Hường Tiểu Văn cả kinh ngay cả thở mạnh cũng không giám, nàng trợn mắt lên, không nhúc nhích, nhìn chằm chằm bóng người trước mắt, hơi thở rét căm căm kia cơ hồ cũng phun trên mặt nàng, nhưng nàng lại không thấy được bộ dáng của đối phương.

“Hắc hắc...” Bóng người kia nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Hường Tiểu Văn, khẽ cười một tiếng.

Đại ca, người đã đủ kinh hãi rồi, có thể đừng cười như vậy hay không?

Hường Tiểu Văn bị tiếng cười này dọa cho sợ đến nỗi thân thể lui về phía sau ngã xuống. “Đại ca, đại, đại hiệp, đại, đại đại gia...” Xin người thả ta đi.

Người nọ đưa tay đỡ Hường Tiểu Vân, trong bóng tối mặc dù không thấy rõ bộ dáng của hắn, nhưng cảm giác lạnh như băng không giống loài người, khiến cho thân thể nhỏ bé (nhỏ) của Hường Tiểu Vân không khỏi run rẩy một hồi.

Ánh mắt người nọ thật sâu, một nụ cười hứng thú nổi lên bờ môi. Hắn làm bộ cúi đến trước mắt Hường Tiểu Vân, thổi một hơi khí lạnh như băng, cười lạnh nói: “Nương tử, vì sao gọi vị phu là đại gia vậy? Vì phu là phu quân của ngươi mà.”

Hường Tiểu Vân cả kinh run rẩy chừng ba giây.

Mẹ nó, nương tử? Phu quân?

Lúc nào nàng thành nương tử của quý rồi? Chẳng lẽ trình tiết nàng giữ hơn hai mươi năm không phải là hủy ở trong tay Độc Cô Diễm, mà là con ‘quý’ trước mắt này?

Nghĩ đến điểm này, dạ dày Hường Tiểu Vân cuộn lên một tầng sóng lớn, lăn một vòng nơi cổ họng, toàn bộ đồ trong dạ dày đều phun ra.

Bóng người kia không ngờ tới, bị Hường Tiểu Vân nôn đầy khắp người.

Nhưng hắn không để ý chút nào, ngón tay lạnh băng đến thấu xương ôn nhu khẽ vuốt ve môi Hường Tiểu Vân, tỉ mỉ lau thứ lưu lại ở khoe miệng cho nàng.

Hường Tiểu Vân nhìn chằm chằm cánh tay kia, không biết sao, lúc này nàng lại có thể thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

Đó là một cánh tay, tái nhợt đến không có chút huyết sắc nào, mặc dù rất thon dài, mặc dù rất dễ nhìn, nhưng, nhưng cánh tay đó rõ ràng không có một tia ấm nào, mơ hồ, còn lộ ra một cổ mùi vị rửa nát.

Hai mắt Hường Tiểu Vân nhắm lại, hoàn toàn ngất đi.

23. Chương 23: Người Thần Bí

Bóng người kia ôm lấy Hường Tiểu Vân, ánh mắt hạ xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng thật lâu, bỗng nhiên trầm xuống, bên trong thoáng qua ánh sáng lạnh tựa như băng.

Ngón tay tuy tái nhợt nhưng đẹp mắt, nhẹ nhàng vuốt mặt Hường Tiểu Vân, vuốt ve qua lại.

“Gương mặt này của ngươi dù có giống đi nữa nhưng ngươi cũng không phải Tĩnh Hương.” Ngón tay bỗng chán ghét đưa ra, con ngươi như lưỡi đao lạnh lẽo mang theo hận ý nồng nặc nhìn về bóng tối.

“Độc Cô Diễm, Chung Ly Tuyết, các ngươi nhất định không ngờ tới Hắc Diệu ta chưa chết. Bây giờ, đã tới thời điểm ta trả thù rồi, ta muốn để cho các ngươi thử nghiệm, cái gì mới là... Sống không bằng chết.” Nói vậy một ít đóa Hồng Nhan Lệ đó, là cố ý để cảnh cáo Độc Cô Diễm

Tất cả việc này, chỉ là vừa vừa mới bắt đầu...

Như suy nghĩ ra được điều gì, bóng đen bỗng liếc nhìn sang Hường Tiểu Vân rồi ôm nàng tung người tan biến trong bóng tối.

Hôm sau, trời vừa tảng sáng.

Hoàng cung Ngân Nguyệt vương triều, Chiến Hồn điện.

Chiến Hồn điện này là nơi thường ngày hoàng đế Chung Ly Tuyết bí mật gặp những người cơ mật trong triều, nơi này thủ vệ cực nghiêm, cả Ngân Nguyệt vương nếu như không có lệnh của Chung Ly Tuyết, bất luận kẻ nào cũng tuyệt đối không thể bước vào, người vi phạm đều bị giết.

Lúc này, chánh điện có hai người đứng, hai người này theo thứ tự là hoàng thượng Chung Ly Tuyết và Độc Cô Diễm.

“Diễm, ngươi nói là thật? Liệu có nhìn lầm không?” Mặt Chung Ly Tuyết thận trọng lên tiếng hỏi.

“Hoàng thượng, thần xác định là Hồng Nhan Lệ.” Tồi hôm qua, hần đã kiểm tra, những chất lỏng như máu kia, đúng là Hồng Nhan Lệ làm ra.

Hồng Nhan Lệ, một loại hoa quý dị, hoa này nghe nói hàng năm nở trong bóng tối âm lãnh, chỉ nở hoa vào ban đêm lạnh giá, không có người nào, thời gian hoa nở là ba canh giờ, khi đó biến hóa không ngừng.

Hiểu biết về Hồng Nhan Lệ, hần cũng là từ thê tử Tĩnh Hương của mình biết được. Nàng nói hoa này cũng không thể dùng độc hại thân thể con người, chẳng qua là nếu đem nước hoa này bỏ lên cây hoa, bất kể là giống cây cối gì, cũng sẽ khô héo ở trong nháy mắt, nếu như trên cây có kết hoa, những hoa đó sẽ tiêu điều, cuối cùng rơi rụng thành một chất lỏng như máu, nàng gọi loại chất lỏng này là nước mắt của hoa (Hồng Nhan Lệ).

Thần sắc hai người đều ngưng trọng một hồi lâu, Chung Ly Tuyết thở dài một tiếng, chuyển ánh mắt nhìn về Độc Cô Diễm. “Diễm, người nói có phải là hần hay không?” Khi nói đến mấy chữ cuối, thanh âm Chung Ly Tuyết lại có mấy phần khiếp sợ.

Độc Cô Diễm nhíu lông mày thật sâu, tiếng nói nhỏ dần: “Hoàng thượng, hần đã chết rồi. Trận đại hỏa năm đó ước chừng đốt bảy ngày bảy đêm, sau đó thần lục soát qua cả đám cháy, người nọ cho dù bí thuật có cao sâu hơn, cũng tuyệt đối không thể thoát ra từ trong trận đại hỏa đó.” Đối với việc này, Độc Cô Diễm hết sức khẳng định.

“Diễm, người không cảm thấy kỳ quái sao, tất cả các thi thể đã bị thiêu hủy trong đám cháy, nhưng chỉ có duy nhất thi thể của hần lại đầy đủ không chút sứt mẻ.” Chung Ly Tuyết không khỏi nghi hoặc lên tiếng.

“Hoàng thượng, ngài quên trên người hần có bí thuật quý dị sao?” Nhờ có Tĩnh Hương, hần đối với người kia thật quen thuộc, một ít cổ thi thể, đúng là hần không sai.

“Haiz, có lẽ là trăm đa tâm, lúc này trăm cảm giác, cảm thấy tâm thần có chút không tập trung.” Chung Ly Tuyết thở dài.

“Hoàng thượng chú ý nghỉ ngơi.” Độc Cô Diễm hơi quan tâm nói.

Đối với chuyện Hướng Tiểu Văn bị cướp, hần cũng không có nói với Chung Ly Tuyết, thứ nhất đối với thân phận của Hướng Tiểu Văn hần vẫn nghi ngờ, thứ hai thái độ của Chung Ly Tuyết đối Hướng Tiểu Văn ngày hôm qua làm cho hần sinh ra một loại tư tâm khó chịu nên quyết định không nói cho Chung Ly Tuyết.

“Diễm, người trở về đi, chuyện này, trăm giao cho người đi điều tra.”

“Dạ, mặt tướng cáo lui.”

Độc Cô Diễm từ Chiến Hồn điện đi ra ngoài, mới vừa đi được vài bước, chỉ thấy một nữ nhân phong thái trác tuyệt cao quý, sau lưng có một đám nô tài đi theo đang tới gần, thấy Độc Cô Diễm, hai tròng mắt nàng sáng lên, mặt vui mừng vọt tới.

“Diễm ca ca...”

24. Chương 24: Bị Đè

Độc Cô Diễm nhướng mày, động tác hơi hốt tránh xa cánh tay đang muốn ôm hần của nàng kia, thanh âm lạnh lùng nói: “Tam công chúa gọi như thế, bản tướng nhận không nổi. Bản tướng còn có việc, xin cáo từ.”

Nói xong, cũng không thèm nhìn tới Tam công chúa xinh đẹp kia một cái, liền sải bước rời đi.

Tam công chúa Chung Ly Yến chưa từng bị coi thường như thế, lúc này giận đến cả khuôn mặt đều đỏ bừng, không khỏi hô to một tiếng. “Đứng lại!”

Đừng bảo là đứng lại, ngay cả hơi chân chờ cũng không có, Độc Cô Diễm một đường thẳng tắp hướng đến cửa cung, trong chớp mắt bóng dáng liền biến mất.

Tam công chúa oán hận nhìn chằm chằm hướng Độc Cô Diễm rời đi, đáy mắt thoáng qua hận ý. Độc Cô Diễm, Chung Ly Yến ta thề, đời này, không phải chàng thì không ai có thể làm phò mã của ta.

Buổi trưa, tại phủ tướng quân, lúc này không một ai chú ý tới, chỗ trống bên trong bảng hiệu phủ tướng quân, lại có một nữ nhân đang nằm.

Nữ nhân này, chính là Hường Tiểu Vân bị kẻ thần bí bắt đi đêm hôm trước.

“Khụ khụ...” ho khan một tiếng, Hường Tiểu Vân mở ra mí mắt đang lim dim.

Hả? Nàng đang ở nơi nào?

Hường Tiểu Vân nhìn đường phố an tĩnh bốn phía, khí trời tháng ba, lúc này mặt trời cũng không nóng, nên khi chiếu xuống mặt đất, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Ha ha ha ha, mặt trời, là mặt trời, nàng có thể xuất hiện ở dưới ánh mặt trời, như vậy chứng minh nàng cũng không phải là quỷ, ha ha ha ha, nàng không chết, nàng lại còn sống trở về từ trong tay quỷ sai...

Hường Tiểu Vân thoải mái một hồi, muốn nhảy dựng lên hoan hô.

Khi nàng ở tư thế chuẩn bị nhảy lên, thì có một bóng dáng lãnh khốc đang bước vào phủ tướng quân, Hường Tiểu Vân nhìn đầu người phía dưới, sững sốt, ngay sau đó lập tức bị trượt chân...

Bóng dáng cao lớn kia mới vừa đi tới phía dưới bảng hiệu, đột nhiên, bị một vật nặng từ không trung hung hăng giáng xuống, hấn vừa lúc ngẩng đầu, vật nặng kia cứ như vậy đè ép xuống.

Theo vật nặng kia đè xuống, chiếc quần màu trắng cũng bao trùm xuống, hoàn toàn che phủ cả đầu của hấn.

“Ôi, làm ta sợ muốn chết.” Hường Tiểu Vân an toàn rơi xuống, thở phào nhẹ nhõm thật to.

Vận khí của nàng thật tốt, trên đất lại có một vật ấm áp đỡ lấy nàng, ha ha...

Vậy mà, Hường Tiểu Vân chỉ đặc ý có nửa giây, sau đó mặt của nàng tái nhợt. Chỉ vì, vật ấm áp phía dưới, đang đưa ra cái ma trảo, hung hăng nắm bộ ngực cao vút của nàng...

“A...” Hường Tiểu Vân phát ra tiếng thét chói tai. Mẹ nó, vật ấm áp? Không phải là...

Cúi đầu, vừa nhìn, quả nhiên là... Độc Cô Diễm.

Đôi chân của nàng, lại tách ra gác ở trên cổ Độc Cô Diễm, bộ phận non mềm nhạy cảm của nàng đang ở ngay ngoài miệng của Độc Cô Diễm...

Lúc này Độc Cô Diễm cũng là kinh ngạc vạn phần, mới vừa rồi lúc hấn cảm nhận được tiếng động lạ, cho là có người muốn ám sát hấn, vốn định đợi lúc người nọ rơi xuống bức ra sát chiêu, cũng không ngờ hấn mới vừa ngẩng đầu, liền bị một đồng màu trắng đè ép xuống.

Lúc ấy hấn đúng là bị dọa tới hoảng hốt một hồi lâu, chẳng qua là bản năng đưa tay ra công kích đối phương, đó là sát chiêu hấn am hiểu nhất, song long cầm nã thủ.

Khi cầm đến thân thể của đối phương thì hấn si ngốc tại chỗ.

Hai phần thịt kia, thật mềm mại, thật đầy đặn, loại cảm giác đó, giống như là nắm bộ ngực mềm mại của nữ nhân, làm toàn thân hấn không khỏi run lên.

Cứ như thế, cổ họng Độc Cô Diễm nóng lên, hấn vô tình tự lè lưỡi liếm liếm, vậy mà chính là chỗ liếm này, khiến cho thân thể nhỏ nhỏ của Hường Tiểu Vân giống như bị dòng điện đánh qua, đầu óc của nàng, càng thêm hỗn loạn ...

Mẹ nó, nam nhân đáng chết đó, lại lè lưỡi... liếm địa phương bí mật nhất của nàng?

“A ...”

25. Chương 25: Thất Vọng

Hương Tiểu Văn vừa phát ra tiếng thét chói tai kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, Độc Cô Diễm còn chưa kịp ném nạng xuống, cửa liền xuất hiện một đám người đang đứng nhìn.

Mọi người mở to mắt nhìn, kinh ngạc thất sắc.

Tướng quân của bọn họ, thậm chí có thời điểm như sói như hổ là thế, mà bây giờ...chẳng lẽ là tướng quân nhện quá lâu, đến nỗi bây giờ... đột phát?

Thân thể mọi người bỗng run rẩy một hồi...

“Oa, nhũ mẫu, tư thế của người quá khốc rồi, nhũ mẫu, ngã xuống, mau, nhanh một chút ngã xuống.” Hai mắt lão tứ Độc Cô Sương sáng lên, võ ngực rống to lên tiếng.

Thân thể mọi người, run rẩy lần nữa, khoe miệng hơi giật giật.

Một cái tay nhỏ vỗ vào trên vai Độc Cô Sương. “Lão Tứ, bình tĩnh.”

“Bình tĩnh con khỉ, huynh không thấy tính của phụ thân đại phát sao, ha ha ha ha ha, công ở nơi nào, công ở nơi nào?” Độc Cô Sương lần đầu tiên hưng phấn như thế, nhưng khi cô bé nhìn thấy Độc Cô Diễm chẳng biết lúc nào bỏ qua Hương Tiểu Văn, đang lạnh như băng đi về phía mình thì sự hưng phấn của bé giống như là bị một chậu nước đá dội ào ào, thần trí thanh tỉnh.

“Phụ thân, con nhớ ra rồi, hình như đại ca mới vừa gọi con, con đi xem một chút.” Nói xong, liền lĩnh nhắc chân bỏ chạy.

Đáng chết, xong rồi, cô bé đã bại lộ ở trước mặt phụ thân, nhìn bộ dạng mới vừa rồi của cha, rõ ràng là muốn lột da cô bé mà.

Nhưng vừa mới đi được vài bước, cả người liền bị nhắc lên. “Nói, những lời mới vừa rồi, là ai dạy con?”

Độc Cô Diễm níu lấy Độc Cô Sương, ánh mắt lạnh lùng, cơ hồ là cắn răng lên tiếng.

Nghĩ đến hắc đường đường là tướng quân một nước, vài lần tưởng chừng đi vào cõi chết, mở mang bờ cõi vì Ngân Nguyệt vương triều, lập nhiều chiến công, oai phong cỡ nào, nhưng dưới mắt mọi người một cú té ngã của nữ nhân đáng chết đó, không chỉ khiến cho hắc mắt hết mặt mũi, lại vẫn khiến tâm thần hắc có chút không tập trung.

Mà khi nghe lời nói của nữ nhi, càng thêm không thể kiềm chế, nữ nhi này ngày thường khéo léo vô cùng, hôm nay sao lại khác thường như thế, chẳng lẽ ...

Mắt lạnh như có điều suy nghĩ quét về phía Hương Tiểu Văn đang ngây người như phỗng sau lưng.

Hương Tiểu Văn bị hắc nhìn bằng ánh mắt lạnh lẽo, không khỏi ngẩn ra, sau đó hồi hồn, trừng lại. Mẹ nó, ánh mắt nam nhân này, rõ ràng là đang hoài nghi nạng.

Nam nhân đáng chết, được tiện nghi còn khoe mẽ, rõ ràng mới vừa rồi được hưởng thụ, chẳng lẽ, chẳng lẽ hắc đang ghét bỏ mình?

Mẹ nó, ghét bỏ nạng, nạng không ngại hắc chiếm tiện nghi của nạng coi như thôi đi, hắc lại dám ghét bỏ nạng?

Độc Cô Sương bị nắm, mắt to khôn khéo lạng lẽ quét về phía Độc Cô Diễm và Hương Tiểu Văn, nhận thấy có sóng ngầm giữa hai người, con người bé sáng lên, nhất thời có chủ ý.

“Oa... Oa ô...” Có thể có bao nhiêu sức lực cứ khóc bấy nhiêu.

Không khí vốn là an tĩnh bỗng chốc trở nên quỷ dị, bị Độc Cô Sương khóc lớn như thế, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều nhìn bé.

Độc Cô Diễm nhú lông mày, nhìn nữ nhi năm tuổi trước mắt khóc đến tê tâm liệt phế như thế, càng thêm phiền loạn không dứt, hai tay buông lỏng, tính toán đem Độc Cô Sương thả xuống đất.

Nhưng tiểu tử kia lại ôm chặt lấy hắn, dùng sức lại sợ đã thương bé, không dùng sức lại không thể bỏ bé xuống, trong lúc nhất thời gương mặt tuần tú lạnh như băng càng thêm xanh mét.

Những năm gần đây, từ khi ái thê Tình Hương chết đi, hắn biết mình cũng lạnh nhạt với năm hài tử này, nhưng mỗi khi hắn đối mặt năm hài tử này thì càng thẹn hơn với thê tử đã mất, nếu không phải hắn muốn thê tử sinh con, có lẽ nàng sẽ không phải chết.

Tình yêu đối với năm hài tử, hắn đều để ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng. Ngày thường, cũng chỉ lấy bộ dáng cực kỳ nghiêm nghị xuất hiện ở trước mặt bọn chúng. Chẳng qua là mong đợi bọn chúng có thể hiểu khổ tâm của hắn, dụng công cố gắng hơn, trở thành nhân trung chi long.

Năm hài tử này thường ngày cũng cực kỳ khéo léo, hắn cho là bọn chúng cũng rất hiểu chuyện, không nghĩ tới...

Ánh mắt Độc Cô Diễm, cuối cùng tức giận rơi vào trên người Độc Cô Sương, vào giờ phút này hắn trừ tức giận ra, thật ra thì hơn nữa còn là thất vọng, vô cùng thất vọng.

26. Chương 26: Nhũ Mẫu Ôn Nhu

Một tiếng thở dài bất đắc dĩ từ đáy lòng truyền đến.

Ngay tại lúc này, Độc Cô Sương trong tay hắn bị người ôm đi.

Độc Cô Diễm liền giật mình, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Hương Tiểu Văn nhàn nhạt cười, trong đôi mắt đen nhánh thật to lộ ra linh khí, làm an lòng người. Nụ cười này, không giống với bất kỳ nụ cười nào trong quá khứ, hắn nhìn một chút, lại không khỏi si mê.

Nữ nhân trước mắt, vẫn là một bộ quần áo màu trắng, tóc nửa rủ xuống, nhưng ôn nhu tử mĩ phát tán quanh thân, làm hắn thoáng như mộng cảnh, nếu nói Hương Tiểu Văn trước kia có chín phần giống ái thê của hắn, thì Hương Tiểu Văn bây giờ giống như là thê tử của hắn đang đứng ở trước mặt, ôn nhu mỉm cười với hắn...

Hương Tiểu Văn cúi đầu nhìn Độc Cô Sương một cái, Độc Cô Sương chạm đến đôi mắt của Hương Tiểu Văn thì mỉm cười rút thân thể ra.

Hương Tiểu Văn cúi đầu, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ nghe được ôn nhu nói: “Tứ tiểu thư là cố ý khóc như vậy đúng không? Tiểu thư sợ phụ thân biết tính tình thật của tiểu thư, đúng không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn mang tiếng khóc thút thít của Độc Cô Sương ngửa lên, tiếng khóc đã sớm ngừng lại. Nó nhìn Hương Tiểu Văn, giống như là lại đánh giá nàng lần nữa, từ trên xuống dưới, trái trái phải phải càng không ngừng quan sát.

Nhũ mẫu này tại sao lại ôn nhu với mình như thế? Hừ, nhũ mẫu ấy cho là diện mạo giống mẫu thân đã chết thì bé sẽ có hảo cảm với cô ấy sao? Bé ghét nhất người khác tự mình là đúng, bé mới không cần được quan tâm...

Độc Cô Sương rũ mắt xuống, bên trong thoáng qua tức giận. Nhũ mẫu đáng chết, ngày sau xem Độc Cô Sương này từ từ chinh chết cô, hừ.

Bất quá ngoài mặt, bé giả vờ thật biết điều gật đầu. “Nhũ mẫu, người có thể đừng nói cho phụ thân biết không, con sẽ sửa đổi.”

Trước mắt lừa gạt nhũ mẫu đàn này rồi hãy nói, chờ phụ thân không để ý bé nữa, đến lúc đó bé mới hảo hảo chinh nhũ mẫu này.

Hương Tiểu Văn ôn nhu nhìn Độc Cô Sương, nghe được bé nói sẽ sửa đổi thì nàng nở nụ cười lần nữa, một nụ cười nhìn thật đẹp, để lại một ấn tượng tươi đẹp ọi người.

“Nhũ mẫu bảo đảm sẽ không nói cho phụ thân tiểu thư biết, bất quá tiểu thư cũng không thể gạt nhũ mẫu nha, chúng ta ngoéo tay, nhũ mẫu biết tiểu thư là đứa bé ngoan, nhất định nói sẽ giữ lời.” Nói xong, Hương Tiểu Văn đưa ra đầu ngón tay về phía Độc Cô Sương.

Độc Cô Sương nhìn Hướng Tiểu Vân, lại ngấm đầu ngón tay của bé, trên mặt mang vẻ mờ mịt.

Ngoéo tay? Mẹ nó, ngoéo cái gì?

Hướng Tiểu Vân thấy bé mờ mịt, biết bé không hiểu ý của nàng. Vì vậy nàng kéo ngón tay nho nhỏ của Độc Cô Sương qua, móc với đầu ngón tay của mình, khẽ khom xuống móc ngón tay út của bé, mặt mày nàng cong cong, ôn nhu. “Ngoéo tay, treo ngược, trăm năm cũng không cho đổi.”

Cả người Độc Cô Sương chấn động, đôi mắt to sáng ngời nhìn Hướng Tiểu Vân, bên trong có một tia phức tạp mà tuổi của bé không nên có, bất quá rất nhanh tia phức tạp này liền được giấu đi, bé nhìn chăm chăm hai ngón tay móc vào nhau, nội tâm có loại cảm giác muốn khóc, bé, bé muốn mẫu thân.

Hướng Tiểu Vân cúi đầu nhìn Độc Cô Sương tựa như khóc nhưng không phải là khóc, nàng biết, tiểu nữ oa năm tuổi này nhất định là đang nhớ tới mẫu thân đã chết đi của bé.

Một cánh tay khác, không khỏi nâng lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Độc Cô Sương, động tác ôn nhu mà có tiết tấu kia, khiến cho Độc Cô Sương cảm thấy như trong mộng, bé tựa hồ nằm mơ thấy mẫu thân của mình, đang ôm bé, trên mặt, đều là nụ cười cứng chiu.

Ba đứa quý khác nhìn một màn này, ánh mắt nho nhỏ cũng thoáng qua kinh ngạc, bất quá bọn chúng cũng không dám biểu hiện ra, sợ bị Độc Cô Diễm thấy.

Không phải chứ, lão tứ thô lỗ đến nỗi khiến đám nam nhi như bọn chúng cũng thấy xấu hổ, sao có thể an tĩnh ở trong ngực của nhũ mẫu đó?

Chẳng lẽ... Lão Tứ cũng trúng tà sao?

27. Chương 27: “lão Nhị” Gặp Nguy Hiểm

Độc Cô Diễm chứng kiến màn này, ở trong lòng giống như bị ai đó đánh một cái, đột nhiên thân thể cao lớn chấn động, đôi môi mỏng không tự chủ được nhẹ thở ra hai chữ: “Tĩnh Hương...”

Hả, Tĩnh Hương? Cái tên nam nhân chết tiết này chẳng lẽ lại nhìn nàng thành thê tử đã mất của hần sao? Tám phần là ánh mắt người này có vấn đề.

Hướng Tiểu Vân trừng mắt nhìn hần, ôm Độc Cô Sương đi đến bên cạnh hần.

“Đứng lại.” Độc Cô Diễm thu lại vẻ hoảng hốt, uy nghiêm lên tiếng.

Bước chân Hướng Tiểu Vân ngưng lại, thân thể run lên, nhưng mà nàng cũng không dừng lại, mà lập tức sải bước đi vào trong phòng.

Nói đùa à? Gọi nàng đứng lại, không phải là Độc Cô Sương sẽ bị đánh sao?

Tuy là hành động của Độc Cô Sương lúc này có chút xấu xa nhưng bé đã có ý định sửa đổi thì dĩ nhiên nàng phải cho bé một cơ hội sửa đổi. Nếu như hôm nay Độc Cô Sương bị Độc Cô Diễm đánh, cái ngoéo tay bảo đảm vừa rồi của nàng không phải là thói lảm sao?

Bởi vì cái gọi là giữ chữ tín cho nên hôm nay dù nói gì thì nàng cũng phải bảo vệ Độc Cô Sương, tuyệt đối không để cho bé bị đánh.

Suy nghĩ về điều này, Hướng Tiểu Vân chạy nhanh hơn, có thể dùng từ chạy như điên để hình dung.

Độc Cô Sương ở trong ngực nhìn nàng một cái, lại quay đầu nhìn về phía cửa chính, thà không nhìn còn hơn, vừa nhìn đã giết mình.

“Nhũ mẫu, mau, chạy mau, mặt phụ thân thật là khủng khiếp.” Độc Cô Sương kích động, một lần nữa không thềm chú ý hình tượng, gào to lên.

“Ừ...” Hướng Tiểu Vân thở phì phì gạt đầu, như mọc thêm chân chạy như điên.

Nhưng ngay khi vừa mới dùng sức, chưa kịp chạy đi đã bị người ta xách lên.

“Hoa hướng dương xòe bàn tay...” Trong nháy mắt, Hướng Tiểu Văn đang bị túm lập tức vươn tay, sử dụng thủ pháp đánh lên mình đắc ý nhất.

Ha ha ha ha ha đánh lên thành công.

Nhưng mà, cảm xúc kia, có chút không đúng...

Hướng Tiểu Văn sờ sờ vào nơi nào đó trên người Độc Cô Diễm. Lạ thật, rõ ràng là chỗ nàng vừa chạm vào là mềm, sao bây giờ lại trở nên thô ráp?

Đang lúc nhịp tim đập mạnh và loạn nhịp, bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé của nàng dùng sức nắm chặt...

“A... nữ nhân chết tiệt...” Độc Cô Diễm rống lên, trên gương mặt tuấn tú kia hiện lên vẻ thống khổ, nhưng cũng có vẻ vui thích.

Mọi người sợ hãi, miệng mở to đến có thể nhét vừa quả trứng.

Hướng Tiểu Văn nghi ngờ, sững sờ, nàng vừa định ngẩng đầu tìm kiếm thì giọng nói hừng phấn thoải mái và cũng vô cùng tà ác của Độc Cô Sương vang lên:

“Ha ha ha, nhũ mẫu, người nắm nhầm tiểu đệ đệ của phụ thân rồi...”

Độc Cô Diễm nghe xong cũng tái cả mặt.

Tiểu đệ đệ? Lại bị nhạo báng vì tiểu đệ đệ? Còn bị nữ nhi năm tuổi của mình nhạo báng trước mặt mọi người?

Mặt mũi còn có thể để đâu?

Trong lúc Độc Cô Diễm lửa giận ngập trời, cuối cùng thì Hướng Tiểu Văn cũng ngẩng đầu nhìn rõ tình hình hỗn loạn trước mặt.

Chỉ thấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của mình đang nắm chặt “lão nhị” của Độc Cô Diễm, lòng bàn tay có cảm giác như có dòng điện chạy ngang qua, tê tê, run rẩy. Từ bàn tay run rẩy của mình, nàng có thể cảm giác được “lão nhị” của Độc Cô Diễm càng lúc càng không ngừng trưởng thành, khỏe mạnh...

Hướng Tiểu Văn coi như xong.

Lão huynh à, ta nắm phải người như vậy, thật sự là hết sức, bị như thế cũng có thể bộc phát ra, bội phục, bội phục.

Chờ một chút... Hắn bị kích thích rồi? Chẳng phải là nàng...

Hướng Tiểu Văn nhanh chóng thu tay lại, vốn là ánh mắt dè bửu ngay lập tức bỗng trở nên nịnh hót. Lúc này không vuốt mông ngựa thì còn đợi đến khi nào.

“Ta biết đại tướng quân là nhân tài số một, phong độ có thừa, thất lưng đại bàng, lưng hùm vai gấu, gầy như que củi, miệng ưng mắt điều hâu, càng không ngờ là “lão nhị” nhà tướng quân cũng có thể dài được như thế, quả nhiên là dài, có độ rộng, có độ cứng... Hắc hắc...” (Tác giả: người suốt ngày chỉ biết vuốt mông ngựa, chờ chịu chết đi)

28. Chương 28: Vạn Thụ Vô Cương

Toàn bộ tỉnh mạch, một làn gió lạnh thổi qua.

Hướng Tiểu Văn cảm giác có một ánh mắt đáng sợ nồng đậm sát khí đang bắn về phía nàng.

“Người nói cái gì, người, nữ nhân chết tiệt!!!!!!!” Hai chữ lửa giận căn bản chưa thể hiện đầy đủ được sự tức giận của Độc Cô Diễm lúc này, hắn không chỉ... mà còn tức giận quẫn bách...

Đôi mắt lạnh lẽo gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Tiểu Văn, hận không thể bóp chết nàng ta.

“Tướng quân đừng mãi phi thường, vô song, vạn thụ vô cương.” Độc Cô Sương ở trên người Hướng Tiểu Văn nghe được câu đó, nhếch miệng cười một tiếng.

Độc Cô Diễm nhướng mày, vung tay lên, đem Độc Cô sương trong ngực Hướng Tiểu Văn ném ra ngoài.

“A, nhũ mẫu, cứu t...”

Hướng Tiểu Văn kinh sợ, run lên. Nam nhân trước mặt đang bày ra bộ mặt muốn ăn thịt người, nàng có thể ra tay lúc này sao? Nếu như ra tay, không phải là sẽ bị giết chết mất xác sao?

Nhưng không ra tay, tám phần là Độc Cô Sương sẽ bị một bữa no đòn.

Suy nghĩ một lúc, Hướng Tiểu Văn quyết định ra tay, dù sao đi nữa, nàng cũng không thể để Độc Cô Diễm dùng bạo lực hủy đi mầm non của tổ quốc.

Hai tay Độc Cô sương vừa buông ra, chợt hai cái chân nhỏ bị Hướng Tiểu Văn níu lại: “Tướng quân, ngài không thể giết tứ tiểu thư, muốn giết, ngài giết ta đi...”

Hướng Tiểu Văn bộ dạng không sợ chết, thể hiện một bộ dáng oai phong凛冽.

“Ai nói bốn tướng muốn giết nữ nhi của mình? Hả?”

Độc Cô Diễm từ trên cao nhìn xuống, nhất thời khiến cho khí thế của Hướng Tiểu Văn bị hạ thấp.

“Hắc hắc, ta biết tướng quân rất anh minh. Nếu tướng quân không xách tứ tiểu thư như thế, ta cũng không nhiều chuyện nữa. Ta đi chiêu cố đại công tử.”

“Đứng lại, bốn tướng có nói để người đi sao?” Giọng nói lạnh lùng, không đoán được cảm xúc, nhưng trong đôi mắt sâu thẳm đang ẩn chứa thâm ý đánh giá Hướng Tiểu Văn.

Tướng quân đại nhân, chẳng lẽ người không biết là ánh mắt kia khiến cho người ta sồn gai ốc sao, đừng nhìn nữa được không? Từ đáy lòng Hướng Tiểu Văn thầm nói không dứt.

“Tướng quân đại nhân còn gì dặn dò ạ?” Hướng Tiểu Văn cười lấy lòng bởi vì có cái gọi là không nên đưa tay đánh khuôn mặt của người đang cười, nàng không tin Độc Cô Diễm có thể ra tay đánh nàng.

Độc Cô Diễm thu hồi ánh mắt, trong lòng đã có tính toán, bình thản nói: “Kể từ hôm nay, tất cả các nhũ mẫu khác đều bị đuổi, cuộc sống hằng ngày của năm vị công tử, tiểu thư, toàn bộ đều do người chịu trách nhiệm.”

Hướng Tiểu Văn ngẩn ra, sau đó đáp: “Dạ, tướng quân.”

Độc Cô Diễm lạnh lùng quét mắt nhìn khắp một lượt, nhất thời khiến mọi người tản ra:

“Sương nhi, đi theo phụ thân.”

“Ách... Dạ...” Độc Cô Sương nói xong, chợt nháy mắt với Hướng Tiểu Văn, bây giờ phụ thân chỉ gọi một mình bé, không phải là muốn âm thầm đánh bé sao?

Hướng Tiểu Văn nhận được ánh mắt cầu cứu của Độc Cô Sương, khẽ cau mày, bước lên một bước, cười mỉa nói: “Tướng quân à, ngài sẽ không lên đánh đòn tứ tiểu thư chứ?”

Độc Cô Diễm trợn mắt nhìn nàng một cái, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Độc Cô Sương ở phía sau cũng trợn mắt nhìn Hướng Tiểu Văn một cái, khinh bỉ hừ một tiếng, đi theo Độc Cô Diễm.

Hướng Tiểu Văn đứng yên một chỗ, vừa rồi nàng có làm sai cái gì sao? Tại sao ai cũng hừ nàng một cái?

Ánh mắt nàng chuyển hướng sang ba tiểu quý kia: “Các người cười cái gì?”

Ba tiểu quý ngừng lại một lát, rồi cười lớn hơn: “Ha ha ha ha ha...”

Nhũ mẫu này, chơi thật là tốt.

Ánh mắt Hướng Tiểu Văn chợt lóe lên, cũng học dáng điệu của Độc Cô Diễm, hừ một tiếng, rồi đi về phía nội viện.

Song, không có ai chú ý đến, vừa rồi trong đám người hầu, có một người mặc áo đen giả dạng làm Người đàn ông trung niên cười đặc biệt quý dị, hai mắt vốn mịt mờ, bây giờ lại cười lạnh lẽo. Hắn nhìn về phía Hường Tiểu Văn, dần dần thu lại ý cười, khôi phục hình dạng người hầu, xoay người lẩn vào đám đông.

29. Chương 29: Nghiệp Chương Nặng Nề.

Ban đêm, khi mặt trời lặn dần về phía tây, cả phủ tướng quân cũng chìm trong một mảng ánh sáng đỏ nhàn nhạt, trong suốt. Hương thơm của các loài hoa thoang thoảng, vương vấn đâu đây.

Phía nam phủ Tướng Quân, Túc Nhiên cư

Đây là nơi vắng vẻ nhất của phủ tướng quân và cũng là nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất trong phủ.

Đây là thư phòng cũng là chỗ ở của Độc Cô Diễm, mọi việc quân cơ tuyệt mật hay những việc đại loại như thế đều được xử lý ở đây.

Lúc này, Độc Cô Diễm đang đứng chấp tay, nhìn ra cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng như đang nhìn về phía xa xăm nào đó.

Bỗng dưng...

Một bóng đen vụt qua, nhón mũi chân một cái, bay nhanh như chim yến đáp xuống, hướng về phía Độc Cô Diễm khom lưng quỳ xuống: “Tham kiến tướng quân.” Giọng nói lạnh như băng vang lên

Độc Cô Diễm quay đầu lại, lạnh lùng phát tay: “Đứng lên đi, đã tra ra được những gì?”

Bóng đen kia nghe thế liền đứng dậy, cung kính trả lời: “Bẩm tướng quân, thuộc hạ đã phái ra tất cả lực lượng nhưng cũng không tra ra được lai lịch của Hường Tiểu Văn. Mọi chuyện có liên quan đến năng lực ta cũng giống như hồ sơ lưu trữ của phủ giống nhau, còn một điểm khác là, đêm trước khi năng lực ta mất tích, thuộc hạ đã phái mười ba thiên địa huyền đẩu theo tra nhưng không có bất kỳ manh mối nào.”

Độc Cô Diễm nhíu mày, sử dụng cả mười ba thiên địa huyền cũng không tra ra được dấu vết nào, mà nữ nhân đó còn trong một đêm trở lại, mọi chuyện thực sự hết sức kỳ lạ.

“Huyền Thanh, người không cần điều tra về Hường Tiểu Văn nữa, người đi điều tra một chút về người trong Vô Cực Môn phái. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần phải cẩn thận, không được để lại dấu vết.

“Dạ tướng quân.”

Sau khi bóng đen kia rời đi, Độc Cô Diễm xoay người bước ra khỏi Túc Nhiên cư, xa xa hắn thấy Hường Tiểu Văn cầm một hộp thức ăn ngay ngắn, đi về phía Hiền Nhân cư.

Khóe môi nhếch lên, Độc Cô Diễm nở nụ cười, nhưng trong đáy mắt có ánh sáng lạnh lùng lóe lên.

Hiền Nhân cư lúc này đông nghịt một nhóm người đang quỳ.

“Đại thiếu gia, người ăn một miếng đi, những thức ăn này đều là do đầu bếp nổi danh làm, mùi vị nhất định...”

“Xoảng!” Thức ăn trên mặt bàn bị một đôi tay bé nhỏ hất hết xuống đất, “Nói bao nhiêu lần rồi, không ăn. Còn dám bảo ta ăn, cẩn thận bốn thiếu gia ta đánh chết các người.”

Mọi người đang quỳ đều run hết lên, chỉ còn lại âm thanh rì rào như lá liễu, nhìn chằm chằm vào các loại thức ăn quý kia, tiếc hận không dứt.

Độc Cô Ly bị giam ở Hiền Nhân cư một ngày một đêm rồi, cái nơi khỉ gió này đã khiến cậu phiền chết đi được, lại không thể đi ra ngoài, trong lúc tức giận cậu quyết định tuyệt thực để kháng nghị lên phụ thân.

Nhưng mà cái bọn nô tài chết tiệt trước mắt này lại không hiểu dụng ý của cậu một chút nào, cố sống cố chết khuyên cậu ăn cơm. Thật ra cậu cũng đói bụng đến hoa cả mắt rồi, nhìn các loại thức ăn này càng thấy nước miếng chảy ròng ròng, nhưng cậu đã có quyết định phản kháng, vậy thì không thể ăn một chút nào, những tên nô tài chết tiệt này, không chỉ...khuyên cậu ăn, còn thay đổi các loại thức ăn đa dạng, chỉ trong một ngày một đêm, đã dâng lên một trăm ba mươi bảy món ăn ngon nổi tiếng...

Đây rõ ràng là chống đối, thật tức chết cậu mà!

Lúc này Độc cô Ly tóc xõa dài, mặc một bộ đồ màu tím đất tiền, sắc mặt đã tái nhợt ba phần, môi đỏ, đôi mắt màu hổ phách đang ôm hận nhìn chằm chằm nhóm người: “Biến, lăn ra khỏi tầm mắt của bốn đại gia...”

Giọng nói tức giận phát ra, khiến cho khuôn mặt vốn đang tái nhợt kia chợt đỏ ửng, vô cùng dễ thương, đáng yêu, làm cho người ta có cảm giác muốn hôn liên tục.

Hương Tiểu Văn đứng ở cửa nhìn một màn này, không tự chủ được nuốt nước bọt.

Hả, cái tên nhóc mới mười tuổi này lớn hơn so với tuổi thật của cậu ta rồi. Quả thật là chộc cho người ta phải phạm tội, nghiệp chướng nặng nề.

“Đại thiếu gia, người đừng nóng giận, chúng ta đem bỏ mấy thứ này...” Người đứng đầu vừa nói xong, lập tức lăn ra khỏi tầm mắt của Độc Cô Ly, những người khác thấy vậy cũng liền bắt chước.

Hương Tiểu Văn sững sốt, thật sự là lăn ra.

“Nữ nhân chết tiệt, người đứng ở đó làm gì hả, ai bảo người đến?” Độc Cô Ly nhìn thấy Hương Tiểu Văn đứng ngẩn ngơ ở cửa, hết sức khó chịu lắc đầu bỏ đi.

30. Chương 30: Thức Ăn Ngon Hấp Dẫn

Hương Tiểu Văn cười nhẹ nhàng, giống như căn bản không nhìn thấy Độc Cô Ly tức giận.

Bưng hộp đựng thức ăn đi thẳng một mạch đến bên cạnh bàn, nhẹ nhàng để hộp thức ăn xuống, nhìn về phía Độc Cô Ly đang phát hỏa cất giọng nói: “A Ly chúng ta ăn cơm.”

Lần đầu tiên Độc Cô Ly bị coi thường như thế, càng gào lớn: “Nữ nhân chết tiệt, ngươi là điếc hay mù, bốn đại gia lập lại lần nữa, bốn đại gia tuyệt thực không ăn, còn nữa, không được gọi ta là A Ly.”

Nữ nhân chết tiệt, dám giả vờ thân thiết với nó, nó sẽ không chừa cho nàng mặt mũi.

Hương Tiểu Văn cũng không nói tiếp, nàng đưa tay mở hộp thức ăn, động tác chậm chạp mang thức ăn từ bên trong ra, bày biện ở trên bàn.

Trong nháy mắt, mùi thức ăn thơm ngát tỏa ra bốn phía, không giống với các món ăn nổi tiếng trước kia, lúc này trên bàn chỉ có một chén cháo trắng, một ít thức ăn, một phần canh đầu cá.

Những món ăn này rất bình thường nhưng lại có mùi thơm khác biệt, làm cho tất cả mọi người đứng trong sân đều muốn ăn.

Vốn đang quay cuồng trên mặt đất, tất cả mọi người đều ngừng lại, ánh mắt đồng loạt quét về thức ăn phía trên bàn, nuốt nước bọt.

Thật ra thì bọn họ cũng đã một ngày một đêm không ăn rồi. Trong đêm qua tứ tiểu thư đã đến một lần, nói nếu bọn họ không thể khuyên đại thiếu gia ăn cơm vậy thì bọn họ cũng khỏi cần ăn. Đây chính là lý do vì sao bọn họ liều mạng khuyên Độc Cô Ly ăn cơm, bọn họ cũng đói nha.

Khóe mắt Độc Cô Ly quét qua thức ăn trên bàn, cuối cùng dừng lại ở bát canh đầu cá, nước bọt nơi cổ họng khẽ chuyển động, cậu thật thèm nha, nhưng cậu nhịn xuống.

Ánh mắt quét về phía đám nô tài đã dừng lại trên mặt đất, quát: “Ai cho các ngươi dừng lại!”

Mọi người run lên, chuyển động thân thể, rất nhanh liền lăn ra khỏi Hiền Nhân cư.

Hương Tiểu Văn lấy ra một cái chén không, đặt trước mặt Độc Cô Ly, múc một chén canh cá, sau đó nhấc tay lên, đặt vào phía góc bàn trước mặt Độc Cô Ly, khóe miệng vừa động, làm như muốn nói, nhưng còn chưa kịp mở miệng, đã bị Độc Cô Ly cảm phần nói trước.

“Xử nữ nhân chết tiệt, bốn đại gia nói không... ăn.” Cái chữ kia vừa bay ra khỏi miệng, cậu liền thấy Hương Tiểu Văn bưng canh cá, uống một hớp lớn, thanh âm bắt đầu yếu dần.

Thật quá đáng, xú nữ nhân này thật quá đáng, cậu nghĩ nàng mang những thức ăn này tới là khuyên cậu ăn cơm, không nghĩ ra rằng cái nữ nhân ngu xuẩn này ăn một mình, hơn nữa còn làm ra vẻ vô cùng say mê?

Trong cổ họng lần nữa chuyển động, khó khăn nuốt nước bọt xuống.

Cậu không nhúc nhích, nhìn chăm chăm bộ dạng say sưa của Hướng Tiểu Vân, trong lòng nghi ngờ, thật sự là ngon như vậy sao?

Hướng Tiểu Vân uống canh cá xong cầm chiếc đũa lên, gấp một miếng thịt gà, bỏ vào miệng.

Nếm—————Nhai—————Nuốt.

“Thật là thoải mái, vừa vào đến miệng đã tràn ra cảm xúc, mỹ vị, thật là mỹ vị.” Chiếc đũa lại tiếp tục di chuyển, gấp một miếng cá bỏ vào miệng.

Lại là vẻ mặt say mê.

Tuy tính tình của Độc Cô Ly khó chịu, kỳ quái nhưng dù sao thì vẫn là một đứa nhỏ, lại đói bụng đã một ngày một đêm, hơn nữa liên tiếp bị thức ăn ngon dụ dỗ, đã không còn kiên nhẫn được nữa.

Nuốt nuốt nước miếng, không được tự nhiên hỏi: “Thật là ngon như vậy sao?”

Hướng Tiểu Vân liếc nhìn cậu một cái, tuy là cậu ta đang nói chuyện cùng nàng, nhưng đôi mắt nhỏ xíu kia hoàn toàn nhìn chăm chăm không rời chén canh đầu cá kia, khiến nàng cố ý phát ra âm thanh nhai to hơn: “Ngô... Dĩ nhiên là ngon, con có biết đã dùng loại cá nào để làm ra chén súp này không?”

Bụng của Độc Cô Ly lúc này vang lên mấy tiếng rất mất mặt, trên mặt hơi đỏ, giả bộ quát:

“Cá gì?”

31. Chương 31: Hình Ảnh Ấm Áp

Hướng Tiểu Vân nhướn lông mày lên, tiểu quỷ này rõ ràng là đói bụng đến sắp ngất đi, còn nói nhảm nhiều như vậy, quả thật là không được tự nhiên.

Nhú lông mày một cái, nàng từ từ giải thích: “Đây là cá tiểu hoàng ở ao nước đá từ Huyền Băng tuyết vực chảy ra cách đây ngàn dặm, hút linh khí của thiên địa, lấy tinh hoa từ nhật nguyệt, trải qua mấy năm, mới từ cá nhỏ lớn lên, chẳng những thịt tươi ngon, còn là hàng cao cấp bổ âm bổ dương, dưỡng nhan mỹ dung.”

“Thật sự thần kỳ như thế?” Tiếng nuốt nước miếng mang theo tiếng bụng kêu cô cô.

Hướng Tiểu Vân để đũa xuống, thận trọng gạt đầu.

Độc Cô Ly nhìn chăm chăm nàng vài giây, sau đó bày ra bộ dáng khó khăn. “Nếu con cá này thần kỳ như thế, vậy bổn đại gia liền miễn cưỡng ăn một miếng đi.”

Nói xong, thân thể nhỏ nhỏ kia chưa tới thời gian chớp mắt đã an vị đến trên bàn, cầm chiếc đũa, gấp lên đầu cá, ăn như hổ đói.

Hướng Tiểu Vân cười, cười đến giống như có đóa hoa nở ở trên mặt, tử mĩ uyển ước, xinh đẹp động lòng người.

Tiểu quỷ này rõ ràng đã muốn ăn đến chết mà còn cố ý nói gượng gượng.

Hướng Tiểu Vân nhìn Độc Cô Ly như thô lỗ, tướng ăn lại đẹp mắt, đáng yêu, nàng cảm thấy nội tâm một cổ cảm giác âm ẩm, nóng nóng, cảm xúc khác thường.

Nàng cũng ngồi xuống, dùng chiếc đũa gấp một khối thịt cá lớn, tử mĩ nhặt đi xương cá trong thịt, lại thả vào trong chén của Độc Cô Ly, ánh mắt vẫn mang ý cười nhìn cậu. “Thật sự... ăn rất ngon.” Mãnh liệt nuốt vào miệng, Độc Cô Ly ngẩng đầu khen ngợi từ đáy lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là tức giận, lúc này lại có vẻ mặt thỏa mãn.

“Ngon thì ăn nhiều một chút, ăn chút cháo loãng đi.” Hường Tiểu Văn đem cháo để trước mặt của Độc Cô Ly, ôn nhu nhìn cậu mãi miết ăn cơm.

Lúc này tính tình không được tự nhiên của Độc Cô Ly hoàn toàn không có, bộ dáng ngoan ngoãn ăn cơm, đáng yêu nhu thuận đến làm cho lòng người trĩu mến.

Một màn này, hoàn toàn rơi xuống trong mắt Độc Cô Diễm đứng ở cửa, hần bất động thanh sắc nhìn một màn ấm áp này, hai mắt đều là rung động cùng phức tạp.

Hình ảnh ấm áp trước mắt, hần đã bao lâu không nhìn thấy rồi? Có lẽ là sau khi Tĩnh Hương qua đời, cả phủ tướng quân chưa từng xuất hiện hình ảnh ấm áp như vậy. Phương thức hần cùng năm hài tử ở chung, luôn có một khoảng cách vô hình.

“A Ly, ăn cái này đi, món ăn này chính là sở trường của nữ mẫu đó.” Hường Tiểu Văn gấp lên một khối thức ăn màu sắc tươi đẹp, đưa tới trong miệng của Độc Cô Ly.

Cậu bé liền há miệng nuốt vào, hai mắt sáng ngời hàm chứa nụ cười. “Ừ, ăn thật ngon.”

“Vậy thì ăn nhiều một chút.”

“Được.”

Độc Cô Diễm nhìn chằm chằm một màn này thật lâu, thần sắc trên mặt biến hóa không ngừng.

Vừa mới rồi hần từ trong miệng quản gia biết được, đại nhi tử đã một ngày một đêm không ăn cơm. Thật ra thì đêm qua hần đã biết, cũng không để ý tới, hần nghĩ Ly nhi làm như thế, chẳng qua là muốn khiến cho hần chú ý thôi, hần vốn cho là đứa nhỏ này kiên trì không được bao lâu liền sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, không nghĩ tới lại một ngày một đêm không ăn, cho nên hần quyết định tới khiển trách một phen.

Không ngờ, vừa mới bước vào Hiền Nhân Cư, liền nhìn đến hình ảnh ấm áp như vậy.

Mắt lạnh đảo qua, rơi thật lâu trên mặt của Hường Tiểu Văn, một khuôn mặt nhỏ nhắn, mỹ lệ. Lúc này đều là một loại ánh sáng mẫu tính nhu hòa, cũng không giống như làm bộ.

Độc Cô Diễm nhíu mày, chẳng lẽ là hần đã đoán sai sao?

Thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi.

Ánh chiều màu đỏ đưa bóng dáng của hần kéo dài, tấm lưng lạnh lùng uy nghiêm, theo vài phần tiêu điều vắng vẻ, không tiếng động rời đi.

Hy vọng, hết thảy cũng chỉ là suy đoán của hần mà thôi.

32. Chương 32: Đùng Đắc Tội Nữ Nhân.

“Ta no rồi.” Độc Cô Ly ăn no đánh cái nấc, hài lòng nghiêng dựa vào trên ghế.

Hường Tiểu Văn lặng lẽ nhìn cậu, sau đó âm giọng nói: “Ngoan, A Ly, con cảm thấy dùng tuyệt thực để phản kháng, có hiệu quả gì sao? Không chỉ đói bụng, còn làm tổn thương thân thể, cái được không bù đắp đủ cái mất.”

Câu này mới chính là mục đích Hường Tiểu Văn đến đây, từ lần trước biết được Độc Cô Ly thích ăn đầu cá, nàng liền định dùng thức ăn ngon chậm rãi đánh vào nội tâm của tiểu quỷ này, sau đó từ từ thay đổi cậu, để cậu thay đổi thành đứa trẻ ngoan.

Trước mắt, bước đầu tiên coi như là thành công.

Độc Cô Ly vừa nghe, nhất thời trên mặt lại khôi phục mặt nạ phòng vệ không được tự nhiên kia. “Nữ nhân chết tiệt, không cần được một tác lại tiến một thước, bớt can thiệp vào chuyện của bản đại gia đi.”

Hừ, nếu như không phải nể tình canh cá này ăn ngon như vậy, cậu đã sớm đem nữ nhân ngu xuẩn chết tiệt này đuổi ra rồi, thế nào còn nói nhảm nhiều như vậy.

Hường Tiểu Văn vừa nghe liền nổi giận.

“Được thôi, nhũ mầu không nói, nhũ mầu đi đây.” Xoay người, nhỏ giọng thăm. “Hừ, về sau đừng nghĩ được ăn canh cá mỹ vị này.”

Nói xong, Hường Tiểu Văn dùng đuôi mắt liếc Độc Cô Ly một cái, nàng đang đợi phản ứng của cậu bé, nàng không tin tiểu quỷ này bỏ được không ăn canh cá kia.

“Này... Đứng lại.”

Xí, người gọi ta đứng lại ta liền đứng lại, như vậy thật mất mặt. Hường Tiểu Văn không để ý đến, cất bước.

“Cái kia, này, nhũ mầu, đứng, thật xin lỗi.” Độc Cô Ly bực bội nặn ra một câu nói hết sức không tình nguyện.

“Con nói gì, nhũ mầu không nghe rõ, không thể nói lớn tiếng chút sao?”

Độc Cô Ly giận, mắng thầm trong lòng. Mẹ nó, nữ nhân ngu xuẩn này nhất định là cố ý.

Bất quá cậu vẫn là hạ thấp đầu, lớn tiếng hô một câu. “Nhũ mầu, thật xin lỗi.”

Hường Tiểu Văn nở nụ cười lần nữa, nhìn hẩn. “Ngoan, về sau có phải sẽ nghe lời nhũ mầu hay không?”

Độc Cô Ly hết sức khó chịu cau mày, nhưng cuối cùng lại mạnh mẽ bình phục lại, vô lực nói: “Được thôi, sau này sẽ nghe lời người, bất quá không cần làm như vậy trước mặt người khác.” Như vậy cậu sẽ rất mất mặt.

“Được.” Hường Tiểu Văn thận trọng gật đầu. Cải tạo còn đang trong thời gian tiến hành, nàng biết không thể nóng vội, trước lấy được tín nhiệm của Độc Cô Ly, sau đó trong lúc ở chung chậm rãi thay đổi cậu ta, tin tưởng tương lai không lâu, cậu nhất định sẽ là một đứa nhỏ tốt.

“Nữ nhân, ngày mai nhớ làm cho bốn đại gia nhiều canh cá tới đây, nhớ kỹ, đầu cá phải lớn.”

Khóe miệng Hường Tiểu Văn nhếch lên. “A Ly, danh hiệu nữ nhân này có thể sửa lại hay không, nếu không, con gọi ta cô cô?”

“Bốn đại gia vốn là lão đại, không có cô cô.” Mỗ tiểu quỷ không thỏa hiệp hừ lạnh.

“Này, mới vừa rồi ai nói muốn nghe lời nhũ mầu?”

Mỗ tiểu quỷ mắt trợn trắng. “Người nữ nhân gốc này, nói nhảm nhiều như vậy làm gì, đi mau, bốn đại gia ăn no muốn ngủ.”

Hường Tiểu Văn nói. “Này, không cho xưng đại gia nữa.”

“Đại gia thích, ai cần người lo.”

Hường Tiểu Văn hết chỗ nói rồi. Không cần nàng quản? Canh cá nàng làm không phải vô ích sao?

“Hừ hừ, không quan tâm nhũ mầu quản phải không, xem ra, ngày mai canh cá của người nào đó không cần làm nữa.”

“... Cái kia, nè, nhũ mầu, đừng nóng giận, ta nói giỡn thôi.”

“Ai là nhũ mầu của con, đại gia ta có già như vậy sao?” Mỗ nữ rất đắc ý hừ nhỏ cất bước rời đi.

Phía sau Độc Cô Ly nhìn, khóe miệng vừa kéo. Cậu hiện tại rốt cuộc hiểu ban đầu lão Nhị nói qua một câu, tình nguyện đắc tội tiểu nhân, cũng đừng có đắc tội nữ nhân.

Nhưng, cậu lỡ đắc tội rồi, làm sao bây giờ?

Cánh cá của cậu không biết...

33. Chương 33: Tiểu Gia Tới

Màn đêm, chậm rãi phủ xuống.

Bởi vì phải chiều cố sinh hoạt thường ngày của năm tiểu quý, Độc Cô Diễm vừa rồi liền sai người tới đây, giúp Hướng Tiểu Văn chuyển chỗ đến Thanh Thủy cư ở Đông viện.

Thanh Thủy cư là một viện độc lập lớn nhất ở phủ tướng quân, sương phòng nhiều nhất, tiểu viện độc lập cũng lớn nhất, hơn nữa cách chỗ Lăng Phong cư của Độc Cô Diễm ở chỉ có một bức tường.

Sau khi an trí tốt tất cả, Hướng Tiểu Văn miễn cưỡng ngồi ở trên giường êm, ngứa đầu, ánh mắt không nhúc nhích nhìn về phía ánh trăng ngoài cửa sổ.

Hôm nay hình như là ngày mười lăm, trăng sáng thật tròn, mấy ngày qua nàng đi tới thời đại này, không biết hiện tại bà nội thế nào?

Nghĩ đến bà nội của mình, con người của Hướng Tiểu Văn hiện lên tia ảm đạm. Nàng không biết, mình còn có thể trở lại hiện đại hay không?

Thở dài một tiếng, Hướng Tiểu Văn tính toán thu hồi tâm mắt.

Nhưng mà vào lúc mắt vừa hạ xuống, ngoài cửa sổ chợt lóe lên bóng đen làm cho nàng cả kinh, thân thể bị làm cho sợ đến nhảy xuống.

Bóng đen vừa rồi kia, rốt cuộc là thứ gì? Chẳng lẽ nhà này, có quỷ?

Bốn phía rất an tĩnh, bên tai rõ ràng truyền đến từng trận tiếng côn trùng, Hướng Tiểu Văn run rẩy vài cái, tiếng côn trùng ngày càng rõ ràng, nàng càng thấy được hình như là ma quỷ quá ghê rợn.

“Mẹ nó, dù sao cũng là một lần chết, liều mạng.” Phải chết, cũng phải hiểu vì sao bị chết. Hướng Tiểu Văn bỗng nhiên hăng hái cao ngất, dịch chuyển hai chân đi ra ngoài.

Phía ngoài lại không có gì cả, chẳng lẽ là mình nhìn lầm?

Buồn bực một trận, Hướng Tiểu Văn xoay người.

Nhưng chính là khi quay người lại, mặt người gần ngay trước mắt khiến nàng hung hăng giật mình. “A... Ma”

Thiên linh linh, địa linh linh, tất cả yêu ma quỷ quái nhanh nhanh tránh ra. Hướng Tiểu Văn đưa hai ngón tay ra chỉ lên trời, khước miệng co quắp động, lẩm bẩm mà nói.

Đối phương rõ ràng cũng bị nàng dọa một cái, thở hổn hển nói: “Mẹ nó, nhũ mẫu, người giết heo à, kêu khùng bố như vậy.” Độc Cô Sương hung hăng liếc mắt khinh thường.

Hướng Tiểu Văn chưa hết hoảng hồn, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi, hù chết nàng. “Hắc hắc, Sương Nhi, là con à, đúng rồi, cha con hẳn có đánh con hay không?”

Độc Cô Sương cau mày. Mẹ nó, nói cái gì, nhũ mẫu chết tiết này muốn nàng bị phụ thân đánh sao?

“Này, nhũ mẫu ngọc, người hy vọng tiểu gia ta bị đánh như vậy sao?”

“Hắc hắc, không có, tuyệt đối không có.” Hướng Tiểu Văn cười mỉa.

Độc Cô Sương hừ lạnh một tiếng, không có nói tiếp.

Hướng Tiểu Văn nhìn cô bé một cái, sau đó giống như là nhớ tới cái gì, chợt hiểu ra hỏi: “Sương Nhi, con là tới tìm ta à, cái kia, chuyện ngày hôm nay, không cần cảm ơn, tất cả đều là chuyện nhũ mẫu phải làm thôi.”

Độc Cô Sương co quắp. Cảm thấy da mặt nhũ mẫu này còn dày hơn bé.

“Mẹ nó, ai muốn tới cảm ơn người, tiểu gia ta chỉ là lúc trở về phòng nhìn thấy người giống như người thô lỗ đứng ở chỗ này, cho nên tới đây dọa dọa người mà thôi.” Nói xong, hướng về phía Hướng Tiểu Văn xua tay, xoay người.

Ha, người thô lỗ? Hướng Tiểu Văn đứng ở tại chỗ, ngẩn ra.

Thu phục được đại gia, hôm nay lại tới tiểu gia. Độc Cô Sương này, so với Độc Cô Ly còn khó thu phục hơn. Hướng Tiểu Văn hướng về chỗ bé vừa rời khỏi nhìn một cái, phát hiện cô bé cũng dọn đến Thanh Thủy cư, hơn nữa ở tại đối diện với nàng.

Ngoài ra, ba gian phòng khác tất cả đều sáng đèn, mặc dù không thấy có động tĩnh, nhưng Hường Tiểu Văn đoán, có thể năm tiểu quý này trừ Độc Cô Ly, những người khác toàn bộ đều chuyển qua luôn rồi.

Được thôi, đều đưa đến đi, ta cũng không tin mình không thu phục được tất cả bọn chúng, đợi chút, cái này là gì cùng cái gì, khiến mình thật giống như sói.

Hừ hừ một tiếng, Hường Tiểu Văn cũng xoay người trở về phòng.

“Tiểu Văn tỷ tỷ, muội giúp tỷ chuẩn bị tốt nước nóng rồi, tỷ đi tắm đi.” Thời điểm Hường Tiểu Văn đi vào phòng, Hải Nhi đi tới nhẹ giọng nói.

“Hải Nhi, muội thật tốt.” Sờ Hải Nhi một cái, Hường Tiểu Văn hừ nhẹ đi ra phía ngoài.

Phía sau Hải Nhi vừa định muốn gọi nàng lại, tuy nhiên đã không thấy bóng dáng của Hường Tiểu Văn. Hải Nhi nói thầm “Tiểu Văn tỷ tỷ, hy vọng tỷ đừng đi sai phòng tắm.” Mới vừa rồi, nàng ấy chính là nhìn thấy tướng quân cũng vào một gian phòng tắm bên cạnh.

34. Chương 34: Nam Nhân Lỏa Thể

Nói nhiều lạp lạp nói nhiều Lala nói nhiều nữa nói nhiều nữa

Nói nhiều nữa nói nhiều nữa nói nhiều nữa nói nhiều nữa nói nhiều nữa liệt

Nói nhiều lạp lạp nói nhiều Lala nói nhiều nữa nói nhiều nữa liệt

Nói nhiều nữa nói nhiều nữa nói nhiều nữa liệt

Dọc theo đường đi, Hường Tiểu Văn không ngừng ngâm nga bài hát “Ta yêu tắm”, rất nhanh liền đến gian phòng tắm.

“Hai gian?” Hường Tiểu Văn liếc mắt nhìn trước mặt có hai gian phòng tắm, nhìn chung quanh, không có phân chia nam nữ, cho nên, tiếp theo nàng ngâm nga “ta yêu tắm” của nàng, cất bước đi tới gian bên phải.

Trái nam phải nữ nha, nàng Hường Tiểu Văn có bao nhiêu nguyên tắc. Khi chân trước của nàng vừa đi vào, nơi bụi hoa, hai cái đầu nhỏ chui ra.

“Lão Tứ, muội xác định phụ thân tắm ở gian kia?” Độc Cô Phi liếc hai gian nhà tắm một cái, lại chăm chú nhìn Độc Cô Sương ở phía dưới cậu, nghi ngờ lên tiếng hỏi.

Độc Cô Sương vươn hai đầu ngón tay ra vuốt cằm, hai mắt phóng ra ánh sáng tà ác. “Tam ca, tiểu gia ta xác định, nhất định, cùng với khằng định, phụ thân tắm ở bên trong.” Ha ha, lần này, nhất định trình diễn đông cung mười tám thế, nhũ mẫu gốc, người chết chắc rồi.

Rốt cuộc nhũ mẫu ở trên, hay là phụ thân ở trên đây? Hay là nói, có chiêu thức mới?

Không được, bé phải trở về lật xem một trăm tám mươi chiêu tiểu phi hiệp thuần thuần ái, vừa nghĩ như vậy, Độc Cô Sương chạy như điên rời đi.

“Này, lão Tứ, muội đi đâu? Chờ huynh một chút...”

Độc Cô Diễm nằm ở trong thùng tắm, mắt ưng nhắm chặt, hai tay buông thõng dọc theo hai bên thùng, trong sương mù, vẻ mặt hần chột tối chột sáng, giống như đang suy tư điều gì, có chút nhập thần.

“Nói nhiều lạp lạp nói nhiều Lala nói nhiều lạp nói nhiều liệt... Nói nhiều lạp nói nhiều lạp nói nhiều lạp nói nhiều lạp nói nhiều liệt...”

Nhưng vào lúc này, một đạo ma âm rầm rầm đột nhiên lượn vòng ở trong phòng tắm.

Mắt ưng đột nhiên mở ra, Độc Cô Diễm đứng lên, chuẩn bị mặc quần áo rồi đi, nhưng... hần lại cảm giác được xung quanh có cỗ không khí quỷ dị, không khỏi ngưng thần thăm dò.

Hường Tiểu Văn đi vào phòng tắm, trong miệng ngâm nga càng thêm hưng phấn lên, phòng tắm này, nàng tương đối hài lòng, tính toán một lát phải ngâm cho đủ.

A? Thật giống như có tiếng nước?

Hướng Tiểu Văn ngẩn ra, tiếng ngâm nga dừng lại, cất bước đến gần, chỉ thấy một nam nhân cao lớn thân thể trần truồng đứng ở trong thùng tắm, tóc đen buông xuống, ánh mắt thâm thúy, một bộ ngực kiên mỹ có vài giọt nước trong suốt một đường trượt xuống, theo thân thể hoàn mỹ của hắn, liên tục nhỏ giọt xuống trong thùng tắm, dâng lên từng vòng dao động...

Trong hơi nước dao động kia, hai chân nam tử thon mà có lực, ánh mắt của Hướng Tiểu Văn một đường quét qua, cuối cùng dừng lại ở nơi nào đó.

“Thật, thật cường đại...”

Đầu óc nhất thời không suy nghĩ được gì, nói chuyện cũng lắp bắp, ánh mắt kia giống như một con sói, chăm chú nhìn chăm chăm nơi nào đó của Độc Cô Diễm, thật lâu không có dời đi.

Độc Cô Diễm nắm áo bào trong tay, vung tay lên, thông dong mặc vào, khi mặc quần áo, ánh mắt sắc bén vẫn chưa từng rời Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn bị nhìn đến thân thể giật mình. Đây... đây... đây... Độc Cô Diễm chẳng lẽ là đang phóng điện với mình?

Người bình thường khi tắm bị nhìn thấy không phải là thét chói tai hoặc là vội vàng che đậy sao? Độc Cô Diễm này chẳng những không có, lại có thể rất bình bao phóng điện với nàng.

Trời ạ, hắn bây giờ lại dùng ánh mắt ẩn tình như vậy nhìn nàng, chẳng lẽ... hắn muốn câu dẫn nàng?

Khó trách gần đây nàng có cảm giác chung quanh giống như có ánh mắt len lén nhìn nàng, hại nàng còn cho là do những thứ quỷ quái kia, bị làm cho sợ đến buổi tối ngủ cũng không ngon, nguyên lai là hắn.

Đúng rồi, cái bóng đen vừa rồi kia, chẳng lẽ là cùng hắn có liên quan?

“Nhìn đủ chưa?” Trong chớp mắt, Độc Cô Diễm đã mặc quần áo xong, lạnh lùng đứng ở trước mặt Hướng Tiểu Văn, trên gương mặt tuấn tú lãnh khốc kia, âm tình bất định.

35. Chương 35: Thần Y Hộ Thể

Từng đợt hơi thở nam tính xông vào mũi, Hướng Tiểu Văn sững sờ nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ lên, cuối cùng là bừng tỉnh trở thành tái nhợt.

Lần này hắn lại mai phục ở thời điểm nàng tắm, chẳng lẽ...

Đầu óc nhanh chóng chuyển động, Hướng Tiểu Văn đang nhớ lại trước đó không lâu mới vừa xem một bộ phim H rất bạo lực, hình như tên là Nhục Bồ Đoàn 3D gì đó, có chút hình ảnh QJ, đặc sắc cất đi.

Hắn, hắn, hắn là muốn bây giờ cường - bạo nàng...

Hướng Tiểu Văn run lên, hai tay nắm thật chặt vạt áo trước ngực, đừng tới đây, đừng tới đây...

Độc Cô Diễm thấy Hướng Tiểu Văn không trả lời, không khỏi nhíu mày. “Ai cho phép ngươi vào đây?” Thân thể cao lớn, từng bước tiến tới gần.

Làm ơn, lời này hắn là nàng hỏi mới đúng chứ?

Hướng Tiểu Văn vừa muốn mở miệng, nhưng Độc Cô Diễm càng ngày càng nhích lại gần mình, không khỏi cả kinh. “Ngài, ngài đừng đi tới, đừng đi tới, ta đối với ngài sẽ không khách sáo.”

Nam tử không nói gì, nhưng con ngươi cực lạnh chưa từng rời đi khuôn mặt của Hướng Tiểu Văn, bất kỳ vẻ mặt nào của nàng, cũng rơi hết vào đáy mắt hắn.

Trong lòng nghi ngờ càng sâu, cổ hơi thở này, cũng không phải là nàng phát ra, chẳng lẽ trong phòng tắm này, còn có người khác? Mũi chân điểm một cái, tựa như phi ưng tung người vút qua. Hắn cũng muốn xem một chút, người phương nào có bản lĩnh này, có thể xông vào phủ tướng quân của hắn mà động chân động tay.

“A...” nam nhân này, lại thật sự nhào về phía trước hướng vào nàng, ông trời ơi, chẳng lẽ ông muốn hại ta sao?

Không được, nàng tuyệt đối không thể cúi đầu trước thế lực ta ác, nếu đều là chết, như vậy, liền làm cho chết được oanh oanh liệt liệt đi.

Cho nên, Hường Tiểu Văn không đếm xỉa đến.

Hai tay một túm, gắt gao kéo quần của Độc Cô Diễm. Hừ hừ, cái này xem ngươi có chấp cánh cũng không thể bay đi. Ha ha ha ha ha.

“Buông tay.” Tiếng nói mang theo sát khí.

Không buông, chết cũng không buông.

Nhưng thấy ánh mắt lạnh kinh người của Độc Cô Diễm, lời này còn chưa tới khóe miệng liền lui trở về.

Rất không có cốt khí nịnh nọt nói: “Tướng quân, quần này của ngài ta đã sớm nhìn ra không phải là vật phạm, hôm nay vừa sờ, liền khẳng định thật là vật không tầm thường, nếu ta đoán không sai, quần của tướng quân ngài sợ là lấy vật liệu kiên cố nhất thế gian —— kim tằm ti, trải qua chín chín tám mươi mốt ngày lửa mạnh đốt cháy, cuối cùng cộng thêm một chút Trung Nguyên trắng danh chấn thiên hạ, liền luyện thành thần y hộ thể này phải không?”

Độc Cô Diễm ở giữa không trung gắt gao nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn, ánh mắt dần dần chuyển sâu.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Quần áo này, quả thật không phải vật phạm, mà là danh chấn giang hồ, kim tằm thần y hộ thể, người người muốn chiếm làm của riêng.

Trong chốn giang hồ, mặc dù người người đều nghe qua kim tằm thần y hộ thể, nhưng biết được thần y hộ thể này thì không có mấy người, trên đời này căn bản hiểu rõ cũng không có mấy, nữ nhân trước mắt này không chỉ... nhận ra đây là thần y hộ thể, lại có thể nói ra thần y tới từ đâu, xem ra...

Tiếng nói lạnh lùng vừa rơi xuống, Hường Tiểu Văn chỉ cảm thấy cổ bị thít chặt chẽ, hít thở không thông.

Không phải là không cường được, nên nam nhân này muốn giết nàng diệt khẩu chứ?

Mẹ nó, muốn giết liền giết dứt khoát lưu loát một chút, còn giả vờ giả vịt hỏi nàng là ai? Đúng là cái có rách nát.

Dưới đáy lòng Hường Tiểu Văn, hung hăng khinh bỉ Độc Cô Diễm không dưới trăm lần.

“Tướng, tướng, tướng quân, ngài, ngài, ngài bóp cổ ta, ta, ta làm sao, nói...”

Trên mặt Độc Cô Diễm vẫn lạnh băng như cũ, nhưng tay bóp cổ Hường Tiểu Văn cũng đã buông ra. Con mắt sâu không thấy đáy chăm chú nhìn Hường Tiểu Văn, dường như muốn đem nàng xem cho rõ.

“Bổn tướng muốn biết, ngươi làm sao biết được trên người bổn tướng có kim tằm thần y hộ thể?” Hắn từ trước đến giờ luôn cẩn thận, kim tằm thần y hộ thể này ngay cả hoàng thượng cũng không biết trên người của hắn có.

36. Chương 36: Thật Yd

Hường Tiểu Văn ngây người, như có tiếng sét đánh ngang tai. Thật sự có loài đồ vật như vậy tồn tại trên thế gian này sao? Hơn nữa còn được Độc Cô Diễm mặc ở trên người?

Ánh mắt, không khỏi quét đến cái quần máu tím đó, tay vừa kéo, nhất thời rụt trở về.

“Tướng quân, người muốn nghe lời nói thật hay là nói dối?”

Độc Cô Diễm vừa định phun ra hai chữ nói thật thì lại bị Hường Tiểu Văn cướp lời nói: “Như vậy đi, ta cứ nói tất cả đi, bất kể là lời nói thật hay nói dối, tướng quân người đều nghe đi. Nói thật là ta nói càn (nói ba phải). Nói láo là bộ thần y kim tằm hộ thể này là từ tay ta mà có.”

Mặt Độc Cô Diễm không thay đổi liếc nàng mấy giây, dường như có thâm ý khác, lại mang theo ánh sáng lạnh nghi kỵ, nhìn đến khiến Hướng Tiểu Văn rợn cả tóc gáy.

Vào lúc Hướng Tiểu Văn sắp cầm giữ không được, Độc Cô Diễm lên tiếng.

“Bản tướng tạm thời tin người một lần.”

Hô, cuối cùng an toàn.

Một hơi khí từ trong miệng Hướng Tiểu Văn phun ra. Mẹ nó, cũng may nàng đủ thông minh. Đáp án như thế, Độc Cô Diễm lập tức cũng khó mà định đoạt. Ha ha... nàng thật là quá thông minh.

Hướng Tiểu Văn đắc ý một hồi, tay nhỏ bé hươ loạn, nàng căn bản không có chú ý tới trạng huống của mình.

Chỉ thấy tay nhỏ bé giơ lên cao, đang muốn bày ra một tư thế ‘hai’, vậy mà tay lại đụng đến quần Độc Cô Diễm, xúc cảm lạnh như băng như tơ khiến cho nàng cả kinh.

“A...” Thanh âm vừa phát ra, tay liền kéo xuống.

Độc Cô Diễm ở giữa không trung, quần bị tụt xuống, vẫn còn nước đọng ở bắp đùi, giống như có giọt nước, một giọt nước, rơi vào trong miệng đang há to của Hướng Tiểu Văn, lăn một vòng nơi cổ họng, rồi chui tọt xuống dưới...

Mặt Độc Cô Diễm, cũng xanh mét.

Hướng Tiểu Văn nuốt giọt nước đó lại càng kinh hãi hơn. Trời ạ, mới vừa rồi nàng uống giọt gì? Không phải là đấy lòng nam nhân này hoài nghi nàng, sau đó cho nàng dùng một loại độc được định kỳ phát tác chứ?

Độc Cô Diễm người thật là ác độc.

Vội ngẩng đầu, tính toán hung hăng dạy dỗ người này. Nhưng, khi nàng ngẩng đầu lên, nhìn nam sắc trần trụi trên đỉnh đầu, tất cả lời dạy dỗ cũng ném ra ngoài chín tầng mây.

Độc Cô Diễm kéo quần lên, sắc mặt càng thêm xanh dợt người. Cả đời này, chưa từng nén giận như vậy.

“Giống như một ngọn núi, không, thật giống như một con sông... Không đúng, càng giống như...”

“Dưa leo nhỏ.” Một giọng trẻ con giòn giã, nói thay lời nói còn sót lại của Hướng Tiểu Văn, mà lúc này tay kéo quần lên của Độc Cô Diễm cũng cứng đờ.

Hướng Tiểu Văn ngẩn ra, Độc Cô Sương? Tại sao cô bé lại ở chỗ này?

Hướng Tiểu Văn ngây ngốc quay đầu, nhất thời ngây người như phỗng.

Nơi cửa phòng tắm, lại đứng không dưới trăm người. Những người này mặc áo giáp, đội nón sắt. Thật giống như là muốn bổ nhào vào chiến trường. Nhưng lúc này, thần sắc mọi người đều rất cổ quái.

Hai nam nhân khôi ngô cầm đầu kia nàng nhận ra được. Hai người này, theo thứ tự là cánh tay trái và cánh tay phải của Độc Cô Diễm. Mặc áo giáp màu trắng gọi Hà Tắt, áo giáp màu xám tro gọi Lý Do.

Lúc này gương mặt băng hàn ngàn năm không thay đổi của hai người lại trần trụi co quắp. Mà đứng trước chân bọn họ là bốn tiểu quỷ trừ Độc Cô Ly. Từng người một không chớp mắt, nhìn chăm chăm nàng. Ánh mắt kia, trong phức tạp lại mang theo tia cười trộm.

“Cút hết ra ngoài cho bản tướng.” Thanh âm bạo rống, làm cho cả phủ tướng quân cũng hơi bị run lên.

Mọi người cả kinh, nhất thời toàn bộ hỏa tốc rời đi.

Vậy mà một màn vừa mới được nhìn thấy, thật sâu ghi khắc trong cuộc đời bọn họ. Mọi người đều thâm nghĩ trong lòng, không nghĩ tới tướng quân lạnh lùng, mạnh mẽ, không gần nữ sắc của bọn họ, thật không ngờ tướng quân uy mãnh, có tài như thế, động tác có độ khó cao như vậy, tướng quân bọn hắn cũng nghĩ ra, thật... YD.

37. Chương 37: Tướng Quân, Bình Tĩnh

Khi mọi người đi hết, Hường Tiểu Văn run rẩy toàn thân, cố gắng lui về phía sau. “Cái đó, ngài sẽ không làm gì ta chứ?”

Hường Tiểu Văn hết sức che giấu cơn run mình, cố gắng để cho nụ cười trên mặt rực rỡ như hoa xuân.

Nhưng, nàng rực rỡ không nổi, đáng vẻ muốn nuốt người của nam nhân trước mắt kia, nàng làm sao còn có thể rực rỡ, không nhanh chóng khô héo cũng đã giỏi lắm rồi.

Độc Cô Diễm không trả lời, thân thể lạnh như băng, từng bước lần đến gần, gương mặt tuấn tú xanh mét, lúc này khiến cho Hường Tiểu Văn cảm giác giống như đối mặt với la sát ở địa ngục.

“Tướng quân, ngài phải bình tĩnh, quốc gia xã tắc còn đợi ngài đi bảo vệ, ngài cũng đừng...” Chợt phá hủy anh minh một đời. Câu nói kế tiếp, Hường Tiểu Văn thấy vẻ mặt Độc Cô Diễm càng ngày càng lạnh đến cực điểm, không dám nói nữa.

Thân thể Độc Cô Diễm, cơ hồ áp vào Hường Tiểu Văn, lúc này hẳn mới dừng lại. “Chuyện đêm nay, quên đi cho bản tướng, nếu không...”

“Tướng quân yên tâm, ta nhất định, quyết định, khẳng định nhất định... sẽ quên.” Hường Tiểu Văn rụt rụt cổ, cả kinh mồ hôi lạnh ra khắp người.

Độc Cô Diễm cuối cùng nhìn chòng chọc nàng mấy giây, lúc này mới hừ lạnh rời đi.

Ai yêu mẹ ơi, cổ đại này không phải là chỗ dành cho người ngây ngô, động một chút là sẽ rơi đầu, nhân quyền, nàng muốn khiếu nại, ở đây không có nhân quyền mà.

Cùng lúc đó, trong sân của phủ tướng quân không một bóng người, có hai người mặc đồ xám bí mật đứng dưới gốc cây, ánh trăng kéo bóng bọn họ cao ngất, nhìn thật là quý dị.

“Thuộc hạ tham kiến hộ pháp.” Người áo đen thần bí quỳ xuống.

“Đứng lên đi, không cần đa lễ như vậy.” Tiếng nữ nhân mang theo vẻ lạnh lùng, cùng với một vị diện cuồng.

“Dạ, hộ pháp đại nhân.” Người áo đen đứng lên, nhưng ánh mắt cũng không dám nhìn về phía nàng kia.

“Chủ nhân truyền lời gì cho người phải không?” Nữ nhân lạnh lùng vươn tay, dưới ánh trăng, tay kia lại thoáng như trong suốt.

Thân hình người áo đen run lên, ngay sau đó trả lời: “Hộ pháp đại nhân, chủ nhân nói kế hoạch có biến, bảo ngài không cần ra tay, tất cả chờ đợi mệnh lệnh của chủ nhân để làm việc.”

“Được, ta đã biết, lui ra đi.”

“Vâng” Nam nhân xoay người, đang muốn đạp khinh công rời đi, lại bị gọi lại. “Đợi chút...”

Người áo đen lập tức dừng lại, đáy mắt thoáng qua ý sợ. “Hộ pháp đại nhân, xin hỏi còn có gì phân phó?”

Nữ nhân lạnh lùng liếc người áo đen, lạnh giọng hỏi: “Mới vừa rồi người có phải bị người khác nhìn thấy hay không?”

Người áo đen kinh hãi, bắt quá trên mặt lại hết sức trấn định. “Hộ pháp đại nhân, không có.”

“Huh?” Thanh âm của nữ nhân này bỗng cao hơn.

Người áo đen vội vàng quỳ xuống. “Xin hộ pháp đại nhân tha mạng, mới vừa rồi thuộc hạ bay vào phủ tướng quân, hình như bị nhũ mẫu thấy được.”

“Vậy sao...” Nàng quỳn rũ cong môi, tức khắc trở nên lạnh lẽo băng sương.

“Đúng vậy, xin hộ pháp đại nhân bỏ qua cho thuộc hạ...” Vậy mà cầu xin tha thứ còn chưa nói xong, trong miệng phun ra một ngụm máu màu đen, nhất thời bỏ mạng.

Trắng lạnh, chỉ thấy bàn tay giống như trong suốt của nàng kia, xuyên qua trái tim người áo đen, máu tanh nhỏ khắp nơi. Thu lại cái tay kia, một cái tay khác chẳng biết lúc nào đã lấy ra một cái bình nhỏ, miệng bình vừa mở, nàng rắc xuống thân thể người áo đen kia.

Nháy mắt một cái, người áo đen kia hóa thành một vũng nước, nữ tử lạnh lùng liếc mắt, cuối cùng ánh mắt hướng nhìn về phía Thanh Thủy cư của phủ tướng quân.

Tiện nhân Hương Tiểu Văn, nàng sớm muộn cũng sẽ dọn dẹp ả ta.

Ánh mắt oán hận chợt lóe lên, nữ tử tung người tan biến trong màn đêm.

Vậy mà người này vừa mới rời khỏi, liền thấy phía sau đại thụ cách đó không xa, một bóng người đi ra, ánh mắt đảo qua thì thể biến thành giọt nước kia, khẽ nhủ mày.

Hắn thu hồi ánh mắt, liền tung người rời đi phủ tướng quân, tính toán trở về phục mệnh.

38. Chương 38: Phong Ba Tiềm Ẩn

Hoàng cung, hành cung của Chung Ly Tuyết.

Cái bóng ở phủ tướng quân vừa rời, lúc này đang quỳ gối trước mặt Chung Ly Tuyết.

Thần sắc hoàng thượng Chung Ly Tuyết ngưng trọng nhìn người này, thật lâu lên tiếng nói: “Vô Danh, ngươi có biết thân phận của người này?”

Tối nay hắc phái Vô Danh đi ra ngoài là muốn ông ta âm thầm lưu ý và bảo vệ Hương Tiểu Văn, không nghĩ tới, lại phát hiện bí mật như vậy. Hộ vệ phủ tướng quân từ trước đến nay luôn luôn vô cùng nghiêm ngặt. Vậy mà bây giờ, có người có thể tránh tất cả tai mắt lên vào, sợ rằng thực lực sau lưng không đơn giản.

Nước hoá thi (nước tan xác) đã biến mất mấy chục năm, nay lại được sử dụng, người này rốt cuộc là người nào? Có mục đích gì?

Thần sắc Chung Ly Tuyết tối tăm, lại chuyển sáng tỏ.

“Hồi hoàng thượng, Vô Danh chưa từng thấy người này, nhưng thủ pháp người này, cùng một ma đầu Vô Danh từng thấy có chút tương tự.”

“Ai? Nói trầm nghe một chút.”

“Ma đầu này là môn chủ Vô Cực Môn, đương kim tà ma đứng đầu vô lâm. Hai mươi năm trước, Vô Danh từng giao thủ với hắn. Tối nay, thủ pháp của nữ nhân kia, chẳng những là tình thế tương tự, ngay cả thần thái cũng có ba phần giống, Vô Danh đoán, nữ nhân này có thể là người Vô Cực Môn.”

Chung Ly Tuyết nghe xong, trên mặt dường như mang theo nhàn nhạt tái nhợt giật mình, hắc giật mình đứng lên, sâu kín thì thầm: “Vô Cực Môn, chẳng lẽ là hắn...”

Bất quá rất nhanh hắn liền khôi phục bình thường, hướng về phía Vô Danh nhàn nhạt vung tay lên. “Thôi, chuyện này tạm thời không đề cập tới, Vô Danh, ngươi ở lại phủ tướng quân, âm thầm lưu ý tới Hương Tiểu Văn, trầm muốn biết tất cả về nàng ấy.”

“Vâng”

Sau khi Vô Danh rời đi, trên mặt Chung Ly Tuyết thoáng qua hung ác.

Phủ tướng quân.

Độc Cô Diễm từ khi tắm xong, cảm giác được sự khác lạ trong phủ, ban đêm hắn liền sai người tăng cường thủ vệ. Lúc này cả phủ tướng quân, mặc dù thoát nhìn so với bình thường cũng không sai biệt lắm, nhưng chỉ cần là người có võ, cũng phát hiện hộ vệ phủ tướng quân đã gia tăng nhiều.

Lúc này, Vô Danh từ hoàng cung phục mệnh mà đến, mặc dù võ công bí hiểm, nhưng đối với hộ vệ chặt chẽ như vậy, hẳn như cũ không dám đường đột lên vào, mà là núp bốn phía phủ tướng quân, chờ đợi thời cơ đi vào.

Đêm càng thêm sâu, đèn bên trong phủ tướng quân đã tắt hơn nửa, phần lớn mọi người đã ngủ, mà bên trong Túc Nhiên cư, lại là tình cảnh hoàn toàn khác.

Bên cạnh bàn bát tiên (bàn vuông to tám chỗ) rộng rãi, chia ra ngồi mười mấy tên thủ hạ tâm phúc của Độc Cô Diễm, lúc này thần sắc người nào người nấy rất ngưng trọng.

Mới vừa rồi bọn họ nhận được lệnh của Độc Cô Diễm, âm thầm lục soát cả phủ tướng quân, phát hiện trong sân, xuất hiện một thi thể chảy nước có vẻ quỷ dị.

“Tướng quân, ngài nói người lên vào nơi này, có phải là địch quốc?”

Độc Cô Diễm nhìn chằm chằm người nói chuyện, lãnh đạm trả lời: “Điểm này khả năng không lớn.”

“Chẳng lẽ là đối đầu trong triều với tướng quân, nhưng tướng quân ở trong triều cũng không có kẻ địch mà?”

“Theo ta thấy, chuyện này không phải đơn giản, hóa thi nước há là tùy tiện người người có thể lấy được sao, nghe nói hóa thi nước này đã mất tích mấy chục năm, hôm nay tái xuất hiện, chỉ sợ mưu đồ đã lâu.” Hà Tất cắt đứt suy đoán của mọi người, lạnh lùng lên tiếng.

Độc Cô Diễm tán thưởng nhìn hần một cái, rất là đồng ý. “Hà Tất nói không sai, hóa thi nước không phải vật tầm thường, hóa thi nước trên đời chỉ có Vô Cực Môn mới có.”

Đối với Vô Cực Môn, không có ai quen thuộc hơn Độc Cô Diễm, ái thê Tinh Hương của hần chính là đệ tử Vô Cực Môn, năm đó người nọ, chính là sư huynh của nàng.

Mọi người vừa nghe, phát ra tiếng kinh ngạc liên tiếp. Vô Cực Môn, môn phái thần bí quỷ dị đó, nghe nói môn phái này chuyên dùng thi thể luyện công, rất đáng sợ...

Độc Cô Diễm nhìn lướt qua mọi người, khoát tay nói: “Đêm đã khuya, chuyện này dừng lại ở đây, chuyện Vô Cực Môn bản tướng sẽ tự xử lý, các người cũng đi ngủ đi.”

Trở lại bên trong phòng, Độc Cô Diễm cũng không buồn ngủ chút nào, trong đầu của hần, vẫn thoáng qua tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong phòng tắm tối nay. Hướng Tiểu Văn xuất hiện khi hần đang tắm thì người thần bí kia cũng bị người dùng hóa thi nước ám sát, tất cả tất cả, thật chẳng lẽ chỉ là trùng hợp sao?

Làm hần nghi vấn nhất là tất cả về thần y hộ thể theo như lời Hướng Tiểu Văn, lúc ấy nàng trả lời hai đáp án, một thật, một giả, nhưng trong đó đích thật thiệt giả, hần cho là tất cả trộn lẫn một nửa.

Tại sao nàng ta phải đột nhiên nói thần y hộ thể? Thần y hộ thể này đi theo hần mấy chục năm nay. Năm đó, Tinh Hương vì an nguy của hần, liều chết lên trộm từ Vô Cực môn ra, mà món thần y hộ thể này nếu thật là Hướng Tiểu Văn chế luyện, vậy thì nàng nhất định là người Vô Cực Môn.

Suy nghĩ một hồi, ánh mắt lạnh lẽo, đẩy cửa đi ra ngoài, đi về phía Thanh Thủy cư.

39. Chương 39: Nhân Cách Bị Làm Nhục

Trải qua chuyện trong phòng tắm, Hướng Tiểu Văn không dám dùng phòng tắm rửa nữa, mà đem thùng tắm vào trong phòng mình, ở bên cạnh chất một đồng củi, quyết định nấu nước tắm ở đây.

Nhưng mà, nàng quên mất một vấn đề quan trọng, đó chính là, nàng không biết châm lửa.

Hai tay chà chà dụng cụ đánh lửa,

“Ta OXXX nhà ngươi, hừ hừ ta không tin Hướng Tiểu Văn ta không làm gì được ngươi.” Trần đầy ý chí chiến đấu, gương mặt Hướng Tiểu Văn dữ tợn cầm dụng cụ đánh lửa, chà xát đến đau cả tay, nhưng điều chết tiệt chính là cái dụng cụ đó một chút phản ứng cũng không có.

“Được, quá xem thường ngươi, quả thực là sỉ nhục nhân cách của ta.” Hướng Tiểu Văn lại tức giận lần nữa, đem dụng cụ đánh lửa hung hăng ném trên mặt đất, nhảy tới dẫm đạp lên.

“Ta dẫm chết người, dẫm chết người, không chịu ra lửa này, không chịu ra lửa này.” Sau khi lẩm bẩm mấy tiếng, lại có một mùi thịt nướng bay tới.

“Thơm quá, là mùi thịt nướng.” Hương Tiểu Văn say mê hít hít cái mũi, thật giống như lâu rồi không được ngửi mùi thịt nướng, bây giờ là lúc nửa đêm, nơi nào lại có người rán như thế, ngồi nướng thịt?

Mà sao mùi vị kia gần vậy, hình như là từ trên người nàng phát ra?

Cúi đầu nhìn xuống, nhất thời hét chói tai.

“A...”

Ngoài cửa sổ, Độc Cô Diễm thấy như vậy, khoe miệng không khỏi nhếch lên, nữ nhân này, dường như ngốc đến khác người.

Thật ra thì ngay lúc Hương Tiểu Văn lấy ra dụng cụ đánh lửa, hắn đã đứng ngoài cửa sổ rồi, nàng lấy ra rất nhanh, hắn cho là nàng phát hiện ra hắn, càng nghĩ rằng đây là một loại độc khí.

Nhưng không ngờ, lại có thể nhìn thấy một màn ngu xuẩn này.

Loại dụng cụ lấy lửa này ngay cả đứa trẻ một tuổi cũng biết dùng, trực tiếp mở cái nắp ở giữa, ngọn lửa ở giữa gặp gió sẽ bùng lên, nhưng nữ nhân này lại dùng tay chà xát xung quanh. Hại hắn thấy nàng dùng tay chà xát, tay phải âm thầm ngưng tụ lại công lực, ném cho nàng một cái liếc mắt, tung người rồi đi, xem ra là hắn suy nghĩ quá nhiều.

Đang muốn rời đi, lại thấy một bóng dáng nho nhỏ đi về phía này, Độc Cô Diễm khẽ nhíu lông mày, sau đó bóng dáng chợt biến mất, ẩn vào phía sau cột hình trụ.

Bóng người nho nhỏ kia, không ai khác chính là Độc Cô Sương đang nổi giận dùm dùm.

Vốn là bé đang núp trong chăn đọc: “Một trăm tám mươi cách yêu thuần khiết” rất cao hứng, lại bị tiếng thét chói tai của Hương Tiểu Văn làm cho giật mình, sợ là có người tiến vào, hại bé phải nhanh chóng giấu đi. Khi bé phát hiện không có người đến, định lấy sách ra đọc tiếp thì bé phát hiện: quyển sách bé thích nhất đã bị ngọn nến đốt mất.

Tức giận như thế, nếu không tự mình tìm đến nơi này phát tiết một phen, thật khó làm bé giảm bớt cảm giác hận vì bị mất vật yêu thích nhất.

“Phanh...” Cái chân ngăn dùm sức đập một cái, cửa phòng của Hương Tiểu Văn bị mở ra.

“Nữ nhân ngu ngốc chết tiệt, nửa đêm không ngủ, gào cái gì hả?” Giọng nói mang mười phần uy hiếp, lớn tiếng vang lên.

Không cần ngăn đầu, Hương Tiểu Văn cũng biết là ai: “Sương nhi, con bạo lực như vậy, coi chừng sau này không ai thèm lấy đó.” Hương Tiểu Văn kiễng chân đi đến.

“Được, tiểu gia ta bạo lực thì sao, người có thể làm gì ta?” Độc Cô Sương hừ lạnh, trợn mắt nói.

Nhìn bản mặt đắc ý của Độc Cô Sương, Hương Tiểu Văn nghiêng răng nghiêng lợi, dữ tợn nâng bàn tay phải lên.

Độc Cô Sương cả kinh, chẳng lẽ nữ mẫu muốn đánh bé?

Hai tay chống nạnh, làm bộ dạng hất mặt lên: “Nữ mẫu chết tiệt, người dám động đến ta, tiểu gia ta hiện tại muốn tiêu diệt người cũng không phải là không thể đâu.”

Cô bé mất đi quyển sách yêu quý đã đủ thảm rồi, bây giờ nữ nhân chết tiệt này còn muốn khi dễ bé sao? Hừ, ngày mai giả trang thành đáng thương đến trước mặt phụ thân, lúc đó người sẽ chết thảm cho xem.

Bàn tay Hương Tiểu Văn không có ý định dừng lại, hướng thẳng đến mặt của Độc Cô Sương.

Người nọ ngoài cửa sổ thấy vậy, hai tròng mắt lạnh lẽo, đang muốn tung người qua, nhưng cuối cùng lại kèm chế, lạnh lùng nhìn tình huống bên trong phòng.

Độc Cô Sương thấy cái tát kia càng ngày càng đến gần mặt bé, bé cũng bị dọa chút rồi, nữ nhân này chẳng lẽ thật sự muốn đánh bé sao?

40. Chương 40: Ooxx Đại Gia Người.

Song, bàn tay mảnh khảnh kia cũng chỉ dịu dàng vuốt mặt nàng, lòng bàn tay mang theo một chút ý nghĩ, đơn thuần, lạnh lạnh, làm cho tâm hồn bé nhỏ của bé có chút mơ hồ, xúc động.

Độc Cô Sương ngây ngẩn cả người, ánh mắt mê mang khó hiểu nhìn Hướng Tiểu Vân.

Hướng Tiểu Vân mỉm cười với bé, ngón tay vòng qua mặt bé, nhẹ nhàng giúp Độc Cô Sương vuốt mắt sợi tóc lơa xòa rối bời: “Lần sau ra ngoài nhớ chải đầu, nếu không với bộ dạng tóc tai bù xù này, người ta còn tưởng là thấy quỷ đấy.”

Động tác kia dịu dàng, nụ cười uyển chuyển, phảng phất một gợn sóng, khiến cho tâm hồn nho nhỏ của Độc Cô Sương lâng lâng.

Độc Cô Sương cứ kinh ngạc đứng nhìn Hướng Tiểu Vân, nhất thời không biết nói gì.

Bên ngoài, Độc Cô Diễm cũng nhìn Hướng Tiểu Vân, tim đập mạnh và cũng xuất thần. Song giây lát sau, lông mày hấn nhả lại, tim chợt nhói đau. Hấn kinh ngạc, trong cơ thể cuộn cuộn huyết khí, thiếu chút nữa muốn phun ra máu, cũng may hấn cố dè xuống.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Trong cơ thể hấn, thậm chí có một lực lượng kỳ dị cắn nuốt tinh thần của hấn. Mới vừa nãy, hấn nhìn Hướng Tiểu Vân đến mức xuất thần, nghĩ đến thê tử của mình. Đúng ngay tại lúc này, lượng khí quỷ dị đó lại kéo tới. Tuy rằng nội lực hấn thâm hậu, nhưng vẫn không thể chống lại được.

Độc Cô Diễm vận công ngưng khí, liếc bên trong phòng một cái, sau đó lặng lẽ rời đi.

“Người, người không đánh ta?” Độc Cô Sương sững sờ lên tiếng, đôi mắt sáng ngời kia từng lộ ra vẻ giảo hoạt, nay lại chỉ còn sự nghi hoặc.

“Vì sao ta phải đánh con?” Hướng Tiểu Vân nhìn đứa nhỏ trước mắt, nhất thời hai mắt sáng ngời: “Sương nhi, chẳng lẽ con có khuynh hướng thích bị ngược đãi nên tính cách mới trở nên vô sỉ như vậy, làm cho người ta nhìn thấy liền muốn đánh con?”

Hướng Tiểu Vân càng nói càng đắc ý, ha ha, nàng thật quá thông minh. Đúng, nhất định là như vậy, rõ ràng Độc Cô Sương chính là thích bị ngược đãi, hằng ngày luôn bày bộ dáng muốn cho người ta đánh đi ra ngoài, nhất định là muốn làm cho người khác đánh bé.

Giống như lúc nãy, nàng chỉ giả bộ như muốn đánh Độc Cô Sương. Lúc ấy, Độc Cô Sương dường như vừa vui mừng, vừa kinh sợ. Nàng có chút không giải thích được, nhưng hôm nay, cuối cùng thì cũng có đáp án, chính là thích bị ngược đãi.

Vốn là Độc Cô Sương còn đang cảm động, nhất thời choáng váng.

Hả, nữ mẫu này, rõ ràng là người ngu ngốc mà.

Thật đáng giận, nàng quát: “Nữ mẫu ngu xuẩn kia, người mới có khuynh hướng thích bị ngược đãi đó, cả nhà người đều có khuynh hướng thích bị ngược đãi!”

Chẳng lẽ nàng đoán sai? Độc Cô Sương không có khuynh hướng thích bị ngược đãi? Hay là cô bé cố ý che giấu, làm mình lẫn lộn?

Hướng Tiểu Vân ngược ngừng cười một cái, ghé sát vào nháy mắt với Độc Cô Sương: “Sương nhi, con yên tâm, nữ mẫu sẽ không vì vậy mà xem thường con đâu, nữ mẫu biết con cũng không dễ chịu gì, có khuynh hướng thích bị ngược đãi không phải là lỗi của con, nhưng mà, Sương nhi, con che che giấu giấu như vậy, chính là con không đúng.”

Độc Cô Sương vừa nghe, nội tâm đều muốn hộc máu, đỏ mặt lên, tức giận gào ngược lại:” Ta OOXX đại gia người, tiểu gia ta không có thích bị ngược đãi, người là nữ nhân ngu xuẩn, có nghe hay không, tiểu gia ta rất bình thường, vô cùng bình thường!!!!!!”

Những lời này sao nghe quen tai vậy? Nhất thời đầu óc Hướng Tiểu Văn bị một trận oanh tạc, nàng dùng con mắt không thể tin được nhìn chăm chăm Độc Cô Sương, ánh mắt kia càng ngày càng hưng phấn, giống như ánh mắt háo sắc của sói già.

Độc Cô Sương bị nhìn tới mức da đầu tê dại, ánh mắt nhũ mẫu này sao lại khiến người ta nổi hết gai ốc vậy chứ, thật là giống như muốn nuốt chửng bé.

Bước chân không tự chủ được mà dịch về phía sau một bước, một bước nữa, một bước nữa nữa nữa, cho đến cuối cùng, cả người Độc Cô Sương cũng dựa sát vào tường rồi, trước mặt là ánh mắt của nhũ mẫu nhìn chăm chăm vào bé, phát ra một tia sáng xanh.

41. Chương 41: Người Cũng Là Xuyên Qua Tôi?

“Người, người muốn làm gì?” Độc Cô Sương không thể nhịn được nữa, cuối cùng run giọng hỏi ra tiếng.

“Nàng là gió, ta là cát.” Ánh xanh trong mắt Hướng Tiểu Văn không giảm, mặt hưng phấn lại mong đợi nhìn chăm chăm Độc Cô Sương.

Hả? Không có phản ứng, tiếp theo...

“Ta yêu nàng, tựa như Chuột Yêu Gạo.”

Vẫn không có phản ứng?

“Nàng nhìn, chắc là không thấy ta, ta ở nơi đó, không buồn không vui...”

“Khoảng cách xa nhất trên thế giới, không phải là khoảng cách sống hay chết, mà là ta đứng ở trước mặt nàng, nhưng nàng không biết ta yêu nàng;”

“Lưu Đức Hoa... F4... Phi Luân Hải...”

Theo Hướng Tiểu Văn càng nói nhiều điều không giải thích được, sợ lại trong mắt Độc Cô Sương càng ngày càng dày đặc, nhũ mẫu này, không phải là người điên chứ, mà mình vừa đúng không biết chết đứng vào kỳ phát tác của nhũ mẫu điên này?

Thân thể nhỏ run rẩy, hận không thể chui vào trong tường, để tránh thoát kiếp này.

Mà lúc này ánh xanh trong mắt Hướng Tiểu Văn, theo lời nàng càng nói càng nhiều, ngược lại là càng ngày càng nhạt.

Chuyện gì xảy ra? Người này lại vẻ mặt mờ mịt, chẳng lẽ cô bé là người ngoại quốc? A, đúng rồi, ngày trước khi nàng xuyên qua vốn không xảy ra động đất, có thể người này là từ Nhật Bản xuyên qua tới, kể từ đó, nàng hiểu muốn nói ám hiệu gì.

“Phạm Đảo Ái (nữ nghệ sĩ Nhật Bản, tên Ai Lijima)...”

“Aoi...”

“Tiểu Trạch Mã Lợi Á (nữ ca sĩ Nhật Bản, tên Nhật là Ozawa Maria)...”

“Hắc Trạch Ái (Ai Kurosawa, nữ ca sĩ Nhật Bản)...”

Mẹ nó, không phải chứ, nàng nói nhiều tài năng xuất chúng nhiều loạn quốc dân như vậy, Độc Cô Sương lại một chút phản ứng cũng không có?

Tức giận, cộng thêm thất vọng cực độ hỏi một câu. “Chẳng lẽ con không phải là người xuyên qua tới?”

Độc Cô Sương sợ hãi trả lời một câu. “Vú, nhũ mẫu, ta không phải là xuyên qua tới, ta là từng bước một từ trong phòng đi tới.”

Ô ô, nàng sai lầm rồi, về sau nói gì cũng không nữa đêm tìm đến nhũ mẫu điên này nữa, quá đáng sợ, đơn giản là ác ma trên đời.

“Ta OOX đại gia con, con không phải là người xuyên qua, con làm gì rống câu này.” Hại nàng cao hứng như vậy, có câu nói như thế này, hy vọng càng cao, thất vọng càng nhiều. Về sau, nàng nhất định không ôm hy vọng nữa, tránh gặp phải bị lừa giỡn.

Độc Cô Sương bị rống sưng sốt, ngay sau đó miệng dẹt ra, oa oa khóc lớn lên.

“Oa, ô ô...”

“Sương nhi, thật xin lỗi, con đừng khóc, nhũ mẫu không phải cố ý rống con, ngoan, đừng khóc.” Vừa nói, vừa sờ đầu Độc Cô Sương.

“Oa, ô ô...” Tiếng khóc chẳng những không giảm, ngược lại còn lớn tiếng hơn.

Hướng Tiểu Văn nhúc nhích đầu. “Sương nhi, ngoan, không khóc. Hắc... nhũ mẫu cho con kẹo ăn.”

Như cũ là tiếng khóc, tiếng khóc kinh thiên động địa.

Hướng Tiểu Văn sợ, mẹ nó, còn khóc tiếp nữa, cái mạng nhỏ của nàng có thể coi như xong hay không? Một hồi Độc Cô Diễm tới đây, có thể trực tiếp kết liễu nàng ngay tại chỗ hay không?

“Sương nhi đẹp nhất, đừng khóc, khóc sẽ không đẹp.”

Vẫn còn khóc, phương pháp này không được. Đổi.

“Sương nhi, bộ dáng con khóc thút thít, khiến cho trái tim ta rỉ máu, đừng khóc thút thít, đừng khóc thút thít, a a a a...” Hướng Tiểu Văn kéo lớn thanh âm, phát huy nghệ thuật hát của nàng.

Nhất thời, từng trận ma âm xuyên tường nhập vào cơ thể, mọi người cả phủ tướng quân từ trong mộng kinh hãi tỉnh lại. Tiếng hát của Hướng Tiểu Văn đối với bọn họ mà nói, có thể được xem như là ác mộng đáng sợ nhất.

Tiếng khóc của Độc Cô Sương cuối cùng ngừng lại, nhưng ngay khi Hướng Tiểu Văn thở phào nhẹ nhõm thì tiếng khóc của Độc Cô Sương vang lên lần nữa, lại còn lớn tiếng hơn lúc này.

“Oa... A... Ô ô...”

Hướng Tiểu Văn đã thử dùng bất kỳ cách nào rồi. Vì vậy, tay vừa nhấc, một tay ôm lấy Độc Cô Sương, quát: “Độc Cô Sương con còn dám khóc, ta sẽ bạo lỗ hậu nhỏ của con.”

Lời này vừa nói ra, thế giới xung quanh liền an tĩnh.

Mắt Độc Cô Sương chứa đựng nước mắt, một bộ không thể tin nhìn chăm chăm Hướng Tiểu Văn. “Nhũ mẫu, nhũ mẫu, người đã xem qua Một trăm tám mươi chiêu yêu của tiểu phi hiệp Thuần Thuần ?

42. Chương 42: Sớm Gặp

Về mặt Hướng Tiểu Văn ngưng tụ. “Cái gì một trăm tám mươi chiêu?”

Độc Cô Sương ấp úng nửa ngày, thật không giải thích được. Nhũ mẫu lại không biết quyển sách này, người nhất định chưa có xem. Bé không nên nói ra, miễn phải để lộ khuyết điểm vào trong tay nhũ mẫu, ngày nào đó nhũ mẫu điên này tâm trạng khó chịu, chạy đến chỗ phụ thân đâm thọc, bé chẳng phải lâm nguy sao?

“Hắc hắc, không có gì, nhũ mẫu người xem, tối nay trăng sáng thật tròn.”

Oa — oa — bên ngoài tựa hồ nghe đến một đám tiếng kêu của quạ bay qua.

Mắt Hướng Tiểu Văn nhìn ra ngoài, nhưng lại lại mạnh mẽ dừng lại, một đôi mắt làm bộ như rất âm hiểm nhìn chăm chăm Độc Cô Sương.

Cô bé này, muốn mượn cơ hội phân tán lực chú ý của ta, để mượn cơ hội trốn tránh đây mà. Hắc hắc, rơi vào trong tay Hướng Tiểu Văn ta, tối nay không bức ra một trăm tám mươi chiêu kia, tuyệt không cho con bé trở về.

Quyết định chủ ý, Hướng Tiểu Văn cười đến càng thêm âm hiểm.

Da đầu Độc Cô Sương trần trần tê dại. Nhũ mẫu điên này, không phải lại đang phát tác chứ?

“Nhũ mẫu, đêm đã khuya, ta muốn ngủ, nhũ mẫu hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Nói xong, bấp chân vừa nhấc, đang muốn chạy trốn, lại phát hiện cánh tay nhỏ bị người bắt được.

“Tiểu Sương nhi, đừng nóng vội, nhũ mẫu nhất thời hứng thú đối với con, không bằng chúng ta đốt đèn nói chuyện cả đêm được không?”

Độc Cô Sương vượt mông ngựa (nịnh nọt) cười một tiếng. “Nhũ mẫu, dáng dấp người kinh thế hãi tục như thế, nên bảo vệ làn da, nghe nói nữ nhân thức đêm mắt sẽ bị quầng thâm. A... nhũ mẫu, người xem, người xem dưới mắt bắt đầu có quầng thâm rồi, nhất định không thể cố gắng thức đêm.”

Hừ, một chiêu này là bí chiêu độc môn của bé, cả phủ tướng quân, bất kể là nữ nhân nào, chỉ cần nghe được bé vừa nói như thế, nhất thời cũng dọa cho sợ đến hoa dung thất sắc, phát ra thét chói tai như gà mẹ, coi như định lực hơn người, sâu không lường được, chỉ cần người là nữ nhân, không sợ người không lập tức ngoan ngoãn ngủ.

Kinh hoảng trên mặt Độc Cô Sương quét sạch, ngược lại tất cả đều là vẻ đắc ý.

Song khi bé nửa hí mắt liếc thấy Hướng Tiểu Văn thông dong bình tĩnh bước đến, trên mặt kinh hãi vụn phần. Làm sao có thể, độc môn bí thuật bé vẫn lấy làm kiêu ngạo lại mất hiệu lực?

Hướng Tiểu Văn ho khan một tiếng, một bộ tư thái lạnh nhạt nghiêm nhiên của thế ngoại cao nhân nói: “Phật pháp có nói: mệnh do mình tạo, cũng tùy tâm sinh, thế gian vạn vật đều là tương liên, tâm bất động, vạn vật đều không động, tâm không thay đổi, vạn vật đều không đổi. Điều này nhũ mẫu sớm đã ngộ ra, cho nên dù là mắt quầng thâm, nhũ mẫu ta há lại để ở trong mắt.”

Khoẻ miệng Độc Cô Sương căng ra. “Nhũ mẫu Phật pháp vô biên, bội phục.”

Hướng Tiểu Văn rất là hưởng thụ, trong lòng nở tung thoải mái. Đưa tay ôm lấy Độc Cô Sương,捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cái. “Ha ha, thế nào, thấy nhũ mẫu có giống cao nhân hay không?”

Độc Cô Sương làm trái với lương tâm nho nhỏ, nặn ra một chữ. “Giống.”

“Hắc hắc, con đã nói nhũ mẫu là cao nhân, vậy thì không được giấu giếm, nói mau, mới vừa rồi một trăm tám mươi chiêu là cái gì?”

“Không có cái...”

“Ách, thẳng thắn khoan dung, kháng cự nghiêm khắc, tiểu Sương nhi, nhũ mẫu hiểu được con là người biết chuyện.” Hướng Tiểu Văn cười đến mặt kiêu ngạo, mơ hồ mang theo lảng lơ.

Độc Cô Sương cả kinh, lập tức sửa lời nói: “Được ta nói, ta nói được chưa, Một trăm tám mươi chiêu yêu của tiểu phi hiệp Thuần Thuần là một quyển sách, một quyển sách rất có lai lịch, nghe nói luyện sách này sẽ có võ công cao, liền có thể đạt tới cảnh giới thần tiên, vô địch thiên hạ.”

Oa, hay vậy sao. Hướng Tiểu Văn vừa nghe, nhất thời hai mắt tỏa sáng, nghe ra hình như là một quyển tuyệt thế bí kíp, bây giờ trở về hiện đại là không có hy vọng, không bằng ở lại, hảo hảo luyện tập quyển bí kíp này, đến lúc đó nói không chừng sẽ trở thành một nữ ma đầu danh chấn thiên hạ?

Chuyện này, tựa hồ rất tốt...

43. Chương 43: Nếu Người Phạm Ta, Ta Gian Toàn Thân Nàng

“Sương nhi, quyển bí kíp kia, con có thể cho nhũ mẫu mượn xem một chút không? Ta bảo đảm xem xong liền trả lại con.” Hướng Tiểu Văn dè xướng hình ảnh uy phong xưng bá giang hồ thoáng hiện trong đầu, đi

từng bước về phía Độc Cô Sương.

Độc Cô Sương vừa nghe, rất là oán niệm nói. “Sách không còn nữa, bị lửa đốt không còn nữa rồi.” Nói xong, không quên trừng Hướng Tiểu Văn một cái.

“Không có...” Vậy nàng không có cơ hội làm nữ ma đầu xưng bá thiên hạ rồi, trong lòng nhất thời một cỗ oán khí dâng lên. “Sương nhi, con nói cho ta biết, là tên khốn kiếp nào làm, tên tiểu tặc nào, nhũ mẫu ta nhất định nguyện rửa hần bị thiên lôi đánh, chết một cách không dễ dàng.”

“Người.” Độc Cô Sương đưa ra ngón giữa chỉ vào Hướng Tiểu Văn.

“Ta?” Hướng Tiểu Văn cười. “Hắc hắc, Sương nhi con xem, tối nay trăng sáng thật tròn.”

Oa —— oa ——

Ngoài cửa sổ một đám quạ bay qua lần nữa.

“Nhũ mẫu, đều là người, nếu không phải là tiếng thét chói tai vừa rồi của người, bí kíp của tiểu gia ta cũng sẽ không bị thiêu hủy, nhũ mẫu, người đèn đi.” Độc Cô Sương bị thái độ của Hướng Tiểu Văn chọc giận, hoàn toàn nổi giận.

Hướng Tiểu Văn lại hoàn toàn coi thường con bé, từ trên người lấy ra một cái gương soi tinh xảo. “A... trời à, mắt thâm quầng, loại nữ nhân mắt thâm quầng chính là kẻ thù của ta đó, không được, ta phải đi ngủ.”

Xoay người muốn đi, lại bị tay nhỏ bé của Độc Cô Sương kéo lại.

Quay đầu lại ngắm, Độc Cô Sương đang oán niệm vô cùng nhìn chăm chăm nàng. “Phật pháp có dạy: mệnh do mình tạo, cũng tùy tâm sinh, thế gian vạn vật đều là tương liên, dù là mắt thâm quầng lấy lòng dạ rộng lớn của nhũ mẫu, căn bản cũng không đặt ở trong mắt, nhũ mẫu, ta nói có đúng không?”

Miệng Hướng Tiểu Văn kéo ra. “Đúng, hắc hắc, Sương nhi nói cực kỳ hay.”

Lúc này, nam viện phủ tướng quân. Một mặt bóng dáng cực nhanh bay ra, đi về phía Thanh Thủy cư.

Bóng dáng này vừa xuất hiện, người của Độc Cô Diễm ẩn ở trong bóng tối liền âm thầm đi theo.

Bóng người thần bí kia rất nhanh liền hạ xuống Thanh Thủy cư, chạy về phía phòng của Hướng Tiểu Văn, thấy ngọn đèn dầu trong phòng sáng ngời, chân mày người thần bí không khỏi nhíu.

Thầm nghĩ, tiện nhân đáng chết này chẳng lẽ biết mình sẽ xuất hiện, cho nên đợi mình?

Người của Độc Cô Diễm ở sau lưng một đường theo tới, phát hiện võ công của người thần bí cực kỳ cao thâm, nhất thời cũng không dám đến gần quá đáng, sợ lộ hành tung.

Bất quá người theo dõi xác định, người thần bí này chính là người dùng hoá thi nước ở trước phủ tướng quân, bọn họ mai phục đã lâu, cuối cùng đợi được nàng hiện thân, vội vàng thông báo tướng quân.

Người thần bí kia từng bước tiến gần gian phòng của Hướng Tiểu Văn, khi nàng ta muốn trốn vào thì trong phòng truyền ra một tiếng kêu. “Đứng lại, còn dám tiến lên trước một bước, ta sẽ lấy ra tuyệt chiêu, hừ hừ, uy lực của tuyệt chiêu này, người nhất định rõ ràng hơn ta.”

Thân hình người thần bí dừng lại, trong lòng cả kinh. Thanh âm này là tiện nhân Hướng Tiểu Văn kia phát ra, lúc này này bốn bề vắng lặng, nàng ta nhất định là phát hiện mình rồi, hừ, lại sử dụng tuyệt chiêu đến đối phó nàng nữa chứ, tiện nhân Hướng Tiểu Văn đáng chết.

“Hắc hắc...” Một hồi cười lạnh âm hiểm truyền đến. “Bởi vì cái gọi là, người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta ắt khiến người chết không toàn thây.”

Trái tim người thần bí run lên, thây? Lấy tu vi tiện nhân này, quả thật có khả năng như thế.

Chân, không khỏi lui một bước.

“Không cho lui, đứng tại chỗ, nếu không... hừ hừ.” Bên trong phòng lần nữa truyền ra thanh âm tà ác của Hướng Tiểu Văn.

Người thần bí kia đã giặt mình ra trần trần mồ hôi dưới ánh trăng, mơ hồ hiện ra thân hình, lại là nữ nhân xinh đẹp.

44. Chương 44: Người Tới Giờ Uống Thuốc Rồi

Nàng nhìn chăm chăm gian phòng Hương Tiểu Văn, giặt mình.

Tu vi của tiện nhân này lại đạt đến trình độ đáng sợ như thế, lúc này mình hoàn toàn che giấu hơi thở, coi như là Độc Cô Diễm cũng tuyệt đối không thể phát hiện tất cả động tác của nàng rõ ràng như thế, Hương Tiểu Văn đáng chết này làm sao có thể biết, loại cảm giác đó giống như nàng ta tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ nàng ta đã luyện thành Thao Hồn Thuật?

Lãnh Nguyệt, thân hình nữ tử thần bí che cái khăn đen không khỏi run lên, đáy mắt thoáng qua giặt mình, liền tiếp lui về phía sau mấy bước.

Vốn tối nay nàng xuất hiện là muốn âm thầm động chút tay chân, tính toán ở phủ tướng quân này lên chủ nhân hạ độc đối với tiện nhân này, nhưng bây giờ bị phát hiện rồi, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Nữ tử thần bí tuy không cam lòng, nhưng không thể không cẩn rằng rời đi. Nàng biết, tối nay là cơ hội hạ thủ tốt nhất, bởi vì tối nay là đêm không trăng, qua tối nay, tiện nhân này sợ là càng thêm lợi hại.

“Nhũ mẫu, không chơi nữa, không dễ chơi chút nào.” Khi nữ tử thần bí vừa rời đi, thanh âm bất mãn của Độc Cô Sương vang lên.

“Không dễ chơi? Vậy đổi cách chơi thích hơn, con làm nữ ma đầu, nhũ mẫu ta làm tiểu bạch thỏ mặc cho người giết.”

Nếu như nữ tử thần bí kia ngây ngô lâu một chút nữa, là có thể thấy một màn này, nhất định sẽ học máu. Mới vừa rồi Hương Tiểu Văn phát ra những lời đó, thật ra thì chính là lời kịch mà nàng đang chơi với Độc Cô Sương.

Đêm, càng thêm sâu, Hương Tiểu Văn và Độc Cô Sương náo loạn nửa đêm, cũng đều mệt mỏi, hai người gục xuống bàn, ngủ thiếp đi.

Lúc Độc Cô Diễm tiến vào, chính là thấy tướng ngủ không có chút hình tượng nào của một lớn một nhỏ, trong đó khoe miệng Hương Tiểu Văn, còn dính nước miếng...

Độc Cô Diễm nhìn chăm chăm Hương Tiểu Văn thật lâu, trên mặt âm tình bất định, đôi mắt kia, thật băng hàn.

Mới vừa rồi nữ nhân thần bí đó rời đi, nhất định có liên quan với Hương Tiểu Văn, xem ra, Hương Tiểu Văn này biết người nọ, như vậy thì, nàng nhất định không thoát được quan hệ với Vô Cực Môn.

Chán ghét thu hồi ánh mắt, Độc Cô Diễm ôm Độc Cô Sương rời đi, khi tung người rời đi, đáy mắt hẩn, lại thoáng qua một tia ánh đỏ quỷ dị.

Hôm sau, buổi trưa.

Hương Tiểu Văn bưng hộp đựng thức ăn, miệng hát nho nhỏ đến Hiền Nhân cư đưa cơm cho Độc Cô Ly, đi được nửa đường, bên hồ nước thì bốn nữ nhân ăn mặc màu sắc rực rỡ đi ra, ngăn nàng lại.

“Ồ, đây không phải là Hương đại nhũ mẫu của chúng ta sao, đây là đi đưa cơm cho Đại thiếu gia phải không?” Thanh âm thét chói tai như gà mẹ, đó là Như Hương.

“Cảm phiền nhường đường.” Hương Tiểu Văn không để ý tới nàng ta, đi đường vòng, nhưng trước mặt bị Băng Lam mặc váy lam ngăn lại.

“Hương đại nhũ mẫu, làm gì vội vã như vậy? Lúc này còn sớm nha, không bằng chúng ta hàn huyên một chút đi”

“Người nhất định chưa uống thuốc đã chạy ra ngoài?” Hương Tiểu Văn nhìn chăm chăm Băng Lam, mặt tiếc hận than thở.

“Người, làm sao người biết ta phải uống thuốc?” Bằng Lam hoa dung thất sắc, âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ Hường Tiểu Văn đáng chết này hạ độc ở trong thuốc của nàng?

Trời ạ...

Hường Tiểu Văn xem bộ dáng vô cùng giệt mình của Bằng Lam, tâm tình thật tốt, hướng về phía Bằng Lam khoát tay. “Ai, nhanh đi về uống thuốc đi, bỏ lỡ canh giờ, sợ là thần tiên cũng khó cứu.” Bệnh tâm thần, là một bệnh khó trị đó.

Bằng Lam cả kinh, đang muốn rời đi, lại bị nữ tử áo đỏ nắm chặt.

Thu Hồng nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn, lạnh lùng nói: “Hường Tiểu Văn, đừng đắc ý, người sẽ không phách lối được lâu đâu.” Mơ hồ, khéo miệng Thu Hồng cười đến đặc biệt quỷ dị.

Hường Tiểu Văn nhìn chằm chằm nụ cười của Thu Hồng, cảm thấy hết sức quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra.

Quên đi, không để ý tới, nếu như đám nữ nhân này dài dòng nữa, xem nàng có xuất ra tuyệt chiêu xử lý các nàng ta không.

45. Chương 45: Biến Cố

Bốn nữ nhân này giống như nhìn thấu ý định của Hường Tiểu Văn, rồi rút rời đi không dám trêu chọc nữa.

Hường Tiểu Văn hừ hừ một tiếng, tiếp tục ngâm nga ca khúc không biết tên đi tới Hiền Nhân cư.

“Này, nữ nhân ngốc, sao trẻ thế, muốn đối chết bốn đại gia à.” Vừa mới bước vào Hiền Nhân cư, thanh âm hừ lạnh của Độc Cô Ly liền truyền đến.

“Không phải đã tới sao, con phải biết, cuộc sống này luôn xuất hiện một chút tình huống không lường trước được, cho dù là ta hay con cũng không thể làm gì.” Hường Tiểu Văn đem hộp đựng thức ăn thả vào trên bàn, hướng về phía Độc Cô Ly ngượng ngùng cười một tiếng.

“Đừng nói nhiều nữa, ta sắp chết đói rồi.” Độc Cô Ly mặc dù thoát nhìn vẻ mặt cau có, nhưng đối với Hường Tiểu Văn, cậu vẫn không tức giận được.

“Được, mang thức ăn lên cho A Ly ngay, tang ta rang tàng... Con xem, con cá này mập không?”

Độc Cô Ly vừa thấy, mặt thối lập tức biến mất, thay vào đó là gương mặt vui vẻ. “Mập.”

“Này, ăn từ từ thôi, ta không có giành với con đâu.”

“Um... Ăn ngon.”

Hường Tiểu Văn vừa nghe, trong lòng hồi hộp, trên mặt triển lộ nụ cười ôn nhu. “Ăn từ từ thôi, cẩn thận xương cá.”

“Ách.” thanh âm của nàng vừa dứt, Độc Cô Ly lại thật bị xương cá đâm.

Hường Tiểu Văn cả kinh, không phải chứ, miệng nàng linh nghiệm như vậy?

“A Ly, con không sao chứ?” Vừa nói, vừa vỗ vỗ lưng cậu bé

Miệng Độc Cô Ly mở lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú bị đập đổ lên, trong mắt có vẻ thống khổ thoát qua, nhưng mặc dù cậu nuốt nước miếng như thế nào, Hường Tiểu Văn đập thế nào, cây xương cá cắm ở cổ họng vẫn không thể nuốt xuống.

“Làm sao bây giờ? Trời ạ, A Ly, con không sao chứ? Con ngàn vạn lần đừng chết nha.” Con mà chết, phụ thân hung mãnh của con nhất định kết liễu ta ngay.

Hường Tiểu Văn thấy vỗ lưng vô dụng, đầu óc cái khó ló cái khôn, nhất thời cầm lên chiếc đĩa, với vào miệng mở lớn của Độc Cô Ly, tính toán gấp cây xương kia ra ngoài.

“Dừng tay...” Chiếc đĩa vừa mới đụng phải miệng Độc Cô Ly, cửa đột nhiên vang lên một đạo hét lớn, tay Hướng Tiểu Văn run lên, chiếc đĩa rơi xuống đất.

Quay đầu lại, thấy Độc Cô Diễm mang theo một nhóm người, lạnh lùng đi tới, ánh mắt đằng đằng sát khí kia, hận không thể đem mình cho ngựa xé xác.

Đầu Hướng Tiểu Văn tê dại, trong đầu thoáng qua hai chữ. Bắt... A, không đúng, bầy...

Chuyện này nhất định là cái bầy, trời ạ, rốt cuộc là ai muốn hãm hại nàng?

“Tướng quân, con mắt của ngài sáng như sao, hành động của ta là trong sạch. Xin tướng quân nhất định phải minh xét.” Tướng quân đại nhân, có lúc mắt thấy, chưa chắc là thật, ta lấy chiếc đĩa, thật sự là vì gặp xương cá cho A Ly.

Nhưng, vì sao mọi người trước mắt cũng dùng ánh mắt đáng sợ như thế chăm chăm nhìn nàng? Nàng thật sự là trong sạch mà.

Độc Cô Diễm cũng không thèm nhìn tới nàng một cái, lạnh lùng bước qua người nàng, ôm chầm Độc Cô Ly, vội vàng dùng nội lực bức xương mắc trong cổ họng cậu rơi ra.

Song khi hần chạm đến mạch Độc Cô Ly thì trên mặt thoáng qua hung ác trước nay chưa từng có.

“Người đâu, đem nữ nhân can đảm dám mưu hại Đại thiếu gia bắt giữ đến địa lao cho bản tướng, nếu như Ly nhi có bất kỳ tổn thương nào, bản tướng nhất định khiến người sống không bằng chết.”

“Vâng” Hai người thị vệ tuân lệnh đi về phía trước.

Hướng Tiểu Văn cả kinh, thần sắc trên mặt khê biến, nàng kinh ngạc nhìn Độc Cô Diễm, thấy hần tuy đánh ra xương cá cho Độc Cô Ly, nhưng sắc mặt Độc Cô Ly, cũng là tái mét.

Hướng Tiểu Văn nhìn tất cả trái tim cứng lại, đau nhói đánh tới.

A Ly chẳng lẽ...

Không thể nào, làm sao có thể, canh cá đó, tuyệt đối không có vấn đề.

46. Chương 46: Trúng Độc

Trong chớp mắt hai tên thị vệ tiến lên, hung hăng giữ chặt nàng. Hướng Tiểu Văn ngơ ngác đứng yên tại chỗ, để mặc hai thị vệ áp giải nàng, ánh mắt không di chuyển nhìn chăm chăm Độc Cô Ly, vẻ mặt không thể tin được, cùng với... đau lòng.

Trên gương mặt trắng bệch của Độc Cô Ly là vẻ thống khổ, hai mắt nhắm nghiền, chân mày nhíu chặt, thân thể nhỏ bé co quắp không dứt trong ngực Độc Cô Diễm, phẳng phất như hoa tàn trước gió...

Trong lúc hoảng hốt, nàng giống như nghe được bên cạnh có tiếng bước chân lo lắng đi tới đi lui, một đám đại phu quý thành một đoàn trước mặt Độc Cô Diễm, ở ngoài cửa không ngừng có thêm đại phu run rẩy đi đến.

“Tướng quân, lão phu hành nghề y hơn ba mươi năm nay, cứu người vô số nhưng loại độc này lão phu không thể làm gì được.”

“Không thể làm gì được? Mấy chữ này, bản tướng đã nghe ba mươi lần rồi, người nào còn dám nói những chữ này, giết không tha.” Độc Cô Diễm rống lên, mang theo vài phần run rẩy.

Hần bước nhanh đến bên giường, tức giận đá văng tên đại phu kia, bàn tay to lớn đem Độc Cô Ly ôm chặt vào trong ngực. “Bản tướng không cần biết các ông dùng biện pháp gì, phải đem độc trên người Ly nhi giải bằng hết, nếu không, đừng nghĩ đến chuyện được nhìn thấy mặt trời ngày mai.”

Đám đại phu kia bị dọa cho sợ đến mức run lẩy bẩy: “Dạ, vâng...Tướng quân.” Chúng đại phu hoảng sợ không dứt, loại độc này căn bản không có thuốc giải, mạng nhỏ của bọn họ, thế là xong.

Hướng Tiểu Văn vẫn ngơ ngác nhìn xung quanh, vẫn một mực không thể tin được, Độc Cô Ly bình thường lớn tiếng phách lối không được tự nhiên là thế, bây giờ lại có thể chết. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đến mức khiến cho nàng trở tay không kịp.

Không, không thể nào...A Ly không thể nào trở thành như vậy được...

Trong đầu hiện lên những màn từng cùng Độc Cô Ly vui đùa, nàng không tin Độc Cô Ly đáng yêu, lương thiện, tính cách không được tự nhiên kia lại bị trúng độc trong tay nàng.

Hướng Tiểu Văn kích động, hung hăng giãy giụa né thoát khỏi hai gã thị vệ, nhào về phía Độc Cô Ly.

Nhưng khi nàng còn chưa nhích lại gần được Độc Cô Ly đã bị Độc Cô Diễm hung hăng vung tay áo quạt bay.

Tuy trong lòng đau đến tê dại nhưng ánh mắt quạt cường vẫn chưa từng rời khỏi người Độc Cô Ly.

“Hướng Tiểu Văn, bốn tướng cảnh cáo ngươi, không nên chơi trò đó nữa.” Giọng nói lạnh như băng xen lẫn sự chán ghét cùng tức giận vang lên. Nói xong, hắn nhìn về phía hai gã thị vệ đang giật mình sững sờ, hai người kia lập tức tiến lên kéo Hướng Tiểu Văn chuẩn bị rời đi.

Hai người hung hăng dùng lực thô bạo kéo Hướng Tiểu Văn đứng dậy.

Hướng Tiểu Văn không giãy giụa, trong lúc này, một cảm giác an tĩnh phẳng phất trong nàng. Nàng nhìn Độc Cô Ly một cái thật sâu, sau đó ngược mắt nhìn Độc Cô Diễm lạnh như băng, giọng nói bình tĩnh: “Tướng quân, có thể để ta xem qua cho A Ly một chút không?”

“Cút! Đừng để bốn tướng phải nhìn thấy ngươi nữa, nếu không bốn tướng sẽ không khách sáo với ngươi!” Khuôn mặt của Độc Cô Diễm vẫn lạnh như băng, đằng đằng sát khí, trong ánh mắt mờ hồ hiện lên một tia đỏ.

Sắc mặt Hướng Tiểu Văn tái nhợt, không nói thêm gì nữa, tùy ý để hai thị vệ dẫn nàng đi.

Đi đến cửa, vừa lúc nhìn thấy Độc Cô Khuynh, Độc Cô Phi, Độc Cô Sương cùng Độc Cô Hoa đi đến, vừa nhìn thấy Hướng Tiểu Văn, trên khuôn mặt nho nhỏ của bọn chúng cũng thể hiện những thần sắc khác nhau.

Độc Cô Khuynh nhàn nhạt liếc Hướng Tiểu Văn một cái, ánh mắt thâm trầm cùng độ tuổi của cậu thật không hợp.

Độc Cô Phi thì hung hăng nhìn chằm chằm vào Hướng Tiểu Văn, cậu là người yêu hận rõ ràng, tâm tư cũng cực kỳ đơn giản, lúc này trên mặt cậu bày ra loại vẻ mặt chán ghét, rõ ràng là cậu tin tưởng hung thủ hạ độc chính là Hướng Tiểu Văn, ánh mắt cực kỳ không thân thiện.

47. Chương 47: Trời U Ám

Độc Cô Sương vừa nhìn vừa đi đến bên cạnh Hướng Tiểu Văn, ánh mắt dừng lại ở cái trán sưng đỏ của nàng, ánh mắt bé chột lóe lên, giật giật cái miệng nhỏ nhắn, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói, xoay người rời đi.

Độc Cô Hoa nhàn nhạt nhìn về phía Hướng Tiểu Văn, ánh mắt rất ngây thơ, sau đó kêu lên một tiếng trong trẻo: “Nhũ mẫu, ta đói bụng, ta muốn bú sữa.”

Hướng Tiểu Văn hoảng hốt nhìn Độc Cô Sương, cười dịu dàng với cậu bé: “Sữa bú nhiều không tốt, con nên ăn cơm.”

Nói xong bị thị vệ dẫn đi ra ngoài, biến mất trước mặt bốn đứa trẻ.

Ánh mắt Độc Cô Hoa chớp chớp, nhìn lưng Hướng Tiểu Văn vừa rời đi, như có điều gì suy nghĩ.

Chuyện Độc Cô Ly bị trúng độc khiến cho toàn bộ phủ tướng quân bàng hoàng. Hơn nữa, nhìn vẻ mặt đáng sợ của Độc Cô Diễm, cả phủ không ai dám nói chuyện lớn tiếng, cả phủ trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ.

“Thật là biết mặt mà không biết lòng, bình thường mặc dù đại thiếu gia khoa trương chút ít, tàn nhẫn chút ít với ta, nhưng rốt cuộc vẫn là một đứa nhỏ, làm sao mà Hường Tiểu Văn lòng dạ hiểm độc lại có thể hạ độc thủ chứ?”

“Hừ, ta đã sớm nhìn ra được Hường Tiểu Văn không phải là người tốt rồi mà, nhìn bộ dạng dịu dàng, yếu ớt đã biết chính là hồ ly tinh chuyên đi quyến rũ nam nhân, theo ta nghĩ, chắc là do Hường Tiểu Văn lập kế hoạch dụ dỗ tướng quân không được cho nên đem tức giận trút hết lên người đại thiếu gia, cho là thần không biết quỷ không hay, không ngờ là bị tướng quân bắt được.”

“Nghe nói, loại độc này rất kỳ lạ, không dưới trăm đại phu đã đến rồi ngay cả đại phu danh chấn thiên hạ ‘Được Thủ Quan’ tướng quân cũng bắt về rồi nhưng nhìn chung là không biết loại độc trên người đại thiếu gia, xem ra lai lịch của Hường Tiểu Văn không nhỏ đâu.”

Một đám bà tám lén lút to nhỏ trong phủ không dứt.

“Câm miệng, các người rất rảnh rỗi sao? để ta nghe được các người lại to nhỏ nữa, liền đuổi các người đi!” Độc Cô Sương lạnh lùng liếc bọn bà tám, giọng nói cực kỳ khinh thường.

“Dạ sau này chúng nô tỳ không dám.” Nói xong ai cũng nhanh chân chạy biến đi.

Độc Cô Sương đứng dưới bóng cây, khoanh hai tay nhỏ trước ngực, khẽ ngồi chồm hổm xuống, ngẩng đầu, vẻ mặt rối rắm.

“Không phải ta rất chán ghét nhũ mẫu ngu dốt này sao? Người ta bị bắt, hiển nhiên là ta phải vui vẻ, sao lại phải khổ sở thế này?”

“Nhũ mẫu này vừa ngốc vừa khùng, chắc chắn không phải là người khiến người ta thích thú, hơn nữa nữ nhân chết tiết này lại hủy hoại quyền sách ta thích nhất, ta phải hận người đó mới đúng, vì sao lại phải khổ sở?”

“Còn nữa, nhũ mẫu này dám hạ độc lão đại, thực sự rất quá đáng, tốt nhất nên bị băm thành trăm mảnh, ngũ mã phanh thây, nhưng mà, vì sao ta vẫn tin rằng người hạ độc không phải là nhũ mẫu?”

Độc Cô Sương đứng lên, trên mặt rõ rõ rành rành, cuối cùng cắn răng xoay người rời đi.

Địa lao của phủ tướng quân được đặt ở Tây viện, nơi này bảo hộ cực nghiêm, phòng giam cũng được cấu tạo cực kỳ đặc biệt, cho dù là cao thủ cũng khó vào được.

Phòng giam lớn như thế, lúc này trống rỗng, cảm giác như nghe được tiếng vọng nhỏ giọt của nước, giống như ai oán, giống như tiếng rên rỉ cầu xin giúp đỡ.

Tận cùng bên trong là một phòng giam phong kín, âm u, lạnh lẽo, ươn ướt, dường như đã nhiều năm rồi không có ai đến, mạng nhện cùng rêu xanh phủ đầy.

Nhất trong phòng giam này chính là Hường Tiểu Văn. Từ lúc vào đây đến giờ, nàng vẫn cúi đầu, không nói một lời, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như vậy, cả người giống như là chìm trong thế giới của chính mình, xung quanh nàng mơ hồ tỏa ra một loại không khí rất bi thương.

48. Chương 48: Con Cờ

Đột nhiên, một con chuột gầy xơ xương như củ từ góc tường ươn ướt bò ra ngoài, hai ba lần liền nhảy đến trên người Hường Tiểu Văn.

Thân thể Hường Tiểu Văn chấn động, da đầu tê dại, da gà nổi lên.

Không nhúc nhích nhìn chằm chằm con chuột nằm trên người nàng, muốn lấy ra, nhưng lại chuyển không ra.

Con chuột kia giống như là cảm giác được ánh mắt của nàng, hướng về phía nàng mài răng xèo xèo hô to, cuối cùng lại cắn chân Hường Tiểu Văn.

“A...” Hường Tiểu Văn đau đến hô lên, không chú ý sợ hãi, đưa tay hung hăng bóp con chuột, con chuột kia giấy giầy mấy cái, liền trốn đến góc tường rồi biến mất.

Hường Tiểu Văn nhìn vết thương bị cắn, thật lâu bất động, cuối cùng vô lực nói một câu. “Ta thật đáng thương, ngay cả con chuột cũng muốn khi dễ ta.”

Một cổ bất lực, bao trùm lên trái tim. Nàng, rất muốn về nhà...

Bà nội, cháu rất nhớ bà. Hường Tiểu Văn cụp mí mắt, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Thật ra thì nàng cũng không kiên cường đâu, thật ra thì nàng rất sợ hãi, tại sao phải xuyên qua, tại sao A Ly lại đột nhiên trúng độc, thật giống như vô hình, có một cổ lực lượng hung hăng néo nàng, bởi vì nàng như thế nào cũng không thể tránh ra.

Ngày đó ban đêm nàng mất tích bởi người áo đen kia, nàng vẫn ghi ở trong lòng, mỗi lần nhớ tới, cũng kinh sợ.

Thật ra thì đêm hôm đó, nàng cũng không có chân chính bất tỉnh, mỗi một câu của người áo đen, nàng rõ ràng nghe được, sau đó Người áo đen đưa nàng trở lại. Nàng phát hiện một bí mật, nàng biết bí mật này nhất định không thể tiết lộ, nếu không nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho tới sau đó tất cả ở phủ tướng quân, nàng cực kỳ cẩn thận ứng đối.

Vậy mà từ chuyện Độc Cô Ly trúng độc, để cho nàng hiểu việc trả thù theo lời người áo đen kia nói đã bắt đầu, mà nàng cũng phát hiện mình hẳn là một con cờ trong cuộc trả thù này...

Hường Tiểu Văn lẳng lặng rơi lệ, cho đến cuối cùng phát ra tiếng khóc lớn. Một loại cảm giác lưu lạc dị thế, không có người quen, không có ai giúp, đánh úp về phía nàng, tiếng khóc xé tâm dần dần tản ra...

Độc Cô Sương đứng ở cửa ngục, kinh ngạc dừng bước, bé ngẩng đầu nhìn về phía phòng giam âm u, ánh mắt đau xót, lại muốn rơi lệ.

Một giọt lệ này, từ khi bé ra đời, là chân chính khóc, trước kia, đều là bé giả bộ.

Trước khi bé tới phòng giam, ảo tưởng qua vô số lần nhìn thấy bộ dáng của Hường Tiểu Văn. Nhưng không nghĩ tới, sẽ nhìn thấy bộ dáng này, nhũ mẫu lúc này, thật bất lực, giống như một đứa bé bị vứt bỏ...

Độc Cô Sương nắm chặt tay nhỏ bé, mạnh mẽ buộc mình đem lệ thu hồi. Bé giơ chân lên, hướng vị trí Hường Tiểu Văn đi tới.

Giờ phút này bé hiểu, tại sao trong tiềm thức của mình tín nhiệm Hường Tiểu Văn như thế, thật ra thì nhũ mẫu và bọn chúng cũng giống nhau thôi, đều là người cực kỳ bất an trong lòng, không có thói quen đem mình lộ ra bên ngoài, cho nên liền bày ra đủ loại mặt nạ để che dấu. Nhũ mẫu gốc trước kia, thật ra chỉ là vì không để cho người khác đến gần trái tim yếu ớt của người.

Thu hồi suy nghĩ, về trầm ổn trên mặt Độc Cô Sương biến mất, thay vào đó là ngây thơ và khí diễm phách lối tương xứng tuổi cô bé.

Bé đi tới, hung tợn quát: “Mẹ nó, khóc cái gì mà khóc, nhũ mẫu người thật vô dụng.”

Hường Tiểu Văn nghe thấy thanh âm, kinh ngạc ngẩng đầu, gương mặt nước mắt nước mũi, trong mắt chợt lóe sáng, sau đó cúi đầu. “Con đến tìm ta sao?”

Độc Cô Sương không có đẹp mắt liếc nàng một cái. “Mẹ nó, nơi này trừ người ra, còn có người thứ ba sao?”

49. Chương 49: Ba Đào Mãnh Liệt

Hường Tiểu Văn kéo bả vai ra, ngẩng đầu lần nữa, nước mắt trên mặt nàng biến mất, mang theo vẻ cười khúc khích Độc Cô Sương quen thuộc.

“Sương nhi, nhũ mẫu cũng biết con tốt nhất, bất quá Sương nhi à, sao con hai tay trống trơn tới đây, không phải là nên mang một ít thịt cơm sao?”

Mặt Độc Cô Sương kéo ra, móc ra cái chìa khóa trộm được mở khóa, quát: “Người cho là tiểu gia ta rất rồi rảnh hay sao, bớt sàm ngôn đi, mau chạy ra đây, một hồi bị cha phát hiện ta liền thảm.”

Sau thanh âm bình bịch của cửa sắt, cửa tù mở ra, Hường Tiểu Văn vui mừng, đang muốn cất bước hỏa tốc rời đi.

Cũng đúng lúc này, một giọng nữ âm nhu giết phong cảnh vang lên. “Các người một người cũng không thể đi.”

Hai người kinh hãi. Vội vàng ngừng đầu nhìn lại.

Vừa nhìn, Hường Tiểu Văn thét chói tai. “A...” Mặt kia, giống như là thấy quỷ, là nữ nhân kia...

Độc Cô Sương cũng sợ nhìn chằm chằm nữ nhân kia, thanh âm run rẩy hỏi: “Người, người là ai? Muốn làm gì?”

Trên nóc phòng giam, chỉ thấy một nữ nhân toàn thân áo đen, hai mắt lạnh như băng rơi vào trên người Hường Tiểu Văn, mang mặt nạ quỷ không nhìn ra vẻ mặt, nhưng đôi môi đỏ mọng dưới mặt nạ, cũng quỷ dị giờ lên.

Thân hình bay một cái, nữ nhân áo đen kia rơi xuống. “Ta là ai người không cần biết, về phần ta muốn làm gì, các người rất nhanh sẽ biết.”

Nói xong, đưa ra ngón tay vừa trắng vừa mịn chộp tới.

Hường Tiểu Văn kinh hãi, trái tim giật mình, vội vàng nhanh tay đem Độc Cô Sương kéo ra phía sau. Nhưng nàng vẫn chậm một bước, Độc Cô Sương bị nữ nhân áo đen kia nắm được, trong nháy mắt hai mắt sợ hãi khép lại, thân thể nho nhỏ té xuống, cũng may Hường Tiểu Văn kịp thời vịn bé.

“Người, người làm gì con bé?” Hường Tiểu Văn kinh hoảng hướng về phía nữ nhân kia hô to.

Nữ nhân áo đen cong môi yêu mị cười một tiếng. “Không có làm gì cả, chẳng qua là cho nó hảo hảo mà ngủ một hồi, để ta với người tự ôn chuyện mà thôi.”

Hường Tiểu Văn ngượng ngùng cười một tiếng. “Nữ hiệp, ta với người không quen, không cần phải khách sáo, tại hạ còn có việc, hay là bây giờ nên rời đi trước, chúng ta có cơ hội tán gẫu tiếp.” Phi, ôn chuyện —— ôn chuyện mụ nội người.

Nói xong, rung động rung động ôm Độc Cô Sương liền định đi, nhưng mới bước ba bước, liền bị kéo trở lại.

Còn chưa hồi thần, một cái tát bay tới, thiếu chút nữa khiến cho tâm hồn nàng rời thân thể.

Mẹ nó, quyền quyền xoa xoa đại gia người, tại sao đánh nàng?

Hung hăng trừng trở về. “Ta khinh người nữ nhân biến thái không có phẩm hạnh, không có ngực, không có mông ... ba không, người dám đánh lão nương, cẩn thận lão nương...” Câu nói kể tiếp, bị ánh mắt kinh khủng của nữ nhân áo đen ghen trở về, lập tức văng vẳng ừ ừ sửa lời nói: “Tiền bối thường thức không tệ, áo đen xứng quần đen, hơn nữa mặt nạ quỷ của tiền bối, chắc là phong cách mới nhất nổi nhất năm nay?”

Mặt của nữ nhân áo đen dưới mặt nạ co lại, ánh mắt lạnh buốt bắn tới Hường Tiểu Văn.

Hường Tiểu Văn không lên tiếng, ánh mắt bồi hồi ở trên người nữ nhân áo đen một giây, nịnh nọt nói: “Ngực tiền bối không nhỏ, ba đào mãnh liệt, liên miên chập chùng, nhất định không phải vật phẩm. Nhìn lại mông tiền bối, hình dáng như đào, phong thực mượt mà, vừa nhìn chính là tuyệt phẩm.”

May là nữ nhân áo đen lạnh như băng bình tĩnh, lúc này mới miễn không phát điên co quắp. “Tiện nhân, nói thêm một câu nữa, ta sẽ lấy mạng của người.”

Hường Tiểu Văn đổi tư thái nịnh hót, bày ra một bộ lãnh nhược băng sương, tư thái tiên nữ cao không thể phạm, tà tà liếc nhìn nữ nhân áo đen thần bí kia.

Như vậy, nàng rất theo phong cách tiếc chữ như vàng của nữ nhân kia rồi? Nàng ta cũng thích chút chứ?

Len lén dùng khoe mắt ngắm, Hường Tiểu Văn. Nữ nhân này nhìn nàng với ánh mắt gì vậy, là đang sợ sao?

50. Chương 50: Cửu Anh

Nữ nhân áo đen thần bí thấy thần sắc Hướng Tiểu Văn như vậy lại mạnh mẽ lui mấy bước đầy mắt càng thêm có kinh hoảng thoáng qua.

Nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Văn hồi lâu cuối cùng lạnh giọng nói: “Cửu Anh người đừng ở chỗ này giả thần giả quỷ nữa, ngay từ lúc ta tới đã hạ độc ở trên người ngươi, ngươi không thể nào có cơ hội đánh trả đâu.” tuy mạnh miệng nói như thế nhưng trong lòng của nàng ta vẫn không tránh được sợ hãi.

Cửu Anh? Là nói với nàng sao? Nàng lúc nào thì biến thành Cửu Anh rồi? Chẳng lẽ..

Đầu Hướng Tiểu Văn bỗng dưng chợt lóe linh quang.

Chẳng lẽ chủ nhân cổ thân thể này và nữ nhân này có quen biết.

Hướng Tiểu Văn cảm thấy thân thể phát run, mồ hôi lạnh từ phần lưng chảy xuống càng nhiều.

Mẹ nó, nói trắng ra không phải tốt sao, mà tất cả đều đang đứng nói chuyện không đau thắt lưng sao. Nàng mới xuyên qua không có mấy ngày mà đã suýt chết mấy lần rồi, cổ đại rõ ràng chính là đất hoang không có nhân quyền, không có bảo đảm sinh mạng.

Hướng Tiểu Văn lặng lẽ liếc mắt Độc Cô Sương trong ngực cánh tay ôm chặt hơn nữa.

Độc Cô Sương là vì cứu nàng mới có thể tới nơi này, nói gì thì nói, nàng đều phải cứu Độc Cô Sương ra. Về phần mình nàng nghĩ nữ nhân áo đen này cũng không dám lấy mạng của nàng thật đâu, nàng từ trong mắt nữ nhân áo đen thấy được e ngại.

Hướng Tiểu Văn trầm tư không biết nên làm như thế nào.

Chỉ thấy nàng bày ra một bộ tư thái cao nhân không màng sống chết, nắm tay, đầu nghiêng nghiêng liếc nữ nhân áo đen kia lạnh nhạt nói: “Độc kém như vậy ngươi cho rằng có thể gây tổn thương cho ta sao? Thật ra thì ta đã sớm ngờ tới ngươi sẽ đến rồi cho nên trúng độc bất quá là muốn mê hoặc ngươi mà thôi.”

Lời vừa nói ra e ngại trong mắt nữ nhân áo đen kia càng sâu, nàng ta liên tiếp lui về phía sau mấy bước, rõ ràng đang vô cùng sợ hãi nhưng lại không thể không cắn răng nói: “Không thể nào loại độc này là ta hao hết độc công trọn đời, tập hợp sát khí và vô số hoa độc còn trùng lạ trong trời đất trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày tinh luyện mà thành, hơn nữa còn giấu độc trong chuột, là chí bảo của môn phái, coi như Cửu Anh người có chín cái mạng cũng tuyệt đối không thể nào vô sự.”

Giấu trong chuột? Chẳng lẽ là con chuột gầy da bọc xương cắn nàng lúc này? Hướng Tiểu Văn không khỏi hung hăng khi dễ loại người vô sỉ, bỉ ổi không có khí phách nghĩ ra cái cách này. Phi, một đám thất phu không có văn hóa.

Nàng nhú mày một cái cố gắng tỏ ra vẻ bình tĩnh nói: “Ngươi nói không tệ, độc này quả thật lợi hại. Ta vừa trúng độc liền phát hiện thần trí mình mơ hồ, tất cả mọi chuyện trước kia ta cũng quên mất không còn một mống, ngay cả ngươi cổ nhân này là ai ta đều không nhớ. Nhưng thật tốt ta mất trí nhớ độc này cũng liền không có thuốc giải, bất quá nói cũng kỳ quái độc này mặc dù đã giải nhưng ta cảm thấy dường như chỉ cần uống thuốc giải độc này sẽ tái phát lần nữa mà còn nghiêm trọng hơn.”

Hướng Tiểu Văn mặc dù sợ nhưng vì cứu Độc Cô Sương nàng chỉ có thể nghĩ hết biện pháp đối phó với nữ nhân áo đen. Nàng biết nếu như mình ra vẻ sợ hãi, Độc Cô Sương nhất định sẽ bị đối phương giết đi, nàng tuyệt đối không thể để cho loại chuyện như vậy xảy ra, tuyệt đối không!

Nữ nhân áo đen kia vừa nghe ánh mắt lóe lên nhìn trên nhìn dưới quan sát Hướng Tiểu Văn. Trong lòng phân tích lời của Hướng Tiểu Văn nói xem có mấy phần thiệt giả.

Hừ triệu chứng trúng độc mà người này nói là thật nhưng lời phía sau nói độc của nàng tự giải nàng nhất định là không tin, lấy hiểu biết của nàng với người trước mắt, độc này nếu như đã giải nàng ta nhất định sẽ ra sát chiêu với mình, sẽ không nói nhảm nhiều như vậy.

51. Chương 51: Tiệp Nhân, Cầm Miệng Cho Ta

Nữ nhân áo đen kia lạnh lùng cười một tiếng, từng bước tiến tới gần Hưởng Tiểu Văn. “Cửu Anh tiệp nhân, đừng mơ tưởng hù dọa ta, người cho ta là con nít ba tuổi sao, bằng thực lực của tiệp nhân người, nếu như độc đã giải, người đã sớm giết ta rồi, làm sao còn có thể nói nhảm nhiều như vậy.”

Hưởng Tiểu Văn vẻ mặt đạm mạc, khóe môi nhếch lên, tà tà nói: “Thu Hồng, người nói nếu như chủ nhân biết người âm thầm hướng ta động thủ, người sẽ thế nào?”

Lời vừa nói ra, nữ nhân áo đen kia liền giật mình, chân đang nâng lên liền dừng ở giữa không trung, thật sự không dám tiến về phía trước một bước.

“Người, người, người biết thân phận ta ẩn giấu ở phủ tướng quân?” Không thể nào, nàng ta làm sao có thể biết, chuyện này trừ chủ nhân, căn bản không người nào biết.

Mẹ nó, cho rằng Hưởng Tiểu Văn nàng thật sự là kẻ ngu sao, ở nơi cổ đại này động một chút là có thể mất mạng nhỏ, nàng không lưu một tay, sao có thể phòng thân.

Thật ra thì nam nhân áo đen thần bí ngày đó trên đường đưa nàng hồi phủ tướng quân, nàng chính là giả bộ bất tỉnh mà thôi, mỗi lời của người áo đen kia, nàng đều nhớ được rõ ràng. Còn có, người áo đen thần bí kia sau khi đi tới phủ tướng quân, bí mật hẹn gặp một nữ nhân, nữ nhân này, chính là Thu Hồng cải trang lên vào phủ tướng quân. Vốn là nàng cũng không biết nữ nhân này chính là Thu Hồng, nhưng mới vừa rồi ánh mắt nữ nhân này, làm cho nàng cảm thấy có chút quen mắt, nhất thời nhớ lại lúc trước Độc Cô Ly trúng độc, ánh mắt của Thu Hồng có một khắc như vậy, cho nên, nàng liền đoán được...

“Ta không chỉ biết thân phận của người, ta còn có giải được trên người của người?” Hưởng Tiểu Văn như không để ý nói.

Thật ra nàng căn bản không có giải được gì, chính là ngày đó nghe được người áo đen thần bí cùng Thu Hồng nói chuyện với nhau có nhắc tới chuyện giải độc mà thôi, bây giờ nói ra khiến nghe nhìn lẫn lộn, để cho Thu Hồng đoán không ra thật giả trong lời nói của nàng.

Thu Hồng vừa nghe, bỗng nhiên đổi thái độ lớn lối trước đó, một bộ nịnh hót lấy lòng. “Cửu Anh đại nhân, thuộc hạ mới vừa rồi chẳng qua là cùng ngài đùa một chút mà thôi, lần này thuộc hạ tới, chỉ vì cứu Cửu Anh đại nhân đi ra ngoài.”

“Ừ, như thế rất tốt.” Hưởng Tiểu Văn lạnh lùng hừ một câu, ngoài mặt lạnh lùng, nhưng trong lòng, nàng thầm thoải mái không dứt. “Thu Hồng, hiện tại nhiệm vụ của người đã hoàn thành, trở về đi thôi, sau khi ta rời đi sẽ sai người đưa giải được cho người sau.”

Nữ nhân áo đen một trận do dự, mâu quang chợt lóe, như có dăm chiêu, cuối cùng gật đầu.

“Chờ một chút...”

“Cửu Anh đại nhân còn có chuyện gì?”

“Để giải được lại.”

“Cửu Anh đại nhân độc không phải giải rồi sao? Giải được này...”

“Hửm?” Hưởng Tiểu Văn có chút đề cao âm lượng, giả bộ rất giống.

Nữ nhân áo đen cắn răng móc ra giải được, đưa cho Hưởng Tiểu Văn. “Cửu Anh đại nhân còn phân phó gì khác không?”

“Không có, người lui ra đi.”

Nhìn bóng dáng của Thu Hồng biến mất ở phòng giam, Hưởng Tiểu Văn thở phào nhẹ nhõm một cái. Nàng lấy ra giải được ở trong tay, mở miệng nuốt vào.

Nhìn Độc Cô Sương hôn mê, nàng không hề do dự nữa, lập tức ôm cô bé rời khỏi địa lao.

Khi nàng vừa mới đi tới cửa địa lao, một mặt ánh sáng lạnh liền để ngang trên cổ của nàng, cảm giác lạnh như băng kia, làm cho xương cốt nàng sợ hãi.

Ánh mắt nghiêng đi, nhất thời run lên.”Thu, Thu Hồng, người luyến tiếc bốn đại nhân sao, như vậy, bốn đại nhân cho phép người theo tới là được, cần lễ vật lớn như thế làm gì, đại nhân ta...”

Thu Hồng nghiêng răng nghiêng lợi, oán niệm vô cùng chợt quát một tiếng: “Tiện nhân, câm miệng cho ta.” Tiếng nói vừa rơi xuống, một đạo chưởng quang cũng đánh tới, hung hăng tát ở trên má phải của Hướng Tiểu Văn.

52. Chương 52: Một Cây Gai Trong Lòng

Hướng Tiểu Văn bị tát đến hai mắt nhìn thấy sao, một tia máu từ khóe miệng trào ra, bên má phải sưng đỏ không thôi.

Mẹ nó, mới vừa rồi đánh má trái, bây giờ đánh má phải, hôm nay là ngày gì, hai bên mặt đáng thương của nàng.

Ánh mắt của Thu Hồng hận không thể giết Hướng Tiểu Văn. “Tiện nhân người giỏi lắm, lại dám gạt ta, cũng may tâm tư ta tinh xảo đặc sắc, liền phát hiện người nói dối.” Nói xong, Thu Hồng có chút đắc ý cười lạnh, tựa hồ đối với mình có thể phát hiện Hướng Tiểu Văn nói dối có chút hài lòng.

Hừ, tinh xảo, đặc sắc? Người cũng không soi gương, quả thực chính là người thô lỗ, còn dám so sánh với Hướng Tiểu Văn nàng.

“Hắc hắc hắc, đúng vậy, Thu Hồng lão tiền bối trí dũng nhiều mưu, âm hiểm xảo trá, quả thật một độc phụ nhân gian hiếm có.”

“Ba ——” Lại một bạt tai tát qua.

Lần này, vừa lúc đánh vào chính giữa mặt của Hướng Tiểu Văn. Ô ô, như thế, cả khuôn mặt của nàng, càng thêm hài hòa.

Bất quá, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì luôn là nàng bị đánh. Mẹ nó, tiểu gia ta liều mạng với người.

“Ta OXXX cục hoa Thu Hồng người, người còn dám đánh tiểu gia ta thử xem, tiểu gia ta mặc dù không nhớ rõ chuyện trước kia, nhưng chủ nhân đã nói, mặt của ta, là một cây gai trong lòng hắc, Thu Hồng người nếu dám phá hủy gốc cây gai này, hắc hắc, đến lúc đó chỉ sợ người không chỉ bị bạo đơn giản như vậy...”

Thu Hồng hận, tay nhanh chóng giơ lên, muốn tát Hướng Tiểu Văn nữa. Cuối cùng nhìn chằm chằm mắt của Hướng Tiểu Văn, ánh mắt run lên, tay liền thu trở về.

“Hắc hắc, người nói không sai, gương mặt của người đúng là một cây gai trong lòng chủ nhân, ta sẽ không đánh người...”

Hướng Tiểu Văn vừa nghe, cả thần kinh căng thẳng buông lỏng xuống. Hô...thật mạo hiểm ...

Nhưng một giây sau, nàng càng căng thẳng hơn.

Chỉ thấy Thu Hồng cười đến cực kỳ âm hiểm xảo trá. “Đánh người chỉ làm bẩn tay ta mà thôi, da thịt cái người người không tệ, nghĩ đến lấy ra thử độc, nhất định hiệu quả thật tốt, hắc hắc hắc...”

Thu Hồng lớn lối đắc ý cuồng tiếu ở bên trong, còn Hướng Tiểu Văn trong tâm tức giận tới phun máu.

Thu Hồng, đồ biến thái này. Người chờ xem, một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ báo thù, nhất định...

Cùng thời khắc đó, ở phủ tướng quân, lúc này đám người tâm phúc của Độc Cô Diễm đều ở trong sân.

“Tướng quân, mọi thứ đều đã bố trí xong, chỉ chờ người nọ tự chui đầu vào lưới.”

“Tốt, bây giờ đã tới lúc, mọi người nghe lệnh, đem tất cả phủ tướng quân bao vây lại, mặt khác, Hà Tất, Lý Do hai người các người theo bốn tướng đến địa lao.”

“Dạ, tướng quân.”

Độc Cô Diễm sau khi phân phó tốt tất cả, đáy mắt quỷ dị hồng quang lại chợt lóe lên, hẩn nhìn về hướng địa lao, cười có thâm ý...

...

“Thu Hồng, làm sao người có thể nhẫn tâm như vậy? Nói như thế nào chúng ta cũng là cùng một môn phái, cũng coi là đồng hương đúng không, bởi vì cái gọi là đồng hương gặp gỡ đồng hương, hai mắt lưng tròng, Thu Hồng, không bằng người đổi lại một biện pháp...”

Câu nói kế tiếp, bị Thu Hồng mắt lạnh như băng trừng tới, Hường Tiểu Văn nhất thời im bật.

Không bao lâu, tiếng của Hường Tiểu Văn lại vang lên.”Thu Hồng, thân thể của ta không tốt, thật, thân thể của ta bệnh nan tạp chứng một đồng, dùng để thử độc hiệu quả nhất định không tốt, không bằng như vậy đi, ta cho người...”

“Câm miệng.”

“...”

“Thu Hồng, người thật xác định, khẳng định, kiên định muốn bắt ta thử độc?”

Ánh mắt giết người đánh tới, Hường Tiểu Văn lại im bật.

Bất quá mới một hồi, lại lên tiếng lần nữa. “Thu Hồng, người thật xác định sao? Ta đây nhiều bệnh, tuy nói tánh mạng của ta không đáng giá, nhưng lấy ra thử độc, không phải là lãng phí độc dược của người sao, tội lãng phí là đáng xấu hổ, người người trách phạt...”

Thu Hồng rốt cuộc bạo phát, nếu nàng còn nhịn thì một ngày nào đó sẽ rối loạn thần kinh, xoay người chỉ vào Hường Tiểu Văn, vừa oán hận lại không có lực nói: “Cửu Anh, người rốt cuộc như thế nào mới bằng lòng câm miệng?”

53. Chương 53: Thả Nàng

Trên đường tới đây, nàng thật sắp phiền chết, nàng trước kia cũng đã được nghe nói sát chiêu lợi hại nhất của Cửu Anh chính là dài dòng, bất kể cao thủ có lợi hại tới đâu, chỉ cần bị nàng ta quần lấy, không quá một ngày, sẽ bị giọng nói không dứt của nàng ấy làm cho phiền chết, nghe nói năm đó Lãnh Băng Băng đệ nhất cao thủ danh chấn giang hồ, chính là bị tiếng nói của Cửu Anh này làm cho phiền đến mỗ bụng tự sát tại chỗ, còn nghe nói, trong nháy mắt Lãnh Băng Băng chết, trên mặt chẳng những không có thống khổ, ngược lại là vẻ mặt giải thoát...

Mới đầu nàng không tin, hôm nay tự thể nghiệm một phen, cũng không dám không tin, Cửu Anh này, quả nhiên là một nhân tài, để cho nàng ta nói tiếp, nàng nhất định cũng muốn mỗ bụng tự sát.

Hường Tiểu Văn sáng lạn cười một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhất thời sặc sỡ lóa mắt, nàng tiến sát vào Thu Hồng, hậm hực nói: “Thu Hồng, người thả ta ra, ta liền câm miệng.”

Thu Hồng nhú mày, ánh mắt một phen do dự, cuối cùng cắn răng một cái, trầm giọng nói: “Được, ta thả người.” Nếu không thả người dài dòng này, người chết sẽ là nàng.

Hường Tiểu Văn nghe thấy lời ấy, sợ run mấy giây.

Cứ như vậy? Nàng cứ như vậy được thả? Có phải quá dễ dàng hay không? Quả là không có tính khiêu chiến chút nào?

Chuyện này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, trong đó tất có ẩn tình. Hường Tiểu Văn suy nghĩ. Nhất thời đầu óc giống như nổ tung.

Trời ạ, không phải là Thu Hồng một đường phát hiện, nàng không có một chút giá trị lợi dụng, cho nên tính toán lấy cơ thả nàng ra, sau đó lén lút diệt nàng chứ?

Hường Tiểu Văn kinh hãi vạn phần, không được, nàng nhất định không thể cứ bị giết như vậy.

Cho nên, một cái tay hướng vòng eo của Thu Hồng ôm thật chặt, giọng nói kích động vụn vặt hô một câu: “Mẹ, ta sai lầm rồi, ngài tha cho ta đi, đừng ném ta xuống, mẹ...”

Thu Hồng bị ôm trọn tròn mắt, thân thể run rẩy, băng hàn thấu xương đánh tới, ánh mắt nhìn Hướng Tiểu Văn ẩn giấu mấy phần kinh hãi. “Cửu Anh đại nhân, buông, buông tay...”

Trong đầu, hiện lên một đoạn chủ nhân đã nói.

Cửu Anh, người cũng như tên, trong cơ thể nàng ta có chín huyền chín thể, cái gọi là chín huyền chín thể, thật ra thì chính là Cửu Anh luyện tập một loại ma công, ma công này có chín tầng tâm pháp, chỉ cần luyện thành, liền có chín mạng, nhưng ở trong quá trình luyện, tính cách hay thay đổi, tại trong mắt thể nhân, Cửu Anh giống như kẻ điên, nhưng bọn hắn biết, đây là do chín huyền chín thể trong cơ thể của Cửu Anh.

Cửu Anh càng điên, thì nói rõ chín huyền chín thể thần công nàng luyện tập càng là tinh thâm.

Giờ phút này phản ứng của Hướng Tiểu Văn ở trong mắt Thu Hồng, chính là chín huyền chín thể luyện tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, như thế, nàng sao có thể không sợ?

“Mẹ, đừng ném ta xuống, mẹ...”

“Cửu, Cửu Anh đại nhân thuộc hạ sai rồi, cầu người tha thuộc hạ đi.” Thu Hồng thật sự bị dọa đến sợ hãi. Cuộc đời này nàng thề, chỉ cần chỗ nào có Cửu Anh, nàng nhất định sẽ không xuất hiện, thật là đáng sợ.

Hướng Tiểu Văn nhìn vẻ mặt Thu Hồng kinh sợ đến mức tận cùng, nàng giật mình, thầm than, mẹ nó, Thu Hồng này, so sánh với nàng còn có thể diễn tốt hơn, vài giây ngắn như vậy, thật không ngờ đã nhập diễn...

Lúc hai người đang hết sức diễn trò, từng đợt tiếng bước chân truyền đến, ngay sau đó, quân đội xếp thành hàng bao vây các nàng lại, vô số cung tên, gậy gao cài ở trên dây, chỉ cần các nàng hơi động một chút, sẽ gặp nạn tiền xuyên tâm.

Mơ hồ, Hướng Tiểu Văn nhìn trong đám người, Độc Cô Diễm một bộ hoa bào, lãnh khốc cao quý đang cất bước đi tới, phía sau kiều dương như lửa, song người này, cũng là giống như ánh trăng lạnh lẽo...

“Độc Cô Diễm...” Hướng Tiểu Văn lẩm bẩm mà nói, khẽ nhủ mày, làm như đang suy tư điều gì.

Độc Cô Diễm đến gần các nàng, ánh mắt lạnh như băng, khẽ quét qua, cuối cùng hạ xuống trên người Độc Cô Sương trong ngực Hướng Tiểu Văn, ánh sáng lạnh càng sâu.

“Thu Hồng, bốn tướng bố trí đã lâu, hôm nay, chính là ngày chết của ngươi.” Nói xong, ánh mắt từ trên người Độc Cô Sương rút về, lại nói: “Hướng Tiểu Văn, ngươi quả nhiên ác độc, thậm chí ngay cả Sương Nhi cũng không bỏ qua, Hướng Tiểu Văn, bốn tướng cho ngươi một cơ hội, thả Sương Nhi ra, bốn tướng tha cho ngươi khỏi chết.”

54. Chương 54: Vô Tình Đến Mức Này

Hướng Tiểu Văn nhìn Độc Cô Diễm, sắc mặt biến hóa. “Tướng quân ngài cho là ta hại Sương Nhi?”

Độc Cô Diễm không đáp, chỉ lạnh lùng khẽ hừ một cái, ánh mắt liếc về Thu Hồng mặc một bộ áo đen. “Thu Hồng, nói ra vị trí của Vô Cực Môn, bốn tướng sẽ thả ngươi một con đường sống.”

Thu Hồng ngửa mặt lên trời cười ha hả, giọng nói lộ ra không cam lòng. “Độc Cô Diễm, ngươi làm sao phát hiện được thân phận của ta?” Nàng tự nhận mình hành sự cực kỳ bí mật, tuyệt đối không thể bị phát hiện.

Độc Cô Diễm lạnh lùng trả lời: “Ngươi cho rằng ngươi thật làm được trời không biết quỷ không hay sao? Bốn tướng nói cho ngươi biết, ngay từ lúc ngươi dùng nước hóa thi giết người áo đen kia, bốn tướng liền đoán ra ngươi là người của Vô Cực Môn chỉ là không có chứng cứ mà thôi.”

“Bây giờ tướng quân xuất hiện, đó là có chứng cứ sao?”

“Không sai, bốn tướng tự nhiên là có chứng cứ. Thức ăn Hướng Tiểu Văn mang đến cho Ly Nhi bị hạ một loại kỳ độc, mà loại kỳ độc này không xa lạ với bốn tướng. Độc này là sở hữu của Vô Cực Môn, tên gọi ‘bách nhật túy’, trùng loại độc này, trong trăm ngày nếu không có giải dược, tất khí tuyệt bỏ mình. Mà

người làm như vậy, đơn giản là muốn mượn tay bốn tướng, giết Hướng Tiểu Văn, nhưng người đã không ngờ tới bốn tướng cũng không giết nàng ta, mà là đem nàng ta giam giữ, cho nên, người liền kìm nén không được, tính toán đem Hướng Tiểu Văn cướp ra khỏi địa lao của phủ tướng quân ta, nhưng người lại càng không ngờ tới, bốn tướng sớm đem tất cả hành động của người nhìn thấu rồi. Nói, người ở phủ tướng quân có mục đích gì?”

Thu Hồng ngừng cười, trên mặt vẻ không cam lòng rút đi, thay vào đó là oán hận. “Độc Cô Diễm, hôm nay Thu Hồng ta rơi vào trong tay người, chỉ có thể trách Thu Hồng ta tu vi quá thấp. Bất quá, người không nên đắc ý, người cùng Chung Ly Tuyết, nhất định khó thoát khỏi cái chết.”

Nói xong, trong miệng đúng là phun ra một ngụm máu đen, khí tuyệt bỏ mình ngay tại chỗ.

Độc Cô Diễm thấy vậy, mắt lạnh chợt lóe không thể nhận ra.

Hướng Tiểu Văn nhìn một màn này, trong lòng giống như là bị hung hăng đao khoét, nàng ngẩng đầu nhìn Độc Cô Diễm, giờ khắc này, nàng xem như nhìn một người xa lạ, con người đen bóng, lộ ra một loại bi ai.

Hóa ra, Độc Cô Diễm từ đầu tới đuôi dự đoán được hành động của Thu Hồng, mà hẳn chẳng những không có ngăn cản, ngược lại còn lấy tánh mạng của Độc Cô Ly làm tiền đánh cược, chỉ để bắt được Thu Hồng?

Người này, rốt cuộc có tâm hay không? Hẳn có thể nào vô tình đến mức này...

Giờ khắc này, Hướng Tiểu Văn cảm thấy rất đau lòng, nàng vì Độc Cô Ly, cùng với bốn tiểu quỷ kia cảm thấy đau lòng...

Độc Cô Diễm cất bước đi tới, khuôn mặt lạnh lùng bức người vẫn đẹp mắt như xưa, nhưng ở trong mắt Hướng Tiểu Văn, cũng giống như là ác ma địa ngục.

Nàng ôm chặt Độc Cô Sương, thân thể hướng về sau co rụt lại, bộ dáng rất là kinh sợ.

Độc Cô Diễm ở trước mặt nàng ba bước đứng lại, ánh mắt u lãnh, sâu không thấy đáy. “Người đâu, đem Tứ tiểu thư mang về Thanh Thủy cư.”

“Dạ.”

Có người tiến lên đoạt đi Độc Cô Sương hôn mê trong ngực của Hướng Tiểu Văn, lại bị Hướng Tiểu Văn đột nhiên cản tới, người nọ bỗng dưng bị cản liền thu tay về.

Hướng Tiểu Văn ôm chặt Độc Cô Sương trong ngực, không nhúc nhích nhìn về hướng Độc Cô Diễm. “Tướng quân, ngài lấy tánh mạng A Ly làm tiền đánh cược, có từng hối hận qua? Nếu như A Ly cứ như vậy chết đi, lương tâm của ngài sẽ không cắn rứt sao?”

Giọng nói của nàng rất nhẹ, nhưng cứng cỏi như có lực như vậy.

Độc Cô Diễm nhíu mày, không đáp lại.

Cuối cùng, hẳn đối với người nọ lạnh nhạt nói: “Còn thất thần làm gì, đem Tứ tiểu thư mang đi.”

“Dạ.” Lần này, người nọ không có chút do dự, dùng sức kéo ra tay Hướng Tiểu Văn, ôm đi Độc Cô Sương.

“Không, không muốn, trả Sương Nhi lại cho ta.” Hướng Tiểu Văn đứng lên, muốn đứng lên chặn người nọ lại, song đứng đến quá nhanh, gót chân không yên, lão đảo một cái, nặng nề té xuống.

55. Chương 55: Kẻ Ngủ Rất Tốt

Một đôi tay mạnh mẽ, vòng ngang qua eo của nàng, kịp thời vịn nàng.

Thân thể Hướng Tiểu Văn cứng đờ, mặt tái nhợt, sâu kín nhìn về Độc Cô Diễm, một gương mặt xinh đẹp, không có chút thần thái nào. “Tướng quân, mời buông tay.”

Độc Cô Diễm ngăn ra, tay kia chẳng những không có buông ra, ngược lại ôm thật chặt, dùng sức vung lên, đem Hướng Tiểu Văn dính thật chặt vào trong ngực.

Hơi thở nóng rực, phun tại bên tai nàng, thật thấp oa oa, hẳn là mang theo ba phần lạnh như băng, bảy phần hấp dẫn. “Hương Tiểu Văn, bản tướng quyết định, sẽ giữ người ở bên người.”

Thân thể Hương Tiểu Văn run lên, nàng nhìn hắn, đáy mắt sáng sáng tối tối, giống như là giã giũa, cuối cùng, nàng rực rỡ cười, một tích tắc này, giống như Hương Tiểu Văn không tìm không phổi đã trở lại...

“Hắc hắc, tướng quân, ngài đây là đang câu dẫn ta sao? Chẳng lẽ là tướng quân bị phong tư của tiểu nữ tử mê đảo, phát hiện tiểu nữ tử tốt đẹp, quyết định sẽ trân quý?”

Độc Cô Diễm cũng cười, vẻ lạnh như băng trên mặt bớt đi, hai tròng mắt sáng như Sao. “Không sai, bản tướng quyết định sẽ trân quý người thật tốt.”

Độc Cô Diễm giờ khắc này, tuần mỷ bức người, đuổi hết nhật nguyệt thân hoa.

Vậy mà, Hương Tiểu Văn nhìn hắn trước mắt, thân thể lại là lạnh như băng trước nay chưa từng có, lạnh thấu xương...

Độc Cô Diễm ôm Hương Tiểu Văn rời đi, mấy ngàn quân lính cũng tản đi, thi thể của Thu Hồng, bị hai người khiêng, tính toán ném tới núi hoang ngoài thành cho sói hoang.

Hai người này vừa khiêng thi thể, vừa nói nhỏ cái gì, lúc này mới đi ra không có mấy bước, đột nhiên cảm nhận trận gió lạnh đánh tới sau lưng...

Hai người kinh hoảng, đồng loạt quay đầu lại. Giờ khắc này, mặt của hai người đều là tràn ngập kinh hãi, vừa định phát ra tiếng hét chói tai, lại thấy ánh sáng lạnh chợt lóe, hai người song song mất đi tánh mạng.

Một mặt bóng đen âm lãnh chậm rãi phát ra ngoài, áo đen nồng đậm bọc lại toàn thân của hắn, trừ đôi mắt kia, không thấy được một chút bộ dáng của hắn.

Hắn đi tới trước gót chân Thu Hồng, chỉ thấy ông tay áo đảo qua, một đoàn khói đen quỷ dị tràn ra, thi thể Thu Hồng, liền biến mất trên mặt đất...

Ánh mắt người áo đen, vẫn lạnh lùng nhìn một cái về hướng Độc Cô Diễm, “Bổn tôn quả nhiên đánh giá thấp người, bất quá sợ rằng ngay cả chính người cũng không biết, độc tố Hồng Nhan Lệ trong cơ thể của người đang lan tràn, chỉ cần độc khí tiến vào đến trái tim của người, đến lúc đó, người chính là một con rối mặc ta điều khiển...”

Con mắt dưới mặt nạ của người áo đen bỗng lóe lên, nơi đó thậm chí có một tia ánh đỏ xuất hiện...

Tung người chợt lóe, người áo đen biến mất.

Cùng thời khắc đó, Độc Cô Diễm đang ôm Hương Tiểu Văn, ánh mắt cũng quỷ dị thoáng qua một tia ánh đỏ, đạo ánh đỏ kia, lại giống như đúc với đạo trong mắt của người áo đen.

Độc Cô Diễm chỉ cảm thấy tim trận trận đau nhói, lạnh như băng, hắn cảm thấy phiền não cực kỳ, vung tay lên, Hương Tiểu Văn cứ như vậy bị đẩy ngã trên mặt đất.

Tất cả đều là đột nhiên xảy ra, Hương Tiểu Văn bị ném đau vô cùng. “Ta khinh... Người...” Nhìn hơi thở bất thường của Độc Cô Diễm, câu nói kế tiếp chưa kịp nói ra liền dừng lại.

Sắc mặt Độc Cô Diễm rất là quái dị liếc Hương Tiểu Văn một cái, cuối cùng không có nói gì, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Độc Cô Diễm, Hương Tiểu Văn không khỏi cau mày. Nàng cảm thấy, mới vừa rồi trên người Độc Cô Diễm luôn có một cỗ hơi thở quỷ dị, nhưng giấu nghì lại, không phát hiện ra được là quỷ dị ở điểm nào...

Hương Tiểu Văn cũng không lập tức rời đi, nàng đứng tại chỗ suy tư một phen, con người đen bóng lóe lóe, nói thầm một câu. “Tốt nhất nên làm một kẻ ngu dốt”

Trải qua tất cả mọi chuyện, Hương Tiểu Văn hiểu được, có vài chuyện đã bắt đầu thay đổi...

56. Chương 56: Vì Sao Lại Khóc?

Ngày thứ hai, độc của Độc Cô Ly được một người thần bí giải, vừa tỉnh dậy liền la hét đòi Hướng Tiểu Văn làm canh cá.

Hướng Tiểu Văn thân mang tội, không chịu làm, né tránh Độc Cô Ly, khiến cậu khó chịu, lập tức tìm đến gian phòng của Hướng Tiểu Văn ở.

“Nữ nhân chết tiệt, người ra đây cho ta, tại sao lại không chịu làm canh cá cho bổn đại gia, bổn đại gia đã đến rồi, mau mang canh cá lên.” Một cước đá văng cửa phòng của Hướng Tiểu Văn.

Cửa vừa mở, liền thấy Hướng Tiểu Văn tóc tai bù xù đứng trước cửa phòng, mặt tối thui, hai mắt không thấy gì. Bộ dạng đó, giống như là bị chà đạp, giày vò một phen.

Độc Cô Ly nhanh chóng né ra, nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Văn, hoảng sợ nói: “Hả, nhũ mẫu, tối hôm qua người bị cướp hả? Sao lại biến thành như vậy?”

Hướng Tiểu Văn ngáp một cái, mơ mơ màng màng liếc Độc Cô Ly một cái, sau đó xoay người, chui vào trong chăn.

“Uy, không được ngủ, ta đói bụng,” Độc Cô Ly kéo Hướng Tiểu Văn, không cho nàng ngủ.

Hướng Tiểu Văn ngáp thêm cái nữa, mắt nhắm mắt mở liếc Độc Cô Ly một cái: “Đói bụng thì ăn đi, có bao nhiêu người như thế, chẳng lẽ còn muốn ta đút cho con hay sao? Hơn nữa, lão nương không có sữa, cut.”

Hừ, quấy nhiễu nàng ngủ, đồ không biết sống chết.

Độc Cô Ly đứng đó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, xanh hồng liên tục, hung hăng trừng mắt nhìn Hướng Tiểu Văn một cái, giận dữ hét: “Nữ nhân ngu xuẩn chết tiệt, bổn đại gia muốn ăn canh cá, cho người một khắc đồng hồ, nếu như không nhìn thấy canh cá, bổn đại gia sẽ nấu chín người!!!”

Hướng Tiểu Văn giật mình một cái, thức giấc nhanh chóng.

Một đôi mắt to đen bóng, liếc về phía Độc Cô Ly, đáy mắt hiện lên sát khí, nhưng ngay lập tức đã biến mất, không ai có thể thấy được.

“Hắc hắc, A Ly con đã tới à, canh cá của con, nhũ mẫu đã chuẩn bị xong, con trở về trước đợi ta, ta lập tức cho người mang sang.”

“Thật sao?” Độc Cô Ly nhướn mày, mang theo thái độ hoài nghi.

Hướng Tiểu Văn nghe, có chút oán giận, giận dữ nói: “Uy, tiểu tử, thái độ này là gì hả, nếu không phải đánh không lại phụ thân của con, ta đã sớm trở mặt rồi.”

Độc Cô Ly lạnh lùng khề hừ một tiếng.

Khí thế Hướng Tiểu Văn tiêu tan, cười mỉa nói: “Người ta nói, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, hậu sinh khả úy, sau này chắc chắn con sẽ càng lợi hại hơn cha của con.”

Độc Cô Ly liếc mắt, xoay người rời đi, đến cửa lớn không quên quay đầu lại nhắc nhở: “Một khắc đồng hồ, không được tới trễ.”

“Hiểu được, hiểu được...”

Ngay khi Độc Cô Ly xoay người rời đi, cửa đóng lại trong nháy mắt, Hướng Tiểu Văn ngồi xồm trên mặt đất, khóc thút thít.

Giờ phút này nội tâm của nàng rất kích động, cũng rất bi thương. Đêm qua, nàng cả đêm không ngủ, nghĩ về chuyện Độc Cô Ly bị trúng độc, hôm nay trông thấy chất độc đã được giải, nàng rất vui vẻ, nhưng bên ngoài thì vui vẻ còn bên trong ẩn chứa rất nhiều điều khiến nàng không thể thở được.

Người thần bí giải độc cho Độc Cô Ly, e rằng chính là Độc Cô Diễm, tên nam nhân này, từ khi mới bắt đầu đã có thể giải độc, nhưng hần vì quyết dụ Thu Hồng ra, vẫn chưa chịu ra tay, việc mời danh y tới, sợ là

chẳng qua cũng chỉ để che giấu tai mắt mọi người thôi, còn A Ly, nếu sau này biết hết thấy mọi chuyện, thì làm sao chịu nổi?

“Sao lại khóc?” Giọng nói trầm thấp, mang theo lãnh ý nhàn nhạt, giống như giọng ma quỷ vậy.

Hương Tiểu Văn ngừng khóc, kinh ngạc quay đầu lại.

Chỉ thấy Độc Cô Diễm đứng trước mặt nàng, con ngươi sáng quắc, khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh lùng, khó thấy được nụ cười nhẹ. Hắn nhìn thấy vẻ mặt ngốc ngếch bị giật mình của Hương Tiểu Văn, chân bước lại gần một bước, đưa bàn tay độ lượng, nhẹ nhàng chạm rãi đỡ Hương Tiểu Văn lên.

“Vì sao khóc?” Độc Cô Diễm hỏi lại lần nữa.

Giờ phút này trong ánh mắt của hắn, toát lên sự dịu dàng nhưng cũng mang theo một chút lạnh lẽo.

Hương Tiểu Văn nhìn vào đôi mắt, bỗng nhiên run lên, nhất thời tỉnh lại, bày ra chiêu cười khúc khích như cũ, gương khoe miệng lên: “Hắc, hắc, không có chuyện gì, chỉ là vừa rồi mới hát một khúc bi thương, nhất thời cảm thấy tình cảm nhân gian chán nản, nguội lạnh, cho nên rơi lệ.”

Độc Cô Diễm nở nụ cười như cũ, nhưng trong mắt hiện lên tia lạnh lẽo: “Thật lâu rồi bốn tướng chưa được nghe hát, người hát cho ta nghe một khúc đi.”

57. Chương 57: Diện Mạo Của Bốn Tướng, Người Hải Lòng Không?

Hương Tiểu Văn không nhịn được run rẩy, trên sắc mặt chợt nhợt nhạt hẳn, quỳ gối trước mặt Độc Cô Diễm: “Nô tỳ đáng chết, xin tướng quân thứ tội.”

Đầu nàng cúi thấp sát đất, vẻ bất an cùng toan tính còn hiện lên trong đôi mắt đầm nước mắt, thân thể Hương Tiểu Văn bổ nhào về phía trước, cúi sát xuống.

Nàng không phải kẻ ngu, trải qua chuyện của A Ly, nàng đã hiểu tình cảnh của mình. Nếu lúc trước Độc Cô Diễm dùng thái độ như thế đối xử với nàng, nàng chỉ biết kinh ngạc mà thôi, cũng không có suy nghĩ nhiều, nhưng hôm nay, nàng phải suy nghĩ kỹ. Thời đại này quá kỳ dị, nếu không cẩn thận chú ý, chỉ sợ mình chết trên tay người nào cũng không biết, thân thể này của nàng có quá nhiều bí mật, nàng tuyệt đối không thể để cho kẻ nào biết được, nếu không...

Ánh mắt lạnh như băng của Độc Cô Diễm chợt lóe, hai tay dưới ống tay áo nắm lại thật chặt, nhưng chỉ qua một cái nháy mắt ngẩn ngui, hắn lại khôi phục lại nụ cười nhẹ, buông tay ra, đưa về phía Hương Tiểu Văn.

“Sao thế? Người làm gì vậy? Bốn tướng đáng sợ như vậy sao?” Sức mạnh của bàn tay kia đỡ Hương Tiểu Văn dậy trong nháy mắt, Hương Tiểu Văn không phải là không vững vàng, nhưng đã bị bàn tay kia chặn lại, tất cả đều không phát ra tiếng.

Đầu Hương Tiểu Văn vẫn cúi, biến thành bộ dáng của một nô tì: “Tướng quân, ngài đang làm khó nô tỳ, nô tỳ chẳng qua chỉ là một hạ nhân, có thể nào để cho tướng quân phải bỏ qua thân phận của mình đỡ dậy. Tướng quân, có phải nô tỳ làm sai chuyện gì hay không? Xin tướng quân tha mạng, nô tỳ nhất định sẽ thay đổi.”

Độc Cô Diễm căng thẳng, đồng thời cánh tay Hương Tiểu Văn bỗng nhiên đau nhói.

Hắn không nhúc nhích nhìn Hương Tiểu Văn, ánh mắt vô cùng sáng, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn cười khúc khích, vào khắc đó, gương mặt tuần tú đó dường như câu hồn đoạt phách, Hương Tiểu Văn kinh ngạc nhìn gương mặt tuần tú kia, nhất thời ngơ ngẩn.

“Sao thế? Người thật thú vị.” Nói xong, Độc Cô Diễm nghiêng thân mình, hơi thở nam tính phả vào mặt khiến Hương Tiểu Văn kinh ngạc tỉnh lại.

“Tướng, tướng, tướng quân...” Thân thể run lên, định lui về phía sau nhưng giữa không trung xuất hiện một bàn tay lớn, kéo nàng vào trong ngực.

Giọng nói nam nhân phẳng phất, mang theo bảy phần thanh âm hấp dẫn, vang lên bên tai nàng: “Thế nào, đối với diện mạo của bốn tướng, người hài lòng không?”

Oanh.

Hướng Tiểu Văn đỏ mặt nhanh chóng.

“Tướng, tướng, tướng quân...” Vừa mở miệng đã giống như cà lăm.

Trời ạ, không phải là đầu óc của Độc Cô Diễm hỏng rồi chứ? Hắn, hắn rõ ràng là đang trêu chọc nàng, trêu chọc công khai a a a...

Mạnh Tử có lên mây, thiên tướng rơi xuống phạm trần cũng giống như người thường vậy. Tất trước khổ kỳ tâm chí, làm phiền gân cốt... (ta ko dịch được T.T) chẳng lẽ đây chính là thử nghiệm đối với nàng?

Hừ, dùng mỹ nam mê hoặc nàng ư? Cho rằng Hướng Tiểu Văn nàng là người tùy tiện như vậy sao. Mặc dù, nàng cũng là người tùy tiện, nhưng tuyệt đối người bình thường không thể làm nàng rung động, xem nàng dạy dỗ tên khốn khiếp này đây.

Nàng lách mình, muốn tránh Độc Cô Diễm, nhưng thân thể hai người dính sát vào nhau, cho dù nàng làm thế nào cũng không thoát được.

Hừ, hừ, nếu vậy cũng đừng trách nàng xuất ra tuyệt chiêu.

Mặt Hướng Tiểu Văn trầm xuống, nhấc chân lên, đá đá đá...

Vừa mới giơ chân ra đá, đã bị một cánh tay to cầm chặt.

Độc Cô Diễm cười đến run cả người, con ngươi sáng lên, khóe môi giương lên, nói bên tai Hướng Tiểu Văn: “Thế nào? người đang dụ dỗ bốn tướng sao?”

58. Chương 58: Nam Nữ Khác Nhau

Thân thể Hướng Tiểu Văn run lên, từng trận tê dại đánh tới: “Tướng, tướng quân, nam nữ khác nhau, đừng đừng đừng dựa vào gần như vậy được không?”

Lại gần một chút nữa, nàng sợ nàng vạn nhất cầm giữ không được, vậy liền không tốt?

Hai tròng mắt của Độc Cô Diễm chợt lóe lên, bên môi cười càng thêm tà khí. Một tay của hắn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, run rẩy của Hướng Tiểu Văn, chăm chăm ngắm nhìn.

“Văn Nhi, mặt của nàng là đang hồng sao?” Ngón tay cong lên, nhẹ nhàng quét qua mặt Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn giống như điện giật, thân thể càng thêm phần run rẩy, nhưng trong đầu hiện lên tất cả phát sinh hôm qua, như ở trong mộng mới tỉnh, đầu óc oanh một cái, nhất thời thanh tỉnh.

Nàng tránh thoát cái ôm của Độc Cô Diễm, ánh mắt trong suốt lạnh lùng nhìn Độc Cô Diễm, giờ khắc này Hướng Tiểu Văn, giống như trở thành một con người khác, con người rét lạnh giống như có thể thẩm thấu thể gian vạn vật, hai mắt của Độc Cô Diễm hiện đầy khiếp sợ.

Hướng Tiểu Văn lẳng lặng rũ mắt xuống, lại nâng lên, nhàn nhạt nói: “Tướng quân, nô tỳ mệt mỏi, xin ngài rời đi được không?”

Độc Cô Diễm kinh ngạc đứng ở nơi đó, một tay bỗng nhiên ở giữa không trung, cánh tay kia muốn đem Hướng Tiểu Văn ôm lấy, cuối cùng nhìn ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hướng Tiểu Văn, không khỏi rút trở lại, mà đáy mắt của hắn, không dễ dàng phát giác một tia ánh đỏ chợt lóe cực nhanh.

Độc Cô Diễm giờ khắc này ôn nhu cười một tiếng, nói: “Được, nếu Văn Nhi mệt mỏi, vậy thì nghỉ ngơi đi, bốn tướng buổi tối trở lại thăm nàng.” Nói xong, làm như không tha liếc Hướng Tiểu Văn một cái, lúc này mới xoay người rời đi.

Độc Cô Diễm chân trước mới vừa đi, Hướng Tiểu Văn sợ đến vô lực rũ xuống trên mặt đất

Độc Cô Diễm ôn nhu đối với nàng mà nói, là chuyện kinh khủng nhất trên đời. Rõ ràng ngày hôm qua, nam nhân này còn muốn nàng chết, vậy mà chỉ mới ngủ một ngày, lại có thể lấy thái độ ôn nhu như thế đối với nàng? Thật là đáng sợ, thật là... thật là đáng sợ.

Hướng Tiểu Văn kỳ thật hiểu, Độc Cô Diễm đối với nàng như thế, sợ là đoán ra lúc trước nàng mất tích là bị người Vô Cực Môn cướp đi, cho nên muốn từ trong miệng của nàng, lộ ra toàn bộ Vô Cực Môn. Trong lúc Độc Cô Diễm cùng Thu Hồng nói chuyện với nhau, Hướng Tiểu Văn thầm đoán Vô Cực Môn này là điều cố kỵ của Độc Cô Diễm, hẳn nhất định là muốn phá hủy Vô Cực Môn này, nhưng tìm không được vị trí của Vô Cực Môn, cho nên muốn từ trong miệng của nàng, do thám một chút.

Nhưng hình như cũng không đơn thuần là như vậy, nàng cảm thấy Độc Cô Diễm này trở nên là lạ, về phần lạ chỗ nào, nàng lại không nói ra được.

Lúc này, Hướng Tiểu Văn càng thêm sợ hãi, trong vô hình, nàng phát hiện mình rơi vào trong âm mưu, mà chủ mưu của âm mưu, sợ là môn chủ Vô Cực Môn kia, nam nhân gọi là Hắc Diệu.

Túc Nhiên cư, Độc Cô Diễm từ trong phòng Hướng Tiểu Văn đi ra ngoài, liền lao thẳng tới Túc Nhiên cư.

Giờ phút này hẳn đứng ở phía trước cửa sổ, đôi mắt lạnh như băng kia, đang hiện lên vẻ mờ mịt.

Hắn làm sao xuất hiện ở trong phòng của Hướng Tiểu Văn? Thế nhưng hắn lại không biết mình ở trong phòng Hướng Tiểu Văn làm cái gì?

Trong đầu duy nhất nhớ được, chính là ánh mắt lạnh lùng mang theo nước mắt của Hướng Tiểu Văn, ánh mắt như thế, trong ấn tượng của hắn, Hướng Tiểu Văn chưa bao giờ xuất hiện qua, chẳng lẽ nói hắn đối với Hướng Tiểu Văn làm nên chuyện gì sao? Hay là... Hướng Tiểu Văn đối với hắn đã làm gì?

“Tướng quân...” Khi Độc Cô Diễm đang chuyên tâm suy ngẫm, phía sau vang lên một đạo thanh âm lạnh lùng.

“Đứng lên đi.” Độc Cô Diễm quay đầu lại, lạnh nhạt nhìn về phía người đến.

Người nọ, chính là Huyền Thanh lúc trước vâng mệnh đi thăm dò Vô Cực Môn, lần này tiến tới, hẳn là tra được một chút đầu mối.

Sau khi Huyền Thanh đứng dậy liền cung kính lên tiếng: “Tướng quân, thuộc hạ đã tra được vị trí của Vô Cực Môn. Vô Cực Môn ở trung tâm Điền Tây quan Nam Sơn mạch, môn phái này tổng cộng có chín mươi mốt người, trừ hộ pháp Thu Hồng bị tướng quân giết chết, còn lại chín mươi người, mà môn chủ Vô Cực Môn, cũng đã mất tích mười năm rồi, trong Vô Cực Môn, không người nào biết về tung tích của môn chủ.”

Độc Cô Diễm nghe xong, trầm ngâm một chút. “Mười năm, chẳng lẽ là hắn...”

59. Chương 59: Hồng Nhan Lệ Tình Niệm

“Tướng quân, kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?” Huyền Thanh dừng hồi lâu, cuối cùng lên tiếng hỏi.

Ngay lúc này, đáy mắt của Độc Cô Diễm, lại hiện lên một tia ánh đỏ yếu ớt không thể nhận ra. Sau khi ánh đỏ lóe lên, chỉ thấy vẻ mặt của Độc Cô Diễm biến đổi, thái độ hồ hững hờ về phía Huyền Thanh nói: “Chuyện Vô Cực Môn trước không cần để ý, người lui xuống đi.”

Huyền Thanh sửng sốt, làm như không thể hiểu được ý trong lời nói của Độc Cô Diễm, kinh ngạc đứng ở nơi đó, không nhúc nhích.

Thiên địa tam huyện của bọn họ vì tra rõ vị trí của Vô Cực Môn, cơ hồ là cửu tử nhất sinh, trong mười ba người, suýt nữa có mấy người gặp nạn, cuối cùng mới đưa đầu mối này mang về, vốn tưởng rằng Độc Cô Diễm sau khi nghe xong sẽ tán thưởng một phen, sau đó sẽ mang binh diệt Vô Cực Môn, lại không ngờ tới, lại nghe được Độc Cô Diễm nói không cần để ý.

Điều này thật là làm hắn sững sờ, lấy hiểu biết của hắn đối với Độc Cô Diễm, tuyệt sẽ không nói ra một câu kia, tướng quân trước mắt, giống như là một người khác...

Nghĩ thế, Huyền Thanh không khỏi nhìn Độc Cô Diễm mấy lần, nhưng người trước mắt, rõ ràng là tướng quân chính mình kính nể vạn phần.

“Sững sờ đó làm gì, còn không lui xuống.” Giọng nói lạnh lùng của Độc Cô Diễm cắt đứt Huyền Thanh trầm tư.

“... Dạ, tướng quân.” Huyền Thanh chần chờ một chút, cuối cùng mới tung người rời đi.

Cơ hồ là trong nháy mắt Huyền Thanh rời đi, đáy mắt của Độc Cô Diễm, lại hiện lên đạo ánh đỏ, tại đạo ánh đỏ tiêu tán, mặt Độc Cô Diễm chợt tái đi, hần kinh ngạc lui về phía sau mấy bước, vẻ mặt mờ mịt...

Mới vừa rồi, hình như có người đã tới? Nhưng trong đầu của hắn, lại không có bất cứ trí nhớ nào về chuyện vừa rồi...

Trung tâm cung điện trong lòng đất của Vô Cực Môn.

Hắc Diệu mặc một bộ lụa đen, ánh mắt lạnh lùng chợt lóe, khóe môi lạnh lùng cong lên cười khê giễu cợt.

“Độc Cô Diễm, chỉ sợ ngươi làm thế nào cũng không nghĩ ra, tất cả cử động lúc này của ngươi, đều là Hắc Diệu ta điều khiển? Hắc hắc hắc, Hồng Nhan Lệ, quả nhiên là đồ tốt.”

Hồng Nhan Lệ này nói vậy đã tiến vào trong tim của Độc Cô Diễm được một nửa rồi, cũng khó trách hắn đối với Hường Tiểu Văn ôn nhu quá dị. Lúc này Độc Cô Diễm đang bị tình niệm của Hồng Nhan Lệ khống chế, mà Hường Tiểu Văn, thì trở thành đường dẫn của huyền yêu.

Hồng Nhan Lệ thật ra nhìn như không độc không hại, nhưng mà độc hại trong đó, cũng là độc đáng sợ nhất thế gian. Hồng Nhan Lệ một khi nhập vào cơ thể người sẽ trải qua một chu kỳ gồm một trăm linh tám ngày. Ở trong một trăm linh tám ngày này, người trúng Hồng Nhan Lệ trong cơ thể sẽ biến ảo sinh ra một loại tình niệm thao túng bản thân.

Bất kể là người vô tình cỡ nào, cũng trốn không thoát được thao túng của tình niệm. Trong đầu tự động sinh ra một loại ảo giác, mà ảo giác này cần một huyền yêu làm đường dẫn. Về phần đường dẫn này, sẽ từ người khác mà sinh ra. Một khi đường dẫn đến huyền yêu được hình thành, như vậy tình niệm sẽ bắt đầu tiến hành cắn nuốt tiến vào tim. Hồng Nhan Lệ tiến vào trái tim càng nhiều. Tình niệm thao túng khống chế lại càng sâu. Người trúng Hồng Nhan Lệ, sẽ sinh ra yêu say đắm nồng đậm, xem huyền yêu kia như người cả cuộc đời này mình yêu thương nhất, cho nàng vô hạn ôn nhu, vô hạn yêu thương. Và khi Hồng Nhan Lệ này hoàn toàn thâm nhập vào tim, như vậy, tất cả tình niệm sẽ trong nháy mắt chuyển biến thành sát niệm. Huyền yêu kia sẽ bị người trúng Hồng Nhan Lệ đích thân giết chết. Từ xưa đến nay, độc Hồng Nhan Lệ rất khó giải, mà người trúng độc, cũng sẽ thường bị tình niệm biến hóa sinh ra đau đớn, sống không bằng chết. (nàng ơi cái đoạn này khó hiểu quá... ta ko bit beta kiu gi lun :-s)

Độc Cô Diễm bây giờ đối với Hường Tiểu Văn biểu hiện như vậy, thật ra chính là hắn bị Hồng Nhan Lệ biến hoá ra tình niệm thao túng. Sở dĩ không có ấn tượng gì, đó là bởi vì Hắc Diệu ở trong Hồng Nhan Lệ động tay động chân. Hắn biết rõ Độc Cô Diễm lợi hại, cho nên đã cho nhiều hơn một đạo thao hồn thuật ở trong đó. Thao hồn thuật này, chính là Độc Cô Diễm mỗi lần trong mắt hiện lên ánh đỏ, chỉ cần đem ánh đỏ này trừ đi, Hồng Nhan Lệ cùng thao hồn thuật trong cơ thể của Độc Cô Diễm liền được hóa giải.

Nhưng, đối với cách giải này, trong thiên hạ trừ Hắc Diệu, không người nào biết được. Hắn muốn Độc Cô Diễm từng chút một nhận thức những thống khổ năm đó mình trải qua. Hắn muốn Độc Cô Diễm, sống không bằng chết...

60. Chương 60: Trần Trại Trêu Đùa

Liên tiếp ba ngày, thái độ của Độc Cô Diễm đối với Hường Tiểu Văn cũng làm cho nàng kinh sợ không dứt.

Nếu như nói Độc Cô Diễm rống với nàng như trước, hoặc là hung dữ với nàng, cũng không khiến cho nàng thấy đáng sợ. Nhưng Độc Cô Diễm bây giờ nhìn thấy nàng, đều dùng loại ánh mắt ôn nhu đưa mắt nhìn

nàng. Nếu chỉ có vậy thì thôi đi, mỗi lần hấn đều rất cứng chịu cười khẽ với nàng, thỉnh thoảng, còn ăn đậu hũ của nàng, điều này làm cho đáy lòng nàng càng thêm sợ hãi

Một ngày kia, trời vừa sáng.

Hương Tiểu Văn nằm ở trên giường, đang ngủ say, nàng nghiêng người, muốn đổi lại vị trí, nhưng lúc này, trên giường vụt sáng qua một đạo bóng ma.

Hương Tiểu Văn theo bản năng mở mắt tỉnh táo, liếc một cái, vậy mà chính là một cái liếc này, thân thể bỗng giật mình, bao nhiêu buồn ngủ toàn bộ tiêu tán.

Chỉ thấy Độc Cô Diễm một bộ áo trắng, tóc đen rủ xuống, ánh mắt ôn nhu, mặt cứng chịu cười yếu ớt, không nhúc nhích đang nhìn mình.

“A...” Không nghĩ ngờ chút nào, tiếng thét chói tai kinh thiên động địa này, phát ra từ miệng Hương Tiểu Văn.

Độc Cô Diễm vẫn ôn nhu như cũ, hấn đi lên trước, ngồi vào bên giường Hương Tiểu Văn, ánh mắt ôn nhu và chuyên chú, vẫn rơi vào trên người Hương Tiểu Văn, thấy nàng kinh hãi như thế, không khỏi nhẹ nhàng cau mày. “Văn nhi, ta làm nàng sợ sao? Ngoan, ngủ tiếp đi.” Vừa nói, vừa lấy tay vỗ nhẹ đầu vai Hương Tiểu Văn, động tác kia, giống như đang che chở bảo vật trân quý nhất thế gian.

Cả người Hương Tiểu Văn cứng đờ không dám làm một cử động nhỏ nào, trên mặt tái nhợt hồi lâu, rốt cục nhắm mắt hỏi ra tiếng. “Tướng quân... mẹ ngài... Họ gì?”

Độc Cô Diễm ngẩn ra, ngay sau đó tà khí cười xấu xa, hấn xoay người qua, bàn tay rơi xuống, véo nhẹ eo Hương Tiểu Văn một cái.

“Văn nhi, đừng vội, khi thời điểm đến, tự sẽ nói cho nàng biết.” Thần sắc Độc Cô Diễm mang theo vài phần ý vị làm nũng.

Thân thể Hương Tiểu Văn run lên, trên trán nàng xuất hiện ba hàng hắc tuyến, miệng càng thêm cả kinh, có thể nhét vừa một quả trứng. Choáng, rất choáng, vô cùng choáng... Độc Cô Diễm này, lại... làm nũng...

Hương Tiểu Văn trợn mắt, nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm giống như là nhìn quái vật, từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, sưng sốt liên tiếp.

Độc Cô Diễm này, không phải là giống nàng, bị một người đổi kiếp chiếm thân thể rồi đó chứ? Nếu không hấn thế nào ngay cả mẹ hấn họ gì cũng không biết?

Mấy ngày qua, thái độ Độc Cô Diễm đối với nàng hoàn toàn là thay đổi thành một người khác. Độc Cô Diễm lãnh khốc như băng trước kia đã biến mất, thay vào đó là Độc Cô Diễm ngày ngày cười khúc khích, phóng điện đối với nàng, còn có, nụ cười kia, mỗi lần đêm khuya, cũng làm cho nàng đổ mồ hôi lạnh liên tiếp...

Bây giờ, Hương Tiểu Văn quyết tâm kết luận, linh hồn trong thân thể Độc Cô Diễm này, là một người đổi kiếp, một người đổi kiếp thân hồn thác loạn, tâm thần phân liệt.

Thân thể co rụt lại, Hương Tiểu Văn vội vàng thối lui vào giữa giường, hai tay che ở trước ngực thật chặt. “Yêu nghiệt phương nào, mau tránh ra.”

Độc Cô Diễm nhìn mặt Hương Tiểu Văn kinh hãi thay đổi, môi giương lên, cười càng đậm, ánh mắt kia, hấn là mang theo một tia ý vị ẩn tình mạch mạch. “Văn nhi, nàng thật đáng yêu, bản tướng phát hiện ra, càng ngày càng thích nàng.”

Nói xong, thân thể tiến gần đến Hương Tiểu Văn, tay vừa nhấc, động tác trên đùa ngắt nhéo một cái ở trên mặt Hương Tiểu Văn.

Oanh ——

Mặt Hương Tiểu Văn, ửng đỏ nổ tung. Mẹ nó, người này ba lần bốn lượt ăn đậu hũ của nàng còn chưa tính, hôm nay còn quang minh chính đại trên đùa ngay trên giường của nàng nữa chứ. Nếu cứ tiếp tục như vậy không ngăn cản, người này sẽ bộc phát tính tình, cường bạo nàng tại chỗ.

Xem ra, không cho hắn biết tay, hắn sẽ cho Hướng Tiểu Văn nàng chỉ biết ngồi không.

Vì vậy, Hướng Tiểu Văn nâng lên hai ngón tay, cực nhanh đâm tới Độc Cô Diễm, vị trí đâm vào, đúng lúc là rốn Độc Cô Diễm.

Vèo ——

Hai ngón tay chính xác không có lầm rơi xuống, mặt Hướng Tiểu Văn được như ý cười. “Hắc hắc hắc hắc, lấy kinh nghiệm gần mười năm nghiên cứu của ta, phát hiện nhược điểm lớn nhất của kỳ nhân là trên rốn, lúc này chỉ cần ta nhẹ nhàng ấn một cái, người nha nhất định toàn thân vô lực. Lập tức cầu xin tha thứ đi, cô nãi nãi liền tha cho người, nếu không, hừ hừ...”

61. Chương 61: Tia Lửa Giữa Hai Người

Trong nháy mắt Độc Cô Diễm bị nắm, trên mặt lóe lóe thần sắc cổ quái.

Hắn khẽ rừ mắt xuống, liếc chỗ bị Hướng Tiểu Văn bóp một cái, khi nâng mi lên thì trong con người lại chớp động một loại vui thích.

“Văn nhi, nàng quả nhiên là người bản tướng coi trọng, rất có phong cách của bản tướng, thích liền động thủ, ha ha ha, tốt, rất tốt, bản tướng càng yêu nàng hơn.” Thanh âm khàn khàn, mang theo hưng phấn nào đó.

Hướng Tiểu Văn co quắp, khóe miệng căng ra, chỉ nặn ra mấy chữ. “Tướng quân Thiên Hạ Vô Song.” Nàng đúng là không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy qua không biết xấu hổ như vậy, không thể không kinh bội vạn phần.

Độc Cô Diễm vừa nghe, lông mày nhướng nhướng. Bàn tay lồi kéo, cả người Hướng Tiểu Văn trở lại trong ngực hắn.

Bởi vì quá đáng đột nhiên, Hướng Tiểu Văn dưới sự kinh hãi, hai tay nhỏ bé không khỏi cầm loạn, theo đầu gối của nàng rơi vào trên đùi Độc Cô Diễm, còn hai tay nhỏ bé, trong nháy mắt cũng nắm một vật...

“A...” Tiếng gào thét đè nén giống như dã thú phát ra từ miệng Độc Cô Diễm.

“A...” Tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế đến từ miệng Hướng Tiểu Văn.

Trời ạ, nàng thật đáng chết, nắm gì không nắm lại nắm dưa chuột của Độc Cô Diễm lần nữa, bắt quá xúc cảm lần này, tựa hồ so sánh với lần trước thì cường đại hơn... Ách, cực kỳ cường đại...

Trận trận sóng nhiệt từ lòng bàn tay truyền ra, giờ phút này nội tâm Hướng Tiểu Văn, là phức tạp, vừa có một loại muốn biết muốn tìm tòi đến tận cùng, lại có một cổ phiến lòng xấu hổ. Tay nhỏ bé đang nắm, lui cũng không xong, cầm cũng không phải, trong lúc nhất thời, Hướng Tiểu Văn ngây ngốc mà chống đỡ.

Xem xét lại Độc Cô Diễm, khuôn mặt tuấn mỹ tựa như thiên thần, giờ phút này thần sắc thay đổi liên tục, có vui mừng, kinh ngạc, hưng phấn, thống khổ, ầm ầm, hơn nữa là một loại cuồng vận sức chờ phát động.

Đôi mắt ôn nhu kia, giờ khắc này nhìn Hướng Tiểu Văn, tựa như dã thú nhìn con mồi của mình chăm chăm, hận không thể nuốt móng nhọn, đem con mồi nhỏ kia ăn hết cả xương.

Có ý tưởng này thì Độc Cô Diễm lập tức chọn lựa hành động, bàn tay ôm vòng eo Hướng Tiểu Văn, lúc này lực đạo căng thẳng, cả thân thể Hướng Tiểu Văn, cơ hồ không có một tia khe hở dính vào trên người của hắn.

Cách một lớp quần áo, hắn có thể cảm thấy rõ ràng xương đang mềm ra, nội tâm kích động, hai tròng mắt bị lửa nóng tình dục bao phủ.

Theo bản năng, Độc Cô Diễm đưa tay ra, tìm kiếm hai luồng hương mềm mại kia.

Chẳng qua là nhẹ nắm chặt như vậy, nhất thời, hai người cũng phát ra hai đạo tiếng ngâm khẽ.

Thân thể Hướng Tiểu Văn phát run, sắc mặt quần hồng, đại não càng thêm trống rỗng.

Cảm giác gì, mẹ nó, chẳng lẽ đây chính là phiêu phiêu dục tiên trong truyền thuyết sao? Nàng cảm giác mình lúc này, thật giống như bay lên chín tầng mây, theo tay Độc Cô Diễm càng ngày càng dùng sức xoa nắn, cảm giác như vậy càng thêm mạnh mẽ đánh tới...

Không được, Hường Tiểu Văn, người phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể bị sắc đẹp của nam nhân dụ dỗ, nếu không thất thân là chuyện nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn.

Tay Độc Cô Diễm giống như gặp ma, cảm giác tốt đẹp kia, khiến cho hần căn bản không cách nào dừng lại, lực đạo trong tay, không khỏi nặng mấy phần, vậy mà bất kể hần xoa như thế nào, trong cơ thể như có một cỗ hơi thở đang không ngừng xông tới. Hơi thở kia làm hần cảm thấy tất cả trước mắt như xa vời không đủ, hần còn muốn nhiều hơn, nhiều hơn...

Tay kia giống như rắn linh hoạt bơi tới bên mềm mại kia, cùng lực đạo xoa nắn, tiểu hồng mai mềm mại phía trên dưới bàn tay nóng mang theo mồ hôi của hần, dần dần cứng lại, giống như trái cây tẩm ra mùi thơm giữa rừng núi, dụ hần hái.

Tròng tử đỏ lên, tình dục mạnh mẽ thao túng lý trí của hần, bàn tay đột nhiên xé, y phục trước ngực Hường Tiểu Văn, hóa thành từng mảnh vải vụn, bay xuống bên ngoài giường...

62. Chương 62: Trời Ơi, Nụ Hôn Đầu Không Còn

Độc Cô Diễm không chần chờ nữa, cúi đầu ngậm trái cây hấp dẫn kia, dùng sức mút, mà một cái tay khác của hần, vẫn không quên xoa nắn bên mềm mại kia của Hường Tiểu Văn.

Thân thể Hường Tiểu Văn nhất thời chấn động, trần trần tê dại càng thêm truyền ra khắp cả người.

Trời ạ, đây là cảm giác gì, ngây ngất, trầm trầm, có chút phiêu, lại có điểm thẹn thùng vội vã, rồi lại mang theo mong đợi...

Đôi mắt Hường Tiểu Văn mê ly, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này đã rất đỏ, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch to để thở. Nếu không mở ra để thở, chỉ sợ nàng thật muốn ngất đi, loại cảm giác thoải mái xa lạ lại nói không ra lời này, khiến nàng cảm giác mình giống như muốn chìm ở bên trong...

Đồng tử nóng rực của Độc Cô Diễm liếc thấy Hường Tiểu Văn như thế thì vẻ mặt thiếu chút nữa cầm giữ không được, cắn răng nhịn xuống đau đớn, hần che xuống môi mỏng, hôn lên trên cái miệng nhỏ nhắn mở ra của Hường Tiểu Văn, đầu lưỡi suông sã từ phía phác họa hương vị ngọt ngào trong miệng đỏ, cắn nuốt ngọt đẹp của nàng.

Hường Tiểu Văn giật mình, sững sốt mở to hai mắt nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm. Nàng, nàng, nụ hôn đầu của nàng, dĩ nhiên lại bị đoạt đi như vậy?

Trời ơi, thật quá đáng, nàng vẫn ảo tưởng, nụ hôn đầu của nàng muốn ở trong một hoàn cảnh rất lãng mạn hiến tặng cho nam nhân mình thích nhất, nhưng tên khốn kiếp trước mắt này, lại trộm đi nụ hôn đầu của nàng. (tác giả bày tỏ im lặng, người nha cũng bị người ăn được một nửa, lại vẫn muốn giữ được nụ hôn đầu? Thật là một đứa...)

Giận, rất giận, vô cùng giận.

Hai tròng mắt Hường Tiểu Văn lóe lên hỏa khí đằng đằng, gương mặt dữ tợn giống như Độc Cô Diễm thiếu nàng mấy trăm năm khoản nợ, mà Độc Cô Diễm say đắm ở trong hôn hít, căn bản không biết biến hoá của Hường Tiểu Văn.

Lưỡi nóng của Độc Cô Diễm đang liêu mạng vẽ dây dưa đầu lưỡi Hường Tiểu Văn thì con người nàng chợt lóe, thâm nghĩ một tiếng, chính là hiện tại.

Sau đó hàm răng dùng sức cắn, giây tiếp theo, một đạo tiếng hô đè nén lại vô cùng thống khổ vang lên.

“Ngao...” Độc Cô Diễm nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn, sắc mặt có chút khó coi, làm như có tức giận, bắt quá nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận lại uất ức của Hường Tiểu Văn thì trên mặt của hần lại xuất hiện ôn nhu.

Độc Cô Diễm vừa rời mình, Hường Tiểu Văn lập tức cuồn cuộn kéo chần lên người, hung hăng trợn mắt nhìn Độc Cô Diễm một cái, sau đó cúi đầu, không nói không nói.

Độc Cô Diễm nhũu lông mày, trên mặt mang vẻ trù mến ôn nhu cùng áy náy, cúi đầu nhìn Hường Tiểu Văn. “Văn nhi, thật xin lỗi.” Là hấn quá gấp, mới vừa rời hấn cũng muốn khắc chế mình, nhưng trong cơ thể giống như có một cỗ hơi thở điên cuồng đang tán loạn, làm hấn vốn luôn luôn tỉnh táo giờ khắc này lại hoàn toàn khắc chế không được dục vọng của mình.

Hường Tiểu Văn vẫn không có ngẩng đầu, cũng không có nói chuyện.

Độc Cô Diễm nóng nảy, một tay ôm Hường Tiểu Văn vào trong ngực. “Văn nhi, nói chuyện với ta có được hay không? Là ta không tốt, đều là lỗi của ta, nàng đừng như vậy? Mới vừa rồi là lỗi của ta, nàng yên tâm, về sau ta sẽ không đối nàng như vậy nữa.”

Giọng nói của Độc Cô Diễm rất là nóng nảy, trong thanh âm mang theo sợ hãi, buổi nói chuyện này, Hường Tiểu Văn nghe đến kinh ngạc liên tiếp.

Chậm rãi, nàng ngẩng đầu lên, nhìn Độc Cô Diễm giống như là nhìn quái vật. Nam nhân ở trước mắt, mặt mày vẫn như cũ, tuấn mỹ bức người như khi mới gặp, nhưng sự lạnh khốc giữa hai lông mày của hấn đã tiêu tán, thay vào đó là ôn nhu, yêu thương, cùng với một loại thần sắc phức tạp mà Hường Tiểu Văn nhìn không rõ.

Hấn, còn là Độc Cô Diễm đó sao? Không, tuyệt đối không phải, loại cảm giác đó, căn bản không giống. Nếu là Độc Cô Diễm, coi như là mạnh mẽ đoạt lấy nàng, coi như nàng thống khổ vạn phần, Độc Cô Diễm cũng là mặt không thay đổi rời đi.

Kinh ngạc nhìn nhìn, chân mày Hường Tiểu Văn càng vặn chặt.

“Văn nhi, nàng đừng làm ta sợ, nàng nói chuyện đi, đều là lỗi của ta, nếu như nàng còn tức, vậy nàng đánh ta đi.” Nói xong, Độc Cô Diễm kéo tay nhỏ bé của Hường Tiểu Văn qua, nặng nề tát xuống mặt mình.

63. Chương 63: Đây Chính Là Yêu Thương

“Ba...” Một âm thanh lạnh lạnh vang lên, trên mặt Độc Cô Diễm xuất hiện một vết đỏ.

Hường Tiểu Văn sửng sốt, vội vàng rút tay về: “Người... là hấn thật sao?” Nàng cũng không biết vì sao, lúc này, trong ánh mắt mình hiện lên một vẻ mặt đầy thương yêu, trong khoảnh khắc đó, sự sung sướng làm người ta lóa mắt.

Độc Cô Diễm kinh ngạc nhìn nàng, thời gian như ngừng lại, hấn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt mặt nàng: “Không đau, sao rồi, bây giờ nàng hết giận chưa? Nếu như chưa, vậy cứ đánh ta tiếp đi.” Nói xong, kéo tay Hường Tiểu Văn, đến trước mặt hấn chuẩn bị đánh.

Hường Tiểu Văn kéo tay của hấn, đỏ mặt, có chút ngượng ngùng cúi mặt nói: “Việc đó, sao ta lại phải tức giận, ngài lại không làm chuyện giết người phóng hỏa đối với ta, làm chuyện không có tính người, yên tâm đi, Hường Tiểu Văn ta rất độ lượng, sẽ không tính toán với ngài, chỉ cần sau này ngài khoác vai ta thì mọi chuyện đều tốt rồi.” Nói xong vẫn không quên vỗ ngực.

Độc Cô Diễm nhìn động tác của nàng, sắc mặt hơi sững sờ. Ánh mắt nhìn theo hướng tay của Hường Tiểu Văn, đang đặt trước ngực nàng vỗ vỗ, mới thấy điều tốt đẹp kia chính là cảm xúc, chợt nhớ lại, giống như là gặp ma vậy, tay của hấn, thật kinh ngạc là lại vươn ra...

Trên mặt Hường Tiểu Văn cũng hiện lên sự lúng túng, đỏ mặt đứng yên tại chỗ, lùi không được, mà tiến cũng không xong, nàng nhìn Độc Cô Diễm một cái, cúi đầu nhìn xuống đất.

“Sao vậy?” Giọng nói Độc Cô Diễm trầm thấp, nhẹ nhàng gọi nàng.

“Chuyện gì?” Trong đầu Hường Tiểu Văn lúc này đang hỗn loạn, lời trong miệng căn bản chỉ là thuận miệng nói ra, khi nói xong lại không biết mình đang nói cái gì.

Trong lòng nàng đang nhảy loạn xạ, sau đó thân thể như bị sụp xuống, đặc biệt là trên mặt rất nóng, làm cho nàng thiếu chút nữa đứng không vững, giống như một loại cảm giác kỳ dị khiến người ta vui mừng, lần đầu tiên nàng có. Lẽ nào? chẳng lẽ đây chính là yêu thương như người ta thường nói sao?

Ở hiện đại, nàng chưa từng trải qua việc yêu lần nào, đối với việc này, nàng cũng không biết. Lúc này, hơi thở của Độc Cô Diễm càng lúc càng gần, lòng của nàng lại căng thẳng, tim đập mạnh giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Độc Cô Diễm cũng rất khấn trương, cảm giác bây giờ cùng lúc này thật bất đồng, mới vừa rồi hẳn bị tình dục trong cơ thể điều khiển. Mà bây giờ, trong mắt của hắn toát lên sự ngọt ngào, lúc lại thấp thỏm, khi lại đầy mong đợi, động tác vươn tay ra kia cũng là do quá đáng kích động, trong lúc run rẩy nhất thời...

“Này, người nào dám đẩy ta...” Độc Cô Thương bị chen nghiêng cả mặt, quay đầu lại nhìn chằm chằm vào bốn tên nhóc phía sau.

“Lão tứ, muội nói nhỏ chút đi, đừng để phụ thân nghe được.” Lão tam Độc Cô Phi vừa nói, vừa nhìn về phía cái lỗ nhỏ chọc ở cửa sổ.

Sao nhìn không thấy gì hết vậy? Rõ ràng là lão nhị lừa gạt cậu, bên trong có phụ thân sao? Còn nói là phụ thân đang luyện công ở bên trong, rõ ràng là đùa cợt cậu mà.

Trong lòng bất mãn, Độc Cô Phi trừng mắt nhìn người lớn lên giống mình như đực, chính là Độc Cô Khuynh.

Độc Cô Khuynh không nhìn về mặt tam đệ đang trốn mắt, ánh mắt lướt qua Độc Cô Phi, nhìn về phía khe cửa sổ hẹp, lộ ra tia giảo hoạt, lại hiện tiếp lên một nụ cười.

Lão đại Độc Cô Ly đứng ở bên ngoài rìa, trên khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn hiện lên vẻ không kiên nhẫn. Sáng sớm đã thấy lão nhị đến, nói cha đang ở trong gian phòng của nữ mẫu, có thể sẽ có trò hay để xem.

Cậu vốn không muốn đi, nhưng lại nghĩ đến việc phụ thân ở trong gian phòng của nữ nhân vừa ngu vừa ngốc kia, cậu sợ phụ thân tàn bạo kia sẽ khi dễ nữ mẫu dần, mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn nhanh chóng rời giường, đi theo bọn chúng đến cửa sổ liếc trộm.

Trong ngực cửa cậu ôm Độc Cô Hoa nhỏ nhất, lúc này Độc Cô Hoa đang lúi lúi kéo kéo vạt áo của cậu.

“Gì thế?” Liếc Độc Cô Hoa một cái, Độc Cô Ly nhíu mày hỏi, cái bộ dáng này, có mấy phần rất giống đại nhân tí hon, không tự nhiên nói ra lời không được tốt đẹp lắm.

64. Chương 64: Cứu Mạng A

“Đại ca, đệ muốn ngồi lên bả vai của huynh.” Cậu nhóc quá thấp, trừ cái đầu của ba người phía trước, căn bản là cái gì cậu cũng không thấy

Độc Cô Ly liếc cậu nhóc một cái, không thèm nói gì liền ôm nhóc lên.

“Tránh ra.” Độc Cô Hoa ngồi trên bả vai của Độc Cô Ly, rõ ràng là cao hơn ba cái đầu khác rất nhiều.

Thật ra thì ba người kia đang ráng hết sức nhìn vào bên trong, bị một câu nói của Độc Cô Hoa gây chú ý, không khỏi bất mãn quay đầu lại thấy Độc Cô Hoa ngồi trên vai Độc Cô Ly, ba đôi mắt quý nhất thời sáng ngời.

Thật là, tại sao bọn chúng lại không nghĩ tới biện pháp này chứ? Cửa sổ này quá cao, căn bản là không thể thấy rõ được mọi thứ trong phòng, nếu như thay đổi vị trí cao hơn một chút, như vậy thì không phải là sẽ thấy rõ ràng sao?

Phía trước viện, quần gia mặc một bộ đồ màu đen vôi vàng cất bước về phía Thanh Thủy cư, thân thể cao gầy kia, giờ đang đầm mồ hôi, vừa đi, khóe mắt vừa liếc trộm nữ nhân lạnh nhạt trước mặt.

Nữ nhân mặc một bộ đồ màu tím đất tiền, da trắng như tuyết, trang phục được dệt từ gấm, trang sức tinh xảo, ngũ quan toát ra sự cao quý, nữ nhân này rất đẹp, đẹp một cách cao quý, cao ngạo. Chẳng qua là sử dụng thái quá trang sức tinh xảo cho nên khiến cho nàng mất đi một phần vẻ đẹp, mất một phần khéo léo,

xem ra chỉ là đẹp ở bên ngoài. Điều làm cho người ta ấn tượng đầu tiên là sự sắc sảo, khiến cho người ta không dám khen ngợi.

Nàng lạnh lùng quét mắt khắp phủ tướng quân một cái, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Độc Cô Diễm, Chung Ly Yến ta đã nói nhất định phải có được hân.

Không chế suy nghĩ, nàng nhìn về phía sau, lạnh nhạt hỏi quản gia: “Còn bao lâu nữa mới đến?”

“Bẩm Tam công chúa, đi hết hành lang này là đến Thanh Thủy cư.” Quản gia nhàn nhạt

Mới vừa nãy ở trước viện, công chúa dẫn theo nô tài đến, thái độ phách lối khiến cho quản gia bình tĩnh như ông cũng nhin không được trợn trắng mắt lên, cho nên ông đành phải mượn việc tướng quân thích yên tĩnh để làm cho Tam công chúa không đem theo những thứ nô tài kia cùng đến đây.

Mà thái độ của Tam công chúa càng thêm ác liệt, ông biết Tam công chúa có ý với tướng quân, nhưng mà, tướng quân là người thế nào, Tam công chúa này làm sao có thể xứng với tướng quân.

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng, Tam công chúa Chung Ly Yến cũng không thèm liếc quản gia lại một cái, cao ngạo cất bước về phía trước. Ở trong mắt nàng, quản gia là thân phận hèn kém, căn bản không xứng nói chuyện cùng nàng, nếu như không phải nàng không biết đường, đã sớm tự mình đi rồi, làm gì có chuyện để ông đi theo, nhìn chường mắt.

“Các người đang làm gì vậy?”

Chung Ly Yến vừa đến Thanh Thủy cư, nhìn thấy năm tên tiểu quỷ lén lén lút lút liếc trộm nhìn vào một cái cửa sổ, nàng không khỏi lớn tiếng quát tháo, trách móc, như thể nàng chính là nữ chủ nhân của phủ tướng quân, một chút khách sáo cũng không có.

Ngay khi tiếng hô của Chung Ly Yến vừa vang lên, bên trong phòng, Độc Cô Diễm đang trong trạng thái hưng phấn, bị Hướng Tiểu Văn dùng sức đẩy, suýt nữa ngã trên mặt đất, lúc này, hân hận không thể giết được nữ nhân đang lớn tiếng ngoài kia.

“Ai ở bên ngoài...” Giọng nói Độc Cô Diễm, lạnh lẽo như băng, tựa như vang lên từ trong địa ngục.

“A... Cứu mạng...” Độc Cô Hoa ở vị trí cao nhất té xuống, liều mạng hô to, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm về phía Tam công chúa Chung Ly Yến.

Chung Ly Yến thấy năm tiểu tử kia vì bị mình quát mà té xuống, nàng chẳng những không có chút hoảng sợ nào, ngược lại trên mặt còn toát lên một vẻ cười cao ngạo, mắt phượng liếc về phía năm tiểu quỷ kia.

Hừ, một đám hài tử không biết sống chết, ngã chết là đáng.

Quản gia phía sau nhìn thấy một màn này, nhất thời bị hoảng sợ, mặt mũi trắng bệch, “Trời ạ, năm vị thiếu gia tiểu thư, lão nô đến cứu các người...”

65. Chương 65: Nữ Nhân Ghê Tởm

Thiếu gia, tiểu thư? Chẳng lẽ năm dã hài tử này chính là tiện chủng mà thê tử đáng chết của Độc Cô Diễm lưu lại?

Đáy mắt lạnh lùng thoáng qua một tia ác độc, nhưng rất nhanh, ác độc kia tản đi, ngược lại biến thành kinh hoảng và đau lòng. Tay của nàng đưa đến bắp đùi, hận hận bấm mình một cái, chỉ cần nặn ra vài giọt lệ.

Trong lòng đắc ý cười lạnh. Ngày thường nàng luôn muốn tìm cơ hội gặp năm tiện chủng kia một lần, nhưng Độc Cô Diễm luôn không để cho nàng gặp, ngay cả hoàng huynh cũng không giúp nàng. Giờ thì tốt rồi, nàng cuối cùng có cơ hội tiếp xúc năm tiện chủng này, hừ, dùng thân phận của nàng, chỉ cần xài chút thủ đoạn, còn sợ thu phục không được năm tiện chủng này sao, chỉ cần nàng ngồi lên vị trí tướng quân phu nhân, đến lúc đó lại vụng trộm thu thập bọn chúng.

Mắt thấy năm đứa trẻ sẽ phải hung hăng té rớt trên mặt đất, cửa phòng Hương Tiểu Văn nhanh chóng mở ra, một mặt bóng trắng xẹt qua, đem năm tiểu tử sắp ngã xuống, đồng loạt đỡ lấy, chân chạm một cái, xinh đẹp xoay người, năm tiểu tử kia liền được an toàn đặt ở trên đất, mà bóng trắng đó, cũng rơi vào trên đất.

Ánh mắt lạnh lùng, hung hăng trừng hướng Chung Ly Yển. “Tam công chúa, hài tử của bản tướng không cần người tới quản giáo” thanh âm của Độc Cô Diễm mang theo lửa giận giấu không được. Mới vừa rồi hắn đang thân mật với Văn nhi trong phòng, thật vất vả Văn nhi mới tiếp nhận hắn, nhưng đột nhiên truyền tới tiếng quát to, khiến Văn nhi thẹn thùng, dùng sức đẩy hắn ra, lửa dục vọng trong cơ thể hắn, lập tức dập tắt. Nhưng không ngờ lại nghe đến con của mình bị người dạy dỗ, thiếu chút nữa ngã trọng thương, cổ hỏa khí này, hắn không phát tiết một phen, bây giờ thật khó chịu.

Hai mắt Chung Ly Yển hồng hồng rơi xuống nước mắt, lấy một tư thái điềm đạm đáng yêu sợ hãi nói: “Diễm ca ca, thật xin lỗi, ta, ta không phải cố ý, Diễm ca ca, ca đừng tức giận có được hay không?”

Từ nhỏ đến lớn, nàng tự nhận thiên phú diễn trò của mình cực cao, chỉ cần nàng tùy tiện vừa khóc vừa nháo, bất kể là phụ hoàng cũng tốt, hay là bất kỳ phi tử nào trong cung, cũng không có cách với mình. Cho nên Độc Cô Diễm này cũng giống vậy, sẽ không làm gì mình đâu.

Hơn nữa, mình đường đường là công chúa, cũng đủ khiến hắn cúi người nhường nhịn, hắn tuyệt sẽ không dám làm gì. Nghĩ đi nghĩ lại, đáy mắt Chung Ly Yển thoáng qua vẻ đắc ý.

Năm tiểu tử bên cạnh nhìn nữ nhân làm bộ này, da gà rớt đầy đất, đặc biệt là Độc Cô Sương. Bé ghét nhất loại nữ nhân này, vì vậy, bé quyết định sẽ hảo hảo mà ghê tởm nữ nhân này.

“Oa... Ô ô ô...” Há mồm, Độc Cô Sương khóc lớn lên.

Độc Cô Diễm thấy vậy, cau mày, tiếng khóc này vốn là thứ hắn phiền nhất, hơn nữa trước không được thỏa mãn dục vọng, lúc này càng làm cho tính khí hắn xao động không dứt.

Quay đầu lại, hướng về phía Độc Cô Sương nghiêm túc nói: “Sương nhi, không được khóc.”

Độc Cô Sương vừa nghe, khóc đến lớn tiếng hơn. Mẹ nó, bé chính là muốn liều mạng khóc, chỉ cần chọc giận phụ thân, nữ nhân ghê tởm đó mới có thể bị trừng phạt.

Bé từ mặt nữ nhân kia nhìn ra được, nữ nhân này nhất định là công chúa gì đó..., phụ thân có thể sẽ không làm gì nàng ta, nhưng nếu như chọc giận phụ thân, vậy thì khó nói, có lẽ phụ thân sẽ hung hăng mắng ác nữ này một phen..

Quyết định có chủ ý, Độc Cô Sương liều mạng khóc.

Chung Ly Yển liếc thấy một màn này, trong lòng thầm vui sướng, vẻ mặt giả bộ khóc kia cũng không che dấu được đắc ý của nàng. Hừ, nàng biết, Diễm ca ca nhất định sẽ không đối với nàng làm dữ, tiện chủng đáng chết, khóc đi, tốt nhất là khóc chết luôn đi, đỡ phải về sau nàng gả tới đây còn phải làm mẹ những tiện chủng này.

Độc Cô Diễm thật sự nổi giận, hướng về phía Độc Cô Sương rống. “Câm miệng lại, con gái của Độc Cô Diễm ta, tuyệt không cho phép dễ dàng rơi lệ.”

“Chàng mới phải câm miệng.” Một đạo giọng nữ tức giận bất bình từ sau lưng Độc Cô Diễm vang lên.

Mọi người kinh ngạc, rối rít ngẩng đầu hướng thanh âm nhìn lại.

Chỉ thấy Hương Tiểu Văn tóc rối bù đi ra, một bộ váy dài màu trắng, ánh mặt trời nhàn nhạt rơi vãi chiếu vào trên người của nàng, đẹp đến giống như từ trong tranh bước ra. Gương mặt tuyệt mỹ, giận đỏ, con ngươi đen bóng linh động, hung hăng trợn mắt nhìn Độc Cô Diễm một cái rồi đi tới bên cạnh Độc Cô Sương, ôm bé lên.

“Sương nhi đừng khóc, có nhũ mẫu ở đây tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn con.” Nói xong, vươn tay ôn nhu lau đi lệ trên mặt cho Độc Cô Sương.

Bốn tiểu quỷ thấy vậy, cũng đi về phía Hương Tiểu Văn, vây ở bên cạnh nàng.

Một màn này rơi vào trong mắt Chung Ly Yến, tức giận sắp phun ra lửa. Hai tay ở dưới ống tay áo hung hăng siết chặt, giống như trong tay kia nắm đúng là Hường Tiểu Văn, xương tay dữ tợn kia, cơ hồ bóp đến run rẩy.

Tiền nhân này là ai? Nhìn bộ dáng của nàng ta, năm tiền chủng kia hình như rất thích nàng ta. Hơn nữa, tựa hồ vị trí ở trong lòng Độc Cô Diễm cũng không thấp. Vừa rồi Độc Cô Diễm cũng là từ bên trong gian phòng này đi ra, chẳng lẽ...

Con người tối sầm lại, vẻ ác độc cực nhanh thoáng qua. Hừ, bất kể tiền nhân này là ai, nàng ta dám câu dẫn phò mã của Chung Ly Yến nàng, kết quả chỉ có một đường chết.

Lúc Độc Cô Diễm nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Hường Tiểu Văn, tức giận mới vừa rồi giờ khắc này toàn bộ tiêu tán.

Khi trông mắt lạnh như băng kia nhìn thấy Hường Tiểu Văn, đều là vô số ôn nhu. Hắn đi tới, nhẹ giọng nói: “Văn nhi, sao nàng ra đây?”

Hường Tiểu Văn trừng hắn. “Mẹ nó, nếu ta không ra, Sương nhi hẳn sẽ bị chàng mắng chết rồi, Độc Cô Diễm, về sau có thể không làm dữ như vậy với bọn chúng được không, chúng chỉ là trẻ con thôi, cái chúng muốn chỉ là được chàng chú ý nhiều hơn, sủng ái hơn mà thôi. Sương nhi chỉ là một bé gái mới bốn tuổi, còn nhỏ tuổi đã không có mẹ, trong ngày thường chàng hung dữ với nó cũng coi như xong đi, nhưng bây giờ con bé bị uất ức như vậy, chàng lại làm dữ với nó, chàng không cảm thấy quá đáng sao? Còn nữa, con bé thương tâm chàng không cho nó khóc, chẳng lẽ muốn nó cười sao? Nó chỉ là một nữ hài tử mà thôi, chàng không thể ôn nhu với con bé chút sao?”

Sau khi rống lên một đồng lớn, tâm tình Hường Tiểu Văn cuối cùng bình phục rất nhiều, nàng thực không chịu nổi thái độ Độc Cô Diễm giáo dục con cái, cứ thích rống lên như vậy, quả là ảnh hưởng không tốt với trẻ con.

Lúc này Độc Cô Diễm ở trước mặt Hường Tiểu Văn, liên tiếp cúi đầu đồng ý. “Văn nhi nói đúng lắm, về sau ta nhất định hảo hảo sửa đổi, nếu như ta làm không tốt, Văn nhi nàng cứ giống như bây giờ mắng ta nha.” Nói xong, hắn hướng về phía Hường Tiểu Văn ôn nhu trìu mến cười, một nháy mắt kia, ánh mặt trời sáng rõ đều bị u ám trong nụ cười của hắn, chỉ còn lại là nụ cười tồn tại trong trời đất.

Tất cả tức giận của Hường Tiểu Văn cũng tiêu tán ở trong nụ cười ôn nhu đẹp mắt này, nàng liếc giận một cái với Độc Cô Diễm, coi như là trả lời lời của hắn.

Sau đó đem Độc Cô Sương trong ngực đưa cho hắn. “Sương nhi giao cho chàng, bế cho tốt đó.”

Độc Cô Sương nghe, giật mình. Nhũ mẫu dần này nói gì vậy? Muốn phụ thân bế bé? Làm sao có thể. Phụ thân lấy lý do hài tử Độc Cô gia phải kiên cường độc lập, cơ hồ chưa bao giờ bế bọn chúng, hơn nữa, cho dù phụ thân bế, bé cũng sẽ cảm thấy có chút mất tự nhiên.

Bé đã quen bộ dáng lãnh khốc nghiêm túc thường ngày của phụ thân rồi, đột nhiên để cho bé tiếp nhận một phụ thân trở nên rất ôn nhu, thật đúng là không chịu nổi.

Không chỉ có Độc Cô Sương, bốn tiểu quỷ khác cũng đều một vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hường Tiểu Văn.

Từng người một thâm nghĩ: có tình, rất có tình rồi, thái độ của phụ thân đối với nhũ mẫu dần này rõ ràng đã khác.

Đặc biệt là Độc Cô Phi, gương mặt cảm thấy lẩn lộn. Vì sao ánh mắt phụ thân nhìn nhũ mẫu, làm sao lại giống như bộ dáng Kinh Phong gặp được Hồng Lôi đây? (chú thích: Kinh Phong và Hồng Lôi là hai con ngựa tốt chạy ngàn dặm, Kinh Phong là ngựa đực, Hồng Lôi là ngựa cái)

Mặt Độc Cô Diễm do dự, vẻ mặt rất là lúng túng. “Văn nhi, Sương nhi rất thích nàng, nàng bế mới tốt.” Hường Tiểu Văn vừa nghe, nổi giận. “Độc Cô Diễm, chàng đây là thái độ gì, có phụ thân nào như chàng không? Chàng bế hay không bế?” Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ kia tức giận, rất là khả ái.

Độc Cô Diễm thấy vẻ mặt Hường Tiểu Văn tức giận rồi lại khả ái chết người, nhất thời như si như say, bàn tay vừa kéo, Hường Tiểu Văn liền hạ xuống trong ngực của hắn, ngay tiếp theo, Độc Cô Sương cũng tương đương trong ngực hắn.

Cúi đầu, thanh âm khàn khàn nhẹ giọng nói với Hường Tiểu Văn: “Văn nhi, cách bế thế này, nàng hài lòng không.”

Hường Tiểu Văn đỏ bừng mặt, trước mặt nhiều người như vậy, nàng là lần đầu tiên xấu hổ như thế. Rũ đầu xuống, nhẹ nhàng gật, sau đó từ từ đi về phía trước trong cái ôm của Độc Cô Diễm

Bốn tiểu quỷ sau lưng thấy vậy, liếc mắt nhìn nhau, sau đó cất bước đuổi theo.

Chung Ly Yến cắn răng nghiêng lợi nhìn một màn này, đôi mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, tay dưới ống tay áo, càng thêm bấm vào trong thịt thật sâu, nhưng nàng lại không biết đau, hận ý trong lòng, cơ hồ đến trình độ nàng không thể chịu nổi.

Văn nhi? Thật không ngờ Độc Cô Diễm ôn nhu gọi tiện nhân này là Văn nhi?

Một màn mới vừa rồi, nàng cảm giác mình giống như là người ngoài, mà tiện nhân gọi là Văn nhi kia giống như là nữ chủ nhân của phủ tướng quân này, không chỉ là Độc Cô Diễm vô cùng ôn nhu đối với nàng ta, mà ngay cả tình cảm của năm tiện chủng kia với nàng ta cũng rất tốt. Không, Độc Cô Diễm là của nàng, tướng quân phu nhân cũng là Chung Ly Yến nàng, tiện nhân này làm sao giành với nàng được? Nàng không cho phép, tuyệt đối không cho phép.

Chung Ly Yến nghĩ đến đây, hai tròng mắt tối sầm lại, hận ý ở đáy mắt bị nàng giấu đi, nàng khắc chế cảm xúc của bản thân, phui phui quần áo, cực lực để mình nở rộ cao quý hoa mỹ mà chỉ hoàng tộc có, chân nhẹ nhàng bước, đuổi theo đám Độc Cô Diễm, mỉm cười hô: “Diễm ca ca, đợi chút...”

Độc Cô Diễm nghe vậy, lông mày lại nhíu, không có chút nào che giấu phiền não trả lời: “Tam công chúa, còn có chuyện gì?” Thái độ xa cách và mang theo một tia chán ghét.

Nếu như không phải là nể mặt mũi Chung Ly Tuyết..., hẳn sớm đã đánh Chung Ly Yến đáng ghét này rồi, lại dám ba lần bốn lượt quấy rầy hắn và Văn nhi thân mật, thật làm người ta chán ghét.

Ánh mắt Chung Ly Yến chợt lóe lên hung dữ quét qua Hường Tiểu Văn, nhưng rất nhanh liền rời đi. Nàng hướng về phía Độc Cô Diễm, xinh đẹp nở nụ cười: “Diễm ca ca, ca quên sao, ba ngày sau chính là tiệc chiêu sinh, hoàng huynh bảo ta tới nói cho ca biết, tiệc chiêu sinh ba ngày sau ca nhất định phải tham gia.”

Độc Cô Diễm từ đầu đến cuối cũng không có nhìn Chung Ly Yến, hắn ôm Hường Tiểu Văn tiếp tục cất bước rời đi, xa xa, thanh âm lạnh lùng của hắn truyền đến. “Bản tướng đã biết, lời Tam công chúa cũng đã đưa đến, mời trở về đi, không tiễn.”

Lời kia vừa rơi xuống, Chung Ly Yến hận đến cơ hồ cả mặt cũng trở nên dữ tợn. Độc Cô Diễm, người chờ đó, Bốn công chúa sẽ không bỏ qua đâu, con tiện nhân kia, phải chết.

66. Chương 66: Thật Quá Đáng

Quản gia ở một bên nhìn, lẳng lặng không nói gì, cả kinh mồ hôi lạnh liên tiếp, thầm nghĩ, Tam công chúa này, rất đáng sợ.

Chung Ly Yến cũng không có lập tức rời đi, mà là vòng một vòng, nàng núp ở sau núi giả phủ tướng quân. Lúc này trong tay nàng có một kế sách ác độc, nàng muốn Hường Tiểu Văn chết.

Hừ, từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ cũng không có người dám đối với nàng như vậy, Độc Cô Diễm, người đã không đối xử tốt với ta cũng đừng trách Chung Ly Yến này vô tình.

Nàng đưa tay từ trong túi áo lấy ra một vật, ở ánh sáng chiếu rọi xuống, dần dần có thể thấy rõ, đó là một con ếch lớn bằng bàn tay, toàn thân trong suốt nhìn thấu, hiện lên màu đỏ như máu nhàn nhạt. Đây không phải là một con ếch thường, mà là một con ếch máu có chứa kịch độc quỷ dị, chỉ cần bị con ếch cắn trúng một cái, trong mười hơi thở không thuốc cứu được, thần tiên cũng khó cứu.

Lúc này, nàng buông con ếch ra, đối với một loại bí thuật mình đã từng học, thao túng phương hướng của con ếch, con ếch máu đó nhảy lên, rất nhanh xuất hiện ở trước phòng Hường Tiểu Văn, dùng sức nhảy, con ếch nhảy vào trong cửa sổ...

Làm xong tất cả, Chung Ly Yến ác độc cười lạnh, thừa dịp không người nào, nằng đi ra núi giả, nghênh ngang rời đi...

Độc Cô Diễm một đường ôm Hường Tiểu Văn, hướng hồ nước bên cạnh định ngồi xuống. Bốn tiểu quỷ sau lưng vẫn đi theo, lần này thần tình trên mặt bốn đứa nhỏ cũng lộ ra cổ quái, đều thầm nghĩ, cha của bọn chúng, thật là kỳ quái.

Độc Cô Sương bị ôm vào trong ngực Hường Tiểu Văn, nội tâm cũng kinh nghi không nói ra được, bé lẳng lặng ngồi ở trong ngực Hường Tiểu Văn, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Độc Cô Diễm. Bé phát hiện, ánh mắt phụ thân nhìn nhũ mẫu không giống nhau, ánh mắt như vậy quá đáng phức tạp, lấy tuổi của bé căn bản không nhìn ra thâm ý trong đó, nhưng bé có thể cảm giác được, phụ thân và nhũ mẫu giống như đổi thành một người khác. Trước kia phụ thân chưa bao giờ biết cười ôn nhu như thế, nhưng gần đây bé phát hiện, mỗi lần phụ thân nhìn thấy nhũ mẫu, sẽ lộ ra nụ cười ôn nhu như vậy. Còn có, nhũ mẫu cũng thay đổi rồi, trước kia nhũ mẫu tuy thường cười, nhưng bé biết, nhũ mẫu chẳng qua là quen cười mà thôi, thật ra thì trong lòng nhũ mẫu, giả vờ, vậy mà từ hôm nay xem ra, trong tươi cười của nhũ mẫu lộ ra vui vẻ, lộ ra vui mừng.

Theo lý thuyết nhũ mẫu vui vẻ bé cũng vui vẻ mới đúng, cũng không biết tại sao, trong lòng bé chính là sợ, nhũ mẫu bây giờ, tất cả ánh mắt đều rơi vào trên người một mình phụ thân, chú ý đối với bé, cũng không nhiều giống trước. Bé không thích như vậy, bé muốn nhũ mẫu vẫn giống như trước, thỉnh thoảng tìm bé chơi đùa, thỉnh thoảng kể một ít ngây ngốc, không giải thích được, bé thích nhũ mẫu như vậy, bé cảm thấy, nhũ mẫu như vậy, thật có sức sống.

Độc Cô Sương oán niệm ngẩng đầu, vừa ngẩng đầu, liền thấy Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Văn yên lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, bé càng thêm khó chịu

Nói thẳng ra bé lúc này giống như một bóng đèn lớn đúng chứ? Ngồi ngay ở giữa bọn họ, thế nhưng thật không ngờ lại bị không để ý tới, thật quá đáng, thức sự quá đáng mà.

Vì vậy, Độc Cô Sương không được tự nhiên hướng về phía Hường Tiểu Văn kêu một tiếng. “Nhũ mẫu, ta đói bụng.”

Hường Tiểu Văn sững sốt, ngay sau đó ánh mắt ôn nhu rơi vào trên người Độc Cô Sương.

“Sương nhi, con chờ chút, nhũ mẫu nấu cơm cho con ăn.”

Độc Cô Sương thấy Hường Tiểu Văn rốt cục chú ý mình, rất là vui vẻ, nhếch miệng cười một tiếng, ngọt ngào nói: “Nhũ mẫu, ta đi cùng người.” Bé mới không cần ở chung một chỗ cùng phụ thân, bộ dạng phụ thân thoạt nhìn thật là khủng khiếp, bé sợ tiếp tục ở chung nữa, bé có thể bị phụ thân nuốt sống hay không.

Thần sắc Hường Tiểu Văn sững sốt, ngay sau đó là nồng đậm vui mừng, nằng vươn tay, ngắt nhéo khuôn mặt nhỏ bé của Độc Cô Sương một cái. “Sương nhi, không uống công nhũ mẫu khổ tâm dạy con nha, con rốt cục biến thành đứa trẻ ngoan rồi, nhũ mẫu hôn cái nào.”

Nói xong, bẹp xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Độc Cô Sương, rất có cảm giác thành tựu toét ra miệng.

Ha ha ha, thật vui vẻ, nằng rốt cục khiến cho Độc Cô Sương thô lỗ biết nghe lời rồi, kế tiếp còn có ba tiểu quỷ kia, nằng nhất định phải hảo hảo cố gắng lên, nhất định phải làm cho bọn chúng cũng biến thành tiểu hài tử ngoan ngoãn.

“Mẹ nó, nhũ mẫu người dám ăn trộm đậu hủ tiểu gia ta, cẩn thận tiểu gia ta thu người nha.”

Độc Cô Sương rất bất mãn bạo hô lên thanh âm, thật ra thì một tiếng bạo rống này chỉ là vì che giấu vui mừng trong nội tâm của bé thôi, kể từ ánh mắt chú ý của Hường Tiểu Văn vừa hạ xuống trên người bé, bé cảm thấy vô cùng vui vẻ, bất quá bé cũng không nên biểu hiện ra, nếu không nhũ mẫu lần này nhất định sẽ đắc ý quên hết.

Vậy mà một tiếng bạo rống này ở Độc Cô Diễm nghe tới cũng không phải như vậy, vốn là hấn bị Độc Cô Sương quấy rầy hấn cùng với Hường Tiểu Văn thân mật trong lòng rất là oán niệm, bây giờ nghe tiếng bạo rống thô lỗ này, hấn tức giận, cơ hồ lửa giận chạy đến đỉnh đầu.

Ánh mắt lạnh như băng kinh người, hung hăng trừng hướng Độc Cô Sương, thanh âm nghiêm nghị quát: “Sương nhi, quỳ xuống.”

Trong ngày thường hẳn, người phụ thân này bề bộn nhiều việc, rất ít làm bạn với năm hài tử này, hẳn vẫn cho là bọn chúng thật khéo léo như ngoài mặt, nhưng không nghĩ tới năm hài tử không tốt như thế, chuyện nghe lén ở phòng Văn nhi mới vừa rồi, nếu như hẳn không hung hăng phạt bọn chúng, chỉ sợ ngày sau bọn chúng càng thêm ác liệt.

Vì vậy, hẳn quyết định hôm nay hung hăng dùng cách xử phạt về thể xác để phạt năm hài tử sơ sót ngày thường này.

Độc Cô Sương bị rống vậy, có chút bị dọa sợ, trong trí nhớ, phụ thân coi như tức giận đối với bọn chúng, nhưng cho tới bây giờ cũng sẽ không có vẻ mặt kinh người như vậy. Phụ thân có vẻ mặt tức giận trước mắt kia, giống như xem bé là kẻ thù vậy.

Kẻ thù? Nghĩ đến hai chữ này, thân thể Độc Cô Sương không khỏi run lên. Bé nghe nói phụ thân ở trên chiến trường có một ngoại hiệu, gọi là Thiết Diện La Sát, chỉ cần người nào bị người liệt vào kẻ thù, hẳn phải chết không thể sống.

Trời ạ, phụ thân chẳng lẽ muốn giết bé?

Gương mặt Độc Cô Sương tái nhợt, thân thể rung động quỳ xuống. “Phụ thân...”

Bốn tiểu quý khác thấy vậy, tất cả đều lòng vẫn còn sợ hãi xoay người, tính toán thoát đi nơi đây.

Đùa gì thế, sắc mặt phụ thân dọa người như vậy, tựa như muốn giết người, bọn chúng mới sẽ không ngây ngốc ở lại cho phụ thân dọn dẹp, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Nhưng, bọn chúng vừa mới quay người lại, thanh âm tức giận lạnh như băng của Độc Cô Diễm truyền tới.

“Bốn đứa các con, trở lại, quỳ xuống.”

Thân thể bốn tiểu quý dừng lại, rồi rít gập mình, mọi người cúi thấp đầu, quỳ đến bên cạnh Độc Cô Sương.

Hướng Tiểu Văn xem một màn này, giận dữ. Nàng quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Độc Cô Diễm một cái, chỉ vào hẳn nói: “Độc Cô Diễm, chàng đang làm gì vậy, chàng muốn hù chết bọn chúng sao?”

Nói xong, nàng đi tới, nhất nhất đỡ năm tiểu tử quỳ kia dậy, nhưng giờ phút này năm tiểu tử này giống như thật bị Độc Cô Diễm hù dọa, bất kể Hướng Tiểu Văn kéo đỡ thế nào, bọn chúng cũng cúi thấp đầu, không dám đứng dậy.

Độc Cô Diễm nhìn Hướng Tiểu Văn, cố gắng đè xuống tức giận trong lòng, ôn nhu nhẹ giọng nói với nàng: “Văn nhi, chuyện này nàng đừng xen vào, hôm nay bản tướng phải hảo hảo dạy dỗ năm đứa không ngoan này. Ngày thường là do bản tướng sơ sót, mới để cho bọn chúng biến thành bộ dạng vô pháp vô thiên này. Tiếp tục như vậy, mai này trưởng thành, nhất định sẽ là họa quốc ương dân, không xứng là đời sau của Độc Cô gia ta.”

Hướng Tiểu Văn nghe Độc Cô Diễm nói như vậy, nhìn lại bộ dáng thương tâm chán nản của năm tiểu tử, nàng cực kỳ đau lòng, mặc dù chung đụng với năm tiểu tử này không phải là rất dài, nhưng từng ly từng tý những ngày qua cũng khắc vào trong lòng nàng, nàng thật rất thích bọn chúng.

Loại cảm giác đó rất kỳ diệu, đối với nàng mà nói, năm tiểu tử này giống như chúng là con của nàng vậy, nàng tuyệt sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương chúng, cho dù Độc Cô Diễm là phụ thân của bọn chúng cũng không được.

“Độc Cô Diễm, chàng sao lại nói bọn chúng như vậy, chúng cũng không phải là như chàng nghĩ, chàng hãy tự hỏi mình một chút, có bao giờ chàng chân chính hiểu rõ bọn chúng, đi vào thế giới nho nhỏ của bọn chúng, nghe tiếng lòng của bọn chúng một chút không? Không có, cho tới bây giờ chàng căn bản cũng không có nghĩ tới, trong lòng của chàng, chàng chỉ nghĩ chúng là hài tử Độc Cô gia, nhất định phải kiên cường, phải thừa nhận tất cả, nhưng Độc Cô Diễm à, chúng cũng chỉ là trẻ con mà thôi, chúng cũng có tuổi thơ vui vẻ của mình, mà không phải giống như bây giờ, mỗi ngày đều ở trong thận trọng lo sợ. Bây giờ chúng biến thành như vậy, thật ra thì cũng chỉ là vì để cho chàng - người phụ thân này chú ý đến chúng nhiều hơn một

chút mà thôi.” Hường Tiểu Văn càng nói càng kích động, hốc mắt cũng đỏ đỏ, nhưng nàng cắn răng, vẫn không để ỉnh khóc lên.

Độc Cô Diễm bị thanh âm giận dữ của Hường Tiểu Văn mắng cho kinh chấn liên tiếp, đối với những lời này của Hường Tiểu Văn, hẳn cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới.

Không sai, thân là con của Độc Cô gia hần, nhất định phải kiên cường, phải học được chịu đựng tất cả. Bản thân mình năm đó, không phải cũng như vậy sao, không trải qua ma luyện, sao có thể thừa kế tất cả của Độc Cô gia.

Độc Cô Diễm cho là, phương thức giáo dục của mình không có sai. Đối với lời của Hường Tiểu Văn, hẳn cũng không đồng ý.

Hơi vụn lông mày, hẳn không vui nói: “Văn nhi, nàng đi nấu cơm đi, bản tướng muốn hảo hảo giáo huấn bọn chúng.”

Hường Tiểu Văn nghe Độc Cô Diễm nói như vậy, hận không thể bóp chết hẳn. Nam nhân đáng chết này, căn bản là hồ đồ, còn nói với hẳn nữa, nàng sẽ học máu.

Nàng không nói hai lời, đi tới bên cạnh năm tiểu quý, bịch một tiếng, cũng quỳ xuống. “Tướng quân, ta là nhũ mẫu của bọn chúng, lỗi của chúng, chính là lỗi của ta, tướng quân muốn phạt, liền phạt ta đi, không liên quan đến chúng.”

Năm tiểu tử nghe được Hường Tiểu Văn nói như vậy, thân thể nho nhỏ cũng chấn động, kinh ngạc ngẩn đầu.

Độc Cô Ly nhìn Hường Tiểu Văn, ánh mắt chớp động, trong cảm động lại mang vui mừng khó có thể nói.

Độc Cô Khuynh nhìn Hường Tiểu Văn, ánh mắt âm trầm, nhìn không thấu ý nghĩ của cậu, bất quá ánh mắt rơi vào trên người Hường Tiểu Văn, lần này trở nên tĩnh mịch, giống như là đang ra quyết định gì.

Ánh mắt Độc Cô Phi, đơn giản sáng tỏ nhất ở năm người, lúc này cậu nhìn Hường Tiểu Văn, tất cả đều là cảm động và vui mừng, hiểu lầm đối với Hường Tiểu Văn trước kia, giờ khắc này tiêu tán toàn bộ.

Độc Cô Sương nhìn Hường Tiểu Văn, ánh lệ chớp động. Mẹ nó, bé cũng biết, nhũ mẫu dẫn này chính là dẫn thế, chẳng lẽ nhũ mẫu không biết đối phó với phụ thân - loại nam nhân bốc lửa này, phải học được lấy nhu khắc cương sao. Thật là quá ngu xuẩn, quá ngu ngốc. Nhưng sâu trong nội tâm, bé thật thật thích nhũ mẫu dẫn này.

Trong năm người, vẻ mặt phức tạp nhất là Độc Cô Hoa nhỏ nhất, cậu nhóc không nhúc nhích quỳ ở nơi đó. Lúc ánh mắt sáng ngời rơi vào trên người Hường Tiểu Văn, hiện đầy phức tạp, một tia nhìn không thuộc về đứa trẻ ba tuổi rưỡi như cậu, từ đáy mắt tràn ra, cuối cùng tiêu tán không còn, cậu cúi đầu, khôi phục bộ dáng khả ái đó, lẳng lặng quỳ.

67. Chương 67: Ta Làm Sai Sao

Độc Cô Diễm bị hành động của Hường Tiểu Văn, giận đến lui về phía sau mấy bước.

Hắn ổn định thân thể, quyết định hôm nay nói gì cũng muốn giáo huấn thật tốt năm đứa nhỏ này, cho dù là Hường Tiểu Văn cũng không thể ngăn cản hẳn, nếu không hẳn - người cha này ngày sau ở trong lòng năm đứa nhỏ, căn bản không có uy tín có thể nói.

Hắn thậm chí chịu đựng cảm xúc, quyết tâm dùng giọng nói lãnh đạm nhất nói với Hường Tiểu Văn: “Hường Tiểu Văn, ta ở giáo huấn con ta, con của Độc Cô Diễm không cần nàng tới nhúng tay quản giáo, lui ra đi.” Văn Nhi, ta cũng là bị bức cùng bất đắc dĩ, hy vọng nàng không nên tức giận.

Độc Cô Diễm ngoài mặt vẫn là vẻ mặt lạnh như băng, nhưng dưới đáy lòng, hẳn rất sợ Hường Tiểu Văn hiểu lầm hẳn.

Hường Tiểu Văn nghe một câu nói như vậy, nội tâm đau xót, khuôn mặt xinh đẹp, tái nhợt, nàng cứ như vậy nhìn Độc Cô Diễm, không nhúc nhích.

Ngay tại lúc giống như ngưng lại, tất cả mọi người ở đây đều cảm nhận được phần bi thương kia của Hường Tiểu Văn, bọn họ đều cho là Hường Tiểu Văn sẽ im lặng rồi đi rất nhanh, nhưng một màn kế tiếp, làm cho bọn họ sững sờ há to miệng.

Hường Tiểu Văn tức giận đứng lên, hai tay chống nạnh, một bộ thà chết chứ không chịu khuất phục đối với Độc Cô Diễm quát: “Độc Cô Diễm, chuyện này, ta quyết định rồi, chỉ cần có Hường Tiểu Văn ta ở đây, ai cũng đừng nghĩ khi dễ chúng.”

Nói xong, hai tay mở ra, nghiêm nghiêm che ở trước mặt năm đứa nhỏ.

Thà chết chứ không chịu khuất phục, tuyệt đối không cúi đầu trước thế lực hắc ám.

“Con của bốn tướng, nói đến quân cũng không đến phiên nàng quân.” Độc Cô Diễm cau mày.

“Tướng quân, những lời này ngài đã nói mấy lần rồi, còn có, ta là nhũ mẫu của năm đứa bọn chúng, bọn chúng đã làm sai chuyện, nhũ mẫu ta trách nhiệm lớn nhất, ngài nói ta có nên quân hay không?” Hường Tiểu Văn không sợ chết hỏi ngược lại.

“Nàng là nhũ mẫu của bọn chúng không đến mấy ngày, dựa vào cái gì dạy bốn tướng quân giáo chúng...” Độc Cô Diễm nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng đối mặt Hường Tiểu Văn, hẳn lại không lỡ mắng nàng.

“Đúng, nhũ mẫu ta làm mới có mấy ngày, nhưng chính là mấy ngày như vậy, so sánh với ngài làm phụ thân còn hiểu bọn họ hơn, lão Đại kỳ thực là đứa nhỏ rất thiện lương, cậu ấy rất khát vọng muốn được cha yêu mến, cho nên thường làm một chút hành động khác thường, nguyên nhân cũng chỉ vì muốn gây sự chú ý với ngài. Lão Nhị tính tình nội liêm, làm chuyện gì cũng đều có suy nghĩ riêng của mình, cũng không phải là như ngài nghĩ, thật ra thì cậu ấy rất thông minh. Lão Tam thích võ thuật, cậu đem ngài làm thần tượng lớn nhất của cậu, thật ra cậu đều len lén xem động tác của ngài, sau đó lén lút bắt chước, chỉ hy vọng mình có thể có một ngày, lợi hại giống như cha. Lão Tứ là bé gái duy nhất, nhưng con bé trưởng thành lại có tính cách của bé trai, ngài biết tại sao không? Bởi vì ngài cho tới bây giờ cũng không có đem con bé nuôi như một bé gái, ở trong lòng ngài, chỉ cần là đứa nhỏ của Độc Cô gia, nhất định phải kiên cường, ngài chỉ muốn kết quả, nhưng lại không quản đến quá trình của bọn chúng. Lão Ngũ nhỏ nhất, nhưng cũng là đứa nhỏ ngài xem nhẹ nhất, trong lòng của ngài, đều nghĩ đến thê tử đã chết một phần do Lão Ngũ, Độc Cô Diễm, nó mới ba tuổi rưỡi thôi, dựa vào cái gì phải thừa nhận thống khổ ngài cho, dựa vào cái gì...” Nói xong lời cuối cùng, Hường Tiểu Văn cơ hồ là gào thét lên tiếng.

Độc Cô Diễm ngẩn ra, ánh mắt ngạc nhiên sững sờ nhìn Hường Tiểu Văn. Nàng, nàng nói, tất cả đều là thật sao?

Những năm gần đây, hẳn mặc dù toan tính cho năm đứa nhỏ này, trong ngày thường hẳn mặc dù không nhiều thân mật cùng bọn chúng, nhưng hẳn cũng an bài người ở bên cạnh bọn chúng, cho bọn chúng tốt nhất, lại không nghĩ, tất cả cũng không phải là bọn chúng muốn, hẳn, thật đã làm sai sao?

Ánh mắt, nhất nhất quét qua năm đứa nhỏ kia. Giờ khắc này, hẳn phát hiện, năm đứa nhỏ này đúng là có chút xa lạ, đã lâu hẳn chưa từng tỉ mỉ nhìn qua bọn chúng như thế, đối với năm đứa nhỏ này, hẳn luôn là cố ý duy trì khoảng cách, đơn giản là hẳn sợ mình quan ái quá nhiều, sẽ làm bọn chúng dưỡng thành tính cách được cưng chiều mà kiêu, hẳn luôn là lấy bộ dáng nghiêm túc xuất hiện ở trước mặt bọn chúng, tự nhận là làm như vậy đối với bọn chúng là tốt nhất, mà hôm nay hẳn mới phát hiện, mình thực không hiểu rõ con của mình...

Lúc này năm tiểu tử rối rít ngẩng đầu, ánh mắt của bọn chúng không nhúc nhích nhìn Hường Tiểu Văn, trong tích tắc kia, một loại cảm xúc phức tạp tại quảng rơi dưới đáy lòng của bọn chúng, tạo nên từng đạo sóng gợn.

“Văn Nhi, ta thật đã làm sai sao?” Độc Cô Diễm chậm rãi cất bước, hướng Hường Tiểu Văn đi tới.

Hường Tiểu Văn nước mắt rơi không ngừng, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về Độc Cô Diễm, nam nhân ở trước mắt, vẻ mặt không hề lạnh băng như vậy, trên mặt của hắn, hiện đầy áy náy, ánh mắt rơi vào trên người năm đứa trẻ, lần đầu tiên trở nên nhu hòa như thế.

“Tướng quân, chàng có thể đổi lại một loại phương thức dạy dỗ chúng hay không, tỷ như bỏ ra một chút thời gian theo bọn chúng, cùng theo chúng học tập, như vậy, ta nghĩ biểu hiện của chúng nhất định sẽ làm

cho chàng hài lòng.”Hương Tiểu Văn nhẹ nhàng nói.

Độc Cô Diễm dừng ở trước người nàng, hồi lâu, nặng gật đầu. “Được, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ nghe theo nàng”.

Hương Tiểu Văn nghe được câu này, khuôn mặt mang theo nước mắt nở nụ cười. Nàng vươn tay, lôi kéo áo Độc Cô Diễm, đối với hắn nhỏ giọng nói: “Chàng đã nói nghe ta, vậy bây giờ chàng đi qua ôm bọn chúng đi.”

Độc Cô Diễm ngẩn ra, có chút do dự nhìn Hương Tiểu Văn. Đây là lần đầu tiên thân mật đối đãi với bọn chúng như vậy, hắn thật sự có chút cảm thấy không quen, hơn nữa năm đứa nhỏ kia, sợ cũng không quen với việc hắn đột nhiên chuyển biến như thế?

Hương Tiểu Văn cho hắn một nụ cười yên tâm, tiến tới tai của hắn chọc tức hắn nói: “Đi đi, bọn chúng nhất định sẽ cho chàng vui mừng, ta dám cam đoan, bọn chúng nhất định sẽ rất thích chàng làm vậy.”

“Có thật không?” Độc Cô Diễm làm như có chút không xác định lẩm bẩm tự nói.

“Ừ.”Hương Tiểu Văn đối với hắn gật đầu khẳng định, khích lệ hắn tiến lên ôm năm tiểu tử kia.

Năm tiểu tử quỳ trên mặt đất cũng không có nghe được Hương Tiểu Văn cùng Độc Cô Diễm nhỏ giọng nói, bọn chúng nhìn ánh mắt Độc Cô Diễm nhu hòa rơi vào trên người mình như vậy, trong lòng là mừng như điên cùng rung động nói không ra lời.

Giờ phút này nhìn Độc Cô Diễm từng bước hướng bọn họ đi tới, bọn họ kích động đến thân thể nho nhỏ đều run lên, muốn luôn luôn yên lặng nhìn phụ thân của mình như vậy, nhưng cuối cùng cũng không dám, ríu rít không muốn rời đi ánh mắt.

Độc Cô Diễm nhận thấy được năm tiểu tử này rõ ràng vui mừng kích động, rồi lại phải đè nén đi xuống, tim của hắn, lay động nhiều tia đau đớn.

Những năm gần đây, hắn không để ý bọn chúng, hắn luôn luôn cho rằng đã cho bọn chúng thứ tốt nhất, nhưng kết quả là lại phát hiện mình vẫn làm sai, để cho năm đứa nhỏ này thừa nhận áp lực của hắn, tước đoạt phần ngây thơ chất phác thuộc về bọn chúng, hắn sai lầm rồi, thật sai lầm.

Độc Cô Diễm không hề có chút do dự nữa, đứng ở trước mắt năm tiểu tử ngồi xổm xuống, kéo bọn chúng năm người ôm thật chặt.

Trong tích tắc đó, tim của hắn giống như được một bàn tay ấm áp nhẹ vỗ về, một loại xúc động chưa bao giờ có chảy qua tim của hắn, tạo nên từng đạo sóng gợn, cảm giác như thế, làm hắn vui mừng, đôi mắt nóng lên, dù là đại tướng thiết huyết lãnh khốc một nước như hắn, lúc này vành mắt cũng không khỏi đỏ lên.

Đây chính là thân tình máu mủ tình thâm, đây chính là yêu, thế gian bất luận tình cảm gì cũng không thể gạt bỏ. Bàn tay to của Độc Cô Diễm, ôm càng chặt hơn.

Năm tiểu tử kinh ngạc liên tục, nội tâm của bọn chúng vui mừng, cũng không kém so với Độc Cô Diễm. Mọi người bất động nhìn Độc Cô Diễm, này chính là quan ái mà bọn chúng khát vọng, là ôm ấp, không có mấy lần, rất cuộc thực hiện.

Hốc mắt của mọi người nóng lên, nước mắt không khỏi chảy ra.

Hương Tiểu Văn xem một màn này, trong lòng nóng lên, nước mắt cũng gần không được rơi xuống, hơn nữa là vui mừng, nàng hướng về phía năm tiểu tử nhoén miệng cười, khích lệ bọn chúng mau chóng vây quanh cha của mình.

Năm tiểu tử nhìn Hương Tiểu Văn, có chút do dự không chừng.

Tay Hương Tiểu Văn bày ra tư thế cố gắng lên đối với bọn chúng, dùng thân ngữ nói với chúng: “Nhanh đi ôm cha của các con, ông ấy nhất định sẽ thích.”

Năm tiểu tử nhìn Hương Tiểu Văn, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Độc Cô Diễm, lão Đại Độc Cô Ly cắn răng một cái, trước hết hướng Độc Cô Diễm vươn tay, ôm thật chặt lấy

Bốn tiểu tử khác thấy vậy, tất cả cũng đi theo vươn tay, ôm thật chặt lấy Độc Cô Diễm.

Thân hình Độc Cô Diễm chấn động, khoe môi gợn lên một nụ cười ôn nhu và hạnh phúc. “Các con, cha sai lầm rồi, cha sau này nhất định sẽ thật yêu các con.”

Hương Tiểu Vân nhìn một màn này, thật muốn ngửa mặt lên trời hét dài, nàng thành công, nàng cuối cùng thành công rồi.

Cùng thời khắc này, Thanh Thủy cư, gian phòng của Hương Tiểu Vân.

Một mặt bóng đen từ cửa sổ chạy vào, quay cuồng mấy vòng liền hạ xuống chính giữa vị trí trong phòng, bóng đen bò dậy, tỉ mỉ quan sát gian phòng của Hương Tiểu Vân, khăn đen ở dưới khoe miệng xả ra, một tia cười lạnh đặc ý phát ra.

“Hắc hắc, Hương Tiểu Vân tiện nhân đáng chết này, nhất định sẽ không nghĩ tới Như Hương ta còn có võ công, đừng nó là nàng, sợ rằng tướng quân cũng sẽ không ngờ tới điểm này, bây giờ ta chỉ cần hạ độc ở trong nước của Hương Tiểu Vân ngươi, bảo đảm có thể thần không biết, quỷ không hay trừ đi tiện nhân như ngươi. Hừ, vị trí tướng quân phụ nhân, không phải của Như Hương ta thì không ai được phép ngồi vào.” Đắc ý nói thầm, Như Hương móc ra một gói độc được từ trong vạt áo, tính toán hạ đến trong bình trà kia.

Nàng cất bước, chậm rãi đi tới, lúc này trong mắt nàng đều là cười đắc ý, giống như tất cả mơ ước của nàng đã thành sự thật, ước chế không được tinh thần thoải mái.

Đang lúc nàng đi tới bên bàn, chuẩn bị đầu độc, một cổ gió lạnh thổi qua, ngay sau đó một đạo ánh đỏ chợt lóe, tựa như có vật quỷ dị gì hướng nàng đánh tới.

Như Hương kinh hãi, trong lòng thầm nghĩ: chẳng lẽ kẻ sách nàng muốn đầu độc bị người phát hiện sao? Nhưng, nàng rõ ràng sớm thăm dò, ở bên trong Thanh Thủy cư căn bản đều không có người, nếu không, bằng công phu ba chân mèo cào này của nàng, cũng không dám dễ dàng hạ thủ.

Đè nén kinh hoàng, Như Hương thật cẩn thận quay đầu lại, song chính là lúc nàng quay đầu, một mặt ánh đỏ bay hướng về phía mặt của nàng.

Như Hương kinh hãi, mở miệng kêu to. “A...”

Nhưng lúc nàng còn chưa có a xong, mặt ánh đỏ vèo một tiếng, nhào vào trong miệng nàng. Như Hương kinh hãi vạn phần, theo bản năng im lặng, hàm răng khê cắn. Đồ nhào vào trong miệng nàng bị hàm răng của nàng cắn một chân, vật kia, cứ như vậy ở trong cổ họng của nàng...

Mặt Như Hương lập tức hiện lên máu đỏ, vật ở trong cổ họng nàng giống như đang cực lực giãy dụa, thỉnh thoảng, phát ra một hai tiếng kêu khàn giọng, thanh âm kia, giống như tiếng kêu của ếch.

Như Hương vươn tay, muốn móc ra vật kia, nhưng khi tay nàng mới đưa đến một nửa, toàn thân một trận đau nhức đột kích, nàng ngay cả giấy dựa cũng không có, liền té trên mặt đất, thất khiếu chảy máu bỏ mình ngay tại chỗ.

68. Chương 68: Không Bằng Cầm Thú.

Buổi trưa, Hải Nhi đang cầm bó hoa, bước vào Thanh Thủy cư. Hoa này là do sáng sớm nàng đi hái, tính đặt ở trong phòng Hương Tiểu Vân, để cho nàng ấy có tâm tình tốt.

Đẩy cửa, Hải Nhi đang cầm bó hoa vui mừng bước vào, vừa cất bước liền thấy một thi thể nằm trên mặt đất, nàng thét một tiếng chói tai.

“A...”

“Đây không phải Như Hương sao? Vì sao lại chết trong phòng Hương Tiểu Vân?”

“Các người nhìn xem, Như Hương mặc một bộ trang phục màu đen, nhất định là có âm mưu gì đó.”

“Ta nghĩ, tám phần là Như Hương vì địa vị Hương Tiểu Vân càng lúc càng cao cho nên muốn mượn cơ hội này ám sát Hương Tiểu Vân, nhưng không biết vì sao, chính ta cũng nghĩ không ra, lại nuốt con ếch tự sát.

Như Hương này cũng xem như là người mới, không nghĩ rằng nàng ta nghĩ ra được cách tự sát này, thật là tuyệt diệu.”

Một đám nha hoàn trong phủ tướng quân đứng rì rầm ở cửa, rồi rít phát huy hết sức trí tưởng tượng của mình.

Trong phạm vi ba mét thi thể của Như Hương, đều bị thị vệ của phủ tướng quân bao vây lại, không để cho bất kỳ kẻ nào phá hư hiện trường phát hiện vụ án.

“Hừ, nhỏ giọng chút, tướng quân đến kìa.”

Xa xa, Độc Cô Diễm bước nhanh đến, Hương Tiểu Văn ở phía sau hần cũng bước sát theo.

“Tham kiến tướng quân.” Ngay khi Độc Cô Diễm bước vào phòng, tất cả mọi người đều hành lễ.

Độc Cô Diễm thản nhiên phát tay với mọi người, sau đó đi lướt qua, bước đến bên cạnh thi thể của Như Hương, cẩn thận nhìn, sau đó dừng lại ở cổ họng đang phình ra.

Lông mày nhướn lên, hần vung tay một cái, động tác nhanh nhẹn rút đao của thị vệ đứng bên cạnh, đâm vào cổ họng Như Hương một cái, máu tanh hôi bắn ra mặt đất, một con ếch từ cổ họng Như Hương rớt ra, thân sấp xuống đất, chống vó lên trời, toàn thân màu trắng, không còn phục hồi lại được hình dáng trong suốt trước kia.

Độc Cô Diễm nhìn vật này, không khỏi hoảng sợ: “Huyết oa?” Trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ, máu con ếch này là một loại độc từ xa xưa, cùng cái chết dường như không cách xa lắm, không nghĩ rằng bây giờ lại xuất hiện, nếu hần đoán không sai, con ếch này dùng để đối phó với Văn nhi.

Nghĩ đến điều này, ánh mắt Độc Cô Diễm lạnh thêm vài phần.

Hương Tiểu Văn nhìn thấy một màn này, cổ họng không khỏi nuốt nước bọt. Mẹ ơi, loại đồ chơi này dọa người quá rồi, mà Như Hương cũng thuộc loại trâu bò, thậm chí ngay cả loại này cũng nuốt được, bội phục, thực là làm nàng bội phục.

Độc Cô Diễm lạnh lùng liếc qua thi thể Như Hương lần nữa, phát hiện trong tay nàng đang nắm gì đó, vươn tay mở ra thì thấy đương nhiên là một gói thuốc độc.

Đôi mắt Độc Cô Diễm lạnh lẽo, đứng lên nói với thị vệ trước mặt: “Đem thi thể nữ nhân này kéo ra ngoài vứt đi.” Giọng nói lạnh thấu xương, khiến cho tất cả mọi người không rét mà run.

“Dạ tướng quân...”

“Chờ một chút...” Hương Tiểu Văn bước lên, chặn ngang đường của thị vệ.

Độc Cô Diễm nhướn mi: “Văn nhi, có chuyện gì sao?”

Hương Tiểu Văn không dám đi đến bên cạnh thi thể, chỉ dám đứng xa liếc nhìn về phía vẻ mặt đáng sợ của Như Hương sau khi chết, sau đó ngẩng đầu nhìn Độc Cô Diễm: “Tướng quân, dù sao thì Như Hương cũng coi như là vì phủ tướng quân mà chết, không bằng như vậy đi, tướng quân cho người đem chôn cất vậy.”

Như Hương vốn là vì nàng mà tới, hiện tại lại chết thay cho nàng, trong lòng nàng ta nhất định có rất nhiều oán khí, nếu tùy tiện đem thi thể nàng ta ném đi, để nàng ta phơi thây nơi hoang dã, nhất định nửa đêm sẽ tìm đến nàng, Hương Tiểu Văn nàng cái gì cũng không sợ, chỉ sợ nhất là ma quỷ. Tốt nhất là nên chôn nàng ta, tuyệt đối không thể để nàng ta vì oán khí mà sống lại, quá kinh khủng.

Ánh mắt Độc Cô Diễm vẫn dán chặt trên người Hương Tiểu Văn, từng vẻ mặt của nàng Độc Cô Diễm nắm trong lòng bàn tay, lúc này không cần đoán cũng biết Hương Tiểu Văn đang nghĩ gì, khóe môi giương lên, hần không nhịn được cười khê.

“Được rồi, đem nàng ta đi chôn đi.”

“Dạ tướng quân.”

Độc Cô Diễm liếc nhìn mọi người đang vây xem xung quanh, lông mày nhướn lên một cái, không cần lên tiếng, những người đó cũng tự biết điều rời đi. Tốc độ nhanh chóng khiến Hương Tiểu Văn phải khâm phục.

Xử lý xong hết thấy, Độc Cô Diễm bước đến, vươn tay ra, ôm lấy Hương Tiểu Vân, mang theo ý cười xấu xa, nhằm vào lỗ tai Hương Tiểu Vân: “Vân nhi, nàng rất sợ khi ở đây đúng không?”

“Ai nói, chỉ là một cái thi thể, sao ta phải sợ, chàng cũng quá xem thường người khác rồi.” Nàng đang sợ, nhưng đánh chết cũng không thừa nhận.

Tròng mắt chợt lóe lên, khóe môi hiện lên nụ cười, giọng nói của Độc Cô Diễm tăng thêm vài phần mỉa mai: “Thì ra là Vân nhi không sợ, ta còn đang định đổi cho nàng một gian phòng khác, nếu đã không sợ vậy thì thôi.”

Hai mắt Hương Tiểu Vân đột nhiên sáng ngời, lập tức nịnh nọt: “Sợ, ta rất sợ, tướng quân, không bằng cho ta một gian phòng hướng nam, để nhân khí tràn đầy đi”.

Độc Cô Diễm cười đến mê người, hất vươn tay ra, trêu chọc khêu khêu lỗ mũi Hương Tiểu Vân: “Nếu là Vân nhi yêu cầu, ta tự có cách sắp xếp.”

“Tốt lắm tốt lắm.” Hương Tiểu Vân cười đến vô hại, hai mắt mở to, nhưng chỉ trong giây lát, nàng cứng người lại, ánh mắt tà độc nhìn Độc Cô Diễm trên mặt của nàng, vẽ mặt kinh hãi:

“Tướng, Tướng quân, mới lúc này chàng dùng tay nào chạm vào thi thể của Như Hương?”

“Tay trái.” Độc Cô Diễm sáng khoái trả lời.

Tay, tay trái...? Cái gì? Tay trái... Đó không phải là...

Ánh mắt Hương Tiểu Vân vô cùng kinh hãi nhìn ngón tay vẫn đang dừng trên mũi mình. Chết tiệt! Tay trái, tay trái kia rõ ràng đang nắm tay nàng,...

“Độc Cô Diễm, chàng là tên hỗn đản, dám dùng cánh tay chạm qua thi thể sờ ta, ta rửa nhà chàng đi cầu quên mang giấy, đi dạo phố quên mang tiền.” Thật quá đáng, thực sự quá lắm rồi, nếu nàng bị trúng độc từ thi thể, nhất định là do Độc Cô Diễm làm hại.

“Vân nhi, đừng nóng giận mà, mặc dù bàn tay này có chạm vào Như Hương nhưng mà ta thề với trời, trong lòng của ta chỉ có nàng, chỉ yêu một mình nàng.”

“Cút...”

“Vân nhi, nàng thật muốn ta đi sao? Được rồi, như vậy cũng tốt.” Độc Cô Diễm nói xong, nhún một cái, cứ như vậy biến mất trước mặt Hương Tiểu Vân.

Không phải chứ? Cứ như vậy mà đi? Được, nghĩ Hương Tiểu Vân nàng nữ tử yếu đuối trốn tránh gà không chặt sao? Người này dám ném nàng lại chỗ này? Thật là không biết phân biệt tốt xấu, không biết thương hoa tiếc ngọc.

Hương Tiểu Vân giật giật hai mắt, nhìn từ trên xuống dưới căn phòng, đánh giá bên trái bên phải, càng xem càng cảm thấy một trận ớn lạnh, nàng kiên trì, run rẩy nói thầm: “Sẽ không nhanh như vậy chứ? Lúc này mới dời đi, giờ hồn phách về đòi mạng rồi? Thiên linh địa linh linh linh, Như Hương à, người đừng tìm ta, muốn tìm thì tìm Độc Cô Diễm đi, hắn có tiền có thế, người tìm hắn không sai đâu.”

Ớn lạnh phía sau càng lúc càng nhiều, Hương Tiểu Vân cảm giác được tóc gáy dựng hết cả lên. Vừa định quay về phía sau nhìn, bỗng một bàn tay vỗ vỗ trên vai nàng...

“A...” Tiếng thét chói tai như chọc tiết heo vang lên, rung động cả phủ tướng quân.

“Vân nhi, ta biết nàng không nỡ rời xa ta mà, bốn tướng vừa xuất hiện, nàng hưng phấn đến vậy. Vân nhi, nàng thật là khiến cho ta vui mừng.” Độc Cô Diễm rút lại cánh tay đặt trên vai Hương Tiểu Vân, nhìn về phía Hương Tiểu Vân cười mê người.

Về mặt tái nhợt của Hương Tiểu Vân nổi giận.

“Hưng phấn cái rắm.” Thiếu chút nữa hồn nàng rời khỏi cơ thể rồi, tên Độc Cô Diễm khốn kiếp này, ta đánh người, đánh lần nữa, không để cho người yên.

“Vân nhi, thật là thô lỗ.” Ánh mắt thâm thúy của Độc Cô Diễm mang theo ý ghét bỏ.

Hương Tiểu Văn nhìn ánh mắt kia, nổi giận thật sự, hoàn toàn nổi giận: “Ghét bỏ ta đúng không. Tốt lắm, ta đi, ta dứt là được rồi. Ô ô chàng là tên khốn kiếp, sao chàng lại dọa người như vậy?” Biết rõ nàng sợ quỷ còn cố ý giả vờ hù dọa nàng, hù dọa xong còn không coi ra gì, giấu cột nàng. Hương Tiểu Văn nàng là kẻ ngu sao. thật quá đáng, còn uổng công nàng cố gắng suy nghĩ, làm cho quan hệ phụ tử của hắn tốt hơn, tên khốn kiếp lấy oán báo ân, nham hiểm tột độ.

“Văn nhi đừng khóc, là ta sai rồi, ta sai rồi được không?” Độc Cô Diễm dùng một tay ôm Hương Tiểu Văn vào lòng, một màn trước mắt thật là đáng thương.

“Chàng là tên khốn kiếp.” Hương Tiểu Văn hung hăng nhéo hắn một cái, còn chưa hết giận, nàng ngắt hắn một cái, một đường nắm xuống, sau đó nàng phát hiện, tay của mình bất tri bất giác lại rơi vào cái tiểu đệ của hắn.

Lần này Hương Tiểu Văn xấu hổ, hận không có cái lỗ nào để chui vào. Trời đất chứng giám, nàng thật sự không phải cố ý, chẳng qua là tay kia cứ thế đi xuống, vừa lúc thuận lợi xoa bóp cái chỗ kia.

“Đừng động.” Độc Cô Diễm lên tiếng, đề tay của Hương Tiểu Văn lại, không để cho nàng rút tay về.

Mặt Hương Tiểu Văn càng đỏ, giống như là lửa, bừng bừng cháy lớn: “Cái kia, tướng quân, ta không động không được, ta phải rút tay ra.”

Chết tiệt, nếu cứ đi xuống nữa, dẫn lửa tới làm sao bây giờ? Không được, bây giờ cũng đã tức giận rồi, lòng bàn tay của nàng thật nóng nha, còn có, tiểu đệ của Độc Cô Diễm trưởng thành bằng tốc độ kinh người, nếu nàng không buông tay ra, không phải là...

Hương Tiểu Văn vừa hoảng vừa sợ ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua, thấy Độc Cô Diễm dùng ánh mắt của thú vật nhìn mình.

Thân thể của nàng run lên, vội vàng rút tay ra. Tướng quân, ánh mắt kia của ngươi, không phải là muốn làm gì ta chứ?

“Ngao...” Ngay lúc tay nàng đang giãy giụa hết sức, Độc Cô Diễm phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Hương Tiểu Văn đầu đầy hắc tuyến, không dám động dấy nữa.

Hai con mắt nhỏ hung hăng nhìn trừng trừng Độc Cô Diễm: “Uy Độc Cô Diễm, chàng lo mà làm nó nhỏ lại đi, nếu không ta dùng lực, chàng chết chắc.”

Về mặt Độc Cô Diễm thâm trầm, trong con ngươi lóe lên thú tính. Hắn cực lực áp chế dục vọng trong cơ thể, vô lực nhìn Hương Tiểu Văn: “Không có biện pháp thu nhỏ lại, nhưng mà nếu muốn to ra tí nữa thì ta có thể làm được. Văn nhi thích thế sao?”

Trên mặt Hương Tiểu Văn xuất hiện một trận co quắp. Vô cùng ai oán nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm: “Chàng lưu manh, chàng không làm nó nhỏ lại đúng không? Xem cô nãi nãi ta chà xát cho chàng nhỏ lại.”

Ta chà xát, chà xát, chà xát...

“A... ư... Ngao...” Về mặt Độc Cô Diễm rồi rầm, thoát nhìn như rất thống khổ, nhưng thanh âm kia, chết tiệt - cũng làm người ta mất hồn.

Theo hướng chà xát của Hương Tiểu Văn, thỉnh thoảng Độc Cô Diễm cũng rất phối hợp động dấy theo bàn tay nhỏ bé của Hương Tiểu Văn.

Lúc mới bắt đầu, Hương Tiểu Văn không có phát hiện ra, nhưng dần dần, nàng cảm thấy không được bình thường, ngẩng đầu nhìn lên bắt gặp vẻ mặt hưởng thụ của Độc Cô Diễm, bỗng dưng, như hiểu ra cái gì đó, đột nhiên dùng sức co hai tay lại, lùi về sau mấy chục bước. Đôi mắt như phun ra lửa, tàn bạo nhìn Độc Cô Diễm, sau đó phát ra tiếng rống kinh thiên động địa: “Độc Cô Diễm, chàng là tên khốn khiếp, chàng dám, dám...” Dám dùng tay nàng để..., thật quá đáng, quả thực là không bằng loài cầm thú.

69. Chương 69: Làm Khô Bản Tướng Đi

Liên tiếp ba ngày, Hường Tiểu Văn thấy Độc Cô Diễm đều tránh xa, Độc Cô Diễm mỗi lần như thế, liền mượn năm hài tử ra để gặp Hường Tiểu Văn, kể từ đó, Hường Tiểu Văn chỉ có nhắm mắt đi đối mặt Độc Cô Diễm, mỗi lần ngồi chung một chỗ, trong đầu Hường Tiểu Văn sẽ nhớ tới hình ảnh YD đó, nàng vừa nghĩ tới tay của mình bị Độc Cô Diễm làm thành công cụ phát tiết, trong lòng của nàng cũng rất khó chịu.

Giờ phút này, chính là lúc cơm tối, do Độc Cô Diễm cầm đầu, ngồi ở chủ vị trên bàn bát tiên, vừa ưu nhã ăn cơm, vừa thảnh thơi đưa mắt quét về phía Hường Tiểu Văn, hình môi thật dễ nhìn, vẻ cương chịu mím cười lan tràn.

Hường Tiểu Văn vốn là cú đầu ăn cơm, mơ hồ luôn cảm giác có ánh mắt câu dẫn rất YD rơi vào trên người nàng, quanh thân nàng không thoải mái cực kỳ, không cần ngẩng đầu, nàng có thể đoán ra đạo ánh mắt YD này đến từ người nào.

Không sai, chính là Độc Cô Diễm đáng chết kia, mẹ nó, ăn một bữa cơm còn không an phận, lại dùng loại ánh mắt cảm thú này nhìn nàng, trong lòng nhất định tràn đầy ý niệm dâm tà, khôn kiếp. Vừa oán niệm vô cùng rửa thắm Độc Cô Diễm ở đáy lòng, hai tay Hường Tiểu Văn càng không ngừng làm động tác mức cơm.

“Văn nhi, cơm trắng này thật sự ăn ngon như vậy sao?” Thanh âm mang ý cười của Độc Cô Diễm nhàn nhạt vang lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, năm tiểu quỷ bên cạnh cũng ríu rít ngẩng đầu ngắm Hường Tiểu Văn.

Độc Cô Ly nhướn lông mày lên, cười nói: “Nhũ mẫu, người tính nuốt cái chén này luôn sao?”

Độc Cô Khuynh cười nói tiếp. “Lão Đại huynh nói sai rồi, nhũ mẫu cũng không phải là tính, mà là đang làm như vậy.”

Mặt Độc Cô Phi kích động, hai mắt sáng lên làm vẻ sùng bái. “Nhũ mẫu, người đang luyện là thần công phun ra nuốt vào trong truyền thuyết sao? Nhũ mẫu, người nhất định phải dạy con nha.”

Độc Cô Sương nhìn bộ dáng Hường Tiểu Văn ngây người như phỗng, liếc mắt: “Nhũ mẫu, đừng nói cho người khác biết người biết con nha.” Thật là mất thể diện, đối bụng đến ngay cả chén cũng muốn nuốt xuống.

Cách Hường Tiểu Văn gần nhất là Độc Cô Hoa, đứng lên, trong tay nho nhỏ cầm một cái đùi gà đã gặm đến hoàn toàn biến dạng, đưa tới trước mặt Hường Tiểu Văn, thanh âm trẻ con nói: “Nhũ mẫu, đùi gà này tặng cho người, đừng khách sáo, nhanh chóng ăn đi.”

Độc Cô Hoa nói xong, còn dùng cái loại ánh mắt rất đồng tình nhìn Hường Tiểu Văn, làm cho Hường Tiểu Văn hận không thể tìm động chui vào.

Nhìn cái đùi gà đã cắn đến hoàn toàn biến đổi kia, Hường Tiểu Văn rụt thân thể một cái, cũng không có nhận.

Độc Cô Hoa thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn như đưa đám, bộ dáng uất ức kia thật giống như Hường Tiểu Văn làm chuyện tội ác tày trời, cậu chớp mắt to mang theo lệ, nhìn Hường Tiểu Văn. “Nhũ mẫu người đây là đang ghét nước miếng của con sao, nhũ mẫu, người có phải cảm thấy người ta rất dơ hay không?”

Hường Tiểu Văn nguyên bản định đánh chết cũng không nhận đùi gà kia, nhưng nhìn vào vẻ mặt diễm đạm đáng yêu của Độc Cô Hoa, nàng cảm giác mình không nhận..., thật sẽ bị thiên lôi đánh chết, nhân thần cộng phẫn, vì vậy, nàng đưa tay ra, hào khí ngất trời đón lấy đùi gà mặt mũi thắm hại kia.

Cười khan mấy tiếng, ngượng ngùng nói: “Hoa nhi ngoan như vậy, nhũ mẫu làm sao có thể ghét con, coi như là người khắp thiên hạ ghét con, nhũ mẫu cũng sẽ không ghét con.”

Ánh lệ ở khóe mắt Độc Cô Hoa chột lóe, hoài nghi lên tiếng. “Thật sao?”

“Hắc hắc hắc, thật, tuyệt đối là thật”, lời thật cũng không thật.

“Nếu như vậy, nhũ mẫu người làm gì không ăn đi.”

“... Ăn, ta ăn.”Hương Tiểu Văn bị thúc giục cầm đùi gà lên, thả vào trong miệng dùng sức khê cắn, thực không còn biết đến mùi vị gì, chính là hình dung tâm tình của nàng lúc này.

Độc Cô Hoa thấy Hương Tiểu Văn ăn, ngoan ngoãn trở lại vị trí ngồi, khuôn mặt nhỏ nhắn yêu nghiệt, nơi nào còn có bộ dạng uất ức mới vừa rồi, lúc này cậu, cười đến gương mặt đặc ý.

Hương Tiểu Văn liếc thấy cười đặc ý này, thật là muốn ngửa mặt lên trời thở dài. Toàn nhà Độc Cô Diễm này, đều là gia chủ ăn tươi nuốt sống, nàng bản dân thấp bé, căn bản cũng không phải là đối thủ của bọn theo chủ nghĩa bóc lột này.

“Văn nhi, ăn từ từ thôi, đừng nóng vội, nếu không đủ, chỗ này của ta còn nữa.” Thanh âm mang theo nụ cười của Độc Cô Diễm, ôn nhu vang lên.

Nếu chỉ nghe thấy thanh âm của hắn, không nhìn tới những thứ khác, Hương Tiểu Văn nhất định sẽ như si như say, nhưng, trời giết Độc Cô Diễm này lại đưa tới một cái mâm, trên cái mâm kia có một cái xương gặm hết sức bóng loáng.

Mẹ nó, xem nàng là chó à, cho nàng xương.

“Ta nhin, ta nhin, ta hung hăng nhin.” Hương Tiểu Văn hết sức để ỉnh bình tĩnh.

Độc Cô Diễm cười đến càng thêm mỉa mai hoặc, thanh âm khàn khàn, giống như tiên âm, nhưng lời nói nhỏ ra kia, lại làm cho Hương Tiểu Văn cảm thấy so với độc được còn độc hơn ba phần.

“Văn nhi, nhin lâu sẽ không tốt, vạn nhất nàng không nhin được, vậy chúng ta làm sao ăn cơm? Đoán chừng bọn hạ nhân đã quét dọn xong nhà xí rồi đó.”

Năm tiểu quỷ vừa nghe, ha ha nở nụ cười.

“Độc —— Cô —— Diễm ——” Nàng nổi giận, thật nổi giận, thật quá đáng, lại ba lần bốn lượt lấy nàng làm trò cười.

Ngẩng đầu, oán niệm trừng mắt nhìn Độc Cô Diễm, xoay người muốn đi.

“Văn nhi, nàng tức giận sao?” Độc Cô Diễm vung tay lên, trong chớp mắt Hương Tiểu Văn liền hạ xuống trong ngực của hắn, ánh mắt ôn nhu, tựa như có thể chảy ra nước.

Hương Tiểu Văn nhìn gương mặt tuấn mỹ như thiên thần, lại nghe thanh âm giống như tiên âm từ miệng hắn, đầu có chút hỗn loạn, cảm giác có chút say.

Nhưng, hiện tại nàng không thể uống say. Hận hận, trợn trắng mắt, cắn răng, nghiêng lợi nói: “Nói nhảm, chàng cho ta đùa bỡn một chút đi, xem chàng tức giận hay không.”

“Được rồi, đừng nóng giận nữa, đều là lỗi của ta. Ừ thì... cho nàng đánh được không.” Độc Cô Diễm kéo tay Hương Tiểu Văn qua, rơi vào bên hông của hắn, môi mỏng tiến tới bên tai Hương Tiểu Văn, thổi khí nói: “Văn nhi, nếu như đánh còn không hả giận..., vậy nàng liền dùng lại chiêu ba ngày trước đi.”

Chiêu ba ngày trước? Lập tức, mặt Hương Tiểu Văn, xanh biếc hơn. Độc Cô Diễm YD (Y= dâm, YD = dâm đang) này.

Năm tiểu quỷ bên cạnh nhìn một màn này, rồi rít cú đầu cười trộm.

Nhũ mẫu và phụ thân, quả nhiên có tình, hơn nữa còn là tình thật to, hoặc giả, bọn họ phải suy tính gọi nhũ mẫu là mẫu thân rồi đây.

Năm tiểu quỷ đối với Hương Tiểu Văn vốn là thích, mà bởi vì Hương Tiểu Văn, khiến cho tình phụ tử giữa bọn chúng và Độc Cô Diễm không còn khoảng cách. Vì vậy, bọn chúng đối với Hương Tiểu Văn càng thêm yêu thích, hơn nữa còn hết sức mong đợi Hương Tiểu Văn trở thành kẻ mẫu của bọn chúng.

Độc Cô Diễm cảm nhận được ý giận của Hương Tiểu Văn ngút trời, hắn ôn nhu cười một tiếng, bàn tay to ôm nàng dùng sức, nhéo eo của nàng. Cúi đến bên lỗ tai Hương Tiểu Văn nói nhỏ: “Văn nhi, nàng đi thay y phục, cùng ta vào hoàng cung dự yến đi.”

Hướng Tiểu Văn vốn là muốn nổi giận nghe được câu này, thần sắc kinh ngạc, sau đó vui mừng quát to lên. “Hoàng cung? Dự yến? Độc Cô Diễm, chính là chiêu sinh yến tam công chúa nói?”

“Đúng vậy.”

“Chàng chờ ta, tới ngay, chờ ta...”

Xuyên qua cổ đại, nàng vẫn là lần đầu tiên có cơ hội kiến thức loại yến hội hoàng gia này, nói gì cũng không thể bỏ lỡ.

Màn đêm chậm rãi phủ xuống, một chiếc xe ngựa hoa lệ đang từ phủ tướng quân hướng tới hoàng cung.

Hướng Tiểu Văn ngồi ở bên cạnh bên cửa sổ xe ngựa, kéo ra màn che, ánh mắt ngạc nhiên nhìn ra bên ngoài. Đây là lần đầu tiên nàng ra phủ tướng quân, xe ngựa xuyên qua đường phố náo nhiệt, trên đường người đi đường như dật cửi, các loại cửa hàng rậm rạp, tiếng rao hàng liên tiếp trên đường, đủ loại, Hướng Tiểu Văn chưa từng thấy qua vật phẩm kỳ kỳ quái quái đặt ở trên vỉa hè nhiều như vậy, thỉnh thoảng có người qua hỏi giá, rất náo nhiệt, cảm giác phố xá rất nguyên thủy.

Theo một đường xe ngựa chạy nhanh, ngạc nhiên trong mắt Hướng Tiểu Văn càng ngày càng đậm, thỉnh thoảng còn phát ra một hai tiếng hoan hô.

Độc Cô Diễm một bộ áo bào trắng mát mẻ, lúc này nghiêng tựa chỗ ngồi mềm trên xe ngựa, trông mắt sâu như hắc đàm, như tầm tầm nước đen làm người ta mê muội, lúc này hẩn nhìn Hướng Tiểu Văn, môi mỏng giương nhẹ, một tia cười yếu ớt cực kỳ ôn nhu cứng chịu tràn ngập.

“Văn nhi, nàng hình như rất vui vẻ.”

Hướng Tiểu Văn quay đầu lại liếc Độc Cô Diễm một cái, cười ngọt ngào. “Dĩ nhiên vui vẻ, thành cổ... Ách, đường phố này rất náo nhiệt, rất có ý tứ.” Thiếu chút nữa nói lỡ miệng, Hướng Tiểu Văn âm thầm le lưỡi một cái.

Động tác tinh nghịch của nàng rơi vào trong mắt Độc Cô Diễm, trông mắt đen nữ rộ cứng chịu càng đậm. Hẩn đưa tới, một phen ôm Hướng Tiểu Văn. “Văn nhi, nàng thích như vậy để ngày mai ta dẫn nàng ra ngoài đi dạo.”

Hướng Tiểu Văn vốn là bị Độc Cô Diễm cắt đứt nàng xem phong cảnh, có chút không vui, bất quá nghe Độc Cô Diễm bảo ngày mai đưa nàng đi dạo phố, tất cả không vui đều bị vui vẻ thay thế.

“Thật, chàng không gạt ta chứ?”

Độc Cô Diễm cười, nụ cười câu hồn đoạt phách. “Không lừa nàng, ngày mai cả ngày bản tướng đều thuộc về một mình nàng.” Nói đến phần sau, hẩn cố ý giảm thấp thanh âm, mập mờ xông về Hướng Tiểu Văn. “Văn nhi, hoan nghênh nàng một vốn một lời muốn làm gì thì làm.”

Khóe miệng Hướng Tiểu Văn vừa kéo, oán niệm giận Độc Cô Diễm một cái. “Đây chính là chàng nói, ngày mai ta làm khô chàng.”

Độc Cô Diễm giang hai cánh tay ôm Hướng Tiểu Văn càng chặt hơn. “Văn nhi, không bằng bây giờ tới làm khô bản tướng đi.”

“Đi chết đi.” Một cú đá bay tới.

Độc Cô Diễm dùng chân kẹp lại chân của Hướng Tiểu Văn, tà khí nói: “Văn nhi, sao hung ác hạ độc thủ như thế, ngộ nhờ đá gãy rồi, nàng không phải là đau đến không muốn sống sao.”

“Biến thái.” Hướng Tiểu Văn biết mình không phải là đối thủ của Độc Cô Diễm, cuối cùng liền ngoan ngoan im lặng.

Hoàng cung, Phượng Minh Điện.

Lúc này ánh trăng mê ly, xuyên thấu qua khe hở của nhánh cây, rơi nhu vàng đầy đất, vô số đèn lưu ly thấp lên thật cao, cả Phượng Minh Điện, giống như sáng trưng.

Tất cả người dự yến, cũng đã vào chỗ ngồi, chỉ có một vị trí là trống không, vị trí này chính là để lại cho Đại tướng quân Độc Cô Diễm.

Ánh mắt hoàng thượng Chung Ly Tuyết lạnh lùng liếc mắt vị trí trống không kia một cái, đáy mắt có chút suy nghĩ, nhưng quá đáng thâm trầm, tất cả đại thần, phi tử trong sân cũng đoán không ra sâu cạn.

“Đại tướng quân sao còn chưa tới?”

“Chẳng lẽ ngài ấy không có ý định tới tham gia chiêu sinh yến lần này sao?”

“Đại tướng quân này mặc dù cùng hoàng thượng tình như huynh đệ, nhưng trước mặt chúng đại thần chúng ta, không nhìn hoàng quyền như thế, khẩu khí này, sợ rằng hoàng thượng cũng sẽ tìm cơ hội.”

“Hừ, các vị đại nhân, hoàng thượng nhìn sang rồi, mọi người vẫn nên chớ có lên tiếng đi.”

Theo ánh mắt Chung Ly tuyết quét qua, tất cả tiếng nghị luận đều tĩnh lặng lại, cả Phượng Minh Điện, tĩnh đến có chút quỷ dị.

“Đại tướng quân Độc Cô Diễm đến ——” Thanh âm bén nhọn của thái giám đánh vỡ yên tĩnh, tất cả mọi người hướng chỗ kia nhìn lại.

70. Chương 70: Vạn Vọng Thân Thể

Đèn lồng óng ánh, một nam một nữ tựa như mang theo gió đập trắng đi tới, nam tuấn mỹ như thiên thần, nữ tuyệt mỹ như tiên tử, đèn lồng óng ánh phát sáng cùng ánh trăng, tựa hồ lúc hai người xuất hiện trong phút chốc, màu sắc âm đậm, chỉ vì phụ trợ hai người này.

Hai người này chính là Độc Cô Diễm cùng Hưởng Tiểu Văn, từ lúc bọn họ bước vào Phượng Minh Điện, tiếng nghị luận tiểu tâm dục dục liên tiếp.

“Nữ nhân bên cạnh đại tướng quân là ai? Trời ạ, dĩ nhiên lớn lên cùng tướng quân phu nhân năm đó giống nhau như đúc.”

“Không, không giống, nữ nhân này so với tướng quân phu nhân năm đó nhiều hơn một phần linh động, tăng thêm một bậc.”

“Đúng vậy, nữ nhân này so với tướng quân phu nhân năm đó lại muốn đẹp hơn. Nữ nhân này rất cuộc là nhân vật phương nào, làm sao bốn vương lại không có phúc khí này.” Tiểu vương gia ngồi ở bên cạnh hoàng thượng, lên tiếng tiếu hạo.

Hoàng thượng Chung Ly Tuyết mắt lạnh đảo qua, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, người sau lập tức chớ có lên tiếng.

Mà ánh mắt của Chung Ly Tuyết, vẫn rơi vào trên người Hưởng Tiểu Văn, từ lúc nàng bước vào tới một khắc kia bắt đầu, liền không có dời đi quá.

Hưởng Tiểu Văn đi theo phía sau Độc Cô Diễm cảm nhận được tia ánh mắt kia, mày cau lại, nàng ngược mắt nhìn lại, bốn mắt đan vào, ánh mắt Chung Ly Tuyết một trận hoảng hốt, nhưng trong đó, tràn lan nồng đậm thâm tình.

Thân thể Hưởng Tiểu Văn run lên, trong lòng kinh hãi. Thâm tình? Hoàng đế đối với nàng? Trời ạ, sẽ không là chủ nhân thân thể này, thật cùng vị hoàng đế này hữu tình chứ.

Hưởng Tiểu Văn vội vàng dời đi ánh mắt, âm thầm quyết định chủ ý, cả yến hội, tuyệt đối không cùng hoàng đế có bất kỳ ánh mắt trao đổi, nếu không làm ra sai lầm gì, kết quả của nàng nhất định thảm thiết.

Độc Cô Diễm dường như cảm thấy điều gì, hắn nắm chặt tay Hưởng Tiểu Văn, một người cất bước, đem Hưởng Tiểu Văn kéo hướng mình, sau đó dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe nói: “Văn Nhi, đôi mắt này của nàng trừ bốn tướng ra, tốt nhất không nên nhìn nam nhân khác.”

Thanh âm lạnh lùng, lộ ra cương bức.

“Tại... tại sao?” Hường Tiểu Văn run run hỏi. Nàng cảm giác, không khí bốn phía xung quanh nàng thật giống như lạnh thêm mấy phần.

Độc Cô Diễm đưa tay nhéo cái mũi của Hường Tiểu Văn. Cười cười trả lời: “Không tại sao cả, chỉ vì bốn tướng không thích.”

Hường Tiểu Văn giận dữ, mẹ nó, lại ăn đậu hủ của nàng.

Nếu như không phải là nhìn phân lượng ở nhiều người như vậy, nàng nhất định nhào qua, hung hăng đem tất cả đậu hủ của hân ăn trở lại.

“Diễm, người rốt cuộc đã tới, trăm còn tưởng rằng người không có ý định tới, đang chuẩn bị mở yến. Người đã tới rồi, vậy chúng ta kế tiếp nâng ly thôi.” Chung Ly Tuyết nhìn Độc Cô Diễm cười sang sảng lên tiếng.

Nhưng nụ cười của hân ở Hường Tiểu Văn nghe tới, lại mang theo mấy phần mùi vị âm trầm, thực tại làm nàng khó hiểu.

“Hoàng thượng ngài khách sáo rồi, triều đình sinh yến sao dám không đến, chẳng qua là trên đường có một số việc làm chậm trễ, quý rầy nhã hứng của hoàng thượng, thật là không nên.” Độc Cô Diễm nhàn nhạt trả lời, thần sắc như thường.

Có một số việc chậm trễ? Dọc theo con đường này thật giống như người nào đó sánh với nàng còn muốn nhàn nhã tự tại, hoàn toàn chính là cố ý đến trễ. Ôi, cái mặt dày của người quả nhiên không phải dày tầm thường, trọn mắt nói dối cũng không nháy mắt xuống, TRÁU BỒ~~.

Hường Tiểu Văn đang ở trong lòng nói thầm không dứt, Độc Cô Diễm lôi kéo nàng, hướng chỗ trống kia đi tới.

Vị trí kia là của các đại thần đứng đầu, trên bàn mỹ tửu mỹ thực vô số, ánh mắt Hường Tiểu Văn đảo qua chỗ kia, bỗng nhiên rối rắm vạn phần.

Liên một vị trí, Độc Cô Diễm lôi kéo nàng đi qua để làm chi, chẳng lẽ người này muốn trước mặt của mọi người, trước công chúng ôm nàng nhập yến sao?

Lại ngắm đại thần bốn phía một cái, nam nhân đều là cùng một màu, Độc Cô Diễm này nếu quả thật ôm nàng ngồi ở chỗ đó, nàng có thể bị ánh mắt của mọi người giết chết hay không...

“Diễm, vị trí của Tiểu Văn trăm đã sắp xếp xong xuôi, không cần ở một bàn với người. Kim công công, an bài Tiểu Văn cô nương ngồi vào bên chỗ công chúa kia đi.” Thanh âm Chung Ly Tuyết không cho cự tuyệt vang lên, ánh mắt vẫn rơi vào trên người Hường Tiểu Văn.

“Dạ” Một gã công công tiến lên, đi tới trước mặt Hường Tiểu Văn nịnh hót nói: “Tiểu Văn cô nương, mời theo nô tài qua bên này.”

Hường Tiểu Văn nhìn chằm chằm công công này, cười cười đi theo. Nhưng tay kia còn bị Độc Cô Diễm cầm.

“Cái kia, tướng quân, chàng...”

Độc Cô Diễm sờ sờ tay nàng, cười đến ôn nhu.”Vân Nhi đi đi, chơi vui vẻ chút.” Nói xong, thả tay Hường Tiểu Văn, ánh mắt lướt qua nàng, liếc về bên kia chỗ công chúa, hàn quang chợt lóe rồi biến mất.

Hường Tiểu Văn vốn là muốn nói gì đó, nhưng khi nàng xem đến ánh mắt Độc Cô Diễm khe khẽ biến, lời muốn ra khỏi miệng đều nuốt trở về trong cổ họng.

Gật đầu, cùng công công kia rời đi.

Ánh mắt của Kim công công dọc theo đường đi như có như không liếc về phía Hường Tiểu Văn, thấy vậy da đầu nàng tê dại.

Nhìn hồi lâu, cuối cùng cắn răng lên tiếng: “Vị công công này, trên mặt của ta có phải có dính gì đó hay không?” Vì sao nhìn nàng như vậy.

Kim công công nhếch lên lan hoa chỉ *, bưng miệng cười, nịnh nọt nói: “Tiểu Văn cô nương, sau này xin hãy cất nhắc lão nô nhiều hơn.”

*Lan hoa chỉ: ngón tay xếp thành hình hoa lan. (ón quá :-ss)

Khuôn mặt Hường Tiểu Văn một trận co quắp, cười khan nói: “Hắc hắc hắc hắc, công công khách sáo, khách sáo.” Phi, lão nô? Lại đối với nàng dùng tên tự, hoạn quan chết tiệt, vuốt mông ngựa cũng không nhìn đối tượng.

Công công kia đến đây không nói, bắt quá cười nhưng không có liềm đi xuống, ngược lại càng thêm quỷ dị.

Dưới sự hướng dẫn của công công kia, Hường Tiểu Văn đi đến bàn thứ ba chỗ công chúa, nàng mới ngồi xuống, một đạo ánh mắt sát khí đằng đằng liền hướng nàng bắn tới.

Hường Tiểu Văn cả kinh, vội vàng ngẩng đầu, nhưng nàng xem đến xem đi, cũng không thấy chủ nhân ánh mắt kia, mặc kệ, ánh mắt trở lại trên thức ăn ngon trên bàn, bắt đầu ăn tự nhiên.

Nắm lên một chân chim kho tàu, bẹp khê cắn.

“Thô tục.”

Được rồi, thô tục, vậy đổi sang ăn chim bồ câu.

Tay một chảo, còn chưa kịp cắn, thanh âm kia lại vang lên.

“Khó coi.”

Được rồi, con chim bồ câu này quá khó coi, vậy nàng đổi ăn dê nướng tốt lắm.

Tay nhỏ bé vung lên, hào phóng nắm lên đùi dê, nhai miếng lớn, nuốt ngậm lớn.

“Cầm thú.”

Hường Tiểu Văn nổi giận, mẹ nó, ăn chân chim nói thô tục, đổi chim bồ câu còn nói khó coi, cuối cùng đùi dê bị nói thành cầm thú, nếu không phản kháng, khi dễ nàng Hường Tiểu Văn là ngồi không sao.

Ánh mắt hung hăng đảo qua, cuối cùng rơi vào một nữ nhân, ách, người này không phải Khổng Tước Tam công chúa kia sao.

Lúc Hường Tiểu Văn xem Tam công chúa Chung Ly Yển, Chung Ly Yển cũng oán hận nhìn chằm chằm nàng. Đối với Chung Ly Yển lúc này mà nói, cổ hận ý trong lòng từ khi Hường Tiểu Văn xuất hiện, càng ngày càng đậm.

Tiện nhân, hại ta tổn thất huyết oa, ngươi lại không chết, ta Chung Ly Yển thề, nhất định phải giết chết ngươi.

Ác độc chột lóc rồi biến mất, liền khôi phục thần thái lãnh diễm cao quý kia, mắt dời đi, không hề nhìn về phía Hường Tiểu Văn nữa.

“A...”

Liền lúc này, Hường Tiểu Văn vỗ đầu, một trận bưng tỉnh đại ngộ, nàng đến gần Tam công chúa kia, đem đùi dê gặm mấy miếng đưa cho nàng, sau đó hiện lên bộ dạng ngượng ngùng nói: “Hắc hắc, thật ngại quá Tam công chúa, ta ăn đùi dê của ngài rồi, ngài sẽ không tức giận chứ, này, này đùi dê còn cho ngài, ta mới cắn ba ngậm mà thôi, Tam công chúa ngài không nên tức giận ha.”

Nàng đã nói thôi, ánh mắt Tam công chúa này vì sao nhìn đùi dê khát khao như vậy, hóa ra là nàng ta muốn ăn đùi dê này rồi lại ngại thân phận mình là công chúa không tốt trực tiếp mở miệng, cho nên mới dùng ánh mắt ám hiệu, hắc hắc, cũng may Hường Tiểu Văn nàng thông minh, nếu không đối người bình thường, ai có thể thấy hàm ý trong ánh mắt của Tam công chúa này.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hường Tiểu Văn lại đắc ý, thầm than mình thật là quá thông minh.

Trái lại Chung Ly Yển, một khuôn mặt xinh đẹp giận đến hết trắng rồi lại chuyển sang tím, rất là nhiều màu, nàng nhìn chằm chằm đùi dê kia, ngất đi.

Một màn này, hoàn toàn rơi vào trong mắt Độc Cô Diễm, khoe môi giương lên, nở một nụ cười cứng chùi nhàn nhạt.

Thanh âm Chung Ly Tuyết vang lên. “Trẫm kính các vị ái khanh một chén.”

Mọi người giơ lên chén rượu, nhất nhất đáp lễ.

Không khí yến hội bị kéo ra, nhất thời phi thường náo nhiệt.

Rất xa, có chút tiếng trúc vang lên, một nữ nhân mặc áo trắng bước vào trung gian bữa tiệc, nhảy lên khiêu vũ.

Phiên nhược mềm mại, uyển nhược Du Long, nói đến chính là phong tư như vậy.

Hương Tiểu Văn ngó chừng nữ nhân khiêu vũ kia, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. “Tốt, nhảy rất tốt. Có lực, rất có lực.”

Bốn phía an tĩnh, ánh mắt của mọi người xoát xoát xem Hương Tiểu Văn, mơ hồ mang theo khinh thường.

Hương Tiểu Văn xấu hổ cười cười.”Hắc hắc hắc, quấy rầy, các vị mời không nhìn ta, tiếp tục, tiếp tục.”

“Ngu xuẩn.” Tam công chúa bên cạnh lạnh lùng hừ khê, ánh mắt nhìn Hương Tiểu Văn ngoài oán hận, hơn nữa là khinh thường cùng giễu cợt.

Hừ, tiện nhân này chẳng qua chỉ có bề ngoài thôi, kẻ ngu ngốc như vậy, Diễm ca ca làm sao có thể sẽ thích nàng ta, vị trí tướng quân phu nhân, không phải là nàng không được đâu, chờ đó.

Nữ nhân mặc áo trắng rất nhanh lui xuống, ngay sau đó lại có một nữ nhân tiến lên, Hương Tiểu Văn nhìn nữ nhân này có chút quen mắt, vừa nhìn liền trợn to một cái, đây không phải là vị công chúa mới vừa rồi ngồi ở vị trí trước hai người nàng sao?

Hương Tiểu Văn liếc mắt một cái chỗ bàn công chúa này ngồi, mơ hồ hiểu ra cái gì.

Một đám nữ nhân ngồi ở chỗ này, đều là muốn ở triều đình sinh yến này biểu diễn tài nghệ... Triều đình sinh yến nói là quốc yến, thật ra nói rõ chính là nơi cho những công chúa ở trong thâm cung này chọn rể.

Nói vậy, mới vừa rồi lên đài chính là công chúa kia, đang vận vẹo vòng eo, đối với trên đài mấy tên nam nhân có tư sắc được xưng tụng đẹp trai nháy mắt phóng điện.

Mất thấy mọi người lên đài xuống đài, trong lòng Hương Tiểu Văn có chút thấp thỏm.

Đáng chết, hoàng đế này làm gì cho nàng ngồi ở bàn công chúa, không hiểu được an cái gì tâm, nàng rõ ràng liền không có tài nghệ gì, chờ một chút khẳng định bêu xấu đi.

Hừ, Chung Ly Tuyết này thật ngoan tuyệt.

Muốn cho nàng bêu xấu còn chuẩn bị nhiều tâm địa gian xảo như vậy.

Rất nhanh, tất cả công chúa đổi phiên xong, hiện tại lên đài chính là Tam công chúa Chung Ly Yến.

Chỉ thấy Chung Ly Yến đắc ý vung lên một nụ cười lạnh, thân thể duyên dáng chậm rãi đứng lên, vạt sa mỏng khoác lên người rơi xuống, phong tư hàng vạn hàng nghìn đi đến trung gian.

Tiếng nhạc vang lên, nàng chậm rãi vận vẹo, mỗi một cái động tác đều muốn thân thể giãn ra tới trạng thái tốt nhất, tản ra mị lực câu hồn.

Bên dưới thanh âm trầm trồ khen ngợi, không khí yến hội bị kéo lên cao nhất.

Ánh mắt nam nhân cả yến hội toàn bộ rơi vào trên người một mình nàng ta, sao quanh trăng sáng, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Nhưng có ánh mắt của hai người từ đầu đến cuối cũng không có liếc nhìn nàng ta một cái.

Hai người này theo thứ tự là Độc Cô Diễm cùng Chung Ly Tuyết, lúc này ánh mắt của bọn họ, mang theo một loại mong đợi rơi vào trên người Hương Tiểu Văn.

71. Chương 71: Màn Biểu Diễn Kinh Động

Toàn bộ suy nghĩ của Hướng Tiểu Văn đặt trên người Tam công chúa kia, thầm nghĩ: “Thật là vật báu nhân gian hiếm có nha.”

Tam công chúa múa cử động thân thể, nhưng ánh mắt vẫn đặt trên người Độc Cô Diễm, dùng ánh mắt lẳng lơ câu hồn, mang theo ý chí quyết tâm, phảng phất hai tia chớp, bay vèo vèo về phía Độc Cô Diễm.

Còn Độc Cô Diễm, vẫn bình tĩnh như thường, không thèm nhìn Tam công chúa lấy một cái, ánh mắt lướt qua mọi người, nhắm về phía Hướng Tiểu Văn.

Trong nháy mắt, Hướng Tiểu Văn hoảng sợ, vội vàng nhìn ra chỗ khác, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Độc Cô Diễm.

Cái tên biến thái đáng chết này, tại sao lại dùng ánh mắt đó phóng điện với nàng? Quả thực là rất lẳng lơ.

Chung Ly Tuyết lạnh như băng đem hành động của cả hai người thu hết vào mắt, nắm chén rượu trong tay, gân xanh nổi cuộn cuộn, chén rượu dưới tay crack một cái, đã bị hấn bóp nát.

Cũng may trong bữa tiệc tiếng đàn sáo vang dội, âm thanh bị bóp nát cũng nhỏ bé, không đáng kể, không ai nghe được.

Độc Cô Diễm nhàn nhã liếc về phía vị trí của Chung Ly Tuyết, bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của hấn, dường như suy nghĩ điều gì đó, dời ánh mắt đi, cầm chén rượu lên, hấn tự mình đứng lên kính rượu.

Tam công chúa Chung Ly Yến sử dụng kỹ thuật nghiêng người bay lên chuẩn bị kết thúc, nàng đột nhiên xoay tròn, như một cánh bướm, mũi chân kiểng đứng trên đài cao, thân thể khẽ nghiêng về phía sau, hiện lên một điệu bộ xinh đẹp vô cùng, giống như một đóa hoa kiều diễm, tỏa ra một sắc thái kinh người.

Trong sân, âm thanh trầm trồ khen ngợi vang lên, thậm chí có người còn đứng lên ghế thét chói tai.

Hướng Tiểu Văn cũng bị lây không khí trong bữa tiệc, nàng đứng lên, hướng về phía Tam công chúa hô to: “Wow, công chúa người thật TRÂU BÒ ~~, không nghĩ rằng lời hay ý đẹp như vậy mà công chúa có thể dùng tứ chi diễn tả ra được vô cùng nhuần nhuyễn, công chúa, người quả thật là nhân tài.”

Yến Trung Mỗ đại thần không ngại học hỏi kẻ dưới: “Xin hỏi vị cô nương này, ý của câu lời hay ý đẹp mà người nói là sao?” Hấn nhìn kỹ thuật múa của công chúa, căn bản không nghĩ ra rằng nó có liên quan gì.

Tất cả mọi người cũng tò mò, nghi vấn: “Đúng vậy, không biết là câu danh ngôn nào, không nghĩ ra rằng công chúa thật có tài, càng không ngờ rằng vị cô nương này có ánh mắt sắc bén như vậy, nhìn một cái liền nhận ra thâm ý của công chúa.” Mỗ đại thần nhìn Hướng Tiểu Văn, lộ ra sự kính nể.

Sau khi biểu diễn xong, nghe được giọng nói của Hướng Tiểu Văn, Tam công chúa đã thu hồi lại kỹ thuật múa, trở lại vị trí, nàng suy đoán, nhất định là Hướng Tiểu Văn muốn mở miệng ra nhục nhã nàng, nàng không ngu ngốc để cho nàng ta nhục nhã.

Nhưng khi vừa nghe xong lời nói của Hướng Tiểu Văn, rõ ràng nàng cảm nhận được Hướng Tiểu Văn rất khâm phục kỹ thuật nhảy của nàng, cho nên nàng quyết định thi triển trình độ múa kỹ thuật cao hơn, mặc dù kỹ thuật này mệt chết người. Hiện tại nàng đang rất khó chịu, nhưng vì đội Hướng Tiểu Văn nói ra câu danh ngôn kia, cho nên trong hoàn cảnh khá chần chừ này, nàng quyết định cắn răng nhịn xuống.

Chung Ly Tuyết cũng hứng thú dạt dào, cười yếu ớt, ánh mắt sáng quắc nhìn Hướng Tiểu Văn. Hấn cũng rất tò mò, rốt cuộc câu này có ý tứ là gì.

Trong số tất cả mọi người, chỉ có Độc Cô Diễm thản nhiên, không phải là hấn không hiểu kỳ, mà là hấn vốn hiểu rất rõ Hướng Tiểu Văn, nàng không nói thì thôi, vừa mở miệng nhất định sẽ kinh hãi thế tục, cho nên hấn mới bình tĩnh.

Nâng chén rượu, ưu nhã để nơi khoe miệng, từ từ uống.

Trong ánh mắt mong chờ của mọi người, Hướng Tiểu Văn nhanh chóng bước ra một bước, giọng nói giống như vàng anh, uyển chuyển lay động lòng người: “Danh ngôn đó chính là, một bó hoa tươi cắm bãi phân trâu. Công chúa, thật ra thì ta còn muốn nói với người, một ngọn núi cao ~.

~Phanh

Mới vừa rồi ở trên ghế có tiếng thét chói tai, một gã nam nhân vừa té xuống.

Phốc.

Đang uống rượu, Độc Cô Diễm bỗng phun ra đất, may là hắn đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn không tránh khỏi việc bị lời nói của Hướng Tiểu Văn làm cho kinh hãi.

Oanh.

Một tiếng kinh thiên động địa vang lên, đến từ Tam công chúa, lúc này nàng bị một câu của Hướng Tiểu Văn làm cho tức giận đến suýt hộc máu, hận ý càng lúc càng sâu đậm với Hướng Tiểu Văn, hận không thể bay qua ngay lập tức, đem nàng ta nuốt sống đi.

Cả bữa tiệc, một trận gió lạnh thổi qua, thân thể mọi người cũng run lẩy bẩy.

Hướng Tiểu Văn nhìn thấy phản ứng mọi người như thế, có chút không hiểu hỏi: “Mọi người có nghi ngờ gì đối với câu danh ngôn này sao? Nếu có nghi ngờ, xin tìm Tam công chúa, với kỹ thuật múa tuyệt vời như thế, nhất định Tam công chúa có thể giải đáp cho quý vị.” Giọng nói không có một chút khinh bỉ gì, nàng thật sự khen ngợi vũ đạo của Tam công chúa.

Nhưng mà câu nói kia, khi Tam công chúa nghe được, lại là sự châm chọc. Nàng bò dậy từ mặt đất, đi về phía chỗ ngồi của mình, mỗi bước đều run rẩy, hận ý làm cho nàng thiếu chút nữa không kềm chế được, hung hăng nắm chặt bàn tay lại, đi đến bên cạnh Hướng Tiểu Văn, lạnh lùng nhìn nàng ta.

Hướng Tiểu Văn bị nhìn tới da đầu tê dại, Tam công chúa này rất dọa người nha, không phải là nàng đã khen nàng ta hai câu sao, vì sao lại thể hiện vẻ mặt kích động như thế?

Mặc dù trong lòng có chút xem thường Tam công chúa là không biết bình tĩnh, nhưng trên mặt vẫn duy trì một vẻ mặt lễ phép mỉm cười: “Công chúa, điệu múa vừa rồi làm cho người ta cảm thấy kinh động, làm ta nhớ thêm một từ mới, sơn kê vũ kính (Thiên Di: Gà núi khiêu vũ). Công chúa, quả thực là vũ đạo của người lá thiên tài, năm trăm năm sau, chỉ sợ không ai có thể đem hình tượng gà núi phát huy được đến như vậy, có thể nói là thần kỳ.”

Nói xong còn giơ ngón tay cái lên trước mặt Tam công chúa.

Nếu như vừa nãy nói là Tam công chúa chỉ có hận ý, thì bây giờ phải nói là hận ý ngập trời. Cho tới bây giờ, cũng chưa có người nào dám châm chọc nàng như thế. Từ nhỏ đến lớn khi nàng múa đều được khen ngợi, hơn nữa dung mạo nàng khuynh thành, lần nào múa cũng sẽ khiến vạn người mê, và hôm nay, nàng vốn cho rằng dùng điệu múa đã chuẩn bị mấy tháng có thể chiếm được sự ưu ái của Độc Cô Diễm, vốn là sẽ thành công. Nhưng không ngờ lại bị tiện nhân này nói ba xạo để phá hư.

Nàng thề, nếu không đem tiện nhân kia xương nghiền thành tro, thật sự khó có thể tiêu trừ mối hận trong lòng nàng.

Chung Ly Yến đè chặt hận ý trong lòng nàng, cố gắng khôi phục lại vẻ lạnh lùng cao quý trên mặt, nàng nhìn về phía Hướng Tiểu Văn, lạnh lùng cười một tiếng, tăng thêm vài phần âm lượng để mọi người nghe được rõ ràng.

“Hướng cô nương đã nói như thế, có thể thấy được đã nghiên cứu vũ đạo cực kỳ rõ, rất mong màn biểu diễn kế tiếp của cô nương.” Nói đến đây, nàng dừng lại khụy xuống một chút, nhìn xuống mọi người, giọng nói càng lạnh: “Ta nghĩ tất cả mọi người cũng đang rất mong đợi, nếu như vậy, chúng ta hãy vỗ tay để mời Hướng cô nương lên đài đi.”

Tiếng nói chưa dứt, dưới đài đã rộ lên tiếng vỗ tay rôm rả, có thể thấy được, mọi người ai cũng hết sức mong đợi điệu múa kinh động của Hướng Tiểu Văn.

Ánh mắt Độc Cô Diễm đắm chiêu nhìn về phía Hướng Tiểu Văn. Trong trí nhớ của hắn, chưa bao giờ thấy Hướng Tiểu Văn từng múa qua, nàng lên đài như vậy, không biết...

Ánh mắt hoàng đế Độc Cô Tuyết nóng rực khóa chặt trên người Hướng Tiểu Văn. Đối với vũ đạo của nàng, hắn rất là mong đợi.

Hương Tiểu Văn bị mọi người nhìn chăm chăm, có chút hồi lỗi: “Mọi người muốn xem ta múa? Nhưng mà ta nói trước, lát nữa nếu ta nhảy không tốt, mọi người đừng cười nha.”

Mọi người nghe Hương Tiểu Văn nói xong, cũng âm thầm cho rằng nàng quá đáng khiêm nhường, đối với màn biểu diễn kế tiếp của nàng càng thêm mong đợi.

Trong lúc ánh mắt mọi người mang theo vạn phần mong đợi, Hương Tiểu Văn bước lên võ đài.

Ánh đèn lóe lên, giờ khắc này Hương Tiểu Văn thật đẹp, phảng phất như tiên tử hạ phàm, hàng vạn ánh mắt tập trung trên người nàng.

Hương về phía mọi người, nàng nhẹ nhàng khom người hành lễ, sau đó nghiêm sắc mặt lại, nàng bắt đầu biểu diễn.

“Bài tập thể dục thể thao theo đài bắt đầu:”

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám...”

“Hai, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám...”

...

Mọi người hóa đá ngay tại chỗ...

72. Chương 72: Người Có Ý Gì

Hương Tiểu Văn nhảy xong đã lâu, bữa tiệc đều là trầm tĩnh giống như chết.

Nàng sợ hãi đi về phía bàn tiệc của công chúa, âm thầm khẩn, tiểu thuyết xuyên việt không phải là viết như vậy sao, nữ chủ lên đài biểu diễn một chút gì đó có ý mới, sau đó dưới đài thanh âm trầm trồ khen ngợi, chẳng lẽ là chỗ nào đó sai lầm?

“Tốt, rất tốt.” Độc Cô Diễm đứng lên, hướng về phía Hương Tiểu Văn ôn nhu cười một tiếng, sau đó tiếng vỗ tay vang dội.

Lúc này Chung Ly Tuyết cũng hăng giọng cười to. “Ha ha ha ha, không tệ, Tiểu Văn nhảy rất có ý tứ, trầm rất thích.”

Hoàng đế đều nói thích, các đại thần trong tiệc nào dám nói không thích. Vì vậy, tất cả mọi người đứng lên, tiếng vỗ tay như sấm hoa lập lập vang lên.

Hương Tiểu Văn ngồi vào bàn tiệc công chúa, cả người đều là hoảng hoảng hốt hốt, tiếng vỗ tay này cũng quá rung động, mặc dù nàng nhảy rất có ý mới không tồi, nhưng cũng không đẹp đến khiến mọi người trong tiệc có vẻ mặt này đâu.

Đặc biệt là một đại thần mới vừa rời từ trên ghế rơi xuống, mặt vắn vẹo một hồi, nhìn Hương Tiểu Văn, bộ mặt co quắp từng trận.

Chung Ly Yến hận hận liếc Hương Tiểu Văn một cái, cười lạnh nói: “Vũ điệu của Hương cô nương quả nhiên không giống bình thường, quả nhiên là ‘vũ điệu kinh thế.’” Bốn chữ kia, Chung Ly Yến cắn đặc biệt nặng, ý vị châm chọc mười phần.

Hương Tiểu Văn vô hại cười một tiếng. “Cám ơn công chúa khích lệ, hắc hắc, được công chúa khen như vậy, ta cũng có chút ngượng ngùng.” Nói xong, bưng miệng cười, ánh mắt ngượng ngùng chớp chớp đối với Tam công chúa.

Mọi người bên cạnh tam công chúa, thở lạnh trận trận.

Mà Tam công chúa là giận đến mặt phẫn đỏ. “Thối lắm, Bốn công chúa khi nào khen người.” Nàng bây giờ không nhin được bạo nói tục rồi, trong lòng bắt đầu đánh giá Hương Tiểu Văn lại lần nữa.

Hương Tiểu Văn này, tuyệt đối không đơn giản, nàng nhìn đau lấy ra con ếch máu cũng giết không được, điều này cũng quên đi, lại vẫn bị này Hương Tiểu Văn ba lần bốn lượt trêu, lấy thông minh tài trí của mình, người bình thường tuyệt đối không thể bắt động thanh sắc trêu nàng như vậy. Hừ, Hương Tiểu Văn này nhất định là đang giả bộ ngu.

Rất tốt, người đã thích như vậy, vậy ta sẽ để cho người ngu thật.

Hương Tiểu Văn nhìn Tam công chúa Chung Ly Yến, một tia sáng không dễ dàng phát giác từ trong mắt của nàng thoáng qua, chỉ là trong nháy mắt, liền đã mất tung tích, khôi phục cười yếu ớt ngơ ngác vô hại kia.

Trong lòng, nàng đã đoán được, chất độc bị Như Hương nuốt vào, là ai dễ rồi, chỉ cần không trở lại chọc nàng, nàng Hương Tiểu Văn có thể làm kẻ ngu cái gì cũng không biết, nhưng nếu như ba lần bốn lượt ám sát nàng như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết đâu.

Ở cổ đại này, nàng chỉ muốn an toàn mạng sống, nếu như cũng không thể thoát khỏi bị số mạng dây dưa, như vậy nàng nhất định sẽ dừng cảm đứng ra, cho dù chết, nàng cũng sẽ không khiếp đảm.

Mấy ngày qua, nàng vẫn luôn âm thầm suy tư một ít chuyện, thái độ không giải thích được của Độc Cô Diễm đối với nàng, khiến cho nàng có chút sợ, mặc dù chung đụng với Độc Cô Diễm nàng thật rất vui vẻ, nhưng nàng cảm thấy, Độc Cô Diễm như vậy chỉ là một ảo ảnh không thành thật, nàng từng vô số lần nghĩ đến, Độc Cô Diễm biến thái như vậy, có phải là nam nhân áo đen thần bí gây nên?

Mơ hồ, Hương Tiểu Văn cảm thấy có âm mưu gì đó đang trôi lên mặt nước, nhưng nàng lại nghĩ không tới là cái gì.

Đối với Độc Cô Diễm, nàng không thể không có cảm giác, mấy ngày qua từng ly từng tý chiếu vào đầu, nàng biết mình thích nam nhân này, chẳng qua là phần thích này, có chút nặng nề, thân phận chủ nhân thân thể này của nàng không rõ, tựa hồ cũng có quan hệ lớn với người áo đen. Nàng đoán, chủ nhân vốn có của thân thể này, là con cờ người áo đen kia cố ý đặt cạnh Độc Cô Diễm, mà bây giờ, người áo đen kia bắt đầu đi nước cờ này.

Hương Tiểu Văn khẽ rừ tròng mắt xuống, không nói thêm gì nữa, cả người an tĩnh đến có chút dị thường.

Chung Ly Yến nhìn vận lông mày, càng thêm chắc chắn ý nghĩ trong lòng, Hương Tiểu Văn này, nhất định là đang giả bộ ngu, người này, cần phải diệt trừ.

“Chư vị, trăm mời mọi người một ly.” Ở bên trong an tĩnh, Chung Ly tuyệt bưng ly rượu lên, hướng mọi người uống một hơi cạn sạch.

“Tạ hoàng thượng, bọn thần cũng kính hoàng thượng một ly.”

Lúc này không khí lại bị kéo ra, yến tiệc náo nhiệt.

Chung Ly Tuyệt nhìn chúng đại thần trong tiệc, mắt màu đen đồng chợt lóe, mơ hồ quét qua Độc Cô Diễm, cuối cùng lại cười nói: “Chiêu sinh yến hôm nay, trăm có một chuyện vui chia xẻ cùng chư vị.”

“Chúc mừng hoàng thượng, thần cả gan hỏi, không biết là việc vui gì?” Có người lập tức nịnh hót lên tiếng.

Ánh mắt Chung Ly Tuyệt bất động, vẫn rơi vào trên người Độc Cô Diễm, nụ cười kia, sâu hơn. “Nói đến chuyện vui này, thật ra thì quan hệ với Đại tướng quân rất lớn.”

Lần này, chúng thần tử trên tiệc bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, trong lòng cũng đoán ra chuyện vui theo lời hoàng thượng là thế nào.

Mọi người, cũng mang theo ánh mắt tựa như hâm mộ vừa tựa như đồng tình nhìn Độc Cô Diễm.

Độc Cô Diễm cũng là vẻ mặt bình thường, mắt ưng thâm thúy thoáng qua bên nhón, hẩn nắm ly rượu, động tác lười biếng uống.

“Hoàng thượng, thần có một chuyện thỉnh cầu hoàng thượng.” Độc Cô Diễm để ly rượu xuống, lãnh đạm nói ra miệng.

Nghe được Độc Cô Diễm nói như vậy, mũi nhọn trong hai tròng mắt Chung Ly Tuyết chợt lóe, thần giác cười cứng lại, bất quá động tác rất nhỏ này, trừ Độc Cô Diễm ra, sợ không ai nhìn ra được.

“Diễm, cần gì phải khách sáo với trẫm, nói đi.” Thật ra thì ngay từ lúc Độc Cô Diễm vừa mở miệng, hần liền biết Độc Cô Diễm muốn nói gì rồi, chỉ sợ tính toán của mình sớm bị Độc Cô Diễm nhìn ra, cho nên hần mới muốn nói ra trước hần ta một bước, đoạt cơ hội mở miệng trước.

Trong lòng có không cam lòng và nhàn nhạt oán hận trải qua, bất luận như thế nào, hần cũng sẽ không buông tha cho cơ hội này, nữ nhân gọi là Hường Tiểu Văn này, chỉ có thể là của Chung Ly Tuyết hần, cho dù như thế nào hần cũng muốn đoạt lấy.

Thu lại suy nghĩ trong lòng, Chung Ly Tuyết cười đến cực kỳ sáng sủa.

Độc Cô Diễm đứng lên, chậm rãi hướng bàn tiệc công chúa đi tới, một đường mà đến, các thần tử bên cạnh cũng nghị luận âm ỉ.

Bên bàn tiệc công chúa, Tam công chúa mặt mong đợi, cái eo thẳng tắp, mặt xinh đẹp nhìn về Độc Cô Diễm, cười đến cực kỳ đắc ý.

Nàng cũng biết, Diễm ca ca nhất định sẽ lựa chọn nàng. Tay Chung Ly Yến đặt ở trên đùi đưa ra ngoài, nàng tính toán ở trong nháy mắt nhanh nhất, chuyển tới Độc Cô Diễm.

Độc Cô Diễm lướt qua mọi người, đi tới trước gót chân của nàng.

Chung Ly Yến thấy vậy, làm bộ như ngưỡng ngừng cười một tiếng, tay kia đưa ra ngoài. “Diễm ca ca, ca thật đáng ghét, kéo tay người ta trước mặt nhiều người như vậy.”

Hường Tiểu Văn ngồi ở vị trí cuối cùng sau nàng, nổi lên từng tầng da gà.

Độc Cô Diễm lướt qua nàng ta, chân mày cũng không nhăn hạ xuống, chứ đừng nói chỉ là nhìn nàng ta, hần trực tiếp đi tới trước mặt Hường Tiểu Văn, đứng lại, ánh mắt ôn nhu mà lại nóng rực ngưng mắt nhìn Hường Tiểu Văn.

Hường Tiểu Văn cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, không nhúc nhích nhìn Độc Cô Diễm, hai người yên lặng nhìn thẳng vào mắt, giống như tất cả trong nháy mắt đó dừng lại, vĩnh hằng.

Chung Ly Yến nhìn cái tay thất bại của mình, vừa xấu hổ vừa tức giận, trong ánh mắt nín cười của mọi người, Chung Ly Yến rốt cục không nhịn được rống to lên tiếng. “Độc Cô Diễm, ca có ý gì?”

73. Chương 73: Tứ Hôn

Độc Cô Diễm hoàn toàn không thấy nàng ta, hần kéo qua tay Hường Tiểu Văn, đang lúc mọi người lên tiếng nghị luận, chậm rãi đi ra chỗ ngồi của công chúa, hướng trước mặt hoàng thượng đi tới.

Hường Tiểu Văn chỉ cảm thấy một trận hoảng hốt, tay Độc Cô Diễm đem tay nàng cầm rất chặt, rất chặt, nàng có thể cảm giác được, tay Độc Cô Diễm mang theo chút ẩm ướt.

Độc Cô Diễm, lại đang khăn trương? Hần khăn trương cái gì?

Triều đình sinh yến, công chúa tương thân, trời ạ, sẽ không phải là...

Hường Tiểu Văn bị ý nghĩ của mình khiếp sợ đến, đại não cảm giác trống rỗng, tùy ý Độc Cô Diễm lôi kéo nàng, bản năng nhắc chân đuổi theo.

Chung Ly Yến nhìn Độc Cô Diễm lôi kéo Hường Tiểu Văn rời đi, oán hận cắn răng, nàng kích động, bước nhanh đi tới, ngăn cản Độc Cô Diễm: “Công chúa ta đang hỏi người, người tại sao không chọn ta, tiện nhân này, có điểm nào hơn so với ta. Độc Cô Diễm, mắt của người mù sao, bốn công chúa rốt cuộc có điểm nào so ra kém nàng ta, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì...”

Chung Ly Yến lửa giận ngút trời, đã sớm mất đi lý trí, lúc này đối với nàng mà nói cái gì mặt mũi hoàng gia đều không đáng là gì so với nam nhân trọng yếu trước mắt này, nói gì đi nữa thì nàng cũng muốn lưu lại người nam nhân này, cho dù là cướp đoạt, nàng cũng muốn giữ hần lại.

Chung Ly Tuyết trên cao nhìn xuống, trông mắt đen chột lóe, cũng không lên tiếng, có lẽ...

Các thần tử trong sân, mọi người nhìn Tam công chúa bộ dáng bệnh tâm thần, cũng âm thầm lắc đầu. Tam công chúa này, quả nhiên như tin đồn, nuông chiều cậy mạnh, ích kỷ, ác độc.

Hướng Tiểu Văn bị vẻ mặt dữ tợn của Chung Ly Yến làm cho kinh hãi, ngay lúc này nàng thật sâu nhận thức một câu nói. Nữ nhân vì yêu điên cuồng, rất đáng sợ.

Độc Cô Diễm lạnh lùng nhìn Chung Ly Yến, đạo ánh mắt kia, không lạnh cũng không nóng, chẳng qua là vô tình, vô tình đả thương người nhất.

Hơi nhú lông mày, hần lạnh lùng nói: “Tam công chúa, bổn tướng chọn ai là vợ, chẳng lẽ còn cần phải qua sự đồng ý của người sao? Tránh ra...”

Nếu như không phải là ngại Chung Ly Tuyết trước mặt, lúc này hần thật sẽ không chút lưu tình mà cាប់ mặt mũi cho Tam công chúa này, chuyện dùng Huyết Oa hại Văn Nhi hần đã sớm đoán được là nàng ta gây nên, đối với Tam công chúa này, hần vẫn không có bất kỳ hảo cảm nào, mà bây giờ, lại càng chán ghét tới cực điểm.

Nếu như lần sau nàng ta còn dám đả thương Văn Nhi, hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua, cho dù là thân phận công chúa, hần cũng không sợ.

Độc Cô Diễm đến đây, cũng không thềm nhìn tới Chung Ly Yến một cái, lôi kéo Hướng Tiểu Văn đi tới trước mặt Chung Ly Tuyết, bình tĩnh nói: “Hoàng thượng, thần thỉnh cầu hoàng thượng tứ hôn cho thần cùng Văn Nhi.”

Hướng Tiểu Văn mặc dù sớm có đoán được, nhưng chính miệng nghe được Độc Cô Diễm nói như vậy, cảm giác hoàn toàn không giống với lúc này.

Nàng mở to hai mắt, không nhúc nhích nhìn Độc Cô Diễm, trong lòng là một cỗ khiếp sợ khó tả, còn có rất nhiều tình cảm không hiểu.

Độc Cô Diễm cảm nhận được ánh mắt của nàng, bàn tay to chặt chẽ, đem nàng cầm thật chặt, giống như ôn nhu trấn an nàng.

Chung Ly Tuyết hai mắt chặt chẽ, thật lâu rơi vào trên nắm tay của Độc Cô Diễm cùng Hướng Tiểu Văn, tâm tư bách chuyển thiên hồi.

“Hoàng thượng, xin thành toàn” Nói xong, Độc Cô Diễm quỳ xuống.

Là lần đầu tiên hần chân chính ý nghĩa quỳ Chung Ly Tuyết, hần biết sau cái quỳ này, loại tình cảm huynh đệ của hần cùng với Chung Ly Tuyết sẽ có vết rách, Vua và thần, có lẽ vốn cũng không có tình huynh đệ chân chính lâu dài.

Vì Văn Nhi, hần một chút cũng không hối hận.

Chung Ly Tuyết nhìn một màn này, thật lâu im lặng.

Sâu trong nội tâm, hần cùng Độc Cô Diễm giống nhau, có bi thương không nói lên lời, cái quỳ này, không đơn thuần là khoảng cách giữa Vua và thần. Chính là Độc Cô Diễm lấy một phương thức đặc biệt như vậy hướng hần nói rõ, Hướng Tiểu Văn nữ nhân này, hần - Độc Cô Diễm tuyệt không buông tha cho, nếu như mình ngăn trở, hần Độc Cô Diễm tuyệt đối sẽ liều chết phản kháng đến cùng.

Thôi. Chung Ly Tuyết thật lâu thở dài một tiếng. Hần hướng về phía Độc Cô Diễm đưa tay, ý bảo hần đứng lên “Độc Cô tướng quân, trẫm cho phép người là được” Một tiếng Độc Cô tướng quân này, đã là chặt đứt phân tình nghĩa đơn thuần kia của bọn họ, từ nay về sau, chỉ còn là quân thần.

Một đêm này, Độc Cô Diễm lấy phương thức quyết đoán quyết tuyệt, làm cho Hướng Tiểu Văn trở thành vị hôn thê của hần, ngày kết hôn định vào 18 cuối tháng.

Triều đình sinh yến, Chung Ly Tuyết tuyên tứ hôn cho Độc Cô Diễm sau đó liền tuyên tan cuộc.

Chung Ly Tuyết ngồi tại chỗ, nhìn mọi người thối lui, đáy mắt của hần có hận ý, dần dần lao xuống tới.

Tam công chúa Chung Ly Yến vẫn ngồi ở chỗ công chúa, khóc đến hôn thiên ám địa. Nàng thấy Chung Ly Tuyết không đi, cho nên đi tới bên cạnh hắn, khóc nói: “Hoàng huynh, huynh không phải nói tối nay sẽ giúp muội sao? Huynh không phải là đáp ứng muội, tối nay đem Độc Cô Diễm ban uội làm phò mã sao, hoàng huynh, huynh gạt muội, huynh tại sao muốn gạt muội”

“Làm càn.” con người đen bén nhọn của Chung Ly Tuyết trừng một cái, đáy mắt phát ra sát khí, làm Chung Ly Yến toàn bộ dọa sợ, không chỉ ngừng tiếng khóc, mà vẻ mặt lại càng tái nhợt đứng ở nơi đó, thật lâu không dám động xuống.

Chung Ly Tuyết ý thức được mình dọa đến Chung Ly Yến, thần sắc không khỏi hoãn lại, thu lại sát khí trong đáy mắt, thần nhiên nói: “Chuyện này không nên nhắc lại nữa, trăm mệt mỏi rồi, muội hồi cung đi.”

“... Dạ, hoàng huynh” Chung Ly Yến cố gắng làm bình tĩnh, nhưng vô luận như thế nào, cũng che không được kinh hãi trong lòng.

Ánh mắt vừa rồi của hoàng huynh, thật là đáng sợ, huynh ấy, huynh ấy lại...

Chung Ly Yến nhắc lên váy, kinh hồn chưa định hướng tầm cung của mình chạy về, nàng thề, sau này tuyệt đối không dám cùng hoàng huynh nói chuyện như vậy, một khắc vừa rồi kia, nàng giống như đã chết, ánh mắt như vậy, rõ ràng là...

Cho đến khi mọi người tản đi, Chung Ly Tuyết vẫn ngồi một mình ở nơi đó, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, dưới cơn nóng giận, hắn cầm lên một chén rượu, hung hăng nện ở trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy cao vút.

Phía sau Kim công công thân thể run rẩy, ông đi tới bên cạnh Chung Ly Tuyết tiểu tâm dục dục nói: “Hoàng thượng, ngài...”

Chung Ly Tuyết trừng “Cút”

“... Dạ, dạ, nô tài biến ngay, cút ngay ạ...” Kim công công không dám dừng lại, xoay người xám xịt chạy đi.

Lúc Chung Ly Tuyết thấy mọi người đi hết, thần sắc lại càng âm u tới cực điểm, hai tay nắm thật chặt, răng rắc rung động.

“Trăm thân là ngôi cửu ngũ, lại hai lần đều không thể có thứ mình muốn lấy được, hoàng thượng này, rốt cuộc có gì có thể làm?” Con người tối sầm lại, một cỗ bi thương tràn lan.

“Nhưng, trăm cũng không có ý định buông tha cho người” Con người Chung Ly Tuyết, hiện lên kiên định... Còn có hận ý.

“Ta có thể giúp người” Một đạo thanh âm âm lãnh, quỷ dị vang lên từ sau lưng Chung Ly Tuyết.

Chung Ly Tuyết đại kinh, vội vàng quay đầu lại.

“Người là ai?” Vị trí trước mắt hắn mười bước, một người nam nhân đứng đó, toàn thân dùng miếng vải đen dày bao quanh chặt chẽ, thân hình gầy, nhưng lộ ra một cỗ hơi thở làm người ta bị đè nén, ngay cả hắn để vương ở trước người này, cũng có chút cảm giác thở không nổi.

Chung Ly Tuyết không nhúc nhích ngón chừng người nọ mang về mặt phòng bị, ống tay áo ở dưới hai tay đã ngưng tụ chưởng lực, chỉ cần đối phương có chút cử động nào, hắn lập tức xuất thủ.

Người áo đen kia chậm rãi hướng hắn đi tới, dưới ánh trăng lạnh, người áo đen phát ra một cỗ hơi thở so sánh với hàn băng còn muốn làm người ta lạnh giá hơn. Hắn vào lúc Chung Ly Tuyết muốn ra tay thì ngừng lại, khước môi giương lên, mang theo thanh âm yêu mỹ hài hước, chậm rãi vang lên “Hoàng thượng người không cần xuất thủ, ta tới là vì giúp người...”

74. Chương 74: Len Lén Hôn

Trong màn đêm, một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy ra Hoàng Thành, đi về phía phủ tướng quân.

Bên trong xe ngựa, Hường Tiểu Văn vẫn an tĩnh không nói, lần này trong lòng của nàng rất loạn, từng chút Độc Cô Diễm hướng Hoàng thượng cầu hôn trong bữa tiệc, làm nàng vừa mừng vừa sợ, nhưng vừa nghĩ tới thân phận nguy hiểm của hần, nàng liền vui mừng không nổi.

Nàng cảm thấy, tất cả phát triển có chút quỷ dị, theo lý thuyết, Độc Cô Diễm không thể nào yêu nàng mới phải, nhưng mỗi lần nàng vô ý quan sát thật lâu, mỗi lần ánh mắt Độc Cô Diễm nhìn nàng, kia rõ ràng là ánh mắt thâm tình nhìn người mình yêu.

Đối với việc này, nàng sẽ không nhìn lầm, nhưng bởi vì như thế, mới làm nàng cảm thấy lẩn lộn

Tại sao Độc Cô Diễm giống như đột nhiên đổi thành một người khác, tại sao hần phải đột nhiên yêu mình.

Ôi chao, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra nguyên do, không thềm nghĩ nữa, cứ tiếp tục ngu như vậy, thật ra thì cũng rất tốt, có người thích, có người thương, còn có năm tiểu quý có thể dạy dỗ, đây chẳng phải là cuộc sống nàng mong muốn sao

Độc Cô Diễm ngồi ở bên trong xe ngựa cũng vẫn im lặng, ánh mắt của hần thỉnh thoảng rơi vào trên người Hường Tiểu Văn, Hường Tiểu Văn cũng không biết, khi mình nghĩ sự việc, biểu hiện biến hóa không ngừng trên mặt, rất là khả ái

Độc Cô Diễm nhìn một chút, không khỏi bật cười

Hường Tiểu Văn nhíu mày “Chàng cười cái gì?”

Nàng đã quyết định, là gì cũng không cần băn khoăn quá nhiều, dù sao đã xuyên tới nơi này, cứ thoải mái sống khoái yêu đủ, không hề cơ hội hối hận ngày sau

Độc Cô Diễm vung tay lên, liền kéo Hường Tiểu Văn “Văn nhi, nàng hối hận sao?” Thanh âm ôn nhu như nước, làm người ta nghe trái tim rung động

Hường Tiểu Văn lắc đầu, lẳng lặng nhìn Độc Cô Diễm “Độc Cô Diễm, ta hỏi chàng một vấn đề”

“Được, Văn nhi nàng hỏi, vì phu nhất định đã biết sẽ nói, nói sẽ nói hết.”

“Chàng nghiêm chỉnh chút, ta nói chính là nghiêm chỉnh”

“Văn nhi, vì phu đang rất nghiêm chỉnh, nếu như không đứng đắn, bây giờ nàng ngay cả cơ hội nói cũng không có, vì phu ngay từ lúc mới vừa rồi liền để nàng ở phía dưới”

“Độc Cô Diễm, chàng là tên khốn kiếp” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hường Tiểu Văn tức giận phẫn vận làm một đoàn, hít thở sâu một hơi, nàng dùng thanh âm bình tĩnh nhất nói: “Độc Cô Diễm, nếu như có một ngày, ta nói nếu như, ta rời đi chàng, chàng có ghét ta hay không?”

Độc Cô Diễm trầm mặc một hồi, bàn tay càng ôm Hường Tiểu Văn chặt chẽ hơn. Hần dính vào bên tai của nàng, ôn nhu nói: “Văn nhi, sẽ không có một ngày như vậy, cho dù có ngày đó, ta cũng không cho nàng rời đi ta, ta sẽ dùng ôn nhu của ta, khiến cho nàng không bỏ được rời đi ta, coi như là rời đi một ngày cũng sẽ tâm như lửa đốt, sau đó trở lại bên cạnh bản tướng.”

Hường Tiểu Văn im lặng, liếc Độc Cô Diễm một cái, bất quá đáy lòng, cũng là phiếm ngọt ngào.

Nữ nhân, đối với lời ngon tiếng ngọt của nam nhân mình yêu từ trước đến giờ không có sức chống cự, Hường Tiểu Văn cũng không ngoại lệ.

Nửa đêm, gian phòng của Hường Tiểu Văn, một mặt bóng đen lặng lẽ đi vào.

Đứng ở trước giường, lẳng lặng ngắm nhìn dung nhan ngủ đáng yêu của Hường Tiểu Văn.

Xuyên thấu qua ánh trăng nhàn nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hường Tiểu Văn phát ra một loại sáng bóng nhu hòa, lông mi thật dài khẽ chớp động trong gió nhẹ, đôi môi kiều diễm của nàng đóng chặt, thỉnh thoảng còn có thể vênh lên, phát ra tiếng thở hơi nhỏ.

Mỗi bàn tay to, ôn nhu đưa ra ngoài, nhẹ nhàng vuốt ve một dung nhan ngủ tuyệt mỹ lại khả ái khó tả kia, khi ngón tay chạm đến mặt trắng nõn, hơi ngẩn ra, giống như là gặp ma, hấn càng thêm không bỏ được lấy tay ra.

“Vân nhi...” Thật thấp khê gọi qua, nam tử đưa môi tới, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi nhếch lên kia, chẳng qua là hôn nhẹ như vậy, trái tim nam tử rung động, hấn vốn tính toán hôn xong liền rời đi, nhưng xúc cảm tuyệt vời mềm mại này, khiến cho hấn mê muội.

Hấn rời môi đi, lại rơi xuống lần nữa, lần này, hấn hôn nhiệt tình, không giống nhẹ nhàng mới vừa rồi, hấn mút lấy cánh môi Hường Tiểu Vân, đầu lưỡi khê liếm lấy, thỉnh thoảng dùng hàm răng gặm nhẹ, hấp thu hương vị ngọt ngào của nàng, theo nụ hôn của hấn sâu hơn, hơi thở trong cơ thể dần dần cuồng nhiệt.

Rất muốn đè ở trên người người đáng yêu như vậy, hảo hảo mà trêu mền một phen, nhưng hấn lại không nỡ làm như thế. Hấn muốn ở khi nàng thanh tỉnh, nhìn nàng kiều mỵ thở gấp vui sướng phía dưới hấn.

Dùng sức hôn sâu hơn, hấn tính toán hôn hết liền rời đi.

Nhưng, vào lúc này, người trên giường liếm liếm đầu lưỡi, động tác lơ đãng này, khiến cho thân thể hấn chấn động, lửa dục thật vất vả đè xuống, lần này toàn bộ lên tới.

Hấn cũng bất chấp tất cả, bàn tay thả vào trên gáy Hường Tiểu Vân, đem nàng dán cùng mình thật chặt, môi rơi xuống, mang theo hơi thở cuồng dã của nam nhân, công chiếm ngọt ngào của Hường Tiểu Vân.

“Con muỗi đáng chết, đừng cắn ta”

Pằng ——

Hường Tiểu Vân hươ ra bàn tay, chính xác không có lầm rơi vào phía trên ‘con muỗi’ đó, một khuôn mặt nam nhân, bị tát.

Hường Tiểu Vân bị tràng pháo tay này khiến thức tỉnh, nàng lập tức mở mắt “A...” Bóng đen trước mắt, khiến cho nàng giật mình.

“Vân nhi, là ta, đừng sợ” Thanh âm của Độc Cô Diễm, thật thấp truyền đến.

Hường Tiểu Vân ngẩn ra, ngay sau đó bừng tỉnh hiểu ra. Cả giận nói: “Độc Cô Diễm chàng dám tặc, chàng nửa đêm không ngủ, chạy tới phòng ta làm gì” Chân đạp một cái, tính toán đá Độc Cô Diễm ngồi ở trên giường nàng đá xuống.

Đôi chân kia vừa mới vươn ra, liền bị Độc Cô Diễm cầm lấy.

“Chàng, chàng buông ra”

Chân ngọc nhỏ nhỏ bị bàn tay Độc Cô Diễm nắm hoàn toàn, lòng bàn chân còn truyền đến hơi nóng bỏng trong lòng bàn tay Độc Cô Diễm, nhiệt khí như vậy, khiến cho lòng bàn chân nàng tê dại, toàn thân cũng giật mình theo.

Biến thái, người này làm gì nắm chân của nàng không thả? Chẳng lẽ người này là một người yêu chân điển hình?

Hường Tiểu Vân ngây ngốc nhìn về Độc Cô Diễm, vừa nhìn đến, mới phát hiện Độc Cô Diễm lại dùng một loại ánh mắt rất nóng rực nhìn chân của nàng.

Thân thể Hường Tiểu Vân run lên, quả nhiên, người này quả nhiên là người yêu chân. Lúc này trong đầu của nàng, thoáng qua vô số hình ảnh bỉ ổi...

Độc Cô Diễm không nhúc nhích nhìn chân ngọc của Hường Tiểu Vân, gian phòng mặc dù có chút tối, nhưng hấn là người luyện võ, thị lực ở trong bóng tối cũng rất tốt, lúc này chân ngọc đang bị nắm kia, thật đẹp, da mịn màng tuyết trắng, năm ngón chân khéo léo khê vênh lên, giống như là những viên ngọc châu, khả ái cực kỳ, trong bóng tối, hấn có thể cảm giác được, chân Hường Tiểu Vân hấn đang nhìn soi mói, từ từ đỏ...

Tay vừa động, hấn nhẹ nhàng vuốt ve chân ngọc khả ái kia.

“Ha ha ha ha... Thật là nhột... Ha. Độc Cô Diễm, chàng, chàng đừng sờ ta” Hường Tiểu Văn bị sờ, chỉ cảm thấy một cổ tê dại từ lòng bàn chân hiện tới toàn thân, giống như là điện, trừ nhột ra, còn có một cổ xao động.

Con người Độc Cô Diễm tối sầm lại, lần này tiếng cười như chuông bạc của Hường Tiểu Văn hẳn vừa nghe tới, không thể nghi ngờ là thống khổ lớn nhất, nơi cổ họng bỗng nhúc nhích qua một cái, lửa nóng dưới thân trướng lên khiến hẳn thật khó chịu.

75. Chương 75: Văn Chương Trôi Chảy

Gầm nhẹ một tiếng, Độc Cô Diễm nhào tới.

“Uy, chàng làm gì vậy... Chàng đừng đưa vào, biến thái, khốn kiếp, lưu manh, dâm tặc, sao tay của chàng lại sờ chỗ kia...”

Độc Cô Diễm vốn là có thể khắc chế được, nhưng Nghe tiếng thét chói tai của Hường Tiểu Văn, phản thú trong cơ thể hẳn hoàn toàn bộc phát.

Nếu không tấn công, hẳn chỉ có nước thổ huyết mà chết.

Cho nên, Độc Cô Diễm không chần chờ gì nữa, vươn tay, ngày càng khơi dậy, mang theo hơi thở nam nhân nóng tràn đầy dục hỏa, hẳn mơn trớn cái cổ trắng ngần của Hường Tiểu Văn, ở xương quai xanh của nàng, đột nhiên di chuyển xuống phía dưới, từ từ xuống hai ngực...

Cách một lớp áo, bàn tay kia đi đến, xoa nắn không biết mệt, vân vê, nhào nặn, dưới ma sát chườm, hai nụ hoa bé nhỏ dần dần vươn cao...

Hường Tiểu Văn thở gấp, đại não lại tiếp tục bất tỉnh.

Độc Cô Diễm thầm cười một tiếng: “Văn nhi, nàng không thích ta làm như vậy sao? Cái này... thế nào...” Hai ngón tay kẹp một nụ hoa kéo lên

“A... ư... Độc Cô Diễm, chàng là tên khốn kiếp...” Từng dòng điện chạy dọc sống lưng, nàng, nàng nên kiên trì không được như vậy.

“Văn nhi, nàng thích đúng không?” Đầu chậm rãi đi xuống, đẩy áo lên, dùng sức hút nụ hoa nhỏ kia.

“Ừ...” Nàng không nhịn được bật ra âm thanh, một màu hồng nhuộm hết cái cổ trắng ngần của nàng, giống một đóa hồng mới nở, sưng mề người.

Trời ạ, loại âm thanh này là từ nàng mà ra.

Thật là YD, tại sao nàng lại có thể như vậy YD. Không được, tuyệt đối không thể phát ra loại âm thanh này, thật là bẽ mặt.

Hường Tiểu Văn cắn chặt hàm răng, không để ỉnh phát ra âm thanh nào.

Độc Cô Diễm thấy vậy cười nham hiểm, vươn hai ngón tay, hơi dùng sức, khê mở miệng của Hường Tiểu Văn: “Văn nhi, ta thích nghe âm thanh tuyệt vời của nàng.”

Trong lúc nói chuyện, hẳn cũng không quên xoa nắn, Hường Tiểu Văn thấy kỹ thuật của hẳn cao siêu, đại não lại hỗn loạn thêm.

Không được, nàng phải quyết tâm, cái tên YD Độc Cô Diễm này, thật có kinh nghiệm...

Kinh nghiệm? Nghĩ đến hai chữ này, trong lòng Hường Tiểu Văn có chút không thoải mái, lãnh cảm liền xuất hiện, giống như là một chậu nước đá đổ từ trên đỉnh đầu xuống, rất lạnh lẽo.

Nàng nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Độc Cô Diễm, sau đó, đang trong lúc nhiệt tình của Độc Cô Diễm dâng cao hết sức nàng cong chân lên, cảm giác được rõ ràng là chân mình đang chạm phải một vật rất cứng, cho nên, nàng hung hăng nâng chân lên, dùng sức đập mạnh...

“Ngao...” Độc Cô Diễm gầm nhẹ một tiếng, giật bắn người, liếc Hướng Tiểu Văn một cái, sau đó ánh mắt kia toàn tâm toàn ý rơi vào nơi nào đó, đau khổ nói: “Văn nhi, nàng thật là ác độc, ta phải xem nó có bị gãy chưa.”

Nói xong, liền giả vờ cúi đầu trước mặt Hướng Tiểu Văn.

“A...”

“Độc Cô Diễm trời đánh... Cút cho lão nương...”

Một âm thanh chấn động cả phủ tướng quân truyền ra, Độc Cô Diễm chạy mất, hẩn ngẩng đầu nhìn ánh trăng, cúi đầu liếc mắt nhìn huynh đệ nhà mình, thàn than, tối nay, nhất định không thể chợp mắt.

Sáng sớm hôm sau, ở Đại sảnh.

Năm tiểu quỷ ngồi trên bàn ăn cơm, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn trộm về phía cha của mình, chỉ nhìn thấy Độc Cô Diễm ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt như đang chìm vào hồi ức.

Sắc mặt của phụ thân, sao lại tiêu tụy như vậy? Chẳng lẽ bị nhũ mẫu làm cho... (phía trong đều là suy nghĩ tà ác)

Hai mắt lão tứ Độc Cô Sương sáng ngời, bé bỏ dưa xuống, cầm một trái chuối đưa đến trước mặt Độc Cô Diễm: “Phụ thân, cái này người nên ăn nhiều vào, mới có lợi cho người.”

Độc Cô Diễm ngẩng đầu, ngạc nhiên.

Lão tam Độc Cô Phi thấy vậy, làm sao có thể thua lão tứ đúng không? Cho nên, hẩn gấp một miếng trứng chiên cà chua, thả vào chén Độc Cô Diễm.

“Phụ thân, ăn nhiều trứng chiên cà chua, tốt rất nhiều chỗ.”

Độc Cô Diễm nhìn chằm chằm miếng trứng chiên cà chua kia, hai tròng mắt chợt lóe lên.

Lão nhị Độc Cô Khuynh nghiêng người cười đắc ý với hai người kia, nghiêm chỉnh gấp một con cá bỏ vào chén của Độc Cô Diễm: “Phụ thân, ăn con cá này đi, rất có ích đối với hoạt động ban đêm của người.”

Độc Cô Diễm nắm đôi dưa, run run tay.

Lão đại không phục, mắt thấy không còn loại thức ăn nào “bổ” ở trên bàn, vừa tức vừa giận, hẩn nhìn chằm chằm vào cá hấp mình thích ăn nhất, hai mắt sáng ngời.

Đôi dưa lập tức bay sang, đẩy miếng cá kia ra, gấp một cọng hành, bỏ vào chén của phụ thân hẩn: “Phụ thân, ăn hành, ăn hành, bảo vệ việc sinh long đoạt hổ hàng đêm.”

Tay cầm dưa của Độc Cô Diễm run run, không đỡ được, phịch một tiếng, dưa rơi trên mặt đất.

Lão tứ không phục, nói: “Lão đại, hành đâu có tác dụng gì?”

Lão đại cãi lại: “Lão tứ, muội biết cái gì, hành có thể kích thích tiếp xúc cơ thể con người. Ai nói vô dụng.”

Lão nhị vừa nghe, cười đến đau cả bụng: “Không phải, không phải, con cá này mới là loại thực phẩm tăng cường lý tưởng. Đặc biệt là thịt cá mập, là chất xúc tác.”

Lão tam bị rơi về phía sau, hết sức không cam lòng: “Các huynh nói lung tung, trứng chiên cà chua này đẹp mắt, hấp dẫn nhất, nó mới có thể là thực phẩm mà cơ thể thú trong phụ thân muốn.”

Lúc này, lão ngũ cầm một cái hộp tinh xảo đi tới, vỗ vỗ cái nắp, nhìn về phía bốn người đang tranh chấp: “Đừng cãi nữa, những thức ăn kia của các người tính làm cái gì, hãy xem thập toàn đại bổ hoàn của đệ nè.”

Đương đương đương đương...

Cái hộp kia mở ra, cầm một viên thuốc màu đen phát ra ánh sáng quỷ dị, tay nhỏ bé vươn lên, đưa đến trước mặt Độc Cô Diễm: “Phụ thân, đây là thuốc bổ con mượn từ Vương bá, đảm bảo người ăn sẽ thấy hiệu quả, đảm bảo tự mình làm chủ, văn chương trôi chảy.”

Độc Cô Diễm không còn cách nào giữ vững tinh thần mình nữa rồi, mặt hần dài ra, bất đắc dĩ quát: “Để cho ta ăn cơm cho ngon đi.”

Năm tiểu quỷ im lặng, vùi đầu vào bát cơm.

Hương Tiểu Vân bưng đĩa rau đi ra, nhìn thấy một màn này. Theo sự xuất hiện của nàng, sáu loại ánh mắt cùng rơi vào trên người nàng.

“Sao mọi người lại nhìn ta như vậy?” Những ánh mắt này thật là quỷ dị.

“Không có gì.” Độc Cô Diễm mỉm cười lên tiếng.

Nhưng khi tiếng hần vừa dứt, lão tứ Độc Cô Sương đã tiếp lời: “Nhũ mẫu, chúng ta đang thảo luận làm sao để có thể làm cho phụ thân thêm cường tráng.”

“Cường tráng?” Nàng nhìn thế nào cũng thấy nam nhân này đủ cường tráng rồi, căn bản là không cần nữa.

Lão tam Độc Cô Phi tiếp lời: “Đúng vậy, nhũ mẫu, chúng ta chính là nói cường tráng.”

Lão nhị Độc Cô Khuynh nghiêng nghiêng cười có thâm ý khác: “Giống như một loại cường tráng như sắt cứng.”

Lão đại Độc Cô Ly nhắm về phía Hương Tiểu Vân mà cười: “Nhũ mẫu yên tâm, chúng ta nhất định sẽ khiến cho phụ thân cường tráng thêm.”

Nghe lời nói của bốn tiểu quỷ này, Hương Tiểu Vân cảm thấy có một loại dự cảm xấu.

Quả nhiên...

“Nhũ mẫu, tối nay người hãy để cho phụ thân ăn viên thập toàn đại bổ này đi, đảm bảo nhũ mẫu sẽ lãng lãng trên mây.”

76. Chương 76: Đi Đạo Kỳ Viện

Hương Tiểu Vân , đối với năm tiểu quỷ này, nàng chỉ có thể dùng hai chữ thiên tài để hình dung.

Độc Cô Diễm ở một bên cũng là nghe đến mặt tái đi, lông mày nhướng lên, vừa định muốn quở trách bọn chúng, lại thấy Hương Tiểu Vân ánh mắt sáng quắc nhìn mình chăm chăm, thật giống như mình phạm vào tội ác tày trời nào đó, lời quở trách liền không nói ra miệng được.

Hương Tiểu Vân ngược lại dùng ánh mắt dụ dỗ nhìn về năm tiểu quỷ, cố gắng để cho nụ cười trên mặt ôn nhu vô cùng. “Nói cho nhũ mẫu nghe, là ai nói cho các con biết điều này?”

Đối đãi với trẻ con, nhất định không thể sử dụng bạo lực.

Năm tiểu quỷ nhất tề nhìn Hương Tiểu Vân, thần sắc cổ quái.

Lão Tứ Độc Cô sương bất mãn nói: “Nhũ mẫu, không nên coi chúng con là đứa trẻ ba tuổi có được hay không, chuyện tối qua của người cùng phụ thân, chúng con đều biết. Không phải là bổ nhào cùng bị bổ nhào sao, cũng không phải là chưa từng xem qua, có gì tốt mà che với dấu.”

Hương Tiểu Vân hoảng sợ vụn phần, nhìn chăm chăm Độc Cô Sương, chấn động thật lâu không thể nói ra lời.

Lão Tam cười đến phá lệ vô sỉ. “Nhũ mẫu, người cùng phụ thân, rốt cuộc là người nào bổ nhào vào người nào?”

Hương Tiểu Vân thân thể bị chấn động đến run rẩy.

Lão Nhị thần sắc nhàn nhạt nói tiếp: “Hết thủy đều có khả năng.”

Khoé miệng Hương Tiểu Vân run run một hồi. Lão nhị này có lai lịch gì, thậm chí cả lời quảng cáo của nhãn hiệu Ning cũng biết.

Lão Đại không có nói tiếp, chỉ là hăng hái nhìn chăm chăm Hướng Tiểu Văn, thấy vậy Hướng Tiểu Văn da đầu tê dại.

Mà Tiểu Ngũ tên này cường đại nhất, nhìn chăm chăm Hướng Tiểu Văn bắn một câu: “Nhũ mẫu, người đừng giả bộ nữa, chúng con đều biết gian tình của người cùng với phụ thân rồi.”

Một bên Độc Cô Diễm quăng cho Hướng Tiểu Văn một ánh mắt đồng tình, trong ánh mắt kia bắt đặc dĩ tuyệt không thể ít hơn so với Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn rút cuộc quyết định dụ dỗ, nụ cười trên mặt đều nhanh muốn cương rút, nhưng nàng còn đang kiên trì, cười đến hơi có chút dữ tợn: “Nhũ mẫu nói lại một lần nữa, nhũ mẫu với phụ thân các con là trong sạch, trong —— sạch ——...”

Năm tiểu quỷ bỗng nhiên trợn trắng mắt, khinh bỉ quét Hướng Tiểu Văn một cái.

Lão Đại: “Nhũ mẫu người đừng giả bộ thuần khiết.”

Lão Nhị: “Thanh giả tự thanh*, nhũ mẫu, người khấn trượng như vậy, chẳng lẽ thật sự có gian tình?”

*Thanh giả tự thanh:khi mình trong sạch thì tự mình trong sạch, không cần biện bạch hay bào chữa cũng sẽ trong sạch.

Lão Tam: “Nhũ mẫu, nói dối là vô sỉ.”

Lão Tứ: “Nhũ mẫu, chúng con hiểu.”

Tiểu Ngũ: “Tình, tình, tình...”

Hướng Tiểu Văn nổi giận, hoàn toàn bộc phát.”Mẹ nó, lão nương nói, không có gian tình, là trong sạch, có nghe hay không, là... trong sạch.”

Bỗng nhiên, cả đại sảnh an tĩnh.

Hướng Tiểu Văn rút cuộc thật sâu hiểu ra. Đối với năm tiểu quỷ này nhất định phải sử dụng bạo lực, vẫn là càng dữ dội càng tốt.

Buổi trưa, Độc Cô Diễm mang theo Hướng Tiểu Văn ra khỏi phủ tướng quân, bắt đầu lần đầu tiên hẹn hò của bọn họ.

Đứng ở cửa, Độc Cô Diễm ánh mắt ôn nhu nhìn Hướng Tiểu Văn. “Văn Nhi, nàng có chỗ nào muốn đi hay không?”

Hướng Tiểu Văn vừa nghe Độc Cô Diễm nói, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một đoạn tiểu thuyết xuyên không kinh điển, đó chính là nữ chủ xuyên qua, nhất định phải đi kỹ viện một chuyến.

Cho nên, nàng cười đến mặt mày cong cong, ngượng ngùng nói: “Ta là rất muốn đến một chỗ, bất quá chàng trước phải đáp ứng ta, nhất định phải đáp ứng cho phép ta đi, ta mới nói.”

Độc Cô Diễm nhướn mày cười một tiếng.”Văn Nhi nàng yên tâm, trừ việc lên trời hay xuống đất, chỗ nào nàng muốn đi, bổn tướng đều có thể dẫn nàng đi. Bổn tướng nói rồi, hôm nay cả người đều là của nàng.” Nói xong, không quên mập mờ nháy mắt.

Hướng Tiểu Văn không dám đến ánh mắt phóng điện của hắn, vẻ mặt mong đợi nói ra chỗ từ lâu đã hướng tới. “Kỹ viện.”

“... Kỹ viện?”

“Ta muốn đi kỹ viện, hơn nữa còn là kỹ viện lớn nhất Ngân Nguyệt vương triều.”

Độc Cô Diễm miệng vừa kéo “Văn Nhi, địa phương kia quá hỗn loạn, chúng ta vẫn là đổi lại chỗ khác đi.” Chủ yếu nhất là, kỹ viện loại địa phương này nam nhân quá nhiều, hắn không muốn Văn Nhi của hắn bị nam nhân khác nhìn trộm.

Hương Tiểu Văn tức giận lên tiếng, tà tà liếc Độc Cô Diễm. “Mới vừa rồi là ai nói trừ lên trời hay xuống đất, chỗ ta muốn đi đều sẽ mang ta đi?”

Độc Cô Diễm bất đắc dĩ, nhưng ngay sau đó ánh mắt chợt lóe, lại cười lên, hần đến gần Hương Tiểu Văn, mập mờ nói: “Văn Nhi, dẫn nàng đi kỹ viện không phải là không thể được, nhưng... khuya hôm nay, nàng phải...” Câu nói kế tiếp, Độc Cô Diễm áp vào lỗ tai của Hương Tiểu Văn, nói rất nhỏ.

Hương Tiểu Văn nghe xong, đỏ mặt lên, giận dữ hét: “Độc Cô Diễm, chàng có thể không YD như vậy không?..”

“Không thể.”

“Chàng rốt cuộc muốn mang ta đi hay không, không mang theo ta tự mình đi.” Chỉ cần có bạc, nàng còn sợ không ai dẫn đường sao.

“Được rồi, ta dẫn nàng đi là được. Bất quá sau khi tới đó, không cho phép nàng nhìn nam nhân khác, có nghe hay không?”

“Được.”

[Cả Ngân Nguyệt vương triều kỹ viện lớn nhất, phân điểm ở cả Ngân Nguyệt vương triều có vài chục tiểu lâu, mà ở kinh thành này, còn lại là tổng điểm ‘nhất thưởng tham hoan’ sở tại.]

Trước cửa Nhất Thưởng tham hoan, tuy là ban ngày, nhưng dòng người cũng là không giảm, một đám nữ nhân đứng ở cửa chiêu khách rồi rít vẩy khăn lụa trong tay, hướng về phía nam nhân đi ngang qua che miệng mà cười.” Vị đại gia này, còn đi đâu, vào vui đùa một chút nha, thiếp nhất định sẽ hảo hảo mà hầu hạ ngài...”

Độc Cô Diễm cùng Hương Tiểu Văn xuất hiện ở cửa Nhất thưởng tham hoan, nhìn qua chính là một màn cực kỳ náo nhiệt này.

Trong đó bóng dáng Độc Cô Diễm cao lớn tuấn mỹ vừa xuất hiện, mấy chục nữ nhân chiêu khách kia mắt sáng ngời, lập tức uốn éo vòng eo hướng Độc Cô Diễm đi tới.

Mười mấy nữ nhân mông to mướt mà, đem Hương Tiểu Văn giả nam trang đẩy ra ngoài, mọi người như sói như hổ đói vây bắt Độc Cô Diễm.

“Oa, vị gia này thật anh tuấn, ngài là lần đầu tiên tới sao, thiếp gọi Ái Ái, ngài có thể gọi người ta là Tiểu Ái Ái.”

“Gia, người ta gọi Hồng Hồng, gia nếu là lần đầu tiên tới, vậy để cho Hồng Hồng hảo hảo mà vì ngài giới thiệu đi.”

“Công tử, ngài xem thật mạnh mẽ nha.”

...

Hương Tiểu Văn liếc mắt Độc Cô Diễm một cái, nhìn lại bảng hiệu thanh lâu này một cái, sau đó cất bước đi vào.

Độc Cô Diễm sau khi nhìn đến Hương Tiểu Văn tiến vào, con ngươi màu đen lạnh lùng quét đám nữ nhân này một cái, chính là một ánh mắt, làm cho đám nữ nhân đều không khỏi run lên.

Trời ạ, ánh mắt thật là đáng sợ.

Nhất thời, tất cả mọi người ngoan ngoãn thối lui, trong lòng hiểu, nam nhân tuấn mỹ như thiên thần này, không phải là người mình có thể chạm vào.

Độc Cô Diễm không chần chờ, cất bước tiến vào trong Nhất Thưởng tham hoan.

Vừa mới đi vào, liền thấy Hương Tiểu Văn bị một đám nữ nhân lôi kéo, ánh mắt của hắn chợt lóe ánh sáng lạnh, bước dài tới, một tay kéo Hương Tiểu Văn, lạnh lùng trợn mắt nhìn đám nữ nhân này một cái, đang muốn nói chuyện, thì ánh mắt của hắn liếc thấy một người.

“Huyền Mộc, hắn tại sao lại ở chỗ này?” thấp giọng nỉ non một câu, Độc Cô Diễm ôm Hướng Tiểu Văn, đi tới phương hướng Huyền Mộc ly khai.

“Này, Độc Cô Diễm, chàng muốn dẫn ta đi đâu?” Hướng Tiểu Văn thấy Độc Cô Diễm lôi kéo nàng đi vào một chỗ Thiên viện trong kỹ viện, nàng không khỏi lên tiếng hỏi.

Độc Cô Diễm nhìn chỗ rẽ nơi Huyền Mộc biến mất, hơi nhú lông mày, sau đó nhìn Hướng Tiểu Văn trả lời: “Văn Nhi, nàng đi theo ta, bất quá, không được lên tiếng.”

77. Chương 77: Các Người Hiểu, Thời Gian “này Nọ Í Ế Í Ế”

Hướng Tiểu Văn rất ít thấy thần sắc Độc Cô Diễm ngưng trọng như thế, nàng đoán có thể có liên quan đến nam nhân mới vừa rời Độc Cô Diễm thấy.

“Ừ, ta không lên tiếng.”

Mắt lạnh của Độc Cô Diễm chợt lóe, lôi kéo Hướng Tiểu Văn đi vòng qua cua queo.

Queo cua rồi là một dãy nhà thanh nhã, trong sân trồng đầy các loại trúc xanh, đứng ở trong đó, giống như đi vào tiên cảnh, rất đẹp.

Hướng Tiểu Văn nhìn cảnh sắc rất đẹp bốn phía, không khỏi sợ hãi than liên tiếp: “kỹ viện? Trời ạ, cũng quá hữu tình rồi, số lượng quá lớn, từng cọng cây ngọn cỏ trong vườn hoa này, cũng lộ ra một cổ kỳ ảo thanh nhã, căn bản không liên hệ với kỹ viện. Ngay lúc này, Hướng Tiểu Văn mang vẻ mặt vô cùng sùng kính đối với chủ nhân sau lưng của Nhất Thuởng Tham Hoan này.

Mẹ nó, thật tài tình.

Độc Cô Diễm nhìn viện giống như tiên cảnh này, chân mày cũng là càng nhíu càng chặt.

Huyền Mộc là trợ thủ đắc lực nhất trong Thiên Địa Thập Tam Huyền của hắn trừ Huyền Thanh ra, võ công cao cường, suy nghĩ tỉ mỉ, làm việc luôn luôn trầm ổn cẩn thận, mà hắn càng thêm nổi danh lạnh như băng vô tình.

Lần này hắn tới kỹ viện, rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ là phát hiện ẩn tình gì? Hay là trong viện này có nhân vật thần bí nào tồn tại.

Độc Cô Diễm trầm ngâm một lát sau, quyết định đi tìm tòi đến tột cùng. Lấy hiểu rõ của hắn đối với Huyền Mộc, Huyền Mộc tuyệt đối không thể nào xuất hiện ở kỹ viện, nếu xuất hiện, đó chính là sẽ có chuyện bí mật quan trọng cần tra.

Vì vậy, Độc Cô Diễm ôm Hướng Tiểu Văn, mũi chân điểm một cái, tung người nhảy lên trên nóc nhà một gian phòng, cẩn thận dời đi mấy mảnh ngói, mắt ưng sắc bén của Độc Cô Diễm nhìn vào phòng từ khe hở.

Hướng Tiểu Văn thấy vậy, cũng tò mò nhìn vào khe hở kia.

Chỉ có một nữ tử áo trắng dung mạo thanh lệ ngồi ở trước giường, ánh mắt oán niệm vô cùng nhìn chằm chằm Huyền Mộc. “Người còn tới làm gì? Chỗ này của ta không hoan nghênh người, đi đi.”

Gương mặt tuấn tú xem ra lạnh như băng không chút biểu tình của Huyền Mộc, lúc nhìn đến nữ tử áo trắng này lại trở nên vô cùng ôn nhu. “Linh Nhi, nàng đừng như vậy, ta tới dẫn nàng đi.”

Lúc Độc Cô Diễm thấy Huyền Mộc ôn nhu, thiếu chút nữa khiếp sợ, thân thể vừa động, mảnh ngói kia phát ra thanh âm rất nhỏ nhẹ xém chút rơi xuống, cũng may hắn nhanh tay nắm lại, trong lòng thầm nghĩ. Thiên Địa Thập Tam Huyền cho tới bây giờ đều là lãnh huyết vô tình, mà Huyền Mộc vô tình nhất trong mười ba người, gương mặt băng giá cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi, không nghĩ tới hôm nay hắn lại thấy được Huyền Mộc ôn nhu. Ngoài khiếp sợ, hắn càng thêm tò mò nhìn một màn bên trong phòng.

Nữ tử áo trắng cau mày, tinh thần chán nản. “Không cần, ta sẽ không đi với người.”

Huyền Mộc đi tới. “Linh Nhi, nếu ta phá hủy thanh bạch của nàng, tự nhiên sẽ phụ trách, ta phải dẫn nàng đi.”

Hương Tiểu Văn nghe đến đó, . Nàng từ trên xuống dưới nhìn Huyền Mộc mấy lần, cảm thấy người này nguyên lai là loại khó chịu.

Nữ tử áo trắng rất là kích động, mơ hồ mang theo tiếng khóc. “Huyền Mộc, thì ra người là bởi vì vậy mới dẫn ta đi.”

Huyền Mộc cau mày “Linh Nhi, ta...”

Nữ tử áo trắng cắt đứt lời hắn. “Đủ rồi, người đi ngay, đi đi, ta không bao giờ muốn gặp người nữa.”

Huyền Mộc không nói gì thêm, hắn đứng ở nơi đó nhìn nữ tử áo trắng thật lâu, xoay người muốn rời khỏi.

Hương Tiểu Văn xem tới đây, thiếu chút nữa muốn mắng ra miệng. Mẹ nó, có làm hay không, cứ như vậy mà đi? Nhìn lại phía dưới, mặt nàng kia cực kỳ bi ai, hai hàng thanh lệ trượt xuống khuôn mặt xinh đẹp, Hương Tiểu Văn nhìn đến tâm cũng nhéo lên.

Hương Tiểu Văn kích động, nàng muốn đi xuống hung hăng dạy dỗ tên Huyền Mộc này, thực sự quá đáng rồi, ăn sạch con gái nhà người ta, trộm tâm con gái nhà người ta, bây giờ lại phải mông bỏ đi, quả thật là cầm thú.

Độc Cô Diễm vội vã ôm lại Hương Tiểu Văn, để cho nàng thật chặt dính vào trước ngực của mình, chỉ sợ nàng thật lao xuống, quấy rầy đến người khác.

Hương Tiểu Văn trừng Độc Cô Diễm một cái, ánh mắt kia rõ ràng viết: Độc Cô Diễm, chàng mau buông ta ra, ta muốn đi xuống dọn dẹp Huyền Mộc đáng chết đó.

Độc Cô Diễm tà mị nhìn mặt Hương Tiểu Văn, dính vào bên tai của nàng, lè lưỡi liếm liếm vành tai của nàng, Hương Tiểu Văn chỉ cảm thấy dòng điện vọt khắp toàn thân, nếu như không phải là Độc Cô Diễm ôm nàng, sợ rằng nàng thật té xuống.

Còn có, chỗ hai tay Độc Cô Diễm ôm, lại... lại ở trên ngực của nàng.

Thỉnh thoảng, người này còn ngất... ngực của nàng.

Trời ơi, tên biến thái dâm dăng này, lúc này rồi mà vẫn không quên ăn đậu hũ của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nộ khí đằng đằng nhìn Độc Cô Diễm, ánh mắt kia như hận không được bóp chết hắn.

Độc Cô Diễm lại cười đến mị hoặc, không chút nào để ánh mắt Hương Tiểu Văn vào trong mắt. Bàn tay đặt trên ngực, càng thêm có lực nắm chặt...

“Ừm...” Một tiếng ưm rất nhỏ, từ trong miệng Hương Tiểu Văn thoát ra, nàng mắc cỡ chết được, lại phát ra loại thanh âm dâm dăng này.

Độc Cô Diễm nhìn Hương Tiểu Văn vừa xấu hổ vừa giận, tâm tình thật tốt, nhẹ nhàng in nụ hôn trên trán nàng, rồi sau đó ánh mắt trở lại với trong phòng.

Chỉ thấy trong nháy mắt Huyền Mộc xoay người sắp sửa rời đi kia, hắn giống như là suy nghĩ rõ cái gì, liền lĩnh phóng tới chỗ nữ tử áo trắng, vung tay lên, ôm nữ tử áo trắng vào trong ngực thật chặt. “Linh Nhi, ta, ta yêu nàng.”

Nữ tử áo trắng nghe lời nói của Huyền Mộc..., thân thể chấn động, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không thể tin điều mình vừa nghe, ngay sau đó là vô cùng vui mừng. “Huyền Mộc... chàng...”

Lời nói tiếp theo, bị môi của Huyền Mộc cuồng dã hôn xuống.

Trên nóc phòng Độc Cô Diễm và Hương Tiểu Văn xem một màn này, thân thể hai người cũng run lên, vừa định rời khỏi, lại nghe được phía dưới truyền ra từng trận thanh âm xé rách áo, ào ào —— ánh mắt đảo qua, chỉ thấy áo rách rơi đầy đất phía dưới giường êm.

Hương Tiểu Văn thấy vậy, lập tức xoay người ngăn trở Độc Cô Diễm, không để cho hắn thấy thân thể xinh xắn của nàng kia.

Mà Độc Cô Diễm cũng cùng lúc đưa tay che mắt Hương Tiểu Văn, trừ hắn ra, hắn tuyệt đối không cho phép Hương Tiểu Văn xem đến ‘lão nhị’ của nam nhân khác.

Đang ở hai người làm xong một loạt động tác, phía dưới truyền đến trận trận thanh âm “này nọ í í í” “này nọ í í í”. (#Ami: haha ta ko cần dịch phải ko, các bạn hiểu mà =]])

Hướng Tiểu Văn (ngay đơ) đến thân thể cũng run run, này, này, Huyền Mộc này cũng quá đói khát đi? Cứ như vậy... liên, liên, liên bắt đầu vận động rồi? Không phải là còn có khúc nhạc dạo gì đó sao?

Độc Cô Diễm phía sau nàng nghe được thanh âm này, cũng là sống lưng cứng đờ, thân thể lập tức nổi lên biến hóa.

Hướng Tiểu Văn ngồi ở trên đùi của hắn, rõ ràng cảm giác được mình bị một vật gì đó thô sáp chĩa vào, hơn nữa thô sáp này, vẫn càng không ngừng trở nên to lớn, trở nên to lớn, lại biến lớn...

Hướng Tiểu Văn run lên, tính toán đẩy lui thân thể, tránh ra ‘thứ’ nguy hiểm đó.

Nhưng mới vừa động, liền bị Độc Cô Diễm đưa ra một cái tay đè xuống, chết tốt không chết, chỗ ngồi xuống vừa lúc là cái móng của nàng, cũng vì vậy, vật thô sáp gì đó, liền chống ở trung tâm chân của nàng...

Hướng Tiểu Văn cảm thấy thân thể mình giống như là bị sét đánh, dòng điện vọt khắp toàn thân.

Mà Độc Cô Diễm phía sau nàng, lại ôm sát hông của nàng, đem thân thể của nàng, chặt chẽ đi xuống, không có một tia khe hở dính vào phía trên ‘thứ’ đó...

78. Chương 78: Các Người Hiểu Thời Gian “này Nọ Í Í Í Í” (2)

Ánh mắt bị ngăn cản, không thể dùng để trừng hắn, mà thân thể lại bị ôm thật chặt, không thể xoay người, cũng không thể lấy tay công kích, nhưng nàng có thể cãi lại.

Vì vậy, Hướng Tiểu Văn khom người há miệng, ngậm một vật, chuẩn bị cắn, nhưng, nhưng cảm giác kia không đúng, sẽ không phải là...

Hướng Tiểu Văn kinh hãi vạn phần, trời ơi, nàng thể nào xui xẻo như vậy, thể nhưng khê cắn, liền cắn được ...

Độc Cô Diễm trong nháy mắt Hướng Tiểu Văn ngậm, thân thể giật mình, giống như là bị tia chớp kịch liệt đánh trúng, một cổ tê dại trải rộng toàn thân, tay vòng ôm Hướng Tiểu Văn, càng thêm nóng đến giống như lửa mạnh.

Phát ra gầm nhẹ như thú. Cũng may người phía dưới đã có lửa nóng, cho nên cũng không có phát hiện bọn họ trên nóc phòng.

Hướng Tiểu Văn ý thức được là vật gì rồi, lập tức ngồi thẳng lên, tính toán phun ra.

Nhưng Độc Cô Diễm liền đè lại nàng, không để cho nàng động.

Thứ bị nàng ngậm, càng ngày càng lớn, càng ngày càng nóng...

Cách quần áo, Hướng Tiểu Văn tinh tường cảm nhận được ‘thứ’ cường đại đó.

((G3m: chắc, cứ đến những màn vô tình này là tác giả lại vô lý, không hiểu được))

“Ồ...” Nàng muốn nói, mau buông nàng ra, nhưng mở to miệng thì có nước miếng chảy xuống, một màn này, mạnh mẽ kích thích Độc Cô Diễm, eo lắc một cái, thể nhưng động...

Hướng Tiểu Văn kinh hãi sinh ra xấu hổ, chân mày nàng nhíu một cái, há to miệng dùng sức khê cắn, nháy mắt, Độc Cô Diễm thống khổ đến thân thể xoay qua, không thể không buông Hướng Tiểu Văn ra.

Hướng Tiểu Văn vừa được tự do, lập tức muốn văng ra, nhưng tay Độc Cô Diễm lại không chút nào động, nàng cũng không dám có động tác quá lớn, sợ kinh đến hai người đang ‘vận động’ bên dưới, đến khi đó bốn người bọn họ cũng sẽ lúng túng chết.

Độc Cô Diễm cũng sợ điểm này, vừa rồi mới cực lực nhấn nại dục hỏa của mình, nếu không mới vừa rồi coi như Hướng Tiểu Văn dùng sức cắn hắn, hắn cũng tính toán mang nàng rời đi, lập tức tìm một chỗ không người mà muốn nàng...

Trận giao chiến của Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Văn vừa mới dừng lại, phía dưới lại đang này lúc truyền ra trận thanh âm mắc cỡ.

Nữ tử áo trắng làm như chịu nhịn cái gì, cắn môi phát ra tiếng rên thật thấp. “Ư... A... Ô... A...”

Thanh âm rất là thấp thẳm. “Ngao... Oh... Um... Phì phì...”

Hường Tiểu Văn , thanh âm này...

Dục hoả Độc Cô Diễm áp chế nghe được thanh âm này, lại bắt đầu ùn ùn kéo đến đột kích.

Con người tối sầm lại, hắc khắc chế không được rồi, giờ mà không đi, còn chờ đợi nữa hắc nhất định sẽ phun máu mà chết.

Vung tay lên, ôm Hường Tiểu Văn tung người rời đi. Trong phòng, Huyền Mộc và nữ tử áo trắng kia không chút nào phát giác mới vừa rồi có người đã tới, hai người lúc này đang “này nọ í é í é” đến một cảnh giới khác...

Độc Cô Diễm ôm Hường Tiểu Văn rời đi Nhất Thuởng Tham Hoa, bóng dáng của hai người rơi vào trong sân khác.

Nhà này cách phủ tướng quân không xa, nơi đây cũng là tỉnh mạch khác biệt, tầng lớn hoa hoè[1] nở cực kỳ mỹ, gió nhẹ lướt qua, làm người ta sáng khoái không nói ra được.

Chân Độc Cô Diễm vừa mới rơi xuống đất, liền ôm Hường Tiểu Văn đẩy cửa vào một gian phòng. Hường Tiểu Văn nóng nảy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thoáng qua sợ hãi. Nghe nói lần đầu tiên rất đau, càng nghĩ càng cảm thấy kinh khủng.

Tay nhỏ bé níu lấy y phục Độc Cô Diễm thật chặt, cười đến mặt nịnh hót. “Tướng quân, viện này hoa nở đẹp như vậy, không bằng chúng ta đi ngắm hoa đi.”

Độc Cô Diễm: “Ta chỉ ngắm nàng.”

Chiều này không được, vậy đổi.

Hường Tiểu Văn cố gắng để ỉnh cười đến rục rở. “Tướng quân, ta đói bụng, không bằng chúng ta đi ăn cơm đi.”

Độc Cô Diễm: “Ta cũng đói bụng, bất quá ta chỉ muốn ăn nàng.”

Hường Tiểu Văn không kiên trì cười nổi. “Tướng quân, ta nóng quá, trên người toàn là mồ hôi, chàng để cho ta tắm trước đã.”

Độc Cô Diễm: “Không cần, một hồi nữa ta sẽ giúp nàng liếm khô.”

Hường Tiểu Văn nhốn nháo.

Rống giận: “Mẹ nó, Độc Cô Diễm, chàng muốn như thế nào?”

Hai tròng mắt Độc Cô Diễm chợt lóe ánh sáng, ôm Hường Tiểu Văn đi vào gian phòng, bàn tay buông lỏng đem nàng đặt ở trên giường, ngay sau đó bóng dáng cao lớn nhào tới.

Ghé vào tai Hường Tiểu Văn, khàn khàn nói: “Ta không muốn thế nào cả, chỉ là muốn hảo hảo yêu nàng.”

“Độc Cô Diễm, chàng không thể vào ta, chàng vào...” Câu nói kế tiếp, toàn bộ tan rã trong cái hôn nóng bỏng của Độc Cô Diễm.

“Ồ...” Hường Tiểu Văn khẽ rên một tiếng, trong nháy mắt hơi thở mùi đàn hương từ miệng hé mở, khí nóng của Độc Cô Diễm dò xét đi vào, đầu lưỡi trêu chọc cái lưỡi, liếm khắp mỗi một chỗ trong miệng nhỏ nhắn, khuấy động hương vị ngọt ngào, cuốn lấy hương mềm ngọt, mút khuỷu, đóng quần.

Lúc này đầu óc Hường Tiểu Văn trống rỗng, hai tay níu lấy áo Độc Cô Diễm thật chặt, ở trong nụ hôn cuồng dã nóng bỏng của Độc Cô Diễm, nàng hoàn toàn không có năng lực chống cự, luân hãm.

Theo nụ hôn này sâu hơn, tay Độc Cô Diễm cũng không ngừng, mà là chạy trên người Hường Tiểu Văn, đến mức, nhắc lên triều nóng, ngón tay mang theo nốt chai dày kia, mỗi khi mơn trớn da thịt, thân thể Hường Tiểu Văn cũng run rẩy.

Ánh mắt Độc Cô Diễm cũng càng ngày càng sâu, mang theo nồng nặc cuồng - dã cùng khát vọng, ngón tay của hắn chậm rãi dời xuống dưới, dừng ở trên bụng Hường Tiểu Văn khẽ vuốt ve tỉ mỉ, một loạt động tác này, khiến cho Hường Tiểu Văn nhạy cảm đến cong lên thân thể.

“Này... Tay của chàng... A... Ừ... Độc Cô Diễm, chàng không thể xuống chút nữa... Khốn kiếp... Um...” Tiếng mắng của Hường Tiểu Văn lại một lần nữa tan biến trong nụ hôn của Độc Cô Diễm.

Ngón tay, bỗng dừng đi tới dải đất thần bí kia, nhẹ nhàng xoa nắn, ngay sau đó đâm một cái, một ngón tay đi vào.

Xâm lấn xa lạ khiến cho thân thể Hường Tiểu Văn run lên, dây cột tóc trên đầu bị đánh rơi xuống, một đầu tóc đen tán ở trên giường, càng yêu mỵ câu hồn.

Theo động tác ngón tay kia, phía dưới bị nhuộm ướt, ánh mắt Độc Cô Diễm tối xuống, một ngón tay khác cũng dò xét đi vào, kích tình mãnh liệt đoạt lấy tất cả ý thức của Hường Tiểu Văn, nàng cảm giác mình thật giống như say, đầu óc nặng nề, trên người mơ hồ truyền tới cảm giác tốt đẹp lại làm nàng giống như bay trên đám mây.

Ngón tay Độc Cô Diễm đưa ra ngoài, theo ngón tay mang ra ngoài, còn có nước dịch trong suốt. Hắn nhin hồi lâu ở trong nháy mắt này cũng không cầm giữ được nữa rồi, bàn tay xé một cái, toàn bộ y phục trên người Hường Tiểu Văn hóa thành vải vụn.

“Độc, Độc Cô Diễm... chàng...” Thanh âm của Hường Tiểu Văn lúc liếc thấy ‘thứ’ cường đại đang ở thể chờ phân phó của Độc Cô Diễm, tất cả thanh âm tự động ngừng lại, gương mặt kinh hãi nhìn chằm chằm ‘thứ’ đó.

Quá, quá, quá, quá lớn đi?

Đầu óc oanh địa nổ, trời ạ, lớn như vậy, nàng sẽ không chết chứ?

Vừa nghĩ tới điều này, Hường Tiểu Văn hoàn toàn kinh sợ, thất thân không cần gấp gáp, quan trọng hơn chính là mạng nhỏ, ngộ nhờ Độc Cô Diễm chống đỡ không tốt, khổng chế không được, nàng chẳng phải sẽ muốn ngủm?

Quá đáng sợ, nàng không muốn, không muốn, tuyệt đối không muốn...

Nhưng, nàng không muốn căn bản cũng không do nàng.

Độc Cô Diễm đi ra một bước, kéo chân Hường Tiểu Văn qua, đỡ hông của nàng, không cho nàng cự tuyệt, ‘thứ’ đó chậm chạp mà có lực rất nhanh đi vào...

79. Chương 79: Tướng Quân Có Đam Mê Bất Lương

“A...” Đau chết nàng, trời đánh.

“Ngao...” Độc Cô Diễm cũng là gương mặt thống khổ, hơn nữa là vui mừng.

Cái cảm giác bị bao quanh thật chặt, làm hắn mê muội muốn chết, động tác phía dưới càng mãnh liệt hơn, hắn dùng lực đung vào, “này nọ í ề í ề” “này nọ í ề í ề”...

“Độc, Độc Cô Diễm, chàng đừng động, chàng rút ra ngoài cho ta...”

“Văn nhi, đợi lát nữa mới lấy tiểu Diễm của ta ra ngoài, nàng chịu không?” Trong thanh âm tà ác của Độc Cô Diễm lộ ra vô cùng sáng khoái.

Tiểu Diễm

Hường Tiểu Văn ngẩn ra, ngay sau đó hiểu được

“Ta khinh, Độc Cô Diễm chàng có biết cái gì là ghê tởm hay không” Hai chữ tiểu Diễm cực lạnh như vậy, hân cũng nói ra miệng được

“A... Dừng lại, mau dừng lại... A...” Hường Tiểu Văn vừa mới nói xong hai chữ ghê tởm, thế công phía dưới của Độc Cô Diễm mạnh hơn rồi, lực độ cường đại kia khiến cho Hường Tiểu Văn trợn trợn co giật, thân thể của nàng bởi vì quá nhiều vui thích mà run rẩy.

Độc Cô Diễm chẳng những không ngừng, ngược lại so với vừa rồi càng thêm động thân cuồng bạo hơn, tiến công có tiết tấu ở giải đất mềm mại.

“Văn nhi, làm loại chuyện như vậy, miệng không thể nói chuyện, chỉ có thể rên rĩ” Nói xong, gia tăng lực đạo lần nữa, xông, xông, xông.

“A... Ừ... A...” Theo như lời của Độc Cô Diễm, Hường Tiểu Văn từ một khắc bắt đầu cho đến kết thúc, cũng không có cơ hội nói chuyện, chỉ có một loạt thanh âm khiến người ta tai hồng tim nhảy phát ra ngoài.

Đang lúc không biết qua bao lâu, Hường Tiểu Văn chỉ cảm thấy mình hỗn loạn N lần, mở ra đôi mắt mê ly, chỉ thấy Độc Cô Diễm đang ôn nhu ôm mình, thấy nàng tỉnh lại, Độc Cô Diễm hài lòng cười một tiếng, tà khí nói: “Văn nhi, thế nào? ‘Công phu’ của bản tướng như thế nào?”

Thân là nam nhân, có thể làm cho nữ nhân của mình thỏa mãn, đó là một loại chuyện rất có cảm giác thành tựu.

Độc Cô Diễm mặc dù thoát nhìn lãnh khốc máu lạnh, nhưng trước mặt nữ nhân mình yêu thích, đều cuồng dã lửa nóng, cho nên chỉ có Hường Tiểu Văn mới có thể phát hiện một mặt tà ác như thế của hân.

“Dâm dăng” Hường Tiểu Văn vô lực phát ra hai chữ.

Mệt quá, quá mệt mỏi, nàng thật là muốn ngủ.

“Văn nhi, không cho ngủ” Độc Cô Diễm nhéo nàng một cái, thời điểm trong nháy mắt Hường Tiểu Văn muốn nổi giận, hân vung tay lên, lật thân thể Hường Tiểu Văn lại, để cho nàng nằm lỳ ở trên giường, sau đó nâng cặp chân nàng lên thật cao gác trên cánh tay mình, ‘lửa nóng’ phía dưới tìm được một ít khối mềm, dùng sức xông, triển khai chiếm đoạt lần nữa.

“A... Độc Cô Diễm, chàng dâm dăng hạ lưu hèn hạ vô sỉ lưu manh, kẻ dâm tà, chàng nhanh chóng rút đồ chơi ra cho cô nài nài, nếu không... Nếu không... Ừ... A...”

Rống giận của Hường Tiểu Văn hoàn toàn mất tiếng, lửa nóng phía dưới mau đến làm cho nàng đã không thể suy tư, nhiều như vậy, nồng đậm sung sướng như vậy, cơ hồ làm nàng chống đỡ không được.

Độc Cô Diễm vừa càng không ngừng động thân tiến công, vừa tà khí hôn lên lưng Hường Tiểu Văn “Văn nhi, nếu không như thế này... Bây giờ nàng nói vậy rất thỏa mãn đi, như thế, bản tướng sẽ làm nàng càng thêm thỏa mãn” Lực mạnh tiến công, cả phòng cũng quanh quẩn thanh âm “này nọ í í í” có tiết tấu, nếu như lắng nghe, tiết tấu đó không khó nghe ra, chiêu thức kia, chín cạm một sâu.

***** đổ bưng mặt phân chia tuyến *****

Phủ tướng quân, thị vệ canh giữ ở cửa bị mặt trời chói chang phơi đến có chút buồn ngủ, hân đứng ở nơi đó, nhắm mắt, lại mở ra, bây giờ không dám lộ liễu ngủ trộm, nếu không bị tướng quân phát hiện, kết quả nhất định sẽ rất thảm.

Đang ở lúc hân khép mở mắt, chỉ thấy phủ tướng quân có một mặt bóng đen từ cửa xẹt qua cực nhanh, nhào vào.

Thị vệ kia cả kinh, vội vàng cầm đao đuổi theo “Tiểu tặc phương nào, dám can đảm xông đến phủ tướng quân, nạp mạng đi”

Đao dao hoắc hoắc chém ra, trong nháy mắt đó, hân ngậy ngấn cả người.

Chỉ thấy bóng đen kia dừng lại, dần dần lộ ra hình dáng, đó là gương mặt tuần tú giống như thiên thần phủ xuống, gương mặt tuần tú mà hân cả đời cũng sẽ không quên, kia rõ ràng là tướng quân hân cực kỳ sùng bái —— Độc Cô Diễm.

Đôi mắt nhỏ của thị vệ ngắm một cái, bỗng nhiên chấn đến tinh thần phẫn chấn.

Trời, trời, trời ạ, trên vai tướng quân lại gánh, gánh, gánh một nữ nhân, hơn nữa nữ nhân này còn một bộ dạng quần áo xốc xếch, thật giống như mới vừa bị người giày xéo qua một phen.

Thị vệ bị kinh ngạc đến, miệng mở to có thể nhét vừa quả trứng.

Tướng quân mà bọn họ xem như thần, luôn luôn không gần nữ sắc, lại, lại cướp một cô nương về phủ tướng quân, hơn nữa, hơn nữa tướng quân cười đến thật đậm đàng.

Độc Cô Diễm nhìn thị vệ kia một cái, liền xoay người rời đi, từ đầu tới đuôi, nụ cười thỏa mãn trên mặt chưa bao giờ tiêu tán.

***** YD phân chia tuyển *****

Gần tối, phủ tướng quân.

Lời đồn đãi truyền ra giống như ôn dịch.

“Này, các người có nghe nói hay không, tướng quân cướp một nữ nhân mang về phủ”

“Cắt, đã sớm biết, nghe nói tướng quân cưỡng bạo cô ta, này, ta nói tướng quân một nam nhân máu nóng, thời kỳ cường thịnh, làm sao vẫn không gần nữ sắc đây, thì ra là, tướng quân có điều che giấu”

“Che giấu gì?”

Mọi người khinh bỉ “Người ngay cả cái này cũng không hiểu, ý tứ chính là chỉ tướng quân có loại sở thích khác.”

“A?”

“A cái gì a, đừng nói là người vẫn không hiểu nha?”

“Cái đó, ta chính là không hiểu, các vị mỹ nữ các tỷ tỷ, xin hỏi là có ý gì?”

Mọi người khinh bỉ lần nữa “Người vẫn không hiểu, thật là sống vô dụng rồi. Người xem người ngoài nói tướng quân của chúng ta không gần nữ sắc đúng không, nhưng mới vừa rồi tướng quân bị thị vệ giữ cửa thấy ngài ấy khiêng một nữ nhân trở lại, nghe nói nữ nhân này quần áo xốc xếch, kể từ đó không phải càng thêm rõ ràng chứng minh suy đoán của chúng ta chính xác không sai sao? Tướng quân cũng không phải là không gần nữ sắc, mà là không quá dễ dàng lấy được nữ sắc, tướng quân ngài thích tiết mục cưỡng bạo, hiểu không?”

Thanh âm kia vẫn mang theo mê hoặc “Hình như có chút đã hiểu, lại giống như không hiểu, các người rốt cuộc nói cái gì?”

Mọi người giận, rồi rít hướng chỗ thanh âm kia đi tới.

“Người rốt cuộc... Ách, thì ra là Tứ tiểu thư, ha ha ha ha, chúng nô tỳ còn có việc, xin được cáo lui trước, xin được cáo lui trước...”

Một đám nha hoàn, ma ma nhiều chuyện, rồi rít làm chim muông giải tán, chỉ chừa Độc Cô Sương mặt mê hoặc đứng ở nơi đó.

Rốt cuộc là có ý gì?

Không được, ta nhất định phải hiểu rõ.

Độc Cô Sương mặt kiên định bước ra, hướng Thanh Thủy cư đi tới. Bé biết, nữ nhân phụ thân gánh trở về, nhất định là nhũ mẫu rồi, bé tính toán hảo hảo ép hỏi nhũ mẫu, rốt cuộc phụ thân có ham mê khác loại là cái gì?

Bên trong Thanh Thủy cư, Hướng Tiểu Vân nằm ở trên giường toàn thân suy yếu vô lực, mặt oán giận nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm.

“Vân nhi, nàng đừng trừng ta như thế, ta sợ ta sẽ cầm giữ không được, muốn nàng lần nữa” Độc Cô Diễm nhìn bộ dạng Hướng Tiểu Vân nộ khí đằng đằng, xấu xa nói.

“Cút cút cút cút cút...” Giận dữ công tâm, Hương Tiểu Văn bắt đầu điên cuồng.

Độc Cô Diễm không chút nào hãi sợ điên cuồng của Hương Tiểu Văn, hần ôn nhu nâng đầu Hương Tiểu Văn lên, định dùng hôn tới tản đi sự tức giận của nàng, mắt thấy môi của hần sắp rơi xuống, đúng lúc này, một đạo thanh âm giết phong cảnh từ ngoài cửa vang lên.

“Nhũ mẫu, con tới hỏi thăm ham mê khác loại của phụ thân.”

80. Chương 80: Bí Mật

Độc Cô Sương vừa vào bên trong, nhìn qua chính là một màn này.

Độc Cô Diễm ngồi ở trên giường, vẻ mặt xanh mét, ánh mắt nhìn chăm chăm bé, thật giống như bé vừa đoạt thứ gì của người.

Nhìn lại Hương Tiểu Văn, mặc dù vẻ mặt cố ý nặn ra vẻ bình tĩnh, nhưng mặt mày tất cả đều là đắc ý lớn lối.

Độc Cô Sương ngờ ngác một chút, tình trạng gì đây.

“Sương Nhi, tâm can bảo bối của nhũ mẫu, con đã tới rồi a, thật muốn chết nhũ mẫu ta, tới đây để cho nhũ mẫu ta hôn một cái, ừ a...” Hương Tiểu Văn thanh âm giá lạnh, làm Độc Cô Sương nổi lên trận trận da gà.

Bé nhìn Độc Cô Diễm một cái, sau đó nhẹ bước qua, từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, nhìn chăm chăm Hương Tiểu Văn mấy giây. Hồi lâu, bâng ra một câu nói. “Nhũ mẫu, miệng của người có phải trúng gió rồi hay không, làm sao rút ra thành như vậy?”

Hương Tiểu Văn, nàng cái này gọi là đắc ý có được hay không, lại bị nói thành trúng gió.

“Đứa nhỏ này, làm sao lại nói thành như vậy.” Nhéo Độc Cô Sương một cái, Hương Tiểu Văn hướng về phía Độc Cô Diễm ý vị nói: “Tướng quân, chàng không phải là còn có chuyện bận rộn sao, chuyện này, ta phụng bồi Sương Nhi là tốt rồi, chàng cứ yên tâm đi đi.” Nhanh lên một chút cút đi, càng xa càng tốt.

Độc Cô Diễm này giờ không nói gì, hằm hừ liếc Độc Cô Sương một cái, quay đầu liền đi ra ngoài, lúc đi tới cửa sau đó phán một câu. “Buổi tối không cho ngủ, chờ ta.”

Hương Tiểu Văn vốn là cười đắc ý, thoáng cái cứng lại.

Mẹ nó, buổi tối còn muốn tới? Vậy nàng không phải là khó giữ được cái mạng nhỏ này sao? Độc Cô Diễm, người là loại thú gì, chẳng lẽ không hiểu được cái gì gọi là khắc chế sao.

Hung hăng nhìn chăm chăm Độc Cô Diễm, hận không thể đem hần trừng ra một cái hố.

Độc Cô Diễm nhìn vẻ mặt của Hương Tiểu Văn, tâm tình thật tốt, ôn nhu liếc mắt nhìn Hương Tiểu Văn, xoay người rời đi.

Độc Cô Sương một mực yên lặng chú ý đến hai người này, chân mày nhăn lại, thoáng cái giãn ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái tràn đầy không giải thích được.

Bé ngẩng đầu, ánh mắt không nhúc nhích rơi vào trên người Hương Tiểu Văn, Hương Tiểu Văn thấy vậy không giải thích được, không nhịn được hỏi: “Sương Nhi, sao nhìn nhũ mẫu như thế?”

Độc Cô Sương bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, giống như là chợt hiểu ra cái gì. Bé nhảy lên, ngồi vào trên giường Hương Tiểu Văn, vẻ mặt a dua hỏi: “Nhũ mẫu, con nghe bảo hôm nay người bị phụ thân cường bạo, con muốn biết, các người rốt cuộc ai công ai thụ?”

Hương Tiểu Văn giống như bị sét đánh ở bên trong, thân thể kinh chấn, hai mắt tan rã. “Sương, Sương Nhi, con là đang nói chuyện với ta sao?”

Trời ạ, quá kinh hãi rồi, hóa ra Độc Cô Sương này mới thật sự là sói khoác da dê. Trong thân thể bốn buổi, nhưng linh hồn là lão yêu trăm năm, nếu như thế rất H rất bạo lực, con bé hỏi mà ánh mắt cũng không nháy mắt lấy một cái, thật cường hãn.

Độc Cô Sương liếc mắt.” Mẹ nó, trừ con ra, nơi này còn có người thứ ba sao, nhũ mẫu, người đừng ngu ngốc như vậy có được hay không, nói mau, người cùng phụ thân, rốt cuộc người nào ở phía trên, người nào ở mặt dưới?” Độc Cô Sương vẽ mặt mong đợi, hai mắt mào u quang không phù hợp với số tuổi của con bé.

Hướng Tiểu Văn hoàn toàn ngổ ngang rồi, thân thể nằm ở trên giường cũng không cách nào bình tĩnh nữa, từng đợt co quắp. “Sương, Sương, Sương Nhi, con rốt cuộc là ăn cái gì lớn lên?” Tại sao có thể sinh ra linh hồn cường hãn như thế.

“Nói nhảm, đương nhiên là ăn cơm.” Kinh thường quét Hướng Tiểu Văn một cái, Độc Cô Sương hứng thú nồng đậm lay Hướng Tiểu Văn. “Nhũ mẫu, nói mau, nói mau, nói mau.”

Hướng Tiểu Văn vốn là toàn thân vô lực, bị từng đợt dao động kịch liệt như vậy, mất thiếu chút nữa nổ đom đóm.” Sương, Sương Nhi, đừng đẩy nữa, con đẩy như vậy nhũ mẫu ta liền muốn treo.”

Độc Cô Sương buông tay, vẽ mặt cười xấu xa thực hiện được. “Nhũ mẫu, nói đi, con muốn nghe toàn bộ quá trình ghi lại.” Tròng diện hào hùng kia, nhất định là cao - triều phập phồng, đặc sắc không ngừng, tuyệt đối so với trên sách viết còn muốn đặc sắc hơn.

Hướng Tiểu Văn nhìn Độc Cô Sương bộ dạng say mê mong đợi như thế, nàng cảm thấy sự tình rất lớn.

Độc Cô Sương mới bốn tuổi, dĩ nhiên cũng có hiếu kỳ ở phương diện này, nếu là trưởng thành, vậy còn được, thiên hạ mỹ nam không hoàn toàn bị con bé thu mới là lạ.

Cho nên, Hướng Tiểu Văn lấy ra tư thái của trưởng bối, hướng về phía Độc Cô Sương ân cần dạy. “Sương Nhi à, nhũ mẫu biết mỗi đứa trẻ đều có rất nhiều hiếu kỳ tò mò, nhưng, có một số việc không phải là có thể tùy tiện hỏi, con hiểu không?”

Muốn tìm một điểm vào, từ từ tiến vào, lại triển khai giáo dục, kể từ đó, Độc Cô Sương này mới có thể khắc sâu trí nhớ, sau này sẽ không theo hỏi loại vấn đề làm cho người ta rất kinh hãi này.

Độc Cô Sương vẽ mặt là không hiểu: “Nhũ mẫu, trên sách không phải nói, mình mẫn mà hiếu học, không ngại học hỏi kẻ dưới sao, con không hiểu sẽ tới hỏi thôi, chẳng lẽ sai lầm rồi?”

Mất to linh động không nháy mắt nhìn Hướng Tiểu Văn, đầy mê hoặc.

Hướng Tiểu Văn cười sờ sờ đầu Độc Cô Sương. “Sương Nhi, ý tứ của lời này cũng không thể toàn bộ dùng ở trên sinh hoạt, con nghĩ xem, trong lòng mỗi người đều có bí mật có đúng hay không?”

Độc Cô Sương suy nghĩ một chút gật đầu. Hướng Tiểu Văn mắt thấy chiều này bắt đầu có hiệu lực, cho nên nàng nói tiếp: “Bí mật sở dĩ gọi là bí mật, chính là không muốn bị người khác biết, Sương Nhi con cũng có bí mật có đúng hay không?”

Độc Cô Sương do dự một chút, sau đó lại gật đầu. Không sai, bé có bí mật, đó chính là một loạt sách tiểu nhân giấu ở dưới giường của bé, những sách tiểu nhân này, chính là bé dùng hơn một năm cướp đoạt từ trên xuống dưới trong phủ tướng quân, trừ bé ra, tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào biết.

Đặc biệt là phụ thân, nếu bị phụ thân biết bé xem loại sách tiểu nhân này, vậy bé nhất định chết chắc.

Hướng Tiểu Văn nhìn bộ dáng Độc Cô Sương khi thì cau mày, khi thì cắn răng, trong lòng bắt đầu suy đoán Độc Cô Sương nhất định là đang suy nghĩ chuyện bí mật của con bé rồi.

Nàng như cũ vẫn duy trì nụ cười ôn nhu, nhẹ giọng dạy: “Bí mật đều là một phòng vệ trong lòng mỗi người, không muốn cho người khác thăm dò, cho nên Sương Nhi, sau này không nên hỏi người khác loại vấn đề người nào ở trên người nào ở dưới, đó là bí mật của người khác, hiểu không?”

Độc Cô Sương giống như là hiểu ra, lớn tiếng nói: “Nhũ mẫu, con hình như đã hiểu, chuyện người bị phụ thân cường bạo là bí mật giữa của các người có đúng hay không, cho nên người cùng phụ thân không muốn bị người khác biết?”

Hướng Tiểu Văn hết chỗ nói rồi, vòng tới vòng lui, lại vòng trở về trên cái vấn đề cường bạo này, Độc Cô Sương này, quả nhiên không phải là một sớm một chiều có thể thay đổi.

Bất đắc dĩ cười mỉa.”Hắc hắc hắc hắc hắc, Sương Nhi nói đúng, chính là như thế.” Không quản nữa, chỉ cần Độc Cô Sương cho đây là bí mật, tin tưởng con bé sẽ không hỏi nữa đi.

Đang lúc Hường Tiểu Văn cười còn chưa ngừng, Độc Cô Sương băng ra một câu.”Nhưng chuyện phụ thân cường bạo nhũ mẫu cả phủ tướng quân đều biết rồi, nơi nào coi như bí mật đây.”

Hường Tiểu Văn hoàn toàn co quắp. Danh tiết của nàng, trong sạch của nàng...

Độc Cô Diễm, lão nương không để yên cho người đâu.

Hường Tiểu Văn sau khi trấn định, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Độc Cô Sương, cười đến muốn bùng nổ.

Độc Cô Sương nhìn Hường Tiểu Văn như vậy, chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Bộ dạng của nhũ mẫu, thật dữ tợn, bé chân vừa lui, tính toán chạy trốn.

Nhưng chân nhỏ mới bước ra một bước, đã bị Hường Tiểu Văn bắt được.

“Nhũ mẫu, người, người muốn làm gì?”

81. Chương 81: Tuyệt Học Của Nhũ Mẫu

“Hắc hắc hắc hắc, không muốn làm gì cả, chỉ muốn... Sương nhi, chỗ này của nhũ mẫu có một quyển hủ nữ thiên hạ, bảo đảm đẹp mắt gấp trăm lần hơn, hơn bản Tiểu phi hiệp gì đó của con, con chỉ cần đáp ứng nhũ mẫu, về sau chuyện gì cũng nghe nhũ mẫu, nhũ mẫu sẽ đem quyển sách này cho con.”

Thanh âm của Hường Tiểu Văn, vô cùng hấp dẫn.

Độc Cô Sương vừa nghe, toàn bộ sợ hãi đều tiêu tán, thay vào đó là gương mặt mừng như điên “Thật sao? Nhũ mẫu, thật xem hay hơn bản Tiểu phi hiệp của con sao, nhũ mẫu, được, con đáp ứng người, về sau nhũ mẫu nói cái gì chính là cái đó, nhất định tuân theo, tuyệt không dám nói hai lời.”

Hường Tiểu Văn vui mừng, nhưng cảm giác được vẻ mặt quá đáng khoa trương, vì vậy kiềm chế, cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Sương nhi, nhũ mẫu mệt mỏi, muốn ngủ, con trở về phòng trước đi.”

“Được, nhũ mẫu người ngủ ngon, Sương nhi không quấy rầy nữa.” Độc Cô Sương cất bước rời đi, đi tới cửa lại đột nhiên nhớ tới, quyển sách kia bé còn chưa có cầm mà, liền hỏi: “Nhũ mẫu, vậy bản hủ nữ thiên hạ khi nào người cho con?”

Hường Tiểu Văn sáng khoái phát tay “Sương nhi con chỉ cần biểu hiện tốt, nhũ mẫu đáp ứng sẽ rất mau đưa cho con.”

Độc Cô Sương vừa nghe, hai mắt sáng lên, vỗ vỗ ngực nói: “Nhũ mẫu yên tâm, Sương nhi quyết không phụ lòng nhũ mẫu coi trọng.”

Đuổi được Độc Cô Sương, Hường Tiểu Văn rốt cục có thể yên lặng nằm nghỉ.

“Nhũ mẫu, nhũ mẫu, người ở bên trong sao?” Mới an tĩnh không bao lâu, cửa lại truyền tới thanh âm Độc Cô Phi.

Hường Tiểu Văn bất đắc dĩ thở dài, phủ trán nói: “Vào đi.”

Độc Cô Phi oanh một tiếng vọt vào, ánh mắt rơi vào trên người Hường Tiểu Văn nằm ở trên giường, cười đến gương mặt đáng điệu thơ ngây khả ái “Nhũ mẫu, tại hạ tới trước lĩnh giáo với nhũ mẫu một chút, xin nhũ mẫu đừng keo kiệt chỉ giáo.”

Hường Tiểu Văn vốn là bộ dáng phờ phạc, nhìn đến Độc Cô Phi ôm quyền nói chuyện, thể cốt run lên một cái “Tiểu Phi, con không cần khách sáo với nhũ mẫu như vậy đâu, cứ như bình thường là được rồi.”

Nàng cũng không phải là những đại hiệp mua danh chuộc tiếng kia, không cần phải khách sáo với nàng thế chút, với lại, tiểu tử này xem thế nào đều là một mầm non tốt, không thể để cho bọn nguy quân tử trong giang hồ lừa gạt được, nàng nhũ mẫu này nhất định phải hảo hảo uốn nắn cuộc đời và giá trị của Độc Cô Phi.

Độc Cô Phi vừa nghe, đột nhiên không thích, gương mặt tuấn tú đáng điệu thơ ngây lại tỏ vẻ già dặn, chen làm một đoàn “Nhũ mẫu, vậy sao được, tại hạ là văn bối, đối đãi tiền bối cao nhân nhất định không thể mất lễ độ giang hồ, nhũ mẫu, mới vừa rồi tại hạ nghe lão tứ nói, nhũ mẫu là cao nhân ẩn thế trong truyền thuyết, lão tứ còn nói, tu vi của nhũ mẫu, còn lợi hại hơn phụ thân, nhũ mẫu, xin thu tại hạ làm đồ đệ đi.”

Oanh một tiếng, Độc Cô Phi quỳ xuống.

Cái quỳ này khiến Hưởng Tiểu Văn bị hù dọa sợ run. Nàng không chịu nổi, không chịu nổi.

Vốn là tính toán đi xuống giường đỡ Độc Cô Phi, nhưng vừa mới xuống giường, cặp chân bủn rủn đến run rẩy không dứt, lão đảo một cái, thân thể Hưởng Tiểu Văn ngã về phía trước, mắt thấy sẽ hung hăng ngã trên mặt đất. Nhưng Hưởng Tiểu Văn nói thế nào ở hiện đại cũng luyện qua một chút võ thuật, nàng quyết định sử dụng một cái lật khoanh tròn.

“Ôi ——”

Một tiếng kêu khê, chân Hưởng Tiểu Văn vừa định, mượn lực giương lên, thân thể nghiêng về chín mươi độ, lại hạ xuống mặt đất, động tác như nước chảy mây trôi, hoàn mỹ vô song.

Độc Cô Phi vốn là còn ôm một tia hoài nghi đối với Độc Cô Sương nói Hưởng Tiểu Văn là cao nhân, hiện tại thấy công phu của Hưởng Tiểu Văn rồi, toàn bộ hoài nghi của cậu tan thành mây khói.

Giơ tay lên, nặng nề vỗ tay “Được, nhũ mẫu quả nhiên là cao nhân, lộn đầu thật rất khí phách, tại hạ bội phục.”

Đang lúc thanh âm Độc Cô Phi vừa rơi xuống, Hưởng Tiểu Văn cảm giác chỗ dưới chân đạp tựa hồ không đúng, nàng kinh ngạc, lập tức cúi đầu nhìn, cái nhìn này, nàng lập tức hét rầm lên.

“A...” Theo tiếng thét chói tai của nàng rơi xuống, thứ mà cặp chân hạ xuống bị nàng đạp lên, hung hăng quăng đi ra ngoài, thế nhưng chính cái vung này, thân thể Hưởng Tiểu Văn cũng không cách nào giữ vững thăng bằng nữa, chúi về phía trước một cái, thân thể của nàng nặng nề ngã xuống.

Oanh ——

Nổ xong, khói lửa tung bay, Hưởng Tiểu Văn ngã trên mặt đất, hiện lên vẻ tử thi.

Độc Cô Phi kinh ngạc nhìn nhìn một màn này, vốn là thần sắc kinh ngạc bị cuồng nhiệt sùng bái thay thế, cậu đứng lên, đi tới Hưởng Tiểu Văn trước gót chân, mặt khiếp sợ lên tiếng.

“Nhũ mẫu, chiêu thức ngài thi triển vừa rồi, có phải là ‘nhất chiêu định thử’(một chiêu bắt chuột) giang hồ thất truyền mấy trăm năm hay không?” Nói xong, Độc Cô Phi liếc mắt con chuột bị Hưởng Tiểu Văn đạp đến hoàn toàn thay đổi kia.

Chỗ có chuột ở cả phủ tướng quân vốn là cực ít, mà Thanh Thủy cư đã ít lại càng ít, con chuột nhỏ này làm sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện, nhất định là mới vừa rồi nhũ mẫu bố trí, mới có thể xuất hiện con chuột này.

‘Nhất chiêu định thử’ tuyệt chiêu này là cậu thấy trong một quyển Cổ Tiểu Sinh nổi tiếng, Cổ Tiểu Sinh này là giang hồ Vạn Sự Thông. Cậu còn theo một quyển sách có tên gọi Một miệng giang hồ, bên trong quyển sách này ghi lại những chuyện lạ của kỳ nhân giang hồ trước sau mấy trăm năm, trong sách có miêu tả qua ‘Nhất chiêu định thử’ là kỳ công danh chấn thiên hạ trăm năm trước, người luyện công này ra chiêu sẽ đuổi ra rất nhiều chuột, có vài con chuột đều là linh vật có thần thông. Năm đó tiền bối Đào Đào Suất có chiêu thần công này, cơ hồ là đi khắp thiên hạ vô địch thủ, cuối cùng lão nhân gia ông ta khó nhịn loại tịch tịch trên cao không thắng lạnh chỉ trời thổi dài một tiếng, ông trời bất công, tại sao sống thống khổ như vậy, tìm một địch nhân, khó khăn như vậy sao.

Thốt ra lời này xong, tiền bối Đào Đào Suất cắn lưỡi tự tử tại chỗ, mang theo không cam lòng của ông ta, cũng mang theo truyền kỳ cuộc đời của ông, chấn động cả vô lâm, từ đó về sau, thần thông ‘Nhất chiêu định thử’ cũng thất truyền giang hồ.

Không nghĩ tới, nhũ mẫu của cậu lại là truyền nhân ‘Nhất chiêu định thử’, sự phát hiện này, khiến cho cả người Độc Cô Phi giống như uống thuốc kích thích, toàn thân trên dưới không ngừng được lay động.

Hương Tiểu Văn căn bản không có nghe rõ Độc Cô Phi nói cái gì, chẳng qua là ngằm trộm nghe đến chuột gí đó, đúng rồi, chính là con chuột đáng chết kia, nếu như chân không dẫm lên con chuột đáng chết kia, nàng cũng sẽ không cảm thấy ghê tởm, sẽ không ghê tởm, cũng sẽ không rơi chậ vật như vậy.

Con bà nó, đau chết nàng rồi.

Ánh mắt oán hận trừng mắt nhìn thi thể con chuột kia, lúc này Hương Tiểu Văn mới nghiêng rằng đứng lên. Vừa ngẩng đầu, liền thấy gương mặt hưng phấn nhìn mình chăm chăm của Độc Cô Phi, sùng bái trong mắt, giống như là sóng triều nhào về phía nàng, cuồng liệt như vậy, điên như vậy, nàng thiếu chút nữa bị chôn.

Ngượng ngùng cười cười, nghiêng rằng hít hít, lên tiếng nói: “Tiểu Phi, mới vừa rồi con không thấy gì chứ?”

Rơi mất mặt như vậy, tốt nhất không nên bị truyền ra ngoài, nếu không ngày sau nàng ở phủ tướng quân này, lấy cái gì dọa mọi người. Vì thế, Hương Tiểu Văn muốn thu mua Độc Cô Phi, để cho cậu không nói chuyện xấu này ra.

Độc Cô Phi hào khí ngất trời vũ vũ ngực, tư thái kia, nghiêng nhiên một bộ phong phạm đại hiệp chánh khí.

“Nhũ mẫu yên tâm, thiên hạ tuyệt học oanh động cỡ này của người, tại hạ biết nhất định không thể để cho bất luận kẻ nào biết, nếu không sẽ chọc tới bọn đạo chích dòm ngó, bắt quá nhũ mẫu, người có thể thi triển toàn bộ ‘Nhất chiêu định thử’ danh chấn thiên hạ này cho tại hạ xem không?”

82. Chương 82: Đại Di Mụ (dì Lớn) Tới

Hương Tiểu Văn vận lông mày, cái gì nhất chiêu định thử, cái gì thiên hạ tuyệt học, ngổn ngang.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại vẫn là một nụ cười từ ái. “Tiểu Phi, ‘nhất chiêu định thử’ này cũng không thể tùy tiện lấy ra dọa người, nếu không bị người thấy được không tốt, hiểu chưa.”

Độc Cô Phi gật đầu. “Hiểu, nhũ mẫu, khi nào người thu con làm đồ đệ?” Nhũ mẫu lợi hại như vậy, cậu nói gì cũng muốn lấy nhũ mẫu làm sư, trở thành một đại hiệp.

Hương Tiểu Văn phủ trán đứng lên, vừa muốn nói chuyện, lại nghe được tiếng kêu kinh hoảng của Độc Cô Phi.

“A... Nhũ mẫu, người, người bị thương?”

Bị thương?

Hương Tiểu Văn ngây ngốc, ngay sau đó theo ánh mắt Độc Cô Phi nhìn lại

Chỉ thấy trên váy màu trắng của mình, nhuộm một vết máu.

, đại di mụ lại tới, thật là quá giết phong cảnh

“Tiểu Phi, nhũ mẫu không có bị thương, nhũ mẫu chẳng qua là... Chẳng qua là...” Rốt cuộc phải giải thích thế nào đây? Nàng cũng không thể nói cho Độc Cô Phi, máu này là đại di mụ mỗi tháng đều tới của nữ nhân.

Độc Cô Phi thấy vẻ mặt do dự không dứt của Hương Tiểu Văn, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn vận thành một đoàn, cậu ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nói với Hương Tiểu Văn: “Nhũ mẫu người phải chịu đựng, tại hạ liền đi tìm người đến cứu người.”

Nói xong, vèo một tiếng xông ra ngoài, tốc độ nhanh đến Hương Tiểu Văn chắt lưỡi hít hà.

Túc Nhiên cư, mặt Độc Cô Diễm ngưng trọng nhìn mười hai người ngồi ở phía sau, mười hai người này theo thứ tự là thành viên Thiên Địa Thập Tam Huyền, là trợ thủ đắc lực nhất của Độc Cô Diễm.

Nơi này, thiếu một người, người này là Huyền Mộc lúc trước bị Độc Cô Diễm nhìn thấy ở thanh lâu, sau đó Huyền Mộc lại không có ở đây, làm thần sắc Độc Cô Diễm lạnh lẽo hơn vài phần.

Huyền Thanh thấy vậy, đứng ra nói chuyện. “Tướng quân, Huyền Mộc hẩn...”

Độc Cô Diễm phát tay cắt đứt hắc, lạnh lùng quét mười hai người một cái, nói: “Không cần nhiều lời, hôm nay bản tướng đã gặp được Huyền Mộc, hắc lại xuất hiện ở Nhất Thường Tham Hoan, Huyền Thanh, người còn muốn bao che bao lâu?”

Thân thể Huyền Thanh chấn động, phịch quỳ xuống. “Huyền Thanh đáng chết, xin tướng quân ban tội.”

“Thôi, người đứng lên đi, chuyện Huyền Mộc bản tướng cũng không trách người, người truyền lời của bản tướng xuống, chỉ cần Huyền Mộc trở lại, lệnh hắc tới gặp ta.”

“Dạ, tướng quân.” Huyền Thanh lau mồ hôi lạnh, đứng lên.

Độc Cô Diễm quét những người khác một cái, chậm rãi nói: “Cho các người ba ngày, tra ra toàn bộ tài liệu của Nhất Thường Tham Hoan, bản tướng phải biết, chủ nhân đứng phía sau là ai.”

“Dạ, tướng quân.”

Lúc này, một đạo đồng âm lo lắng vang lên. “Phụ thân, không xong, không xong, nhũ mẫu bị thương, chảy thật là nhiều máu.”

Độc Cô Diễm vốn là thần sắc lạnh như băng vừa nghe, trên mặt chợt lóe lo lắng vô cùng, ba bước làm hai bước, hướng Thanh Thủy cư chạy đi.

Hướng Tiểu Văn vào lúc Độc Cô Phi đi không bao lâu, liền lấy ra một đồng vải từ trong ngăn kéo.

Nhìn một đồng vải dài trong tay, Hướng Tiểu Văn chỉ biết loại vật này gọi là vải kinh nguyệt, nữ nhân cổ đại dùng khi đại di mụ tới, nhưng dùng như thế nào, nàng cũng không hiểu được.

Nàng đảo hồi lâu, quyết định sử dụng theo phương pháp băng vệ sinh hiện đại.

Vì vậy, nàng cởi quần xuống, chuẩn bị đem vải bố kia đặt trên quần lót.

Đang ở nháy mắt quần của nàng cởi xuống, cửa oanh một tiếng bị người đá văng

“Văn nhi, nàng...” Độc Cô Diễm đứng ở cửa, nhìn một màn bên trong phòng, trong phút chốc giật mình, toàn bộ lời nói còn sót lại cắm ở trong cổ họng, yên lặng đứng nơi đó, sững sờ nhìn Hướng Tiểu Văn.

Mà Hướng Tiểu Văn cũng là sợ run một giây, lúc này mới phản ứng kịp, thét chói tai xé thanh. “A... Độc Cô Diễm, chàng biến thái, đi ra ngoài...”

Mọi người vội vàng chạy tới ngoài cửa từng người một thấy Độc Cô Diễm đứng lại ở đó, không khỏi ghé đầu nhìn lại.

Thế nào? Thế nào? Chẳng lẽ tướng quân nhìn thấy gì không nên nhìn?

Độc Cô Diễm bị một tiếng hô này chấn hồi hồn, bàn tay phanh vỡ, cửa phòng oanh đóng lại, ngăn cách vô số ánh mắt tò mò bên ngoài.

Ánh mắt Độc Cô Diễm tối lại, ánh mắt rơi vào giữa chân Hướng Tiểu Văn, nơi đó đang có một tia máu róc rách chảy ra.

Hướng Tiểu Văn vội vàng đưa tay kéo quần, tuy nhiên nó bị một đôi bàn tay đè lại.

Biến thái này ——

Hướng Tiểu Văn vừa xấu hổ vừa giận, hận không thể giết Độc Cô Diễm.

“Văn nhi, cho ta xem.” Độc Cô Diễm nói xong, kéo quần Hướng Tiểu Văn ra lần nữa, ánh mắt vẫn rơi vào giữa chân Hướng Tiểu Văn.

Biến thái. Dâm đảng. Vô sỉ, hạ lưu.

Hướng Tiểu Văn bị nhìn thấy hận không thể tìm động chui vào, có người nhìn chằm chằm chỗ đó của người khác như vậy sao. “Độc Cô Diễm, chàng, chàng muốn làm gì?”

Đại gia, người đi nhanh đi, tiểu gia ta không chịu nổi người dày vò đâu.

Độc Cô Diễm nhìn giữa chân Hường Tiểu Văn, nuốt nước miếng một cái, một đóa hoa kiều diễm, giờ phút này có chút sưng đỏ, mà mũi thịt sưng đỏ, chậm rãi chảy xuống một ít máu, một ít máu làm hấn nhớ lại từng chút triển miên vào buổi trưa của hai người, mạnh mẽ kích thích hấn.

Hường Tiểu Văn liếc thấy ánh mắt như thú của Độc Cô Diễm, bị hù. “Độc, Độc Cô Diễm, ta bị thương, chàng cũng không thể làm loạn.”

“Bị thương?” Độc Cô Diễm liếc Hường Tiểu Văn một cái, nhướn mày.

Hường Tiểu Văn run rẩy trả lời: “Chàng, chàng, chàng chẳng lẽ không hiểu được, mỗi tháng nữ nhân đều có vài ngày bị thương như vậy, chàng mau rời đi cho ta.”

Độc Cô Diễm nghe, nhếch miệng cười một tiếng.

Mẹ nó, biến thái này lại đang cười, trời ạ, nụ cười thâm tà như vậy, hấn không phải là bộc phát thú tính chứ?

“Chàng, chàng không được tới...” Hai tay Hường Tiểu Văn che ngực, làm vẻ bảo vệ.

Độc Cô Diễm không nhìn nàng, động tác ôn nhu kéo nàng vào trong ngực, Hường Tiểu Văn thấy vậy, đang muốn mở miệng mắng to, lại thấy Độc Cô Diễm đoạt lấy vải kinh nguyệt trên tay nàng, ngồi xổm người xuống, tỉ mỉ và ôn nhu băng vải kinh nguyệt

Hường Tiểu Văn bị kinh hãi, nàng trợn đôi mắt lên, một bộ không thể tin nhìn Độc Cô Diễm, nam nhân ở trước mắt, động thái ôn nhu, vẻ mặt chuyên chú, đang tỉ mỉ xử lý vết máu trên đùi cho nàng.

Trái tim đập bịch bịch, tốc độ kịch liệt kia, thật giống như cả tim đều muốn nhào ra, Hường Tiểu Văn một cử động cũng không dám, nàng nhìn hấn, gương mặt tuần mỹ như thiên thần, một tích tắc này khắc thật sâu trong tim nàng, sâu trong nội tâm, là một loại cảm động không cách nào diễn tả bằng ngôn từ, tim, ầm ập.

Độc Cô Diễm giống như là không chút nào thấy Hường Tiểu Văn khiếp sợ, ngón tay thon dài ôn nhu đem vải kinh nguyệt kia xếp đặt trên quần Hường Tiểu Văn, làm xong tất cả rồi, ngón tay nhẹ nhàng cột băng hai bên lại.

“Văn nhi, xong rồi.” Lúc Độc Cô Diễm ngẩng đầu, liền thấy Hường Tiểu Văn không nhúc nhích nhìn mình, tất cả trong con ngươi đều là khiếp sợ, vui sướng cùng với một loại tâm tình phức tạp nồng đậm.

Hấn cười một tiếng, mang theo ba phần mỉa hoặc bảy phần tà khí nói: “Văn nhi, là bị vi phu làm cho cảm động?”

Lần này Hường Tiểu Văn không có phản ứng kịch liệt giống như trước, nàng lẳng lặng gật đầu, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn Độc Cô Diễm.

Từ nhỏ đến lớn, trừ bà nội ra, không có ai cho nàng loại ầm ập này, càng không có người tỉ mỉ ôn nhu che chở mình như vậy, mặc dù chỉ là một chuyện rất nhỏ, nhưng Hường Tiểu Văn cảm động đến thật là muốn khóc.

“Văn nhi, sao lại khóc, đừng khóc...”

83. Chương 83: Ôn Nhu

Độc Cô Diễm giúp Hường Tiểu Văn kéo quần xong, thấy nàng không ngừng rơi lệ, hấn nói nhỏ nhẹ trấn an. “Văn nhi, có phải... Đau bụng hay không? Hay là buổi trưa ta quá dùng sức, nàng... Nơi đó có đau?”

Hường Tiểu Văn lắc đầu, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Độc Cô Diễm ôn nhu ôm nàng vào trong ngực, cầm chống đỡ trên đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. “Văn nhi, rốt cuộc thế nào? Nàng khóc như vậy ta rất đau lòng, đừng khóc...” Nói xong, hấn nâng mặt Hường Tiểu Văn lên, ngón tay nhẹ nhàng lau lệ cho nàng.

Bàn tay kia, rất dày, cũng rất ầm ập.

Hương Tiểu Văn lặng lặng nhìn gương mặt tuần tú hoàn mỹ trước mắt, gương mặt tuần tú này không có lãnh khốc lúc mới gặp, cũng không có tà khí lúc trên nàng, khuôn mặt này, giờ phút này đều là ôn nhu và cứng chịu.

Nước mắt cũng không dừng lại được, nàng phân không rõ tâm tình mình lúc này là gì, nhìn Độc Cô Diễm toàn tâm toàn ý trù mến nhìn mình như vậy, nàng sợ, lại bàng hoàng, tất cả tốt đẹp này giống như một giấc mơ. Nàng đang nằm mơ sao.

Độc Cô Diễm thấy Hương Tiểu Văn không lên tiếng mà vẫn khóc, hắn cũng nóng nảy theo, luôn luôn tỉnh táo không thấy, bắt đầu hốt hoảng luống cuống.

“Văn nhi, nàng có phải rất đau hay không? Hay là nàng không muốn thấy ta?” Độc Cô Diễm nghĩ đến buổi trưa mình không để ý cự tuyệt của Văn nhi, mạnh mẽ muốn nàng.

Hiện tại hắn có chút hối hận, nếu như bởi vì vậy mà Văn nhi không để ý tới hắn, vậy hắn nên làm gì bây giờ?

Ngay lúc Độc Cô Diễm một lòng hướng đến trên người Hương Tiểu Văn, hỉ nộ ái ố cũng toàn bộ bởi vì một mình Hương Tiểu Văn, hắn không biết tại sao mình biến thành như vậy, thật giống như gặp ma. Mỗi lần tự mình nhớ đến vợ trước Tình Hương, sâu trong nội tâm luôn có một thanh âm nói cho hắn biết, hiện giờ hắn yêu là Hương Tiểu Văn, những nữ nhân khác cũng không thể nghĩ nữa, vì vậy, hắn thật cũng không suy nghĩ, đây trong đầu đều là bóng dáng Hương Tiểu Văn.

Ban đêm ngủ, hắn sẽ cảm thấy rõ ràng biến hoá quái dị của mình, nhưng tổng không tìm được nguyên nhân, rất nhiều tối tắm rồi lại làm như có một tia hiểu ra, nhưng rất nhanh thì có một thanh âm từ đáy lòng hắn truyền ra, Hương Tiểu Văn là toàn bộ của hắn, hắn nên dùng sinh mạng yêu nữ nhân này, tuyệt không thể để cho nàng bị một tia tổn thương.

Mấy ngày qua, hắn ở trước mặt người ngoài vẫn là tướng quân lãnh khốc đó, ngay khi trước mặt Hương Tiểu Văn, hắn sẽ làm nụ cười của mình trở nên nhu hòa, cố gắng để mình thoát nhìn ôn nhu, không còn lãnh khốc cứng rắn.

Hắn rất thích cùng Hương Tiểu Văn ở chung một chỗ, trước mắt hắn, Hương Tiểu Văn giống như là vật sáng trong đêm tối, hắn luôn không nhịn được bị hấp dẫn.

Vì vậy, hắn liền quyết định dùng cuộc đời của mình hảo hảo che chở tiểu nữ nhân khả ái lại mơ hồ này, một đời một thế, cho đến chết đi.

Độc Cô Diễm nghĩ tới những thứ này, ánh mắt hơi chán nản. Có lẽ tất cả đều là ý tưởng của chính bản thân hắn mà thôi, từ đầu tới cuối, hắn cũng không hỏi ý kiến Văn nhi, hắn vẫn là không làm được hai chữ dụng tâm.

Hương Tiểu Văn đã sớm dừng lại tiếng khóc, lại thấy thần sắc Độc Cô Diễm chán nản, trầm mặc không nói.

Lòng của nàng cứng lại, giống như là bị một bàn tay to bóp chặt, loại cảm giác đó, gọi là đau lòng.

Nàng vươn tay, vây quanh Độc Cô Diễm. “Độc Cô Diễm, ta không đau, cũng không muốn chàng đi, chàng đừng suy nghĩ nhiều.”

Độc Cô Diễm vui mừng, trông mắt hiện ánh sáng màu. “Văn nhi, nàng rốt cục ngừng khóc.”

Hương Tiểu Văn giận hắn một cái. “Cũng biết cười ta.”

Độc Cô Diễm ôm nàng, ôm nàng đến trên giường. “Không cười nàng, đó là phương thức ta thương yêu nàng, Văn nhi, kinh nguyệt của nàng vừa tới, không thể gặp gió, nằm trên giường một hồi, ta sai người nấu chén cháo nóng cho nàng.”

Đang muốn xoay người, áo lại bị một bàn tay mảnh khảnh cầm lại.

“Độc Cô Diễm, ta không đói bụng, chàng... tâm sự với ta được chứ?” Nói xong, Hương Tiểu Văn có chút mắt tự nhiên cúi đầu, lời này nghe thế nào đều giống như nàng muốn mời hắn, để khiến người ta hiểu lầm nha.

Độc Cô Diễm ngẩn ra, nhoẻn miệng cười. Hắn xoay người lại, ngồi ở bên giường, bàn tay thật dày cầm ngược tay nhỏ bé, mảnh khảnh của Hường Tiểu Văn, ánh mắt ôn nhu như nước: “Văn nhi, nàng muốn tán gẫu cái gì?”

Bàn tay được nắm truyền đến từng trận ấm áp, mặt Hường Tiểu Văn càng thêm đỏ bừng giống như hai đóa hoa kiều diễm, đây là lần đầu tiên nàng có phản ứng ngượng ngùng như vậy, chỉ vì nam nhân trước mắt này mang cho nàng rung chuyển.

“Độc Cô Diễm, hàn huyên một chút về chàng đi, ta muốn... hiểu rõ chàng nhiều hơn.”

Độc Cô Diễm cười nhạt, nháy mắt, muôn hoa đoạt thể.

“Văn nhi, về sau gọi ta Diễm là tốt rồi, ta thích nghe nàng gọi ta như vậy.”

Hường Tiểu Văn ngơ ngác nhìn Độc Cô Diễm cười, đầu trống không, chỉ đành phải kinh ngạc gật đầu.

“Nàng nha đầu này.” Độc Cô Diễm đưa tay, nhẹ nhàng ngắt mặt ngọc trệ của Hường Tiểu Văn, cười đến gương mặt nhu tình như nước.

Hắn ôm chầm thân thể Hường Tiểu Văn, để cho đầu nàng tựa vào trên vai của mình, rồi sau đó chậm rãi mở môi, dùng thanh âm bình thản nhất nói tất cả quá khứ thuộc về mình.

Bắt đầu nói từ tuổi thơ, nói đến hắn làm sao chinh chiến sa trường.

Trong lúc Hường Tiểu Văn nghe đến thật là mê mẩn, Độc Cô Diễm nói đến lúc giao chiến với quân địch ở trên chiến trường, nàng khản trương đến tim đập thành thịch, giống như tất cả đều xuất hiện trước mắt nàng.

Thanh âm của Độc Cô Diễm hơi ngừng một chút, bắt đầu nói tất cả của hắn cùng với thê tử Tĩnh Hương đã mất.

Trong đó về nam tử thần bí, sư huynh Hắc Diệu của Tĩnh Hương, Độc Cô Diễm cũng không nói gì.

Hường Tiểu Văn nghe đến lệ nóng doanh tròn, nàng cũng không có ghen hoặc là đổ kỳ, mà là lấy một loại tràn đầy đau lòng cảm động nghe xong, đối với vợ trước của Độc Cô Diễm, Hường Tiểu Văn kính nể trong lòng, nữ nhân kia, lại vì yêu Độc Cô Diễm mà hy sinh tất cả, thậm chí sinh mạng...

Vốn là Tĩnh Hương coi như sinh xong Độc Cô Hoa cũng sẽ không chết, nhưng ở trước khi sinh ba ngày, Độc Cô Diễm trúng một loại độc, độc này căn bản không có giải dược, Tĩnh Hương là đệ tử của Vô Cực môn, am hiểu chế dược, nàng ấy từng học qua một loại bí thuật, loại bí thuật này có thể giải độc trên người Độc Cô Diễm, mà giá cao là, lấy mạng đèn mạng, giá cao này, lúc đó Tĩnh Hương cũng không nói ra, nàng ấy lừa gạt Độc Cô Diễm nói sẽ làm nàng ấy ngủ mê man ba năm.

Lúc đó Độc Cô Diễm nghe phương pháp của Tĩnh Hương, thế nào cũng không đồng ý. Cuối cùng lại bị Tĩnh Hương dùng mệnh ép, nếu như hắn không chịu giải độc, như vậy nàng ấy sinh xong hài tử liền tự sát, Độc Cô Diễm vạn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cứng đầu đáp ứng.

Tất cả đều tiến hành theo phương pháp của Tĩnh Hương, độc của Độc Cô Diễm cũng giải, nhưng ở ngày thứ ba, Tĩnh Hương lâm bồn rồi, sinh xong Độc Cô Hoa, liền hương tiêu ngọc vãn.

Độc Cô Diễm đau đớn muốn chết, sau đó hắn mới hiểu, giá cao chân chính giải độc không phải là ngủ mê man ba năm, mà là lấy mạng đèn mạng.

Độc Cô Diễm từ đó về sau, sa sút nửa năm, nửa năm này hắn cũng không dám nhìn Độc Cô Hoa một cái, bởi vì chỉ cần nhìn thấy, liền khiến cho hắn nhớ lại thống khổ khi thê tử Tĩnh Hương sinh con, tiếng kêu đau thê lương, giống như đang ngưng tụ ở bên tai.

Đây cũng là nguyên nhân ba năm nay hắn lạnh lùng với Độc Cô Hoa, không phải bởi vì hắn trách Độc Cô Hoa ra đời, mà là trong lòng hắn có một tâm kết mở không ra, cho nên lựa chọn trốn tránh.

Độc Cô Diễm nói xong lời cuối cùng, hóa thành một tiếng thở dài, thật lâu vang vọng ở trong lòng, đoạn trí nhớ kia, là nỗi đau cả đời của hắn.

84. Chương 84: Thiên Hạ Độ Nhất Cao Thủ

Nhìn thần sắc Độc Cô Diễm âm đạm cô đơn, Hường Tiểu Văn vươn nhẹ tay, mơn trớn gương mặt của hắn, gương mặt như được gọt sắc cạnh, nhưng lúc này lại nhu hòa, lại yếu ớt, phẳng phất như thể chỉ cần ngón tay của nàng dùng lực, gương mặt sẽ vỡ vụn ra.

Độc Cô Diễm giật mình, rồi sau đó ngược nhìn Hường Tiểu Văn, bàn tay thô dày nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, đặt ở môi, hôn nhẹ.

“Diễm, chàng không nên đau khổ nữa. Chàng còn có năm tiểu tử kia, bọn chúng dễ thương như thế, còn có, còn có ta...Ta cũng có thể chăm sóc cho chàng.” Hường Tiểu Văn không phải là người nói cho có, cho nên khi nói ra những lời này, trên mặt tự nhiên có chút đỏ lên.

“Văn nhi...” Tay Độc Cô Diễm vòng qua, đem Hường Tiểu Văn ôm chặt vào lòng. “Văn nhi, nàng có thể đáp ứng rằng sau này dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không rời xa ta được không?” Trong giọng nói phẳng phất sự yếu ớt bất an.

Hường Tiểu Văn thận trọng gật đầu, trong mắt hiện lên một tia kiên định: “Diễm, chàng yên tâm, cho dù chàng không quan tâm ta nữa, ta cũng sẽ không rời khỏi chàng, cho dù chàng có đuổi ta đi, lòng ta vẫn sẽ luôn nghĩ về chàng, không bao giờ... thay đổi.”

Độc Cô Diễm cảm động: “Văn nhi...” càng ôm chặt lấy nàng.

Ngay lúc này hai người cũng không nghĩ rằng câu nói kia, tương lai không lâu sau ứng nghiệm thật, mà tâm cũng như lời của Hường Tiểu Văn, nàng không bao giờ thay đổi.

Bóng đêm chậm rãi tràn về, một vầng trăng biến mất trong đám mây, một màu trắng nhạt rơi cả vào bóng tối, sự yên lặng lạnh lẽo bao trùm phủ tướng quân uy nghiêm.

Ở trước hòn non bộ (núi giả), một bóng đen bước ra.

“Chủ tử, ngài đã tới.” một hạ nhân mặc áo đen trong phủ tướng quân đối với bóng đen phía trước cung kính lên tiếng.

Ánh trăng hiện trên người bóng đen, một ít thân mình lộ ra trong bóng đêm lạnh thấu xương, làm cho lòng người phát run. Ánh mắt dưới tấm mặt nạ liếc qua Người đàn ông trung niên mặt bộ đồ đen kia.

“Phát hiện được gì?” Bốn chữ đơn giản, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

Thân thể Người đàn ông trung niên áo đen không khỏi cứng đờ, sau đó cố gắng trấn tĩnh trở lại trả lời: “Chủ tử, không ngờ nhũ mẫu kia lại là truyền nhân của Đạo Đạo Suất, tuyệt học thất truyền trăm năm trước “nhất chiêu định tử” bị nàng học thành, hơn nữa thuộc hạ còn nghe nói, nhũ mẫu bị hãm hại, hôm nay Độc Cô Diễm đang chữa thương cho nàng ta.”

Người áo đen nghe được lời này, đôi mắt ẩn dưới tấm mặt nạ bằng đồng chợt lóe lên: “Có chuyện như vậy sao?”

Người đàn ông trung niên mặt bộ đồ đen đỏ mồ hôi lạnh, nhưng ông vẫn dùng âm thanh khẳng định để trả lời: “Chủ tử, chuyện này chính tai thuộc hạ nghe được do con trai thứ ba của Độc Cô Diễm nói cùng với nhũ mẫu, mà thuộc hạ còn tận mắt chứng kiến nhũ mẫu sử dụng chiêu thức kia, chiêu thức kia quả thực rất giống như trong truyền thuyết miêu tả: “nhất chiêu định tử”, cho nên thuộc hạ xác định chuyện này tuyệt đối không phải là giả.”

Người áo đen nghe xong, chỉ cười, song khi Người đàn ông trung niên nghe giọng cười lạnh như băng kia, toàn thân run rẩy.

Cửu Anh, không ngờ rằng người là truyền nhân của Đạo Đạo Suất, vốn bản tôn định sẽ lấy mạng của người, nhưng mà bây giờ, bản tôn sẽ không giết người, bản tôn vẫn còn cần người.

Người áo đen không hề nói gì nữa, tung người, cả bóng dáng biến mất ở phủ tướng quân.

Người đàn ông trung niên kia sau khi thấy người áo đen rời đi, cả người thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà ông có cảm giác, dường như chủ nhân biết nhũ mẫu kia.

Lắc đầu, Người đàn ông trung niên thầm cười. Lấy thân phận cao quý của chủ nhân, nhũ mẫu kia làm sao có thể quen biết với chủ nhân được, là ông suy nghĩ nhiều quá thôi.

Bóng dáng Người đàn ông trung niên kia cũng lóe lên, biến mất trong bóng đêm.

Hoàng cung, Chiến Hồn điện.

Về mặt không nhẫn nại được của Chung Ly Tuyết nhìn trừng trừng người đang quỳ phía dưới, lửa giận ngút trời: “Vô Danh, không phải người nói người là cao thủ đệ nhất thiên hạ sao? Ngay cả thiên hạ đệ nhất cao thủ như người cũng không vào được phủ tướng quân, hay sao?”

Vô Danh quỳ trên mặt đất, vẻ mặt khó chịu, nhưng không dám phát tác: “Hoàng thượng, chuyện này không đơn giản như ngài nghĩ, mặc dù thuộc hạ không thể vào được bên trong phủ tướng quân, nhưng đối với động tĩnh trong phủ tướng quân cũng biết chút ít. Trong phủ tướng quân, sát khí bao trùm, đồng thời ẩn giấu ba thế lực, hoàng thượng, ngài cho là những thế lực này thật sự đơn giản hay sao? Bọn họ là...”

“Đủ rồi.” Chung Ly Tuyết bỗng đứng lên, lạnh lùng cắt đứt lời Vô Danh. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Vô Danh: “Ít tìm lý do cho trẫm, không vào được phủ tướng quân, chứng minh thiên hạ đệ nhất cao thủ như người là phế vật vô dụng, trẫm không nuôi loại người như người, nể tình người đã từng cứu trẫm một mạng, rút đi.”

Chung Ly Tuyết giận Vô Danh đến cực điểm, hẳn vốn cho là võ công của Vô Danh cực kỳ cao, lẻn vào phủ tướng quân không thành vấn đề, nhưng không ngờ mấy ngày đã qua, Vô Danh lại không vào được phủ tướng quân, điều này làm cho kế hoạch của hắn bị phá sản. Nếu không biết về phủ tướng quân, căn bản không có cách nào thi triển được, cho dù hắn có bản lãnh bắt đi Hưởng Tiểu Vân, nhưng hắn không muốn cùng Độc Cô Diễm giáp mặt chính diện, đối với Độc Cô Diễm, hắn vẫn còn e sợ, trong tay Độc Cô Diễm có binh quyền. Cho dù trong giang hồ hắn có âm thầm điều khiển một tổ chức, nhưng cũng không dám đem ngôi vị hoàng đế này ra mạo hiểm.

Sắc mặt Vô Danh rất khó nhìn, ông là cao thủ đệ nhất thiên hạ, được người đời kính trọng, khi nào lại phải chịu loại sỉ nhục này. Dưới sự phẫn nộ, ông đứng lên, lạnh lùng nhìn Chung Ly Tuyết, một tia giễu cợt hiện lên trên khóe môi.

“Hừ, Chung Ly tuyết, người cho rằng người có tài cán để đứng lên ngôi vị hoàng đế này sao? Nếu không phải vì cha người, lão tử ta sẽ không làm thuộc hạ cho người đâu, lão tử vì người liều chết đi sống lại còn chưa tính, tên tiểu tử người lại không biết phân biệt, người không biết trong phủ tướng quân kia ẩn giấu những loại người nào đâu, bọn họ...”

Đang trong lúc Vô Danh sắp sửa nói ra thân phận của những người đó, một ánh sáng lạnh nhanh như tia chớp băng qua, đánh thẳng vào lồng ngực của Vô Danh, ngay trước ánh sáng lạnh đó, cao thủ đệ nhất thiên hạ cũng không có cơ hội kêu một tiếng, máu đen từ trong miệng phun ra, mang theo vẻ không cam lòng cùng sợ hãi, Vô Danh bỏ mạng tại chỗ.

Chung Ly Tuyết hoảng sợ, kinh hãi, lui về phía sau mấy bước liên tiếp. Mới vừa rồi, ánh sáng lạnh kia trực tiếp lướt qua tại hắn, lực quá lớn khiến khí huyết hắn cuộn cuộn, nếu như không phải hắn mạnh mẽ vận nội công, chỉ sợ rằng đã sớm bị thương.

“Là ai? Người từ đâu đến?” Chung Ly Tuyết run rẩy nhìn xung quanh phía bên trái điện trong ánh nền sáng rực.

“Hoàng thượng không cần sợ, bản tôn là đến để giúp người.” Âm thanh hài hước vang lên phía sau, một bóng đen từ trong ánh nền bước ra ngoài.

Thân mình Chung Ly Tuyết chấn động mạnh: “Là người...” Ngày đó người áo đen kia nói giúp hắn, nhưng hắn cũng không tin tưởng người áo đen kia có thực lực này, cho nên tất cả lời nói của người áo đen, hắn không làm theo. Nhưng ngay khi nghe những lời người áo đen kia nói lần thứ hai, hắn hoàn toàn hoảng sợ, không cần xuất hiện, một chiêu giết chết cao thủ đệ nhất thiên hạ, người áo đen kia, là người sao?

85. Chương 85: Nhũ Mẫu Siêu Cấp Vô Địch Bóng Đèn Điện

Ngày thứ hai, phủ tướng quân.

“Nhũ mẫu, xin thu tại hạ làm đồ đệ đi.” Độc Cô Phi mang vẻ mặt kiên định leo đèo theo sát phía sau Hường Tiểu Văn ồn ào.

“Nhũ mẫu, uống trà Ngọc Tô đi.” Độc Cô Sương bưng đĩa nhỏ, dâng lên cho Hường Tiểu Văn với vẻ mặt nịnh hót.

“Tiểu Phi à, không phải là nhũ mẫu không muốn thu con làm đồ đệ, chẳng qua là...” Chỉ là cái gì ta cũng không biết, thu nhận con làm đồ đệ, chẳng phải làm hại đồ đệ sao?

Nhưng mà cái chính là Độc Cô Phi không rõ nỗi khổ tâm của nàng, vẫn liều mạng ồn ào như cũ.

“Nhũ mẫu, người phá lệ một lần thu nhận tại hạ làm đồ đệ đi, tại hạ nhất định sẽ dùng toàn lực để học, đảm bảo sẽ khiến nhũ mẫu người mỉm cười nơi tuổi vàng, chết không nhắm mắt.”

Hường Tiểu Văn đang đi trên đường lát đá xanh nhỏ, bỗng dừng run lên, thiếu chút nữa ngã xuống, cũng may nàng phản ứng rất nhanh, nhanh chóng ổn định lại.

Vỗ vỗ bả vai của Độc Cô Phi đang trưng ra vẻ mặt mong đợi, Hường Tiểu Văn thận trọng nói: “Tiểu Phi à, nhũ mẫu ta mới mười tám tuổi, mười tám, mười tám, nhũ mẫu ta chính là một cành hoa, con rửa ít thôi.”

Nàng như một cành hoa đại đang trong thời kỳ nở rộ, đợi chờ tình lang tới hái, nàng như mới được sinh ra, nói như thế nào cũng còn muốn sống đến tám mươi tuổi nha.

Vẻ mặt Độc Cô Phi như đưa đám, bùm một tiếng, quỳ xuống cạnh gót chân Hường Tiểu Văn: “Nhũ mẫu, nếu người không thu tại hạ làm đồ đệ, tại hạ sẽ quỳ mãi không đứng dậy.”

Sao, dùng chiêu này với nàng? Quỳ mãi không dậy? cũ rồi, con ở đó mơ đi. Hường Tiểu Văn ngồi xuống ghé đá bên cạnh.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng tính Hường Tiểu Văn lại hay mềm lòng, đưa tay qua, đỡ Độc Cô Phi dậy, “Tiểu Phi à, con đứng lên trước rồi nói.”

Độc Cô Phi cắn chặt răng, giống như là chính mình tự quyết tâm, ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn Hường Tiểu Văn không rời: “Nhũ mẫu, trừ phi người đáp ứng thu nhận tại hạ làm đồ đệ, nếu không tại hạ sẽ không đứng lên.”

Ồ... Thế nhưng với tính cách của nàng, nàng mới không rút lui.

Nhưng mà, Hường Tiểu Văn cuối cùng cũng chỉ là nghĩ.

Thận trọng liếc nhìn Độc Cô Phi hồi lâu, sau đó ôm trán thở dài: “Tiểu Phi, con thật sự muốn nhận nhũ mẫu ta làm sư phụ? Không hối hận?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Độc Cô Phi ngược lên, vươn hai ngón tay, chỉ lên trời thề: “Tại hạ Độc Cô Phi có trời đất chứng giám, tại hạ nhận nhũ mẫu làm sư phụ, cuộc đời này tuyệt đối không hối hận, nếu như sau này có hối hận, giống như vật này.” Lời nói vừa dứt, Độc Cô Phi nhanh tay bắt một con kiến nhỏ, bóp chặt, con kiến nhỏ chết ngất.

Hường Tiểu Văn cùng Độc Cô Sương đứng bên cạnh run lên.

“Tiểu Phi à, không nên thề độc như vậy, có ý tứ là tốt rồi, hắc hắc hắc hắc...” Thề độc như vậy, không phải là nàng hại người sao? Nếu Độc Cô Phi phát hiện nàng không có lợi hại như vậy, không phải là sẽ học máu mà chết chứ?

Không được, nói gì thì nàng cũng không thể trở mặt nhìn Độc Cô Phi thất vọng, sau đó buồn bực mà chết, vẻ mặt Hường Tiểu Văn kiên định, dường như nàng xuyên thấu qua thời gian, thấy một lão nhân già yếu, đầm ngực đậm chân, thở dài không dứt.

Lão nhân này, chính là Độc Cô Phi khi về già: “Ta thật là hối hận, tại sao lúc đầu hết lần này đến lần khác lại muốn nhận nhũ mẫu làm sư phụ, nếu như không nhận, ta sẽ không thảm như vậy rồi, trời ạ, trời ạ...”

Nghĩ đi nghĩ lại, Hường Tiểu Vân không khỏi phát run. Cho nên, nàng quyết định thay đổi Độc Cô Phi, để cho hắn có một mục tiêu vĩ đại.

“Tiểu Phi, con bái ta làm thầy, không phải là không được, nhưng trước mắt, thật sự... thật sự là con còn nhỏ quá, con nên luyện tập thật tốt, chờ võ công của con không kém cha con, nữ mẫu sẽ thu con làm đồ đệ.”

Kể từ đó, Độc Cô Phi sẽ không quản lấy nàng muốn bái làm sư phụ nữa, chờ đến khi cậu ta có cơ hội đạt đến trình độ của Độc Cô Diễm, khi đó căn bản là cậu sẽ không còn nhớ gì đến chuyện này nữa.

Hắc hắc, nàng thật là quá thông minh.

Độc Cô Phi vừa nghe, liền giật mình một chút, rồi sau đó bình tĩnh, như thể rất vui mừng.

Vọt đứng lên, cúi đầu hành lễ với Hường Tiểu Vân một cái, sau đó nhấc chân, chạy như điên về phía phủ tướng quân.

Cậu muốn luyện tập, mục tiêu của cậu là vượt xa phụ thân, trở thành đồ đệ của nữ mẫu.

Nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của Độc Cô Phi, Hường Tiểu Vân thở dài một cái.

“Haiz...”

Độc Cô Sương đang đứng một bên lập tức vọt tới, a dua đảm vai cho Hường Tiểu Vân: “Nữ mẫu, sao người lại than thở vậy? Không nên than thở nhiều, sẽ ảnh hưởng đến sắc đẹp kinh hãi thế tục của người đó.”

Thần kinh trên mặt Hường Tiểu Vân như bị rút, nhưng rất nhanh chóng trở lại bình thường, xếp mấy ngón tay thành hình hoa, tác phong muôn vàn yếu điệu, nở nụ cười: “Sương nhi à, nữ mẫu thật sự đẹp như vậy sao?”

Một cái bóng đèn quảng đến, bỗng nhiên thân thể Độc Cô Sương run rẩy như bị điện giật.

Ác, không phải, quá ác...

Bàn tay nhỏ bé đặt trên vai Hường Tiểu Vân run run, rút trở về: “Hắc hắc hắc hắc, nữ mẫu, con chợt nhớ ra, lão Đại vừa mới nói huynh ấy đói bụng, con đây, mượn chén trà Ngọc Tô này mang đến cho huynh ấy.”

Nói xong, bàn tay nhỏ bé bưng trà Ngọc Tô trên bàn, vèo một cái, phóng về một phía khác của phủ tướng quân.

Nhìn hai tên tiểu quỷ quần lấy mình này giờ rồi đi, Hường Tiểu Vân bật cười. Nàng phát hiện, càng lúc nàng càng thích hai kẻ dở hơi này.

“Vân nhi, có chuyện gì mà vui vẻ vậy?” Giọng nói dịu dàng của Độc Cô Diễm vang lên.

Hường Tiểu Vân sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn.

Độc Cô Diễm mặc một bộ áo trắng giống như người khoác sao, đỉnh đầu trắng sáng đi tới, một luồng gió thổi qua làn tóc bay trong gió, lộ ra gương mặt tuyệt mỹ, mang theo một loại hơi thở tà mị câu hồn, đôi môi đỏ mọng khẽ giương lên, nụ cười sảng nịnh yếu ớt nơi khóe miệng.

Đẹp trai, rất đẹp trai, quá đẹp trai...

Trong khoảnh khắc đó, tất cả trở nên mờ mờ vô sắc đối với Hường Tiểu Vân, chỉ có một bóng trắng vô hạn trước mặt nàng, sáng rọi.

Trong chớp mắt, Độc Cô Diễm đến bên người Hường Tiểu Vân, ôm nàng đặt lên trên đùi của hắn, không hề kiêng kỵ ba loại ánh mắt bên cạnh.

Chuyện hoàng thượng gả đã sớm được truyền ra ngoài, chỉ là do Độc Cô Diễm áp chế mạnh mẽ quan hệ, cho nên Ngân Nguyệt vương triều cũng không có truyền ra bao nhiêu chuyện bất quá, cho dù có, tất cả đều giấu trong bụng mọi người, không ai dám nói ra.

Bên trong phủ tướng quân cũng giống như thế. Mặc dù có rất nhiều người bất mãn với việc Hường Tiểu Vân trở thành tướng quân phụ nhân, nhưng hoàng đế cũng tứ hôn rồi, nếu các nàng ấy không thoả mái, chỉ có thể giữ trong lòng, tinh thần chán nản.

Hương Tiểu Văn không phát hiện một chút nào việc có thêm ba người đứng bên cạnh, nàng chỉ nhìn Độc Cô Diễm ngây ngốc cười: “Diễm, nụ cười vừa rồi của chàng, trừ ta ra, không thể cười với người thứ hai, cho dù là nam cũng không được, hiểu chưa?”

Trong mắt Độc Cô Diễm tràn đầy sự dịu dàng: “Văn nhi yên tâm, vì phu chỉ cười với một mình nàng, những người khác, đều chỉ là mây trôi.”

Mây trôi? Thần linh cũng là mây trôi? Không nghĩ rằng câu nói hiện đại này lại được Độc Cô Diễm thấu hiểu triệt để như vậy.

Trong lòng Hương Tiểu Văn có một chút đắc ý: “Hắc hắc hắc hắc, Tiểu Diễm Diễm, cũng chỉ có chàng là tốt nhất,...” Một cái hôn gió bay qua.

Ba người vốn đang đánh giá Hương Tiểu Văn ở phía sau, lúc này bỗng dưng muốn ói.

Cái vị tướng quân phu nhân này, quả nhiên không phải là người nói chuyện bình thường.

86. Chương 86: Nhìn Tuyệt Chiêu Của Ta

Độc Cô Diễm nhướn mày buột miệng cười, đưa tay véo nhẹ Hương Tiểu Văn một cái: “Văn nhi, nàng thật đáng yêu”

Lại ăn đậu hủ của nàng, bắt quá... nàng thích.

Thân thể Hương Tiểu Văn cọ cọ trên người Độc Cô Diễm, rất là hưởng thụ thời gian hai người ở một chỗ, một loại ấm áp mà đã thật lâu rồi nàng chưa từng có, nếu như có một người có thể như vậy triu mến nàng cả đời, nàng giảm thọ mười năm cũng cam tâm tình nguyện

Cho đến lúc này Hương Tiểu Văn mới liếc thấy ba người đứng bên cạnh, nhất thời, thần sắc ngốc nghếch hẳn đi.

Trời ạ, mới vừa rồi thế giới buồn nôn của hai người như vậy lại bị người khác nhìn thấy? Mặc cỡ chết người, nàng vội vàng che mặt lại.

“Văn nhi, đừng che, bọn họ đã sớm thấy rồi” thanh âm Độc Cô Diễm mang theo cưng chiều, xấu xa nở nụ cười.

Hương Tiểu Văn ngẩng đầu lên, néo hán một cái, sau đó xoay người nhìn ba người kia.

Đây không phải là Huyền Mộc đối khát kia sao.

Hương Tiểu Văn ồ lên một tiếng, ánh mắt rơi vào mặt Huyền Mộc không chút thay đổi.

Huyền Mộc cảm giác được ánh mắt Hương Tiểu Văn, lạnh lùng liếc nàng một cái liền dời đi, xem ra khối băng mang gương mặt tuấn tú thủy chung không mang theo tình cảm.

Hứ người xạo nha, nam nhân khó chịu, bộ dạng người đối khát thế nào, sớm đã bị ta thấy được, giả bộ cũng như không, hắc hắc hắc.

Hương Tiểu Văn dời ánh mắt khỏi người Huyền Mộc, nhìn người đứng bên cạnh chỗ hán.

“A... Là người” Nàng chỉ vào bạch y nữ tử đó, không khỏi vui mừng kêu lên.

Thần sắc thanh lệ bạch y nữ tử lạnh lùng, đang nghe Hương Tiểu Văn kêu lên, đôi mi thanh tú nhíu lại: “Cô nương biết ta?”

Hương Tiểu Văn xấu xa liếc Huyền Mộc một cái, sau đó nhìn về bạch y nữ tử kia nói: “Nhằm người, xin lỗi”

Bạch y nữ tử nghe được lời sau của Hương Tiểu Văn, một đạo ánh sáng chợt lóe nơi đáy mắt, nhanh chóng biến mất, không người nào có thể bắt kịp.

Nàng ta không nói gì nữa, ngược lại là Huyền Mộc đứng dậy, ngăn trước bạch y nữ tử kia, hướng về phía Hường Tiểu Văn lạnh lùng lên tiếng “Phu nhân, nàng ấy là nữ nhân của thuộc hạ” Trong lời nói lộ ra bá đạo, tuyên bố quyền sở hữu của hắn.

Hường Tiểu Văn khinh bỉ ở trong lòng. Nói nhảm, tiểu gia ta dĩ nhiên biết nàng ấy là nữ nhân của người, các người toàn bộ hành trình XXOO, tiểu gia ta đã xem qua, có thể không biết không.

Độc Cô Diễm liếc thấy vẻ mặt của Hường Tiểu Văn, liền đoán được nàng trong đầu đang suy nghĩ gì, lặng lẽ xuất thủ, xấu xa ngắt nhéo cái mông nàng một cái.

“Ai da——”

Đáng chết, cho dù muốn ăn đậu hủ của nàng, cũng đừng ăn cái mông, hơn nữa còn bấm phải nàng đau như vậy.

“Phu nhân, ngài sao vậy?” Huyền Thanh đứng một bên vẫn không lên tiếng lặng lẽ quan sát Hường Tiểu Văn hồi lâu, giờ phút này quan tâm hỏi lên tiếng.

Còn làm sao nữa, không phải là bị chủ tử chết tiệt của người ăn đậu hủ sao.

“Hắc hắc hắc, không sao không sao” Trợn mắt nhìn Độc Cô Diễm một cái, Hường Tiểu Văn tiếp tục quan sát ba người này.

Ánh mắt rơi vào trên người Huyền Thanh, lúc này Huyền Thanh cũng đang nhìn nàng, thân thiện gật đầu với nàng.

“Văn nhi, đây là Huyền Thanh, đây là Huyền Mộc, về sau hai người bọn họ sẽ ở lại Thanh Thủy cư, bảo vệ an toàn của nàng” Độc Cô Diễm chỉ vào hai người Huyền Thanh, Huyền Mộc, hướng về phía Hường Tiểu Văn nói.

“A...” Hường Tiểu Văn không khỏi hoang mang, tại sao đột nhiên phái người bảo vệ nàng, chẳng lẽ... người áo đen kia bắt đầu động thủ?

Trong bụng Hường Tiểu Văn khê khản trương, nắm tay áo Độc Cô Diễm tâm cũng toát ra mồ hôi.

“Văn nhi, nàng đừng quá lo lắng, bọn họ sẽ không xuất hiện rõ rệt, chỉ biết bảo vệ nàng trong bóng tối” Độc Cô Diễm cảm giác người trong ngực hơi run rẩy, hần tĩ mĩ giải thích.

“Như thế rất tốt” Hường Tiểu Văn dè xuống bất an trong lòng, trên mặt sống lại lần nữa nâng lên chiêu bài của nàng cười khúc khích.

Độc Cô Diễm phụng bồi Hường Tiểu Văn ngồi một hồi lâu, bởi vì trong quân còn có chuyện, hắn không thể không rời đi.

Sau khi Độc Cô Diễm rời đi, Hường Tiểu Văn nhảy xuống đất quan sát Huyền Mộc, ánh mắt sâu kín kia, Huyền Mộc lạnh như băng trấn định nhưng lúc này cũng không khỏi khê bờ ngõ.

Huyền Mộc hần từ trước đến giờ lạnh lùng, trừ Độc Cô Diễm, những người khác hần đều không để ở trong mắt, lúc này bị Hường Tiểu Văn nhìn như vậy, giống như hần là một loại thịt heo màu mỡ khiến cho hần rất là khó chịu.

Lạnh lùng bỏ lại một câu: “Phu nhân, thuộc hạ cáo lui”. Nói xong, ôm bạch y nữ tử tung người rời đi.

Ngay lúc Hường Tiểu Văn thấy hai người muốn rời khỏi, lạnh lẽo phun ra bốn chữ: “Người bảo vệ ta.”

Ngay lúc đó, giữa không trung bóng dáng kia đang muốn rời đi phải dừng lại.

Lạnh lùng quay đầu lại, bộ dạng không thể tin được nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn trên đất, cắn răng nói: “Phu nhân, thuộc hạ mạo phạm, xin phu nhân tha thứ”

Một màn này, Huyền Thanh đứng một bên sững sờ.

Vụng trộm, hần đối với tướng quân phu nhân tương lai này tràn đầy vô số kính nể.

Phải biết Huyền Mộc này trừ tướng quân ra, căn bản là điên cuồng đến mức xem bất luận kẻ nào trong thiên hạ coi là bụi bặm bên người, ngay cả hắn là thủ lĩnh của thiên địa mười ba huyền, đối với Huyền Mộc cũng như đầu không đứt. Bình thường hắn cũng không dám trêu chọc Huyền Mộc, nhưng trước mắt phu nhân này mới nói bốn chữ, là có thể để cho Huyền Mộc lãnh ngạo bước bình kia dừng lại, phu nhân tương lai này thật là rất thú vị.

Hướng Tiểu Văn không nhìn ánh mắt Huyền Mộc kia oán niệm vô cùng, nàng cười đến rất sáng rõ, ngoắc hướng về phía bạch y nữ tử bên cạnh Huyền Mộc nói: “Vị cô nương này đáng đáp thật đẹp, ta thích nhất mỹ nhân, vừa lúc ta còn thiếu một nha hoàn, người coi như nha hoàn của ta nha.”

Bạch y nữ tử kia khẽ nhíu lông mày, nhàn nhạt trả lời một câu: “Theo sự cao hứng của phu nhân”

“Không được”. Huyền Mộc cũng lên tiếng, giọng nói lạnh như băng. Một đôi mắt đờ đờ sát khí lãnh băng nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Văn, thật giống như muốn đem nàng xé rách.

La hét ——

Lại dám công khai đối kháng sự uy nghiêm của nàng, xem ra không sử dụng tuyệt chiêu là không thể để cho tiểu tử này khuất phục.

Xem tuyệt chiêu của ta đây.

Hướng Tiểu Văn nhảy lên trước một bước, một đôi ánh mắt sáng ngời quét ngang bạch y nữ tử kia, vô cùng thâm ý ở đáy mắt, hết thấy tới rất nhanh, trong lòng bạch y nữ tử không khỏi ý định khẽ biến.

Nàng ta, chẳng lẽ phát hiện cái gì? Cẩn rằng, bạch y nữ tử cố gắng trấn định.

Còn Huyền Mộc, ở Hướng Tiểu Văn nhìn với thâm ý khác trong hai tròng mắt, trong lòng của hắn thế nhưng cũng thoáng qua nhàn nhạt toan tính sợ hãi, bất quá ngạo khí của hắn cũng không cho phép hắn thối lui, con ngươi đờ đờ sát khí như cũ rơi vào trên người Hướng Tiểu Văn, không dời không né.

Không khí quái dị, lộ ra khắc nghiệt.

Huyền Thanh đứng ở một bên, âm thầm ngất nhéo đổ mồ hôi lạnh, hắn đang suy nghĩ, một hồi hai phe thế lực xuất thủ, hắn rốt cuộc phải đứng ở bên nào?

Đúng lúc này.

Hướng Tiểu Văn buột miệng cười “Huyền Mộc, mắt trái của ngươi mới vừa rồi chớp một cái, ha ha ha ha ha ha ha, ngươi thua”.

Bấy giờ ba người thân thể cũng run lên.

Huyền Thanh liếc Hướng Tiểu Văn một cái, sắc mặt cổ quái: “Phu nhân, thuộc hạ còn có chuyện, xin được cáo lui trước”

Vào một tiếng, bóng dáng Huyền Thanh nháy mắt không thấy.

Huyền Mộc lãnh ngạo, trong đó đang có xấu hổ không cam lòng cùng với không khuất phục: “Phu nhân, thuộc hạ... Cáo lui.” Cẩn rằng nói xong hai chữ cuối cùng, hắn liếc bạch y nữ tử kia lần cuối, rồi rời đi.

Còn dư lại đó bạch y nữ tử, vẫn thần sắc nhàn nhạt đứng ở nơi đó, sắc mặt cũng không bất kỳ biểu hiện gì, nhưng đáy lòng, cũng là bối rối.

87. Chương 87: Thần Tiên Tử Tử

Hướng Tiểu Văn xông đến bên bạch y nữ tử kia cười rất mập mờ “Ai, ngươi cùng Huyền Mộc tại sao lại quen biết? Hắn cao hơn ngươi bao nhiêu? Bao lâu thì các ngươi nắm tay? Hắn là khối băng lạnh lùng nhỉ? Đúng rồi, hiện tại các ngươi đã xác định quan hệ chưa?”

Ai... ở cổ đại niềm vui cuộc sống quá ít, thỉnh thoảng bắt quái một chút, giúp cả người vui vẻ.

Bạch y nữ tử nhìn Hướng Tiểu Văn, đôi mày cong cong cười yếu ớt, đáy mắt nàng không thể nhận ra được sự cẩn thận thoáng qua, hết thấy đều chẳng qua là cái nháy mắt, nhanh đến Hướng Tiểu Văn cho là ảo giác.

Bạch y nữ tử kia như cũ là vẻ mặt nhàn nhạt, thanh âm cũng là lạnh lùng: “Phu nhân, nếu không có chuyện gì khác, Linh Nhi xin được cáo lui trước.”

Đối với Hướng Tiểu Văn, nàng không dám khinh thường. Nàng cảm giác Hướng Tiểu Văn kia nhìn như vô hại cười khúc khích, nhưng bên trong lại không thể khinh thường. Mà mới vừa rồi, ánh mắt Hướng Tiểu Văn càng làm cho trái tim nàng đập thành thạch, phẳng phất như thể bị Hướng Tiểu Văn nhìn thấu hết. Loại cảm giác này, chỉ có lúc nàng đang đối mặt với sự phụ của mình mới có.

Cho nên, nàng không muốn cùng Hướng Tiểu Văn ở một chỗ quá nhiều, chỉ sợ lại bị nàng ta khám phá ra cái gì.

Hướng Tiểu Văn cảm thấy không thú vị, nữ nhân này thế nào cũng giống như khối băng kia, rõ ràng là lúc làm chuyện đó thấy mồm miệng vui mừng lắm mà, nữ nhân này không giống, nàng có chút hoài nghi, các nàng là cùng một người sao?

. Suy nghĩ nhiều quá, suy nghĩ nhiều quá...

“Người tên là Linh Nhi?” ánh mắt Hướng Tiểu Văn lẳng lặng rơi vào bạch y nữ tử, từ trên xuống dưới quan sát nàng ấy, càng sau khi thấy mặt, trong mắt Hướng Tiểu Văn lục quang lại càng sâu.

Bạch y nữ tử cảm thấy có chút cảm giác đứng không vững, ánh mắt như vậy, quá kinh khủng, quyết tâm đè nén bất an trong lòng, bạch y nữ tử nhàn nhạt trả lời: “Ta tên là Bạch Linh Nhi.”

“Hắc hắc, Linh Nhi, ta càng xem càng cảm thấy ngươi rất giống một người, một người thần bí...” Hướng Tiểu Văn ghé sát vào Bạch Linh Nhi, nháy mắt một cái.

Bạch y, thần sắc trong trẻo lạnh lùng, dung mạo không linh, thân thủ xuất trần, đơn giản chính là Kim Dung viết Tiểu Long Nữ tái bản.

Bạch Linh Nhi nghe Hướng Tiểu Văn nói như vậy, phía dưới bạch y hơi run lên một cái, nàng cố gắng trấn định cùng Hướng Tiểu Văn nhìn thẳng vào mắt, mặc dù bộ dáng lạnh lùng, nhưng ánh mắt của nàng lại thay đổi, giờ phút này nhìn Hướng Tiểu Văn, đáy mắt nàng thoáng qua kinh ngạc, cẩn thận, cùng với lãnh đạm nhìn như có như không sát ý.

“Phu nhân, không biết ngài cảm thấy Linh Nhi giống ai?” ngoài mặt Bạch Linh Nhi cung kính lên tiếng, nhưng đáy lòng, nàng lại chuẩn bị xuất thủ.

Chỉ cần Hướng Tiểu Văn có một tia phát hiện, nàng lập tức xuất thủ, đem nàng ta bắt lại, tuy nói mục đích nàng tới phủ tướng quân là lấy trộm kim tâm hộ thể thần y, nhưng có thể bắt nữ nhân của Độc Cô Diễm trở về, nhất định sự phụ sẽ không truy cứu chuyện nàng không trộm được đồ.

“Thần tiên tỷ tỷ.” Trong lúc bạch y nữ tử khẩn trương vạn phần, chuẩn bị xuất thủ, Hướng Tiểu Văn bật cười, “Linh Nhi người đáng đáp rất giống thần tiên tỷ tỷ, ngộ ngĩnh, đơn giản như thần tiên tỷ tỷ.”

Bạch y nữ tử nghe được Hướng Tiểu Văn nói như vậy, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không phải vạn bất đắc dĩ, nàng thật đúng là không muốn xuất thủ, cười nhạt “Phu nhân thật biết nói đùa, Linh Nhi so với phu nhân còn kém xa.”

“Không xa, không xa, Linh Nhi không cần khiêm nhường.” Hướng Tiểu Văn cười rực rỡ, nhìn chằm chằm Bạch Linh Nhi mới nói: “Linh Nhi, không bằng về sau ta gọi ngươi là Tiểu Long Nữ, thấy thế nào?”

Hắc hắc, danh tự này rất oanh, Tiểu Long Nữ, nhân vật tiên tử nhẹ nhàng nhưng không tầm thường, muốn họ có họ, muốn vóc người có vóc người, quan trọng hơn là lạnh lùng, cùng Linh Nhi thật sự là rất tuyệt.

Thân hình Bạch Linh Nhi chấn động, trong lòng đã không thể dùng kinh ngạc để hình dung, lúc này nội tâm của nàng, chỉ có thể dùng kinh hãi để hình dung.

Nàng ta làm sao sẽ biết được tên của nàng? Nàng hàng năm sống ở trong cốc, chưa bao giờ nghi ngờ ngoại giới tiếp xúc, coi như là đồng môn trong đệ tử, cũng không có mấy người có thể biết được tên của nàng, vị tướng quân phu nhân tương lai này, vì sao có thể gọi tên của nàng?

Nàng ta lúc này tự nói với mình là muốn ám chỉ gì sao? Nàng ta chẳng lẽ không sợ mình động thủ đem nàng ta giết chết? Còn nữa, nàng ta không sợ mình ra tay, chẳng lẽ võ công của nàng ta trên mình sao?

Bạch Linh Nhi khiếp sợ khiến cho thật lâu sau nàng không cách nào bình tĩnh. Ở trước mắt nàng, Hường Tiểu Văn một chút cũng không thấy được nội lực, nhưng việc này thật là có hai loại có thể, một loại là Hường Tiểu Văn võ công cao hơn nàng quá nhiều, cho nên nàng không thấy được, hai là Hường Tiểu Văn, căn bản là không có nội lực.

Đối với Bạch Linh Nhi lúc này, nàng lựa chọn tin tưởng điểm thứ nhất, võ công Hường Tiểu Văn cao hơn nàng rất nhiều, cho nên nàng không dám xuất thủ.

Căn bản Hường Tiểu Văn không biết mình nói nhảm một phen, thiếu chút nữa đem mình đẩy vào sự nguy hiểm.

Lúc này nàng nhìn Bạch Linh Nhi, thấy đáng về khiếp sợ vạn phần của nàng ấy.

Nàng lần nữa nở nụ cười: “Cáp cáp cáp cáp, ta nói Linh Nhi đó, cho dù gọi người Tiểu Long Nữ người cũng không cần hoảng sợ như vậy đâu, người không cảm thấy danh tự Tiểu Long Nữ này rất uy phong sao? Rất có phong thái nữ hiệp phải không?”

Bạch Linh Nhi từ trong tiếng cười của Hường Tiểu Văn mà bình tĩnh lại, cực lực che giấu hết thảy, lãnh đạm nói: “Phu nhân cứ tự nhiên gọi, Linh Nhi không sao cả.”

Như vậy cũng có thể nói, nàng ấy quả nhiên là rất giống Tiểu Long Nữ.

Hường Tiểu Văn hết cả hứng thú, mệt mỏi nói: “Linh Nhi, người theo ta trở về Thanh Thủy cư đi.”

Bạch Linh Nhi nhíu mày. “Dạ, phu nhân.” Một tia ánh sáng lạnh lẽo bị giấu ở trong ánh mắt.

Hai người vừa rời đi không được mấy bước, liền đụng phải mặt Độc Cô Khuynh.

“Nhũ mẫu.” Độc Cô Khuynh ngừng lại, hướng về phía Hường Tiểu Văn thăm hỏi một tiếng, ánh mắt lơ đãng liếc về hướng Bạch Linh Nhi, mỉm cười nói nhanh chóng, liền ẩn đi, khôi phục bình thường.

Thật là một đứa bé ngoan. Hường Tiểu Văn đối với Độc Cô Khuynh lễ phép thăm hỏi, rất là hưởng thụ.

Ánh mắt rơi vào trên người Độc Cô Khuynh, phát hiện tiểu tử này mặc dù chỉ có tám tuổi, nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác sâu không lường được, xem ra gương mặt tuần tú này mặc dù cùng Độc Cô Phi giống nhau như đúc, nhưng cũng là khác biệt, tuyệt đối sẽ không làm cho người ta nhận lầm hai người bọn hắn.

Nhưng loại cảm giác sâu không lường được này, lại làm cho Hường Tiểu Văn cảm thấy vô cùng có ý tứ, nàng quyết định nhân cơ hội này, hảo hảo mà làm ối quan hệ với Độc Cô Khuynh gần hơn, làm thay đổi thói xấu của cậu ta.

“Ai nha —— Tiểu Khuynh, nhũ mẫu rất nhớ con.” Hường Tiểu Văn giơ tay, vô cùng nhiệt tình hướng về phía Độc Cô Khuynh tới quăng một cái ôm mãnh liệt.

Độc Cô Khuynh nghiêng thân thể sang một bên, tránh ra Hường Tiểu Văn, mặt mày hớn hở nói: “Nhũ mẫu, nút áo người rơi ra kia.”

Hường Tiểu Văn lập tức thu hồi hai tay, cúi đầu vừa nhìn, bốn viên nút áo gài sít sao, nào có rơi.

Độc Cô Khuynh đáng chết, mới vừa rồi còn âm thầm khen cậu ta, nhưng chỉ sau mấy giây ngắn ngủn, lại liền lộ ra nguyên hình, dám nói xạo, giận.

Khẽ cắn răng, Hường Tiểu Văn làm ra vẻ hiểu biết nói: “Tiểu Khuynh à, nói láo là một loại độc được, thời gian càng lâu, sẽ làm cho hài cốt người không còn.”

Nói lời độc như vậy..., hiệu quả nhất định rất tốt.

88. Chương 88: Có Quỷ A

“Dù có ngày chết, vẫn còn năm sống.” Độc Cô Khuynh vẫn mặt mày mỉm cười.

Ai yêu, tiểu tử đáng chết này còn dùng danh ngôn tới cho là nàng không biết sao.

Bất quá, nàng chính là không biết, aizzz —

“Tiểu Khuynh, con vội vã muốn đi đâu?” Hường Tiểu Văn cảm thấy Độc Cô Khuynh quá âm trầm, vì vậy không chơi thâm trầm với cậu nữa, bắt đầu tiến hành từ đơn giản.

“Thư đường.” Độc Cô Khuynh đơn giản đáp lời.

Đáng chết, không thể nói nhiều thêm mấy chữ sao, còn nhỏ tuổi mà đã thâm trầm như vậy, trưởng thành sẽ còn hơn thế.

Hường Tiểu Văn quát quát miệng, lần đầu tiên cảm thấy rất im lặng, không biết nói cái gì cho phải.

Mà đúng lúc này, ánh mắt Độc Cô Khuynh từ trên người nàng dời đi, nhìn về phía Bạch Linh Nhi đứng phía sau nàng, khẽ cười một tiếng. “Nhũ mẫu, vị tỷ tỷ xinh đẹp này là ai?”

Ánh mắt Bạch Linh Nhi cũng rơi vào trên người Độc Cô Khuynh, đứa trẻ thoát nhìn tám chín tuổi trước mắt này, lại cho nàng cảm giác sâu không lường được. Ánh mắt cười như không cười, lại lộ ra dấu vết thời gian, hiện ra một cổ cơ trí và thâm trầm vô cùng không hợp với tuổi của cậu ta, giống như biển rộng ở dưới sương mù, loại cảm giác này làm nàng không dám có chút coi thường đối với Độc Cô Khuynh, ngược lại dùng một loại tâm tính cẩn thận đối đãi.

“Nàng ấy gọi Bạch Linh Nhi, dĩ nhiên con cũng có thể gọi nàng ấy là thần tiên tỷ tỷ.” Hường Tiểu Văn nhếch miệng cười một tiếng với Độc Cô Khuynh.

“Ra mắt Nhị thiếu gia.” Bạch Linh Nhi là một người cơ trí, lần này vừa nghĩ thông, liền biết nên làm như thế nào.

Độc Cô Khuynh mỉm cười gật gật đầu, sau đó nói với Hường Tiểu Văn: “Nhũ mẫu, con vừa lúc thiếu một nha hoàn thông minh, không bằng đem thần tiên tỷ tỷ này phân đến phòng con đi, như thế nào?”

Ánh mắt Bạch Linh Nhi chợt lóe, như có như không liếc Độc Cô Khuynh một cái.

Nàng thật vất vả mới tìm được cơ hội đến tướng quân phu nhân tương lai này, thế nào cũng không thể xảy ra sự cố lúc này, đến gần nữ nhân này, liền có nhiều cơ hội đến gần Độc Cô Diễm, cơ hội trộm được kim tâm hộ thể thần y sẽ nhiều hơn. Mà bây giờ tên tiểu tử này mở miệng muốn nàng qua, nàng cảm thấy tựa hồ không phải là đơn giản như vậy.

Đang lúc Hường Tiểu Văn còn chưa mở miệng, Bạch Linh Nhi vượt lên trước mở miệng, “Phu nhân, Linh Nhi hi vọng đi theo bên cạnh phu nhân, ta... ta muốn cùng hần...” Lời tiếp theo của Bạch Linh Nhi còn chưa nói hết, nhưng nàng biết, hiệu quả của muốn nói còn thẹn thùng như vậy là tốt nhất.

Quả nhiên, Hường Tiểu Văn vừa nghe Bạch Linh Nhi nói như vậy, chân mày cau lại, trêu ghẹo nói: “Linh Nhi, ha ha ha ha ha, thì ra là cũng có ý đó, khối băng Huyền Mộc thật có thể nhận, lại có thể để cho thần tiên tỷ tỷ của chúng ta động dung, nếu như vậy, vậy ta liền...”

“Nhũ mẫu...” Độc Cô Khuynh gọi Hường Tiểu Văn, giọng nói mềm nhũn.

Làm, làm nũng?

Độc Cô Khuynh, đứa trẻ thâm trầm này lại làm nũng với nàng?

, Con của Độc Cô Diễm, quả nhiên mọi người đều thần thông quảng đại, sắc mặt thay đổi cực nhanh, thiên hạ ít có.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ bé tuần mỹ kia, Hường Tiểu Văn do dự một chút. Cho, hay không cho, cho thì Huyền Mộc nhất định theo nàng đối nghịch, không cho thì Độc Cô Khuynh này lại bày ra dáng trẻ em đáng thương như vậy, thật là khiến người bận tâm mà.

Hung hăng cắn răng một cái, nàng quyết định bằng mọi giá, không phải là một Huyền Mộc thôi hay sao, tiểu gia sợ người cái gì chứ.

“Được, nếu tiểu Khuynh thích, nhũ mẫu bỏ những thứ yêu thích cũng được.”

Độc Cô Khuynh nhàn nhạt cười. “Cám ơn nhũ mẫu, Khuynh nhi còn có việc, đi trước.” Nói xong, lướt qua Hường Tiểu Văn, trực tiếp đi tới phía trước.

Bạch Linh Nhi sau lưng nhìn Hường Tiểu Văn một cái, đáy lòng không cam cam cắn răng, cuối cùng cũng xoay người theo Độc Cô Khuynh rời đi.

“Ai... Tiểu Khuynh tử, con...” Con cũng quá qua sông bỏ cầu (qua cầu rút ván) rồi? Cứ như vậy mà đi sao? Thực sự quá đáng.

Thời gian đột đèn (chiều tối), Hường Tiểu Văn chán đến chết tựa tại phía trước cửa sổ, màn đêm đầu hè, cực kỳ u tĩnh, nhìn sao trên trời, nàng thở dài một tiếng.

“Ai...” Không biết bà nội bây giờ như thế nào, sống có tốt hay không?

“Tiểu Văn tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Hải Nhi đẩy cửa bước vào, nghe được Hường Tiểu Văn thở dài không khỏi quan tâm hỏi.

Hường Tiểu Văn quay đầu lại nhìn Hải Nhi một cái, sau đó lại xoay qua chỗ khác, lẳng lặng nhìn trời sao, nhàn nhạt hỏi một câu. “Hải Nhi, muội có tin mỗi một vì sao trên trời là một người khác nhau hay không?”

A?

Hải Nhi sửng sốt, rồi sau đó lui về phía sau mấy bước, hoảng sợ vạn phần quan sát Hường Tiểu Văn. “Tiểu Văn tỷ tỷ, tỷ không phải là...” bị Quỷ nhập.

Nhìn lại Hường Tiểu Văn, mặt tái nhợt, hai mắt ngốc trệ, ảm đạm không ánh sáng, những dấu hiệu này, không phải rất giống quỷ nhập vào người theo lời mấy ông già nói sao? Nàng liếc bốn phía một cái, cảm thấy bốn phía giống như gió càng lạnh hơn, mơ hồ nghe đến thanh âm khóc lóc nào đó, tối nay hình như thật âm trầm.

O o ——

Thanh âm gió thổi qua.

Khàn —— khàn ——

Hải Nhi sợ run rẩy, bước chân không tự chủ lại lui mấy chục bước, gương mặt tái nhợt.

“Hải Nhi, muội lui về phía sau làm gì, ta cũng sẽ không ăn muội.” Giờ phút này thanh âm của Hường Tiểu Văn mang theo một loại cảm giác vô lực, thanh âm này ở Hải Nhi nghe tới, thì càng tăng kinh khủng rồi, nàng nghe thế nào, cũng cảm thấy có điểm giống Như Hương đó.

Như Hương, trời ạ, trước đó Như Hương không phải tự sát trong phòng Tiểu Văn tỷ tỷ sao, lúc này nhất định âm hồn chưa tan...

Phịch ——

Hải Nhi quỳ xuống. “Oan có đầu, nợ có chủ, Như Hương tỷ tỷ, ta và tỷ không thù không oán, tỷ muốn tìm, thì tìm Tiểu Văn tỷ tỷ đi, ách, không, tỷ muốn tìm, tìm tướng quân đi, Như Hương tỷ tỷ, tỷ bỏ qua cho chúng ta đi...”

Lúc này Hường Tiểu Văn cũng phát hiện có cái gì không đúng, nàng thế nào càng nghe càng cảm thấy quái dị.

Hô —— hô ——

Vừa một hồi gió thổi qua, thân thể Hường Tiểu Văn ngồi trên lan can cửa sổ run lên, bịch một tiếng té xuống.

Như, Như, Như Hương?

Một cái bóng trắng vụt qua trước cửa sổ. Không sai, tuyệt đối là sáng ngời, rất nhanh, giống như tia chớp, chợt lóe liền không có.

Hướng Tiểu Văn cả kinh cực kỳ, bóng trắng mới vừa rồi kia nàng xem thật rõ ràng, chân chân thật thật, gió thổi qua thân thể thật mỏng của bóng trắng kia, một dúm tóc đen rối rắm ở trong gió, tùy ý tung bay.

Kia... Là quỷ.

“A...” Một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế, từ trong miệng Hướng Tiểu Văn phát ra.

Ngay sau đó, Hải Nhi cũng bị thét chói tai này hù, cũng phát ra một tiếng thét chói tai vạn phần hoảng sợ.

Hai đạo tiếng thét chói tai lượn quanh ở chung một chỗ, vang vọng cả phủ tướng quân thật lâu.

Bóng trắng xẹt qua nguyên bản định lên vào Thanh Thủy cư, âm thầm quan sát Hướng Tiểu Văn, xem nàng ta có phải cao nhân thâm tàng bất lộ không. Nhưng nghe đến hai tiếng thét chói tai này rồi, người áo trắng chau mày, một đạo tiếng thét trong hai đạo đó, nàng rất rõ ràng nhận ra đó là thanh âm của Hướng Tiểu Văn.

Chẳng lẽ hành động của mình bị nàng ta phát hiện rồi? Tiếng thét chói tai này là nàng ta cố ý phát ra, thứ nhất là cảnh cáo mình không được dễ dàng vọng động, thứ hai là nàng mượn cơ hội này thử dò xét mình sao?

Nữ tử áo trắng rất không muốn rời đi, nhưng tạm thích ứng một phen, cuối cùng vẫn là lựa chọn rời đi, trong lòng, càng sợ và suy đoán Hướng Tiểu Văn sâu hơn.

Bất quá, nàng tuyệt sẽ không vì vậy mà dừng tay, ánh mắt nữ tử áo trắng oán độc liếc về gian phòng của Hướng Tiểu Văn một cái, cuối cùng hận hận tung người rời đi.

Đang lúc nữ tử áo trắng vừa rời đi, bóng dáng cao lớn của Độc Cô Diễm hướng Thanh Thủy cư nhảy một cái rơi xuống.

“Văn nhi, sao thế?”

89. Chương 89: Muốn Ăn Đậu Hũ Trở Lại

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hướng Tiểu Văn tái nhợt, nhìn về Độc Cô Diễm nói chuyện cũng run lên.”Độc, Độc Cô Diễm, trắng, áo trắng, đen, tóc đen, một nữ... nữ quỷ, a không, Như Hương, nữ quỷ kia rất giống Như Hương...”

Bàn tay to của Độc Cô Diễm vừa kéo, đem Hướng Tiểu Văn đang kinh sợ ôm vào trong ngực, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu trấn an.”Văn Nhi đừng sợ, có ta ở đây, đừng sợ...”

Con người màu đen quét qua ngoài cửa sổ, đáy mắt một đạo mũi nhọn lạnh như băng hiện lên.

Áo trắng? Chẳng lẽ thật sự là nàng ta.

Bất kể là ai, Độc Cô Diễm hẳn cũng sẽ đem người nọ bắt được, dám đánh chủ ý phủ tướng quân của hắn, càng đáng chết hơn chính là dọa đến Văn Nhi.

Thu lại sự lạnh băng, ánh mắt ôn nhu của Độc Cô Diễm rơi vào trên người Hướng Tiểu Văn. “Văn Nhi, đừng sợ, từ từ nói.”

Bàn tay to ấm áp kia, nhẹ nhàng mà vỗ vào trên lưng Hướng Tiểu Văn, trong nháy mắt, nàng nằm ở trong ngực của Độc Cô Diễm, tựa hồ chẳng còn sợ gì, nàng nâng lên khuôn mặt tái nhợt, run run nói: “Diễm, chẳng có tin trong cõi đời này có ma quỷ không?”

Độc Cô Diễm ôn nhu cười một tiếng, kiên định nói: “Văn Nhi, thế gian này làm gì có ma quỷ.” Hắn đại tướng một đời, giết địch vô số, làm sao có thể tin tưởng loại chuyện hoang đường, quỷ quái này, chỉ sợ là có người làm nê.

Hương Tiểu Văn muốn mở miệng nói gì, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, cúi đầu dựa vào ngực Độc Cô Diễm. Thật ra thì nàng vốn là cũng không tin tưởng trên đời này có quỷ, nhưng sau khi thấy Hắc Diêu người thần bí kia, nàng bắt đầu tin, người kia, rõ ràng đã không còn là... người

Độc Cô Diễm ôm lấy Hương Tiểu Văn, hướng giường hẹp đi tới, tính toán làm cho nàng hảo hảo ngủ một giấc.

Hải Nhi quỳ phía sau lúc này cũng từ trong sợ hãi thức tỉnh, nhìn Độc Cô Diễm cao lớn, nàng chẳng còn sợ nữa.

Vịn hai chân xụi lơ, Hải Nhi cắn răng đứng lên, mặc dù nàng không muốn một mình trở về phòng, nhưng có tướng quân ở đây, nàng không dám lưu lại quấy rầy.

Ngay lúc Hải Nhi vừa đi đến cửa, hai mặt bóng đen cực nhanh chạy tới đây.

Vốn Hải Nhi đã bị dọa sợ, lúc này thấy bóng đen chợt lóe, Hải Nhi bỗng nhiên hét rầm lên.

Nhưng tiếng kêu còn chưa kịp phát ra, đã bị một đôi bàn tay to dày che miệng lại, Huyền Thanh đứng ở trước mặt của nàng, thần nhiên nói: “Đừng sợ.”

Hải Nhi vẫn còn đang run rẩy, kinh ngạc nhìn Huyền Thanh, gương mặt thật tuấn tú, mặc dù so ra kém tướng quân, nhưng loại tuấn mỹ này, lại làm cho trái tim Hải Nhi đập thành thạch, nàng lúc này, hoàn toàn quên mất sợ, không chớp mắt nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú trước mặt.

Cùng Huyền Thanh đến đây chính là Huyền Mộc, hân hạnh lòng hương Hải Nhi nhìn thoáng qua, liền không hề để ý đến nữa, cất bước đi vào trong phòng.

Huyền Thanh thả Hải Nhi ra, hướng về phía nàng nhàn nhạt gật đầu liền cũng xoay người đi vào trong phòng.

Hải Nhi được buông ra nhìn bóng lưng Huyền Thanh xoay người rời đi, mặt, chậm rãi đỏ lên, thu hồi ánh mắt, đầu óc nàng hỗn loạn đi trở về phòng.

“Tướng quân.” Hai người vừa vào bên trong, hướng về phía Độc Cô Diễm hành lễ.

Độc Cô Diễm vừa đưa tay trấn an Hương Tiểu Văn, ánh mắt giống như là hai mũi tên nhọn lạnh lùng quét về phía Huyền Thanh, Huyền Mộc.

“Bốn tướng muốn các người hảo hảo bảo vệ phu nhân, các người lại không có ở phạm vi của Thanh Thủy cư, các người có biết tội không?” Thanh âm không lớn, nhưng vô cùng nhiều lửa giận.

Hai người bỗ nhào một tiếng quỳ xuống.

“Thuộc hạ biết tội, xin tướng quân ban thưởng tội.” Đối mặt Độc Cô Diễm tức giận, cho nên đầu cũng không dám nâng.

“Lui xuống lĩnh một trăm quân trượng.” Vung tay lên, Độc Cô Diễm không hề nhìn hai người ở trên mặt đất.

Lần này, bọn họ thật sự quá làm hấn thất vọng, cũng may Văn nhi không có chuyện gì, nếu không...

Mất lạnh trầm xuống, một tia sát khí tràn qua.

“Dạ, tướng quân.” Huyền Thanh cùng Huyền Mộc đứng lên, lúc đứng lên trong nháy mắt, ánh mắt Huyền Mộc hướng chung quanh gian phòng nhìn lướt qua, sau khi phát hiện thiếu một mặt bóng dáng, trên khuôn mặt lạnh như băng xuất hiện tức giận nhàn nhạt, nhưng ở trước mặt Độc Cô Diễm, hân hạnh không thể phát tác, không thể làm gì khác hơn là cắn răng nhịn xuống.

“Diễm, chuyện này không liên quan đến bọn họ, là ta nhờ bọn họ đi ra ngoài giúp ta mua đồ, chàng có thể không phạt bọn họ không?” Hương Tiểu Văn lộ đầu ra, nhỏ giọng nói.

Độc Cô Diễm há có thể không nghe ra thực giả trong lời nói của Hương Tiểu Văn, đây rõ ràng là giúp cho hai người này tìm lý do chối tội, thôi, nhìn ở mặt mũi Văn nhi, bỏ qua cho hai người này một lần đi.

“Lần sau không được viện lý do này nữa.” Lạnh lùng nói một câu sau, Độc Cô Diễm ngược lại ôn nhu nhìn Hướng Tiểu Văn. Văn nhi của hắn, quá mức thiện lương, chuyện hôm nay chỉ sợ còn có thể xuất hiện, hắn nhất định phải trừ đi tai họa ngầm bất an kia.

“Tạ tướng quân.” Huyền Thanh cùng Huyền Mộc đồng thời lên tiếng, Huyền Thanh mang theo cảm tạ nhìn Hướng Tiểu Văn một cái, mà Huyền Mộc cũng là dưới đáy lòng lạnh lùng khê hừ, hai người rời đi dưới ý bảo của Độc Cô Diễm.

Cửa bị đóng lại, bên trong phòng, chỉ có hai người Độc Cô Diễm cùng Hướng Tiểu Văn.

Độc Cô Diễm tỉ mỉ vì Hướng Tiểu Văn cởi giày, làm cho nàng hảo hảo mà nằm ở trên giường, kéo qua chăn thay nàng đắp lên, ngón tay khẽ vuốt đuôi lông mày của nàng, lại cười nói: “Văn nhi, hảo hảo ngủ một giấc, tỉnh dậy liền quên hết mọi thứ.”

Hướng Tiểu Văn cũng là vươn tay, một phen kéo qua ống tay áo của Độc Cô Diễm. “Diễm, chàng ngủ cùng ta đi.” Nàng mới không cần ngủ ở chỗ này một mình, ai biết nữ quỷ này có thể nửa đêm xuất hiện hay không, đến lúc đó nàng một người làm sao bây giờ?

“Được, ta ngủ cùng nàng.” Trong con ngươi của Độc Cô Diễm đều là cương chiêu.

“Theo một đêm, chàng không hối hận sao?” Ngàn vạn đừng hối hận, cho dù hối hận, cũng không có cơ hội đổi ý, nàng tuyệt đối không để cho hắn đi đâu.

Nắm ống tay áo Độc Cô Diễm, càng thêm dùng sức.

Độc Cô Diễm đưa tay ôm qua đầu, làm cho nàng tựa vào trên ngực của mình. “Không hối hận, tối nay vì phụ ở đây, Văn nhi, nàng có chào đón không?”

Chào đón ——

Bất quá hai chữ kia, Hướng Tiểu Văn đánh chết cũng sẽ không nói, nàng lui hướng bên trong, để cho Độc Cô Diễm có thể ngồi được thoải mái hơn.

Độc Cô Diễm cũng là ha ha mỉm cười.”Văn nhi, nàng đây là đang muốn mời ta sao?” Nói xong, ngón tay nhéo vòng eo của Hướng Tiểu Văn một cái.

Độc Cô Diễm chết tiệt, cũng không quên ăn đậu hủ của nàng.

“Này, đừng đụng người ta, đại di mục của người ta đang nhìn đấy.” Hướng về phía Độc Cô Diễm giậm một cái, nói xong còn xấu hổ.

Ha ha ha ha ha đại di mục của nàng tới, Độc Cô Diễm xem tới được, cũng không ăn được, báo thù hắn nhiều lần ăn đậu hủ của nàng, nàng muốn đem toàn bộ đậu hủ ăn trở lại một lần.

Độc Cô Diễm ngẩn ra, nhưng ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ, tiến tới bên tai Hướng Tiểu Văn, mập mờ nói: “Văn nhi, nàng thật biết đùa.”

Đại di mục? Dem nguyệt sự so sánh đại di mục, chỉ có Văn nhi tinh quái của hắn mới nghĩ ra.

Hướng Tiểu Văn tung mình tới, đem Độc Cô Diễm đặt ở phía dưới, bắt chước bộ dạng của hắn, hướng về phía lỗ tai của hắn thổi hơi. “Tiểu Diễm Diễm, chàng đã như vậy thích đùa, vậy kế tiếp, cho chúng ta đùa hơn một chút đi.”

Nói xong, xấu xa cắn một cái ở vành tai Độc Cô Diễm.

Độc Cô Diễm thân thể cứng đờ, con ngươi đen bóng không nhúc nhích nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Văn, một cỗ nhiệt triều ở trong người nhấc lên, bụng dưới lập tức có phản ứng, ‘tên’ thô sấp kia bắt đầu trưởng thành, gắt gao chống đỡ ở trên bụng Hướng Tiểu Văn.

90. Chương 90: Nhất Thời Xung Động, Con Cháu Ngụy Cơ, Chịu Đựng A!

Hướng Tiểu Văn trợn to hai mắt, quần bách không dứt. Nhưng khê cắn răng, nhịn.

Vươn ra đầu lưỡi, học động tác ngày đó của Độc Cô Diễm, liếm qua vành tai Độc Cô Diễm.

“Ngao...” Độc Cô Diễm gầm nhẹ một tiếng, thực kinh ngạc lại vui mừng nhìn Hướng Tiểu Văn. “Văn nhi, nàng đây là muốn lấy lòng vi phu sao, như thế rất tốt, xuất ra bản lãnh của nàng đi, cho vi phu hưng hăng thể hội một lần dục - tiên - dục - tử.”

Nói xong, hai tay duỗi một cái, hai chân mở ra, bày ra hình chữ đại, một bộ tư thế mặc cho Hướng Tiểu Văn tận tình giày xéo.

Mà ánh mắt kia còn chết tiệt câu người, ý vị của nó là: Văn nhi, nàng tận tình phát huy đi, hưng hăng giày xéo ta đi, dùng sức đi

Hướng Tiểu Văn khóe miệng co quắp, buồn cười lại cười không nổi. Cái người YD này, quả nhiên thú - tính chỗ nào cũng có

Bất quá nàng có đại di mục thoát thân, mới không sợ

Hướng Tiểu Văn cũng bắt chước học dáng vẻ của Độc Cô Diễm, tà khí cong môi cười một tiếng, đầu lưỡi còn hấp dẫn mười phần liếm liếm đôi môi, phát ra tiếng vang mập mờ.

Một màn này, Độc Cô Diễm nhìn thấy máu thú sôi trào, vật cứng ở giữa, đã ‘trưởng thành’ ở trong chớp mắt, cứng rắn như sắt, còn là đám đám ra lò, mang theo nhiệt độ như sắt nóng.

Cách quần áo hai người, Hướng Tiểu Văn cũng có thể cảm nhận được phân đốt - nóng cùng phần cứng rắn kia, nàng hơi một chút dờ dờ thân thể, lại bị bàn tay của Độc Cô Diễm đè lại.

“Văn nhi, nàng đây là đang sợ sao? Hử?” Giọng nam khàn khàn, chết tiệt câu hồn.

Đầu óc Hướng Tiểu Văn như một dây đàn bâng bâng phanh đút.

Nuốt nước miếng một cái, khó khăn nói: “Nói, nói đùa, ta làm sao có thể sợ, Tiểu Diễm Diễm, hôm nay đậu hủ của chàng, ta muốn một lần ăn đủ, cấp cấp cấp cấp, đến đây đi, để cho tiểu gia ta hảo hảo mà giày xéo chàng đi.”

Ngồi thẳng người, Hướng Tiểu Văn bắt đầu khơi dậy. Đây hết thấy, đều là thông qua nhớ lại động tác ngày đó Độc Cô Diễm đối với nàng, mặc dù không giống Độc Cô Diễm thành thực, nhưng phần thuần túy trực trác này, lại càng có thể khơi mào dục hỏa của nam nhân.

Ngón tay, chạy ở trên cơ ngực kiên mỹ của Độc Cô Diễm, nhéo, vuốt, bấm, hết thấy lực độ cũng vừa đúng rơi vào trên người Độc Cô Diễm, Hướng Tiểu Văn rõ ràng cảm giác được, mỗi một nơi tay mình sờ tới, da thịt kia đều dấy lên hừng hực ngọn lửa, đốt nóng ra ti ti mồ hôi.

“A...” Độc Cô Diễm lần nữa phát ra âm thanh, so sánh với mới vừa rồi, một đạo tiếng hô này không chút nào che giấu, phản ứng của hân lúc này đang cực lực hưởng thụ.

Hướng Tiểu Văn thấy khuôn mặt hưởng thụ của Độc Cô Diễm, đột nhiên hiện lên ý niệm muốn chinh hấn.

đã che giấu

Một cổ đau đớn kèm theo khoái cảm không nói ra được trải rộng toàn thân Độc Cô Diễm, vung tay lên, thô lỗ đè lại đầu Hướng Tiểu Văn, mở miệng gặm cắn kiêu môi của Hướng Tiểu Văn.

Nụ hôn của hân mang theo nồng đậm khí phách, hơi thở thuộc về hân tràn ngập trong miệng Hướng Tiểu Văn, nàng muốn trốn tránh khỏi nụ hôn nồng đậm bá đạo này, nhưng đầu lại bị đè lại gắt gao, trừ nghênh hợp, căn bản không cách nào làm tiếp cái khác.

“Uhm...” Hướng Tiểu Văn vừa mở miệng chuẩn bị nói chuyện, Độc Cô Diễm ngọn lửa liền dò xét đi vào, cường thế chiếm lấy hương vị ngọt ngào từ miệng nàng, nếm khắp môi cùng từng tắc một trong cái miệng nhỏ nhắn thơm tho, không để ý phản kháng của nàng, bá đạo cuốn lấy cái lưỡi đỉnh hương.

Kịch liệt hôn khiến nàng thở không nổi, chỉ có hai tay gắt gao ôm nam nhân trước mặt, mới có thể làm cho cảm giác của mình không phải trôi nổi, một tia nước miếng trong suốt bởi vì kịch liệt hôn này không còn kịp nuốt xuống, giờ phút này chảy xuống trên áo ngủ bằng gấm, tăng thêm mị hoặc.

Độc Cô Diễm cũng là chưa đủ, một bàn tay lớn chạy ở trên thân thể uyển chuyển của Hường Tiểu Vân, mang theo ngọn lửa, điểm một cái rơi xuống, đến mức, da thịt của Hường Tiểu Vân đều nổi lên đỏ ửng.

“Ồ... Độc, Độc Cô Diễm...” Nàng muốn nói nàng không chơi nữa, nhưng lời kia đều bị Độc Cô Diễm hôn nuốt đi xuống.

đã che giấu

Vô lực dính vào trên người Độc Cô Diễm, nàng thở liên tiếp.

Trong đầu luôn luôn hiện ra rồi rắm một vấn đề, hiện giờ không phải là nàng đang ăn đậu hủ của Độc Cô Diễm sao? Vì sao lại biến thành Độc Cô Diễm ăn nàng? , không được, nàng nhất định phải đổi khách làm chủ.

Đôi mắt Hường Tiểu Vân, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Nàng cũng không tin, Độc Cô Diễm kia có thể ở dưới tay ma của nàng còn có thể lật người được.

đã che giấu

đã che giấu

Cái loại vui sướng vô cùng nhuần nhuyễn, làm cho ánh mắt nhìn Hường Tiểu Vân hiện giờ đầy cuồng - nhiệt, hận không thể lật người, đem nàng đè ở phía dưới hung hăng hoan - ái.

Không chỉ muốn như vậy, Độc Cô Diễm cũng là làm như vậy

Lúc Hường Tiểu Vân còn đang quên mình trong ngâm nga, Độc Cô Diễm đã lật người tới, đem Hường Tiểu Vân đè ở trên người, động tác trên tay không có chút nào dừng lại, trêu chọc thân thể của Hường Tiểu Vân, mạnh mẽ quạt gió đốt lửa.

Dưới thế công cường thế của Độc Cô Diễm, tiểu hỏa miêu trong cơ thể Hường Tiểu Vân sôi trào.

“A... Ừ... Độc, Độc Cô Diễm, dừng, dừng tay...” Nàng không phục, không phục, tại sao rõ ràng là nàng đoạt chủ quyền, vì sao lại lần nữa rơi vào trong tay Độc Cô Diễm, vì sao, vì sao...

Độc Cô Diễm không nhìn đến Hường Tiểu Vân kêu la, lúc này hần, hoàn toàn là một đầu thú ở trạng thái phát - tình, nơi nào cho nói nhảm nhiều như vậy, xuống tay trước hãy nói.

đã che giấu

Liên ở trong nháy mắt, thân thể Hường Tiểu Vân chấn động, cả người như ở trong mộng mới tỉnh.

Mẹ nó, đại di mục của nàng...

Vẫn còn ở đây, không thể loạn như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện làm sao bây giờ.

Không để ý tới, Hường Tiểu Vân vội vàng ngăn cản tay Độc Cô Diễm chuẩn bị dò vào bên trong quần của nàng. “Độc, Độc Cô Diễm, chàng phải nhịn, nhất thời xung động, con cháu nguy cơ a a a a...”

Ánh mắt Độc Cô Diễm hiện đầy tình - dục quét Hường Tiểu Vân một cái, khó khăn dừng xuống, ánh mắt kia vẫn nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ nhắn lúc nói chuyện khi mở khi đóng của Hường Tiểu Vân, cái miệng nhỏ nhắn kia, kiều diễm sưng đỏ, lúc này còn mang theo nhàn nhạt thủy quang, trong suốt thấy rõ...

đã che giấu

Còn có một canh.

91. Chương 91: Một Khóc Hai Nháo Ba Treo Cổ

Hai tay dùng sức, hung hăng đẩy ở trước ngực Độc Cô Diễm, lật người ra ngoài, tính toán thoát đi chiến địa.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, liền bị bàn tay Độc Cô Diễm bắt trở lại.

“Vân nhi, lửa này là nòng khơi, nòng phải phụ trách dập lửa.” Độc Cô Diễm khi nói chuyện, tình dục trong ánh mắt chẳng những không có biến mất, ngược lại càng đậm

Cảm giác tốt đẹp lần trước ăn Hường Tiểu Vân, hôm nay toàn bộ nổi lên trong đầu của hắn, từng hình ảnh kia tiến tiến xuất xuất, sinh sôi kích thích hắn, ‘tiểu Diễm’ nhà hắn nhất định phải phát tiết, nếu như không tiến tiến xuất xuất, hắn thật lo lắng mình sẽ bởi vì dục hỏa chất chứa nồng đậm mà rơi vào bệnh cần, đồ chơi này chính là bảo bối của nam nhân, không được sơ suất nha.

Ánh mắt Hường Tiểu Vân nhanh chóng chuyển động, cười hắc hắc. “Tướng quân đại nhân, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngài dập lửa, bất quá, ngài trước buông tay có được hay không?”

Dập lửa? Hắc hắc, cái này nòng lành nghề lắm, chỉ sợ người không dám cho nòng dập.

Độc Cô Diễm nhìn đôi mắt sáng ngời của Hường Tiểu Vân, người càng thêm nhộn nhạo, ngắt nhéo bộ ngực Hường Tiểu Vân một cái, tà khí nói : “Vân nhi, nòng thật là một bảo bối.”

“Hắc hắc, đúng vậy, bảo bối, ta bảo đảm một hồi để cho chàng càng hiểu rõ bảo bối.”

Hường Tiểu Vân quả mắng Độc Cô Diễm một cái, lúc Độc Cô Diễm buông tay ra, nòng bằng tốc độ nhanh nhất lao xuống giường, trong chớp mắt Độc Cô Diễm không có phản ứng, nòng đã nắm bình trà lớn trên bàn, mặt trên đây một bình trà ngуй, đang lúc Độc Cô Diễm phản ứng không kịp, Hường Tiểu Vân cầm bình trà toàn bộ hất về phía Độc Cô Diễm.

“Hắc hắc hắc hắc hắc, tướng quân đại nhân, là ngài kêu dập lửa đó.”

Ào ào ào ——

Một bình nước trà đem Độc Cô Diễm toàn bộ ướt hết, nơi nào đó chống thật cao lên, giờ ướt đến thâm thắm nhất.

Độc Cô Diễm mặt xanh mét, mơ hồ có gân xanh nổi lên, nhưng dù là như vậy, đôi mắt nhìn Hường Tiểu Vân, tình dục chẳng những không có lui, ngược lại càng đậm đứng lên.

Mẹ nó, như vậy còn không tắt lửa?

Độc Cô Diễm, người rớt cuộc là ăn cái gì lớn lên, vì sao lại cường tráng như vậy?

Ánh mắt thoáng nhìn, rơi vào phía trên ‘đại gia hỏa’ đang chống lên, sợ hãi nuốt nước miếng một cái.

“Lại đây ——” Độc Cô Diễm tức giận rất nhanh liền tiêu mất, đối với nữ nhân tinh quái này, hắn phát hiện lửa giận của mình căn bản là muốn giận cũng không được.

Bất quá, hắn cũng không tính toán dễ dàng tha cho vật nhỏ bướng bỉnh này, nếu không ngày sau hắn càng không được an

Độc Cô Diễm cố ý đem thanh âm lạnh mấy phần, cố gắng lấy âm lạnh này khống chế Hường Tiểu Vân.

Nhưng chiêu này đối với Hường Tiểu Vân vô dụng.

Hường Tiểu Vân thu hồi ánh mắt, xoay người liền muốn chạy ra ngoài.

Nàng lại không ngờ, mới sẽ không ngờ ngạc đi qua cho người này giày xéo, không chạy, mới là lạ.

“Ai ui ——” Tóc bị người nắm, còn có, bàn tay ngang hông kia, dừng dừng sức như vậy, sẽ lưu vết đó.

Độc Cô Diễm cười tà nhìn nữ nhân trước mắt, giễu giễu nói: “Vân nhi của ta, nòng thế nào không chạy nữa? Hử?” Tuấn nhan tràn đầy ý cười, ở trước mắt Hường Tiểu Vân vô hạn phóng đại.

Tâm Hường Tiểu Vân, phanh phanh phanh nhảy loạn nhịp.

Nụ cười kia, hắn là giống như câu hồn đoạt phách, cả người Hường Tiểu Vân dường như không thể suy nghĩ.

Thật lâu, Hường Tiểu Vân mới từ trong kinh diễm hồi hồn, hướng về phía Độc Cô Diễm quát: “Độc Cô Diễm, chàng không được chạm vào ta.”

Con người Độc Cô Diễm chợt hiện óng ánh, khoe môi giờ lên độ cong sâu hơn, hân hỉ, xấu xa liếm liếm gương mặt của Hướng Tiểu Văn, thấp giọng nói: “Văn nhi, ta có nói chạm vào nàng sao?”

Trời ạ. Mới vừa rồi rõ ràng nói muốn nàng tới dập lửa, đã vậy còn thay đổi sắc mặt quá nhanh, người cho người là diễn viên à

“Độc Cô Diễm, chàng khôn kiếp, đại di mục của người ta vẫn còn ở đây, chàng liền khi dễ người ta.” Hướng Tiểu Văn suy nghĩ một cái, quyết định sử dụng vũ khí lợi hại nhất đối phó nam nhân.

Một khóc, hai nháo, ba treo cổ.

Nước mắt giống như là nước chảy ào ào rơi xuống, thanh tình cũng tốt, nàng cũng không tin Độc Cô Diễm có thể không mềm lòng.

Quả nhiên, Độc Cô Diễm thấy nước mắt của nàng, liền mềm lòng.

Vung tay lên, đem Hướng Tiểu Văn ôm vào trong ngực, ôn nhu mà lại bất đắc dĩ nói: “Văn nhi, vi phu làm sao có thể khi dễ nàng, vi phu đây là đang yêu nàng.”

Trời, rõ ràng chính là khi dễ, còn vì mình YD mà kiếm cớ, nói đến phiến tình như vậy, người làm như đây là đang diễn phim thần tượng vậy.

“Ô ô... Chàng rõ ràng đang khi dễ ta, ô ô...” Giả bộ khóc mà thôi, ai làm chẳng được, khóc chết cho người xem.

Độc Cô Diễm nâng mặt Hướng Tiểu Văn lên, ôn nhu dùng môi hôn lên nước mắt của nàng. “Được được, đều là lỗi của vi phu, vi phu không khi dễ nàng, đừng khóc.”

Được rồi, không khóc, thật ra thì giả bộ khóc cũng rất mệt mỏi.

Nước mắt Hướng Tiểu Văn nói dừng là dừng, tốc độ thu phóng tự nhiên kia, ngay cả Độc Cô Diễm cũng không tránh được sợ hãi than.

“Văn nhi, sau này không cho chơi chiêu này nữa.” Thấy nàng rơi lệ, cho dù là giả, hân cũng đau lòng.

Ai, bị phát hiện? Nàng diễn dở như vậy sao?

Bất quá không sao cả, dù sao hiệu quả đạt được là tốt rồi.

Ngẩng đầu, quệt cái miệng nhỏ nhắn nhìn về phía Độc Cô Diễm. “Chàng đáp ứng sau này không loạn dụng chạm ta, ta liền không chơi chiêu này.”

“... được.” Độc Cô Diễm gật đầu.

Nghe đáp án thế, Hướng Tiểu Văn giật mình. Vậy cũng quá nhanh, dường như không chút nghĩ ngợi gì, chẳng lẽ nàng thật không có lực hút như vậy sao? Cứ như vậy trực tiếp đáp ứng nàng?

Không hiểu sao, trong lòng Hướng Tiểu Văn có chút mất mát, có chút thần thờ, những cảm xúc không hiểu này gắt gao đè ép nàng, làm cho tâm tình nàng trở nên cực kỳ kém.

Hung hăng trợn mắt nhìn Độc Cô Diễm một cái, không muốn nói thêm.

Nhưng ngược lại vừa nghĩ, cảm giác mình giống như có chút cổ tình gây sự, rõ ràng là mình yêu cầu hân không làm vậy, bây giờ hân đã đáp ứng, mình tại sao tức giận.

Vì vậy, nàng hướng về phía Độc Cô Diễm nhoẻn miệng cười.

Gương mặt vốn là vô cùng xinh đẹp, nhẹ nhàng cười một tiếng như thế, nhất thời nhưng lại để cho Độc Cô Diễm nhìn đến ngây dại.

“Văn nhi.” khẽ gọi thật thấp, môi Độc Cô Diễm cũng chậm rãi rơi xuống, lần này, hân hôn vô cùng ôn nhu, bàn tay càng thêm tiểu tâm dục dục ôm sát Hướng Tiểu Văn, để hân dán mình, lưỡi ầm ập mấy lần muốn dò đi vào, nhưng hân lại dừng bước không tiến.

Hướng Tiểu Văn nhìn thấu hân do dự, biết hân là để ý chuyện đã đáp ứng vừa rồi, cho nên không dám khinh cử vọng động, nhưng, hiện tại nàng lại khát vọng nụ hôn của hân, vì vậy, Hướng Tiểu Văn bị động

thành chủ động, mở miệng mùi đàn hương, cái lưỡi dính hương hướng về phía Độc Cô Diễm câu dẫn, cùng ngọn lửa Độc Cô Diễm đụng chạm nhau, cùng nhau triền miên.

Nụ hôn ôn nhu khá dài đem tình dục của hai người lần nữa nhắc lên, tình dục so với mới vừa rồi càng thêm nồng đậm gắt gao bao triền bọn họ.

Vừa hôn đi qua, hai tròng mắt Độc Cô Diễm ám trầm, khàn khàn nói: “Vãn nhi, ta...”

Hướng Tiểu Văn vươn tay, ngăn ở trên môi của hắn. “Diễm, đừng nói, ta hiểu.”

Nói xong, Hướng Tiểu Văn ngồi xổm xuống, dùng tay nhỏ bé của mình cầm lửa nóng của Độc Cô Diễm. Hướng Tiểu Văn chà xát một hồi lâu, con người thoáng qua vẻ kiên định, nàng cúi đầu, hướng về phía ‘gia hỏa’ kia mở miệng ngậm xuống...

92. Chương 92: Người Chê Hay Không Chê?

“Ngao...” Độc Cô Diễm không chịu được phát ra gầm nhẹ, hai quả đấm nắm chặt, vô cùng kích động

Hướng Tiểu Văn nhẹ cau mày, khó khăn phun ra nuốt vào. Một màn này, khiến cho Hướng Tiểu Văn cũng cảm thấy YD, bây giờ quá YD rồi, ánh mắt của nàng, không biết nên nhắm chỗ nào mới tốt.

đã che giấu ## đã che giấu

“Khụ... Độc Cô Diễm, chàng biến thái, chàng lại... lại...” Hướng Tiểu Văn vừa xấu hổ vừa giận, gương mặt ửng hồng

“Vãn nhi...” # đã che giấu

Hướng Tiểu Văn vẫn cúi đầu, một màn này, bây giờ quá ngượng ngùng

Độc Cô Diễm nhìn ngượng ngùng của Hướng Tiểu Văn ở trong mắt, cất giọng nở nụ cười.

Hướng Tiểu Văn giận. “Chàng là tên khốn kiếp, cười cười cười, cười cái đầu chàng.”

“Được, không cười, không cười.” Độc Cô Diễm ngoài miệng nói không cười, nhưng tiếng cười vẫn chưa dừng lại.

Hướng Tiểu Văn lật người lên giường, đắp chăn nằm ngủ, không để ý tới hắn.

Độc Cô Diễm dọn dẹp tất cả, cũng chen lên giường.

“Này, ai cho chàng lên, cút.”

Độc Cô Diễm không giận, một phen ôm sát Hướng Tiểu Văn. “Vãn nhi, đừng cãi nữa, chúng ta ngủ.”

Đêm, qua rất nhanh, sáng sớm lại tới.

Sáng sớm Hải Nhi đến gõ cửa phòng Hướng Tiểu Văn, bưng chậu nước, ở ngoài cửa hô: “Tiểu Văn tỷ tỷ, tỷ đã tỉnh chưa, mở cửa đi.”

Trên giường, Hướng Tiểu Văn bị thanh âm này đánh thức, mở hai mắt nhập nhèm ra, thấy gương mặt tuấn tú phóng đại để ngang trước mắt, bản năng, nàng hét rầm lên.

“A...”

Một tiếng thét chói tai này, khiến Hải Nhi ngoài cửa khản trương. “Tiểu Văn tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Tỷ lên tiếng đi.”

Trời ạ, không phải thật đã xảy ra chuyện gì chứ? Không được, nàng phải đi tìm trợ thủ. Vì vậy, Hải Nhi để chậu nước xuống, vội vàng chạy ra ngoài.

Đang lúc ra khỏi cửa Thanh Thủy cư, gặp được Huyền Thanh và Huyền Mộc, Hải Nhi quỳnh lên, thở nói: “Cứu, cứu mạng, Tiểu Văn tỷ tỷ...”

Lời của nàng còn chưa nói hết, Huyền Thanh và Huyền Mộc lập tức vào hướng gian phòng Hường Tiểu Văn phóng tới.

Dưới mắt bọn họ, tuyệt đối không thể để cho phu nhân tương lai gặp chuyện không may, nếu không...

Nghĩ đi nghĩ lại, hai người đã vọt vào gian phòng Hường Tiểu Văn.

Vậy mà một màn trước mắt thấy, hai người ngây người.

Chỉ thấy Độc Cô Diễm ở trần, ngồi ở trên giường, gương mặt thống khổ vui thích, phía trước của hân, Hường Tiểu Văn nở nụ cười được như ý, hai cái tay đưa ra ngoài, hung hăng nắm một vật.

Huyền Thanh và Huyền Mộc cũng nhìn thấy rõ ràng, vật đang nắm, là, là, là vật dưới háng tướng quân...

“Cút ra ngoài cho bản tướng.” Độc Cô Diễm rống giận, đủ kinh sợ tất cả.

Huyền Thanh và Huyền Mộc sửng sốt một chút rồi, lập tức cúi đầu đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Hải Nhi mới vừa chạy tới, thấy sắc mặt Huyền Thanh và Huyền Mộc cổ quái thẳng bước đi ra ngoài, không khỏi khần trương chạy tới, nóng nảy hỏi: “Hai vị đại ca, Tiểu Văn tỷ tỷ thế nào?”

Mồm mép Huyền Thanh giựt giựt. “Nàng ấy rất tốt, rất tốt...”

Thần sắc Huyền Mộc lạnh như băng, nhưng lại giống như có chút mất tự nhiên nói một câu. “Về sau thấy rõ ràng hãy kêu la.”

Hai người nói xong, lướt qua Hải Nhi tung người biến mất ở Thanh Thủy cư.

Hải Nhi sau lưng, mặt không giải thích được, nhún nhún vai, nàng đi về phía gian phòng của Hường Tiểu Văn.

Lúc Hải Nhi đi tới gian phòng Hường Tiểu Văn, Độc Cô Diễm đã tung người rời đi, Hường Tiểu Văn ngồi ở trước kính, từ từ sửa sang lại y phục.

“Tiểu Văn tỷ tỷ, vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Hải Nhi bưng bồn nước để qua một bên, tò mò nhìn Hường Tiểu Văn trước kính.

“Không có gì, không có gì.” Hường Tiểu Văn cười cười trả lời.

“Thật không có chuyện gì sao?” Nàng sao lại cảm thấy sắc mặt Tiểu Văn tỷ tỷ thật cổ quái, nhìn thế nào cũng tựa như lúc hai vị đại ca ra cửa vừa rồi.

“Thật không có gì, có thể có chuyện gì chứ, hắc hắc hắc hắc...” Hường Tiểu Văn cười mỉa.

Độc Cô Diễm đáng chết, hại nàng xấu hổ như vậy.

Buổi trưa, hậu viện Thanh Thủy cư.

Một nữ tử áo trắng thần sắc trong trẻo lạnh lùng hướng bên kia đi tới, xa xa, liền thấy Hường Tiểu Văn ngồi ở trong đình, bên cạnh còn có một nam tử đang đứng.

Lúc nữ tử áo trắng thấy nam tử này, đáy mắt có vẻ phức tạp thoáng qua, bất quá chỉ là trong nháy mắt, liền bị nhu tình thay thế.

Nàng đi tới, hướng về phía Hường Tiểu Văn hành lễ. “Linh Nhi tham kiến phu nhân.”

Hường Tiểu Văn ăn một quả nho, vừa mới nghĩ không cần đa lễ, Huyền Mộc đứng bên cạnh lập tức đi tới, một tay nâng Bạch Linh Nhi lên.

Mí mắt Hường Tiểu Văn run run lên xuống. Khối băng này lại ân ái ở trước mặt nàng, thật là đáng đánh đòn.

Nháy mắt một cái, hô: “Linh Nhi, tới đây, phu nhân có lời nói với ngươi.”

Linh Nhi gật đầu, đang muốn cất bước đi ra ngoài, lại bị Huyền Mộc ôm lấy, chặt chẽ không thả, quay đầu nói với Hường Tiểu Văn: “Phu nhân có lời gì nói thẳng, vì sao muốn Linh Nhi qua đó?” Hai mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn, lời nói lạnh như băng.

Hừ, người này lại uy hiếp nàng?

Xem ra, không cho hấn chút sắc mặt để xem, hấn cho Hường Tiểu Văn nàng là ngồi không.

Khẽ chớp lông mi, thêm cao âm lượng. “Huyền Mộc à, phu nhân ta vừa nhớ đến, bên đông viện có một đồng củi mới đến, đang cần dùng gấp, ngươi đi giúp ta chở đồng củi đó đi.”

Huyền Mộc nghe nói, cắn răng nghiêng lợi. “Ta đường đường người trong Thiên Địa Thập Tam Huyền, làm sao có thể đi chở củi, phu nhân đừng khinh người quá đáng.”

“Thiên Địa Thập Tam Huyền thì thế nào, ngươi chở hay không chở?” Khí thế của Hường Tiểu Văn lên tới, rất có khí phách của một nữ chủ nhà.

Huyền Mộc hậm hậm cắn răng, giống như đó không phải là răng hấn. “Không chở.”

La hét ——

Dám đấu với nàng, bắt quá vừa đúng nàng đủ nhàm chán, chính khối băng này cũng tốt, ai bảo hấn quá kiêu ngạo.

“Không chở đúng không, ngươi không chở, được thôi, ta đi chở.” Nói xong, dùng dùng đứng lên, đi về phía phòng củi.

Huyền Mộc vừa nghe, mặt như khối băng hạ xuống, cắn thân ngăn ở trước người Hường Tiểu Văn, không cam lòng nói: “Phu nhân thân thể quý giá, sao có thể chở củi, thuộc hạ đi ngay.”

Nói xong, hung hăng trợn mắt nhìn Hường Tiểu Văn một cái, cũng không quên liếc mắt với Bạch Linh Nhi, lúc này mới tung người rời đi.

93. Chương 93: Thì Ra Là Bệnh Tâm Thần

Trong lúc hai người đang nói chuyện, ánh mắt Bạch Linh Nhi lóe lên, làm như đang suy tư điều gì, nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ ra

Hường Tiểu Văn ngẩng lên nhìn nàng ấy, cười rục rờ một tiếng.”Linh Nhi, tới đây ngồi”

Thái độ Bạch Linh Nhi bất khả kháng. “Linh Nhi không dám.”

“Không có gì là dám hay không cả, tới đây, chúng ta nói chuyện phiếm”. Nàng cố ý đuổi khối băng kia đi, chính là muốn cùng Bạch Linh Nhi tâm sự.

Bạch Linh Nhi nghe được hai chữ nói chuyện phiếm, lông mày nhíu lại. Nhẹ bước, đi tới, ngồi ở bên cạnh Hường Tiểu Văn.

“Linh Nhi ít nói, chỉ sợ sẽ quấy rầy sự hăng hái của phu nhân.”

“Không sao, không sao.” Hường Tiểu Văn cười đến đôi mắt cong cong, nhỏ dần, nàng đưa tay vỗ bả vai Bạch Linh Nhi.

Chính là cái vỗ này, chân mày Bạch Linh Nhi nhíu lại, đóng chặt môi phát ra một tiếng hô đau đớn.

“A ——” Hường Tiểu Văn khẽ nghi ngờ, lực đạo của nàng rất nhẹ, phải không đau mới đúng. “Linh Nhi, ta không có dả thương ngươi chứ?”

Bạch Linh Nhi nghe vậy, lập tức thu lại vẻ mặt, cười nhạt. “Phu nhân ôn nhu như thế, Linh Nhi đau như thế nào đây.”

Nhưng đáy lòng, nàng lại đem Hường Tiểu Văn nguyên rửa không dưới trăm lần, tiện nhân đáng chết, rõ ràng là biết được bả vai của nàng bị thương, cố ý mượn cơ hội này thử dò xét nàng, nếu không cũng sẽ không nghĩ hết biện pháp đuổi Huyền Mộc đi.

Hừ, biết nàng bị thương thế nào, biết nàng là Tiểu Long Nữ của Vô Sinh cốc, lại là người vô tâm nhất thế gian, điểm này trong mắt của nàng, không đáng kể chút nào, làm thế nào tiện nhân này biết nàng bị thương, nói vậy cùng người áo đen tối hôm qua là một người rồi.

Bạch Linh Nhi vừa nghĩ tới người áo đen đêm qua kia, đáy mắt không khỏi thoáng qua kinh hãi cùng lạnh như băng.

Võ công của nàng khắp thiên hạ đã là thuộc loại nhất nhì rồi, vốn cho là lần này tới phủ tướng quân trừ Độc Cô Diễm, hết thấy không ai uy hiếp được, nhưng nàng không ngờ tới, đêm qua khi nàng lẻn vào Thanh Thủy cư, ngay lúc định rời đi, lại bị một Người áo đen đột nhiên xuất hiện đả thương trong ba chiêu, nếu như không phải là nàng có bí thuật trốn tránh kịp thời, chỉ sợ sớm đã chết ở trong tay người áo đen kia.

Người áo đen kia, bây giờ quá đáng sợ, võ công đã cao đến cảnh giới tuyệt đỉnh, nếu quả thật Hướng Tiểu Vân tiện nhân cùng người áo đen kia là một người, chỉ sợ cũng đang tìm kim tầm hộ thể thần y, chuyện này, nàng nói gì cũng không thể khinh thường, đối với Hướng Tiểu Vân, phải hoàn toàn tinh thần tỉnh táo để đối phó, tuyệt đối không thể lộ ra chút sơ hở nào.

Hướng Tiểu Vân không biết suy nghĩ của Bạch Linh Nhi, chỉ nghĩ rằng là nàng ta đang nhớ đến khối băng Huyền Mộc kia. Lúc đó, nàng cảm giác mình giống như thành người chia rẽ sự đoàn tụ của người khác, mang theo áy náy, Hướng Tiểu Vân nhìn Bạch Linh Nhi cất giọng nói: “Linh Nhi người yên tâm, có ta ở đây, nhất định sẽ không để cho khối băng kia bắt nạt người, hôm nay khối băng là thị vệ của ta, hết thấy hành động của hắn nằm trong lòng bàn tay ta, hừ hừ, muốn chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta, không dễ dàng như vậy đâu.”

Nói xong, vì để lấy thêm khí thế, Hướng Tiểu Vân thuận tay nắm lấy một đóa hoa trên đầu Bạch Linh Nhi, dùng sức bóp một cái, mượn điều này để ví dụ bông hoa trong lòng bàn tay chính là Huyền Mộc.

“A...” Khoảnh khắc đó, hai tay Bạch Linh Nhi nắm chặt, mặt tái nhợt nhìn chằm chằm bông hoa Hướng Tiểu Vân bóp nát, phát ra tiếng thét thương tâm muốn chết.

Vẫn còn cảm thấy khí thế uy phong không dứt Hướng Tiểu Vân, bị tiếng gào thét của Bạch Linh Nhi dọa cho sợ hết hồn.

“Sao thế? Sao thế?” Chẳng lẽ là lời nàng nói quá mức khiếp sợ, cho nên hù dọa tâm hồn yếu ớt của Bạch Linh Nhi? Được rồi, đều là lỗi của nàng.

Thanh âm dễ xuống ôn nhu, tinh tế trấn an nói: “Linh Nhi, người không cần phải lo lắng, ta chỉ là vì người chiếu cố hân, nhưng sẽ không đả thương hân, cho nên người không cần phát ra loại âm thanh này.” Người khác nghe được, còn tưởng rằng nàng làm chuyện gì xấu tội ác tày trời đây.

“Người, người, người, người, bông hoa trong tay người, có thể bóp nát?” Bạch Linh Nhi vô cùng đau đớn trong lòng, ánh mắt vô cùng lo lắng vạn phần nhìn chằm chằm bông hoa trong tay Hướng Tiểu Vân, thanh âm run rẩy khó nén nhiều tiếng tuyệt vọng.

Hướng Tiểu Vân kinh ngạc, không phải là một cây hoa thôi sao, sao phải dùng tới vẻ mặt chết cha mẹ này, mở bàn tay ra, cây hoa thể nhưng hóa thành bột phấn, gió vừa thổi, bay theo gió.

Một màn này, Hướng Tiểu Vân sợ ngây người.

Nàng, nàng, nàng, sao nàng lại trở nên lợi hại như vậy? Trời ạ, bóp một cái, cả một cây hoa liền biến thành bột phấn rồi, ha ha ha ha ha hắc, nàng thể nhưng trở thành cao thủ trong truyền thuyết.

Hướng Tiểu Vân nhìn bột phấn trong tay, vừa đắc ý, trong đầu bắt đầu ảo tưởng hình ảnh mình xưng bá giang hồ.

“A...” Bạch Linh Nhi hai tay giơ lên cao, hung hăng xé rách tóc của mình, ngay lúc này, trong trẻo lạnh lùng cao ngạo không còn nữa, có chăng chẳng qua là điên cuồng. “Người, người, người, người thể nhưng bóp vỡ cây hoa của ta...”

Hướng Tiểu Vân phục hồi lại tinh thần, liếc thấy thân thể Bạch Linh Nhi điên cuồng run lên.

“Linh Nhi, người đừng kích động, phu nhân ta cái gì không nhiều lắm, nhưng hoa là nhiều nhất, phu nhân một hồi liền cho người đưa tới, kim, bạc, Phỉ Thúy, nhuyễn ngọc, bảo thạch, cái gì cần có đều có, ngay cả màu sắc, xích trong vắt hoàng lục thanh lam tử, tùy người chọn. Còn người nữa thích nhất màu trắng, phu nhân cũng sẽ cho người đưa một đống.”

Bạch Linh Nhi nghe, dừng lại điên cuồng, ôm hận ánh mắt mang theo ngất trời oán khí, lạnh lùng nhìn chăm chăm Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn bị nhìn thấy da đầu tê dại. Ta nói Linh Nhi, phu nhân ta coi như bóp nát của ngươi một cây hoa thôi, ngươi cũng đâu cần bày ra bộ dạng muốn giết ta như vậy chứ, hơn nữa, ta không phải nói đền cho ngươi nhiều hơn rồi sao, chẳng lẽ còn không hài lòng?

, ngươi cũng quá tham đi?

Hướng Tiểu Văn nuốt nước miếng một cái, lấy can đảm nhìn thẳng vào ánh mắt đặng đặng sát khí của Bạch Linh Nhi, dùng giọng nói dịu dàng ân cần dạy bảo. “Linh Nhi, người phải bình tĩnh, bởi vì cái gọi là, tri túc thường nhạ nha, hơn nữa, đầu của ngươi nhiều vật báu như vậy bụi cây hội hoa xuân cũng bị ngươi đè ép, coi như không đè ép đi, cũng sẽ tổn hại vẻ trong trẻo lạnh lùng xuất thần, hình tượng phong tư như tiên của ngươi đúng không?”

Hướng Tiểu Văn tưởng tượng Bạch Linh Nhi chỉ vào đầu đủ mọi màu sắc hoa, thất Lan Hoa Chỉ,..., khiến nàng nhin không được cười lên.

Nụ cười này, khiến Bạch Linh Nhi hoàn toàn điên cuồng. “Ngươi, ngươi, tiện nhân ngươi, ngươi phá hủy cây hoa của ta, ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi.”

Vừa gào xong, trong tay không biết khi nào xuất hiện một thanh thủy tinh kiếm, thanh kiếm dưới ánh mặt trời tản ra một cổ huyết quang kinh người, theo vỏ kiếm rút ra, nồng nặc khí sát phạt tràn ngập phía chân trời.

Hướng Tiểu Văn bị dọa.

“Má ơi, cứu mạng...” Trời ạ, thì ra Bạch Linh Nhi là một người bệnh tâm thần, cây hoa này chính là kích thích nàng phát tác, ô ô, sớm biết vậy, nàng nói gì cũng sẽ không đi bóp đóa hoa này.

“Phu nhân, cẩn thận...” Huyền Thanh ẩn thân xa xa bay ra ngoài, đánh về phía Bạch Linh Nhi.

94. Chương 94: Dừng Tánh Mạng Của Ta Đi Yêu Ngươi

Kiểm kia, mắt thấy sắp đâm vào tim Hướng Tiểu Văn, ở thời điểm nguy kịch này, bóng dáng màu đen của Độc Cô Diễm vọt tới, cản thân ngăn ở trước mặt Hướng Tiểu Văn, thanh thủy tinh kiếm kia đâm tới rơi vào trên người Độc Cô Diễm, lại bị bắn đi ra ngoài.

Sự việc hết thảy chẳng qua là phát sinh trong nháy mắt, Độc Cô Diễm ôm chăm Hướng Tiểu Văn, nhảy qua một bên, xa xa nhìn chăm chăm Bạch Linh Nhi.

Bạch Linh Nhi khiếp sợ nhìn Độc Cô Diễm, lắp bắp nói: “Kim tà hộ thể thần y.”

Huyền Thanh tức thì rơi xuống, hung hăng bóp cổ Bạch Linh Nhi, đem nàng ta khống chế lại.

Hướng Tiểu Văn bị Độc Cô Diễm ôm đến gắt gao, nàng liếc Bạch Linh Nhi một cái, nhìn thấy đôi mắt xem thường mà điên cuồng, một trận cuồng tiếu, không khỏi lập tức thu hồi ánh mắt, hướng về phía Độc Cô Diễm sợ hãi nói: “Độc, Độc, Độc Cô Diễm, nàng ta, nàng ta còn cứu được không?”

Độc Cô Diễm đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Hướng Tiểu Văn, giọng điệu ôn nhu, hai tròng mắt như nước “Văn Nhi không cần sợ hãi, tất cả có vì phu ở đây.”

“Ha ha ha ha ha ha ha...Ha ha ha ha ha ha...” Bạch Linh Nhi điên điên khùng khùng cười như điên.

Huyền Thanh thấy vậy, lạnh lùng quát “Câm miệng, ngươi đừng ở chỗ này giả điên giả dại, nói, là ai phái ngươi tới?”

Bạch Linh Nhi không thèm quan tâm đến Huyền Thanh, ánh mắt oán độc rơi vào trên người Hướng Tiểu Văn “Tiện nhân, ngươi hủy cây hoa bổn mạng của ta, ta nhất định sẽ không tha ngươi, sẽ không tha ngươi đâu...”

Kẻ điên, đơn giản là kẻ điên. Hường Tiểu Văn núp ở trước người Độc Cô Diễm rút cổ một cái, quá kinh khủng, nữ nhân này lại là người điên.

Độc Cô Diễm nghe Bạch Linh Nhi nói cũng là hơi nhú mày, hấn vừa an ủi Hường Tiểu Văn, mắt âm trầm rơi vào trên người Bạch Linh Nhi “Cây hoa bốn mạng? Người là người tộc Bạch Tuyết?”

Bạch Linh Nhi không ngờ tới Độc Cô Diễm lại đoán ra thân phận của mình, ngạc nhiên một phen, sau đó cắn răng nghiêng lợi nói: “Không sai, ta chính là Thánh nữ Bạch Tuyết tộc, lần này xuất cốc, chỉ vì lấy kim tâm hộ thể thần y trên người người.”

Kim tâm hộ thể thần y?

Hường Tiểu Văn nghĩ tới, chính là một đồng giải thích lần trước nàng nắm loạn, mà áo lót thiếp thân Độc Cô Diễm mặc lên người, chính là vật này.

Cổ đại này, quả nhiên không phải là một loại tán dóc.

Độc Cô Diễm lạnh lùng cười một tiếng. “Người làm thế nào biết được, kim tâm hộ thể thần y ở trên người bản tướng?” Đối với điểm này, hấn tự nhận mình làm đến thiên y vô phòng, tuyệt đối không thể nào tiết lộ áo thần ở trên người mình, Bạch Tuyết tộc không hỏi thế sự này là như thế nào biết được?

Bạch Linh Nhi oán hận hừ một tiếng “Kim tâm hộ thể thần y vốn là thánh vật của tộc ta, năm đó nếu như không phải là phần đồ của Vô Cực Môn kia từ trong tay sư tôn trộm đi áo thần này, chỉ sợ hiện tại nó vẫn hoàn hảo ở trong tộc ta rồi. Độc Cô Diễm, ta bất kể người là thế nào lấy được kim tâm hộ thể thần y này, nếu như người không muốn chết, hãy lập tức đem áo thần giao ra đây, nếu không...”

“A...” Huyền Thanh hung hăng bóp cổ Bạch Linh Nhi, làm nàng ta phát ra một tiếng thống khổ tê kêu.

Độc Cô Diễm không hề nhìn tới Bạch Linh Nhi kia nữa, đối với hấn mà nói, Bạch Linh Nhi này tuy là Thánh nữ Bạch Tuyết tộc, nhưng võ công đối với hấn mà nói, còn là quá thấp. Hấn lãnh mạc hỏi: “Trừ người ra, Bạch Tuyết tộc còn có ai ẩn núp như thế?”

Bạch Linh Nhi lạnh lùng cười một tiếng, không có chút ý tứ trả lời Độc Cô Diễm.

Nàng dù có chết, cũng tuyệt không làm ra chuyện bán đứng tộc nhân. Muốn giết cứ giết, không nên nói nhảm nhiều như vậy.

“Linh Nhi, thì ra nàng gạt ta.” Huyền Mộc không biết từ khi nào đi tới nơi này, thân thể hấn run rẩy, đầy đau đớn nhìn Bạch Linh Nhi.

Mặt Bạch Linh Nhi liền biến sắc, quay đầu đi chỗ khác, làm như không muốn để cho Huyền Mộc thấy bộ dáng lúc này.

Huyền Thanh cũng không để cho nàng được như ý, kéo qua mặt của nàng để cho nàng cùng Huyền Mộc nhìn thẳng vào mắt.

Huyền Mộc thấy động tác của Huyền Thanh, thân thể hơi hướng về phía trước, như muốn ngăn cản Huyền Thanh, bất quá hấn nhin xuống. Đứng ở nơi đó, khắp người đau đớn, sắc mặt lạnh như băng không còn nữa, có chăng là tuyệt vọng.

Hường Tiểu Văn nhìn một màn này, nói không ra là cảm thụ gì, ngũ vị tạp trần.

Nàng lôi kéo ống tay áo Độc Cô Diễm, đối với hấn nhỏ giọng nói: “Độc Cô Diễm, cho bọn họ ở một mình một lúc đi, Bạch Linh Nhi, hấn là có lời cần nói với Huyền Mộc”

Độc Cô Diễm nhìn nàng, hồi lâu gật đầu.

Dưới ý của Độc Cô Diễm, Huyền Thanh thu tay về, lui tới sau lưng Độc Cô Diễm, cùng hai người bọn họ rời đi.

Trong đình, chỉ có Bạch Linh Nhi cùng Huyền Mộc, hai người xa xa đứng thẳng, rõ ràng yêu nhau, lại thật giống như cách ngàn tầng chướng ngại. Rõ ràng gần ngay trước mắt, lại thật giống như cách thiên sơn vạn thủy.

Giữa bọn họ, đã không thể trở về như lúc trước.

“Nàng đi đi.” Sau một hồi, Huyền Mộc nhàn nhạt lên tiếng. Hắn không nhìn về phía Bạch Linh Nhi, chỉ vì hắn không dám, hắn sợ mình nhìn một cái, sẽ không bỏ được để nàng rời đi, cũng sợ mình sẽ làm ra chuyện phản bội tướng quân, đi theo nàng.

Thân thể Bạch Linh Nhi đảo một cái, liên tiếp lui về phía sau, trên mặt tái nhợt, buồn bã cười một tiếng. “Huyền Mộc, thật xin lỗi, là ta lợi dụng chàng, bắt quá, ta không hối hận”. Nếu như không có lợi dụng ban đầu, nàng sẽ không gặp gỡ hắn, mà nay có hết thấy, có thể được nam tử này toàn tâm toàn ý yêu, nàng cảm thấy đủ rồi.

Huyền Mộc vừa nghe, bỗng nhiên thống khổ cười lớn. Thì ra hắn ở trước mắt nàng, chỉ vì hắn có thể lợi dụng, nàng đối với hắn, căn bản không thích...

Đè ép đau trong lòng, Huyền Mộc lạnh lùng phun ra hai chữ: “đi đi”

Bạch Linh Nhi nghe vậy, chẳng những không đi, ngược lại cất bước hướng Huyền Mộc dựa vào. Dưới con mắt lạnh như băng thống khổ của Huyền Mộc, nàng vươn tay gắt gao ôm lấy hắn.

“Huyền Mộc, ta yêu chàng”. Rất yêu, rất yêu...

Thân thể Huyền Mộc chấn động, trên mặt là thống khổ cùng vui mừng đan xen, đi qua, là nồng đậm tuyệt vọng.

“Huyền Mộc, ta sẽ không nói cho chàng biết bất kỳ sự tình nào về Bạch Tuyết tộc, ta không thể bán đứng tộc nhân, mà ta, cũng không muốn bán đứng chính mình, Huyền Mộc, cuộc đời này có thể biết chàng, ta rất vui vẻ, tên của ta, không gọi Bạch Linh Nhi, ta là... Tiểu Long Nữ”

Nói xong, thân thể Bạch Linh Nhi mềm nhũn đi xuống, trên mặt tái nhợt là mỉm cười nhợt nhạt, mang theo mỉm cười này, nàng vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Tất cả những gì liên quan Bạch Tuyết tộc nàng đều không nói cho Huyền Mộc, thật ra thì mới vừa rồi cây hoa bốn mạng của nàng đã bị Hướng Tiểu Văn bóp vỡ, cho nên phản ứng nàng lớn như vậy, đó là bởi vì cây hoa này là cây hoa bốn mạng của nàng, cũng là đường đi duy nhất trở về Vô Sinh cốc. Cây hoa vừa vỡ, nàng không bao giờ có thể trở về trong tộc được nữa, cho nên nàng mới có thể điên cuồng như vậy.

Mà giờ khắc này nàng lựa chọn tự sát, chẳng qua là vì một câu trả lời thỏa đáng, cho Huyền Mộc một câu trả lời thỏa đáng. Nàng biết Huyền Mộc tuyệt đối sẽ để nàng đi, nhưng như thế trước hết, Huyền Mộc liền trở thành tội nhân. Cho dù Độc Cô Diễm sẽ không giáng tội cho hắn, nhưng nàng đối với Huyền Mộc hiểu rõ, Huyền Mộc sẽ đau đến không muốn sống, nàng không muốn để cho Huyền Mộc trở thành như vậy. Nàng chết đi, Huyền Mộc sẽ đau, nhưng hắn có sự mạng của hắn, như cũ sẽ sống. Còn nếu Huyền Mộc để nàng đi, thì đồng nghĩa với phản bội Độc Cô Diễm, chỉ sợ khi đó Huyền Mộc sẽ chọn tự sát báo thù.

Vì yêu người này, nàng chết, đáng giá.

95. Chương 95: Sét A, Bỏ Hẳn Đi

Nỗi hương gợn sóng, ánh trăng dần chìm rơi xuống chiếu vào trong hồ tĩnh mịch của phủ tướng quân, nhiều tiếng oa ô ở ban đêm an tĩnh cực kỳ rõ ràng, lộ ra một loại cực kỳ bi ai tịch liêu, vang vọng thật lâu.

Xa xa, một bóng lưng lạnh như băng cao lớn hòa thành một thể với bóng đêm, u hàn khắc nghiệt bị ý lượn lờ toàn thân hắn. Hắn cầm bầu rượu, liều mạng rót vào trong miệng, loại chất lỏng cay đó, lại như thế nào cũng không rửa đi đau đớn trong lòng hắn.

Một hồi tiếng bước chân nhẹ nhàng từ sau lưng của hắn vang lên, bóng dáng lạnh như băng cũng không thèm nhìn tới một cái, lạnh lùng quát: “Cút.”

Hướng Tiểu Văn do dự một chút, cũng không có dừng bước lại, mà là đi tới bên cạnh người nọ ngồi xuống.

“Huyền Mộc, ta biết ngươi không muốn gặp ta, thật xin lỗi.” Nàng cúi đầu, nước mắt ào ào rơi xuống.

Nàng không nghĩ tới hành động vô ý của mình, sẽ hại Bạch Linh Nhi. Nếu như nàng biết bông hoa kia quan trọng với Bạch Linh Nhi như vậy, nàng chết cũng sẽ không bóp nát nó.

Huyền Mộc cũng không thêm nhìn tới Hường Tiểu Văn một cái, phối hợp uống rượu. “Cút cho ta.”

Một hớp rượu cay xuống bụng, thống khổ trong lòng lại càng đốt lên, hẳn rõ ràng có thể cứu Linh Nhi, rõ ràng Linh Nhi sẽ không chết, nhưng Linh Nhi là vì hắn, lựa chọn đi lên con đường tử vong này, đều là lỗi của hắn, hắn không nên mang Linh Nhi trở lại phủ tướng quân, không nên... Không nên...

Lại một miệng rượu xuống bụng, trải qua từng mặc điên cuồng tuôn xuống, đau đớn xé tâm đánh úp về phía hắn, lý trí ở nơi này một sát na hoàn toàn không có.

Hắn xoa người, hậm hặn nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn. “Người đáng chết, là người.”

Nói xong, hắn duỗi tay, bóp chặt cổ Hường Tiểu Văn.

Hường Tiểu Văn bị bóp, ngực hít thở không thông, cổ họng bị bóp vô cùng đau, dần dần, nàng đã không thể hô hấp nữa, mỗi hít một hớp, cổ họng đều cháy đau đớn.

Tay nhỏ bé, quơ múa loạn xạ, ý chí cầu sinh giằng co trong đầu nàng.

Nàng xem ra được, Huyền Mộc muốn giết nàng. Nàng không muốn chết, không muốn chết không rõ ràng như vậy.

Nhưng sức lực của nàng ở trước mặt một cao thủ, thật không có ý nghĩa gì.

Huyền Mộc mất đi lý trí, hai mắt đỏ bừng, trong mắt hắn, Hường Tiểu Văn chính là ma đầu tội ác tà trời, hắn muốn giết nàng, nhất định phải giết nàng.

Lực đạo của Huyền Mộc càng ngày càng hung ác, mặt Hường Tiểu Văn cũng vì vậy càng ngày càng tái nhợt, giấy giũa dần dần trở nên vô lực, tay nhỏ bé suy yếu đã không thể lay động nữa, cổ họng rát khiến cho đầu óc nàng hoảng hốt từng trận.

Nàng, phải chết sao?

Nhưng nàng vẫn chưa hoàn toàn khiến cho năm tiểu quý kia sửa đổi, nàng chết không cam lòng, còn có, Độc Cô Diễm nói không thể rời đi hắn, nếu nàng chết, Độc Cô Diễm sẽ rất đau lòng?

Không, nàng không thể chết được, nhất định không thể chết được.

Bỗng nhiên, toàn thân Hường Tiểu Văn tràn đầy một cỗ lực lượng, tay nhỏ bé hung hăng chộp vào trên tay Huyền Mộc, dùng sức bấu, Huyền Mộc bị đau dẫn ra một cái, Hường Tiểu Văn há mồm, dùng sức cắn lên tay Huyền Mộc.

Huyền Mộc bị đau, buông Hường Tiểu Văn ra.

Hường Tiểu Văn bị ném xuống, thống khổ ho lên. Bất quá nàng không dám khinh thường, tâm tư Huyền Mộc muốn giết nàng vẫn còn đó, nàng phải rời đi.

Hường Tiểu Văn hướng sau lưng bò đi, đang định chạy trốn, lại bị một bóng dáng ngăn ở trước mặt, hung hăng nhìn chằm chằm nàng.

“Muốn chạy, không dễ dàng như vậy đâu.” Huyền Mộc nói xong, nhắc chân giẫm trên tay Hường Tiểu Văn.

“A...” Đáng chết Huyền Mộc, người phát rõ gì đó. Nói gì nàng cũng coi là nửa chủ tử, làm sao lại đối với nàng như vậy. “Huyền Mộc, người mau dừng tay, đừng ép ta sử dụng tuyệt chiêu.”

Huyền Mộc ngẩn ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn, ha ha cười một tiếng. “Tuyệt chiêu? Được, ta lại muốn nhìn một chút, người có tuyệt chiêu gì.”

Lại nhắc một cái chân, hung hăng giẫm trên tay Hường Tiểu Văn.

“A...” Cái tay này của nàng, sắp phế rồi, bất quá nàng tuyệt đối không khuất phục, tuyệt đối sẽ không cúi đầu với thể lực ác.

“Huyền Mộc người phát rồ gì đó, người đồ sỏi dữ, người đây là đang giết chủ, sẽ bị thiên lôi đánh, a, người xem, ở trên trời có một đạo sấm sét bay qua, Huyền Mộc, đây là ông trời cảnh cáo người, mau thả ta a a...” Câu nói kể tiếp, bị Huyền Mộc hung hăng níu lấy tóc của nàng, biến thành mấy tiếng kêu đau.

Được rồi, ở trước mặt sống chết, nàng khuất phục một lần không sao cả.

Hướng Tiểu Văn chịu đựng đau khoan tim, ngửa đầu hướng về phía Huyền Mộc chân chó (nịnh bợ) cười một tiếng. “Huyền Mộc đại hiệp, tha mạng.”

Huyền Mộc sững sốt, đáy mắt thoáng qua vẻ phức tạp. Bất quá, hắn không muốn bỏ qua cho Hướng Tiểu Văn. Tay níu lấy tóc Hướng Tiểu Văn, dùng sức lần nữa.

Mẹ nó, lần này Hướng Tiểu Văn liều mạng.

Trời giết chết Huyền Mộc này đi, thế nhưng cứng mềm không ăn, tốt lắm, xem tuyệt chiêu của nàng.

Sưu sưu sưu ——

Hướng Tiểu Văn từ Huyền Mộc phát tay rơi xuống, nàng lấy ra dao nhỏ cất giấu trong áo, lướt về phía Huyền Mộc.

Huyền Mộc ngẩn ra, đưa ra hai ngón tay kẹp phi dao lại, động tác hơi hệt, một bộ thông dong.

Hướng Tiểu Văn tuyệt vọng. A, ông trời đáng chết, chẳng lẽ ông muốn diệt ta sao? Ta —— không —— phục ——

Oanh ——

Lúc này, bầu trời vang lên một đạo sấm sét.

Hướng Tiểu Văn bị dọa sợ đến sắc mặt tái nhợt, một câu không phục dấu ở trong lòng, cũng từ sấm sét này chấn không còn.

Ô ô, ông trời già, coi như ông muốn giết ta, cũng không cần dùng phương pháp hành hạ như vậy, ông đổi lại sảng khoái được không, sấm này tại sao không rơi ở trên người Huyền Mộc, tại sao.

Nước mắt trong mắt giống như chuỗi hạt đứt dây, thế nào cũng không ngừng được.

Ô ô, nàng trêu ai ghẹo ai, nàng bất quá là muốn sống thật tốt ở cổ đại này thôi, tại sao khó khăn như vậy, tại sao mọi người đều muốn nàng chết, tại sao...

Càng nghĩ, càng thương tâm, nguy hiểm gì nàng cũng không hề để tâm, ra sức khóc.

Huyền Mộc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hướng Tiểu Văn cực kỳ bi ai, trong lòng rất không đành lòng, rõ ràng không muốn giết nàng, nhưng hắn lại không khống chế được tâm tình của mình, thật giống như có một bàn tay to kéo động ý chí của hắn, không để hắn làm chủ.

Hai mắt Huyền Mộc rõ ràng chớp lát, nhưng rất nhanh, liền bị hận ý đỏ bừng bao phủ, hắn giơ tay lên, đánh về phía Hướng Tiểu Văn khóc thút thít, một chưởng này, ẩn chứa toàn bộ công lực của hắn, rơi vào trên người Hướng Tiểu Văn, tuyệt đối chết không toàn thây.

Một chưởng kia, càng ngày càng gần, đang trong nháy mắt rơi xuống, một mặt bóng tối từ trên trời giáng xuống, tốc độ nhanh đến có thể so với tia chớp, chưởng của Huyền Mộc bị người nọ chặn lại, nhẹ nhàng bóp, chỉ nghe được Huyền Mộc phát ra tiếng vang thống khổ, bóng đen cũng không thèm nhìn hắn một cái, kéo qua Hướng Tiểu Văn khóc rống trên đất tung người rời đi.

Hướng Tiểu Văn bị người áo đen kia kẹp ở nách, đè nàng thiếu chút nữa muốn ói.

“Đại, đại, đại hiệp, có thể đổi lại vị trí hay không.” Mang theo thanh âm nức nở sợ hãi nói.

Quá tối, nàng xem không rõ bộ dạng bóng đen kia, bất quá bắt thית mắt trắng bằng, chen lấn làm đau nàng. Trong lòng âm thầm hô. Người nọ là cứu nàng hay muốn giết nàng, kẹp như vậy, nàng sợ qua không được bao lâu, sẽ ngủ.

96. Chương 96: Bạch Bàn Bàn

Người áo đen ngừng lại, lông mày nhướng lên, lạnh lùng nhìn Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn bị nhìn đến tê dại da đầu, thầm nghĩ: người này không phải là muốn giết nàng thật chứ? Quả thật là có bệnh, muốn giết nàng còn cứu nàng làm gì, biến thái. Người cổ đại, đều là một đám không thể dùng tư tưởng thông thường để hiểu.

“Đại... đại... đại hiệp, ngài có thể không nhìn ta như vậy được không? mặc dù ánh mắt của ngài rất từ ái, nhưng mà ta sợ.” Hướng Tiểu Văn ghen ngào nói, ô ô, tay đau quá, ngực cũng rất đau.

Người áo đen nhếch miệng cười một tiếng, dưới ánh trăng vàng, mơ hồ có thể nhìn thấy một bộ răng vàng khè của ông ta. Hướng Tiểu Văn bình tĩnh trong chớp lát, miệng răng vàng này, là được chế tạo bằng vàng thật nha.

“Hay thật, số lượng rất lớn.”

“Người nói cái gì?” Người áo đen dùng thanh âm khàn khàn lạnh lùng hỏi Hướng Tiểu Văn.

“Hắc hắc, ta đang nói đại hiệp ngài mạnh khỏe nha, nhìn ngài thân thủ bất phạm, vũ khí hiên ngang, nhất định là danh chấn giang hồ, cao nhân tiền bối, Huyền Mộc ở trước mặt của ngài tựa như con kiến nhỏ một dạng, chỉ cần đại hiệp ngài đưa tay ra chỉ một cái là có thể bóp chết hẳn.”

Người áo đen răng vàng nghe lời nói của Hướng Tiểu Văn rất là thực dụng, nhếch miệng lên, một ít răng vàng trong miệng phát ánh sáng trong đêm như chớp giật.”Tiểu cô nương, người thật biết điều, không uống công lão phu cứu người một mạng. Không tệ.”

Hướng Tiểu Văn nhìn răng vàng, thân thể đã run một cái, kiềm chế hạ dạ dày cuộn cuộn của mình, nói: “Đại... đại hiệp, mặt đường phía trước đây, ta nhận ra được, hay là đại hiệp đưa ta tới đây được rồi, tiểu nữ tử sau khi trở về, nhất định sẽ báo đáp ân cứu mạng của đại hiệp.”

Người áo đen thấy bộ dạng run rẩy của Hướng Tiểu Văn, không khỏi nhíu mày quát lên: “Sợ cái gì, bày ra chút khí thế đi chứ, thật là vô dụng.”

Đại thúc, ông nói như vậy mà nghe được sao, ông cũng không phải là ta, ta ở trước mặt ông, làm sao mà còn có thể có khí thế chứ?

Tuy Hướng Tiểu Văn không phục, nhưng vì khí thế sắc bén của người áo đen, nàng chỉ có nhắm mắt cố làm ra vẻ. “Vị Bàn Tử này, ông... là ... đánh ... kia ... tới ... a.”

Câu nói kế tiếp, rõ ràng run tới mức nói lắp

Người áo đen nghe được, bắt đầu dĩ lắc đầu. “Ai, được rồi, muối đã học xong ‘nhất chiêu định thử’, chính là sư muối của Bạch Bàn Bàn ta.” Người áo đen quan sát Hướng Tiểu Văn một cái, nhàn nhạt hỏi: “Tiểu sư muối, muối tên là gì?”

Tiểu sư muối? Điều này cũng trở nên quá nhanh đi.

“Đại hiệp, ta... ta... ta tên là Đông Phương Bất Bại.” Nhìn bộ dạng Người áo đen, giống như không biết được thân phận của nàng, thế nên nàng lấy cái tên giả, đề phòng một đồng phiến toái về sau.

Người áo đen vui mừng. “Tên rất hay, danh tự này có khí phách, có sát khí.” Võ Hướng Tiểu Văn một cái, người áo đen Bạch Bàn Bàn thận trọng nói: “Đông Phương tiểu sư muối, muối đánh một chiêu ‘nhất chiêu định thử’ cho lão phu xem một chút, sư huynh giúp muối chỉ bảo thêm cho.”

Nhất chiêu định thử là cái, cái gì? Không biết.

Hướng Tiểu Văn dở khóc dở cười. “Sư... sư huynh, tay muối đang bị thương, đánh không ra được.” Nói xong, còn đưa hai bàn tay nhỏ bé đã bị Huyền Mộc đập ra, cũng thấy đau lòng, Huyền Mộc đáng chết, thù này không trả, Hướng Tiểu Văn nàng thề không làm người.

Bóng dáng Bạch Bàn Bàn chợt lóe, trong chớp mắt đến gần Hướng Tiểu Văn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vết thương trên bàn tay nhỏ bé của Hướng Tiểu Văn, sắc mặt trầm xuống, giận dữ hét: “Tiểu tặc lớn mặt,

lại dám làm tổn thương tiểu sư muội của Bạch Bàn Bàn ta, thật là chán sống.” Đôi mắt nhỏ run lên, nhìn về phía nàng nói: “Đông Phương tiểu sư muội yên tâm, có sư huynh ở đây, về sau không ai có thể khi dễ muội, đây là kim sang được độc truyền của sư môn, sư huynh uội.”

“Cảm tạ sư huynh.” Hường Tiểu Văn hít mũi một cái, bộ dáng cảm động rơi nước mắt. “A... Sư huynh, ngài nhẹ một chút, nhẹ một chút...”

Hường Tiểu Văn nhìn chăm chăm hai tay mình bị Bạch Bàn Bàn hung hăng nắm, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi. Bàn Tử đáng chết, có người bôi thuốc như vậy sao, người bóp nữa, hai cái tay này của cô nãi nãi thật muốn phế.

Bạch Bàn Bàn nghe tiếng thét chói tai xé tâm của Hường Tiểu Văn, liếc mắt. “Thật vô dụng, bị thương như thế này đã chịu không được, năm đó sư huynh ta cơ hồ toàn thân cao thấp không có một chỗ còn lành lặn, sư phụ làm như vậy cho ta, mặc dù đau, sư huynh ta lại không rên một tiếng, ba ngày ngắn ngủi sau liền tốt. Thương thế của muội rất nhẹ, nhiều lắm là nửa tháng là lành thôi.”

Ba ngày của người gọi tổn thương nặng nề, ta đây nửa tháng mới lành mà người nói thành vết thương nhỏ?

Hường Tiểu Văn hung hăng cắn răng, cố gắng để miệng mỉm cười. “Sư huynh trời sinh ngông nghênh, sư muội ta đây một đồng xương cốt yếu kém sao dám cùng sư huynh so sánh chứ, huynh xem muội nói đúng không?” Phi, người nha mới xương cốt yếu kém, tiểu gia ta có thể chịu ngồi đây, đây mới gọi là ngông nghênh đó.

Bạch Bàn Bàn nghe rất là vui vẻ, hai con mắt híp lại như sợi chỉ nháy nháy mắt trả lời: “Nhìn cái miệng nhỏ nhắn ngọt của muội này, sư huynh có mấy thập niên không vui vẻ như vậy rồi, Đông Phương tiểu sư muội, không bằng muội cùng sư huynh đi thôi, sư huynh chắc chắn thay sư phụ mà truyền tuyệt học uội.”

Hường Tiểu Văn vừa nghe, làm bộ như thương tâm muốn chết khóc khóc không ra tiếng: “Sư huynh, huynh đối với muội thật tốt, sư muội ta cũng vậy muốn cùng sư huynh rời đi, nhưng sư muội còn có một số chuyện rất trọng yếu vẫn chưa làm xong, không thể nào rời đi bây giờ được. Sư huynh, chờ sư muội hoàn thành chuyện này sau, nhất định cùng sư huynh rời đi, như thế nào?”

Bạch Bàn Bàn có hơi tiếc, thở dài nói: “Thế cũng tốt, tiểu sư muội phải cẩn thận, nếu như đánh không lại, muội tìm sư huynh, sư huynh báo thù uội.”

“Thật cảm tạ sư huynh.” Hường Tiểu Văn làm như lưu luyến không rời.

Bạch Bàn Bàn xoay người tính rời đi, thân thể mập mập vừa mới di chuyển, giống như là nhớ ra cái gì đó, vỗ vỗ đầu, lấy ra một quyển sách nát đen thùi lùì, đưa đến tay của Hường Tiểu Văn, thận trọng nói: “Đông Phương tiểu sư muội, sư huynh từ biệt, không biết có thể gặp nữa không, đây là từ chỗ ở của sư phụ lưu lại, phía trên ghi chép hai đại tuyệt học của sư phụ: tuyệt học thứ nhất là ‘nhất chiêu định chuột’ người trong thiên hạ đều biết. Song tuyệt học thứ hai này ‘nhất mã bình xuyên’ mới là lợi hại nhất. Sư phụ khi còn sống cũng không có cơ hội sử dụng tuyệt học này, uy lực của nó không phải là ‘nhất chiêu định chuột’ có thể chống lại được đâu. Bởi vì sư huynh từng bị trọng thương một lần, mạch sống bị hao tổn, tuyệt học ‘nhất mã bình xuyên’ sư huynh không học được nữa. Hôm nay, sư huynh đem tuyệt học này giao uội, tiểu sư muội, muội có thể học tập, tái hiện uy vọng năm đó của sư phụ Đạo Đạo Suất của chúng ta. Tiểu sư muội, tự giải quyết cho tốt nha, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không nên để cho bất luận kẻ nào phát hiện bí kíp trên người của muội... bất luận kẻ nào, nếu không, muội chắc chắn sẽ bị người giang hồ đuổi giết đoạt bảo, nhớ lấy, nhớ lấy...”

Hường Tiểu Văn cầm thật chặt quyển kia - bí kíp quan trọng, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Nàng cùng Bạch Bàn Bàn mới lần đầu tiên gặp mặt, Bạch Bàn Bàn cũng không biết được tên thật của nàng, đem đồ quý trọng đưa cho nàng, nàng còn lừa hấn, trong lòng của nàng, tràn đầy áy náy.

97. Chương 97: Nướng Thịt?

Ngẩng đầu, Hường Tiểu Văn nhìn Bạch Bàn Bàn áy náy nói: “Sư huynh, thật ra thì, thật ra thì muội không gọi...”

Bạch Bàn Bàn đưa tay cắt đứt lời của nàng, rất là phức tạp nhìn Hướng Tiểu Văn một cái “Tiểu sư muội, muội không cần nhiều lời, sư huynh đều hiểu. Sư huynh cả đời trừ học võ hứng thú lớn nhất chính là xem bói, tiểu sư muội quái tượng bất phàm, sư huynh biết muội nhất định có thể trọng chấn uy danh Suất Suất môn của chúng ta. Tiểu sư muội, sư huynh có chuyện đi trước, sau này còn gặp lại”.

Thân thể mập mập của Bạch Bàn Bàn nhảy một cái, dần dần biến mất trong đêm tối.

Hướng Tiểu Văn ôm sát một quyển tuyệt thế bí kíp kia, trong lòng cảm động không nói ra lời. Nhìn phương hướng Bạch Bàn Bàn rời đi, nặng nề gật đầu “Sư huynh, muội nhất định sẽ hảo hảo cố gắng.”

Bạch Bàn Bàn thật ra thì cũng không phải là không biết thân phận Hướng Tiểu Văn, ngược lại, ông đối với Hướng Tiểu Văn tất cả so với bất luận kẻ nào biết rất rõ. Thậm chí Hướng Tiểu Văn là chuyển kiếp tới, ông cũng mơ hồ ở quẻ bói biết được một chút. Bạch Linh Nhi lên vào Thanh Thủy cư bị thương, chính là Bạch Bàn Bàn gây nên, ngay từ lúc ông nghe được tin đồn ‘Nhất Chiêu Định Thử’ tái hiện giang hồ thì liền bói một quẻ, quái tượng hiện ra hết thấy, mới có thể khiến ông thừa nhận Hướng Tiểu Văn là sư muội, hơn nữa đem bí kíp trọng yếu nhất của sư môn giao cho nàng.

Trong bóng tối, Bạch Bàn Bàn thở dài một tiếng, bóng dáng hóa thành ánh đỏ dài rời đi.

Phủ tướng quân, vào khoảnh khắc Hướng Tiểu Văn mất tích, loạn thành một đoàn.

Độc Cô Diễm đen gương mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Huyền Mộc quỳ trên mặt đất. “Huyền Mộc, bản tướng sẽ cho ngươi một cơ hội, nói, phu nhân rốt cuộc ở nơi nào?”

Huyền Mộc cúi đầu, không lên tiếng.

Hắn thật không biết, kể từ sau khi hắn tỉnh lại, phát hiện mình ở bên hồ, mà bên hồ có nhàn nhạt vết máu, hắn cố gắng hồi tưởng, nhưng chính là không nhớ ra. Nhìn Huyền Mộc một mực yên lặng không lên tiếng, đáy mắt ánh sáng lạnh chợt lóe, quát lên: “Người đâu, chuẩn bị quân pháp.”

“Dạ.”

Hai gã thị vệ tiến lên, áp tay Huyền Mộc, đem hắn nằm ngang ở trên tấm gỗ, bên cạnh đốt hai bồn đại hỏa, phía trên chính là để thanh bàn ủi, chỉ đợi ra lệnh một tiếng, thanh bàn ủi cực nóng kia sẽ áp ở trên người Huyền Mộc, lưu lại một dấu ấn. Loại dấu ấn này tại trong quân Độc Cô Diễm, biểu thị phản bội, phạm là người có dấu ấn này, kết quả đều cực kỳ thảm thiết.

Độc Cô Diễm lạnh lùng liếc Huyền Mộc một cái, trầm giọng hỏi: “Huyền Mộc, bản tướng sẽ cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nói, phu nhân ở nơi nào?”

Huyền Mộc không nhúc nhích nằm ở chỗ này, ngẩng đầu nhìn Độc Cô Diễm lạnh như băng, trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Huyền Mộc thấy được Độc Cô Diễm do dự, cùng với đau lòng.

Hắn rũ mắt xuống, trong lòng hiểu, tướng quân đối với mình, rất thất vọng, đồng thời, tướng quân cũng không hi vọng đối với mình hạ thủ.

Huyền Mộc cắn răng một cái, đạm thanh nói: “Tướng quân, Huyền Mộc làm tướng quân thất vọng, xin tướng quân ban thưởng cho Huyền Mộc chết.” Linh Nhi chết, hắn còn sống cũng không có ý nghĩa gì, không bằng cứ như vậy thống khoái mà chết đi.

Cảm nhận được Huyền Mộc cố ý muốn chết, con người Độc Cô Diễm lạnh mấy phần.

“Huyền Mộc, ngươi là người xuất sắc nhất Thiên Địa Thập Tam Huyền, bản tướng đối với ngươi coi trọng không hết, không ngờ ngươi làm bản tướng thất vọng như thế. Người đâu, hành hình.” Độc Cô Diễm thanh vang nói xong, sau đó quay mặt đi, giống như không đành lòng nhìn thấy một màn này.

“Dạ, tướng quân.” Bốn vị thị vệ tiến lên, cầm lên thanh bàn ủi trên bồn lửa kia, hướng về phía sau lưng Huyền Mộc, chuẩn bị áp xuống.

Ngay chớp mắt đó——

“Dừng tay, mau dừng tay.” Hướng Tiểu Văn nhìn một màn này, da đầu tê dại, trời ạ, cái này mà áp xuống, không đau đến tê tâm liệt phế mới là lạ.

Huyền Mộc này tuy nói đối với nàng có hành động thật quá đáng, nhưng hắn cũng coi như một người si tình, đối mặt mình, cũng coi như là vì Bạch Linh Nhi báo thù đi. Nhưng không thể cứ oan oan tương báo như vậy, chỉ cần Huyền Mộc này không hề lại tới tìm nàng phiền toái, nàng coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

Mọi người, đều nhìn theo tiếng người vừa nói.

Chỉ thấy Hướng Tiểu Văn áo quần xốc xếch, tóc xõa đứng nơi đó, hai tay đặt ở trên làn váy, sưng đỏ không dứt, phía trên bọc một tầng đen kịt gì đó, xa xa nhìn qua, giống như là tay gấu, mà váy tuyết trắng của nàng, phá thành mảnh nhỏ, mơ hồ còn mang theo vết máu.

Thấy một màn như vậy, Độc Cô Diễm vừa đau lòng vừa vui sướng. Đau lòng bởi vì thấy đáng về Hướng Tiểu Văn như thế, vui mừng vì Hướng Tiểu Văn cuối cùng an toàn trở lại.

Hắn chạy vội qua, gắt gao đem Hướng Tiểu Văn ôm vào trong ngực “Văn nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt rơi vào trên hai tay Hướng Tiểu Văn, âm trầm lạnh như băng.

Hắn thề, nhất định phải bắt người đã thương Văn nhi, trăm lần bồi thường lại.

Hướng Tiểu Văn hướng về phía Độc Cô Diễm cười hắc hắc “Không sao, không sao, ta đây không phải an toàn trở lại sao, đúng rồi, Độc Cô Diễm, chàng ở đây đang muốn làm gì vậy, nướng thịt sao?”

Trong lòng Độc Cô Diễm biết Hướng Tiểu Văn là cố làm nhẹ nhõm mà thôi, hắn hiểu được nàng sợ nhất là đau. Nhìn đôi tay này nhất định là bị trọng lực đè vào, dẫn đến xương thịt bàn tay bị nghiền thành như vậy. Mười ngón tay nổi lên, loại đau khổ này hắn thật sâu có thể hiểu rõ. Văn nhi dĩ nhiên một đường chịu được đau như vậy, còn đối với hắn bày ra cười vui, cười như vậy, thấy thế trong lòng hắn tràn đầy đau nhói.

Hai tay nắm lại gắt gao, Độc Cô Diễm đè xuống nội tâm căm giận ngút trời, dùng thanh âm ôn nhu hướng về phía Hướng Tiểu Văn nói: “Văn nhi, nàng nói cho ta biết, có phải Huyền Mộc hay không?”

Hướng Tiểu Văn nghe lời của Độc Cô Diễm, thân thể bất giác khẽ run, bất quá rất nhanh liền bị nàng ép xuống, đổi lại một bộ cười ngu ngơ ngày thường. “Hắc hắc hắc hắc, cái gì phải hay không phải Huyền Mộc, Độc Cô Diễm, chàng nói gì khiến ta không giải thích được.”

Độc Cô Diễm há có thể không hiểu Hướng Tiểu Văn, lúc này thấy nàng ngẩn người cười, cũng biết nàng đang che giấu cái gì.

Hắn ôm Hướng Tiểu Văn, hướng Huyền Mộc kia đến gần.

Ánh mắt cực lạnh quét về phía Huyền Mộc, trầm giọng nói: “Huyền Mộc, bản tướng hỏi ngươi, tay phu nhân có phải bị người gây ra hay không?”

Lời vừa nói ra, toàn trường tất cả mọi người âm thầm kinh hãi.

Huyền Mộc này cũng quá lớn mật, lại dám đã thương tướng quân phu nhân tương lai, hắn không muốn sống sao.

Chỉ có Huyền Thanh lẳng lặng đứng ở nơi đó, ánh mắt như có như không ở trên người Huyền Mộc và Hướng Tiểu Văn bay tới bay lui. Chân tướng cả chuyện, hắn mơ hồ đoán được mấy phần.

Huyền Mộc à Huyền Mộc, người nói xem người thế nào lại nghĩ không ra, Bạch Linh Nhi chết cũng không liên quan đến phu nhân, trong lòng tức giận, cũng không thể tìm phu nhân. Giờ thì hay rồi, chuyện nháo lớn như vậy, tướng quân nổi giận, phu nhân đã trở lại, người đó, người đó, chờ bị lột da đi.

Huyền Thanh đau lòng nhìn Huyền Mộc một cái, không đành lòng quay mặt đi, không muốn phải nhìn một màn làm hắn đau lòng.

Huyền Mộc vào khoảnh khắc Hướng Tiểu Văn xuất hiện đầu đột nhiên thoáng qua rất nhiều hình ảnh, những hình ảnh kia làm hắn nhớ lại những điều vừa rồi mà hắn làm.

Hắn hận hận nghiêng rằng, đối với cách mình làm mặc dù có chút vô liêm sỉ, nhưng hắn cũng không hối hận, đều là do nữ nhân này, nếu không phải là nàng ta, Linh Nhi sẽ không chết.

Hắn cho là, giết nàng báo thù cho Linh Nhi không có gì là sai.

Huyền Mộc kiên định ngẩng đầu, ánh mắt cùng Độc Cô Diễm nhìn thẳng vào nhau. Đại trượng phu dám làm dám chịu, hấn nếu đã làm, tuyệt sẽ không sợ gánh chịu hậu quả.

Huyền Mộc ánh mắt nhất định, mặt thanh nói: “Tướng quân, hết thủy đều...”

“Hết thủy đều là do người áo đen thần bí chết tiết gây nên.” Đang lúc Huyền Mộc muốn nói ra chân tướng, Hướng Tiểu Văn nhanh miệng đoạt trước nói ra.

98. Chương 98: Thú Tính Của Tướng Quân

Huyền Mộc nhìn Hướng Tiểu Văn, thân thể chấn động, trong mắt lạnh như băng đều là không thể tin.

Mắt Độc Cô Diễm mang theo nghi ngờ rơi vào trên người Hướng Tiểu Văn, nhướn mày nói: “Văn nhi, nàng đang bao che Huyền Mộc?” Giọng nói của Độc Cô Diễm rõ ràng khó chịu, Văn nhi của hấn lại bao che nam nhân khác, nghĩ đến đây, trong lòng của hấn liền xông ra lửa giận cuộn cuộn.

Hướng Tiểu Văn giận liếc hấn một cái. “Nhìn chàng nói chuyện mà xem, cái gì gọi là bao che, người ta rõ ràng là bị người áo đen kia bắt đi, cũng may Huyền Mộc kịp thời phát hiện, cứu người ta một mạng, chàng lại tìm Huyền Mộc phiền toái.”

“Văn nhi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Độc Cô Diễm rõ ràng không tin giải thích của Hướng Tiểu Văn. “Văn nhi, nếu Huyền Mộc cứu nàng, vì sao hấn một chữ cũng không nói, Văn nhi, lấy hiểu rõ của bản tướng đối với nàng, chẳng lẽ còn không nhìn ra nàng đây là đang bao che Huyền Mộc sao.” Càng nghĩ, lửa giận trong lòng tức càng quá mức, Văn nhi của hấn tại sao có thể bao che nam nhân khác, tuyệt đối không thể.

Hướng Tiểu Văn thấy chiêu này không được, vì vậy hai tay chống nạnh. Giận dữ hét: “Độc Cô Diễm, chàng sai lầm rồi, chàng một chút cũng không hiểu ta, Hướng Tiểu Văn ta là người nào, ta là người có thù phải trả, nếu Huyền Mộc chọc đến ta, hấn nhất định phải chết, ta sẽ lại đi cầu cạnh cho hấn sao? Đùa gì thế, còn nữa, chàng cũng không hiểu rõ Huyền Mộc rồi. Hấn cứu chẳng qua là thuận tay mà thôi, dù sao xảy ra dưới mắt hấn, hấn cũng không tiện giao phó đúng không. Chàng hỏi hấn không nói, là bởi vì Bạch Linh Nhi, chàng suy nghĩ một chút, Huyền Mộc đối với ta khẳng định vừa tức vừa hận, nếu vừa tức vừa hận, đã cứu ta chính là sỉ nhục của hấn, nếu là sỉ nhục, hấn làm sao có thể nói với chàng.” Hướng Tiểu Văn nói liều một đồng lớn.

Nàng nói giống thật như thế, cũng không tin Độc Cô Diễm có thể tìm ra sơ hở, coi như hấn không tin giải thích của nàng, ở trước mặt mọi người, cũng không có biện pháp, dù sao nàng đã nói thật hợp tình hợp lý rồi.

Độc Cô Diễm âm trầm hồi lâu, đang muốn nói chuyện, Hướng Tiểu Văn lại cả nhào tới trong ngực hấn, đem hai cái tay sừng lên như tay gấu đưa tới trước mặt Độc Cô Diễm. “Diễm, đau quá, chàng giúp ta tìm chút thuốc đến đi, đau chết ta.”

Độc Cô Diễm yêu thương ôm Hướng Tiểu Văn, nhỏ nhẹ nói: “Văn nhi, để cho nàng chịu khổ, ta bảo đảm, chuyện như vậy, về sau sẽ không xảy ra nữa.” Sinh làm một người nam nhân, đã nói, nhất định phải làm được, bắt đầu từ hôm nay, hấn sẽ để cho Hướng Tiểu Văn sống ở bên cạnh, như hình với bóng, muốn tổn thương Văn nhi của hấn, trừ khi bước qua thi thể của hấn.

“Ta không sao, Diễm, ta có một chuyện rất quan trọng muốn nói với chàng, giờ cũng không còn sớm, chàng để ọi người đi nghỉ ngơi đi.” Hướng Tiểu Văn tựa vào trong ngực Độc Cô Diễm, lộ ra cái đầu nhỏ tiếng nói.

Độc Cô Diễm gật đầu một cái, quay đầu nhìn về phía mọi người. “Tối nay chuyện tình đến đây chấm dứt, các người đều lui ra đi.”

“Vâng tướng quân.”

Tất cả mọi người lui ra, chỉ để lại Huyền Thanh và Huyền Mộc. Huyền Thanh đứng ở bên cạnh, muốn tới đỡ Huyền Mộc, nhưng dưới tầm mắt Độc Cô Diễm, hấn cũng không dám làm như vậy, chỉ đành phải lặng lẽ đứng.

Huyền Mộc vẫn cúi đầu không nhúc nhích, sâu trong nội tâm, đối với cử động của Hường Tiểu Văn, hắn nói không ra là cảm giác gì. Bạch Linh Nhi chết đi, làm hắn hận nàng ta, mà hôm nay, hắn cũng một lòng muốn đưa nàng ta vào chỗ chết, nhưng nàng ta còn sống trở về rồi, không chỉ không truy cứu hành vi của hắn, còn giúp hắn cầu cạnh. Tâm Huyền Mộc, giống như là bị cái gì bóp chặt, mang theo đau nhói, làm hắn cảm thấy không chỗ dung thân.

Độc Cô Diễm quét Huyền Mộc một cái, lãnh đạm nói: “Huyền Mộc người đã cứu phu nhân, vậy lấy công chuộc tội, chuyện này bản tướng không truy cứu nữa, người tiếp tục ở lại bên cạnh phu nhân, hảo hảo bảo vệ nàng, lui ra đi.”

“... Vâng.” Huyền Mộc chần chờ hồi lâu, mới gật đầu lên tiếng, bóng dáng đi theo Huyền Thanh, hai người tung người rời đi.

Sau khi mọi người lui ra Độc Cô Diễm không nhúc nhích nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn, ánh mắt sắc bén như sói, nhìn đến Hường Tiểu Văn chột dạ.

“Diễm, Diễm à, chàng làm gì nhìn chằm chằm ta như vậy?” Hường Tiểu Văn sợ hãi bước lui về phía sau.

Độc Cô Diễm ôm sát nàng, trầm giọng hỏi: “Văn nhi, nàng nói thật với ta, lời vừa rồi, có phải thật hay không?” Giải thích mặc dù không thể bắt bẻ, nhưng hắn vốn hiểu rõ Hường Tiểu Văn, mới vừa rồi, nàng nhất định đang nói dối, vì mỗi lần Hường Tiểu Văn nói dối, ánh mắt cũng sẽ chuyển không ngừng.

Hường Tiểu Văn ngửa đầu, mặt bí hiểm nói: “Thật thật giả giả, giả giả thật thật, thật cũng là giả, giả cũng là thật, thật thì như thế nào, giả thì như thế nào, trong lòng có thật, chính là thật, trong lòng có giả, đó là giả, cho nên, tiểu Diễm Diễm, chàng không nên hỏi ta thật thật giả giả nữa, ta sẽ bất tỉnh.”

Độc Cô Diễm nghiêm chỉnh hỏi, không nghĩ tới đối lấy một đồng giả thích sợ hãi của Hường Tiểu Văn, hắn không khỏi nhếch miệng cười một tiếng. “Văn nhi của ta, quả nhiên là nhân tài có học vấn.”

Hường Tiểu Văn nhìn nụ cười yếu ớt yêu mỹ điên đảo chúng sinh của Độc Cô Diễm, lập tức mở cờ trong bụng, cái tay tựa như tay gấu kia, khảy khảy cầm Độc Cô Diễm. “Tiểu Diễm Diễm, chàng cũng là một nhân tài.” Nhân tài YD.

“Ai ui ——” Hường Tiểu Văn đắc ý quá độ, căn bản không nhớ rõ tay mình bị người đập đến hoàn toàn thay đổi không thể lộn xộn. “Đau chết ta, đáng chết...” Huyền Mộc, thù này không đội trời chung.

Độc Cô Diễm mỉm cười sâu hơn, kéo tay Hường Tiểu Văn qua, nhẹ nhàng thổi thổi. “Ai bảo nàng lộn xộn, đáng đời.”

“Mẹ nó, chàng có biết thương hương tiếc ngọc hay không, tay người ta bị ngược thành như vậy, chàng còn nói người ta như vậy.”

“Thương hương tiếc ngọc? Văn nhi, nàng đang nói nàng sao? Vì phu thể nào không biết, Văn nhi của ta trở thành hương tiếc ngọc rồi?”

“Chàng... Chàng... Chàng...” Hường Tiểu Văn tức giận công tâm, lời nói đều không thuận.

“Văn nhi đừng kích động, mặc dù nàng không phải là hương tiếc ngọc, nhưng cũng coi như là nữ nhân, căn cứ vào điểm này, bản tướng sẽ hảo hảo thương tiếc nàng.”

“Đi chết đi.”

“Nàng chịu sao, ta chết nàng không phải là thủ tiết..”

“Ta còn chưa có gả cho chàng.”

“Thì ra Văn nhi là muốn sớm gả cho bản tướng rồi, ha ha, không vội, bây giờ là cuối tháng rồi, cách ngày mười tám chỉ kém hơn mười ngày thôi, nếu bây giờ Văn nhi không chờ được, vậy vì phu chỉ có thể uất ức, từ tối nay bắt đầu, để cho nàng chuyển vào phòng vì phu.”

“Độc —— Cô —— Diễm ——”

“Ha ha...”

Một đêm này, Hường Tiểu Vân bị mạnh mẽ kéo vào phòng Độc Cô Diễm, hai người cùng ngủ một giường. Hường Tiểu Vân thấy mình bất kể giấy giụa thế nào, Độc Cô Diễm đều không để mình rời đi, liền nằm ngang cả cái giường, không cho Độc Cô Diễm ngủ.

Độc Cô Diễm thấy vậy, không thèm để ý chút nào đi tới giường hẹp, ở trong ánh mắt kinh hãi của Hường Tiểu Vân, hần ôm Hường Tiểu Vân để cho nàng lật người, đè ở trên người của mình.

“Vân nhi, nàng đã thích ngủ ngang, vậy bản tướng đành uất ức một đêm, cho nàng nằm ngủ.”

“Cút...”

Một đêm này, hai người vẫn lăn lộn đến khi trời sáng cũng không ngủ, một hồi Hường Tiểu Vân nói muốn đi nhà xí, Độc Cô Diễm không yên lòng nàng một mình cũng cùng đi, giữ ở ngoài cửa.

Hường Tiểu Vân rất là bất đắc dĩ, lại cảm thấy ngọt ngào. Hai người trở lại trong phòng, bắt đầu sống chung hòa bình, hưng hăng ngọt ngào một phen, mỗi lần như thế, chính là lúc Độc Cô Diễm thống khổ nhất. Hần một nam nhân thú huyết sôi trào, ôm nữ nhân mình yêu thích vào trong lòng lại chỉ có thể sờ, ăn không được, thống khổ như thế đối bụng ba ngày, như bày một chén thịt kho ở trước mặt người, nhưng chén thịt kho kia đã bị khóa lại, loại cảm giác này, quả là hình phạt tàn nhẫn nhất nhân gian.

Mãi cho đến sau nửa đêm, Độc Cô Diễm khó tiêu thú tính, vì vậy liền đứng dậy đi ngâm nước lạnh cả đêm.

99. Chương 99: Cầu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu, Sói Và Bái Cường Gian Lăn Nhau

Sáng sớm hôm sau.

Trước cửa phòng Độc Cô Diễm, năm tiểu quỷ đồng loạt canh ở đó, lỗ tai nhất trí giơ lên nghe lén.

“Lão Đại, huynh đập đệ đó, nhường chỗ chút đi.”

“Hừ, nhỏ giọng một chút, coi chừng phụ thân nghe được.”

Độc Cô Phi mặt hưng phấn quay đầu về phía Độc Cô Sương. “Lão Tứ, muội nói phụ thân có thể bị nhũ mẫu sửa chữa rất thâm hay không?” Vừa nghĩ hình ảnh nhũ mẫu thi triển võ công tuyệt học, mặt nhỏ ngây ngô của Độc Cô Phi liền không ngừng hưng phấn.

Độc Cô Sương trả cho hắn một cái xem thường. “Ta khinh, muội nói Lão Tam huynh đừng cả ngày suy nghĩ những thứ võ công giết phong cảnh có được hay không, phụ thân và nhũ mẫu thật là lang bái cùng nhau[1], căn bản không có đánh nhau. Huynh tỉnh lại đi.”

[1]Lang bái cùng nhau: Bái là một giống thú như chó sói. Ngày xưa nói con lang con bái phải đưa nhau đi mới được, lìa nhau thì ngã, vì thế cùng nương tựa nhau gọi là lang bái cùng nhau.

Lão Nhị Độc Cô Khuynh lắng nghe, nhướn mày thần bí khó lường cười một tiếng. “Cũng không phải, cũng không phải, nhũ mẫu và phụ thân, còn có một thời gian cọ xát nữa, hôm nay bọn mình chính là nhìn nhũ mẫu và phụ thân làm sao cọ xát hoà hợp.”

“Các người nói, là nhũ mẫu thu phục phụ thân trước, hay là phụ thân thu phục nhũ mẫu trước?” Lão Đại Độc Cô Ly từ trong khe cửa quay đầu lại, mặt rối rắm hỏi bốn người phía sau.

“Đệ đoán, là nhũ mẫu thu phục phụ thân, bởi vì cái gọi là nữ đuổi theo nam, cách màn, lúc này phụ thân nhất định bị nhũ mẫu thu đến ngoan ngoãn vô cùng.”

“Đệ thấy không phải, đệ cảm thấy phải là phụ thân thu phục nhũ mẫu, mọi người xem, nhũ mẫu gốc như vậy, dễ lừa gạt như vậy, đệ cảm thấy chỉ cần phụ thân trước hoa dưới trăng, lời ngon tiếng ngọt, nhũ mẫu nhất định sẽ bị mê đắm đến tìm không ra phương hướng.”

“Mẹ nó, này còn không đơn giản, xem hai người bọn họ ai đụng ngã ai trước, công nhất định là người chinh phục, thụ thì không cần phải nói, dĩ nhiên là bị chinh phục. Ai, Lão Tam, huynh mau tránh ra, uội xem nhũ mẫu và phụ thân, rốt cuộc là ai công ai thụ.”

“Đừng đấy, thân thích của nhũ mẫu tới, không có khả năng sẽ có hình ảnh công thụ dụng ngã mà Lão Tứ muốn xem đâu.” Tiểu Ngũ Độc Cô Hoa cười một tiếng vô cùng không hợp tuổi.

“Thân thích?” Bốn tiểu quỷ rồi rít quay đầu lại nhìn Tiểu Ngũ Độc Cô Hoa. Nhũ mẫu không phải là không có thân thích sao? Làm sao đột nhiên nhảy ra thân thích?

Độc Cô Hoa thấy bốn người mặt ngu ngốc, không khỏi liếc mắt. “Các người thật ngu xuẩn, đệ nói là kinh nguyệt của nhũ mẫu tới đó.”

“Oh...” Bốn người hoảng hốt hiểu ra.

Sau đó, Độc Cô Phi kinh hoảng nói: “Vậy nói như thế, phụ thân không thể không đùa giỡn rồi?”

“Làm sao có thể không đùa, huynh xem bộ dáng máu thú sôi trào của phụ thân, vừa nhìn liền hiểu được hấp dẫn bên trong. Muội nghe nha hoàn trong sân nói, sáng sớm là thời kỳ thú tính thịnh vượng nhất của nam nhân, phụ thân và nhũ mẫu hiện giờ nhất định có chuyện.”

“Theo như lão Tứ nói như vậy, vậy nhũ mẫu không phải là rất thảm?”

“Làm sao có thể thảm, nhũ mẫu cũng không phải là mảnh vụn, huynh đừng nhìn nhũ mẫu bình thường ngu ngốc, giống kẻ lỗ mãng, thật ra thì nhũ mẫu cũng thuộc về loại khó chịu, theo muội thấy, thảm chính là phụ thân, nhũ mẫu nhất định sẽ hung hăng phản lại, hung hăng ép khô phụ thân.”

“Con nói người nào?” Một đạo thanh âm mang theo oán khí từ đỉnh đầu Độc Cô Sương vang lên.

Độc Cô Sương không chút nghĩ ngợi liếc mắt trả lời: “Mẹ nó, người bao lâu không có móc ráy tai rồi, này còn có thể là ai, đương nhiên là nhũ mẫu kẻ ngốc kia...” Lúc này Độc Cô Sương ngẩng đầu, nhìn thấy mặt Hướng Tiểu Văn lửa giận lên cao, lời kia chợt rụt trở về, đổi thành gương mặt a dua nói: “Hắc, chào nhũ mẫu, woa, nhũ mẫu mặt của người thật có sát khí, thật có phong phạm đại hiệp, nhũ mẫu, chúng con đều sùng bái người nha.”

“Độc —— Cô —— Sương ——, con đừng mơ tưởng có được ‘Hủ nữ thiên hạ’, đừng mơ tưởng suy nghĩ một chút nào...” Mẹ nó, lại len lén tổn hại danh dự của nàng, nếu không phải là nàng chính tai nghe được, còn bị công phu vô địch thiên hạ của nha đầu này lừa gạt.

“Nhũ mẫu, Sương nhi sai lầm rồi, nhũ mẫu người không thể không cho ta quyển sách này, ta nằm mộng cũng muốn đó, nhũ mẫu, về sau Sương nhi không dám, bảo đảm sẽ không nói xấu nhũ mẫu.” Mặt Độc Cô Sương thương tâm muốn chết, bộ dáng kia thê thảm thắm thắm, xứng với diễn xuất cao siêu của bé, hai hàng lệ ào ào chảy xuống, người xem rất là bản khoản.

Ô oaaaaa...

Còn giả khóc với nàng, hừ, coi như là khóc thật cũng không thể tha thứ, lại nói nàng không phải là mảnh vụn, điều này cũng quên đi, tiểu quỷ thời này lại nói nàng là kẻ lỗ mãng, đây quả thực là ô nhục nàng mà, quả thật là làm vậy bản cuộc đời nàng.

“Nhận sai cũng không được, con nha đầu này là một đứa thiếu dạy dỗ, lần này không cho con chút mặt mũi, lần sau con còn ngông cuồng hơn, áy ya, nhìn nước mắt con chảy tràn... thật giả tạo mà.” Hướng Tiểu Văn quay mặt qua chỗ khác, không nhìn tới mặt Độc Cô Sương.

Tuy nói nàng biết đứa trẻ này diễn trò, bắt quá bộ dáng nhỏ thê thảm kia, thật làm nàng bận tâm, dứt khoát làm ngơ, nói gì cũng phải kiên định lập trường, nếu không bọn tiểu quỷ này sẽ vô pháp vô thiên.

Độc Cô Sương thấy mình diễn trò bị vạch trần, dứt khoát không diễn. Lau sạch nước mắt nước mũi, lấy lòng nói: “Nhũ mẫu, Sương nhi thật biết sai lầm rồi, lần sau không chiếu theo lệ này nữa, người hãy bỏ qua Sương nhi lần này đi.” Bé quét bốn tiểu quỷ xem kịch vui kia một cái, trong lòng rất là oán niệm, tại sao chỉ có một mình bé thống khổ, thay vì như vậy, mọi người cùng nhau xuống địa ngục đi.

Tà ác cười một tiếng, Độc Cô Sương cọ xát chân Hướng Tiểu Văn, nhỏ giọng thầm nói: “Cũng không phải là một mình con nói xấu nhũ mẫu, lão Đại, lão Nhị, lão Tam, Tiểu Ngũ tất cả đều nói, còn có, bọn họ cũng có nói xấu phụ thân nữa.”

Độc Cô Sương nàng thích nhất một câu nói. Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.

Hiện tại bé bị nhũ mẩu dạy dỗ, không cho bản hủ nữ thiên hạ mong đợi đã lâu, như vậy, mọi người phải cùng chịu với bé, đây mới là huynh đệ tốt chứ.

Bốn tiểu quỷ khác nghe Độc Cô Sương nói thầm, hận hận trợn mắt nhìn bé một cái.

Lão Đại: “Lão Tứ muội là người lắc lư theo gió (gió chiều nào theo chiều đó), ta xem thường muội.”

Lão Nhị: “Lão Tứ, nhị ca nói bao nhiêu lần, phải gọi nhị ca, không được gọi... Lão Nhị, có nghe hay không?”

Lão Tam: “Tại hạ nào có nói xấu nhũ mẩu và phụ thân, lão Tứ muội ít vu tội đi.”

Tiểu Ngũ: “Nhũ mẩu, con làm chứng, lão Tứ trừ nói người là kẻ lỗ mãng ra, còn có người dễ lừa gạt, không có não, không có ngực, không có mông, lão Tứ còn nói sáng sớm phụ thân sẽ bộc phát thú tính, nói nhũ mẩu người lẳng lơ, a, lão Tứ còn nói phụ thân là sói, nhũ mẩu thành bái (1 giống thú như sói), tỷ nói các người sẽ cường nhau.”

Độc Cô Sương vừa nghe, muốn học máu.

“Tiểu Ngũ, đệ phát rồi gì đó, Tứ tỷ ta nếu như chết, thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua đệ, đệ đệ đệ đệ...” Bé rõ ràng chưa nói nhũ mẩu không có não, không có ngực, không có mông, bé rõ ràng nói phụ thân thú tính muốn mạnh mà thôi, còn có, đó là khó chịu (muộn tao), không phải là lẳng lơ (phong tao), hai từ này cũng không giống nhau nha, càng nghĩ trong lòng càng buồn bực, giận dữ hét về phía Độc Cô Hoa: “Trời đánh Tiểu Ngũ, đệ nghe cho rõ, Tứ tỷ ta nói phụ thân là sói, nói nhũ mẩu là bái lúc nào hả?”

Tiểu Ngũ rung động rung động trả lời: “Lão Tứ, tỷ không phải mới nói phụ thân và nhũ mẩu là lang bái cùng nhau?” Hắn chẳng qua là đem bốn chữ này nói mở ra mà thôi.

Độc Cô Sương giận không thể át gào thét. “Mẹ nó, đó là một thành ngữ, thành ngữ hiểu chưa.”

100. Chương 100: Nhũ Mẩu Hút “dương Tinh” Của Phụ Thân

Hướng Tiểu Văn nhìn năm tiểu quỷ, nghe những lời kinh hãi thế tục từ miệng bọn chúng, nàng cảm thấy thế giới này điên rồi.

Bất đắc dĩ thở dài, cắn răng cố gắng để giọng nói của mình trở nên êm ái uyển chuyển: “Tất cả các con đến đây sớm như vậy, thật là rảnh rồi nhỉ?”

Năm tiểu quỷ đang tranh chấp nhau bỗng dừng lại, quay lại nhìn Hướng Tiểu Văn.

Lão Tam Độc Cô Phi mở miệng trước tiên: “Nhũ mẩu, người không dạy võ công cho tại hạ, cho nên, không sai, tại hạ rất rảnh rồi, rảnh rồi tóc dài luôn rồi.”

Hắc hắc hắc, cuối cùng thì nhũ mẩu cũng phải dạy hắn tuyệt học, ngày hắn xưng bá giang hồ không còn xa.

Lười Hướng Tiểu Văn giật giật.

Lão Nhị Độc Cô Khuynh cười bí hiểm: “Chúng ta rất rảnh rồi, nhũ mẩu có gì chỉ giáo?”

Lão Đại Độc Cô Ly quần quýt bên cạnh: “Nhũ mẩu, người mạnh khỏe trở lại chưa, nấu cơm cho con, hôm nay con muốn uống canh đầu cá.”

Lão Tứ Độc Cô Sương trưng ra vẻ mặt lấy lòng: “Nhũ mẩu, thấy con rảnh rồi ở đây, vậy người đem quyển “Hủ nữ thiên hạ” kia đưa cho con đi.”

Tiểu Ngũ Độc Cô Hoa bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt uất ức nhìn Hướng Tiểu Văn, thỉnh thoảng quét qua ngực nàng: ‘Nhũ mẩu, người rảnh rồi như vậy, cũng không cho con uống sữa, nhũ mẩu, người thật đáng ghét.’

Hướng Tiểu Văn nhìn chằm chằm 5 tiểu quỷ, chỉ cảm thấy mệt mỏi, nụ cười trên mặt nàng cũng trở nên gượng ép, nhưng nàng vẫn dùng nụ cười dịu dàng nhìn 5 tiểu quỷ đang tỏ ra khiếp sợ: “Các con rất rảnh rồi, vậy theo ta đến thư đường đi, sao chép đức kinh một trăm lần.”

Năm tiểu quỷ vừa nghe xong, đồng loạt thốt lên: “Nhũ mẩu, tại sao?”

Tại sao?

Còn dám hỏi nàng tại sao? Hừ, xem ra 100 lần không đủ.

Hương Tiểu Vân chống nạnh, giả vờ rất giận dữ nhìn chằm chằm Ngũ tiểu quý, đang định mở miệng, lại có một giọng nói hùng hồn giành nói trước nàng: “Các con lo là 100 quá ít đúng không? Vậy thì, ba trăm lần, sau khi ăn cơm tối, ta sẽ tự mình kiểm tra.”

Năm tiểu quý cùng quay đầu ngược lại.

Thấy Độc Cô Diễm mặc một bộ áo bào trắng từ trong phòng bước ra, gương mặt như tuyết, đẹp đến khó tả, nhưng trên gương mặt tuấn tú thấp thoáng vẻ tiêu sệt, hơi phá hư cảm giác giống thiên thần kia.

Năm tiểu quý sững sốt, ngay lập tức vây lấy Độc Cô Diễm.

Lão Đại: “Phụ thân, người sử dụng bạo lực gia đình.”

Độc Cô Diễm thản nhiên nói: “Phụ thân các con chỉ làm theo chính sách nhũ mẫu truyền lại, có gì bất mãn cứ tìm nhũ mẫu các con đi.”

Hương Tiểu Vân vừa nghe thế, hung hăng nhìn Độc Cô Diễm. Đáng ghét, đây không phải là đem nàng quăng vào trong hố lửa sao, có vị hôn phu nào lại như chàng không, nàng khó chịu, vô cùng khó chịu.

Lão Nhị liếc Hương Tiểu Vân một cái, tiếp lời: “Phụ thân, người sai lầm rồi, chiêu này của nhũ mẫu gọi là bạo lực không tiếng động, một khi bộc phát, chúng con tuyệt đối không còn hài cốt.”

Hương Tiểu Vân nhú mày, cái tên Độc Cô Khuynh này, đọc sách nhiều như vậy nhưng cả đầu vẫn nghĩ lung tung.

Lão Tam vỗ đầu, vẻ mặt như chợt ngộ ra điều gì đó, nhìn tay Hương Tiểu Vân: “Nhũ mẫu, sao tay của người lại sưng như vậy? Chẳng lẽ trừ tuyệt chiêu đó ra, còn có thể xài trung đích hùng miêu trong truyền thuyết sao?” Nhìn một bên tay bị đen thui, hẳn nhìn sao cũng giống hùng chưởng nha, sâu trong lòng, lòng kính nể với nhũ mẫu

Hương Tiểu Vân ngượng ngùng che miệng cười: “Tiểu Phi à, chuyện về hai bàn tay bị sưng đó, sau này nhũ mẫu sẽ nói cho con biết.” Hương Tiểu Vân cố gắng phân tán sự chú ý của 5 tiểu quý, không muốn để bọn họ phát hiện ra bàn tay vừa sưng vừa đen kia.

Nhưng ý tưởng của nàng tan vỡ.

Độc Cô Sương nhìn chằm chằm hai tay của Hương Tiểu Vân, hoảng sợ hô lên: “Trời ạ, phụ thân thật là mãnh liệt.”

Độc Cô Hoa nhìn chằm chằm tay Hương Tiểu Vân, trầm tư nói: “Tay của nhũ mẫu, tinh lực của phụ thân, quả nhiên là tuyệt thế vô song.”

Độc Cô Phi hưng phấn: “Thần công gì?”

Độc Cô Ly lẩm bẩm thật nhanh: “Ẩm nhiên tiêu hồn chưởng.”

Độc Cô Khuynh cười thần bí: “Mọi người đều đoán sai.”

“Vì sao lại sai? Lão nhị... Ách, nhị ca, huynh đừng đùa.”

“Đúng vậy, chúng ta phải phân tích rõ ràng.”

Độc Cô Khuynh càng cười thần bí hơn, đưa tay chỉ chỉ Độc Cô Diễm: “Mọi người đoán trúng đoạn đầu, nhưng lại không đoán trúng đoạn sau, mọi người xem, sắc mặt của phụ thân, sao lại tái nhợt như thế?”

“Làm sao? Làm sao?”

“Vì sao? Vì sao?”

Ánh mắt của 5 tiểu quý nhanh chóng rời khỏi Hương Tiểu Vân, nhanh chóng chuyển sang Độc Cô Diễm.

Hương Tiểu Văn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn gương mặt tiểu tụy của Độc Cô Diễm, tinh thần thoải mái. Hừ, mới vừa nãy còn cười nàng, giờ lại đến phiên mình, nàng cũng muốn xem một chút, hẳn dùng chiêu gì thu phục 5 tên tiểu quỷ biến thái này.

Hương Tiểu Văn mang tâm trạng xem kịch vui, nhìn Độc Cô Diễm từ trên xuống dưới, từ trái sang phải.

Đột nhiên, Độc Cô Sương hoảng sợ kinh hồn, phát ra một âm thanh điên loạn: “A...chẳng lẽ là phụ thân bị nhũ mẫu bắt làm máy ép? Muội nghe các nha hoàn nói, có một loại thần công âm hiểm hút cái gì đó...Cái gì đó vừa hút xong, phụ thân sẽ bị như vậy. Rốt cuộc là cái gì vậy?”

Hương Tiểu Văn .

Độc Cô Phi vỗ Độc Cô Sương một cái, nói tiếp: “Đần quá, cái đó gọi là tinh trùng, chỉ có dũng mạnh như phụ thân mới có.”

Độc Cô Diễm choáng váng.

Độc Cô Sương hiểu ra: “Thì ra là tinh trùng, Lão Tam, huynh thật thô bạo, sao lại vỗ muội.”

Độc Cô Ly làm như tỉnh ngộ: “Thì ra nhũ mẫu hút tinh trùng của phụ thân.”

Hương Tiểu Văn cùng Độc Cô Diễm co quắp không dứt.

Độc Cô Hoa đứng lại, dùng giọng nói còn hơi sữa của mình nói: “Phụ thân là dã lang hàng đầu, nhũ mẫu chỉ là một tiểu báỉ báỉ, hai người hỗ trợ lẫn nhau.”

Hương Tiểu Văn cùng Độc Cô Diễm đồng thời co quắp lần nữa.

Thư đường.

Sau khi ngủ tiểu quỷ tuôn ra một tràng những lời nói kinh hãi thế tục, đã bị Độc Cô Diễm hung hăng bắt chép đứckinh năm trăm lần. Lúc này, 5 tiểu quỷ tập trung tinh thần cao độ, chép đứckinh.

Độc Cô Diễm đứng giám sát bên cạnh, không để cho bọn chúng có chút xíu lười biếng nào. Những năm gần đây, hẳn lơ là quản giáo, mới có thể để cho năm hài tử biến thành bộ dáng như hôm nay. Mỗi người bọn chúng đều thâm trầm cùng quái dị, hẳn phải uốn nắn bọn chúng lại, nếu không sau này chỉ sợ là bọn chúng sẽ bước vào ma đạo, là đời sau của Độc Cô gia, nhất định phải đỉnh thiên lập địa, tuyệt đối không thể để cho con cháu đời sau được cưng chiều quá đáng, trở nên vô pháp vô thiên.

Độc Cô Diễm nhìn bộ dáng nghiêm túc của bọn chúng, trên gương mặt tuần tú cũng bắt đầu mỉm cười.

Độc Cô Sương từ sau quyển sách len lén ngẩng đầu lên, liếc bốn phía một cái, sau đó, bé nhỏ giọng hỏi Độc Cô Diễm: “Phụ thân, nhũ mẫu đâu?”

Độc Cô Diễm thần nhiên liếc bé một cái, nói: “Nhũ mẫu của các con đi nấu cơm, các con chép cho tốt, không đủ một trăm lần khỏi ăn cơm trưa.”

“... Dạ.” Năm tiểu quỷ đồng thanh, một trăm lần, chính là hành hạ mà, phụ thân của bọn chúng thật là tàn bạo quá đáng.

Tuy có bất mãn, nhưng cả 5 tên đều không dám biểu lộ ra, mọi người cùng cúi bầy ra bộ dạng nghiêm túc chép đứckinh.

101. Chương 101: Quyển Quyển Xoa Xoa Chi Đạo Đứckinh

Độc Cô Phi nhìn chằm chằm Đạo Đứckinh, chép xong một lần, cậu rất là đắc ý, cảm giác tốc độ của mình là nhanh nhất trong năm người ở đây rồi, vì muốn chiếm được hảo cảm của phụ thân, được nhũ mẫu đặc biệt chú ý, cậu quyết định hấp dẫn phụ thân, hảo hảo khen cậu đôi câu.

Vì vậy, mặt đáng điệu thơ ngây đáng yêu tuần tú ngây ngốc cười, há mồm đọc lên Đạo Đứckinh mình vừa chép lại.. “Thủ khả thủ, phi thường thủ. Danh khả danh, phi thường danh. Vô, danh thiên địa chi nữ, hữu,

danh vạn vật chi mẫu. Cổ diệu vô, khiếm dĩ quan kỳ diệu; diệu hữu, khiếm dĩ quan kỳ... Quan kỳ... Mỗ”[1] Chữ cuối cùng cậu thật không tìm được chữ gần giống để điền vào, cho nên đọc chữ mỗ (chỉ một người hay một vật có tên nhưng không nói ra) thay thế, bởi vì cái gọi là không có thì đều là mỗ mà.

Bốn phía an tĩnh, yên tĩnh giống như chết

Độc Cô Diễm nghe Độc Cô Phi đọc Đạo Đức Kinh xong, thật muốn học máu, đây là cái gì, xem ra hôm nay hắc không thể không hung ác rồi, không uốn éo lại được năm hài tử này, hắc thể không làm người.

Sắc mặt Độc Cô Diễm rất khó nhìn liếc về hướng Độc Cô Phi, lạnh lùng nói: “Phi nhi, con đọc tiếp Đạo Đức Kinh của con cho phụ thân nghe.” Hắc muốn xem một chút, con thứ ba này rốt cuộc có bao nhiêu chữ không nhận biết.

Độc Cô Phi vừa nghe, lập tức mặt mày hớn hở. Hừ hừ, cậu biết, phụ thân nhất định là thưởng thức không dứt đối với tài tình của cậu, đây không phải, phụ thân muốn cậu biểu hiện một phen ngay trước mặt những người khác sao, hắc hắc, lần này cậu nhất định phải hảo hảo biểu hiện, để cho lão tứ thích nói cậu là người thô bạo biết, Độc Cô Phi này, cũng là một nhân tài, tuyệt không phải thô bạo.

Ánh mắt đặc ý liếc sang bốn tiểu quý khác một cái, cậu không nhẫn nại được hưng phấn thì thầm: “Thiên hạ bỉ tri mỹ chi vi mỹ, kỳ á dĩ. Bỉ tri thiên chi vi thiên, kỳ bất thiên dĩ. Cổ hữu vô tương sinh, hựu dịch tương thành, trường đoản tương hình, cao hạ tương khuynh, âm thanh tương hòa, tiền hậu tương tùy. Thị dĩ thánh nhân xử vô vi chi sự, hành bất ngôn chi giáo; vạn vật tác chính nhi bất thiệt, sinh nhi bất hữu, vi nhi bất thị, công thành nhi phát thi. Phu duy phát thi, thị dĩ bất khứ.”[2]

Phi —

Bốn tiểu quý khác cũng đồng loạt cười lớn lên.

Độc Cô Phi giận, bất mãn quát bốn tiểu quý khác: “Đừng hâm mộ huynh, huynh chẳng qua là truyền thuyết.”

Oanh —

Độc Cô Sương đứng ở trên ghế ôm bụng cười to té xuống, bất quá mặc dù đau, nhưng vẫn không khiến cho bé ngừng cười to. “Ha ha ha ha, lão Tam, huynh nha, quả nhiên là truyền thuyết, ha ha ha, cười chết ta.”

Độc Cô Diễm nhìn năm hài tử hư trước mắt, trên khuôn mặt tuần mỹ giăng đầy băng hàn, mơ hồ mang theo bình tĩnh khi bão táp sắp tới.

Hắc cắn răng, dùng thanh âm bình tĩnh nhất chỉ vào Độc Cô Ly nói: “Ly nhi, con nói cho Phi nhi biết, các con vì sao cười nó.”

“Dạ, phụ thân.” Độc Cô Ly đứng lên, mặt đồng tình lại thở dài, liếc Độc Cô Phi một cái, chậm rãi nói: “Lão Tam, đệ đọc sai chữ quá nhiều, huynh đọc một bản chính xác cho đệ, đệ hãy nghe cho kỹ.”

Dừng một chút, Độc Cô Ly sang sang đọc: “Chương thứ nhất: đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh, phi thường danh. Vô, danh thiên địa chi thủy, hữu, danh vạn vật chi mẫu. Cổ thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu; thường hữu, dục dĩ quan kỳ kiêu. Thử lưỡng giả đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền, huyền ư huyền, chúng diệu chi môn. Chương thứ hai: thiên hạ giai tri mỹ chi vi mỹ, tư ác dĩ. Giai tri thiên chi vi thiên, tư bất thiên dĩ. Cổ hữu vô tương sinh, nan dịch tương thành, trường đoản tương hình, cao hạ tương khuynh, âm thanh tương hòa, tiền hậu tương tùy. Thị dĩ thánh nhân xử vô vi chi sự, hành bất ngôn chi giáo; vạn vật tác yên nhi bất từ, sinh nhi bất hữu, vi nhi bất thị, công thành nhi phát cư. Phu duy phát cư, thị dĩ bất khứ.”

Độc Cô Ly đọc xong, sắc mặt băng hàn của Độc Cô Diễm cuối cùng có chuyển biến tốt. Gật đầu một cái, hướng về phía Độc Cô Ly mỉm cười nói: “Ly nhi đọc rất khá, Phi nhi, con có rãnh rồi học thêm với Phi nhi đi.”

Độc Cô Phi oán niệm trừng mắt nhìn Độc Cô Ly một cái, danh tiếng của cậu, bị lão đại lấy hết rồi. Hừ, không phải chỉ là Đạo Đức Kinh sao, tại hạ ta mới không cần biết, tại hạ chỉ cần luyện thành tuyệt học thần công của nhũ mẫu, Đạo Đức Kinh này trong mắt tại hạ, bất quá là một đồng đồ vô dụng. Lão Tử[3] coi là cái gì, tại hạ mới là Lão Tử.

Độc Cô Phi vừa nghĩ vậy, trong lòng sáng khoái rất nhiều, nghĩ lại, nếu đọc không được, vậy cậu cầm cho phụ thân xem, nói vậy sau khi phụ thân xem xong chữ viết trước nay chưa từng có của cậu, chắc chắn khích lệ cậu một phen, bù lại mặt mũi mới mất đi.

Quyết định chủ ý, Độc Cô Phi cầm lên Đạo Đức Kinh mới vừa chép xong trên bàn, đi tới trước mặt Độc Cô Diễm, cười đến mặt khiêm tốn. “Phụ thân, xin người xem qua, đây là Đạo Đức Kinh hài nhi chép.”

Độc Cô Diễm vốn là không muốn xem, bất quá nhìn gương mặt mong đợi của Độc Cô Phi, hần nhớ Hướng Tiểu Văn có nói, không được đả kích bọn chúng ngay trước mặt mọi người, coi như bọn chúng làm sai, cũng không cần dùng bạo lực rống, mà phải dùng phương thức ôn nhu sửa lại cho bọn chúng.

Vì vậy, Độc Cô Diễm quyết định dùng thử phương thức ôn nhu Hướng Tiểu Văn nói. Hần tự tay nhận lấy giấy tuyên thành Độc Cô Phi đưa tới, ở trong ánh mắt mong đợi vạn phần của Độc Cô Phi, hần mở ra xem.

Khi Độc Cô Diễm thấy chữ viết ‘kinh hải’ của Độc Cô Phi, thân thể hần cũng không khỏi trận trận co quắp.

Này, đây là chữ? Có ai có thể nói cho hần biết, chữ viết như gà bới này, có thể xưng là chữ? Trên thế gian có thể hiểu cái này, sợ rằng chỉ có mình Độc Cô Phi.

Ngực Độc Cô Diễm cũng phập phồng không ngừng, gương mặt tuấn tú lạnh hơn cả khối băng. Đang muốn nổi giận, liếc thấy mặt mong đợi lại cẩn thận của Độc Cô Phi, hần liền nghĩ tới lời Hướng Tiểu Văn nói... tuyệt không thể sử dụng bạo lực, phải ôn nhu, ôn nhu.

Độc Cô Diễm thở ra một hơi thật sâu, để cho cảm xúc của mình được bình tĩnh. Hần dùng thanh âm chậm rãi nhất nói với Độc Cô Phi: “Phi nhi, đem những chữ con viết, đọc một lần cho cha.”

Hai mắt Độc Cô Phi sáng lên, vui mừng nhận lấy giấy Tuyên Thành kia, lớn tiếng đọc: “Quyển khả quyển, phi thường quyển, xoa khả xoa, phi thường xoa. Vô, danh thiên địa chi quyển, hữu, danh vạn vật chi xoa. Quyển quyển xoa, quyển quyển hữu xoa xoa.”[4](tác giả , nếu là Lão Tử sống lại, nghe lời nói thế, nhất định sẽ học máu)

Oanh ——

Bốn tiểu quỷ ngồi ở trên ghế, một tích tắc này cũng bị chấn kinh té xuống ghế, mọi người đỡ góc bàn, mặt rút gân nhìn chăm chăm Độc Cô Phi và Độc Cô Diễm, buồn cười lại không dám cười, vẻ mặt ẩn nhẫn khiến cho bốn tiểu quỷ này thoát nhìn như táo bón.

Độc Cô Diễm nghe Độc Cô Phi đọc xong chương thứ nhất của Đạo Đức Kinh, toàn bộ lửa giận của hần bị khơi dậy, ôn nhu chó má gì, tất cả bị hần giẫm ở dưới chân, không nổi giận, không hô lên, hần thật sẽ tức mà chết.

“Đủ rồi, con nghịch tử này, trong ngày thường làm những gì, con xem một chút đi, Đạo Đức Kinh đã bị con đọc thành cái dạng gì, chuyện này nếu truyền đi, ta đường đường tướng quân một nước, cũng bị con làm mất hết mặt mũi.”

Độc Cô Phi thật là uất ức, chép cũng là phụ thân bảo chép, đọc cũng là phụ thân bảo đọc, cậu làm theo, sao phụ thân còn mắng chửi người đây, thật là một phụ thân mặt người dạ thú.

Chú thích

[1]Đạo Đức Kinh: đúng ra là thế này:

Đạo khả đạo phi thường đạo

Danh khả danh phi thường danh

Vô, danh thiên địa chi thủy;

Hữu, danh vạn vật chi mẫu.

Cổ thường vô, dục dĩ quan kì diệu;

Cổ thường hữu, dục dĩ quan kì khiêu.

Tạm dịch:

Đạo mà ta có thể gọi được không còn phải là Đạo “ Thường”;

Danh mà ta có thể gọi được, không còn là danh “Thường”.

Không tên, là gốc của Trời Đất;

Có tên, là mẹ của Vạn Vật

Cho nên,

Thường không tư dục mới nhận thấy chỗ huyền diệu của Đạo.

Thường bị tư dục, nên chỉ thấy chỗ chia lìa của Đạo

[2]Nguyên văn là:

1. Thiên hạ giai tri mỹ chi vi mỹ, tư ác dĩ; giai tri thiện chi vi thiện, tư bất thiện dĩ. Cố hữu vô tương sinh, nan dị tương thành, trường đoản tương hình,[1] cao hạ tương khuyh, âm thanh tương hòa, tiền hậu tương tùy.

2. Thị dĩ thánh nhân xử vô vi chi sự, hành bất ngôn chi giáo. [2]

3. Vạn vật tác yên nhi bất từ, sinh nhi bất hữu, vi nhi bất thị,[3] công thành nhi phát cư.

4. Phù duy phát cư, thị dĩ bất khứ. [4]

Dịch thơ:

1. Người đời thấy đẹp biết khen,

Thế là cái xấu đã chen vào rồi.

Điều hay đã rõ khúc nhô,

Thời đà đang dở lời thôi sinh dần.

Mới hay: Không có chuyển vần,

Dễ sinh ra khó, vẫn nhân thành dài.

Thấp cao tùy ngó ngược xuôi,

Tiếng ca, trầm bổng, dòng đời trước sau.

2. Thánh nhân khinh khoát tầng cao,

Vô vi, thâm lặng, tiêu hao dạy đời.

3. Kìa xem muôn vật thành thời,

Im lìm sinh hoạt, một lời cũng không.

Ngày đêm làm chẳng kể công,

Công thành phơi phới, tuyệt không bận lòng.

4. Không nấn ná lúc thành công,

Cho nên tồn tại mãi cùng thiên thu.

[3]Lão Tử: là một nhân vật chính yếu trong Triết học Trung Quốc, sự tồn tại của ông trong lịch sử hiện vẫn đang còn được tranh cãi. Theo truyền thuyết Trung Quốc, ông sống ở thế kỉ 6 TCN. Nhiều học giả hiện đại cho rằng ông sống ở thế kỉ 4 TCN, thời Bách gia chư tử và thời Chiến Quốc. Lão Tử được coi là người viết Đạo Đức Kinh - cuốn sách của Đạo giáo có ảnh hưởng lớn, và ông được công nhận là Khai tổ của Đạo giáo.

[4]Giống như [1] đã ghi

102. Chương 102: Người Đã Dừng, Không Thể Trả Hàng Lại

Lúc này, Hường Tiểu Văn vừa lúc bụng thức ăn đi tới, thấy chính là Độc Cô Diễm lửa giận đùng đùng nhìn chằm chằm Độc Cô Phi, mà Độc Cô Phi gương mặt uất ức rừ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, nhìn lại bốn tiểu quỷ khác, tất cả đều một dáng bộ rất nghẹn.

Hường Tiểu Văn nhẹ nhàng để thức ăn xuống, nhìn chằm chằm bốn tiểu quỷ kia trên mặt dần dần lộ ra vẻ hiểu. Gương mặt cười một tiếng, hướng về phía bốn tiểu quỷ nói: “Các con thật là đứa bé ngoan, bắt quá cũng không thể quá nín nhịn, các con đi giải quyết trước rồi trở về sao chép tiếp, vừa lúc cũng đến lúc ăn cơm trưa rồi, đúng rồi, đi nhà xí xong rồi nhớ phải rửa tay nha.”

Oanh ——

Bốn tiểu quỷ cùng cười ngặt.

Độc Cô Sương bắt mẫn gào thét. “Nhũ mẫu, người ta là nén cười, không phải là nghẹn phân.”

“Nhũ mẫu, con no rồi.” Độc Cô Ly liếc canh cá trên bàn, lần đầu tiên không muốn ăn.

“Nhũ mẫu, người thật ghê tởm.”

“Nhũ mẫu, nếu người ta từ nay không bú sữa được, nhất định là người làm hại.”

Hường Tiểu Văn , nguyên lai là nàng hiểu lầm. Ngượng ngùng cười một tiếng, che giấu nói: “Thì ra các con là nén cười, chuyện gì, sao cười vui vậy?”

Bốn tiểu quỷ rồi rút dùng ngón tay chỉ Độc Cô Phi và Độc Cô Diễm.

Hường Tiểu Văn đi tới, mỉm cười cắt đứt hai người bọn họ nhìn nhau. “Diễm, mặt của chàng sao đỏ như vậy?” Nói xong, đưa tay tới để lên trán Độc Cô Diễm.

Oh, bình thường mà, không có sốt.

“Văn nhi.” Độc Cô Diễm ôn nhu cầm tay của nàng, tựa như giận gọi nàng một tiếng.

Cái nhìn này, trên trán Hường Tiểu Văn giăng đầy hắc tuyến.

Quá táo bạo, lại đang phóng điện với nàng, loại chuyện như vậy, vụng trộm làm một chút là tốt, tại sao có thể ngay trước mặt hai tử đây, cái này bảo nàng làm sao mà chịu nổi, thật không biết xấu hổ.

Hường Tiểu Văn lắc lắc tay nhỏ bé, vỗ nhẹ ngực Độc Cô Diễm một cái, nháy mắt, giận nói lại. “Quỷ chết, chàng thật đáng ghét nha.”

Vèo ——

Một hồi gió lạnh thổi qua, thân thể nhỏ của năm tiểu quỷ cũng run rẩy.

Hai mắt Độc Cô Diễm sáng sáng, quên mình nhìn thẳng với Hường Tiểu Văn, một tích tắc này kia, sấm sét đùng đùng lửa đất, vạn vật thế giới tiêu tán, trong mắt của bọn họ, chỉ có lẫn nhau.

Độc Cô Phi bị kẹp ở giữa, bây giờ chịu đựng không nổi rồi, tất cả bất đắc dĩ, hấn gào thét lên tiếng. “Các người có thể không thấy sự tồn tại của tại hạ, nhưng không thể không thấy linh hồn của tại hạ.”

Độc Cô Diễm bị tiếng rống này hoàn hồn lại, bất mẫn trợn mắt nhìn Độc Cô Phi một cái, quấy rầy bọn họ ân ái, thật là một hài tử không hiểu tình thú.

Hường Tiểu Văn ngượng ngùng cười cười, hắc hắc hắc, mới vừa rồi nàng thiếu chút nữa mê mết, cũng may Độc Cô Phi kịp thời lên tiếng, nếu không hồn của nàng thật bị Độc Cô Diễm câu dẫn.

Ngoắc, ngoắc bốn tiểu quỷ vẫn còn ở trong giá lạnh. “Mọi người tới dùng cơm đi.”

Năm tiểu quỷ hoan hô. “Ha ha ha ha, thật tốt quá, rốt cục có thể ăn cơm.” Rốt cục có thể không cần chép Đạo Đức Kinh chết tiệt.

Năm tiểu quỷ bằng tốc độ kinh người, lao thẳng tới cái bàn bày thức ăn ngồi xuống, nắm đôi đũa lên, muốn gấp thức ăn.

“Cha có cho phép các con ăn cơm sao?” Đang lúc đôi đũa của năm tiểu quỷ sắp đụng phải thức ăn mình thích, thanh âm lạnh buốt của Độc Cô Diễm vang lên.

Năm tiểu quỷ ngừng đũa lại, ánh mắt đáng thương quàng hướng Hướng Tiểu Văn. “Nhũ mẫu... Chúng con đói bụng.”

Hướng Tiểu Văn nhìn bộ dáng đáng thương lại uất ức của năm tiểu quỷ, trong lòng đau lòng, quay đầu lại trốn mắt nhìn Độc Cô Diễm một cái, chống nạnh nói: “Ăn cơm lớn hơn trời, có chuyện gì cơm nước xong hãy nói.”

“Không được.” Độc Cô Diễm lần này hạ quyết tâm, nói gì cũng không thể nhường bước.

Không được? Đáng chết nam nhân này, còn chưa có gả cho hẳn liền cho nàng mạnh bạo rồi, nếu gả đi rồi, nam nhân này không ăn nàng đến gắt gao mới là lạ, nàng tuyệt không cho phép chuyện như vậy xảy ra, tuyệt không...

Hướng Tiểu Văn khí thế lên tới, kéo thanh âm gào thét nói: “Độc Cô Diễm, chàng rốt cuộc có cho ăn cơm hay không?”

Độc Cô Diễm thấy vẻ mặt Hướng Tiểu Văn giống như thật, hẳn có chút do dự, bất quá rất nhanh liền kiên định xuống. Hẳn thân là nam nhân, thân là chủ một nhà, nói gì cũng không thể mềm lòng, lúc này liều thuốc mềm, ngày sau nhất định sẽ bị đập đến sứt sáo.

“Không cho.”

Trời đánh, lại không cho ăn cơm, đây không phải là ngược đãi nhi đồng, giết hại phụ nữ sao? Quả thật thiên lý bất dung.

“Độc Cô Diễm, chàng tại sao không cho chúng ta ăn cơm.”

Năm tiểu quỷ ngồi ở bên bàn cũng mặt cùng chung mối thù gặt đầu. Chính là, tại sao không cho bọn chúng ăn cơm, tại sao?

Trên mặt Độc Cô Diễm thần sắc lạnh lùng, vẫn còn loại uy nghiêm không cho cự tuyệt tựa như thiên thần. Môi mỏng khẽ nhếch, nhàn nhạt nói: “Không tại sao cả, chỉ bằng ta là nam nhân của nàng, chỉ bằng ta là cha của năm hài tử này, tất cả, ta quyết định.”

Khinh người quá đáng, thật quá đáng.

Hướng Tiểu Văn tức giận nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lấy tư thái ưu thương từ góc bốn mươi lăm độ nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm. “Đã như vậy, chàng nam nhân này, cô nãi nãi ta không cần, trả hàng lại.”

Năm tiểu quỷ vừa nghe, trong lòng cũng lặng yên kêu. Trả hàng lại.

Hả. Không đúng, nếu trả hàng lại rồi, người nào cho bọn hắn một người mẹ thú vị như nhũ mẫu đây, cho nên, không thể trả lại hàng.

Độc Cô Diễm vừa nghe, trong lòng cũng mơ hồ gấp, bất quá coi như là uy hiếp, cũng không thể làm hắn dao động, nếu không về sau lại thêm không có khí thế.

Hắn nhướng mày từ trên xuống dưới quan sát Hướng Tiểu Văn, ánh mắt đó giống như là đang đánh giá thịt heo, làm khí diễm của Hướng Tiểu Văn yếu đi mấy phần.

Môi mỏng cười một tiếng, tà khí nói: “Văn nhi, hàng này nàng đã dùng qua, cho nên không có tư cách trả lại.”

Năm tiểu quỷ sửng sốt, dùng, dùng, dùng qua? Quả nhiên, nhũ mẫu quả nhiên từng hút dương tinh của phụ thân, khó trách gần đây phụ thân trở nên hữu khí vô lực, đây đều là công lao của nhũ mẫu.

Hướng Tiểu Văn giận. “Mẹ nó, lão nương dùng lúc nào.”

Độc Cô Diễm cười đến càng lẳng lơ, ách, không đúng, là phong tình, phong tình vạn chủng mê người, cất bước ghé sát vào Hướng Tiểu Văn, thanh âm hấp dẫn yêu mỹ câu người nói ở bên tai Hướng Tiểu Văn:

“Văn nhi, nàng không chỉ từng dùng, nàng còn ăn rồi, nàng chẳng lẽ quên mất, miệng nhỏ của nàng, ăn tiểu Diễm nhà ta như thế nào.”

Oanh ——

Mặt Hướng Tiểu Văn, ánh đỏ nổ tung, đi từ từ đi từ từ, từ đầu ngón chân đến đỉnh, toàn thân cũng nóng hừng hực xấu hổ.

Mẹ nó, tên biến thái YD vô sỉ hạ lưu táo bạo khôn kiếp, lại, lại không biết xấu hổ nói ra lời không biết xấu hổ như vậy.

Đám ngực dậm chân, Hướng Tiểu Văn bắt đầu cuồng loạn “tên biến thái, nếu không nhìn ‘tiểu Diễm’ nhà chàng thống khổ, ta mới không tốt bụng giúp chàng tắt lửa, chàng cho rằng ta thật muốn ăn lão Nhị nhà chàng, chàng đã nói rõ rồi, tốt lắm, ta cũng nói rõ ràng, bắt đầu từ hôm nay, không cho chàng chạm vào ta, ngay cả sờ tay của ta cũng không được...”

Năm tiểu quỷ rớt rít lộ ra vẻ mặt kinh hãi, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm và Hướng Tiểu Văn.

Cha của bọn họ và nhũ mẫu, quả nhiên lang bá cùng nhau, bắt quá hai người này thiệt là, dù sao bọn chúng cũng là tiểu hài tử, tại sao có thể ngay trước người bạn nhỏ nói lời vừa H vừa bạo như vậy, quá không có kỷ cảm thụ của bọn chúng rồi.

Năm tiểu quỷ tử nhất trí bày ra vẻ mặt khinh bỉ, nhưng lỗ tai của bọn chúng cũng là gợn lên thật cao, đùa gì thế, loại đề tài nhĩ đồng không nên nói này, là rất khó nghe đến, đã có cơ hội này, dĩ nhiên nghe nhiều chứ sao.

103. Chương 103: Mười Tám Cầm

Độc Cô Diễm cong môi cười, bàn tay vòng qua eo Hướng Tiểu Văn, một tay ôm sát nàng, thanh âm khàn khàn lượn quanh ở bên tai của nàng, tà tà nói: “Văn nhi, chờ vội, chờ kinh nguyệt của nàng xong rồi, vì phu sẽ hảo hảo yêu nàng.”

Hướng Tiểu Văn giận đến bễ phôi.”Độc, Độc Cô Diễm, chàng, chàng, chàng...” Hồn Cầu.

Độc Cô Diễm cầm tay Hướng Tiểu Văn giận đến run rẩy, đấm đui đưa tình nói: “Văn nhi, nàng đã vội vã như thế, vậy vì phu, chỉ có thể tận lực.” Nói xong, vung tay lên, ôm Hướng Tiểu Văn rời đi.

Năm tiểu quỷ nhìn một màn này, kinh ngạc vạn phần từ trên ghế nhảy xuống.

Lão Đại liếc mắt bóng lưng rời đi của bọn họ, lẩm bẩm nói: “Phụ thân sẽ không làm gì nhũ mẫu chứ?”

Lão Tứ trấn an vỗ vỗ bờ vai của cậu ta. “Lão Đại, huynh nghĩ quá nhiều.”

Lão Nhị nở nụ cười nhạt. “Tuyệt đối sẽ không như thế nào, chẳng qua là... Nhũ mẫu sợ rằng tối nay không cách nào xuống giường mà thôi.”

Lão Tam chấn động, sợ hãi rống nói: “Trời ạ, chẳng lẽ phụ thân muốn phế hai chân của nhũ mẫu sao? Không được, tại hạ phải đi cứu nhũ mẫu.”

Tiểu Ngũ mặt khinh bỉ liếc lão Tam một cái.”Tam ca huynh ít xung động, dùng não nhiều chút đi, phụ thân sẽ không làm gì nhũ mẫu đâu, nhiều lắm là mười tám cầm mà thôi, tốt lắm, chúng ta ăn cơm đi.”

Ngày hôm đó, Độc Cô Diễm ôm Hướng Tiểu Văn vào phòng, mãi cho đến trước khi trời tối cũng không có trở ra.

Nha hoàn phục vụ trong phòng Độc Cô Diễm rớt rít nhỏ giọng nghị luận, trong phòng tướng quân, vẫn có tiếng vang khổng lồ truyền ra, trừ tiếng vang kinh người này, nghe nói còn nghe được thanh âm bén nhọn của nhũ mẫu Hướng Tiểu Văn.

Về phần bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không có ai biết, bắt quá đáy lòng của mọi người cũng âm thầm phỏng đoán, tuyệt đối là một chuyện rất YD.

Vô Sinh cốc, đây là một cái tên khiến giang hồ kinh hãi.

Truyền thuyết nói, Vô Sinh Cốc muốn một người chết, người này nhất định không sống qua trời sáng, Vô Sinh cốc muốn một người sống, người này chỉ cần có một hơi thở, cũng nhất định sẽ không chết.

Về tất cả của Vô Sinh cốc, bị người đời truyền đi ồn ào huyền ảo, nhưng không ai biết Vô Sinh cốc rốt cuộc là tổ chức gì, hoặc là thế ngoại cao nhân gì, cửu nhi cửu chi, Vô Sinh cốc thần bí trong mắt người đời, tuyệt không thua kém Đạo Dao Suất danh chấn thiên hạ trăm năm trước.

Biết được Vô Sinh cốc, chỉ có một số cao thủ hạng nhất nhì trong thiên hạ, Vô Danh thủ hạ của Chung Ly Tuyết, chính là thứ nhất, đáng tiếc người này đã bị Người áo đen thần bí giết chết.

Vô Sinh cốc là tên một cốc, sơn cốc này ở trong rừng hoang phía tây của Ngân Nguyệt vương triều, trong Vô Sinh cốc có một bộ tộc, tộc này, tên là Bạch Tuyết tộc.

Trong Vô Sinh cốc, trong một toà lâu cao nguy nga.

Một nam tử mặc áo trắng, lạnh lùng đứng đó, sau lưng, quỳ đều là nam nam nữ nữ áo trắng.

Dung nhan của nam tử khuynh thành tuyệt thế, một viên chu sa màu máu giữa trán khuôn mặt trắng như tuyết của hắn thêm một tia yêu dị mỹ cảm, tóc đen như mực không gió tự giương, mắt đồng lạnh như băng không đau khổ không vui, nhưng giờ phút này lại lộ ra một cổ giận tái đi.

“Long nhi bị giết, Thiên Tuyết, người xuất cốc mang thi thể Long nhi về.” Nam tử áo trắng cao quý hờ hững lên tiếng. Người Vô Sinh cốc, cho dù chết, cũng tuyệt không thể để hài cốt lưu lạc tha hương.

“Dạ, cốc chủ.” Nữ tử áo trắng quỳ ở vị trí đầu tuân lệnh đứng lên, hành lễ với nam nhân cao quý kia, rồi đi ra ngoài.

Sau khi nàng rời đi, nam tử áo trắng dần dần quay đầu lại, nhàn nhạt nói với những nam nữ quỳ gối: “Tất cả các người đứng lên đi, bổn tôn muốn bế quan một thời gian, mấy ngày này, các người không được tới quấy nhiễu.”

“Vâng cốc chủ.” Nhóm người này đối với nam tử áo trắng này, hết sức cung kính.

Bóng dáng nam tử áo trắng, dần dần ẩn vào trong sương mù dày đặc, trong khoảnh khắc trước khi biến mất, hắn hướng về phía Ngân Nguyệt vương triều lạnh lùng cười một tiếng.

Hồng Nhan Lệ, rất nhanh sẽ phát tác.

Nụ cười rực rỡ đoạt người, mặt tái nhợt gần như trong suốt, càng thêm tà mị vô biên, bóng dáng nam tử áo trắng, cuối cùng biến mất.

Hoàng cung.

Chung Ly Tuyết mặc một bộ long bào cao quý, thân thủ lười biếng nghiêng dựa trên giường, ánh mắt của hắn thoáng qua âm chí, mơ hồ dẫn dắt không cam lòng, khóe miệng lẩm bẩm nói: “Ngày mười tám cuối tháng, nhanh thôi, người đang canh giữ ở phủ tướng quân, hôm đó chắc chắn sẽ có hành động rất đặc sắc.”

A... Thật là khiến người ta mong đợi.

Mắt mũi Chung Ly Tuyết chợt lóe âm lãnh, một tia ác độc lướt qua đôi mắt.

Theo kế hoạch người áo đen đó nói, ngày Độc Cô Diễm cử hành lễ cưới, chính là thời cơ tốt nhất cho bọn họ hành động, đối với việc bắt đi Hướng Tiểu Vân mà không để người đời biết được, hắn vốn có ba phần nắm chắc, hôm nay cộng thêm người áo đen giúp một tay, chuyện này, chín phần thắng dễ dàng.

Hướng Tiểu Vân, nữ nhân có hình dạng giống Tĩnh Hương như thế, thân thể của nàng, rốt cuộc có liên hệ gì với Vô Sinh cốc và Vô Cực môn?

Bất kể như thế nào, chỉ cần nàng trở thành nữ nhân của trẫm, trẫm liền có cơ hội biết được.

Hừ, Vô Sinh cốc, trăm thân là ngôi cửu ngũ, há có thể cho phép có sự uy hiếp trăm tồn tại, Vô Sinh cốc, cần phải diệt trừ.

Còn có, người áo đen kia, cũng tuyệt không thể lưu lại trên đời này...

Ngoài điện, vang lên từng trận tiếng ồn ào.

“Tam công chúa, ngài không thể đi vào, đừng làm khó dễ lão nô.”

“Cút ngay, Bồn công chúa muốn vào, cầu nô tài đáng chết, người nào đưa cho người lá gan, ngay cả Bồn công chúa cũng dám cản, cần thận Bồn công chúa lấy mạng chó của người.” Tam công chúa Chung Ly Yến hận hận nhìn chằm chằm Kim công công, đáy mắt đều là khinh bỉ.

Đáy mắt Kim công công chợt lóe, vẻ mặt cũng bất động thanh sắc mỉm cười. “Tam công chúa bớt giận, lão nô đây cũng là phụng mệnh hoàng thượng.”

Chung Ly Yến giận dữ, không nghĩ tới chỉ là một hoạn quan cũng dám không nhìn nàng như thế, hung hăng cắn răng, vừa muốn phát tiết lửa giận, lại nghe được trong điện vang lên một đạo thanh âm lạnh lùng.

“Kim công công, mời nàng vào đi.”

“Tam công chúa, mời...”

Chung Ly Yến hận hận hừ một tiếng, cất bước đi vào bên trong điện.

Ngoài điện Kim công công nhìn bóng dáng Tam công chúa biến mất ở chỗ cửa điện, trên mặt âm nhu thoáng qua chế nhạo. Phi, dám mắng Lão Tử cầu nô tài, nếu như Lão Tử không bị tên Bạch Bàn Bàn trời đánh đó uy hiếp, sẽ không xâm nhập vào trong cung này cải trang làm thái giám đâu.

Bất quá, làm thái giám rất có ý tứ, thiên hạ này, chỉ có Thiên Điện Quan hấn, mới có thể diễn thái giám giống như đức.

Chỉ là một nháy mắt, chế nhạo trên mặt Kim công công kia biến mất, khôi phục sắc mặt thái giám cực kỳ a dua, tất cả vừa rồi chỉ giống như là ảo giác.

Trong điện, ánh mắt Chung Ly Yến uất ức oán niệm vô cùng nhìn Chung Ly Tuyết, lẩm bẩm mở miệng. “Hoàng huynh, lần trước huynh từng nói giúp Yến nhi, hoàng huynh rốt cuộc lúc nào mới ra tay?”

Chung Ly Tuyết miễn cưỡng liếc Chung Ly Yến một cái. Nụ cười bí hiểm. “Yến nhi đừng vội, hoàng huynh tự có định đoạt.”

Chung Ly Yến vừa nghe, đuôi lông mày vui mừng. “Hoàng huynh, huynh nói là thật sao? Huynh thật giúp Yến nhi sao?”

Chung Ly Tuyết cười sâu hơn, hấn ngoắc Chung Ly Yến, ý bảo nàng tới đây.

Chung Ly Yến đi tới, cười đến mặt vui mừng ngồi ở bên người Chung Ly Tuyết, đáng ghét ngắt bả vai hấn. Chung Ly Tuyết làm như hưởng thụ nhắm hai mắt lại, mỉm cười nói: “Hoàng huynh và muội là từ một mẹ sinh ra, nếu hoàng huynh không giúp muội, còn có thể giúp ai đây.”

104. Chương 104: Tiểu Hoàng Qua Chi Ôn Tình Thiên

*tiểu hoàng qua: đưa chuột =]] cái j thì các nàng tự biết nhá, há há há

Thời gian như thoi đưa, đảo mắt mười sáu ngày trôi qua. Trong mười sáu ngày này, Hường Tiểu Văn mỗi ngày trừ giáo dục năm tiểu quý này, Độc Cô Diễm tên kia cơ hồ đều cùng nàng như hình với bóng, ăn cơm du ngoạn đi theo còn chưa tính, ngay cả đi nhà xí, ngủ, người này cũng mỹ kỳ bảo vệ, ăn sạch đậu hủ của nàng.

Cắn răng một cái liền nhịn mười sáu ngày, đến ngày thứ mười bảy, Hường Tiểu Văn quyết định phản kháng, tranh thủ nhân quyền.

Trời hừng đông, ánh mặt trời dần lên.

Bên trong phòng, ánh mắt Độc Cô Diễm nửa nhắm, một cánh tay gối đầu, lưỡi biếng liếng về Hường Tiểu Vân nhắm mắt lại ngủ chìm trên giường nhỏ.

Thân thể nữ tử mùi thơm từ từ, đầu đầy tóc đen buông xuống trên gối, da thịt nhẵn nhụi như tuyết, nhắm lông mi dài dày hơi bị gió thổi động, rơi xuống nhàn nhạt mặt bóng ma.

Độc Cô Diễm ngưng mắt nhìn thật lâu, ánh mắt thâm tình mang theo vô tận ý vị cứng chiu, cuối cùng, giống như là phát hiện cái gì, khóe môi cong lên, một tia hài hước vui vẻ trào xuống.

Hắn vươn tay, ôn nhu vuốt mặt Hường Tiểu Vân, động tác nhẹ nhàng, chỉ sợ làm đau Hường Tiểu Vân.

“Móng giò kho tàu.” Trong mê ngủ Hường Tiểu Vân đột nhiên kêu la, miệng giống như ăn gì đó bẹp bẹp liếm.

Độc Cô Diễm tay yêu phủ kia dừng lại. Móng giò kho tàu.

Miệng giương lên, vui vẻ sâu hơn. Nha đầu ngọc này, ngủ thiếp đi lại vẫn có thể suy nghĩ móng giò kho tàu, thật là khả ái.

Trong mắt thâm tình, lẳng lặng ngắm nhìn Hường Tiểu Vân, nồng đậm như mực, tan không ra.

Kim lòng không đành, Độc Cô Diễm cúi người xuống, hôn đôi môi đỏ mọng kiêu diễm

“Ô... Đáng chết Độc Cô Diễm, đáng ghét.”

Độc Cô Diễm sửng sốt, tỉnh rồi?

Ngẩng đầu lên vừa nhìn, người trên giường nào có tỉnh, rõ ràng ngủ đến giống như Tiểu Trư.

Cứng chiu nhéo mặt Hường Tiểu Vân, vật nhỏ khả ái này, càng ngày càng khiến cho hắn trù mến, ngay cả ngủ thiếp đi vẫn không quên mắng hắn, mười mấy ngày nay, hắn giữa ban ngày tận lực xử lý xong hết thấy, chỉ để có thêm nhiều thời giờ bồi nằng, còn có năm đứa nhỏ.

Hắn phát hiện, hắn càng ngày càng thích cuộc sống bình bình đạm đạm này, rồi lại hạnh phúc ngọt ngào, cùng nằng ở chung một chỗ, hắn tựa hồ quên nhân gian ưu sầu. Nha đầu này, luôn có một mặt hấp dẫn người, nằng giống như là vật sáng trong đêm tối, mỗi một cử động, đều hấp dẫn hắn thật sâu.

Nụ cười của nằng rất đẹp, có thể làm người ta không hiểu tinh tâm. Ngôn ngữ nằng cũng rất thú vị, cùng nằng tranh cãi, tổng hội cảm thấy rất vui vẻ, nằng luôn nói hắn khi dễ nằng, thật ra thì đây cũng là một loại phương thức thương yêu nằng, mỗi ngày nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thở phì phò khả ái của nằng, hắn cảm thấy thế gian hết thấy tại trong mắt hắn, đều không trân quý so với nằng.

“Vân nhi, nằng vật nhỏ khả ái này.” Độc Cô Diễm thở nhẹ ra tiếng, lần nữa nhéo mặt Hường Tiểu Vân.

“Độc Cô Diễm, xin chào YD.” Hường Tiểu Vân ngủ không biết mộng thấy cái gì, sắc mặt khê biến thành đỏ lên, khóe miệng mân mê bất mãn đồ lẩm bầm.

Độc Cô Diễm nhìn dung nhan Hường Tiểu Vân ngủ rất thẹn thùng, cái miệng nhỏ nhắn mân mê kia, giống như đang dụ dỗ hắn, khí nóng trong người dâng lên, hắn cúi người đi xuống, lần nữa hôn lên cái miệng nhỏ nhắn

Lần này, hắn không còn là nhẹ nhàng chạm vào, mà là dùng sức hút, đẩy ra môi của nằng, thăm dò vào đầu lưỡi cùng cái lưỡi nằng cùng múa, một lần lại một lần hấp thu mỹ hảo của nằng.

Hường Tiểu Vân bị hôn hơi cau mày, mí mắt khê nhúc nhích, chậm rãi mở ra ánh mắt chung tình.

“A... Độc Cô Diễm, chàng...” Câu nói kế tiếp, trực tiếp bị Độc Cô Diễm hôn cho nuốt vào.

“Uhm...” Hường Tiểu Vân vung hai tay nhỏ bé vỗ vào trước ngực Độc Cô Diễm. Mẹ nó, thì ra không phải mộng, Độc Cô Diễm chàng quả nhiên rất YD, đã tỉnh cho nên len lén ăn đậu hủ của nằng.

Độc Cô Diễm không nhìn khuôn mặt vừa giận dữ vừa xấu hổ của Hường Tiểu Vân. Hắn vong tình hôn nằng, đầu lưỡi linh xảo thẳng xâm nhập, hứng trọn hơi thở mùi đàn hương từ miệng Hường Tiểu Vân ở mỗi một phiến giải đất mẫn cảm.

“Uhm...” Dần dần, Hương Tiểu Văn bị hôn mềm nhũn, tay tránh ra dần dần biến thành ôm sát thắt lưng Độc Cô Diễm.

Hương Tiểu Văn ôm lại, làm con người Độc Cô Diễm sáng lên, động tác hút duyên càng thêm tăng độ lớn lên, hoặc câu hoặc hút, hoặc cuốn hoặc dây dưa, cực kỳ nóng cháy.

Hương Tiểu Văn đầu óc bị hôn đến trống rỗng, chỉ có hai tay gắt gao ôm chặt Độc Cô Diễm, như thế mới không để cho loại cảm giác đó phiêu phiêu di động di động, lưỡi của nàng, cũng trực tiếp đáp lại Độc Cô Diễm, nhàn nhạt câu lên, quần lên ngọn lửa của Độc Cô Diễm.

Hương Tiểu Văn nhiệt tình, làm Độc Cô Diễm tính dục dâng cao lên. Lửa nóng ở bụng đã nóng như thiêu. Hương Tiểu Văn rõ ràng cảm giác được chân của mình, đang để trên một vật thô ráp.

Vật kia ma sát đến nàng khó chịu, mơ hồ, một địa phương cũng hơi ướt át.

“Ừ... “Nhẹ thở gấp, vang vọng ở bên trong phòng.

Ánh mắt Độc Cô Diễm tối xuống, tràn đầy ánh lửa tính dục, bàn tay hần bắt đầu chạy trên người Hương Tiểu Văn.

Câu, kéo, kéo, về. Hương Tiểu Văn say, hoàn toàn trầm mê dưới tay của Độc Cô Diễm.

đã che giấu

“Văn nhi... Nàng thật đẹp.” Độc Cô Diễm ở bên tai nàng, thấp giọng ca ngợi, nói xong, vẫn không quên trêu chọc dùng đầu lưỡi quét qua vành tai nàng.

Hương Tiểu Văn như bị điện giật, cả thân cũng cong lên tới.

Mà phía dưới nàng, ngón tay Độc Cô Diễm tiến tiến xuất xuất, càng làm cho nàng cảm giác vô lực hư không.

“Độc, Độc Cô Diễm, ngón tay của chàng, cho ta đưa ra tới.” Mẹ nó, tối hôm qua giằng co một đêm còn chưa đủ, buổi sáng còn không cho nàng sống yên ổn, thật là đáng ghét.

đã che giấu

“Văn nhi... “Độc Cô Diễm lẩm bẩm một tiếng, ngay sau đó đã nắm tay Hương Tiểu Văn, một phen đặt tại phía trên ‘tiểu diễm’.

Hảo, hảo, thật là cường đại. Như cũ cường như thế, cường đại

Độc Cô Diễm tà khí nở nụ cười.”Văn nhi, có hài lòng sờ tới không?”

“Hài, hài lòng...”

“Thiệt, Độc Cô Diễm, chàng ít bảnh chọe nha, lớn lên lớn chút liền không dậy nổi sao, xem đức tính của chàng kia.” Mặc dù rất hài lòng, nhưng nàng chính là khó chịu về mặt ngạo nghễ kia của Độc Cô Diễm.

Độc Cô Diễm khẽ cắn đầu vai Hương Tiểu Văn một cái. “Văn nhi nàng thật là vật nhỏ khẩu thị tâm phi, nàng xem đây là cái gì? Hử?” Độc Cô Diễm đưa ngón tay lộ ra tới, đưa đến trước mặt Hương Tiểu Văn, làm cho nàng tận mắt thấy trong suốt mắc cỡ kia của mình.

Thiên sát, dĩ nhiên lại tới.

Lão nương cũng không phải là tính lãnh đạm, bị người thiêu pháp như vậy, làm sao có thể không có loại vật này.

Bất quá lúc này Hương Tiểu Văn đỏ bừng mặt, căn bản không tìm được cách phản bác, chỉ đành phải gượng dữ cắn răng, nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm.

“Văn nhi, ánh mắt kia của nàng nhìn vi phu như vậy, vi phu sợ rằng sẽ dục hỏa mà chết.” Nói xong, lại vào một ngón tay.

“Ừ... Độc Cô Diễm... “Hương Tiểu Văn vô lực thở.

“Văn nhi của ta, vi phu ở chỗ này.” Đè tay Hương Tiểu Văn, dùng sức chà xát lên.

đã che giấu

đã che giấu

Không biết qua bao lâu, Hường Tiểu Văn cảm giác mình hỗn loạn nhiều lần, lần này tỉnh lại, miễn cưỡng nằm ở trên chăn, vô lực nói: “Độc Cô Diễm, chàng khốn kiếp, chàng đi ra ngoài, ta không được...”

Độc Cô Diễm hôn lưng của nàng một cái, nói giọng khàn khàn: “Văn nhi, lúc này mới vừa bắt đầu mà thôi.”

Nói xong, lần nữa triển khai tiến công.

Hắc hứ hắc hứ...

Tốc độ có tiết tấu, nghe đến làm người ta mặt đỏ tới mang tai.

“A, Độc Cô Diễm, quá nhanh. Dừng lại.”

“Văn nhi, cái này sao dừng lại được, không phải là muốn mạng của ta sao.”

Kế tiếp, Hường Tiểu Văn căn bản không hiểu được Độc Cô Diễm nói cái gì, nàng chỉ biết mình như là thăng thiên, toàn thân đều đặt trong nồng đậm thư sướng, dần dần, lại ngắt đi.

Buổi trưa, phòng ăn.

Ánh mắt Độc Cô Diễm sáng quắc nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn cúi đầu bới cơm, khóe miệng cong lên, cười nói: “Văn nhi, cơm trắng thật ăn ngon như vậy sao?”

Hường Tiểu Văn để chén xuống, tức giận trừng mắt nhìn Độc Cô Diễm một cái.”Cơm trắng có dinh dưỡng.”

Độc Cô Diễm làm trạng thái ngạc nhiên cười một tiếng. “Ah, thì ra là vậy, vậy Văn nhi cần phải ăn nhiều một chút.” Nói tới chỗ này, hắn gấp một khối thịt heo vào trong chén Hường Tiểu Văn, xấu xa thấp giọng nói: “Thịt trên người Văn nhi quá ít. Nè, móng heo này có thể giúp cho ngực lớn hơn. Văn nhi, nàng ăn nhiều một chút.”

Hường Tiểu Văn liếc móng giò kho tàu, tức giận bưng bưng liếc Độc Cô Diễm. Mẹ nó, thái độ người này là chê ngực nàng nhỏ?

“Không ăn, muốn ăn chàng tự ăn đi.” Có lý nào cứ như vậy vòng quanh loan tới đả kích người khác sao, hơn nữa, ngực của nàng... hình như cũng không nhỏ nha, ở hiện đại kích cỡ này, ít nhất cũng là 360C đó.

“Văn nhi yên tâm, vi phu rất trắng kiện, không cần mượn ăn uống tới điều chỉnh.” Trong lời nói, chỉ cái khác.

Năm tiểu quỷ nghe hai người nhỏ giọng nói nhỏ, rồi rít ngẩng đầu hướng hai người nhìn lại.

Lão Tứ Độc Cô Sương đối với lời như thế có hứng thú nhất, bé vang thanh âm chen vào nói: “Phụ thân, người thật không cần bổ sao? Tiểu Hoàng qua này không tẻ, phụ thân, người ăn ăn đi.” Nói xong, lấy lòng đem một cây Tiểu Hoàng qua đặt ở trong chén của Độc Cô Diễm.

Độc Cô Diễm nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng qua trong chén, nhất thời sợ run một cái.

Hường Tiểu Văn thấy vậy, cười ha ha.”Cáp cáp cáp cáp, Độc Cô Diễm, cây tiểu hoàng qua chính là nỗi khổ tâm của Sương nhi, chàng cần phải hảo hảo mà ăn, đừng lãng phí tấm lòng hiếu thảo của Sương nhi.”

Cáp cáp cáp cáp cáp, quá sung sướng, rốt cuộc thấy vẻ mặt biệt khuất của Độc Cô Diễm. Suy nghĩ một chút thật là làm người ta đại khoái nhân tâm.

Sương nhi, tốt lắm. Hường Tiểu Văn ném cho Độc Cô Sương một ánh mắt tán thưởng.

Độc Cô Sương thấy vậy, lập tức ném lại một đôi mắt ti hí. Ý nghĩ của bé không ngoài việc, nhũ mẫu, người lúc nào thì cho con bản ‘hũ nữ thiên hạ’, người ta là mạo hiểm sinh mạng nguy hiểm vì người giải vây đó.

Hường Tiểu Văn nháy nháy mắt, Sương nhi yên tâm, con biểu hiện phải khá hơn chút nữa, nhũ mẫu không bao lâu nữa liền cho con.

Độc Cô Sương nhận được ám hiệu của Hướng Tiểu Văn, nội tâm khê đảo kích động, quyết định hảo hảo mà biểu hiện.

Bé đứng lên, ánh mắt thật lâu rơi vào trên cây tiểu hoàng qua trong bát của Độc Cô Diễm, thấy Độc Cô Diễm thật lâu bất động, bé không khỏi giần tiếng nói: “Phụ thân, người xem tiểu hoàng qua này màu sắc thanh giòn, hình dáng hoàn mỹ, chiều dài này, độ thẳng này, còn có chiều rộng kia, quả thật là nhân tài kiệt xuất của giới Tiểu Hoàng qua, phụ thân người mau ăn đi, bảo đảm sau khi ăn xong... Hắc hắc hắc hắc...” “Câu nói kế tiếp Độc Cô Sương còn chưa nói hết, mà là dùng âm cười liên tiếp thay thế, mượn cách này gia tăng độ thần bí lời nói của bé.

Bốn tiểu quỷ khác nghe Độc Cô Sương nói, cũng nhất trí liếc Độc Cô Diễm, đều là tò mò, phụ thân bọn chúng có dám ăn tiểu hoàng qua lão Tứ gấp cho hay không.

Phải biết, lão Tứ tên kia tuyệt không phải người lương thiện, tiểu hoàng qua này ở trong mắt người bình thường là tiểu hoàng qua, nhưng trong mắt lão Tứ, ba chữ tiểu hoàng qua, chính là đại danh từ tà ác, bé nha chính là một ma nữ, tuyệt đối có bản lãnh làm cho người khác phát điên.

Sáu ánh mắt đều rơi vào trên người Độc Cô Diễm, Độc Cô Diễm nhàn nhạt quét sáu người bọn họ một cái, cũng không thèm nhìn tới tiểu hoàng qua trong chén kia lấy một lần, đang định để đưa xuống thì, Hướng Tiểu Văn lên tiếng.

“Này, Độc Cô Diễm, chàng cũng quá quá đáng đi, ‘Tiểu hoàng qua’ này cũng là một phần hiếu tâm của Sương nhi, chàng nha dĩ nhiên trước mặt nhiều người như vậy không ăn, đây không phải là đả kích tâm linh còn nhỏ của Sương nhi sao, việc này sẽ làm cho linh hồn nho nhỏ của con bé, lưu lại thống khổ không thể xóa nhòa, Độc Cô Diễm, chàng thân là phụ thân của Sương nhi, như thế nào làm như vậy, có thể nào...”

Đưa trên tay Độc Cô Diễm sắp để xuống run lên, nắm chặt chiếc đĩa, cũng không có để xuống.

Ánh mắt từ trên người Hướng Tiểu Văn dời đi, liếc về hướng Độc Cô Sương.

Chỉ thấy Độc Cô Sương mặt uất ức cúi đầu, không phải là nâng lên hai tròng mắt nhìn mình, kia là một đôi mắt thuần chân, tràn đầy mong đợi cùng cẩn thận.

Độc Cô Diễm nhìn ánh mắt Sương nhi, cảm giác như mình vừa làm chuyện xấu tội ác tày trời gì đó, đôi mắt mong đợi cùng cẩn thận kia làm cho nội tâm của hắn dâng lên ý niệm không tha, suy nghĩ chính là ăn một cây tiểu hoàng qua thôi mà, nếu không ăn, Sương nhi nhất định rất thất vọng, sau này cũng không dám gấp thức ăn ỉnh.

Suy nghĩ một chút, chiếc đĩa Độc Cô Diễm, đưa đến phía trên cây tiểu hoàng qua kia, dùng sức kẹp một cái, tiến tới khước miệng nhẹ nhàng cắn.

Rắc rắc ——

Thanh âm rất giòn vang lên.

Độc Cô Diễm cắn một cái, thả vào trong miệng tinh tế nhai, chậm rãi

“Cáp cáp cáp cáp cáp cáp... Nhũ mẫu, phụ thân ăn tiểu hoàng qua của con rồi, nhanh lên một chút đem hủ nữ thiên hạ cầm tới...”

105. Chương 105: Hành Động Chấn Động Của Năm Tiểu Quỷ

Bốn phía, an tĩnh.

Độc Cô Diễm miệng cắn tiểu hoàng qua co rút một cái, cây tiểu hoàng qua kia hoa lệ rơi trên mặt đất, rớt một đoạn. Mặt của hắn, lửa giận bùng bùng, vừa muốn nổi giận, lại thấy Hướng Tiểu Văn oán niệm nhìn mình chằm chằm.

Lửa giận của Độc Cô Diễm, dưới cái nhìn soi mói của Hướng Tiểu Văn tiêu tán, hắn lửa giận mặc dù tán, nhưng hỏa của hắn đã muốn nổi lên.

Không để ý năm tiểu quỷ trợn mắt, Độc Cô Diễm một phen ôm chầm Hướng Tiểu Văn rồi đi phòng ăn

“Này, Độc Cô Diễm, chàng muốn làm gì, mau buông ta xuống.” Trời ạ, bây giờ sẽ không phải là thú tính đại phát chứ.

Độc Cô Diễm ôm sát nàng, cất bước hướng gian phòng,”Vân nhi, không được lộn xộn.”

Cái rầm, không loạn động chẳng lẽ ngoan ngoãn cho người cật kiên mật tịnh.

“Độc Cô Diễm, chàng không thể chạm vào ta, ta, ta nơi đó đau.” Hướng Tiểu Vân ngượng ngùng nhỏ giọng nói.

Độc Cô Diễm vừa nghe, sắc mặt khẽ biến thành lãnh.”Vân nhi, đã thương nàng sao?”

“Ừ.” Trời ạ, cũng không biết tiết chế, dù là người làm bằng sắt cũng không bị người hành hạ như thế.

Theo bọn họ dần dần đi xa, năm tiểu quỷ trên bàn cơm lập tức nhảy lên.

Lão Đại: “Các người nghe gì không, phụ thân làm nhũ mẫu bị thương.”

Lão Nhị: “Xem ra lúc này nhũ mẫu bị thương không nhẹ.”

Lão Tam: “Phụ thân thì ra là lợi hại như vậy, ngay cả nhũ mẫu cũng bị người làm cho bị thương.”

Lão Tứ: “Mọi người biết cái gì, đó gọi là đại giới khi yêu.”

Tiểu Ngũ: “Không, không phải là đại giới khi yêu, mà là kêu sắc nộ phóng.”

Năm tiểu quỷ nhất tề nhìn nhau, hắc hắc hắc, cái này sau khi nhìn lên, nhất định có thể thấy nội dung đặc sắc.

Vì vậy, năm tiểu quỷ đi theo biến mất ở phòng ăn, hướng gian phòng Độc Cô Diễm đi tới.

Nhưng mới đến trước viện của Độc Cô Diễm, đang chuẩn bị bước vào, một mặt bóng đen rơi xuống, đem năm tiểu quỷ nhất tề ngăn lại.

“Các vị không thể vào.” Huyền Mộc cũng không thèm nhìn tới năm tiểu quỷ một cái, lạnh như băng nói.

“Không phải chứ, cứ như vậy bị cản lại?” Độc Cô Sương bắt đầu dĩ lảm bảm.

Độc Cô Phi cũng là mặt cuồng nhiệt nhìn chăm chăm Huyền Mộc. “Vị đại hiệp này, tại hạ tên là Độc Cô Phi, đại hiệp khinh công xuất thần nhập hóa, đại hiệp, người có thể dạy tại hạ hay không.”

Huyền Mộc nhàn nhạt liếc mắt Độc Cô Phi, không nói gì.

Độc Cô Ly nhíu mày, hướng về phía Huyền Mộc quát lên: “Này, người là ai, tại sao cản chúng ta, rút ngay, nếu không chúng ta đánh người.”

Độc Cô Ly mới vừa nói chuyện, bốn tiểu quỷ rồi rít lui mấy bước. “Đại ca, chúng ta ở sau lưng cổ vũ huynh, cố gắng lên, đánh hấn thật mạnh vào.”

Một đám nhất gan sợ phiền phức. Mẹ nó, nói cái gì có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng. Bây giờ toàn bộ lại lui bước, để một mình cậu làm thế nào đối kháng với kẻ băng huyết trước mắt. Thật quá đáng.

Huyền Mộc vẫn thần sắc lạnh băng như cũ, ánh mắt nhàn nhạt nhìn lướt qua Độc Cô Ly khí thế chưa đủ, gần từng chữ: “Năm vị công tử, tiểu thư, xin rời đi đi, tướng quân ra lệnh cho ta ở chỗ này coi chừng, không để cho các vị đi vào.”

Cái gì?

Cái khối băng đó là phụ thân ra lệnh thủ tại chỗ này, mẹ nó, phụ thân người cũng quá tuyệt đi, cho nên tìm người ngăn không để cho bọn chúng nhìn lên.

Hừ, cho là như vậy bọn chúng liền khuất phục sao, hắc hắc hắc, còn có tuyệt chiêu ở phía sau đây.

Lấy Độc Cô Sương cầm đầu, năm tiểu quỷ thối lui ra khỏi viện Độc Cô Diễm.

Huyền Mộc nhìn năm tiểu tử rời đi, môi nâng lên một mặt cười. “Năm tiểu tử này, không ngờ lại rất thú vị.”

Tung người chột lóe, bóng dáng Huyền Mộc tiêu tan trước cửa viện.

Một chỗ góc tường thiên tĩnh, năm tiểu quỷ xuất hiện ở nơi đó.

Lão Đại: “Lão Tứ, từ nơi này thật có thể tiến vào gian phòng phụ thân sao?”

Lão Tứ gật đầu, chỉ vào một lỗ chó mới đào, đặc ý nói: “Lão Đại, huynh xem, chúng ta chỉ cần từ lỗ chó này chui qua, là có thể trực tiếp tới trong sân phụ thân.”

“Thật sao, lão Tứ muội thật giỏi.” Lão Nhị khích lệ cười một tiếng.

Lão Tứ đặc ý hơn.”Đó là, cũng không nhìn muội Độc Cô Sương là ai, tốt lắm tốt lắm, đại gia chớ dài dòng, mau chui đi, nếu không sẽ bỏ qua kịch hay à.”

Vì vậy, năm tiểu quỷ không nói thêm gì nữa, lấy Độc Cô Ly cầm đầu, Độc Cô Hoa cuối cùng, năm tiểu quỷ chia ra chui vào cái lỗ chó, bên kia động, Độc Cô Ly mới vừa nhô đầu, chỉ nghe bên tai mơ hồ vang lên một đạo thanh âm lạnh như băng, mặc dù thanh âm này ép rất thấp, nhưng cậu vẫn là nghe đến.

“Trưởng lão, chuyện ngài phân phó, các đệ tử đã làm theo, chỉ chờ tới lúc lễ cưới ngày đó, nhất định cho Độc Cô Diễm một ‘vui mừng’.”

“Rất tốt. Nhớ, lần này hạ độc không được để xảy ra sai sót. Mặc dù ngươi rất lành nghề, nhưng nơi này là phủ tướng quân, tai mắt đông đảo. Nếu để kế hoạch bại lộ, chủ nhân tức giận, chỉ sợ ta và ngươi hài cốt cũng không còn.”

“Trưởng lão yên tâm, đệ tử làm việc luôn luôn thật cẩn thận. Độc này lát nữa đệ tử sẽ phóng xuống giếng, qua bảy ngày vừa lúc là Độc Cô Diễm làm lễ cưới, đến lúc đó, cả phủ tướng quân, tuyệt không còn người sống.”

“Như thế ngươi liền đi hành động đi.”

“Dạ, trưởng lão.”

Hai nhân vật thần bí rời đi thiên tĩnh viện.

“Mẹ nó, lão Đại, huynh thế nào không chui ra, cái miệng huynh cắm ở trên đầu muội, nặng chết muội.”

“Lão Tứ, muội đừng loạn phóng rầm, lỗ mũi của huynh vừa lúc ở trên cái miệng muội.” Thối chết.

“Lão Tam, huynh đừng dừng, nhanh chui đi.”

“Phía trước làm gì dừng lại, người ta từ đầu đỉnh đến cái miệng, thật là đau.”

“Hừ... Có người, đừng lên tiếng.”

“Hừ...”

Sau một lát yên tĩnh, Độc Cô Ly cảm thấy an toàn, liền từ từ bò ra ngoài.

Mới một màn vừa rồi, cậu thấy rất rõ ràng, hai người kia là người làm trong phủ tướng quân. Hạ độc... hai người kia tính toán hạ độc vào giếng, đến ngày cưới phụ thân cùng nữ mẫu độc sát mọi người trong phủ tướng quân, nghe khẩu khí hai người này, nhất định là âm thầm lên vào phủ. Không được, cậu nhất định phải ngăn cản, tuyệt đối không thể để cho người kia hạ độc được như ý.

“Ai, lão Đại, huynh muốn đi nơi nào.” Độc Cô Sương là người thứ hai chui ra tới, bé thấy Độc Cô Ly vội vã hướng cửa viện đi tới, không khỏi lên tiếng, ánh mắt đảo qua bốn phía, bỗng nhiên cảm thấy không đúng.

Nơi này... Là nơi nào? Không phải viện của phụ thân.

Lão Tam, lão Nhị, Tiểu Ngũ cũng đều chui ra, nhìn viện tử suy sụp, ba tiểu quỷ đều sửng sốt một chút.

“Lão Tứ, muội nói chui ra tới chính là gian phòng phụ thân, nơi này căn bản không phải.”

Độc Cô Sương cũng kinh ngạc trả lời: “Lão Tam đừng nói nhảm nhiều như vậy, lão Đại không biết phát hiện cái gì, chúng ta nhanh lên một chút đuổi theo huynh ấy.”

Bốn tiểu quỷ rồi rít hướng Độc Cô Ly đuổi theo. “Lão Đại, huynh gấp cái gì vậy, chờ bọn đệ một chút.”

Độc Cô Ly vừa nghe đến bốn người sau lưng kêu la, không khỏi nhúm mày cẩn thận nói: “Hừ, các người nhỏ giọng một chút, nếu như bị người kia nghe được, chúng ta đều sẽ bị giết.”

Giết, giết chết...

Bốn tiểu quỷ bị dọa sợ.

Độc Cô Phi mặc dù có điểm sợ, bất quá nhiều hơn là hưng phấn. “Lão Đại, huynh có ý gì, chẳng lẽ nhà này có sát thủ?” Trời ạ, sát thủ, hẳn mạnh nhất đúng là sát thủ cực kỳ khốc.

Độc Cô Ly lui về phía sau từng bước, gật đầu. “Mới vừa rồi huynh chui ra tới, gặp được hai bóng dáng lén lén lút lút. Theo suy đoán của huynh, hai người này có thể là địch quốc, tính toán độc sát phủ tướng quân của chúng ta. Có một nam nhân dáng dấp lấm la lấm lét, chuẩn bị ở phủ tướng quân của chúng ta hạ độc xuống giếng. Hắn nói, độc này cần thời gian bảy ngày, mà 7 ngày sau cũng chính là ngày thành thân của phụ thân và nữ mẫu, độc này sẽ phát tác. Đến lúc đó, không chỉ là mọi người trong phủ tướng quân của chúng ta bị trúng độc, ngay cả tất cả các đại thần cùng hoàng tộc Ngân Nguyệt vương triều tới dự tiệc cũng sẽ bị độc chết, cho nên, chúng ta nhất định phải đuổi theo cái tên đó trước ngăn cản những chuyện phát sinh.”

Nghe Độc Cô Ly kể xong hết thấy, bốn tiểu quỷ cũng phát ra tiếng kinh hô, ngay sau đó là vẻ mặt thần sắc kiên định.

Lão Nhị: “Theo lời lão Đại, hai người này lén vào phủ tướng quân đã lâu, nếu như ta đoán không sai, cái lỗ chó này nhất định là bí đạo hai người này lén vào phủ tướng quân. Nhìn lỗ chó này còn mới như vậy, hiển nhiên vừa đào không lâu. Có thể, ở phủ tướng quân của chúng ta thủ vệ canh chừng nghiêm mật, cho nên bọn họ mới bí mật đào cái lỗ chó này. Hai tên này, trong đó có một tên nhất định là tặc tử nổi danh trong chốn giang hồ. Tặc tử này chẳng những am hiểu đào động, hẳn còn am hiểu dụng độc. Bất quá, hẳn có một nhược điểm trí mạng, đó chính là sợ chuột.”

Lão Tam: “Lão Nhị, ách, nhị ca phân tích đạo lý rõ ràng. Nếu quả thật là tặc tử, chúng ta kế tiếp liền lấy chuột đối phó hắn.”

Lão Tứ: “Không sai. Mẹ nó, dám đến phủ tướng quân của chúng ta giương oai, chúng ta ngũ kim cương đệ nhất liền kết liễu hắn.”

Mọi người nghi ngờ, ngũ kim cương? Là người nào?

Lão Tứ liếc mắt: “Mẹ nó, các huynh bỏ bộ mặt ngu ngốc đó đi có được hay không, chúng ta nếu muốn ngăn cản người kia, dĩ nhiên không thể bại lộ thân phận của chúng ta, chúng ta liền lấy danh hiệu ngũ cương, đánh vào nội bộ địch, dùng thời gian ngắn nhất, tiêu diệt bọn họ.”

Tiểu Ngũ: “Lão Tứ, ngũ kim cương này không đủ vang dội, không bằng chúng ta gọi ngũ đại la sát, thế nào?”

Ngũ đại la sát?

Bốn tiểu quỷ ánh mắt sáng lên, nhất tề cười nói: “Được, liền kêu ngũ đại la sát, cấp cấp cấp cấp, danh tự này sát khí như thế, nói vậy nhất định có thể trấn áp những bọn chuột nhất nhất gan kia.”

Dừng một lúc sau, Độc Cô Ly và Độc Cô Khuynh bắt đầu kế hoạch, tính toán bằng tốc độ hoàn mỹ, phương pháp an toàn nhất trừ đi tên tặc tử đó. ((thử: chuột))

Phủ tướng quân, cách một tòa phòng bếp trong viện, một cái giếng nước khổng lồ tọa lạc tại chính giữa viện.

Lúc này bởi vì là sau giờ Ngọ, bên cạnh giếng nước không có hạ nhân múc nước rửa đồ gì, có vẻ thật an tĩnh.

Một mặt bóng dáng lén lén lút lút giống như con chuột, nhón chân, tốc độ hướng miệng giếng di động.

Thấy bốn bề vắng lặng, cái miệng nhỏ ở dưới khăn đen tam giác đắc ý cười lạnh. “Hắc hắc, ta tặc tử ra tay, sẽ cho các người biết thế nào là độc môn bí truyền của ta. Bọn người trong phủ tướng quân, các người chờ xem.”

Đưa tay vào trong tà áo, lấy ra độc dược đã sớm chuẩn bị, tính toán thần không biết quỷ không hay bỏ vào trong giếng.

Mười ngón tay hưng phấn chà xát, đang chuẩn bị mở ra bọc giấy, đúng vào lúc này có tiếng kêu.

“Chi... Chi...”

Tặc thử tai thính, dừng lại động tác cẩn thận nghe thanh âm này.

“Chi... chi chi...”

“A... Có chuột a.. “ Tặc thử bị dọa sợ đến hết hoảng thét chói tai, độc dược trong tay tiện tay ném một cái, ôm đầu vọt quá, lật lên một thùng gỗ thật to liền núp vào.

Túi độc dược kia bị ném trên không trung, Độc Cô Phi nhảy người lên tiếp được nắm độc dược, cậu hướng về phía nhóm người tổ kế tiếp hành động nhảy mất ra dấu.

Nhóm người tổ kế tiếp hành động chính là Độc Cô Sương cùng Độc Cô Ly.

Hai người bọn họ từ từ đi ra, tiểu tâm dục dục khiêng tảng đá lớn trên đất, hướng cái tặc thử trốn trong thùng lớn đi tới.

Hai người nhảy mất ra dấu với nhau, sau đó dùng sức ném tảng đá trong tay đi.

Bộp ——

Rơi vào phía trên cái thùng lớn đó, chặt chẽ ngăn chặn.

Tặc thử bên trong nghe động tĩnh thế, cảm thấy có cái gì không đúng, đang muốn thi triển công phu nhảy ra, cũng tại lúc này, tiếng con chuột kêu đem tất cả động tác của hắn cũng dọa cho sợ đến lùi đi về.

“Chi... Chi... chi chi...” Độc Cô Hoa đóng vai con chuột kêu đi ra, áp vào cái thùng lớn đó kêu liên tiếp.

Giả trang con chuột thôi mà, cậu lạnh ghê nhất. Tiểu tặc tử này lá gan nhỏ như vậy, cũng dám học người khác bày kế mưu sát. Hừ, đơn giản là không biết tự lượng sức mình.

“Chi... chi chi chi...”

Nhiệm vụ của Độc Cô Ly cùng Độc Cô Sương hoàn thành, hai người lui thân rời đi.

Liền tại nơi này, nhóm người tổ thứ ba bước ra khỏi hàng.

Độc Cô Khuynh cầm một túi bột mịn cùng túi độc dược của tặc thử kia giống nhau như đúc đi ra, liếc nhìn xung quanh trước sau một cái, sau đó đem túi bột mịn kia đặt ở vị trí tặc thử ném rơi vừa rồi.

Làm xong hết thấy, Độc Cô Khuynh hướng về phía Độc Cô Hoa nhảy ánh mắt, hai người cười trộm nhanh chóng rời đi.

Bên trong thùng gỗ, tặc thử ôm đầu, thấy bên ngoài không còn tiếng chuột kêu, sắc mặt hắn nghiêm chỉnh, hai tay nâng thùng gỗ đi ra.

“A a a a a a... Đáng chết, phủ tướng quân này dĩ nhiên có chuột, thoát nhìn về ngoài trông cũng không tệ, không nghĩ tới bên trong đã vậy còn quá hủ bại, có chuột, mẹ nó, cũng may tiểu gia ta phản ứng khá nhanh, nếu không, hắc hắc...”

Tặc thử đắc ý một phen, móc móc tà áo, tính toán lấy ra độc dược lại đầu độc.

“Hả, độc dược không thấy, chẳng lẽ là ta quên mang theo?” Vỗ vỗ đầu tóc thừa thớt, bỗng nhiên linh quang hiện ra.

“Đúng rồi, ta mới vừa rồi giống như lấy ra chuẩn bị đầu độc, sau đó nghe được tiếng chuột kêu, ta hình như... ném.”

Tặc thử nói thầm một phen, sau đó mọi nơi tìm kiếm.

“Ồ đó...” Mắt sáng lên, liếc lên một túi đồ rơi ở trên một phiến đá.

Tặc thử trong lòng mắng nhỏ mấy tiếng, cầm lấy túi độc được kia, lạnh lùng cười một tiếng: “Mẹ nó, phủ tướng quân sát thiên đao này, dĩ nhiên có chuột, hại tiểu gia ta thiếu chút nữa mất mạng, lần này, tiểu gia ta cả túi đổ xuống, độc không chết bọn người phủ tướng quân này mục nát thành bột phần thì thôi.”

Thầm chửi rửa mấy tiếng, tặc thử đem túi ‘độc được’ bị đánh tráo đổ hết vào trong giếng, con người nhỏ nhỏ hướng bốn phía vòng vo chuyển, xác định không ai phát hiện, nở nụ cười lạnh rồi thì triển khinh công rời đi.

Sau khi tặc thử rời đi, năm bóng dáng nho nhỏ lặng yên không một tiếng động đi ra.

Lão Đại: “Ai, tặc thử cứ như vậy đi, tên của chúng ta còn chưa kịp kêu ra đây.”

Lão Tam: “Đúng vậy, hại đệ mới vừa rồi đều thử hảo trung bình tấn, chuẩn bị rống ra, người này chạy thật là quá mau.”

Lão Nhị: “Như thế cũng tốt, danh hiệu bọn ta muốn lưu lại ngày bá đường của phụ thân lấy ra, đến khi đó nhất định sẽ nổi danh tứ phương.”

Lão Tứ: “Không sai, lão... Ách, nhị ca nói TMD quá đúng, hôm đó đám người này nhất định sẽ cho là cả phủ tướng quân đều trúng độc, bọn họ nhất định rất đặc ý, sau đó bọn họ phát hiện mọi người trong phủ tướng quân không có trúng độc, nhất định sẽ mắc bệnh tâm thần thét chói tai, vì sao chúng ta không có trúng độc. Hắc hắc, đến lúc đó, chúng ta liền đứng ra, bởi vì có ngũ đại la sát chúng ta ở đây, muốn hạ độc phủ tướng quân, là còn non lắm. Oa, thật mong đợi.”

Tiểu Ngũ: “Hắc hắc, chính là như vậy, đại công cáo thành, chúng ta cũng công thành lui thân đi.”

106. Chương 106: Đông Phương Cái Gì Đó Bất Bại Là Ta

10 Ban đêm, phủ Tướng quân.

Hương Tiểu Văn đau khổ nằm lý ở trên giường, mặt rối rắm: “Trời ơi, giết ta đi...”

Hải nhi vừa đi vào bên trong, nhìn thấy Hương Tiểu Văn buồn bã, không khỏi ngẩn ra: “Văn nhi tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Hương Tiểu Văn vô lực khoát tay: “Còn sao nữa, nhìn ta như vậy liền đoán được.” Ngoại trừ bị Độc Cô Diễm biến thái hung hăng ép làm việc đó thì còn có thể thế nào.

Hải nhi thấy thế, bụm miệng cười, bả vai run rẩy, thỉnh thoảng phát ra âm thanh nho nhỏ.

Hương Tiểu Văn bất mãn liếc mắt: “Hải nhi, muội muốn cười thì cười đi, đừng có lén lén lút lút giống như kẻ trộm vậy.”

“Hắc hắc hắc hắc... Văn nhi tỷ tỷ, dáng vẻ của tỷ bây giờ thật đáng yêu.”

Hương Tiểu Văn nhướn mày: “Dễ thương? Dễ thương đến mức để người khác ôm bụng cười to?”

“Được, muội không cười, muội không cười.”

Im lặng một hồi, Hương Tiểu Văn cố gắng bước xuống giường. Hai chân vừa chạm đất liền mềm nhũn.

“Ai da...”

Độc Cô Diễm, đồ con sâu đáng chết, đòi hỏi vô độ đến mức đấy, cho nên bây giờ đôi chân của nàng không thể cử động được. Ô ô, người là người xấu, buổi tối còn dám tới đây, ta phải cắt đứt cái thứ đồ chơi kia của người.

“Văn nhi tỷ tỷ, tỷ dùng sức như vậy không thấy đau sao?” Hải nhi lẳng lặng nhìn chăm chăm hai tay Hương Tiểu Văn nắm chặt vào nhau, dùng sức nắm, giống như muốn chảy máu.

Hương Tiểu Văn sưng sốt, cúi đầu nhìn.

“A...Đau chết ta...” Giơ hai tay lên, liều mạng dùng sức thổi.

Hải nhi thấy vậy, bắt đắ dĩ lắ đầu than thở. Văn nhi tỷ tỷ, tỷ thật hết thuốc chữa.

“Ai ai ai, Hải nhi, muội muốn đi đâu?” Không nên như vậy chứ, hai chân ta nhũn ra, hai tay lại bị thương, sao lại có thể rời đi? Chẳng lẽ không hiểu được trong thời gian này, tâm linh yếu ớt của nàng cần được an ủi sao?

Hải nhi quay đầu lại, cười ngọt ngào với Hướng Tiểu Văn: “Văn nhi tỷ tỷ, muội muốn đi đưa rượu cho Thanh đại ca. Tốt nhất là tỷ nên nghỉ ngơi đi.”

Hướng Tiểu Văn nhìn Hải nhi rời đi, bắt đắ dĩ thở dài: “Trọng sắc khinh chủ, quả thật nô tài đều là một lũ phản đồ. Phản đồ.”

“Phản đồ? Cái gì phản đồ?” Độc Cô Sương ngênh ngang đi vào, hai tròng mắt đảo quanh, liếc nhìn thấy Hướng Tiểu Văn tóc tai bù xù, thê thảm, không khỏi thét chói tai: “Ôi mẹ ơi, nhũ mẫu, sao người lại biến thành thế này.”

Hướng Tiểu Văn không còn khí lực bởi Độc Cô Sương, vô lực nằm ở trên giường, giống như tử thi: “Người này đã chết, xin chớ lại gần.”

Độc Cô Sương cười khi một tiếng, đôi chân ngắn chạy vội qua, dùng tay chọc chọc mặt Hướng Tiểu Văn: “A, nhũ mẫu, trước khi người chết thì cũng nên đem bản ‘Hủ nữ thiên hạ’ đưa cho con trước chứ. Đừng mang theo về địa phủ, lãng phí.”

Hướng Tiểu Văn mở mắt phải, khê đảo, tùy ý nói: “Đốt rồi.”

Độc Cô Sương ôm ngực thét chói tai: “Đốt? Người, người nói là người đốt ‘Hủ nữ thiên hạ’?”

Hướng Tiểu Văn gật đầu: “Đốt rồi. Hết thấy đều là hoa cúc hôm qua, nhiều loài hoa rục rờ hơn nữa cuối cùng cũng không chống đỡ được năm tháng dài đằng dặ, đốt tốt, đốt hết, đốt không còn chút gì, không còn gì cả.”

Độc Cô Sương giận điên cuồng, tay đang ôm ngực đột nhiên vươn ra, chỉ vào Hướng Tiểu Văn: “Người, người, tại sao người có thể làm như vậy? Rõ ràng là người đầu độc đứa bé, giết hại kẻ yếu, người...”

Độc Cô Sương nổi đóa nói không còn rõ ràng.

Hướng Tiểu Văn cầm ngón tay của bé, vỗ trán bé một cái: “Người... người cái gì, con đã thành tinh rồi, còn là trẻ con sao? Còn yếu ớt sao? Ta khinh.”

Độc Cô Sương đỏ mặt, đôi mắt oán niệm vô cùng nhìn chăm chăm Hướng Tiểu Văn, tự đâm vào ngực, quát đến tê tâm liệt phế: “Nhũ mẫu, người phát rồ rồi, lòng lang dạ sói, bị thiên lôi đánh, người không xứng làm phụ nữ, người là đang mạnh mẽ giầy xéo tư tưởng yếu ớt của con, người, người không xứng là nhũ mẫu, người chỉ xứng làm bại hoại của xã hội, ‘hủ nữ thiên hạ’ của con.”

Hướng Tiểu Văn kinh hãi, thét chói tai: “Trời ạ, ta nói Sương nhi này, con không cần biểu hiện kích động như thế, nhũ mẫu chỉ nói giỡn thôi, hắc hắc.” Mắt thấy Độc Cô Sương điên cuồng huy động bàn tay nhỏ bé hướng nàng đòi mạng. Hướng Tiểu Văn lau mồ hôi lạnh, cật lực làm cho trên mặt mình xuất hiện một nụ cười: “Bình tĩnh, bình tĩnh đi.”

“Bình tĩnh cái cọng lông, con muốn liều mạng với người. Là rồng đều có nghịch lân, Độc Cô Sương con bị người hung hăng chà đạp, lại dám kêu con bình tĩnh, không liều mạng với người, thề không làm người.”

“Ai da...”

Oanh

Hướng Tiểu Văn bị đẩy xuống giường, đau đến mức phải kêu to: “Có thích khách, cứu mạng, mạng người quan trọng...”

Thanh âm này vừa bay ra, bóng trắng mới lên vào Thanh Thủy cư lập tức dừng bước.

Ánh trắng lạnh lùng bao trùm mặt đất, bóng dáng người nọ lộ dần dưới ánh trắng, chắc là một bạch y nữ tử, bạch y bay trong gió, mang hàm ý.

Mặt nạ màu trắng hạ xuống, nữ nhân hơi nhíu mày: “Quả nhiên phủ tướng quân có bản lĩnh, ta vừa mới bước vào liền phát hiện ra bóng dáng của ta, Tiểu Long Nữ ta vốn cảm thấy người chết thật không có mặt mũi, xem ra hôm nay, người chết rất đáng giá. Không ngờ tới, phủ tướng quân có người có bản lĩnh cao như thế, nơi đây không nên ở quá lâu, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, trốn thôi.”

Bạch y nữ tử này chính là do Vô Sinh cốc phái tới, Thiên Tuyết, lên vào phủ tướng quân, để tìm thi thể của Bạch Linh, mang về Vô Sinh cốc.

Nàng vốn cho rằng dựa vào kinh công tuyệt thế vô song của mình, ra vào phủ tướng quân đơn giản dễ dàng, lại không nghĩ rằng vừa bước vào Thanh Thủy cư đã bị phát hiện.

Quả nhiên là giang hồ đông đúc.

Cùng lúc ấy, ở một vườn hoa an tĩnh trong phủ tướng quân, cách Thanh Thủy cư một khoảng ngắn, cho nên tiếng thét mới vừa rồi của Hướng Tiểu Văn cũng nghe được.

Một gã người áo đen vừa mới tránh khỏi một tầng thị vệ, nghiêng người, nằm trên mặt đất, đang chuẩn bị di chuyển lên vào Thanh Thủy cư, lại vừa đúng lúc nghe tiếng thét chói tai.

“Hừ, đại gia ta vừa mới mạo hiểm tránh qua được những tên thị vệ kia đã bị phát hiện, cái phủ tướng quân này, thật sự là nhân tài khắp nơi mà, không được, ta phải mau chóng rời đi, nếu không mạng nhỏ mất chắc.”

Vèo...

Người áo đen thi triển kinh công, liều mạng phóng ra ngoài phủ tướng quân.

Đêm, an tĩnh trở lại, bên trong phủ tướng quân như thường lệ, không có ai chú ý đến việc hai võ lâm cao thủ bị tiếng cười giòn của Hướng Tiểu Văn hù cho bỏ chạy.

Thị vệ vẫn tuần tra nghiêm ngặt, còn Độc Cô Diễm ở Túc Nhiên cư, bên trong còn có Thiên địa mười ba huyền, bởi vì quá mức chuyên tâm nghiên cứu chiến lược cũng không có để ý mọi chuyện.

Bên trong Thanh Thủy cư, gian phòng Hướng Tiểu Văn.

Độc Cô Sương đang cầm quyển “Hủ nữ thiên hạ” đã chờ đợi từ lâu, giận dữ nhìn Hướng Tiểu Văn một cái: “Nhũ mẫu, người thật đáng ghét nha, lại dám gạt con là đã đốt rồi, hại người ta thật đau lòng.”

Nói xong, không thèm nhìn Hướng Tiểu Văn một cái, đôi mắt sáng bừng lập tức đảo qua lia lịa “Hủ nữ thiên hạ”, tập trung tinh thần hết mức.

Hướng Tiểu Văn đau khổ bò dậy từ dưới đất, phủi phủi bụi trên người. Ngay lúc này, nàng thật thắm thía một câu nói, làm điều ác thì không thể sống tốt.

“Độc Cô Sương, có người như vậy sao, tới đây đỡ nhũ mẫu đi.” Hừ, có sách liền bỏ rơi nàng, thật là qua sông rút ván mà.

Ánh mắt Độc Cô Sương không rời khỏi trang sách, chỉ nói qua cho có lệ: “Nhũ mẫu không phải chỉ là đứng lên sao, sao phải nhờ con đỡ?” Hừ, cũng không phải là không có tay chân, có lý gì lại để một nữ tử năm tuổi như bé đỡ?

Oa, sách này thật đẹp mắt, ta thích, tư thế này, đơn giản là kinh điển, còn có, ánh mắt lạnh lùng kia, thật là câu hồn nha, chắc chắn, thân thể mềm mại kia, thật là xinh đẹp.

Độc Cô Sương vừa nhìn vừa há miệng cười hắc hắc.

“Ai da, nhìn xem đứa nhỏ này biến thành dạng gì rồi.” Hướng Tiểu Văn liếc nhìn vẻ mặt như thú đói thấy thịt của Độc Cô Sương, không khỏi run lên. Nàng run rẩy dùng chân dịch chuyển đến, đoạt lấy cuốn sách của Độc Cô Sương: “Sương nhi, con còn nhỏ, chờ con trưởng thành nhũ mẫu sẽ cho con xem.”

Bị giành sách, hai mắt Độc Cô Sương bùng bùng lửa giận: “Hừ, Nhũ mẫu đưa cho con.”

“Sương nhi, nhũ mẫu hỏi con, sách này như thế nào?” Hướng Tiểu Văn lại gần Độc Cô Sương, ánh mắt như kẻ trộm đang chuẩn bị làm gì đó.

“Nhũ mẫu, đừng có thu ánh mắt lại.” Độc Cô Sương liếc mắt, đưa tay đoạt sách, lại bị Hướng Tiểu Văn nhanh nhẹn tránh ra. Thấy kẻ giành trộm sách thất bại, Độc Cô Sương không thể làm gì khác hơn là làm điều thứ hai: “Nói nhảm, sách này đương nhiên tốt, không tốt con sẽ giành sao? Nhũ mẫu, người cho con nhìn một chút thôi, con đảm bảo sau này mọi chuyện sẽ nghe lời người nói, tuyệt đối phục tùng vô điều kiện.”

Hướng Tiểu Văn cười hắc hắc, thần bí nói bên tai Độc Cô Sương: “Thực không dám giấu diếm, sách này do nhũ mẫu viết.”

Oanh

Đầu óc Độc Cô Sương muốn nổ tung.

“Hả, nhũ mẫu, người nói cái gì?” Sách này là do người viết? Người làm như con thật sự chỉ có năm tuổi, muốn gạt con, người còn non lắm.

Hướng Tiểu Văn vỗ về khuôn mặt đang ngây ra của Độc Cô Sương, cười thoải mái, cầm lấy “Hủ nữ thiên hạ”, chỉ vào tác giả nổi tiếng: “Sương nhi, con đọc thử xem, tác giả tên gì?”

Hừ, khinh nàng không biết chữ à? Rõ ràng là tên tác giả kia không phải là tên nhũ mẫu. Độc Cô Sương liếc mắt, lẩm bẩm nói: “Đông Phương Bất Bại.”

Tên tác giả kia, rõ ràng gọi là Đông Phương Bất Bại, nhũ mẫu là kẻ lỗ mãng ít khi giả mạo người ta, với trí nhớ của người, làm sao có thể viết ra những cảnh tượng hào hùng, sao có thể vẽ những bức tranh kia, rõ ràng là do thiên tài làm.

“Bingo...” Hướng Tiểu Văn khép sách lại, gõ đầu Độc Cô Sương một cái: “Sương nhi đọc vô cùng tốt, Đông Phương Bất Bại chính là ta, ta chính là Đông Phương Bất Bại.”

Ở cổ đại này, sao không thể thành thạo một nghề được, người mà nàng chuyển kiếp lúc này không giống như tiểu thuyết rầm rầm, nhưng nàng cũng không phải là người không, sau này nếu như không làm gì được nữa, liền đổi nghề viết tiểu thuyết ở cổ đại, hahaha chắc chắn sẽ vang danh thiên hạ, chấn động giang hồ.

Độc Cô Sương kinh ngạc nhìn Hướng Tiểu Văn, trong lòng tính toán. Nhìn dáng vẻ của nhũ mẫu, chẳng lẽ quyển sách này thật sự là do người viết?

“Nhũ mẫu, người có chứng cứ gì chứng minh người chính là Đông Phương Bất Bại?”

“Chứng cứ?”

“Không sai, chứng cứ, không có chứng cứ, không cần nói nữa.” Độc Cô Sương làm mặt lạnh nói.

“Được rồi, đã như vậy thì đừng có trách ta.” Hai tròng mắt Hướng Tiểu Văn chợt lóe, thân thể giật một cái, nhìn Độc Cô Sương cất giọng nói: “Sương nhi, chuẩn bị văn phòng tứ bảo (bút, nghiên, giấy, mực)...”

107. Chương 107: Liệt Dương Thiên Chi Phòng Tắm Đối Chiến

Chỉ chốc lát sau, trước bàn đọc sách.

Mỹ nhân Hướng Tiểu Văn tập trung tinh thần vùng bút lông, ngọn bút vừa hạ xuống, trên giấy trắng Liên Thành liền hiện ra một bức vẽ với những đường nét hoàn mỹ về một mỹ nam tử, chỉ là một gương mặt lại xinh đẹp không ngờ hút hồn người xem, làm cho người khác không khỏi có ý nghĩ kỳ quái.

Tiểu đồng nhỏ bé Độc Cô Sương đứng bên cạnh, nhìn văn chương của Hướng Tiểu Văn càng lúc càng nhiều, mong chờ tuần nam trong tờ giấy kia, ánh mắt rất có hồn, giống như đang sống.

Độc Cô Sương thấy thế mê dại hẳn.

Lúc lâu sau, bé mới tìm lại được hồn phách của chính mình, thét chói tai: “Ông trời ơi, nhũ mẫu, thì ra người thật sự là Đông Phương Bất Bại.

Độc Cô Sương kích động bay đến ôm chặt cổ Hướng Tiểu Văn, trong hai mắt đều là sự cuồng nhiệt cùng sùng bái: “Oa, nhũ mẫu, người thu con làm đồ đệ đi, nhất định phải thu con làm đồ đệ, con muốn học, con muốn học vẽ mỹ nam. Nhũ mẫu, người nhất định phải đồng ý.”

Hướng Tiểu Văn bị siết đến mức thiếu chút nữa không thở được, liếc mắt: “Sương nhi, con muốn mưu sát người à, buông ra.”

“Ách...” Độc Cô Sương buông Hướng Tiểu Văn ra, mặt kích động nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Văn: “Nhũ mẫu, con buông người ra, có phải người sẽ nhận con làm đồ đệ không?”

“Thu con làm đồ đệ không phải không được.” Hướng Tiểu Văn cố ý ngắt nhịp. “Nhưng mà...”

“Ai da, nhũ mẫu, người nói một lần cho xong được không, con sốt ruột.”

“Được rồi, nói một lần cho xong. Con thật sự muốn học?”

“Ừ.” Độc Cô Sương gật đầu liên tục, ánh mắt kiên định.

“Nếu con đã muốn học, nhũ mẫu có thể dạy con, nhưng mà tác phẩm đầu tay của mình, phải vẽ cha con.”

“Vẽ phụ thân?” Độc Cô Sương suy nghĩ một chút, dù sao phụ thân cũng là một đại nam tử, vẽ phụ thân không thành vấn đề.” Vẽ phụ thân dễ lắm, nhũ mẫu chúng ta quyết định như vậy đi, bây giờ người liền dạy con đi.”

Hướng Tiểu Văn cười xấu xa: “Sương nhi, con cho rằng ta chỉ yêu cầu đơn giản như vậy sao?” Nếu quả thật đơn giản như vậy, vậy thì là đánh giá thấp nàng rồi. Hắc hắc hắc... đây chính là kế sách trả thù đầu tiên đối với việc Độc Cô Diễm dám YD nàng, nói gì thì tốt nhất cũng nên thi triển chứ.

Độc Cô Sương nhìn thấy nụ cười nguy hiểm của Hướng Tiểu Văn, trong lòng dâng lên một dự cảm xấu: “Nhũ mẫu, vậy người muốn gì?”

“Hắc hắc hắc.” Hướng Tiểu Văn cười một trận, sau đó kéo Độc Cô Sương đang kinh sợ lại nói thầm vào tai: “Sương nhi, muốn làm họa sĩ giỏi, không chỉ dựa vào tướng mạo quen thuộc của người đó, mà còn phải vẽ tất cả các hành động, nhũ mẫu con thiên về vẽ lửa thề, nếu con muốn học, đầu tiên là phải đi xem cha con lửa thề, thế nào hiểu không?”

“Lửa, lửa...thề?” Nhũ mẫu, không phải là cái này quá khó sao?

“Thế nào? Con nghi ngờ quan điểm của nhũ mẫu?” Hai mắt Hướng Tiểu Văn sắc bén nhìn chằm chằm Độc Cô Sương, thấy thế da đầu bé tê dại.

“Hắc hắc, không có chuyện đó, sự nghiệp của nhũ mẫu thiên thu, thiên hạ vô song, thống nhất giang hồ, sương nhi không dám, không dám đâu.”

Khóe miệng Hướng Tiểu Văn không khỏi nhếch lên một tia cười đắc ý: “Nhìn đứa nhỏ con xem, sao lại nói thế, nhưng mà lời này nhũ mẫu thích.” Hướng Tiểu Văn kéo tay nhỏ của Độc Cô Sương, đi ra cửa trước.

“Nhũ mẫu, người lôi kéo con đi đâu?”

“Vẽ lửa thề, dĩ nhiên là kéo con đi xem lửa thề.”

“Nhũ mẫu, không muốn...” Trời ạ, bị phụ thân phát hiện, kết quả chắc chắn là rất thê thảm.

“Không muốn cũng phải muốn.”

Phòng tắm, Độc Cô Diễm cao lớn bước vào, gian phòng này là phòng tắm riêng của hắn, ngoại trừ hắn ra, chưa bao giờ cho phép người khác vào, ngay cả gã sai vặt phục vụ nước, sau khi làm xong cũng phải ra ngoài.

Lúc này, cả phòng tắm lớn như thế chỉ có một mình hắn, hơi nước lượn lờ quanh bồn tắm, tản mát một mùi hương thơm ngát, đó là một loại dược liệu có tác dụng an thần, mỗi lần giải quyết xong công sự, hắn sẽ tắm để chậm rãi lấy lại tinh thần.

Bỏ quần áo mặc trên người, bắp thịt cường tráng, rắn chắc khiến người ta phải mặt đỏ tới mang tai, hoàn mỹ giống như pho tượng được tạc từ trời cao, chân thon dài nhẩy vào bồn tắm, thoải mái nhắm mắt lại.

“Nhũ mẫu, người xác định là phụ thân ở trong phòng tắm?” Hai người lén lén lút lút đứng ở cửa phòng tắm nói thầm.

“Không sai được, theo quan sát của ta thì sau khi xử lý công vụ, Độc Cô Diễm đều ở đây, sau đó sẽ ngâm nước nóng.” Người này thật đúng là biết hưởng thụ, một mình một gian phòng tắm, còn độc chiếm một bồn tắm lớn như vậy, nếu bồn tắm này mà ở hiện đại, giá trị liên thành cũng là một hàng thượng phẩm nha, lần trước chính là không biết tên quý sứ nào lấy tắm bằng phòng tắm xuống, hại nàng vào nhầm phòng tắm của hắn.

Nghĩ tới lần xấu hổ trước, khuôn mặt nàng đỏ lên.

“Nhũ mẫu, sao mặt người hồng vậy?”

“Không có gì, trời nóng nực, Sương nhi chúng ta vào đi, nhớ, nhất định phải cẩn thận, không được gây ra tiếng vang.”

“Nhũ mẫu người yên tâm, điều này Sương nhi rõ.”

Hai người lén lén lút lút mò vào.

Vừa vào bên trong, liền nhìn thấy Độc Cô Diễm rất hưởng thụ nằm bên trong bồn tắm, khuôn mặt tuần mỹ ẩn hiện trong làn hơi nước, ngay lúc này, nàng mới phát hiện lông mi của hắn thật dày, lại thon dài, sương mù đọng trên mắt hắn, lông mi ướt ướt, lóe sáng.

Một đầu tóc dài khoác lên bồn tắm, giống như loại vải hạng sang, buông thả xuống mặt đất, lúc này nhìn hắn không còn chút lạnh lùng nào, một hơi thở mát lạnh, không biết hắn đang nghĩ gì, bất giác nâng mí mắt lên nhìn.

May là nàng đã gặp hắn vô số lần, quen thuộc từng vẻ mặt của hắn, nhưng ngay khi nàng thấy cảnh này, tim của nàng chợt đập liên hồi, loại cảm giác đó giống như có cái gì xông vào trong tim nàng.

Độc Cô Sương thấy nàng nhìn chằm chằm phụ thân, sợ run, không khỏi ngất nhéo nàng một cái: “Nhũ mẫu, hồi hồn lại. Cho dù phụ thân rất tuần tú, người cũng đừng bày vẻ mặt mê trai đó, thật mất mặt.”

Hướng Tiểu Văn bị nhéo một cái, giật mình, thiếu chút nữa hét chói tai, cũng may nàng ngậm miệng kịp thời.

Trợn mắt nhìn Độc Cô Sương một cái: “Sương nhi, con muốn chết à, sao lại nhéo ta đau thế.”

Độc Cô Sương liếc mắt, chỉ chỉ phụ thân đang ngồi trong bồn tắm, nhỏ giọng nói: “Nhũ mẫu rốt cuộc là người còn muốn nhìn phụ thân lửa thể hay không?”

Hướng Tiểu Văn ngưỡng ngừng cười một cái: “Hắc hắc hắc nhìn tự nhiên thôi.” Hừ nàng đây cần gì chứ, nếu không tại hắn, sao lại đem mình vào hoàn cảnh mất mặt này chứ, thật là không khôn ngoan nha.

Nhưng mà, chỉ cần báo thù thật tốt, để cho hắn bị bêu xấu, điểm mất mặt này có đáng gì chứ.

Hai người lén lén lút lút này không biết, ngay từ lúc hai nàng xuất hiện ở cửa, hắn đã phát hiện ra, nhưng cố ý giả bộ không biết, chỉ là vì muốn trêu chọc nàng.

Đặc biệt lúc này nhìn thấy bộ dạng ngại ngùng của nàng khiến hắn rung động, bộ phận bên trong bồn tắm bắt đầu có phản ứng.

Hơn mười ngày qua, mỗi lần ôm nàng, hắn không khắc chế được lửa trong cơ thể, Văn nhi của hắn chỉ cần tùy tiện làm một động tác, cũng khiến hắn xao xuyến.

Độc Cô Diễm nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi cười một tiếng.

“Sương nhi, lát nữa chúng ta đến gần cha con, ta sẽ che chắn, con cầm y phục của cha con vứt đi, ném càng xa càng tốt.”

“Nhưng mà nhũ mẫu, không phải là đến xem phụ thân lửa thể sao? Sao lại đem ném y phục của phụ thân?” hai cái này không có liên quan.

Nàng vỗ gáy Độc Cô Sương một cái: “Đần, ném y phục của cha con, hần tắm xong sẽ không có y phục mặc, như thế không phải để cho chúng ta nhìn thoải mái sao?”

Mắt Độc Cô Sương sáng lên: “Trời ạ, sao con lại không nghĩ tới điều này.”

Hai người không nói nhiều nữa, bắt đầu chia ra hành động.

Hướng Tiểu Văn bò trên mặt đất, từng bước đi ngang qua bồn tắm của hần, lại gần giá treo y phục, ánh mắt nàng khê chuyển, lặng lẽ nhìn hần một cái, thấy mắt hần không mở, cũng không có phát hiện ra mình, vì vậy nàng hơi nhồm người lên, đưa tay rút y phục, cho dù là sạch hay dơ đều quơ lấy.

“Sương...nhi...” dùng thanh âm nhỏ nhất, ngoắc Độc Cô Sương.

Độc Cô Sương thấy vậy, lập tức bò qua, nhận lấy y phục nàng đưa, xoay người vội vàng bò ra khỏi cửa trước.

Ở nơi này

Bên trong bồn tắm, hần mở mắt, thân thể hoàn mỹ đứng lên, bàn tay dùng sức vung lên, Hướng Tiểu Văn đang nằm trên mặt đất bị kéo lên.

“A...” Đột nhiên bị kéo khiến nàng hoảng sợ hét âm lên.

Độc Cô Sương cũng bị dọa cho sợ run, không dám quay đầu lại ôm y phục chạy thật nhanh đi trốn.

Hướng Tiểu Văn nhìn Độc Cô Sương chạy đi trốn, trong lòng nàng vừa khinh bỉ, vừa hối hận. Hừ thật không có tính người.

Bàn tay đang ôm nàng, trong lúc nàng nhìn ra cửa thì bắt đầu không an phận, chậm rãi di chuyển trên ngực nàng, dùng sức xoa nắn.

“Ngô...” Không cần quay đầu lại, cũng biết là người nào. “Độc Cô Diễm, chàng chàng muốn làm gì?”

Hần ghé sát tai nàng, thổi hơi: “Văn nhi của ta, nàng xem với thân thể gấn bó của chúng ta, còn có thể làm gì?”

“Hừ, ai gấn bó thân thể với chàng, làm trò hại danh dự của ta.” cắn răng không chịu kêu lên.

Độc Cô Diễm lại không chịu buông nàng ra, ngón tay dò vào trong miệng của nàng, không để cho nàng há miệng kêu thành tiếng. “Văn nhi của ta, vì phụ thích nghe thanh âm của nàng, tận tình kêu đi.”

“Độc Cô Diễm, chàng ít YD đi.”

“Ta nếu như không YD, nàng có thể thích không.” Nói xong, bắt đầu hành động xấu xa.

“Độc, Độc Cô Diễm, tay của chàng, tay của chàng nhanh đi ra, ta nơi đó còn đau, chàng không thể tiến vào.”

Độc Cô Diễm sáp đến cái miệng nhỏ nhắn đang lăm lăm kia, dùng sức hôn sâu vào.

“Uhm...” Hướng Tiểu Văn bị hôn đến loạn dần dần quên mất phản kháng.

Trong tròng mắt Độc Cô Diễm ngọn lửa càng ngày càng đậm, hần phát hiện Hướng Tiểu Văn đã vì hần chuẩn bị kỹ càng, ngừng chút, bàn tay xé rách tất cả quần áo trên người Hướng Tiểu Văn, ôm ngang eo, đem Hướng Tiểu Văn để ở trên bồn tắm, từ phía sau tiến nhập nàng.

“A... Độc Cô Diễm, chàng, chàng ra ngoài, ta đau.” Bị tiến vào, hơi đau cùng vui thích hành hạ nàng, thanh âm cũng đứt quãng.

Độc Cô Diễm thở hổn hển, nói giọng khàn khàn: “Văn nhi nàng nhịn một chút, rất nhanh sẽ không sao.” Phía dưới động tác không có dừng, ngược lại càng thêm hung mãnh.

“Thối lắm, đến lượt ta thao chàng thử một chút, xem chàng có đau hay không.” Hướng Tiểu Văn đáng thương, bị hành hạ đến bắt đầu nổi điên, đầu óc nói chuyện cũng bắt đầu không lịch sự.

Độc Cô Diễm tà khí ghé vào bên tai Hướng Tiểu Văn nói: “Văn nhi của ta, vì phụ hoan nghênh nàng.” Nói xong, xấu xa liếm liếm

“Chàng... chàng là sâu bọ, chàng một ngày không làm sẽ chết.” Nếu như là một ngày một lần còn chưa tính, thiên sát tên khốn này dĩ nhiên một ngày không có hạn độ, ban ngày muốn, buổi tối muốn, ngay cả tắm biển thái này cũng không bỏ qua cho.

Con người Độc Cô Diễm bị dục hỏa nhuộm đến ám trầm, hần vừa hướng Hướng Tiểu Văn tiến công, vừa thở hổn hển nói: “Văn nhi của ta, xem ra vi phu còn cần cố gắng, kế tiếp, vi phu nghĩ muốn từ cái miệng nhỏ nhắn này của nàng nghe được thanh âm rên rỉ.”

Độc Cô Diễm nói xong, bắt đầu triển khai điên cuồng tiến công, tốc độ phía dưới lấy một loại tần luật làm người ta mặt đỏ tới mang tai, tiến tới, lui về phía sau, tái tiến tới, lui về sau nữa, phản phản phục phục, hùng hực khí thế.

“Ư... A... Ngô... Nga... “Hướng Tiểu Văn như lời Độc Cô Diễm nói, trừ loại thanh âm làm người ta đỏ mặt này, không có bất kỳ lời khác.

Hắc hừ... Hắc hừ...

Tiết tấu kia của Độc Cô Diễm, càng thêm làm lòng người nhảy gia tốc.

“Oh... Hừ... Ngao... Hừ hừ...” Độc Cô Diễm cũng dần dần không nói thêm gì nữa, mà là toàn tâm đầu nhập trong tiến công.

Độc Cô Sương bên ngoài phòng tắm, ôm quần áo Độc Cô Diễm một trận do dự.

“Ai nha, ta rốt cuộc có nên nghe lời nhũ mẫu đem quần áo ném ra xa xa hay không? Nhưng vạn nhất ta ném ra xa xa, phụ thân có khi nào sau này đều để mắt tới ta hay không, nếu là phụ thân giận dữ lên, đáng sợ như vậy, ta rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?”

Độc Cô Sương lưỡng lự ở trước cửa phòng tắm, tâm phiền ý loạn.

“Mẹ nó, đều do nhũ mẫu, nói gì nhìn phụ thân lơ đãng, người ta căn bản cái gì cũng không thấy đã chạy ra tới, hừ, nhũ mẫu bây giờ còn đang bên trong, nhất định nhìn đến rất sáng.”

Nghĩ đến cùng, Độc Cô Sương thầm than không công bình, tay gắt gao ôm quần áo.

“Ai, có rồi, nếu nhũ mẫu vẫn còn ở bên trong, coi như ta đem quần áo ném, phụ thân muốn tức giận cũng là giận nhũ mẫu, không quan hệ với ta, hắc hắc”

Độc Cô Sương ôm quần áo cũng không quay đầu lại rời đi.

Hồi lâu sau, bên trong phòng tắm.

Hướng Tiểu Văn vô lực nằm ở trong bồn tắm, hai má ửng hồng, thở dốc không dứt, toàn thân mềm đến không có một tia khí lực, ngay cả ánh mắt nhìn Độc Cô Diễm, cũng thay đổi đến ôn nhu yếu ớt.

“Độc Cô Diễm, đại hiệp, đại, đại gia, ngài tốt với người có tốt báo, cầu xin ngài bỏ qua cho tiểu nhân đi, tiểu nhân chẳng qua là tới nháo thôi, bất quá trải qua ngài lần đi lần lại mệt chết rồi.”

Đôi mắt Độc Cô Diễm chợt lóe, ngay sau đó cười một tiếng, tiến tới tóc Hướng Tiểu Văn, ngửi hương thơm độc hữu thuộc về nàng, ôn nhu nói: “Văn nhi, mệt mỏi sao? Như thế vi phu liền bỏ qua nàng lần này, ngày mai lại hảo hảo ăn hết nàng.”

Còn có ngày mai?

Ngày mai ngày mai khôi phục, loại cuộc sống này, khi nào là đầu.

“Độc Cô Diễm, ngày mai chàng có thể cho ta nghỉ một ngày hay không?” Ánh mắt phát sáng óng ánh, tràn đầy chờ đợi nhìn Độc Cô Diễm.

Độc Cô Diễm đưa tay ôm chầm Hướng Tiểu Văn, nhẹ nhàng vì nàng xoa hai vai.”Văn nhi, ngày nghỉ của nàng không phải là vừa qua khỏi sao? Lười biếng chính là đáng xấu hổ.”

“Ngày nghỉ của ta qua bao giờ?” Ngày nghỉ cái rắm, hơn mười ngày qua, ngày ngày giống như chó bị người giầy vò, chà đạp, căn bản ngay cả không gian lấy hơi cũng không có, chàng còn hoàn hảo nói ngày nghỉ.

Độc Cô Diễm ngừng động tác trên tay, đưa tới gãi chân Hướm Tiểu Văn. Hướm Tiểu Văn nhột, ha hả bật cười.

Nhìn Hướm Tiểu Văn cười đến khuôn mặt ửng hồng, Độc Cô Diễm lè lưỡi liếm liếm, thanh âm khàn khàn, lại dẫn theo dục hỏa cùng xung động đè nén.

“Văn nhi, chẳng lẽ nàng quên nàng tổng cộng nghỉ năm ngày.”

Năm ngày?

Đột nhiên, Hướm Tiểu Văn giống như là hiểu cái gì, xé thanh hô to.”Mẹ nó, Độc Cô Diễm chàng biến thái, chẳng lẽ chàng ngay cả đại di mục cũng không muốn bỏ qua, nói cho chàng biết nha, quá đáng túng dục cùng với tiêu xài sinh mạng, chàng tái điên cuồng như vậy, sẽ có một ngày nhanh chóng liệt dương, không động...”

“Thì ra Văn nhi lo lắng cái này, nàng yên tâm, vi phu rất cường tráng, sẽ không như lời nàng nói có bất cứ vấn đề gì, vì làm Văn nhi tin tưởng không nghi ngờ, vi phu kế tiếp cần phải ra sức biểu hiện.”

Nói xong, không đợi Hướm Tiểu Văn phản ứng kịp, hắn liền kéo chân nàng ra, thả người nhấn một cái, vọt vào trong cơ thể nàng, điên cuồng lần nữa triển khai tiến công.

“Độc Cô Diễm, chàng giặc cướp, giặc cướp...”

Độc Cô Sương ôm quần áo, trở lại Thanh Thủy cư.

Vừa mới chuẩn bị bước vào phòng Hướm Tiểu Văn, lại liếc thấy một mặt bóng trắng xẹt qua cực nhanh.

“Oa, mẹ nó, có thích khách.” Ánh mắt giảo hoạt chuyển một cái, Độc Cô Sương ném quần áo xuống, đất đất hướng bốn gian phòng của bốn tiểu quỷ khác gõ cửa, rồi rít đem bốn tiểu quỷ gọi ra.

Lão Đại đánh một ngáp, bất mãn nói: “Lão Tứ, muội muốn đòi mạng sao.” Gõ cửa gõ đến gấp như vậy, hại cậu sợ hết hồn.

Lão Nhị đang cầm một quyển sách, đầu vào đẩy nói: “lão Tứ chẳng lẽ có phát hiện gì mới?”

Lão Tam hai chân run rẩy đi ra.”Lão Tứ muội muốn chết sao, tại hạ đang luyện công, muội gõ cửa như vậy, nếu hại tại hạ tẩu hỏa nhập ma, ta làm ma điều đầu tiên là dọn dẹp muội.”

Tiểu Ngũ xoa ánh mắt, giòn giã nói: “Lão Tứ tỷ không cần nói cho chúng ta, tỷ gõ cửa phòng đệ muốn nói xem một chút phụ thân như thế nào giày xéo nhũ mẫu nha.”

Lão Tứ Độc Cô Sương liếc mắt, sau đó lấy ra thần sắc thận trọng từ trước tới nay nhất thận kiên thanh nói: “Các người nhìn bóng đêm tối nay như thế nào?”

Lão Đại thân thể run lên.”Gió lạnh không trăng.”

Lão Nhị mí mắt giật giật.”Dạ Hắc Phong Cao (ban đêm gió lớn).”

Lão Tam giả trang người tự bật cười.”Hắc hắc hắc hắc...”

Tiểu Ngũ mặt vô biểu tình, lẩm bẩm nói: “Đêm giết người.”

Độc Cô Sương quét bốn người một cái, hài lòng gật đầu.”Không sai, tháng hung tinh giết người, ngày gió phóng hỏa, tối nay, chính là thời Ngũ Đại La Sát chúng ta kinh diễm giang hồ.”

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Liên tiếp bốn thanh âm hung bạo rơi vào trên gáy Độc Cô Sương.

Bé ôm đầu, mặt không giải thích được.”Này, ta nói bốn người các huynh, làm gì đánh muội.”

Bốn tiểu quỷ nhất trí trả lời: “Đánh chính là muội, nửa đêm không ngủ, nổi điên làm gì.”

Độc Cô Thương giận, rống to.” Mẹ nó, dám nói muội điên, được rồi, muội quả thật có điểm điên cuồng, bắt quá các huynh biết tại sao sao?”

Bốn người lắc đầu.

Độc Cô Thương: “Nói cho các huynh biết, mới vừa rồi muội ở trước cửa phòng nữ mẫu nhìn thấy một nữ nhân thân bí áo trắng len lén vào phủ tướng quân của chúng ta, mục tiêu của nàng ta, hình như là nữ mẫu. Các huynh nói đi, đây không phải là cơ hội tốt để Ngũ Đại La Sát chúng ta thể hiện sao?”

108. Chương 108: Thật Dâm, Thật Dâm, Thật Ướt, Thật Ướt

Bên trong phòng của Hướng Tiểu Vân, một bóng trắng từ cửa sổ thoáng qua một cái, trực tiếp nhảy vào.

Nàng nhìn lướt qua bốn phía, phát hiện cũng không có chỗ đặc biệt gì, khẽ nhíu lông mày, nữ tử áo trắng xoay người, đang định tung người rời đi.

Ở trong nháy mắt này, cửa sổ bịch một tiếng đóng lại.

Nữ tử áo trắng giẫm cựa cười một tiếng dưới khăn trắng. “Đóng cửa sổ, luôn sẽ có một cánh cửa khác mở ra, Tây Môn Thiên Tuyết ta, không đi đường tầm thường đâu.”

Dứt lời, nữ tử áo trắng ngênh ngang đi tới cửa giống như đi dạo trong nhà mình.

Ken két ——

Đưa tay mở cửa, ngay trong nháy mắt này, một vật thể không rõ từ đỉnh đầu của nàng thần tốc rơi xuống.

Rào rào ——

Nữ tử áo trắng bị xối toàn thân ướt đẫm, nàng hận hận cắn răng, liếc nhìn bốn phía, cũng không có phát hiện bất cứ dị thường nào. Ngẩng đầu, một thùng gỗ trên cửa đang cô đơn nhện nhào.

Hít hà giọt nước trên người, sắc mặt thực ngưng trọng. “Này, này, này lại là Thất Bộ Xuyên Trùng Tán.

Chân ở giữa không trung của nữ tử áo trắng, mạnh mẽ dừng lại, ánh mắt kinh hãi hướng bốn phía quét tới. “Kẻ nào, kẻ nào dám can đảm dùng độc hại ta, báo ra danh hiệu, Tây Môn Thiên Tuyết ta một đấu một với người.”

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, liền thấy năm điểm tối vọt về phía này.

Tây Môn Thiên Tuyết cả kinh, không chú ý hình tượng lạnh như băng, xé tiếng thét chói tai. “Người, người, các người là ai?”

Năm người mang mặt nạ đáng sợ, xuất hiện ở trong ánh trăng trắng lạnh, giống như ác quỷ từ Địa Ngục bò ra, hết sức dọa người.

Một tên tiểu nhân mang mặt nạ đáng sợ trong đó đứng dậy, ôm quyền thở dài nói với nữ tử áo trắng kia: “Tại hạ là thần công cái thể lão tam trong Ngũ Đại La Sát —— Tiểu Lý Phi Dao là ta, am hiểu...” Lời của tiểu nhân kia vừa ngừng ở đây, trong tay vèo một tiếng bắn ra một cái phi đao.

Phanh ——

Phi đao kia thể nhưng cắm ở trên khe cửa.

“Hắc hắc hắc, ngại quá, vừa rồi trượt tay, sai lầm sai lầm, làm lại lần nữa.”

Một gã tiểu nhân mặt quỷ khác đứng dậy, hung hăng gõ đầu người nọ.” Đần chết, đầu óc bị cửa kẹp rồi, đơn giản như vậy cũng diễn không được.”

“Lão Tứ đáng chết, sao muội lại đánh tại hạ, từ mới vừa bắt đầu đến bây giờ, muội đánh mấy lần rồi? Muội đánh tại hạ nữa... đánh tại hạ nữa... tại hạ... tại hạ... không diễn.” Không sai, người danh hiệu là Tiểu Lý Phi Dao này, chính là lão tam Độc Cô Phi.

“Hừ, lão tam huynh không diễn cũng không thể cản trở, mau lên, kế tiếp xem ta.” Lão tứ mang mặt nạ quỷ, so với lão tam còn dọa người hơn.

Bé nghênh ngang đi về phía Tây Môn Thiên Tuyết, ngừng lại ở chỗ cách Tây Môn Thiên Tuyết mười bước, trong tay đưa ra một cây trúc dài nhỏ, một bộ dáng phong lưu phóng khoáng, động tác nhẹ nhàng dùng cây trúc mảnh kia đẩy khăn trắng của Tây Môn Thiên Tuyết ra.

“Woa, dáng dấp con quỷ nhỏ này không tệ, như thế nào? Theo tiểu gia ta đi, chỉ cần ngươi đi theo tiểu gia ta, bảo đảm ăn ngon, uống ngon.”

Tây Môn Thiên Tuyết cảm thấy khuất nhục vạn phần, rồi lại không dám bước ra một bước, lợi hại của Thất Bộ Xuyên Trùng Tán này nàng biết rất rõ, hôm nay đây là một bước cuối cùng, nàng nói gì cũng không thể rơi xuống.

Chân lơ lửng kia run rẩy, run run, chính là không dám hạ xuống.

Ánh mắt yếu ớt lạnh lùng rơi vào trên người Độc Cô Sương. “Ngươi là ai?”

Độc Cô Sương nghe lời ấy, ngửa mặt lên trời cười dài. “Ha ha ha ha ha, cô bé, nghe cho kỹ, tiểu gia ta là lão tứ ngọc thụ lâm phong, tài mạo song tuyệt, nhất biểu nhân tài, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tác phong nhanh nhẹn, khí vũ bất phạm, lãnh khốc vô tình, bạc tình quả nghĩa trong Ngũ Đại La Sát —— chính là Công Tiểu Thụ.”

Nói tới chỗ này, Độc Cô Sương liếc Tây Môn Thiên Tuyết một cái, trông thấy phần chân trong mắt nàng ta, bé rất hài lòng, nhướn mày nói tiếp: “Nàng có thể gọi ta soái ca, cũng có thể gọi ta mỹ nam. Nhưng nàng tuyệt đối không thể yêu ta, bởi vì yêu ta, thì đồng nghĩa với yêu cô đơn. Ta rất lạnh, cũng rất vô tình, cho nên ta không muốn làm cho nàng bị thương. Nhưng ta lại không thể không khiến nàng bị thương.” Nói xong, bày một tư thế thâm tình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn dưới mặt nạ của bốn tiểu quỷ khác kéo ra, lấy lão Tam làm đại biểu, đứng ra hung hăng vỗ vỗ gáy Độc Cô Sương.

“Đùa quá lố, huynh có thể để uội đùa quá lố sao.” Ha ha ha, cậu rốt cục có thể đánh lại rồi, cảm xúc đánh người thật là tốt nha, thì ra tâm tình khi đánh người thoải mái như vậy. Về sau, cậu nhất định phải đánh đòn phủ đầu, đối đãi lão Tứ bại hoại này, sẽ phải lấy dữ dội chế dữ dội.

“Lão Tam, huynh là đồ sát thủ, tại sao đánh tiểu gia.” Nàng diễn tốt như vậy, chẳng lẽ người này ngấm nghĩa nàng? Ừ a, nhất định là như vậy, trong mắt lão tam này, rõ ràng viết hăm mộ ghen ghét.

“Tốt lắm, hai người các đệ lui ra, kế tiếp huynh ra sân.” Lão Đại Độc Cô Ly đạp một bước lên trước, ánh mắt lướt qua hai người Độc Cô Sương và Độc Cô Phi, vèo vèo rơi vào trên người Tây Môn Thiên Tuyết.

“Ngươi tên là Tây Môn Thiên Tuyết?” Thanh âm ôn hòa, sát khí gợn sóng.

“Nói nhảm, ta không gọi Tây Môn Thiên Tuyết, chẳng lẽ gọi Đông Môn Thiên Tuyết.” Nữ tử áo trắng động tác bất nhã liếc mắt, bất quá đầy mắt đối với tiểu nhân cao nhất này chứa mấy phần kiêng kỵ.

Hai tròng mắt dưới mặt nạ của Độc Cô Ly chợt lóe, không nhanh không chậm cười nói: “Xem ra chúng ta là người đồng môn, thật ngại, ta tên là Tây Môn Xuy Thuỷ (bốc phét). Lão đại của Ngũ Đại La Sát, hoan nghênh ngươi tới địa bàn của chúng ta. Ở chỗ này, ngươi là rồng cũng phải nằm, là hổ cũng phải nằm cho ta. Địa bàn của ta, ta làm chủ, tất cả chúng ta định đoạt. Hiểu?” Thanh âm lạnh lùng, lộ ra uy hiếp.

Tuy nữ tử áo trắng không cam lòng, nhưng liếc về năm tiểu nhân (từ tiểu nhân ở đây là chỉ người nhỏ, chứ không phải người bỉ ổi) đeo mặt nạ này, thế nhưng không nhìn ra tu vi võ công của bọn họ, năm tiểu nhân này lại quái dị không giống với người thường, nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

Cho dù muôn vàn bất đắc dĩ, cũng chỉ có cúi đầu xưng vâng.

Độc Cô Ly rất hài lòng phản ứng của nữ tử áo trắng này, gạt đầu một cái lôi kéo Độc Cô Sương và Độc Cô Phi lui về sau mấy bước, cho vị kế tiếp gạt hái.

Trong nháy mắt cậu kéo, lão Tam và lão tứ không khỏi nịnh nọt nói: “Ồi mẹ nó, lão Đại, huynh diễn rất có khí thế, huynh đơn giản chính là mệnh giặc cướp trời sinh, không đi làm giặc cướp, quả là tổn thất của quốc gia, ông trời thử dài.”

Độc Cô Ly vỗ hai tiểu quỷ này một cái, đuôi lông mày cũng không ngừng được đắc ý, nhưng mà lại làm bộ như rất bình tĩnh khuyên can một phen. “Hai người các đệ hảo hảo đi theo lão Đại ta học, bảo đảm về sau đường ở giang hồ ánh sáng ngọc, tiền đồ xán lạn.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Độc Cô Sương và Độc Cô Phi run lên, trong lòng thầm mắng. A phi, lão Đại huynh cũng quá không biết xấu hổ, người ta chẳng qua là khách sáo đập huynh hai câu, cái đuôi của huynh liền vênh lên cao. Khách sáo, là khách sáo có hiểu không?

Lão nhị Độc Cô Khuynh tác phong nhanh nhẹn bước ra mấy bước, tay trái đang cầm một bàn toán tinh xảo, tay phải cầm một cây bút lông sói lớn, một bộ trường bào xanh lơ, phong thần sáng sủa, hơi thở nho nhã tỏa mát ra quanh thân, so với mặt nạ quỷ trên mặt cậu hết sức không hợp, nhưng lại đáng chết dọa người.

Ba bước điên rồ, năm bước run lên, chín bước ngừng lại, ánh mắt lẳng lặng nhìn Tây Môn Thiên Tuyết, không nhúc nhích, bất động bất động.

Tây Môn Thiên Tuyết vừa mới bắt đầu còn có thể bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt, nhưng dần dần, nàng sợ nhìn thẳng vào mắt, rụt trở về, thân thể cũng run rẩy, không biết là bởi vì bị sợ, hay bởi vì nàng dùng một chân đứng thẳng, thân thể không thăng bằng.

“Người, người, người, người vì sao nhìn ta như thế?” Tâm Tây Môn Thiên Tuyết đang nhảy, làm vẻ hoảng sợ.

“Mây viền khoe đẹp, Sao bay đưa hận, Thầm qua sông Ngân vời vợi[1].” Ánh mắt Độc Cô Khuynh nhìn Tây Môn Thiên Tuyết thật sâu, cười dài với nàng.

Chân mày Tây Môn Thiên Tuyết nhíu chặt. “Người, lại biết bài thơ này?” Đây là thư tình năm đó hắn viết cho nàng, vẫn còn nhớ, thời gian ngày xưa, nam tử giống như tiểu nhân trước mắt, phong thần như ngọc, nho nhã phi phàm, hắn tay trái cầm cây quạt, tay phải cầm bài thơ, đọc bài thơ này đưa tình cho nàng.

Tây Môn Thiên Tuyết chăm chú nghe bài thơ này, không khỏi xúc động nhớ tình, nhất thời nước mắt rơi như mưa.

Ồi mẹ nó, nữ nhân này cũng quá biết diễn đi? Còn biết diễn hơn năm người bọn chúng. Độc Cô Sương liếc thấy một màn này, không khỏi khi dễ một phen.

“Gió vàng, móc ngọc một gặp nhau, Hơn biết mấy người đời gần gũi[2].” “Độc Cô Khuynh quên mình nhớ tới thư tình của cậu.

Bên kia, lão Tam Độc Cô Phi kéo kéo áo lão Đại, nói thầm nho nhỏ: “Ai, lão Đại, huynh nói lão Nhị có phải trúng tà rồi hay không, huynh ấy đang gào khóc thảm thiết cái gì?”

Độc Cô Ly liếc cậu ta một cái. “Sách đến lúc dùng mới biết ít, hiện tại biết nên học thật giỏi rồi chứ. Nghe nè, lão Nhị đây là đang đọc thơ, a, không đúng, phải là một thủ từ, ai, dù sao nói cho đệ đệ cũng không hiểu.”

Độc Cô Phi âm thầm cục cục trong lòng. Tại hạ làm sao có thể không hiểu, rõ ràng là lão Đại huynh cũng không hiểu, còn cố ý làm dáng làm bộ.

“Tình mềm tựa nước, Hẹn đẹp như mơ, Cầu Thước nhìn về ngại nổi.[3]”

Giờ phút này cử chỉ của Tây Môn Thiên Tuyết điên rồ rồi, nàng ào ào rơi lệ, lăm lăm thì thầm: “Tình mềm tựa nước, Hẹn đẹp như mơ.”

“Hai tình ví phỏng mãi lâu dài, Đâu cứ phải mai mai tới tới[4].” Độc Cô Khuynh đọc đến chỗ này, vỗ bàn toán một cái, khiến cho tất cả mọi người chấn động không dứt, Tây Môn Thiên Tuyết bị chấn đến thiếu chút nữa té xuống, cũng may nàng cắn răng nhẫn nhịn xuống, chặt chẽ ôm chân, chính là không chịu rời xuống bước thứ bảy này.

Thất Bộ Xuyên Trùng Tán, nếu bước thứ bảy này rơi xuống, ruột của nàng sẽ xuyên bụng tan nát mà chết.

Lão Nhị Độc Cô Khuynh cười nhạt, mở bàn toán ra, sang sảng nói: “Tây Môn Thiên Tuyết, thơ tình này có phải rất cảm động hay không?”

Tây Môn Thiên Tuyết không có chút hình tượng nào lau nước mắt nước mũi, nặng nề gật đầu nói: “Không tệ, thơ này có thể xưng thiên hạ đệ nhất thơ tình.”

Độc Cô Khuynh hiểu rõ gật đầu, cười nham nhở nói: “A, thật ngại, quên nói cho người biết danh hiệu của ta rồi, ta đứng hàng thứ hai trong Ngũ Đại La Sát, người ta gọi là Hàm Tiểu Cửu Bộ Điên, ta am hiểu nhất chính là ngâm thơ, thậm dâm, thật dâm, thật ướt, thật ướt.”

Thân thể Tây Môn Thiên Tuyết bị chấn động lão đảo một lần nữa, mặt giật mình. “Người, người, làm sao người biết bài thơ này?” Đây chính là nàng dấu riêng thật lâu, chưa bao giờ cho người ngoài xem, hấn rốt cuộc làm sao biết nội dung thơ này.

Độc Cô Khuynh còn chưa lên tiếng, Độc Cô Sương liền đứng dậy, cho cái xem thường thật to quát: “Ta kinh, bà Thước kiều tiên này nổi danh từ thiên cổ rồi, dỗi mắt cả Ngân Nguyệt vương triều, người nào không biết, người đừng có biểu tình người ta đạo văn tác của người có được hay không, rất người.”

Tây Môn Thiên Tuyết vừa nghe, mặt càng tái nhợt, tinh thần chán nản, lẩm bẩm nói: “Không, không thể nào, hấn không thể nào gạt ta, hấn rõ ràng nói với ta, đây là hấn tự tay sáng tác, từ này, là hấn sáng tác.”

Độc Cô Khuynh khẽ mỉm cười, rất dọa người. “Hỏi thế gian tình ái là chi, khiến đôi lứa thề nguyện sống chết.” Nói xong, rất có điệu bộ huy động bút lông sói kia.

Nôn ——

Lão Nhị huynh đang làm gì thế, thật coi mình là tình thánh sao.

“Tiểu Ngũ, đệ lên đá lão nhị xuống đi, thật mất mặt.”

“Học trò nghèo”

“Biếng nhạc.”

Tiểu Ngũ bắt đắc dĩ nhìn ba người rồi rầm không dứt, giòn giã cười một tiếng. “Được rồi, đệ không vào Địa Ngục, ai vào địa ngục, ai bảo đệ nhỏ nhất đây.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng ánh mắt sáng ngời dưới mặt nạ kia, cũng thoáng qua ánh tối giảo hoạt vô cùng.

Thân thể nho nhỏ cọ xát tiến lên, ngăn ở trước mặt Độc Cô Khuynh, nhìn nhau cười một tiếng. “Ba bước vừa rồi của nhị ca... rất hoàn mỹ.”

Độc Cô Khuynh dùng bàn toán che mặt cười một tiếng, khóe mắt thoáng qua một tia ánh sáng. “Vậy sao, nhị ca ta thật là thích, Tiểu Ngũ, kế tiếp giao cho đệ, nhớ, giật nãy mình.”

Tiểu Ngũ giơ tay vỗ tay phát ra tiếng. “Chút lòng thành, Tiểu Ngũ vừa ra tay, liền biết có hay không, không quật ngã, cũng lôi đảo một đám, nhị ca, mau lui ra.”

Độc Cô Khuynh hiểu rõ gật đầu, gương người trở về vị trí cũ.

Tây Môn Thiên Tuyết vẫn còn chìm đắm trong tình cảm, ánh mắt khi thì giận cười, khi thì buồn bã, biến sắc mặt nhanh, làm người ta chần lười.

Tiểu Ngũ Độc Cô Hoa đứng ở trước mặt nàng, tay nhỏ bé như ngọc lôi kéo ống quần Tây Môn Thiên Tuyết, tiếng trẻ con nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp, sao tỷ khóc? Khóc nhè sẽ biến dạng, đáng đắp tỷ đẹp như vậy, kinh hãi thể tục như vậy, biến dạng người ta sẽ đau lòng.”

Tây Môn Thiên Tuyết ngẩn ra, nhìn tiểu nhân đeo mặt nạ cao không tới bắp đùi trước mắt, nội tâm nói không ra cảm giác gì.

“Người, đây là đang an ủi ta sao?” Tây Môn Thiên Tuyết đứng thẳng một chân, thân thể khom xuống nhìn thẳng Độc Cô Hoa.

“Ừ.” Độc Cô Hoa gật đầu, đưa tay non nớt nhỏ bé ra phủ ở trên mặt Tây Môn Thiên Tuyết, ôn nhu lau nước mắt cho nàng. “Tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ đừng khóc có được hay không?”

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn tiểu nhân trước mắt, nghe thanh âm lo lắng của hắn, nội tâm cảm động không dứt. Có bao lâu không có ai quan tâm nàng như vậy?

Hít mũi một cái, Tây Môn Thiên Tuyết dùng mỉm cười đẹp nhất trả lời: “Tiểu đệ đệ ngoan, tỷ tỷ không khóc.” Nói xong, kích động ôm Độc Cô Hoa, gào khóc.

Độc Cô Hoa lặng lẽ nhìn trời, tròng mắt trong suốt dưới mặt nạ thoáng qua một mặt ánh tối, chỗ sâu con người, càng thêm nhảy thâm thúy.

Bàn tay hắn đến sau lưng Tây Môn Thiên Tuyết, từ trong tay áo giữ ra một bọc thuốc nho nhỏ, vừa đưa tay làm vẻ trấn an vỗ Tây Môn Thiên Tuyết, vừa đẩy ra bọc thuốc kia, thuốc bột bên trong lộ ra ngoài, khoe môi cậu hơi giương lên, đem toàn bộ thuốc bột kia đổ vào trong cổ Tây Môn Thiên Tuyết từ sau lưng.

Thuốc bột vô sắc vô vị, không xúc cảm, hơi dính da liền không dấu vết mà mất.

Độc Cô Hoa làm xong tất cả, tay nhỏ bé vò trang giấy đỏ, ngẩng đầu hướng về phía Tây Môn Thiên Tuyết mỉm cười vô hại. “Tỷ tỷ xinh đẹp, ta muốn đi.” Nói xong, hắt Tây Môn Thiên Tuyết ra, sải bước rời đi.

“Người... A... Ai ui...” Tây Môn Thiên Tuyết bị vung như vậy, thiếu chút nữa chân kia sẽ phải rơi trên mặt đất, cũng may nàng phản ứng khá nhanh, kịp thời ôm lấy.

Chú thích

[1 + 2 + 3 + 4] Đây là bài thơ Thước kiều tiên của tác giả Tần Quán, nguyên văn là

Tiêm vân lộng xảo,

Phi tinh truyền hận,

Ngân Hán điều điều ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiên thắng khước nhân gian vô số.

Nhu tình tự thủy,

Giai kỳ như mộng,

Nhấn cổ thước kiều quy lộ!

Lưỡng tình nhược thị cử trường thì,

Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ?

Dịch thơ (Người dịch: Nguyễn Xuân Tảo)

Mây viên khoe đẹp,

Sao bay đưa hận,

Thâm qua sông Ngân vời vợi.

Gió vàng, móc ngọc một gặp nhau,

Hơn biết mấy người đời gần gũi.

Tình mềm tựa nước,

Hẹn đẹp như mơ,

Cầu Thước nhìn về ngai nổi.

Đâu cứ phải mai mai tối tối.

109. Chương 109: Phong Hậu Kiến Huyết (thấy Máu Sau Vinh) Chi Đại Hôn

Lúc này Độc Cô Hoa xông lên trước mặt nàng, một đôi mắt vốn trong suốt, giờ phút này cũng là yêu nghiệt vô song, ánh mắt lộng lẫy, tỏa ánh hào quang trong sương mờ, điểm một chút trầm tĩnh.

“À, đúng rồi, quên nói cho tỷ tỷ xinh đẹp biết, tên của ta, gọi là Hôi Thái Lang, xin nhớ kỹ một chút, ta là người xấu xa nhất trong Ngũ La Sát, giết người không cần dao. Xin người không cần dùng tay, tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ có thể hạ chân xuống, bảy bước xuyên qua chỉ là truyền thuyết thôi, làm sao mà tỷ có thể tưởng thật cơ chứ? Thật là khờ.”

Thân thể bốn tiểu quỷ sau lưng cũng run lên.

Thầm nghĩ: Tiểu Ngũ, đệ quả là không phụ sự mong đợi của mọi người, nhưng mà, có phải là quá ác một chút không?

Tây Môn Thiên Tuyết đang ôm ngực, bọt dãi thống khổ vọt ra: “Người, người dám gạt ta?”

Độc Cô Hoa thở dài bất đắc dĩ: “Ta không lừa tỷ, chẳng qua là tỷ lừa gạt mình thôi, xin chú ý dùng từ. Cảm ơn.”

“Người người thật là nham hiểm, người thật nham, nham hiểm độc ác...” Tây Môn Thiên Tuyết chỉ vào Độc Cô Hoa, một màn dịu dàng kia chẳng lẽ là diễn trò hay sao, chẳng lẽ nàng là một người cả tin hay sao?

Không, nàng không tin, đây không phải là thật. Ông trời, sao người lại đối xử với ta như thế, vì sao mỗi lần thật lòng luôn là...đổi lấy sự tổn thương.

Độc Cô Hoa vỗ vỗ nhỏ nhỏ, cười ngọt ngào nhìn Tây Môn Thiên Tuyết: “tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ đoán đúng kết quả rồi, nhưng lại sai quá trình, ta tới gần tỷ, không phải vì lừa tỷ, càng không phải dối gạt tỷ, mà là...hạ độc tỷ.”

Tây Môn Thiên Tuyết ôm ngực, nhìn trời than thở: “Tại sao, tại sao phải đối với ta như thế? Tại sao...Phốc...phốc...” Kịch động nhất thời, một hớp máu đỏ tươi phun ra ngoài, đáng vẻ thâm trầm.

Năm tiểu quỷ thấy thế, khẽ run lên.

Lão Đại: “Nàng ta không chết chứ?”

Lão Nhị: “Trời mới biết.”

Lão Tam: “Chúng ta có thể huyền não quá lớn hay không? Xảy ra án mạng thì sao?”

Lão Tứ: “Yên tâm, nàng ta phun ra máu là vì bị thương, sẽ không chết đâu.”

Tiểu Ngũ về hàng, thần nhiên nói: “Tỷ ấy không phải vì bị thương, mà là cuối đời, tỷ một lòng muốn chết.”

“Ra là vậy.” tứ tiểu quỷ lẩm bẩm.

Một lúc sau, bốn tiểu quỷ đột nhiên thét chói tai: “Cái gì, nàng ta muốn chết? Mau, mau không thể để cho nàng ta chết, chúng ta sẽ bị giam vào ngục.”

Vì vậy, bốn tiểu quỷ vội vàng chạy tới chạy lui, muốn cứu Tây Môn Thiên Tuyết.

Tây Môn Thiên Tuyết phun thêm một hớp máu nữa, máu lần này là máu đen. Nàng oán giận vươn tay, bốn tiểu quỷ đang xông đến về phía nàng: “Các người, không cho phép các người đến đây, nếu không sẽ chết.”

Bốn tiểu quỷ dừng lại trước Tây Môn Thiên Tuyết khoảng 5 bước, trên gương mặt đều khẩn trương và hoảng sợ.

Lão Đại: “Người, người sẽ không chết luôn chứ?”

Tây Môn Thiên Tuyết: “chết, dù sao còn sống cũng là đau khổ, không bằng chết đi, xong hết mọi chuyện.”

Lão Nhị: “Tây Môn cô nương, sao người phải khổ thế chứ? Người ta nói chân trời nào lại không có hoa thơm cỏ lạ, cần gì trở thành một ngọn cỏ đơn độc chứ, cuộc sống nhiều điều như vậy, chỉ cần người quyền rũ tốt, nhất định có thể cầu được một con rùa vàng.”

Tây Môn Thiên Tuyết: “Rùa vàng có là gì, ở trong mắt của ta, tất cả thế gian không bằng một dúm ráy tai của người nọ.”

Lão Tam: “Trời. Người nọ rốt cuộc là người nào? Một dúm ráy tai mà còn đáng tiền như vậy, bắt đầu từ ngày mai, ta không lấy ráy tai ra.”

Tây Môn Thiên Tuyết: “Các người an ủi người như vậy sao? Ta khinh.”

Lão Tứ: “Ai da, Tây Môn đại nhân, ngàn vạn lần đừng nha, người nên suy nghĩ một chút, thế giới của người tốt đẹp cỡ nào, khắp nơi là công kích nhát nhẽo, khắp nơi là chịu đựng, hít một chút không khí, chúng ta đã cảm thấy xương khô.”

Tây Môn Thiên Tuyết: “Người nói rất đúng, nhưng mà, ta hiểu ra đã muộn.”

Mọi người: “Không muộn, quay đầu là bờ, bỏ đao xuống”

Tiểu Ngũ ngẩng đầu nhìn ánh trăng xa xôi, đôi mắt kia không xứng với số tuổi hiện giờ của cậu, thoáng qua một tia tang thương, cậu nhẹ giọng nói: “Đã muộn, tỷ ấy trúng độc.”

Phốc

Tây Môn Thiên Tuyết lại phun một ngụm máu đen, gương mặt dưới ánh trăng trắng bệch, ánh mắt của nàng dời về phía Độc Cô Hoa, bàn tay run rẩy chỉ nói: “Là, là người...”

Bốn Tiểu quỷ không giải thích được, lão Tứ đi về phía tiểu Ngũ, nhíu mày hỏi: “Tiểu Ngũ, sao đệ biết nàng ấy trúng độc.”

Ba đôi mắt quỷ khác cũng nhìn tiểu Ngũ, đặc biệt là lão Nhị Độc Cô Khuynh, bên trong mắt thoáng một tia hiểu rõ, thở dài.

Tiểu Ngũ lẳng lẳng nhìn bốn người, đột nhiên dùng một loại thanh âm khinh bỉ nói: “Ta thấy trong tiểu thuyết võ hiệp không phải viết như vậy sao, phun máu đen đều là do trúng độc.”

Lão Tam làm ra vẻ đồng ý: “Tiểu Ngũ nói không sai, lấy kinh nghiệm tại hạ nhiều năm xem tiểu thuyết võ hiệp ra, mỗi lần người phun máu đen, đều là trúng độc.”

Lão Đại kinh hãi: “Trời ạ, không phải là không cứu được nàng ta chứ?”

Lão tứ a một tiếng: “Nàng ta chết, chúng ta sẽ không đi tù chứ?”

“Làm cái gì mà đi tù, các con...Aaa...” Hường Tiểu Vân lê thân thể mệt mỏi đi tới, vừa thấy một mảng máu tối om, cùng với một gương mặt trắng bệch hơn cả tử thi, bị dọa một trận thét chói tai.

Vừa mới đưa Hường Tiểu Vân vào, xoay người rời đi thì Độc Cô Diễm nghe thấy tiếng thét, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng, vội vàng phóng về phía Thanh Thủy cư.

Vừa vào bên trong, thấy một màn trước mắt, sắc mặt của hắn, không khỏi lạnh như băng.

Quét qua tây Môn Thiên Tuyết trúng độc sắp chết một cái, Độc Cô Diễm nhíu mày sâu hơn.

“Độc, Độc Cô Diễm, chàng, chàng mau xem nàng ta một chút đi.” Hường Tiểu Vân vừa thấy Độc Cô Diễm đi đến, lập tức chạy vội qua, kéo ống tay áo của hắn, giọng run run.

Hắn vỗ vỗ tay nàng, trấn an: “Vân nhi chớ sợ, vi phu xem một chút.”

Độc Cô Diễm đi đến bên cạnh Tây Môn Thiên Tuyết, vươn tay bắt mạch.

Vừa đụng vào một cái, sắc mặt hắn cứng lại: “Phong hậu kiến huyết.”

Tây Môn Thiên Tuyết chưa tắt thở, nghe lời nói của Độc Cô Diễm, yếu ớt nói: “Ta không phải Phong hậu kiến huyết, ta tên Tây Môn Thiên Tuyết, người, người là ai?”

Độc Cô Diễm không để ý lời của Tây Môn Thiên Tuyết, mà ngẩng đầu lên nhìn 5 tiểu quỷ: “Sao các con lại biến thành như vậy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Năm tiểu quỷ bị điểm tên, núp sau lưng Hường Tiểu Vân.

“Nhũ mẫu, cứu chúng con.”

Hướng Tiểu Văn đứng dậy, nói với hân: “Độc Cô Diễm, dịu dàng, dịu dàng chút, chàng hù dọa bọn chúng, bọn chúng có lá gan...rất nhỏ.” Hai chữ rất nhỏ, nói xong cũng có chút ngượng ngùng.

Độc Cô Diễm nghe lời nàng nói, cuối cùng vẻ mặt trở lại bình thường: “Được rồi, các con trở về phòng đi, Văn nhi lưu lại.”

Năm tiểu quỷ vừa nghe, lập tức nhấc chân bỏ chạy, thật nhanh, thật mau.

Sau khi 5 tiểu quỷ rời đi, Độc Cô Diễm bấm hai ngón tay ở cổ Tây Môn Thiên Tuyết, tàn nhẫn nói: “Vô Sinh cốc, không nghĩ rằng ngươi là người của Vô Sinh cốc, ngươi cùng Bạch Linh Nhi rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?”

Tây Môn Thiên Tuyết ngẩn người ra, sau đó cười ha ha: “Độc Cô Diễm, quả nhiên ngươi không đơn giản, vậy mà cũng khiến ngươi phát hiện ra.”

Hân lạnh lùng nhìn chằm chằm Tây Môn Thiên Tuyết, không mở miệng.

Hướng Tiểu Văn đứng bên cạnh ngây dại, sự tình phát triển kiểu gì đây? Nữ nhân này không phải là sắp chết sao? Sao bây giờ rất giống như có tinh thần, chẳng lẽ do hồi quang phản chiếu?

Thân thể run lên, không tự chủ được lùi về sau mấy bước.

Tây Môn Thiên Tuyết thấy hân không để ý đến mình, ánh mắt oán độc của nàng nhìn về phía Hướng Tiểu Văn: “Ngươi chính là nhũ mẫu đó?”

Hướng Tiểu Văn định gạt, nhưng sau đó giống như nghĩ ra điều gì liền liền mạng lắc đầu.

Tây Môn Thiên Tuyết thấy bộ dạng của nàng, khinh bỉ liếc mắt: “Nhất như chuột.”

Ở nơi này, Độc Cô Diễm lạnh lùng, hai tay hung hãn giữ chặt Tây Môn Thiên Tuyết nói: “Nói, Vô Sinh cốc phái bao nhiêu người lên vào phủ tướng quân của ta?”

Tây Môn Thiên Tuyết bị giữ khiến gương mặt trở nên trắng bệch: “Cho dù ngươi giết ta, ta cũng sẽ không nói. Hắc hắc hắc, Tây Môn Thiên Tuyết ta chết không có gì đáng tiếc, nếu như bán đứng người trong tộc, thì không bằng loài cầm thú. Hơn nữa, ta đã trúng độc, cho dù có giải độc hoàn của độc môn cũng sống không quá 3 ngày, uy hiếp của ngươi vô dụng thôi.”

“Phải không?” Hân thản nhiên bỏ lại một câu, sau đó lục tìm trên người Tây Môn Thiên Tuyết, tìm ra một vật trong áo nàng ta.

Đó là một thứ gì đó lớn bằng ba ngón tay, toàn thân trong suốt, ở dưới ánh trăng, bên trong vật thể trong suốt này xuất hiện màu xanh nhạt, nếu nhìn kỹ, loáng thoáng thấy nhiều màu vàng nhạt.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn hân nắm chặt tinh thể pha lê, lần đầu tiên hoảng sợ và hốt hoảng.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Hướng Tiểu Văn đứng ở phía sau nghe một câu này cảm giác có chút quen thuộc, còn nữa, ánh mắt của Tây Môn Thiên Tuyết giống Bạch Linh Nhi như đúc.

Bạch Linh Nhi, Bạch Tuyết Tộc, Tây Môn Thiên Tuyết?

Chẳng lẽ các nàng đều là người cùng tộc? Đều là người của Vô Sinh cốc thần bí đó?

Đối với Vô Sinh cốc nàng chỉ nghe nói qua, hình như là một tổ chức rất đáng sợ, dường như có một câu biển thái nói: người Vô Sinh cốc muốn giết, người sống không quá một ngày, mà Vô Sinh cốc muốn cứu người, cho dù chỉ cần một hơi thở cũng có thể sống dậy.

Tây Môn Thiên Tuyết, cảm tình là người Vô Sinh cốc, khó trách nàng ta rõ ràng một bộ trúng độc, thế nào lập tức liền sanh long hoạt hổ, thì ra là có điều lạ.

Độc Cô Diễm nắm pha lê trong suốt kia, hướng về phía Tây Môn Thiên Tuyết lạnh lùng nói: “Nói, Vô Sinh cốc tổng cộng phái bao nhiêu người tới?”

Tây Môn Thiên tuyết sợ địa chiến chiến nói : “Đừng bóp, đừng bóp, ta nói, ta nói...” Cái gì không bằng cầm thú, cái gì tộc nhân, sớm bị nàng sợ phải ném ra...(đến) sau đầu.

Độc Cô Diễm nhìn nàng ta, mắt để lộ ra lạnh như băng, không nói gì, chờ đợi nàng ta trả lời.

Hướng Tiểu Văn nhìn một màn này, chắc lưỡi hít hà liên tiếp.

Dựa vào, Độc Cô Diễm người này thật ra đáng mà, không cần cái gì nói nhảm, trực tiếp dùng ánh mắt giết người, quá có phách lực, quá đẹp trai.

Tây Môn Thiên Tuyết hoảng sợ, liếc nhìn Độc Cô Diễm một cái, run giọng nói: “Cốc chủ chỉ phái một mình ta tới. Ta tới chẳng qua là thu hồi thi thể Tiểu Long Nữ mà thôi, không có ý tứ gì khác. Thật, không có ý tứ gì khác, người đừng bóp, cầu xin người.” Đây chính là hoa bốn mạng của nàng, phá vỡ thì nàng không thể trở về Vô Sinh cốc, cho dù chết, cũng phải tha hương.

Độc Cô Diễm dừng động tác bóp vỡ, ánh mắt sâu kín liếc Tây Môn Thiên Tuyết một cái, liền đem tinh thể kia nhét vào trong túi.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn cử động của Độc Cô Diễm, mặc dù không cam lòng, cũng là giận mà không dám nói gì.

Độc Cô Diễm nhận nhặt liếc nàng ta một cái. Không cần phải nhiều lời nữa, đứng dậy hướng về Huyền Thanh, Huyền Mộc ẩn ở trong tối bên ngoài nói: “Đem nàng ta dẫn đi giam lại.”

Huyền Thanh cùng Huyền Mộc tung người ra ngoài. Hướng về phía Độc Cô Diễm gật đầu, liền khom người kéo Tây Môn Thiên Tuyết, tính toán rời đi.

Tây Môn Thiên Tuyết giãy giụa quay đầu lại. “Độc Cô Diễm, người không thể bắt giam ta, trên người ta có độc, người bắt giam ta ta nhất định sẽ độc phát, van cầu người để cho ta trở về đi, chỉ cần người đáp ứng để ta trở về cốc, ta nhất định sẽ cầu cốc chủ, Vô Sinh cốc sẽ đáp ứng giúp người làm một chuyện.”

Hướng Tiểu Văn nghe được sững sốt, Vô Sinh cốc giống như một quốc gia nhỏ, muốn giúp người nào liền giúp.

“Không cần.” Độc Cô Diễm cũng không thèm nhìn tới Tây Môn Thiên tuyết một cái, xoay người hướng Hướng Tiểu Văn đi tới.

Tây Môn Thiên tuyết gương mặt tuyết vọng, đột nhiên cười lên ha hả.” Độc Cô Diễm, người sẽ hối hận, người nhất định sẽ hối hận, cấp cấp cấp cấp, nói vậy không cần một tháng, kết cục của người, nhất định so với ta thống khổ gấp trăm lần.” Thanh âm thê lương chưa dứt, Tây Môn Thiên tuyết phun ra một ngụm máu đen, hai mắt vừa trợn, tắt thở bỏ mình.

Huyền Thanh dò xét hơi thở nàng ta. Dừng lại hướng về phía Độc Cô Diễm cung kính nói: “Tướng quân, nữ nhân này độc phát mà chết.”

Độc Cô Diễm lạnh lùng gật đầu, ánh mắt sâu kín rơi vào trên người Tây Môn Thiên tuyết, hơi lạnh lãnh, cùng với một loại thâm trầm suy ngẫm tràn đầy.

Rốt cuộc là ai có thể có bản lãnh hạ độc trên người Tây Môn Thiên tuyết? Mà phong hậu kiến huyết độc là loại độc đứng đầu của vô sinh cốc, người này đến tột cùng là người vô sinh cốc, hay là hắc mỵ vô sinh cốc để che dấu mình?

Độc Cô Diễm nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không hiểu

Hướng Tiểu Văn nhìn mặt Độc Cô Diễm dần dần tái nhợt, giống như cảm thấy có cái gì không đúng. “Này, Độc Cô Diễm, chàng thể nào... A...”

Lời kia còn chưa nói hết, bị Độc Cô Diễm đột nhiên xuất hiện vỗ một cái dọa cho nàng sợ đến thét chói tai ra ngoài.

“Chàng biến thái, khi không tự nhiên chụp loạn cái gì, muốn hù chết ta sao.” Vỗ vỗ cẩn thận thuận miệng an ủi, bất mãn nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm.

Độc Cô Diễm cười một tiếng.”Vân nhi, xem phản ứng nàng bị dọa cho sợ, ta cảm thấy thế giới cuối cùng cũng có một tia tốt đẹp.”

Mơ đi, có người biến thái như vậy sao. Đây rõ ràng là đem vui vẻ của mình thành lập trên sự thống khổ của người khác.

“Độc Cô Diễm, chàng có thể không biến thái chút không.”

“Chỉ cần có Vân nhi, không có biến thái nhất, chỉ có càng biến thái.” Nói xong, vẫn không quên nhử ăn đậu hủ của nàng.

Hướng Tiểu Văn rống giận.”Độc Cô Diễm, chàng đừng đắc ý, một ngày nào đó, ta muốn giẫm ở trên đầu chàng, đem chàng hung hăng giày xéo, giày xéo lại giày xéo.”

Độc Cô Diễm vung tay lên, đem Hướng Tiểu Văn ôm vào trong ngực thật chặt, thanh âm trầm thì mập mờ nói : “Vân nhi, vi phu xin đợi nàng đại giá quang lâm.”

Không xa bên ngoài, Huyền Thanh cùng Huyền Mộc mặt lúng túng, hai người đều là rớt rít thấp đầu.

Đang nói, không nên nhìn không nhìn, không nên nghe không nghe, họ thân là thiếp thân thị vệ nhất định phải ghi khắc nhớ kỹ.

Hướng Tiểu Văn mới phát hiện Huyền Thanh cùng Huyền Mộc đều ở đây, dáng vẻ mình bị Độc Cô Diễm ăn gấu gao bị bọn họ thấy được, ngày sau thế nào ngẩng đầu ưỡn ngực làm người, không được, nhất định phải tuyệt đại phản kháng.

Mang theo tâm tình, hất tay Độc Cô Diễm ra, hướng về phía hẩn giả một cái mặt quỷ thật to, sau đó không để ý tới ba người đã hóa đá, tâm tình Hướng Tiểu Văn thật tốt quay trở về phòng.

Trải qua chuyện Tây Môn Thiên tuyết, cả phủ tướng quân bị Độc Cô Diễm dùng máu chính đồn một phen, đừng bảo là người, hôm nay ngay cả con ruồi chỉ sợ cũng khó có thể bay vào phủ tướng quân.

Về phần phần tử ngấm trong phủ tướng quân, Độc Cô Diễm làm như có mưu kế gì đó, cũng không vội tìm ra, mà là quyết định bởi bọn họ chơi một trò chơi, hẩn cũng muốn nhìn một chút, rốt cuộc cuối cùng là ai thắng ai?

Năm tiểu quỷ đã trải qua chuyện Tây Môn Thiên tuyết này cũng biết một chút, nhưng danh hiệu Ngũ Đại La sát, lại thần bí truyền khắp cả giang hồ, một đêm Ngũ Đại La sát thắng đại tông sư Dao Dao Suất, trở thành đề tài bàn tán nóng nhất trên Giang hồ.

Hãy nói Hướng Tiểu Văn, mỗi ngày đều bị Độc Cô Diễm giày xéo, buồn bã thuộc về buồn bã, nhưng lúc này lại thay đổi, sắp xếp thấy mặt xinh đẹp vô cùng, mấy ngày này đỏ thắm phi phàm, đắc ý phải càng thêm làm người ta thét chói tai.

Dĩ nhiên, nói trắng ra đây đều là công lao Độc Cô Diễm, một nữ nhân xinh đẹp sau lưng, luôn sẽ có một nam nhân giày xéo nam nhân của nàng ta, nếu như không có Độc Cô Diễm ‘giày xéo’, làm sao Hướng Tiểu Văn sẽ dịu dàng như vậy, làm sao có thể giống như chói lọi.

Thời gian như trôi, hôm nay chính là mười tám, ngày đại hôn của Độc Cô Diễm và Hướng Tiểu Văn.

Sáng sớm, Hướng Tiểu Văn liền bị tam cô lục bà gọi dậy, lôi kéo nàng ngồi ở trước gương, trát cho nàng phấn thơm, thượng trang.

“A, nhìn tướng quân phu nhân của chúng ta, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng nước nghiêng thành, đôi mắt cả Ngân Nguyệt vương triều, nam nhân nào thấy mà không rung động, khó trách tướng quân coi như bảo bối lấy về nhà.”

Cái gì, còn trong bảo khố, ta xem là còn kém cỡ không nhiều lắm. Hướng Tiểu Văn lặng lẽ liếc, trong lòng chửi một câu.

“Cũng không phải sao, phu nhân chúng ta không ăn mặc cũng đẹp như vậy, nếu là ăn mặc đẹp hơn, nhất định ngay cả mẹ nàng cũng không nhận được.”

Ta khinh, bà làm sao nói chuyện được như vậy, cái gì gọi là ăn mặc đứng lên ngay cả mẹ ta đều không nhận ra?

Bất quá nói cũng phải đúng, gương mặt này, quả thật mẹ ta không nhận biết.

Vừa nghĩ tới mẹ, trong lòng Hường Tiểu Văn nhiều mấy phần thương cảm, ở hiện đại, nàng tuy không rõ mặt mẹ mình là ai, duy nhất sống nương tựa lẫn nhau chính là bà nội, bà nội đã bảy mươi hai tuổi, hôm nay nàng không có ở bên người bà, không biết bà có thể hay không biết được nàng sẽ phải lập gia đình, nhưng nàng bây giờ ngay cả thân nhân cũng không ở bên người. Ai...

Nghĩ đến điều này, Hường Tiểu Văn thở dài đau lòng.

“Phu nhân, làn da của người thật tốt, đỏ thắm tựa như gấn máu gà, lão bà tử cả đời là người hóa trang, lần đầu tiên nhìn thấy làn da đẹp như của phu nhân vậy.”

Ta nói đại mù, có ai khen người như vậy sao, cái gì gọi là rải máu gà, mặt của ta có kinh người như vậy sao? Bà cho rằng là huyết tanh sao.

“Phu nhân ánh mắt đó gọi là Thủy Linh, nhìn từ xa giống như chuông đồng, nhìn gần giống như cây nho, đơn giản là giống một yêu tinh, khó trách tướng quân sẽ phải thần hồn điên đảo.”

Phi, còn chuông đồng, cây nho? Bà cho ta là giống biến dị à, ánh mắt to là to nhỏ là nhỏ. Còn có, cái gì gọi là giống như yêu tinh? Nàng giết người, hay là phóng hỏa đây?

“Ai da”

Hường Tiểu Văn bị một tiếng kinh lôi động địa tựa như tiếng la cộng thêm tiếng vỗ tay dọa cho sợ hết hồn, từ trong gương nhìn người nọ, chỉ thấy một thân trắng kiện như hổ cùng một bàn tay nhỏ bé nắm chặt, hướng về phía Hường Tiểu Văn trong gương cười hắc hắc khúc khích.

Hường Tiểu Văn hơi vừa quay đầu lại, kinh ngạc nhìn người nọ.

Người nọ trát đầy phấn trên mặt, nghe tiếng cười phấn khích của hắn ta, một tầng phấn từ trên mặt hắn ta rơi xuống. Hắn nắm tay nhỏ bé, hướng về phía Hường Tiểu Văn vung lên, sau đó làm cái nháy mắt ngượng ngùng. “Phu nhân...”

Thân thể Hường Tiểu Văn không thể không run lên, kia lại là một nam nhân...

Lúc này đồng thời, tiền viện.

Bên ngoài giăng đèn kết hoa, khoác lụa hồng treo hỉ

Phòng khách hợp với vườn hoa lớn, tổng cộng đặt một trăm năm mươi bàn tửu tịch, các lộ tân khách rối rít vào ngồi, đang chúc lẫn nhau vẫn an cùng tấn gấu.

Phủ tướng quân thủ vệ cũng ở đây giờ phút này số người tăng lên rất nhiều, trở nên trang nghiêm hơn.

Độc Cô Diễm mặc bộ hỉ phục màu đỏ, khuôn mặt tuấn mỹ tựa như thiên thần, lãnh mâu thâm thúy thỉnh thoảng hiện lên sự vui vẻ, rồi lại rong lúc lơ đãng, thần thái phiếm đoạt hồn người, làm người ta mê muội.

Đàm tiểu nhân gian, tân khách tứ phương rối rít nâng chén hướng Độc Cô Diễm chúc mừng.

“Chúc mừng tướng quân cưới được thê tử như ý.”

“Đa tạ.” Độc Cô Diễm mỉm cười đáp lễ mọi người.

Đúng lúc này thì, ngoài cửa vang lên một tiếng la bén nhọn, làm cho cả không khí náo nhiệt càng thêm sôi trào.

“Hoàng thượng giá lâm ——”

Trong chớp mắt, bóng dáng Chung Ly Tuyệt đi tới trước bữa tiệc.

Mọi người nghiêng người, đang chuẩn bị quỳ lạy, Chung Ly Tuyệt này lên tiếng.”Chư vị không cần hành lễ, hôm nay là ngày vui Độc Cô tướng quân, trăm chẳng qua là tới uống chén rượu mừng thôi, các khanh cứ tự nhiên.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Mọi người nhất tề nói.

Độc Cô Diễm đến gần Chung Ly tuyết, nghiêng xuống thân thể, cười nhạt nói: “Hoàng thượng có thể tham gia tiệc cưới của thần, thần cảm thấy quá mức vinh hạnh, hoàng thượng xin thượng tọa.”

Hoàng đế thân là ngôi cửu ngũ, chỗ ngồi dĩ nhiên không cùng mọi người, vị trí này chính là phía dưới chỗ Độc Cô Diễm bái đường, cả bữa tiệc duy nhất một bàn không người nào ngồi xuống.

Chung Ly Tuyết chậm rãi đi tới, ngồi xuống. Thần giác tuy nói còn mang theo cười, thể nhưng đáy mắt, rõ ràng thoáng qua một tia tối tăm không dễ nắm bắt.

Đi theo Chung Ly Tuyết tới cửa, chia ra đứng yên sau lưng hắn, bốn người này là ám vệ Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Truyền thuyết bốn người này võ công cái thể, mỗi người đều am hiểu kỹ năng.

Mà Thiên Địa Huyền Hoàng cũng không phải là tên của một người, mà là một loại danh hiệu, Ngân Nguyệt vương triều mỗi một đế quân, bên người cũng sẽ có ám vệ bảo vệ, những ám vệ này không dễ dàng hiện thân.

Nghe nói trong tay Chung Ly tuyết có tám người ám vệ, mỗi một người đều là cao thủ tuyệt đỉnh nhất nhì thiên hạ, Thiên Địa Huyền Hoàng chính là bốn gã lợi hại nhất trong số đó.

Mọi người nhìn bốn ám vệ này, trong bụng rất là kinh ngạc. Hoàng thượng đây là ý gì? Chẳng lẽ hoàng thượng cùng tướng quân cũng không phải rất tốt như tin đồn sao?

Lòng người khó dò, mọi người cũng không dám đoán dễ dàng.

Độc Cô Diễm quét qua bốn người một cái, trong mắt thoáng qua một tia ánh sáng lạnh, thoáng qua liền biến mất.

Lúc này thì ——

Một bóng dáng khấn trương vội vàng chạy tới, tiến tới bên tai Độc Cô Diễm, nhỏ giọng nói cái gì đó.

Độc Cô Diễm vừa nghe, sắc mặt kinh biến, không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Hoàng thượng và mọi người, hắn xoay người bước nhanh về tân phòng.

Ngay khi Độc Cô Diễm rời đi, trong nháy mắt, mắt Chung Ly Tuyết thoáng qua vui vẻ, nhỏ dần, hắn khẽ rũ xuống đầu, nhẹ nhàng nắm lên chén rượu, thưởng thức.

110. Chương 110: Hái Hoa Tặc Mập Mà Không Ngán

Tân phòng, nam nhân giả dạng nữ nhân đó chia ra đánh ngất xỉu bốn bà nương giúp Hường Tiểu Văn trang điểm. Sau đó khiêng Hường Tiểu Văn mặt kinh hãi lên, rời đi tân phòng.

Dọc theo đường đi, người này rất quen thuộc với phủ tướng quân giống như là nhà mình, khiêng Hường Tiểu Văn quấy đạp lung tung, vẫn không có người phát hiện bọn họ.

“Đại, đại hiệp, người mệt rồi không? Nghỉ ngơi một chút nhé?” Người to con này không biết là lai lịch gì, quang minh chánh đại ép buộc nàng như vậy, hơn nữa còn làm giống như thẳng gay, trời ạ, hắn không phải là hái hoa tặc trong truyền thuyết chứ?

Nghĩ đến đây, Hường Tiểu Văn hoàn toàn bị hù sợ. Độc Cô Diễm, chàng đang ở đâu, tân nương của chàng lập tức sẽ bị hiếp trước giết sau, sao chàng còn chưa xuất hiện, chàng không đến, đời này sẽ không còn cơ hội nhìn thấy ta.

To con cũng không dừng lại, quay đầu hướng về phía Hường Tiểu Văn cười lạnh hắc hắc. “Muốn sử dụng kế trì hoãn đối với ta sao, người còn ngốc lắm, đại gia ta có danh hiệu Hái Hoa đại hiệp, người không đi hỏi thăm một chút xem, chút đạo hạnh này, cũng dám sử dụng ở trước mặt ta.

Tay trắng kiện đầy lông rồi rậm giờ lên, phách lối hừ hừ đối với Hường Tiểu Văn.

Hường Tiểu Văn nhìn cái tay giờ lên, cùng với cái đầu tóc rối bời dầu sáng bóng kia, dạ dày nàng, bắt đầu sôi trào.

Nàng dè xuống xúc động muốn nôn mửa, làm vẻ khiếp sợ thét chói tai với tên to con. “Cái gì, tiền bối ngài chính là Hái Hoa đại hiệp đại danh鼎鼎, sáng suốt bất phàm, tác phong nhanh nhẹn, cao lớn uy mãnh, anh tuấn tiêu sái, nữ nhân thấy điên cuồng, nam nhân thấy ghen tỵ, heo mẹ thấy sinh con, gà trống thấy đẻ trứng sao? (#Ami: Chẹp... Ta kết trò vô môn ngựa của bạn này =))

Trên mặt tuyệt mỹ của nữ nhân, đều là vẻ mặt chân thành kinh hoàng, lời nói đều là phản chấn

To con sững sốt một chút, ngay sau đó run mặt dữ tợn, một bộ dáng rất phần nộ nói: “Người biết ta?”

Hướng Tiểu Văn ừ một tiếng, sau đó làm vẻ khi dễ thét to. “Tiền bối ngài uy danh鼎鼎 danh khắp ngoài, nổi danh thiên hạ, ngài chẳng lẽ không biết tên của ngài đã cùng tồn tại trong trời đất sao, phàm là địa phương có giang hồ, liền không thiếu được Hái Hoa đại hiệp, đây là người người đều biết nha.” Giang hồ, có thể nào ít đi hái hoa tặc được chứ.

To con bị khích lệ tràn đầy chân thành tha thiết của Hướng Tiểu Văn khiến cho có chút ngượng ngùng, vén tóc xốc xếch kia lên, thẳng lưng hổ, không xác định hỏi: “Ta thật sự nổi danh như vậy sao?” Sao hắn không biết, chẳng lẽ là mình vẫn quá vô danh rồi? Cho tới giờ mặc dù người giang hồ biết kỳ danh, nhưng tự mình lại không biết kỳ danh của mình.

Nếu quả thật là như vậy, về sau hắn cần phải hảo hảo cao giọng.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Hái Hoa đại hiệp kia càng hưng phấn

Hướng Tiểu Văn nhìn khối thịt lớn lay động trước mắt kia, còn có cả đầu tóc trơn bóng, khoe miệng của nàng co rút gay gắt, dạ dày càng thêm sóng cuộn biển gầm.

Bất quá vì mạng nhỏ, nàng nhịn.

Nặng nề gật đầu, Hướng Tiểu Văn cắn răng nói: “Đại hiệp ngài có lưng cao lớn như núi, đã khắc sâu trong lòng mỗi thiếu nữ, các nàng vừa mong đợi, vừa sợ, rồi lại xấu hổ, đại hiệp, ngài chẳng lẽ không biết, ngài ở trong lòng vô số thiếu nữ, là bắt đầu cơn ác mộng của bọn họ. Ách, không đúng, là bắt đầu sự sùng bái của bọn họ.” Thân ơi, xin tha thứ nàng làm trái với lương tâm, nói ra lời trời tru đất diệt như thế, nàng chỉ là vì bảo vệ tánh mạng.

To con nghe, nội tâm thầm thoải mái, hắn để Hướng Tiểu Văn xuống, vỗ bả vai của nàng kẻ sát vào nàng thối hơi nói: “Cô bé, ta ở trong lòng các người thật sự có phân lượng như thế?”

Mặt tuyệt mỹ của Hướng Tiểu Văn tái nhợt, hai tay siết chặt, ta khinh, trời đánh hái hoa tặc, người có miệng thối thế lại cũng học người ta hái hoa? Người không phải là đang độc hại hoa trong xã hội này sao.

Không được, đóa hoa như nàng không phải hoa đẹp sắp bị hun đến hôn mê sao, Độc Cô Diễm, chàng đang ở đâu????

Nàng cực lực cắn răng, chặt chẽ ngừng thở, cố gắng để cho biểu tình của mình thoát nhìn tràn đầy sùng bái. “Đúng vậy, đại hiệp, ngài ở trong lòng chúng ta, quả thật còn có phân lượng hơn phân (2 chữ phân ở đây là cứt, nhưng phát âm giống với phân trong phân lượng).”

To con đột nhiên ha ha ha cười lớn, một hàm răng vàng khè sâm sâm lộ ra, miệng thối kia, thiếu chút nữa khiến cho Hướng Tiểu Văn ngất đi.

“Cô bé, người thật biết điều.” Nói xong, cố làm vẻ thẹn thùng miệng cười.

Sấm nổ ——

Thiên Lôi ơi, mau bổ xuống người này đi.

Hướng Tiểu Văn nhìn một miếng thịt lớn giả bộ vẻ ngượng ngùng như thiếu nữ trước mắt, lần đầu tiên nàng cảm thấy, cuộc sống xuyên qua có thể lật nghiêng tất cả, ở chỗ này, tất cả đều có thể.

Cứng đầu lại, Hướng Tiểu Văn ngượng ngùng cười một tiếng, cười kia so với khóc còn khó coi hơn. “Đa tạ đại hiệp khích lệ, đại hiệp ngài mới có ý tứ đó, nhìn đầu tóc dài có thể xem là kinh điển hàng năm của ngài, đây chỉ có phù thủy tà ác trong truyện cổ tích mới tạo ra được, nhìn lại thân thể ‘khôì ngổ’ của ngài, bóng loáng chứng giám, mập mà không ngán, quả thật là đối tượng vô số thiếu nữ theo đuổi.”

Trời đất chứng giám, nàng thật không phải cố ý muốn nói dối như cuội, thật sự là hết biện pháp, tất cả các vị thần xin thương cảm tiểu nữ tử chỉ là hành động bất đắc dĩ.

Sau khi tên to con nghe Hướng Tiểu Văn nói xong, cảm giác mình đều sắp bay lên, cả người nói chuyện, cũng bắt đầu vụng về, không còn giống vừa rồi.

Níu tay nhỏ bé, học thiếu nữ tuổi trẻ dùng ánh mắt vô tội nói: “Đừng khen ngợi người ta như vậy, người ta thật ngại.”

Hướng Tiểu Văn trong một tích tắc này, thật sự là nhịn không nổi nữa.

“Nôn ——”

Nàng xoay người đỡ cây cột bên cạnh, ào ào ói ra.

Chu Đại Ngưu to lớn vừa thấy lập tức cau lại. “Mẹ nó, xú nữ nhân này lại dám gạt ta, hừ, cũng có chút bản lĩnh, có thể khiến cho trái tim sắt đá như ta trì hoãn chốc lát, không hổ là nữ nhân của Độc Cô Diễm, bất quá, điều này cũng vô dụng, nói cho ngươi biết, bay qua bức tường này, coi như Độc Cô Diễm đích thân đến cũng đừng mơ tưởng cứu ngươi ra từ trong tay lão tử.”

“Vậy sao...” Thanh âm lạnh như băng, không mang theo bất kỳ tình cảm, lại vô cùng chấn nhiếp đoạt hồn.

To con kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn về chỗ thanh âm, cái nhìn này, hẳn bị dọa cho sợ đến tính toán xoay người bỏ chạy.

Độc Cô Diễm lạnh lùng đánh ánh mắt về phía Huyền Thanh, Huyền Mộc bên cạnh, hai người không cần phân phó, lập tức đuổi theo Chu Đại Ngưu kia.

Độc Cô Diễm sải bước tới, vội vàng chạy tới bên cạnh Hướng Tiểu Văn, ôn nhu vỗ lưng cho nàng, để cho nàng có thể chậm một chút.

Hướng Tiểu Văn ói đến trời đất quay cuồng, thật vất vả ngẩng đầu lên nhìn về phía người tới, thấy mặt Độc Cô Diễm đau lòng, ánh mắt của nàng nóng lên, nước mắt ào ào rơi xuống.

“Độc Cô Diễm, chàng trời đánh sao lại không tới chậm chút nữa, chàng tới trễ chút nữa, ta liền bị hái hoa tặc kia bắt đi.”

Độc Cô Diễm yêu thương ôm Hướng Tiểu Văn vào trong ngực, giọng nói ôn nhu thương yêu: “Văn nhi thật xin lỗi, đều là lỗi của ta, khiến cho nàng bị sợ, nàng đánh ta đi.”

Liền nắm tay Hướng Tiểu Văn nặng nề đánh vào ngực, một bộ dáng mặc người đánh chửi không đánh lại.

Tay Hướng Tiểu Văn đặt trên ngực Độc Cô Diễm, cũng không có đánh xuống, mà là nhéo hấn một cái. “Ghét.”

Tựa như giận không giận, cực kỳ câu hồn đoạt phách. Nhất thời, Độc Cô Diễm nhìn Hướng Tiểu Văn vẫn còn mang lệ, không khỏi ngây dại.

“Văn nhi...” Một tiếng khê gọi nỉ non lơ đãng ra miệng, thâm tình cực kỳ.

“Ừ?” Hướng Tiểu Văn vào lúc Độc Cô Diễm nhìn kỹ mê say câu người như thế, nàng mơ hồ có chút mắc cỡ, ngượng ngùng cúi đầu, loạn xạ đáp một câu.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ ngượng ngùng, tim Độc Cô Diễm đập thành thịch, loại cảm giác này làm hấn hận không thể ngay lập tức đè mỹ nhân trước mắt xuống, hung hăng thương yêu một phen.

Ánh mắt nóng rực của Độc Cô Diễm yên lặng nhìn Hướng Tiểu Văn, bàn tay to ôm nàng dần dần chặt, thân mềm mại không xương của nữ nhân, dán hấn thật chặt, một cỗ hơi thở đặc biệt nóng bỏng của Độc Cô Diễm mang theo hương bạc hà nhàn nhạt phát ở hơi thở của Hướng Tiểu Văn. Mặt của nàng, càng đỏ lên, giống như sơn quả chín mọng, đối với Độc Cô Diễm mà nói, đây không thể nghi ngờ là dụ dỗ hấp dẫn người.

Vì vậy, hấn vươn tay đặt trên gáy Hướng Tiểu Văn, môi lửa nóng rơi xuống, hung hăng hôn lên cái miệng kiều diễm hơi thở mùi đàn hương kia.

“Um...” Hường Tiểu Văn nín hỉ bàu (áo cưới đỏ) của Độc Cô Diễm, khẽ thở hổn hển.

Đang lúc hai người hôn nóng bỏng đến như lửa như nước thủy triều hết sức, Huyền Thanh và Huyền Mộc áp giải Chu Đại Ngưu chạy vội tới.

“Tướng quân, người nọ đã...” Huyền Thanh ngẩng đầu, nhìn một màn trước mắt, lời còn sót lại dần dần biến mất.

Hường Tiểu Văn nghe được thanh âm của Huyền Thanh hơi ngẩn ra, ngay sau đó ngượng ngừng đẩy Độc Cô Diễm ra.

Mặt tuấn mỹ của Độc Cô Diễm có một tia tức giận thoáng qua, hấn đang cao hứng, lại đáng chết bị cắt đứt, loại thống khổ bị cắt đứt dục vọng này, chỉ cần là nam nhân đều biết làm người ta cảm tức cỡ nào.

Độc Cô Diễm dè xuống tức giận, ôm Hường Tiểu Văn quét về phía Huyền Thanh và Huyền Mộc, cuối cùng ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên người Chu Đại Ngưu.

“Lại Vô Cực Môn.” Thanh âm cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi.

Huyền Thanh và Huyền Mộc nghe được thanh âm tức giận của Độc Cô Diễm, không khỏi ngẩn ra. Tướng quân của bọn họ bình thường mặc dù nói tính khí không được tốt, nhưng nổi giận cũng rất ít thấy, dĩ nhiên, trừ phu nhân ra, căn bản không có người nào có thể có bản lĩnh khiến cho tướng quân nổi giận rõ như vậy, xem ra, Vô Cực Môn thật đâm lên bãi mìn của tướng quân rồi.

Chu Đại Ngưu bị dè ép quỳ xuống vốn tưởng rằng Độc Cô Diễm đoán không ra thân phận của mình, không nghĩ tới lần này Độc Cô Diễm lại nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Hấn kinh hãi ngẩng lên đầu nhìn Độc Cô Diễm, nhưng lại cố làm trấn định nói: “Độc, Độc Cô Diễm, người tạm thời đặc ý đi, bổn đại gia rơi vào trong tay người, bổn đại gia nhận, bất quá, hôm nay người đừng mơ tưởng cưới được nữ nhân sao chổi đó.”

Sao chổi?

Nam nhân miệng thối này đang nói năng?

Hường Tiểu Văn tức giận trừng mắt nhìn Chu Tiểu Ngưu một cái, mẹ nó, nàng trêu ai ghẹo ai, sao lại thành sao chổi rồi? Độc Cô Diễm lạnh lùng quăng về phía Chu Tiểu Ngưu một ánh mắt, cái nhìn kia giống như mũi tên nhọn lạnh như băng xuyên thân mà qua, dọa cho Chu Tiểu Ngưu sợ đến thân thể to lớn khẽ run lên.

Thanh âm lạnh như băng từ trong địa ngục tản mát ra, gần từng chữ: “Nữ nhân của bản tướng, khi nào đến người tới soi mói, Huyền Thanh, mang xuống.”

“Vâng”

“Đừng...” Chu Tiểu Ngưu từ trong mắt lạnh như băng của Độc Cô Diễm thấy được sát ý dày đặc. “Độc Cô tướng quân, van ngài tha ta một mạng đi, chỉ cần ngài thả ta, ta đem tất cả những gì ta biết nói cho ngài, tuyệt không lừa gạt ngài.”

Về mặt lạnh như băng của Độc Cô Diễm dừng lại, cười thật mỉa hoặc, môi mỏng giương nhẹ, lãnh đạm nói: “Bản tướng đã cho người cơ hội, người đã không cần, hiện tại bản tướng cũng cần rồi, dẫn đi.”

“Đừng... Người không thể giết ta, ta trên có mẹ già, dưới có trẻ nhà, cả nhà bảy mươi hai người sống chờ ta nuôi, không thể giết ta.”

Thanh âm kia, dần dần đi xa, cho đến một tiếng thét chói tai thống khổ vang lên, tất cả bình tĩnh lại.

Hường Tiểu Văn nhìn Độc Cô Diễm, lần đầu tiên mới phát hiện Độc Cô Diễm giống như lời người ngoài nói, máu lạnh vô tình, mà nam nhân này, lại phóng túng với nàng, vô hạn cưng chiều, nàng cảm thấy hạnh phúc, rồi lại thật giống như không thành thật.

Nàng lẳng lẳng nhìn hấn, rừ mí mắt xuống, lãnh đạm nói: “Độc Cô Diễm, người kia thật ra thì cũng không có làm chuyện gì rất quá đáng với ta, hấn, hấn thật ra thì cũng vẫn rất dễ đùa, chàng, tại sao nhất định phải giết hấn?”

Nàng không phải là người thời đại này, đối với chuyện động chút là muốn mạng người này, nàng không thể đồng ý, nói nàng ngu muội cũng tốt, nói nàng thiện lương cũng được, nàng thật không thể trơ mắt nhìn một sinh mạng biến mất trước mắt mình, còn có thể bình tĩnh không tiếng động.

Hơn nữa người nọ còn có người nhà phải dựa vào hắn, hắn đã chết, người nhà của hắn làm sao bây giờ?

Lời cầu xin tha thứ trước khi chết của Chu Tiểu Ngưu, khiến cho Hường Tiểu Văn nhớ lại bà nội mình ở hiện đại, mặc dù nàng không có chết, nhưng đối với bà nội mà nói, nàng và chết không có sự khác biệt, một mình bà nội, nhất định cơ khổ không chỗ nương tựa, không biết có thể chăm lo tốt cuộc sống hay không.

Độc Cô Diễm liếc thấy thần sắc cô đơn đau thương của Hường Tiểu Văn, than thở trong lòng. Văn nhi, nàng vẫn còn quá thiện lương, ở quốc gia mạnh hiếp yếu này, quá mức thiện lương, cũng không phải là một chuyện tốt.

Ôm sát nữ nhân trong lòng, để cho nàng hoàn toàn tựa vào ngực của chính mình, hắn nhẹ nói: “Văn nhi, nếu Chu Tiểu Ngưu này là người của Vô Cực Môn, vậy thì không có người thân, hắn mới vừa cầu xin tha thứ, bắt quá là nói dối lung tung thôi, nàng đừng suy nghĩ nhiều quá, Vô Cực Môn trong giang hồ coi như là môn phái cực hung ác, người ở bên trong mặc dù không nhiều lắm, nhưng từng người đều là tử trong tử vong bỏ ra, trong tay mỗi một người cũng không biết dính bao nhiêu máu tanh, người như vậy, nếu bản tướng nhân từ bỏ qua cho, ngày khác sẽ có nhiều người vô tội hơn mất mạng, cho nên Văn nhi, nàng không cần khổ sở.”

Hường Tiểu Văn ngẩng đầu lên, hướng về phía Độc Cô Diễm che giấu mỉm cười. “Diễm, ta không có đau lòng quá mức, chỉ là có chút nhớ nhà mà thôi.” Nàng thực sự chỉ nghĩ đến bà nội mà thôi, hôm nay là ngày nàng kết hôn, nhưng bên cạnh không có một người thân, nghĩ đi nghĩ lại, nàng không khỏi bị thương.

Độc Cô Diễm lẳng lặng nhìn nàng, con người thâm tình làm như muốn khắc Hường Tiểu Văn vào linh hồn thật sâu, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng, nhẹ giọng nói: “Văn nhi, về sau phủ tướng quân chính là nhà của nàng, mà ta và năm bọn nhỏ, đều là người nhà của nàng.”

Hốc mắt Hường Tiểu Văn nóng lên, mắt thấy sẽ bị cảm động đến rơi lệ. Nàng cắn răng nhịn xuống, nặng nề gạt đầu với Độc Cô Diễm. “Ừ, chúng ta vẫn luôn là người một nhà, không xa không rời.”

Độc Cô Diễm khẽ mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt ở khóe mắt Hường Tiểu Văn. “Văn nhi, đừng khóc nữa, giờ lành sắp đến rồi, chúng ta đi ra ngoài đi, bái đường rồi, nàng liền hoàn toàn là người của Độc Cô Diễm ta.”

Hường Tiểu Văn hít hít nước mắt, hờn dỗi đánh Độc Cô Diễm một cái.

Độc Cô Diễm cười lấy khăn cưới ra, đắp lên trên đầu Hường Tiểu Văn, nắm tay nhỏ bé của nàng, dẫn nàng đi tới sảnh trước.

111. Chương 111: Xem Ta Hoàn Toàn Xinh Đẹp

Năm tiểu quỷ không ngồi trong bữa tiệc, mà là ở phía sau bữa tiệc nhìn mọi người bận bịu quỳnh cả lên.

Lão Đại Độc Cô Ly nhìn cả một màu đỏ bao trùm khắp phủ tướng quân, cậu cảm giác thật vui vẻ, quay lưng lại nói với 4 tiểu quỷ phía sau: “Các đệ nói xem, sau khi nhũ mẫu gả cho phụ thân, chúng ta phải gọi nhũ mẫu là gì đây, hay là đổi giọng gọi là mẹ?”

Lão Nhị ngồi ở trên bàn, tay đang cầm quyển sách, ngẩng đầu lên từ tốn nói một câu: “Dù sao cũng chỉ là một cách gọi thôi, cần phân biệt sao, trong lòng bọn ta đã sớm xem nhũ mẫu là mẹ kế rồi.”

Lão Tam từ trên ghế đứng lên, phản bác lời của lão Nhị: “Ách..., nhị ca, lời này của huynh không đúng rồi, cái gì mà xem là mẹ kế chứ, tại hạ đối với nhũ mẫu, so với mẹ ruột còn thân hơn.”

Lão Tứ đang lột đậu phộng, quăng vào trong miệng, nói: “nhũ mẫu ở trong lòng chúng ta, so với mẹ ruột còn thân hơn, ta đã sớm thông đồng làm bậy với người.”

Đối với cách dùng từ kinh hãi của nhũ mẫu, bốn người đã tập mãi thành thói quen, cho nên đến giờ phút này, cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

Tiểu Ngũ không nói gì, trên gương mặt yêu nghiệt nho nhỏ, dường như đang suy nghĩ gì bí mật lắm.

Bốn người nhìn về mặt của Độc Cô Hoa, giật mình.

Lão Đại: “Tiểu Ngũ, có phải là đệ thấy không thoải mái ở đâu không, nói cho đại ca biết, đại ca giúp đệ tìm đại phu.”

Lão Nhị: “Tiểu Ngũ, chẳng lẽ đệ để ý cô nương nhà nào? Yêu quá sớm là không nên, tổn thương tâm hồn đấy.”

Lão Tam: “Tiểu Ngũ, đệ thật sự để ý cô nương nhà nào sao?”

Lão Tứ: “Đứa nhỏ tiểu Ngũ này, tám phần là dối, các huynh không nhìn thấy à, hai mắt nó lơ mờ, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng là dối bụng muốn chết, nào tiểu Ngũ, tỷ tỷ cho đệ hết đám đậu phộng này, không cần khách sáo, ăn đi.”

Tiểu Ngũ thản nhiên nhìn bốn người một cái, không nói gì xoay người rời đi.

Bốn đứa bên này xôn xao, liếc mắt nhìn nhau, rồi rít chạy theo tiểu Ngũ.

Phòng khách, các khách mời đã an vị hết thảy, mọi người bắt đầu ăn ăn uống uống, thảnh thơi có người đi vòng vòng trong phòng khách, bắt đầu mời rượu, không khí rất náo nhiệt.

Tương phản với các bàn náo nhiệt, bàn của Chung Ly Tuyết vắng ngắt.

Hắn uống một hợp rượu, sau đó nháy mắt với ám vệ bên cạnh, ám vệ kia nhận được, rời đi, tất cả đều trong chớp mắt, mọi người không phát hiện ám vệ này rời đi, lại càng không hiểu bọn hắn rời đi làm gì?

Chung Ly Tuyết lại uống một hợp rượu, chẳng qua lần này hắn cầm chén rượu trên tay, miễn cưỡng đứng lên..

Trung tâm của náo nhiệt, một giọng cao hứng vui mừng gọi.

“Mời tân lang ra đây.”

Mọi người dừng động tác, nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy bộ hỉ phục tân lang của Độc Cô Diễm tựa như một làn sương đi tới, chuyển động theo bước đi của hắn, hơi thở lạnh lùng, cao quý uy hiếp tứ phương, hắn ngẩng đầu, thản nhiên nhìn sang bàn Chung Ly Tuyết một cái, khẽ mỉm cười, nụ cười tựa như thiên thần, che đầy vàng thái dương.

Tất cả khách mời ở đại sảnh nhìn Độc Cô Diễm dần dần đi đến, khâm phục không thôi.

“Đây chính là Độc Cô đại tướng quân bách chiến bách thắng của vương triều Ngân Nguyệt ta sao, ngày hôm nay chính là thiên thần giáng thế, thế gian này, rốt cuộc là nữ nhân như thế nào mới xứng với tướng quân của chúng ta đây?”

“Không biết lát nữa có thể thấy mặt tướng quân phu nhân không, nghe nói tướng quân phu nhân quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành, ngay cả đệ nhất mỹ nhân là Tam công chúa cũng không bằng.”

“Hạ quan từng ra mắt tướng quân phu nhân ở tiệc của triều đình, thật sự là dung mạo kia không ai sánh kịp, hậu sinh khả úy”

“Vậy rốt cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ đáng về...rất yêu nước?”

“Không phải vậy, vậy sao có thể phù hợp với chữ xinh đẹp được.”

Độc Cô Diễm đi xuyên qua đám người, những tiếng nghị luận rồi rít lọt vào tai hắn, không khỏi nhú mày.

Vân nhi của hắn, rất nhanh sẽ trở thành thê tử của hắn.

Chung Ly Tuyết nhìn Độc Cô Diễm, trên mặt mang ý cười, nhưng trong ánh mắt lộ toàn sương mù. Hừ, nữ nhân trăm muốn, cho dù là giành, cũng muốn cướp khỏi tay, lần này, trăm cũng không thể buông tay.

“Cho mời tân nương.”

Trong sân, sự chú ý của mọi người lại rơi vào tân nương sắp bước qua cửa.

Bóng dáng Hường Tiểu Văn mảnh khảnh, rớt cục cũng đi ra trong tiếng xì xào bàn tán của mọi người.

Một bộ hỉ phục tân nương tôn lên dáng vẻ thướt tha của nàng, váy dài quét đất, như một đóa hoa nở rộ, hoa lệ cao quý không gì sánh kịp, khăn hỷ đỏ che lấp khiến cho không thể thấy rõ dung mạo của tân nương, nhưng chỉ cần nhìn vào dáng người cao quý, cũng có thể tưởng tượng được.

Bóng dáng hoàn mỹ từ từ lướt qua mọi người, đi đến bên cạnh Độc Cô Diễm, hỷ nương đem đến một dải hoa đỏ đặt giữa tay hai người, để cho bọn họ nắm chặt, tiến về phía cao đường.

Mọi người nhìn màn này, khâm phục

Một bóng dáng xinh đẹp đứng bên cạnh tướng quân, có thể nói là trời đất tạo nên.

Chung Ly Tuyết muốn xóa sạch hai bóng dáng màu đỏ kia, trong mắt càng thêm tối tăm, màu đỏ khiến hấn cảm thấy chói mắt, hận không thể đem màu đỏ này xóa sạch.

“Giờ lành đã đến.”

“Nhất bái thiên địa.”

Độc Cô Diễm cũng Hường Tiểu Văn khom lưng bái lạy.

“Nhị bái cao đường.”

Hường về phía lư hương của cao đường, hai người bái lạy lần nữa.

“Phu thê giao bái.”

Hai người bái nhau.

“Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng.”

Độc Cô Diễm nhẹ nhàng vòng tay qua ôm lưng Hường Tiểu Văn, đưa nàng đi về phía tân phòng.

Bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng cắt đứt bọn họ.

“Độc Cô tướng quân, nếu tất cả mọi người đã tò mò đối với tân nương, không bằng để mọi người nhìn tân nương một chút, thế nào?” Lời của Chung Ly Tuyết giống như là nói giỡn, nhưng về mặt kia, không có ý tứ như vậy.

Mặc dù cách một lớp khăn hỷ không thể thấy rõ, nhưng giọng nói của Chung Ly Tuyết nàng vẫn nghe được rõ ràng.

Cái tên hoàng đế này thật là có sở thích đặc biệt nha, lại muốn tân nương bỏ khăn hỷ trước mặt mọi người, đây không phải là đoạt đi danh tiếng của chú rể sao, cho dù người là hoàng đế, cũng không thể làm chuyện thất đức như vậy.

Lặng lẽ vén một góc khăn hỷ lên, liếc trộm.

Độc Cô Diễm lạnh lùng quay đầu lại, ánh mắt đối chọi với Chung Ly Tuyết : “Hoàng thượng, khăn hỷ của tân nương, đáng lẽ phải nên vén lúc động phòng, nên xin hoàng thượng tha thứ.” Trong lời nói có ý cự tuyệt rõ ràng, nữ nhân của Độc Cô Diễm hấn, chỉ có thể để hấn chạm vào, cho dù là hoàng thượng cũng không thể nhòm ngó.

Dường như Chung Ly Tuyết đã lường trước được Độc Cô Diễm sẽ nói như vậy, hấn cười một tiếng, không nhanh không chậm trêu ghẹo: “Độc Cô tướng quân chẳng lẽ sợ chúng ta cướp tân nương hay sao, hơn nữa, tân nương dưới khăn hỷ không đồng ý sao?”

Chung Ly Tuyết thật sự muốn xem tân nương dưới khăn hỷ, để chứng thực nữ nhân trước mặt có phải Hường Tiểu Văn không.

Theo lý mà nói, người áo đen kia sẽ an bài người đi cướp Hường Tiểu Văn, đến bây giờ đã phải thành công, thân hình tân nương này mặc dù có phần giống Hường Tiểu Văn, nhưng hấn vẫn nghi ngờ.

Chẳng lẽ người áo đen kia lừa hấn? Hơn nữa, chẳng lẽ thuộc hạ của người áo đen không thể cướp người từ tay Độc Cô Diễm?

Đủ loại nghi ngờ khiến cho Chung Ly Tuyết phiền loạn, nếu như tân nương không cướp được thành công, như vậy kế hoạch kế tiếp liền thất bại, hắn chỉ có thể nhìn Độc Cô Diễm ôm mỹ nhân vào lòng.

Độc Cô Diễm là một người thông minh, chỉ một câu nói của Chung Ly Tuyết, hắn đã hiểu tất cả.

Nói vậy, Chung Ly Tuyết cho rằng, Văn nhi bị Vô Cực Môn cướp đi, tính toàn triển khai hành động, nhưng lần này thấy bóng dáng của Văn nhi xuất hiện, cách khăn hỷ, hắn không dám xác định, vì vậy không để ý nghị luận của các khách mời, mạnh miệng yêu cầu Văn nhi bỏ khăn hỷ.

Hừ, đã như vậy, liền để ọi người biết, Độc Cô Diễm ta cũng không phải là con cờ để người ta lừa gạt, trò đùa này, hắn không những không phải là con cờ mà còn là ngược lại, người đánh cờ.

Độc Cô Diễm mỉm cười: “Nếu hoàng thượng cứng rắn muốn xem thê tử của thần, nếu thần không đồng ý, chỉ sợ hoàng thượng sẽ ghi nhớ chuyện này trong lòng, vậy để thần nói với ái thê một tiếng, xem ái thê của thần có nguyện ý bỏ khăn hỷ trước mặt mọi người không.”

Độc Cô Diễm nói xong, nhẹ nhàng vuốt ve lưng Hướng Tiểu Văn, động tác này tuy nhỏ, nhưng cực kỳ tỉ mỉ. Cận thận ghé vào bên tai nàng nói: “Văn nhi đừng sợ, bỏ khăn hỷ ra ọi người xem một chút, thê tử của Độc Cô Diễm ta rốt cục là người như thế nào.”

Lại là một âm mưu mờ ám, tất cả mọi việc nhất định có liên quan đến người áo đen kia, còn nữa, vị hoàng đế này cũng không thú vị, thê tử của người kết hôn cưới nương tử, liên quan gì đến người, xem nào nhiệt gì chứ, bỏ khăn hỷ? Ta khinh, người cho rằng Hướng Tiểu Văn ta là con khỉ trong vườn thú à, để cho các người đem ra làm trò tiêu khiển sao?

Nghiêng đầu nói nhỏ với Độc Cô Diễm: “Diễm, nếu như vậy ta liền bỏ ra, hắc hắc hắc chàng yên tâm, nhất định ta sẽ không làm chàng thất vọng.”

Độc Cô Diễm nghe giọng hưng phấn chợt có một dự cảm bất thường.

Loại dự cảm bất thường kia vô cùng chính xác, quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn.

Biểu hiện tiếp theo của nàng không chỉ...khiến hắn ngây dại mà còn khiến cho khách mời cũng ngây người như phỗng, bị Hướng Tiểu Văn dọa cho sợ.

Ngay lúc mọi người đang chờ đợi, bàn tay nhỏ bé như ngọc cầm khăn hỷ, vươn tay kéo ra rơi vào khoảng không, gió vừa thổi, đem khăn hỷ bay về phía bàn của hoàng thượng, rơi xuống phủ lên mặt hoàng thượng.

Hoàng thượng cau mày, đang muốn xé nát khăn hỷ lại nghe được một loạt tiếng hô nín thở hàng loạt.

Hắn ngẩn ra, trong lòng càng thêm tò mò, vì vậy, khăn hỷ kia bị hắn kéo mạnh, nhìn một màn phía trước, ngay cả người trấn tĩnh như hắn cũng không thoát khỏi việc nín thở.

Mọi ánh mắt của mọi người khóa chặt trên người Hướng Tiểu Văn, lúc này đang dùng hai ngón tay chọc vào lỗ mũi, không có một chút hình tượng kéo lỗ mũi lên, hai cánh mũi hoàn mỹ cong lên, tạo thành miệng giống tiểu trư, hai con mắt vốn là linh động, trong như ngọc cũng liêu mạng trợn trắng về phía trước, sau đó xoay một vòng trước mặt mọi người.

“Heo! Lỗ mũi của người có hai lỗ ~ bị cấm thì người còn treo hai dòng nước mũi ~ heo! Người có mắt đen như mực ~ nhìn qua nhìn lại cũng không thấy được hai bên...”

Giọng nói kỳ dị từ miệng nàng phát ra, khiến cho toàn bộ ánh mắt đợi chờ của mọi người, trong tích tắc này chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, đó chính là...động kinh...

112. Chương 112: Ban Ngày Cũng Động Phòng

Bên trong tân phòng, Hướng Tiểu Văn hơi có chút bất an.

Mới vừa rồi nàng biểu hiện chẳng lẽ không tốt? Chẳng lẽ hoàng đế ép nàng bỏ hỉ khăn, không phải là vì bộ dáng của nàng sao? Nàng một chiêu này xuất thủ, hoàng đế cùng mọi người ở đây không phải là không có thấy rõ ràng bộ dáng của nàng sao, như thế trước hết, Độc Cô Diễm không phải là cũng cao hứng sao?

Vì sao sắc mặt của hắn như vậy, mặt đều kéo đến dài đi.

Rón ra rón rén đi tới, gương mặt Hướng Tiểu Văn lấy lòng nói: “Tiểu Diễm Diễm, chàng cười ta chẳng lẽ không vui sao? Tại sao mặt của chàng kéo đến dài như vậy?”

Độc Cô Diễm thở dài một tiếng, ôm chầm Hướng Tiểu Văn, nhàn nhạt nói: “Vui vẻ, có thể lấy Văn nhi, vì phu làm sao sẽ không vui đây?”

Gạt người, vậy sắc mặt chàng làm gì lạnh như thế

“Nếu vui vẻ, vậy thì cười một cái đi.”

Độc Cô Diễm lẳng lặng nhìn Hướng Tiểu Văn, cuối cùng bật cười.”Văn nhi lẽ nào là nóng lòng động phòng? Yên tâm, đêm động phòng vì phu nhất định sẽ hảo hảo thương nàng.”

Hướng Tiểu Văn run run, sáng giọng: “Độc Cô Diễm, người ta đang theo chàng nói nghiêm chỉnh, chàng không thể nghiêm chỉnh chút sao.”

Độc Cô Diễm ôm sát nàng, tiến tới bên tai nàng thổi hơi nói: “Văn nhi, nàng trách mắng ta như vậy, chỉ sợ ta càng không thể nghiêm chỉnh.”

Hướng Tiểu Văn,

Được rồi, đều là lỗi của nàng.

Khuôn mặt lạnh như băng, lạnh như băng, ánh mắt lạnh như băng, quệt miệng lạnh như băng, lần này chàng nên hài lòng chưa.

Độc Cô Diễm nhéo khuôn mặt giả bộ lạnh như băng của nàng, tà tứ nói : “Văn nhi, ta thích tiếng kêu nhiệt tình của nàng, còn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia của nàng nữa.”

Hừ, người này rõ ràng là chính người, một cái muốn nàng lạnh, một cái lại muốn nàng nóng, chàng cho là đổi tần số máy điều hòa không khí sao.

“Độc Cô Diễm, đừng nhéo ta.”

Được, không nhéo, đổi sờ.

“Độc Cô Diễm, tay của chàng sờ đâu đó, nhanh lên một chút thả ra.”

“Văn nhi, bây giờ là động phòng, nàng không muốn ta làm sao? Ừ?” Tệ hơn, hai tay của Độc Cô Diễm đưa vào bên trong áo Hướng Tiểu Văn, xoa nắn mềm mại của nàng.

“Độc Cô Diễm, chàng bây giờ không thể như vậy, bên ngoài còn có rất nhiều người chờ chàng đi mời rượu, đúng rồi, còn có hoàng đế lạnh như băng kia, Độc Cô Diễm, chàng chẳng lẽ bỏ lại bọn họ mặc kệ, liền đi động phòng?”

Trời ạ, như thế trước hết, đại gia trong lòng đều biết Độc Cô Diễm này rõ ràng đang làm gì sao? Điều này làm cho nàng làm sao chịu nổi, sau này như thế nào gặp người.

Che mặt, được

Độc Cô Diễm một phen ôm chầm vòng eo Hướng Tiểu Văn, đem nàng đè ở trên giường.

Trong con người đều là nồng đậm dục hỏa, vừa gặm cắn Hướng Tiểu Văn, vừa nói giọng khàn khàn: “Văn nhi, bọn họ đều là người hiểu được, chắc chắn sẽ hiểu sự đau khổ của bản tướng, văn nhi, đến đây đi, hảo hảo mà ép vì phu đi.”

Hướng Tiểu Văn giận.

Đưa tay đẩy xuống đầu Độc Cô Diễm đè ở trên người nàng.”Độc Cô Diễm, chàng ít giả bộ đi, bình thường bên ngoài bình tĩnh như vậy, đều là âm mưu hoa lệ nhất sắp trời lên mặt nước, nói đi, chàng không phải là có âm mưu quỷ kế gì chứ?”

Độc Cô Diễm nghe lời của Hướng Tiểu Văn, tán thưởng hôn một cái vào mặt của nàng, ôm nàng ngồi tốt, nhẹ giọng nói: “Văn nhi thì ra nàng cũng có lúc thông minh, không sai, bản tướng quả thật có mưu kế,

người không phạm ta, ta không phạm người, nếu mọi người đều muốn đánh chủ ý đến phủ tướng quân ta, Độc Cô Diễm ta lại há có thể bỏ qua cho.”

Khi nói chuyện, con người Độc Cô Diễm trở nên lạnh như băng. Bất kể một loạt nhân mã, toàn bộ đều ở đây hôm nay một lưới bắt hết, không chừa một mống.

Hướng Tiểu Văn ngơ ngác nhìn Độc Cô Diễm, lẩm bẩm nói: “Tướng quân đại nhân quả nhiên là đồng lão Khương, bội phục, bội phục.”

Độc Cô Diễm thu lại lạnh như băng kia, ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú Hướng Tiểu Văn. “Văn nhi, nàng mới vừa rồi bảo ta cái gì?”

“Phu, phu quân.”

Độc Cô Diễm tà khí nở nụ cười, ghé vào trên mặt đỏ bừng của Hướng Tiểu Văn mút hôn lên. “Nương tử, để cho vi phu thay nàng cởi áo tháo thắt lưng ra đi.” Nói xong, tay kia theo vạt áo của hỉ bào, rồi rút cởi ra.

“Độc, Độc Cô Diễm, chàng thật không cần đi ra ngoài chủ trì tử tịch một cái sao?”

Trong con người Độc Cô Diễm có đạo ánh sáng thoáng qua, sảo túng tức thệ (cơ hội rất dễ qua đi.) Khóe miệng chứa một nụ cười xấu xa, hần một phen ôm chầm thân Hướng Tiểu Văn, đem nàng đẩy đặt vào trên bàn, hỉ bào đỏ thắm bị hần kéo rơi, da thịt tuyết trắng nõn nà như ngọc lộ ra, trên bàn tơ lụa màu đỏ ung dung hoa quý, cũng tại da thịt như ngọc của Hướng Tiểu Văn ẩm đậm đi.

Khuôn mặt tuyệt mỹ trắng nõn hơi nâng lên, bởi vì ngưỡng ngừng, mang theo ửng hồng nhàn nhạt, nàng nhìn Độc Cô Diễm dần dần đè xuống tới, hai tay gắt gao níu ngang hông hần.

Bọn họ làm rất nhiều lần, nhưng lần này ý nghĩa lại bất đồng, cho nên nàng ở trong mong đợi cũng có ngưỡng ngừng.

Độc Cô Diễm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra ửng hồng xinh đẹp, nội tâm rung động, dưới bụng càng thêm nóng lên.

Hần cúi đầu xuống, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của Hướng Tiểu Văn.

“Uhm... “Hơi thở dốc, Hướng Tiểu Văn vòng chặt thắt lưng Độc Cô Diễm.

Cử động này, càng làm cho Độc Cô Diễm sôi trào.

Hần vội vã thoát đi hết thấy quần áo trên người mình, động tác trong tay vô cùng yêu thương vuốt mỗi một phiến da thịt của nàng, nghe nàng rên rỉ, toàn thân của hần nóng đến giống như lửa đốt.

Hướng Tiểu Văn thì tại lúc Độc Cô Diễm yêu thương, phủ xuống thở dốc không dứt, những thanh âm kia lại bị Độc Cô Diễm cuồng hôn nuốt đi xuống.

Một ngón tay tiến vào, xâm nhập vào bên trong thân thể của Hướng Tiểu Văn.

“Uhm... Ừ...”

Độc Cô Diễm nghe thanh âm mê người kia, ánh mắt sâu hơn. Cảm nhận được Hướng Tiểu Văn đã làm xong tất cả chuẩn bị, vì vậy hần không hề chờ đợi nữa.

Nâng lên hai chân Hướng Tiểu Văn, chậm chạp mà rất chính xác tiến vào nàng.

“A...”

“Ngao...”

Hai người cũng đồng thời phát ra một đạo tiếng la, Độc Cô Diễm đỏ mắt, điên cuồng triển khai thể công.

Lúc triển miên, hần thật sâu cảm giác được vẻ đẹp của nàng, nàng giống như một đóa hoa, cực hạn đối với hần nở rộ, hơi thở đầm ấm, làm hần cơ hồ điên cuồng đến chóng đờ không được.

“Oh... Hừu hừu... R... O... O... M...”

Hương Tiểu Vân bị kỹ thuật cao siêu của Độc Cô Diễm làm cho hỗn loạn, nghe một trận thanh âm này của Độc Cô Diễm, nhất là câu cuối cùng bốn từ kia tương tự với phát âm chữ Anh mẫu.

Nàng không khỏi dò xét ngẩng đầu lên, hướng về phía Độc Cô Diễm vô lực hô: “Mẹ nó, Độc Cô Diễm không nghĩ tới chàng có tài như vậy, tiếng kêu này của chàng làm sao gọi ra tới”

Cái này là niên độ nhất kinh điển tiếng ‘ gọi, giường ‘.

Độc Cô Diễm đang nỗ lực gắng sức, động tác phía dưới hơi ngừng lại, ánh mắt lạnh buốt nhìn Hương Tiểu Vân, khóe môi giương lên, tà tứ nói : “Vân nhi, làm cái này mà vẫn còn khí lực nói chuyện, xem ra vi phu còn cần nỗ lực hơn.”

đã che giấu

Độc Cô Diễm hoàn toàn không có ý dừng, đùa giỡn cái gì, đều đến chỗ máu chốt lên, dừng lại không phải là muốn tánh mạng của hần sao.

Bên trong phòng, từng tiếng làm người ta đỏ mặt tim đập nhanh truyền ra, bọn hạ nhân đi ngang qua nghe được, cũng rớt rít đỏ bừng mặt chạy đi, trong lòng thầm than, tướng quân của bọn họ, quả nhiên cường đại...

113. Chương 113: Bí Mật Của Tiểu Ngũ

Tiền thính, các tân khách đợi đã lâu, không thấy bóng dáng Độc Cô Diễm, thần sắc mọi người không khỏi giật mình, trong lòng thầm nghĩ: tướng quân này chẳng lẽ nôn nóng như vậy, lúc này liền động phòng luôn rồi?

Chung Ly Tuyết nghe mọi người nhỏ giọng nghị luận, chén rượu cầm trong tay bị hần dùng lực bóp nát, tiếng vang đột ngột kia, làm cho tất cả mọi người có mặt đều im lặng, nhất thời, bữa tiệc an tĩnh đến có chút đáng sợ

Ám vệ mới vừa rời đi giờ phút này đi tới bên cạnh Chung Ly Tuyết, ghé vào bên tai Chung Ly Tuyết không biết nói cái gì, sắc mặt Chung Ly Tuyết khẽ biến, mơ hồ có thể nhìn thấy mấy phần tái nhợt cùng lửa giận.

Mọi người vừa ngẩn ra, trong lòng thầm nghĩ, hôm nay hoàng thượng thật giống như có chút không đúng, tâm tình cũng phong phú quá lớn, cùng hoàng thượng tự tin trấn định thường ngày có chút khác biệt

Chung Ly Tuyết nghe xong ám vệ nói, nhúu mày lạnh giọng hỏi: “Người nhìn rõ ràng?”

Ám vệ kia cúi đầu, khuôn mặt lạnh như băng vẫn không có vẻ mặt.”Hoàng thượng, chuyện này không sai được.”

Chung Ly Tuyết âm thầm cắn răng. Được, rất tốt, tên áo đen kia, Độc Cô Diễm, lần này tổng thể trầm thua, bất quá đây chỉ là mới vừa bắt đầu thôi, các người chờ đi. Ngẩng đầu hướng về phía bốn ám vệ sau lưng lạnh lùng nói: “Hồi cung.”

Mọi người nhìn bóng lưng Chung Ly Tuyết tức giận rời đi, kinh ngạc càng sâu.

“Hoàng thượng thế nào liền vội vã đi? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?”

“Không biết được, nhìn sắc mặt hoàng thượng tựa như bị người tính toán, ta nghĩ cũng không có chuyện gì tốt.”

“Chẳng lẽ cùng tướng quân có liên quan sao?”

“Cũng... Không thể nào?”

Chung Ly Tuyết ra khỏi tiền thính, đi ở trên hành lang chín khúc, hai mắt thăm giấu giờ khắc này tất cả đều là ngập trời sát khí, hần đường đường vua của một nước, trên ngôi cửu ngũ, lại bị người ta biến thành khí chạy tới đùa bỡn, chuyện này làm sao tránh cho hần không tức hận.

Mới vừa rồi hắc phái ám vệ đi, là liên lạc với trợ thủ của tên áo đen kia phái tới, nhưng ám vệ trở lại nói cho hắc biết, cả phủ tướng quân, căn bản cũng không có trợ thủ đồ bỏ kia, cái gọi là ám hiệu cũng dùng không dưới mười mấy lần, chính là không một người nào ra mặt tiếp ứng. Lại nói, hạ độc theo lời tên áo đen kia để cho người phủ tướng quân toàn bộ trúng độc, căn bản cũng chưa từng có sự việc như vậy. Trong thời gian ngắn ngủi ám vệ kia rời đi, chỉ thấy không dưới mười mấy trạm gác ngằm ở trong phủ tướng quân của Độc Cô Diễm, nếu như không phải là võ công của bọn họ cao, hơn nữa nhờ có phương pháp tránh né hơi thở đặc thù của họ, bằng không sớm đã bị phát hiện.

Ám vệ trong lòng thấy khác thường, liền lập tức trở lại bẩm báo Chung Ly Tuyết.

Vốn là kế sách của Chung Ly Tuyết cùng người áo đen là như thế này, người áo đen đáp ứng giúp một tay giải quyết tất cả thế lực trong phủ tướng quân của Độc Cô Diễm. Đối với thế lực trong phủ tướng quân, Chung Ly Tuyết mặc dù là hoàng thượng, nhưng cả binh quyền Ngân Nguyệt vương triều cơ hồ đều ở trong tay Độc Cô Diễm. Hơn nữa sau lưng Độc Cô Diễm có một tổ chức lợi hại, khiến cho hắc mặc dù không cam lòng, cũng không dám đường đột đắc tội. Vụng trộm chơi chút âm tà thì hắc không sợ, nhưng nếu là mang lên mặt bàn, hai người trở mặt, chỉ sợ Ngân Nguyệt vương triều sẽ có một cuộc họa kiếp, đối với điểm này, Chung Ly Tuyết thật sâu sợ hãi, cho nên chỉ có thể nhờ người áo đen kia giúp một tay.

Mà người áo đen kia là nói sẽ ở trước lúc bãi đường giúp hắc cướp đi Hưởng Tiểu Văn, không để cho nàng cùng Độc Cô Diễm bãi đường, lại còn nói, hắc sẽ vừa cướp đi tân nương đồng thời hạ độc thủ, để cho tất cả mọi người trong phủ tướng quân trúng độc không thể hành động, rồi sau đó lại phái mười mấy tên thiên hạ tuyệt đỉnh cao thủ cùng tiếp ứng, nhất cử đánh chết Độc Cô Diễm.

Tất cả kế hoạch đều là thiên y vô phòng *, nhưng Chung Ly Tuyết thế nào cũng không nghĩ đến, đến lúc hành động, người áo đen này lại bày cho hắc một trận ảo.

* thiên y vô phòng: không chê vào đâu được

Chung Ly Tuyết càng nghĩ càng giận, đưa tay hung hăng đánh vào trên lan can hành lang dài, oanh một tiếng, lan can kia vỡ thành nhiều đoạn.

Bốn ám vệ sau lưng thần sắc lạnh như băng không thay đổi, nhưng đôi mắt đã thoáng qua sợ hãi.

Chung Ly Tuyết thu hồi tay, cất bước tính toán rồi đi phủ tướng quân thì đột nhiên, trong không khí bay tới nhàn nhạt mùi thơm, loại mùi thơm này rất dễ ngủ, Chung Ly Tuyết đại lực hít một hơi mùi thơm kia, hỏa khí tức giận cuối cùng ép xuống, hắc ngẩng đầu, nhìn phương hướng tân phòng một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, sải bước rời đi.

Bốn ám vệ bên cạnh cũng theo sát rời đi.

Ngay khi bóng dáng của bọn họ hoàn toàn biến mất nơi cuối hành lang dài, một mặt bóng đen giống như U Linh từ phía sau bóng cây đi ra, dưới ánh mặt trời, người này mang diện cụ đồng bên ngoài tản ra kim quang quỷ dị, khóe môi thật mỏng, lạnh lùng cong lên, giương lên một nụ cười giễu cợt hình cung.

Chung Ly Tuyết, người thật cho là bốn tôn sẽ giúp người sao? Nói cho người biết, kể liên hoàn vừa ra này, bất quá là trò chơi vui đùa một chút bốn tôn bởi các người mà thôi. Bốn tôn không ưa cái gọi là tình nghĩa huynh đệ trong mắt các người, bốn tôn muốn phá hư nó, vốn tưởng rằng tình nghĩa các người thật sự thâm sâu, hôm nay xem ra, cũng bất quá chỉ có thế.

Kế tiếp, bốn tôn muốn xem các người càng đấu chết đi sống lại, đến khi hai người các người lưỡng bại câu thương, bốn tôn sẽ tái xuất hiện, cướp đi nữ nhân khiến cho các người tranh đoạt. Trong cơ thể các người đều đã bị bốn tôn hạ độc, nói vậy tất cả chuyện này sẽ rất thú vị.

Môi mỏng cười dửng dưng xuống, ánh mắt lạnh như băng tựa như quét về phía tân phòng kia một cái.

Cửu Anh, người thật đã quên chuyện trước kia sao? Hay là...

Người áo đen muốn xoay người rời đi, cũng tại lúc này một đạo giọng trẻ con lạnh lùng vang lên.

"Người nói người sẽ không hại phụ thân, người gạt con." Độc Cô Hoa đứng ở trên hành lang dài, khuôn mặt yêu nghiệt là tức giận cùng áy náy, ánh mắt của cậu không nhúc nhích nhìn người áo đen thần bí, có uất ức cùng với ẩn nhẫn ưu thương.

Người áo đen dừng bước lại, chậm rãi quay đầu nhìn Độc Cô Hoa, lúc bốn mắt nhìn nhau, con ngươi người áo đen lại trở nên nhu hòa.

Hắn mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Hoa nhi, con không phải là hận ông ta sao?”

Thân thể Độc Cô Hoa cứng đờ, nắm tay nhỏ bé quay đầu đi, không trả lời.

Cậu hận sao? Thật ra thì... Cậu vẫn không có hận quá, chẳng qua là muốn tranh thủ phụ thân yêu mến, cậu mới có thể biến thành như vậy, nhưng bây giờ phụ thân rất thương bọn chúng, trong ngày thường luôn là dành thời gian bồi bọn chúng. Từ lần trước nhũ mẫu cùng phụ thân tranh chấp cậu đã hiểu, thật ra thì phụ thân cũng không phải là oán hận cậu, mà là không biết nên dùng phương thức gì đối mặt cậu thôi, cho nên mới phải lạnh lùng như vậy. Nhưng hôm nay, phụ thân đối với cậu không hề lạnh lùng nữa, phụ thân hết thấy đều là thương yêu, đối mặt yêu thương như vậy, cậu tuyệt không cho phép người khác tổn thương phụ thân, coi như là ông ta cũng không được.

Người áo đen thấy Độc Cô Hoa trầm mặc không dứt, hắn cất bước đi tới, một tay ôm Độc Cô Hoa vào trong ngực, ôn nhu nói: “Hoa nhi, con tại sao có thể không hận ông ta? Nếu như không phải là ông ta, con sẽ không mất mẹ, lại càng không bị khí độc kia giết hại, Hoa nhi, mặc dù con chỉ có gần ba tuổi, nhưng sư phụ biết con rất thông minh, tất cả chuyện này, chẳng lẽ con còn nhìn không hiểu sao. Trong mắt Độc Cô Diễm, trọng yếu vẫn là nhũ mẫu đó thôi, ông ta từng đáp ứng con cả đời không lập gia đình, nhưng hôm nay ông ta lại phong phong quang quang lấy vợ, Hoa nhi, con có thể nào không hận ông ta?”

Người áo đen nói xong, tâm tình không còn là lạnh như băng không thay đổi nữa, mà là kịch liệt phập phồng.

Độc Cô Hoa sắc mặt trắng nhợt, cúi đầu thật lâu không nói, sau một hồi, cậu ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn người áo đen “Sư phụ, con không hận ông ấy, sư phụ, người đã từng đáp ứng Hoa nhi, chỉ cần chuyện Hoa nhi không thích, sư phụ cũng sẽ không làm, sư phụ, bây giờ còn giữ lời sao?”

Đôi mắt đen nhánh kia, lúc này cũng là kiên cường như vậy nhìn người áo đen.

114. Chương 114: Gian Phu Dâm Phụ

Bóng dáng người áo đen hơi chấn động một cái, mắt nhìn chằm chằm Độc Cô Hoa, thật lâu không thể nói.

Lát sau, hắn nhếch môi cười, chậm rãi nói: “Hoa nhi yên tâm, sư phụ sẽ không lừa gạt Hoa nhi.” Nói xong, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà của Độc Cô Hoa, buông hắn xuống, tung người rời đi.

Nháy mắt sau khi người áo đen rời đi, bốn tiểu quỷ liền chạy đến.

Lão Đại Độc Cô Ly liếc Độc Cô Hoa thần sắc ưu thương, vỗ vỗ đầu vai nho nhỏ của cậu, hô: “Tiểu Ngũ, đệ cứ để cho bọn huynh tìm mãi, một mình chạy tới nơi này ngây ngốc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lão Nhị Độc Cô Khuynh an ủi vỗ vỗ đầu vai Độc Cô Hoa, bộ dáng kia thật giống như cậu biết cái gì, rồi lại giống như không hoàn toàn biết. “Tiểu Ngũ, chúng ta đều là người một nhà, có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng.”

Lão Tam Độc Cô Phi nhìn Tiểu Ngũ, đang muốn nói chuyện, lại liếc thấy lan can bị bể một phần mà cậu ta đang cầm trong tay, lớn tiếng nói: “Ôi mẹ nó, Tiểu Ngũ, lúc nào đệ luyện được thần công lợi hại như vậy rồi, lan can này lại bị đệ đập bể? Dạy tại hạ, dạy tại hạ đi.”

Lão Tứ Độc Cô sương gờ Độc Cô Phi một cái. Mắt trợn trắng quát: “Mẹ nó, lão Tam huynh thật thô lỗ, có thể không cả ngày treo võ công ở trong miệng được không, vừa nhìn lan can này cũng biết bị sét đánh rồi, huynh còn nói là tiểu Ngũ làm, thật là không có não.”

“Muội làm gì luôn gờ ta, nếu không phải nể tình muội là nữ nhi, tại hạ đã sớm đánh muội.”

“Đánh huynh thì thế nào, nói nữa đi, nói nữa muội đánh nữa.”

Độc Cô Hoa nhìn hai người ồn ào này, miệng nhếch lên, cười nói: “Đừng đánh, đi thôi, chúng ta đi náo động phòng.”

Bốn người rói rít đưa mắt rơi vào trên người Tiểu Ngũ.

Lão Đại cười nói: “Lúc này mới giống Tiểu Ngũ của chúng ta”

Lão Nhị: “Ừ, Tiểu Ngũ nên như vậy, ưu thương không thích hợp với đệ.”

Lão Tam: “Đúng, Tiểu Ngũ phúc hắc luôn là một bộ dáng rất đáng đánh đòn.”

Lão Tứ: “Còn chờ gì nữa, chúng ta đi nhanh đi, nếu bỏ lỡ, liền không thấy được cảnh phần khích lúc động phòng.”

Tân phòng, Độc Cô Diễm vẫn đang liều mạng triển khai chiếm đoạt, thanh âm mặt hồng tai đỏ này, không chỉ là của tân phòng, ngay cả năm tiểu quỷ trên đường đá xanh nhỏ cách xa xa cũng nghe được.

“Ừ... A... Độc Cô Diễm, dừng lại... A... Ta không được...”

“Vãn nhi, nàng làm được... Hừ... Oh...”

Năm tiểu quỷ kinh ngạc, rói rít nhìn thẳng mắt nhau.

Lão Đại mặt kinh nghi: “Đây là thanh âm gì?”

Lão Nhị một bộ bình tĩnh: “Thanh âm thống khổ.”

Lão Tam ra vẻ suy tư: “Có chút giống thanh âm tẩu hỏa nhập ma khi luyện công.”

Lão Tứ mắt tròn trắng: “Ta khinh, các huynh có thể bình thường chút không, đây là kêu, thanh âm của giường, đi nhanh lên một chút, phụ thân và nữ mẫu đang trình diễn tiết mục đặc sắc tuyệt luân rồi, không thể bỏ qua.”

Lấy Độc Cô sương cầm đầu, bốn tiểu quỷ rói rít đuổi theo.

Độc Cô Hoa đi ở phía sau nhàn nhạt nói: “Cài này không chỉ là thanh âm rên rỉ thôi đâu, còn có thanh âm phụ thân tiến công.”

Lão Tam quay đầu lại nhìn Độc Cô Hoa một cái. “Tiểu Ngũ đệ đang nói thầm gì đó, mau lên..., lão Tứ nói phần khích không thể bỏ qua kia.”

Bên trong tân phòng, Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Vãn trần trụi ôm nhau, chân bắt chéo chân, tay cầm tay, tư thế quỷ dị, thanh âm xa hoa.

Độc Cô Diễm ôm eo Hường Tiểu Vãn, điên cuồng chạy nước rút.

Hường Tiểu Vãn ở dưới hằn, trừ thở dốc vẫn là thở dốc, thỉnh thoảng còn có thể phát ra một câu hai thanh âm.

“Độc Cô Diễm, chàng rút cuộc muốn bao lâu mới được.” Nàng tính một chút, tên biến thái này đã dày vò một thời gian rồi, chẳng lẽ hẳn tính toán dày vò đến những khách kia tự đi hết sao.

Nếu chuyện này truyền đi, thật mất mặt, tân nương như nàng có thể bị truyền thành họa thủy hay không?

Trên mặt Độc Cô Diễm mồ hôi chảy xuống, ánh mắt nóng bỏng nhìn Hường Tiểu Vãn. “Vãn nhi, không vội, hôm nay là ngày động phòng của chúng ta, vi phu nhất định phải hảo hảo biểu hiện một phen.”

“Ừ... Độc, Độc Cô Diễm, chàng, chàng muốn tiêu hao hết sức lực trong một lần sao? Mẹ nó, chàng không vội, ta gấp, hành hạ như thế nữa, hai chân bị phế thì làm sao bây giờ.”

“Tiêu hao?” Độc Cô Diễm nghi ngờ vặn lông mày, nhưng động tác trên người không có dừng lại. Xong, xong, xong.

Hường Tiểu Vãn vừa thở dốc, vừa cắn răng nói: “Chính là ý tứ dùng xong hết một lần, mẹ nó, chàng có phải tính làm ta tàn lụn trong hôm nay không.”

Lời nói to gan của Hường Tiểu Vãn, lại hung hăng kích thích Độc Cô Diễm, gào thét một tiếng, hoàn toàn tiến vào trạng thái điên cuồng, chiếm đoạt, hung mãnh khiến Hường Tiểu Vãn căn bản không thể suy tư nữa.

Bên trong tân phòng, đầy phòng đều là loại thanh âm làm người ta ngại ngùng này.

Ngoài cửa, năm tiểu quỷ rón ra rón rén nghe, lão Tứ to gan nghe động tĩnh càng lúc càng lớn bên trong, vì vậy bé lên lên đẩy cửa ra, tính toán đi vào thấy rõ tình cảnh thật.

Độc Cô sương lặng lẽ đi vào phòng rồi, lão Đại Độc Cô Ly sau lưng do dự một chút, cắn răng một cái, cậu cũng sờ soạng đi vào theo, ba tiểu quỷ sau lưng cũng đều noi theo rón ra rón rén mà thẳng đi vào.

Thanh âm XX “này nọ í í í” kia, Độc Cô sương đi vào rồi, còn nghe rõ hơn.

Độc Cô Sương cuồng nhiệt nhìn chăm chăm một màn trên giường, máu mũi thiếu chút nữa phun ra ngoài. Ôi mẹ nó, người thật nha, quả nhiên là độc sách không so bì được, oa, nhìn tư thế tiến công tráng kiện của phụ thân, thật hoa lệ, quả thật còn lạnh hơn cả lãnh công.

Không nghĩ tới phụ thân cởi quần áo lại là cầm thú, bắt quá, phụ thân mặc quần áo cũng không kém, nói dễ nghe lắm cũng là một người mặt người dạ thú.

Ta khinh, nhũ mẫu người này không nhìn ra, lại là tiểu thụ mềm mại đáng yêu không xương phong tình, he he, nhìn nhũ mẫu kia mị nhãn như tơ, lại nhìn đầu vai lay động, cùng với cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi phát ra tiếng kêu, quả thực còn làm người ta mất hồn hơn những tiểu thụ kia, nhũ mẫu, người thật là một cực phẩm.

Độc Cô sương vừa tiến đến, hai con mắt cũng chưa từng chớp, lúc này căn bản quên mình là đang nhìn lên, lại cất bước gần giường hẹp, hai tay chống cằm, mặt say mê xem xét.

Bốn tiểu quỷ sau lưng, thầm đổ mồ hôi lạnh, mẹ nó, lão Tứ muội thật háo sắc, nhìn gần như vậy, ngộ nhờ bị phụ thân phát hiện làm sao bây giờ?

Bất quá nghĩ là nghĩ như vậy, bốn tiểu quỷ cũng là mặt ngạc nhiên nhìn chăm chăm từng màn trên giường.

Lão Đại nhìn một chút, hơi nghi ngờ. Trong lòng thầm nghĩ: nhũ mẫu thoát nhìn thật là thống khổ, nhưng tại sao phụ thân lại là bộ dáng vui vẻ như vậy?

Lão Nhị lấy tay che miệng, trong mắt có một đạo ánh sáng thoáng qua. Đây chính là song tu có thể khiến cho người bay bay như tiên trong truyền thuyết sao?

Lão Tam mặt sùng bái, đáy lòng thoáng qua kiên định. Đây nhất định là phụ thân và nhũ mẫu đang lên lên luyện thần công, hừ, hôm nay bị tại hạ thấy được, về sau tại hạ cũng luyện, bất quá hình như phải tìm một nữ nhân, tìm ai đây?

Tiểu Ngũ bình tĩnh nhất, hẩn liếc hai cổ thân thể trên giường, bắt đầu xoi mói một phen ở trong lòng. Vóc người phụ thân không kém, cường tráng có lực, lại không mất đường cong, là thượng phẩm. Nhũ mẫu không tồi, mềm dẻo có thừa, mị mà không tục, cũng là thượng phẩm, không tệ, không tệ, phụ thân và nhũ mẫu quả là một đôi gian phu dâm phụ trời sinh. (tác giả , có người dùng từ như vậy sao, phải kêu là trai tài gái sắc)

115. Chương 115: Dục Vọng Không Được Thỏa Mãn

Độc Cô Diễm vẫn hy sinh quên mình như cũ, dưới sự nghi ngờ của Hường Tiểu Văn vươn mình đứng lên.

Ánh mắt Độc Cô Sương nhìn xuống phía dưới, rơi vào một nơi, bé kinh hãi, thiếu chút nữa hét âm lên.

Bốn tiểu quỷ sau lưng cũng tranh thủ rón rén tiến đến mép giường, nằm bò trên mặt đất, đồng loạt tò mò nhìn chăm chăm lên trên giường.

Ánh mắt của tất cả đều rơi vào một vật không ngừng động đập phía trên.

Lão Đại đầy mồ hôi, vật này sao lại nhìn quen thế nhỉ?

Lão Nhị , là một thanh kiếm thật to.

Lão Tam kinh ngạc, thật là ám khí lợi hại.

Lão Tứ điên cuồng, không gì sánh bằng tiểu hoàng qua

Tiểu Ngũ im lặng, dường như suy nghĩ khác.

“Oh...hừ...ngao...a...”Loại tiếng kêu giống thú này phát ra từ Độc Cô Diễm.

“Ư...a...ngô...nga...”Loại tiếng khóc này phát ra từ Hướng Tiểu Văn.

Đang lúc hai người tiến vào cảnh đẹp thì Hướng Tiểu Văn lơ đãng đảo mắt qua, vừa đúng lúc nhìn thấy năm đôi mắt tò mò không dứt.

Trong giây phút đó, từ trong hỗn loạn nàng cũng tỉnh lại, lớn giọng gào hét cỡ: “A...”

Thần sắc Độc Cô Diễm quái dị: “Văn nhi à, cho dù công phu kéo dài thời gian của vi phu có khá hơn nữa cũng không tới mức để cho nàng phát ra loại âm thanh giống như sắp chết vậy chứ?”

Độc Cô Diễm cười xong, cười lắc đầu một cái, đang định triển khai tấn công điên cuồng, lại liếc thấy năm đôi mắt kinh ngạc liên tục.

Độc Cô Diễm sửng sốt, ngay sau đó là cảm giận ngút trời.

“Cút...”

Năm tiểu quỷ bị Độc Cô Diễm rống dọa sợ một chút, từng khuôn mặt nhỏ trắng bệch, nhưng cũng ráng can rằng, không chịu rời đi.

Trên giường hẹp, lần đầu tiên Hướng Tiểu Văn cùng Độc Cô Diễm nhìn thấy trường hợp này, nhất thời không biết nên làm như thế nào.

Hướng Tiểu Văn phía dưới Độc Cô Diễm, toàn thân đỏ bừng giống như là bị đánh máu chó, nàng kéo chăn bên cạnh sống chết che mặt.

Độc Cô Diễm, chàng biến thái, bảo chàng sớm làm cho xong đi, chàng còn không chịu nghe hết lần này đến lần khác, lần này hay chưa, bị hù như vậy, hết dám ý kiến, sợ hãi chưa, đáng đời...

Ách, không đúng, ta cũng là người bị hại, Độc Cô Diễm trời đánh.

Hướng Tiểu Văn vừa xấu hổ vừa giận, toàn bộ lửa giận trút lên người hắn, tay nàng duỗi ra, cầm Tiểu Diễm của hắn, định rút ra.

Nhưng ngay lúc đó, giọng Độc Cô Diễm vừa thống khổ vừa vui vẻ vang lên: “Văn nhi, đừng động.”

Hướng Tiểu Văn nghe được lời nói điên cuồng của Độc Cô Diễm, nàng giật mình không dám động đậy.

Biến thái, cảm thú,...đã vậy...đã vậy...vẫn còn dám động đậy, chàng nhấn một tý thì chết hả, chàng cứ động đậy như vậy, ta làm sao bây giờ aaaaaaaaaaaaaa

Năm tiểu quỷ thấy Độc Cô Diễm không để ý đến bọn chúng, thỉnh thoảng lại làm chuyện mới vừa rồi, bọn chúng hơi ngạc nhiên.

Trong lòng thầm nghĩ, quả không hổ danh là phụ thân hào hoa phong nhã, dưới năm ánh mắt sắc bén như thế, phụ thân vẫn có thể bỏ qua được, bội phục, thật bội phục.

Trên mặt năm đứa trẻ thoáng qua sự kiên định, nếu phụ thân đã có thể hy sinh như vậy, bọn chúng là con của phụ thân, làm sao có thể để cho phụ thân thất vọng được, nhất định phải chăm chú nhìn, nói không chừng đây là phụ thân đang chỉ dạy cho bọn chúng.

Lão Đại nhìn hồi lâu, thật sự là càng nghi ngờ, lên tiếng hỏi: “Nhũ mẫu, sao người cùng phụ thân không mặc quần áo?”

Bị nhắc đến tên, miệng lưỡi Hướng Tiểu Văn cũng run lên, ngượng ngùng cười một tiếng: “Cái đó, ta với phụ thân con đang luyện công, hắc hắc hắc...”

“Luyện công? Nhũ mẫu, cái này có phải là sở vị đích niên hạ công không?” Lão Nhị rất có hứng thú hỏi. Cậu từng nghe lão Tứ nói qua một lần, không biết có phải hay không.

Mặt Hường Tiểu Văn co quắp: “Cái đó, cái đó...”

Độc Cô Diễm, chàng biến thái, chàng vẫn còn động đây được sao, đồ mặt người dạ thú, rõ ràng là chàng đang dạy hư hại tử, phá hoại mầm non của tổ quốc, chàng còn không chịu lên tiếng giải thích sao, ô ô có loại cha như vậy sao trời?

“Cái gì mà niên hạ công, nữ mẫu đang luyện chính là cấp mô thần công trong truyền thuyết, huynh không thấy hai chân nữ mẫu cặp vào hông phụ thân sao?” Lão Tam rất đặc ý phản bác lời lão Nhị, đối với võ học, cậu hiểu rất rõ, lúc này phụ thân và nữ mẫu không phải là đang luyện loại thần công đó hay sao.

Trên mặt Hường Tiểu Văn tràn đầy hắc tuyến, cộng thêm co quắp không dứt.

Độc Cô Diễm cảm nhận được Hường Tiểu Văn đang co quắp, trên mặt rất đặc ý.

Hường Tiểu Văn liếc mắt, trong lòng âm thầm mắng. Dựa vào cái gì mà đặc ý chứ, tiểu gia ta co quắp là tại bị lời nói của con trai chàng làm cho chấn động, không phải là công lao của chàng sao.

Nhưng mà ý nghĩ kia vừa mới hiện lên liền tan vỡ. Toàn thân...cảm xúc của nàng từ từ được khơi dậy.

Nàng nhẫn, nhẫn nhẫn Độc Cô Diễm cũng không bỏ qua cho nàng, hoàn toàn không thèm để ý năm tiểu quỷ, ác ý nói bên tai nàng: “Văn nhi, nàng thật là nhạy cảm.”

Nói cái rắm, bị năm ánh mắt nhìn chằm chằm, là người có thể không nhạy cảm hay không.

Lão Tứ nhìn về phía mấy tiểu quỷ kia liếc mắt quát: “Hừ, các huynh không thấy rõ ràng là nữ mẫu luyện cầm nã thủ hay sao, không thấy nữ mẫu nắm tiểu hoàng qua của phụ thân à...”

Bản “hủ nữ thiên hạ” cũng có một chiêu này mà, xem ra quyển sách này chính là do nữ mẫu biên soạn từ xưa, tiểu thụ người kể rất giống phụ thân, thì ra là nữ mẫu bị nghiền ép, cho nên rất có tinh thần tính toán phản pháo.

Hường Tiểu Văn điên cuồng, chỉ muốn ngửa mặt lên trời kêu: “Rất H rất bạo lực.”

Tiểu Ngũ chỉ bình tĩnh nhìn về phía hai người, mỉm cười nói: “Cái gì mà tiểu Hoàng qua. Rõ ràng là tiểu kê kê của phụ thân.” (Thiên Di: tiểu kê kê: con chim nhỏ)

Hai mắt Hường Tiểu Văn trợn ngược, ngay lúc định nói gì đó, cũng ngay lúc Độc Cô Diễm điên cuồng tấn công phía dưới, ngắt đi.

Độc Cô Diễm nhanh chóng kéo y phục khoác lên người, lại dùng chân đạp Hường Tiểu Văn, sau đó đứng trước mặt năm tiểu quỷ nhìn bọn chúng chằm chằm.

Da đầu năm tiểu quỷ tê dại, thậm chí kêu không tốt.

Bắp chân nhũn ra, đang muốn chạy đi lại bị hấn đưa tay ngăn lại, cửa đóng chặt, năm tiểu quỷ nhìn hấn đang nổi giận đùng đùng, mặt run lên, đẩy lão Đại lên đầu, rón rén xoay người lại, cười với hấn.

Lão Đại: “Hắc hắc phụ thân thật là giỏi.”

Lão Nhị: “Phụ thân rất mạnh mẽ.”

Lão Tam: “Phụ thân thần công thiên hạ vô song.”

Lão Tứ: “Phụ thân cùng nữ mẫu vạn sự vô cương.”

Tiểu Ngũ: “Phụ thân không phải là người bất mãn muốn phát tiết trên người chúng con đấy chứ? Phụ thân, con, chúng con, chúng con vẫn còn là con nít.”

Vốn là đang nổi giận đùng đùng, lại nghe được mấy lời kinh hãi thế tục của năm tiểu tử kia, hấn cảm giác như mình bị hất cả chậu nước đá vào mặt, tức giận biến mất hoàn toàn, thay vào đó là bất đắc dĩ thở dài.

Khoát tay một cái, hướng về phía năm tiểu quỷ không thể làm gì nói: “Các con ra ngoài đi.”

Năm tiểu quỷ vui mừng: “Dạ phụ thân.” Xoay người nhấc chân bỏ chạy.

116. Chương 116: Yêu Nghiệt Chuyển Thế

Ngày thứ hai, sự tích vinh quang của Độc Cô Diễm ném tân khách ngồi đầy bàn bên ngoài, ban ngày động phòng, truyền khắp cả Ngân Nguyệt vương triều.

Trà lâu, quán cơm, thậm chí phố phường đủ chỗ, ba bà cô, năm bà thím, sáu lão nương sau khi ăn xong nói chuyện, tất cả đều không thể rời bỏ đoạn này. Thậm chí, có người đem Hường Tiểu Văn truyền thành hồ ly tinh chuyển thế, ngay cả Đại tướng quân thiết huyết vô tình kia cũng bị mị thuật của nàng câu hồn.

Bên trong phủ tướng quân, đề tài này cũng rất hấp dẫn.

Phòng bếp, Hường Tiểu Văn mới vừa đi tới cửa, liền nghe đến bên trong truyền ra thanh âm của hai nữ nhân.

“Ai, các người ngày hôm qua có nghe hay không a.”

“Thanh âm lớn như vậy, làm sao có thể không nghe thấy.”

“Ta đoán phu nhân nhất định hai chân mềm đến không ra khỏi giường được đó.”

“Ta xem chưa chắc, người không nghe trên phố những người đó nói sao, phu nhân là hồ ly tinh chuyển thế, công phu rất cao, tướng quân há là đối thủ của nàng ta.”

“Thật có chuyện này ư.”

“Tám chín phần mười, người có thấy người đẹp như thế sao, người xem phu nhân không chỉ là đẹp, còn có một cỗ tao vị, định sắt thép.”

“Đó không phải là yêu nghiệt chuyển thế sao?”

“Ai, không phải là yêu nghiệt con, cũng là yêu nghiệt mẹ.”

Hường Tiểu Văn đứng ở cửa tiến cũng không được, lui cũng không xong, hai cái chân liền đứng im tại chỗ.

Mẹ nó, ta quả nhiên bị truyền thành họa thủy. Không, so với họa thủy còn họa thủy, yêu nghiệt hơn. Mẹ nó, còn đem ta nói thành yêu nghiệt. Bọn nữ nhân lắm chuyện này, ăn no rãnh rồi không có việc gì làm mà. Nàng không sửa chữa các nàng là không được, hừ...(Nhìn xem, nàng làm sao sửa chữa các nàng, hừ...)

“Khái khái... Đại nương (thẩm), ta đúng lúc hôm qua dùng lực quá độ, yếu trong người, nghe nói ăn hồn nữ nhân lắm mồm là đại bổ, xem ra phu nhân ta phải thử một chút mới được.”

Thanh âm này truyền tới phòng bếp.

Phanh ——

Tiếng chén không cẩn thận bị đánh nát.

Phịch ——

Có tiếng người ngã trên mặt đất.

Hai nữ nhân lắm chuyện vội vàng chạy ra, thấy Hường Tiểu Văn vội vàng cười ha hả nói : “Phu nhân, chào buổi trưa. Nô tì nghĩ người nhà của nô tì chắc tới rồi, cũng nên đi xem một chút, không quấy rầy phu nhân. Phu nhân, xin người cứ tự nhiên.” Nói xong, giống như là bị ma đuổi, oanh một tiếng không thấy bóng người đâu.

Phòng ăn.

Hường Tiểu Văn mang thức ăn, nặng nề để lên trên bàn, cũng không thèm nhìn tới Độc Cô Diễm một cái, hướng về phía năm tiểu quý kia nói: “Các con sau này nên ngoan ngoãn nghe lời, tránh gây thêm chuyện cho ta, hừ hừ...Nếu gây thêm chuyện, đừng trách ta trở mặt.” Không cho năm tiểu quý này một chút uy hiếp là không được, năm tên này đáng đánh đòn mà.

Năm tiểu quý phần nô cúi đầu, không dám nói tiếp.

Trong lòng thất kinh, làm sao bây giờ, nhũ mẫu giống như tức giận.

Độc Cô Diễm cảm giác được lửa giận của Hướng Tiểu Văn, không khỏi mỉm cười đi tới ôm nàng.

Tay mới vừa đưa tới, liền bị Hướng Tiểu Văn tránh qua. Nàng nhú mày lại nói: “Độc Cô Diễm, sau này không có sự đồng ý của ta, không cho tùy tiện đụng chạm ta, ngay cả quần áo cũng không được.”

Tổn hại danh dự nàng, còn dám cùng nàng đụng chạm, hừ hừ, không cho xem một chút nhan sắc, thật coi nàng là mèo bệnh mà khi dễ phải không, bắt đầu từ hôm nay, nàng muốn lật người làm chủ, áp đảo Độc Cô Diễm nhà tư bản này.

“Văn nhi, vẫn còn vì chuyện ngày hôm qua tức giận sao, đừng nóng giận, vì phu sau này sẽ chú ý một chút.” Nói xong, mặt mỉm cười hướng về phía Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn giận.

Mẹ nó, tất cả rõ ràng là Độc Cô Diễm gây ra, vì sao tất cả mọi người đều nói nàng? Ai nói ánh mắt của quần chúng là trong sáng rõ ràng? Phi, kia rõ ràng là một lũ hồ đồ.

“Không tức giận, có gì phải tức giận.” Hướng Tiểu Văn khẽ mỉm cười nói.

Độc Cô Diễm vừa nghe, tức thì vui mừng, đang muốn tiếp lời nói gì, lại bị câu nói sau của Hướng Tiểu Văn gây kinh hãi.

“Ta chỉ là nổi giận, nổi giận mà thôi.” Mặt liền biến sắc, bộ dáng dữ tợn kia, năm tiểu quỷ nhìn thấy nhất tề瑟瑟.

Thật —— đáng —— sợ ——.

Độc Cô Diễm cũng là không sợ chết đi tới, một phen ôm Hướng Tiểu Văn, ở trên giường mặt dữ tợn kia của nàng nhéo nhẹ một cái. “Bướng bỉnh.”

Hướng Tiểu Văn đường cùng tê kêu.”Ta với chàng nói là nghiêm chỉnh, chàng đừng giở trò ngắt nhéo.”

Độc Cô Diễm ôn nhu cười cười, tay kia đưa tới, vuốt ve tóc Hướng Tiểu Văn. “Văn nhi, nàng có thể có cái gì nghiêm chỉnh? Hử?”

Hướng Tiểu Văn tức giận công tâm.”Độc Cô Diễm, chàng, chàng, chàng...” ngón tay đều run rẩy.

Độc Cô Diễm cầm ngón tay Hướng Tiểu Văn, đặt ở khóe miệng hôn một cái.”Tốt lắm, Văn nhi, vì phu biết nàng uất ức. Những lời đồn đãi kia vì phu ta đã sai người xử lý, sau này sẽ không có người hiểu lầm nàng nữa. Đừng nóng giận. Lại đây, ăn cơm đi.”

Nhìn Độc Cô Diễm ôn nhu, nghe thanh âm ôn nhu của hắn, Hướng Tiểu Văn hỏa khí đã sớm tan thành mây khói, nhếch miệng cười một tiếng.”Được, lần này bỏ qua cho chàng, cơm nước xong ta muốn đi ra ngoài đi dạo một chút.”

Độc Cô Diễm cương chịu ở chóp mũi Hướng Tiểu Văn điểm điểm một chút. “Chỉ cần Văn nhi cao hứng, đều tùy nàng.”

Năm tiểu quỷ nghe nói muốn xuất môn, lập tức chạy như điên qua, về mặt đáng ghét.

Lão Đại: “Nhũ mẫu, con cũng muốn đi, mang theo con đi.”

Lão Nhị: “Chỗ có Lão Đại, tự nhiên không thiếu được con.”

Lão Tam: “Nhũ mẫu, tại hạ cũng muốn đi.”

Lão Tứ: “Không cần nói nhiều, con nhất định là cùng đi.”

Tiểu Ngũ: “Nếu tất cả mọi người đi, vậy con cũng bắt đầu đi đuổi theo.”

Hướng Tiểu Văn , còn gắng gượng đi theo, gia hỏa này cũng quá xú thí đi.

Nàng ngẩng đầu nhìn Độc Cô Diễm, không biết được Độc Cô Diễm có cho nàng mang năm tiểu tử đi ra ngoài hay không.

Độc Cô Diễm tự nhiên nhìn thấu Hướng Tiểu Văn chờ đợi, thật ra thì nàng cũng rất muốn mang theo năm hài tử đi ra ngoài chơi một chút. Vì vậy, hần dương môi cười một tiếng, gật đầu nói: “Các con nếu cũng muốn đi chơi, vậy liền đi đi, trên đường cẩn thận chút là được.”

Hướng Tiểu Văn cùng năm tiểu quỷ nghe lời của Độc Cô Diễm đều ngẩn ra.” Độc Cô Diễm, chàng, chàng không theo chúng ta cùng đi sao?”

Đúng vậy, phụ thân người không theo chúng con cùng đi sao? Ánh mắt năm tiểu quỷ rồi rít rơi vào trên người Độc Cô Diễm. Bọn chúng cảm giác, hôm nay phụ thân cùng bình thường thật hình như có chút không giống. Còn chỗ nào bất đồng, lúc này bọn chúng không nghĩ ra được.

Độc Cô Diễm cười nhạt, ôn nhu sửa lại tóc Hướng Tiểu Văn bị gió thổi tán loạn, nói: “Vi phu còn có chút chuyện phải làm, không thể đi cùng với mọi người. Huyền Thanh cùng Huyền Mộc và một số ám vệ sẽ âm thầm bảo vệ mọi người. Hãy chơi vui vẻ nha.”

Hướng Tiểu Văn nhìn nam nhân tuấn mỹ trước mắt, nàng cũng cảm giác được biến hóa nho nhỏ của Độc Cô Diễm, thật giống như mới vừa rồi ánh mắt của Độc Cô Diễm có một tia thống khổ nhàn nhạt, mặc dù hần dùng mỉm cười che giấu rất khéo, nhưng nàng vẫn là nhìn ra được.

“Độc Cô Diễm, chàng không phải có chuyện gì gạt chúng ta chứ?” Hướng Tiểu Văn rốt cuộc không nhịn được hỏi lại.

Độc Cô Diễm nghe vậy khẽ mỉm cười, thế nhưng đáy mắt lại có nhàn nhạt phiền muộn. Hần nheo mắt Hướng Tiểu Văn, nhẹ giọng nói: “Văn nhi, tại sao gọi xa lạ như vậy, nên gọi phu quân mới phải.”

“Phu... phu quân. Kêu như vậy không được tự nhiên, vẫn là gọi Độc Cô Diễm thuận miệng hơn.”

“Ừ, cũng được.”

Sau bữa cơm, Hướng Tiểu Văn mang theo năm tiểu quỷ đi ra khỏi phủ tướng quân, tính toán đi ra ngoài hảo hảo mà chơi một ngày.

Sau khi nàng ra khỏi cửa, Độc Cô Diễm liền bước về hướng Túc Nhiên cư.

Ở đây, trừ mấy người Thiên Địa Thập Tam Huyền đi bảo vệ bọn người Hướng Tiểu Văn, còn đứng mười mấy tên áo đen cao thủ, những cao thủ này tất cả đều là thành viên tổ chức thần bí của Độc Cô Diễm, trước mặt bọn họ là mười mấy tên áo đen bị trói chặt quỳ ở nơi đó.

117. Chương 117: Ta Chỉ Đi Ngang Qua

Độc Cô Diễm vừa bước vào, mấy chục người kia liền cung kính hành lễ. “Tham kiến tướng quân.”

Độc Cô Diễm nhàn nhạt khoát tay, ý bảo mọi người đứng lên, ánh mắt ác lạnh rơi trên người mười mấy tên áo đen trên mặt đất. Ánh mắt lạnh như băng mang theo áp bức, làm mấy chục người áo đen kinh hãi không dứt.

Hần đi tới trên ghế thái sư ngồi xuống, lãnh khốc nhìn chằm chằm người áo đen cầm đầu nói: “Nói ra vị trí của Vô Cực Môn, bản tướng sẽ tha cho ngươi một mạng.”

Người nọ run lên, từ từ cắn răng ngẩng đầu. “Độc Cô Diễm, lão phu rơi vào trong tay ngươi, chỉ có thể coi là lão phu xui xẻo, muốn biết tất cả về Vô Cực Môn từ trong miệng ta, ngươi còn chưa đủ tư cách.”

Độc Cô Diễm giận quá hóa cười, nhưng nụ cười cũng không tới đáy mắt. “Ngươi đã muốn chết, vậy bản tướng thành toàn cho ngươi, kéo bọn hần xuống, không chừa một người sống sót.”

“Vâng tướng quân.”

“Tướng quân, ta nói, van ngài tha ta, cái gì ta cũng nói...” Đang lúc người của Độc Cô Diễm kéo đám người kia rời đi, có một người áo đen kinh sợ cầu xin tha thứ đứng lên.

Độc Cô Diễm nhếch môi cười, khoát tay áo với thuộc hạ giữ người áo đen kia, người nọ được ở lại.

Người áo đen cầm đầu thấy thuộc hạ của mình cầu xin tha thứ, không khỏi giận dữ hung ác kêu. “Chu Tử Kiến, dám làm trái lệnh của chủ nhân, người chết không được tử tế đâu.”

Người gọi là Chu Tử Kiến liếc người nọ. “Ta nói lão bất tử, ông mới không được chết tử tế, đây mới là người biết thời thế là trang tuần kiệt, lão tử ta mới gọi là anh hùng, ông nhầm nhò gì, giữ lấy trung thành chết tiệt của ông, tới địa ngục báo cáo đi.”

Lão giả áo đen cầm đầu còn muốn nói điều gì, lại bị người bên cạnh Độc Cô Diễm kéo đi ra ngoài.

Chu Tử Kiến ngẩng đầu nhìn hót nhìn Độc Cô Diễm, bắt đầu nói tất cả điều mình biết về Vô Cực môn.

Trên đường cái người đến người đi, Hướng Tiểu Văn mang theo năm tiểu quỷ, xuyên qua trong đám người náo nhiệt, sau lưng của bọn họ, Thiên Địa Thập Tam Huyền âm thầm bảo vệ, chỉ cần hơi có chút gì không đúng, những người này sẽ xuất hiện, bảo vệ Hướng Tiểu Văn và năm tiểu quỷ.

“Nhũ mẫu, người có muốn đi đâu hay không?” Lão Đại vừa nhìn người đến người đi, vừa hỏi Hướng Tiểu Văn.

“Trước tiên đi dạo một chút đi, chẳng qua nếu như các con có chỗ muốn đến, cũng có thể nói ra, chỉ cần chơi vui, nhũ mẫu nhất định dẫn bọn con đi.” Mặc dù giả cho Độc Cô Diễm, nhưng năm tiểu quỷ vẫn quen gọi Hướng Tiểu Văn là nhũ mẫu, Hướng Tiểu Văn cũng cảm thấy cách gọi này không tệ, cho nên cũng không đổi.

Lão Nhị vừa nghe, hai mắt sáng lên. “Nhũ mẫu, không bằng chúng ta đi Tứ Bảo trai, như thế nào?” Nghe nói gần đây nơi đó lại có thêm một số thư họa giá trị liên thành, những thư họa này đều là vật đã mất tích, cơ hội khó được, nếu đã ra ngoài, nhất định phải đi xem một chút.

Lão tam nghe xong đề nghị của lão Nhị, chân mày vắn lên. “Lão... Nhị ca, Tứ Bảo trai có cái gì tốt, trừ một vài hình vẽ bùa nhìn không hiểu được lại đắt hơn mạng ra, căn bản một chút ý tứ cũng không có. “ Nói xong, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Văn. “Nhũ mẫu, chúng ta đi Thiên Khí các đi, nơi đó là bảo các (chỗ tập hợp vật quý) đứng đầu danh chấn giang hồ, nghe nói Lãnh Lãnh đạo năm đó của đại hiệp Lãnh Băng Băng chính là làm ra từ nơi đó, nhũ mẫu, nghe nói hôm nay là ngày Thiên Khí các mở lò, mỗi mười năm một lần, mỗi lần chỉ mở một lò, cũng sẽ có binh khí kinh người hiện thế.” Nói xong, lão Tam Độc Cô Phi mặt kích động chà xát hai tay nhỏ.

“Nhũ mẫu, hai cái đó đều là đất thô bỉ, đủ hạ người tụ tập, thực sự không có ý nghĩa, nhũ mẫu, nghe nói hôm nay lầu Vô Song có Tiểu Phi hiệp tự mình đến vẽ tranh, nhũ mẫu, nói thế nào Tiểu Phi hiệp cũng xem như đối thủ ngày sau của người, nhũ mẫu, người nhất định phải đi, đó chính là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nhũ mẫu, chúng ta đi lầu Vô Song đi.” Độc Cô Sương vừa nghĩ tới có thể chính mắt thấy có mỹ nam tử danh xưng là Tiểu Phi hiệp, bé liền không thể không kích động.

Tiểu Ngũ đối với đề nghị vừa rồi của ba tiểu quỷ đều không hứng thú, bất quá cậu cũng không có đề nghị nào tốt, tất cả cũng theo Hướng Tiểu Văn làm chủ.

Hướng Tiểu Văn liếc mắt năm đứa trẻ một cái, thấy bọn chúng đều mong đợi mình, vì vậy, nàng khẽ mỉm cười, đang chuẩn bị mở miệng, lại nghe được dòng người bên cạnh điên cuồng tuôn ra phía trước, Hướng Tiểu Văn và năm tiểu quỷ xem chút bị cả bảy người đẩy ngã.

Sáu người đều sững sốt, ánh mắt nhìn đám người, chỉ thấy trên mặt nhóm người này đều là kích động vạn phần nhìn xa ra ngoài, bộ dáng hưng phấn kia, giống như là bói máu gà.

Hướng Tiểu Văn sững sốt, ánh mắt quét qua đại thúc đứng yên kế bên. Thấy bộ mặt hần hồng hào, đôi mắt ửng đỏ, khóe miệng còn có nước miếng chảy ra.

Nhìn bộ dáng đại thúc kia rất hưng phấn, chẳng lẽ có người nhảy thoát y ngoài đường phố hay sao?

Hướng Tiểu Văn sững sốt, ngược lại vỗ đại thúc kia một cái, mỉm cười hỏi: “Đại thúc, xin hỏi thúc đang xem gì vậy?” Xem đến hưng phấn như thế.

Lão đầu bị quấy rầy quay đầu quét Hướng Tiểu Văn từ trên xuống một cái, hết sững sờ thì cả giận nói: “Người mới đại thúc, cả nhà người đều là đại thúc.” Nói xong, vèo một tiếng nhảy ra, lúc rời đi vẫn không quên rất khinh bỉ quét Hướng Tiểu Văn một cái.

Hướng Tiểu Văn kinh ngạc không dứt nhìn bóng lưng lão đầu kia, thật lâu lắm lắm nói: “Chẳng lẽ là chê ta kêu ông ta trẻ tuổi, không vui?”

, cổ đại này, đều là ý nghĩ xấu xa.

Năm tiểu quỷ sau lưng ôm bụng cười trộm.

Hướng Tiểu Văn quay đầu lại trợn mắt nhìn bọn họ một cái. “Cười cái gì cười, có cái gì mà cười, xem sự lợi hại của nhũ mẫu ta nè.” Không phải hỏi thăm một việc thôi sao, nàng thật không tin hỏi không ra.

Ánh mắt quét về phía một đại mụ (bà bác) mặc áo đỏ ở ngoài xa, ôi mẹ nó, ta nói đại mụ, bà coi như rất có tiền cũng không cần cầm thoa đầy đầu thế chứ, bà cho rằng bà là khổng tước sao, còn học giả trang khổng tước xòe đuôi.

Giấu cười, Hướng Tiểu Văn dùng một nụ cười lễ phép nhất ngọt ngào nhất kêu đại mụ đó: “Vị lão nãi nãi này, xin hỏi bà đang nhìn cái gì vậy?” Mới vừa rồi vị kia ngại nàng gọi trẻ tuổi, lần này nàng liền cố ý gọi lão.

Đại mụ kia vừa quay đầu lại, những vết nhăn dày do năm tháng, dù là phần trắng thế nào cũng không bổ khuyết được, phần thật dày rớt xuống đầy đất. Phe phẩy tay nhỏ bé, đại mụ kia ôm tim đau lòng thét to: “Lão nãi nãi? Cái gì lão nãi nãi, ta còn là hoàng hoa đại khuê nữ chưa có phá trinh đó.”

Nói xong, không để ý tới Hướng Tiểu Văn hoá đá tại chỗ, lắc lắc móng dài rộng dần dần đi xa.

Năm tiểu quỷ sau lưng cười đến ngã ra sau.

Hướng Tiểu Văn liếc bọn họ một cái, nàng thật đúng là không chịu được, nàng cũng không tin, hỏi không ra chuyện này.

Sải bước rầm rầm về phía trước mấy bước, một người nam tử thư sinh mặc áo trắng, thoát nhìn rất dễ khi dễ đứng ở phía sau đám người.

Hướng Tiểu Văn hơi híp mắt, mục tiêu rơi vào trên thân người kia, ba bước thành hai bước tiến lên, hướng về phía người nọ triển khai thanh âm vô cùng lễ phép hỏi: “Vị nhi tử anh tuấn tiêu sái, nhất biểu nhân tài này, xin hỏi đang xảy ra chuyện gì thế?”

Nam tử áo trắng vừa quay đầu lại, gương mặt rõ, dọa Hướng Tiểu Văn giật mình. Trấn định, trấn định.

Nam tử áo trắng nhe răng, không giải thích được sụp ra một câu. “Không nên hỏi ta, ta chỉ là đi ngang qua.” Nói xong, ôm tim run rẩy rời đi.

118. Chương 118: Cái Giường Thật Lớn

“Ha ha ha ha...” Năm tiểu quỷ sau lưng, thật sự là cười không ngừng được.

Ngay cả Thiên Địa Thập Tam Huyền ở trong bóng tối, mọi người mặt luôn luôn không chút thay đổi cũng co quắp không dứt, tướng quân phu nhân của bọn họ, bây giờ, bây giờ thật rất có thể làm cho người ta cười.

Hai tay Hướng Tiểu Văn chống nạnh, quát năm tiểu quỷ sau lưng: “Vừa rồi nhũ mẫu chẳng qua là thử miệng một chút mà thôi, bây giờ, để ta cho các con thấy được lợi hại của nhũ mẫu.”

Nói xong, mặt sát khí đi về phía một người nam áo đen phía trước, nặng nề vỗ.

Người áo đen đang chăm chú suy nghĩ gì đó, đột nhiên bị một cái vỗ không hề mong muốn khiến trong lòng thật khó chịu, quay đầu lại, tính toán hung hăng dạy dỗ người đập hấn, nhưng khi hấn quay lại nhìn đến Hướng Tiểu Văn mặt sát khí, đột nhiên yên lặng.

Cười một tiếng lấy lòng nói: “Nữ, nữ hiệp, có, chuyện gì?”

Tim Hường Tiểu Văn rất được an ủi vì người chủ động trước mắt, bắt quả người này phản ứng hơi lớn. Mặc kệ, hỏi trước rõ ràng hãy nói. “Này, phía trước xảy ra chuyện gì.” Đạo này, xem ra thiện lương là không được, phải hung, có khí thế mới được

Người nọ run rẩy trả lời: “Nữ, nữ hiệp, nay, hôm nay là ngày Đệ Nhất Công Tử của Thiên Hạ Đệ Nhất lâu đạo phổ, mọi người đều là người ái mộ của Thiên Hạ công tử, cho nên đường phố này mới có thể chen lấn như vậy, nữ, nữ hiệp, vị trí này của tiểu nhân là do xếp hàng từ sáng đến giờ, nếu nữ hiệp muốn, Tiểu Bạch tặng cho nữ hiệp.” Nói xong, người nọ ôm đầu, chạy trốn rồi đi giống như chạy nạn.

“Quái nhân.” Hường Tiểu Văn lẩm bẩm một câu, xoay người đi tới trước mặt năm tiểu quỷ, cười nói: “Nhũ mẫu quyết định, đi Thiên Hạ Đệ Nhất lâu, xem Đệ Nhất Công Tử.”

Thiên Hạ Đệ Nhất lâu, đây là một quán trà tương đối ưu nhã, Đệ Nhất Lâu này mỗi ngày đều có một lượng lớn tài tử giai nhân đến chỗ này, múa văn đùa mực, thi từ thiết tha, dĩ nhiên, mục đích của những người này, cũng đến vì Đệ Nhất Công Tử của Đệ Nhất Lâu thôi.

Tin đồn, Đệ Nhất Công Tử phong hoa tuyệt đại, đẹp tựa như tiên, dáng tựa yêu nghiệt, nghe nói người nào từng thấy dáng vẻ chân chính của hắn, đều bị bộ dáng tuyệt mỹ của hắn làm cho kinh chấn đến chết.

Từ Đệ Nhất Lâu khai trương tới nay, chưa có người nào thấy dáng vẻ chân chính của Đệ Nhất Công Tử, nhưng tư thái của Đệ Nhất Công Tử, tài học của Đệ Nhất Công Tử, làm người trong thiên hạ khâm phục. Trong thời gian ngắn ngủn, Đệ Nhất Công Tử đã là tình nhân trong lòng của vô số thiếu nữ đại mụ, thậm chí từ thiếu niên mười lăm tuổi tới lão đầu tám mươi tuổi, cũng đều sùng bái không dứt đối với Đệ Nhất Công Tử này, người người cũng lấy việc có thể gặp được Đệ Nhất Công Tử mà vẻ vang, đó là vì sao hôm nay mọi người trên đường phố này mới điên cuồng như vậy.

Lúc này, bên trong Đệ Nhất Lâu.

Hường Tiểu Văn và năm tiểu quỷ dưới sự giúp đỡ của Thiên Địa Thập Tam Huyền, đám người rối rít không cam lòng nhường ra một lối đi, để cho bọn họ tiến vào Đệ Nhất Lâu.

Vừa vào bên trong, tuy nói đầy ắp cả người, nhưng vẫn ưu nhã, cùng với an tĩnh khiến cho Hường Tiểu Văn và năm tiểu quỷ cũng không khỏi ngẩn ra.

Cuồng nhiệt bên ngoài và an tĩnh trong này thành quan hệ đối lập rõ ràng, nhìn những người ngồi bên bàn, không phú cũng quý, vừa nhìn chính là đại nhân có thân phận, chẳng lẽ sẽ thể hiện ra cảm giác ưu nhã như thế.

Hường Tiểu Văn đi vào, thì có một gã sai vặt tiến lên khuôn mặt tươi cười chào đón. “Vị tiểu thư này, xin hỏi người có đặt chỗ trong lâu không?”

Đặt chỗ? Còn phải đặt chỗ trước sao? Đệ Nhất Công Tử này có phải làm hơi quá hay không.

Hường Tiểu Văn lắc đầu.

Gã sai vặt vừa thấy không có đặt chỗ, vội vàng nói: “Vị tiểu thư này mời trở về đi, Đệ Nhất Lâu chúng ta chỉ tiếp khách đã đặt chỗ thôi.”

Hường Tiểu Văn giận, đây không phải rõ ràng khi dễ người sao, đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy cả Đệ Nhất Lâu an tĩnh bắt đầu điên cuồng lên.

“Công tử, công tử...”

“Công tử... Chúng ta yêu người...”

Hường Tiểu Văn và năm tiểu quỷ rối rít hướng nhìn về chỗ ồn ào, chỉ thấy đám người vốn là chật chội, tự giác nhường ra một lối đi, sắc mặt mọi người kích động, trong miệng rối rít kêu khẩu hiệu, ánh mắt nhìn về chỗ cánh hoa rơi đầy trời.

Ta khinh, người này cũng quá tục tũn đi, lại vùng cánh hoa, hẳn tưởng hẳn là phách cung (người quyền cao trong cung) sao, tùy tiện tới chỗ nào đều có cánh hoa không giải thích được rơi xuống.

Đầu người bắt đầu khởi động, tám ngọc nữ kia vùng cánh hoa đập vào mắt, mọi người áo trắng bay bay, tóc đen tung bay, một bộ dáng không phải người thường.

Bộ dáng tiết độc lạnh lùng. Sau lưng mấy nữ nhân áo trắng này, còn có một ghế tương tự như giường được mười sáu người khiêng, một người nam tử mặc áo đỏ nghiêng đầu nằm trên giường lớn đang chuyển động, bốn phía lụa trắng ẩn động, nam tử trong thanh lệ xuất trần giống như mang yêu khí, tóc đen nhẹ nhàng tung bay, xinh đẹp khiến người sợ hãi kêu.

“Công tử... A, trời ạ, đó là công tử...”

“Công tử, chúng ta yêu người, a a a a...”

Hướng Tiểu Văn nhìn đám nam nữ thét chói tai kia, già trẻ lớn bé, nàng cảm thấy, thì ra thế giới cổ đại, có thể điên cuồng như vậy.

Ánh mắt của nàng, hạ xuống trên giường lớn chuyển động lần nữa, lúc này nữ nam nằm trên giường kia chậm chạp đứng dậy, một nữ nhân thân hình cao lớn thấy thế, lập tức quỳ trên mặt đất.

Một cái chân ngọc mảnh khảnh giống như không xương, bước lên lưng nữ nhân, sau đó chậm rãi bước xuống đất, hai bàn chân mang giày chuẩn bị trên đất xong, vươn tay chuyển một cái, ba búi tóc đen ónh đỏ xuống, mặt nam tử kia dùng một khăn lụa đỏ cực đẹp che kín, nhưng chỉ dựa vào hai tròng mắt lộ ra, cũng đủ làm lòng người trong thế gian tiếc hận.

Đó là một đôi mắt thâm u như biển, làm như nhu hoà tiên khí và yêu khí, trong thanh nhã mang theo mị hoặc không mất được, mắt phượng quay về, tìm mọi người trong sân liền như bị đôi mắt kia câu dẫn, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn nhìn bóng dáng đó

Mỹ nam tử không đếm xỉa đến bảy người trước mắt, hần giẫm chân tại chỗ như đuổi gió luôn trắng, hoa mai bắt đầu khởi động, hơi thở mị hoặc tận xương tràn ngập xa xa, theo hần cất bước, tất cả bốn phía, đều tĩnh lặng lại.

Ngay tại lúc cực kỳ an tĩnh này, một đạo thanh âm rất sát phong cảnh vang lên.

“Ôi mẹ nó, một cái giường thật lớn, lại thật sự có người nghĩ đến dùng giường để thay thế kiệu, quả thật tài tình.” Tạo hình ra sân như vậy nàng đã phải xem vô số phim võ hiệp mới nghĩ ra được, không nghĩ tới cổ đại này lại cũng có người có thể nghĩ đến.

Sưu sưu sưu, mấy ngàn ánh mắt hung hăng khoét về phía Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn run lên, ánh mắt thật kinh hãi. “Hắc hắc hắc, ta, ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, xin các vị đại gia đừng nhìn ta như thế.”

Ánh mắt câu người của Đệ Nhất Công Tử kia, cũng rơi vào trên người Hướng Tiểu Văn. Mơ hồ, lóe ánh sáng lạnh yếu ớt. “Cô nương cũng cảm thấy cái giường này rất tốt sao?”

Thanh âm Đệ Nhất Công Tử rất bình thản, nhưng lại êm tai dễ nghe giống như tiên âm.

Lần đầu tiên Hướng Tiểu Văn nghe được thanh âm dễ nghe như vậy, không khỏi hơi sững sờ. Đệ Nhất Công Tử này, rốt cuộc là nam hay nữ, quả thật là một báu vật.

“Khụ... Tốt, rất tốt, tốt vô cùng.” Hướng Tiểu Văn ngọc ngậy miệng lưỡi, phần nộ nói.

Năm tiểu quỷ sau lưng thấy Hướng Tiểu Văn nhìn Đệ Nhất Công Tử đến ngây dại, không khỏi bắt mắt kéo y phục của nàng, đồng loạt lớn tiếng hô: “Mẹ, phụ thân nói, trừ người ra không ẹ nhìn nam nhân khác.”

119. Chương 119: Sát Thủ Áo Đen

Mẹ?

Năm tiểu quỷ này là đang gọi nàng sao?

Hướng Tiểu Văn lẳng lẳng quay đầu lại, lại liếc thấy bất mãn trong mắt năm tiểu quỷ.

, Ngũ gia hỏa này không phải là thay Độc Cô Diễm bất mãn đó chứ? Trời đất chứng giám, nàng tuyệt đối không có ý tứ gì khác, chẳng qua là thuần túy thưởng thức mà thôi.

Đám người xung quanh nghe đến chữ mẹ này, bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

“A, muốn chết sao, tuổi của nàng ta còn trẻ mà liền sinh nhiều như vậy.”

Ánh mắt Hướng Tiểu Văn hướng người nói chuyện kia nhìn qua, , phía sau lưng một, trước mặt ôm một, tay trái tay phải chia ra dặt hai, trong bụng còn ôm một.

Ta nói đại tỷ, tỷ cũng không kém đâu, còn cảm khái cái gì.

“Không phải sao, người đã làm mẹ của nhóm trẻ con, cũng đánh chủ ý tới Đệ Nhất Công Tử của chúng ta, sao không tự soi gương nhìn lại mình đi.”

Di, đây không phải là đại mụ mới vừa rồi khổng tước xòe đuôi đó sao? , nên soi gương chính là bà đó, bà cho rằng bà cắm mười cây trâm chính là phượng hoàng sao, bà nha, rõ ràng chính là một gà rừng.

“Đúng vậy, nhìn dáng vẻ gầy như que củi của nàng ta, cũng dám đánh chủ ý đến Đệ Nhất Công Tử của chúng ta, thiệt là.”

Vị đại nương hình thể khổng lồ này, liền thể hiện hình thể ‘vĩ đại’ kia, ta nào dám tranh với người.

Một đại thúc đứng ra, một bộ hảo tâm khuyên. “Này, ta nói vị xấu nữ (nữ nhân xấu xí) này, người lớn lên như vậy coi như xong, đừng đứng ra mất mặt.”

Xấu nữ?

“Đại thúc, thúc ở đây là nói ta sao?”

“Không sai, ta nói chính là cô nương đó, lớn lên như vậy không phải là lỗi của cô nương, nhưng cô nương ra ngoài dọa người chính là cô nương không đúng.”

Ta xấu xí ư?

“Đại thúc, thúc xác định con mắt của thúc là bình thường sao?”

“Điểm xấu xí còn chưa tính, nhìn nàng ta bộ dạng ngu ngốc kia, nhất định là không biết chữ, nghĩ đến đệ nhất thiên hạ lâu, nàng ta cũng không hỏi thăm một chút, không có chút kiến thức mà cũng dám tới nơi này mất mặt, phải biết lão phu đây ngay cả khoa cử thi ba mươi năm, cuối cùng mới vinh hạnh trở thành một đại cử nhân đó.”

Ta nói vị huynh đài tự luyện này, huynh thi ba mươi năm mới thi được cái Cử nhân, huynh nha cũng ý tứ xuất ra huyền diệu, ta cũng thay tổ tông nhà huynh chưa xót dùm nha.

Thanh âm đám người đối địch với Hướng Tiểu Văn càng ngày càng nhiều, tất cả chỉ vì một câu nói.

Từ Đệ Nhất Lâu khai trương đến bây giờ, người có thể nghe được Đệ Nhất Công Tử mở miệng nói chuyện chỉ có ba, hơn nữa ba người này, một nghe nói là đương kim hoàng thượng, một là võ lâm đương đại cao nhân Bạch Bân Bân, mà một người khác còn lại là người áo đen thần bí.

Nhưng hôm nay, Hướng Tiểu Văn chẳng qua là tùy tiện một câu, là có thể làm cho Đệ Nhất Công Tử mở miệng nói chuyện, điều này làm cho bọn họ làm sao không ghi hận, làm sao không đối địch.

Đầu tiên vị công tử kia không nhìn đến bọn dân chúng điên cuồng này, hần chậm rãi cất bước, đi tới trước mặt Hướng Tiểu Văn, hướng về phía nàng khẽ mỉm cười nói: “Vị tiểu thư xinh đẹp này, có thể nể mặt cùng ta uống một chén hay không?”

Trời ạ, Đệ Nhất Công Tử dĩ nhiên phóng thả tư thái cùng nữ nhân này nói bồi hần uống một chén?

Bọn họ, không có nghe nhầm chứ?

Nữ nhân này, rốt cuộc là thân phận gì, tại sao có thể đơn giản như vậy liền hấp dẫn đến Đệ Nhất Công Tử. Bọn họ không phục, không phục.

Hướng Tiểu Văn nhìn đôi mắt câu người kia, cự tuyệt dĩ nhiên không nói ra miệng, cứ như vậy mang theo năm tiểu quỷ, theo Đệ Nhất Công Tử đó vào nhĩ gian trên tầng hai.

Đệ Nhất Công Tử đem Hướng Tiểu Văn mang tới nhĩ gian kia xong, liền nói muốn rời đi đổi quần áo một chút.

Cả bên trong nhĩ gian, liền chỉ có năm tiểu quỷ cùng Hướng Tiểu Văn.

Lão Đại quan sát gian phòng này một cái, có chút bất an nói: “Nhũ mẫu, Đệ Nhất Công Tử này nghe nói không đơn giản đâu, chúng ta vẫn là trở về đi thôi.” Nếu bị phụ thân biết được, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng?

Ánh mắt Lão Nhị rơi vào bốn phía danh họa treo phía trên, càng xem càng là kinh ngạc.”Trời ạ, không nghĩ tới danh họa trên thiên hạ đã tuyệt tích, toàn bộ đều bị Đệ Nhất Công Tử này lấy được, người này, rốt cuộc là lai lịch gì?”

Ánh mắt Lão Tam rơi vào trên một thanh trường kiếm trang trí, khuôn mặt nhỏ nhắn run lên, cả kinh kêu lên: “Thanh kiếm này là Lãn Lãn kiếm, lạnh như băng. Trời ạ, thanh kiếm này là thanh tuyệt thế hảo kiếm, vô số người trong giang hồ muốn chiếm đoạt, Đệ Nhất Công Tử này dĩ nhiên cầm làm đồ trang trí, đơn giản là phí của trời, thiên lý bất dung.”

Lão Tứ tại nguyên chỗ chuyển động, đột nhiên ánh mắt rơi vào trên một quyển sách, tay nhỏ bé kia run lên, tiểu tâm dục dục cầm lên, mở ra, thét chói tai tức thì vang lên.”Mẹ nó, đây là Tiểu Phi Hiệp Chân Nhân Tả Chân quyển hạn chế, ô ô ô, quyển này tả chân nhưng có tiền cũng không mua được, dĩ nhiên ở chỗ này, lại bị bụi bặm làm ai một, thiên sát, tại sao có thể như vậy, tại sao có thể...”

Tương đối với bốn người bọn họ, Tiểu Ngũ cũng là một bộ dáng bình tĩnh, an tĩnh ngồi ở trên ghế, ánh mắt thì thoảng rơi vào trên người Hướng Tiểu Văn.

Ánh mắt Hướng Tiểu Văn lần đầu tiên bình tĩnh như vậy, nàng xem hướng năm tiểu quỷ, tựa hồ cảm thấy Đệ Nhất Công Tử này thật giống như đang đợi nàng hôm nay đến, nàng từ lúc đi vào bao gian này, trong lòng vẫn có loại ý tưởng kỳ quái này.

Đang lúc năm tiểu quỷ thét chói tai không dứt thì, ngoài cửa vang lên từng trận tiếng chém giết chói tai.

“Cứu mạng... Giết người...”

“Đi mau, xảy ra án mạng rồi.”

Hướng Tiểu Văn kéo năm tiểu quỷ, từ cửa sổ đi xuống vừa nhìn.

Cả lầu một bị mấy chục người áo đen bao vây, ánh mắt những người áo đen này lạnh như băng, lãn kiếm trong tay tùy tiện quơ múa, liền có dân chúng ôm đầu chạy thực mạng chết bởi dưới kiếm, máu, vẩy đầy đất, cả lầu một đều là hỗn loạn kinh hãi thét chói tai.

Mà cùng mười mấy tên áo đen đối kháng, chính là hai mươi tên nữ tử áo trắng, những nữ tử áo trắng này võ công mặc dù không kém, nhưng dưới sát chiêu cũng người áo đen, mọi người có dấu hiệu tháo chạy.

Hướng Tiểu Văn lần đầu tiên thấy loại tràng diện giết người này, nhất thời có chút hù đến.

Mặt nàng tái nhợt, run rẩy lắm bầm.”Mẹ nó, lưu niên bất lợi, mới ra chơi liền gặp gỡ sự tình máu tanh như vậy, thật là có đủ xui xẻo mà.”

Lão Tam này thì đứng ra, ngăn ở trước mặt Hướng Tiểu Văn, bộ dáng như thiết đúc boong boong. “Nhũ mẫu đừng sợ, có tại hạ ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương người.”

Lão Tứ cũng đứng ra vỗ ngực nói: “Nhũ mẫu, đừng khẩn trương, phụ thân nhất định sẽ tới cứu chúng ta.” Mặc dù nói không khẩn trương, nhưng Độc Cô Sương cũng là run rẩy không dứt.

Lão Đại: “Đúng vậy, nhũ mẫu người yên tâm đi, ám vệ phụ thân phái theo, rất nhanh sẽ xuất hiện.”

Lão Nhị: “Nhũ mẫu, chúng ta đều sẽ bảo vệ người.”

Hương Tiểu Văn nhìn năm tiểu quỷ rõ ràng so với mình còn sợ hơn, lại dũng cảm khích lệ mình, trong lòng cảm động nói không ra. Ôm chầm năm tiểu tử, Hương Tiểu Văn rất thận trọng nói: “Các con một hồi phải nghe khẩu lệnh của nhũ mẫu, nhũ mẫu đưa bọn con thoát khỏi nơi này. Nhớ, nhất định phải nghe khẩu lệnh của nhũ mẫu hành động.”

“Nhũ mẫu yên tâm, chúng con nhất định sẽ nghe.”

Hương Tiểu Văn mang theo năm tiểu quỷ, tiểu tâm dục dục đi xuống thang lầu, tính toán ở trong đám người hỗn loạn từ cửa sau chạy trốn.

Đại sảnh lầu một, mười mấy tên áo đen kia giết đến hăng say, hai mươi tên nữ tử áo trắng kia đã là không địch lại.

Một đao rơi xuống, đầu một người bị chém bay, liền rơi vào dưới chân Độc Cô Sương.

Độc Cô Sương đứng ở thang lầu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại tràng diện máu chảy đầm đìa này, nhìn cái đầu người còn đang chảy máu, nàng cực lực tê thanh hô to.

“A...”

Một đạo tiếng la này, nghênh đón chú ý của mười mấy tên áo đen, có một tên áo đen xách theo đao hướng bọn họ vọt tới...

120. Chương 120: Thập Tiệp

Độc Cô Sương ngây dại, mở to hai mắt đứng ở nơi đó, quên mất chạy đi.

Một vài cây kiếm bén nhọn, lập tức sẽ chém vào trên người của Độc Cô Sương, đột nhiên Hương Tiểu Văn hét lớn một tiếng, toàn thân bộc phát một loại lực lượng bất cứ giá nào, ôm chặt lấy Độc Cô Sương, nghiêng thân tránh ra một bên.

Ra tay mau, chính xác, hung ác, bộ dạng của cao thủ hạng nhất.

Người áo đen kia nhìn sửng sốt, ngay sau đó cười lạnh nói: “Hắc hắc, không nghĩ tới nơi này sẽ có một võ lâm cao thủ, bất quá rơi vào trong tay ta, đừng mong chạy thoát.” Người áo đen kia hướng tới Hương Tiểu Văn, kiếm kia vồ vồ đâm mấy kiếm.

Hương Tiểu Văn liều mạng ôm Độc Cô Sương, dùng thân thể của mình ngăn ở trước người của Độc Cô Sương, lấy tư thế theo bản năng của nàng đi bảo vệ bé.

Nhất định không thể để cho Sương nhi có chuyện, năm tiểu tử này cũng không thể gặp chuyện không may, nàng nhất định phải bảo vệ bọn chúng.

Giờ phút này Hương Tiểu Văn càng thêm dựa vào một cỗ nghị lực, nhanh chóng thoáng qua sát chiêu của người áo đen kia.

“Đáng chết, như thế này mà có thể né tránh bốn kiếm của ta, nữ nhân đáng chết, xem đây, ta nhất định sẽ giết chết ngươi.” Người áo đen bị bộ dạng lung tung né tránh của Hương Tiểu Văn giận đến hần hển, kiếm dài trong tay càng thêm hung ác hơn vừa rồi.

Hương Tiểu Văn ôm Sương nhi thở hồng hộc, nhưng nàng cũng không có buông tha chạy trốn, lúc người áo đen không có chú ý, Hương Tiểu Văn nháy mắt ra dấu với bốn tiểu tử bên này, muốn bọn chúng thừa dịp cơ hội hiện tại chạy trốn.

Bốn tiểu quỷ nhận được ánh mắt ra hiệu của Hương Tiểu Văn, bọn chúng do dự nhìn Hương Tiểu Văn một cái, đáy mắt mọi người đều có cảm động, nước mắt lờ lờ, một ánh mắt, bốn người cắn răng len lén chạy ra khỏi Đệ Nhất Lâu.

Nhìn bốn tiểu tử rời đi Đệ Nhất Lâu, Hương Tiểu Văn vụng trộm thở phào nhẹ nhõm. Nàng ôm chặt Sương nhi, hướng về phía người áo đen chém giết không dứt kia giơ tay nói: “Đại hiệp, xin dừng tay.”

Kiểm của người áo đen kia rơi chỉ kém một cm ngang trước mặt Hướng Tiểu Văn, nghe được thanh âm của nàng, người nọ lạnh lùng hừ một câu. “Chạy đi, sao không chạy nữa, hắc hắc, nữ nhân đáng chết, Lão Tử ta cuối cùng coi như chế phục được ngươi, nói, ngươi muốn chết kiểu nào, Lão Tử ta thành toàn ngươi.”

Lúc này Sương nhi trong ngực Hướng Tiểu Văn lấy can đảm thò đầu ra, lẩm bẩm nói với người áo đen kia: “Này, ta nói vị đại hiệp không thể gặp người này, ngươi không phải là sát thủ sao, làm sao lại nói nhảm nhiều như vậy.”

Người áo đen kia vừa nghe, giận đến tay hung ác, kiếm kia lần nữa vung lên, sắp đâm vào trên người của Độc Cô Sương, Hướng Tiểu Văn vội vàng né tránh, nín nọt nói: “Đại hiệp, con ta có ý tứ là phong thái của ngài không giống người khác, chưa từng có ai, trước sau không có, nó bị khí chất đặc biệt của ngài làm ngậy ngốc, cho nên mới nói như vậy thôi. Đại hiệp ngài xem chín đại hiệp bên kia, nơi nào có thể so với ngài, nhìn hình dáng ngài, đoán cũng biết là tuần mỹ phi phạm, thần công cái thế.”

Người áo đen kia vốn là võ công yếu nhất, dáng vẻ xấu nhất trong mười người này, trong ngày thường không ít lần bị chín người kia đả kích, nhưng hôm nay nghe Hướng Tiểu Văn nịnh hót, rất là dễ chịu, kiếm bén nhọn kia ngừng tạm, cười nhìn về Hướng Tiểu Văn.

“Ngươi nói là thật?”

Hướng Tiểu Văn hung hăng gật đầu, vì sợ Sương nhi khắc ra lời ngoài ý muốn nữa, nàng bưng kín Sương nhi. “Thật, những câu nói của tiểu nữ tử là xuất phát từ tâm, tuyệt đối không có nói láo.”

Người áo đen vừa nghe, miệng há ra, cười nói: “Hắc hắc, ta cũng cho là như thế.” Nói xong, vẫn không quên lắc đầu tự nhủ siêu phàm.

Ác ——

Hướng Tiểu Văn nhịn vị chua cuồn cuộn, thỉnh thoảng ngượng ngùng nói: “Đại hiệp, hôm nay có thể chết ở trong tay ngài, là phúc khí tiểu nữ tu luyện kiếp trước, nhưng tiểu nữ tử chết có chút không cam lòng, tại sao cho đến một khắc khi chết, cũng không biết tên đại hiệp, điều này làm cho linh hồn sùng bái của ta, không cách nào nhắm mắt.” Hướng Tiểu Văn nói xong lời cuối cùng, vì hiệu quả, lại khiến hai giọt nước mắt lăn ra ngoài.

Người áo đen kia vừa thấy, khuôn mặt lạnh như băng có chút động. Nữ tử này dù đáng chết, nhưng nàng là người duy nhất nói thật ra ở trước mặt ta, sao ta có thể để cho nàng chết. Hơn nữa, không phải chỉ là cái tên sao, nói cho nàng biết cũng được, nữ nhân này cũng sẽ không đoán ra thân phận của bọn họ.

Quyết định chủ ý, người áo đen thả kiếm trong tay ra, lạnh lùng nói: “Này, nữ nhân, nghe cho kỹ, Lão Tử ta tên là Hách Kiếm.”

Phốc ——

Thật tiện. Tên thật thông tục dễ hiểu, thật nghệ thuật.

“Ngươi cười cái gì?” Lại dám cười tên của hắc, đây chính là tên rất hay tuyệt thế mà tổ tiên hắc cầu xin được từ chỗ thần tiên, nữ nhân đáng chết này lại dám cười.

Kiểm người áo đen kia đã để xuống, lần nữa để ngang trước mặt Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn run rẩy đưa tay, chỉ vào thanh kiếm kia, a dua nói: “Kiếm tốt, quả nhiên là một thanh kiếm tốt tuyệt thế.”

Phốc ——

Lần này, đến phiên Độc Cô Sương không nhịn được phun ra ngoài. Nước miếng ướt lòng bàn tay Hướng Tiểu Văn.

Người áo đen vừa nghe, kiếm đã thu hồi lại nâng lên lần nữa. “Ngươi lại vẫn cười?”

“Đại hiệp ngài hiểu lầm, không có cười, chỉ là vừa rồi con ta để một cái rắm mà thôi.” Nói xong, Hướng Tiểu Văn nhéo cái mông Độc Cô Sương một cái, mà đang lúc này, Độc Cô Sương thật thả ra một cái rắm.

“Ách? Thật là thối...” Áo đen nắm lỗ mũi, khinh bỉ trợn mắt nhìn Độc Cô Sương trong ngực Hướng Tiểu Văn một cái, rồi sau đó chán ghét lui về phía sau mấy bước.

Đang ở nháy mắt người áo đen lui ra, Hướng Tiểu Văn lạnh tay lẹ mắt đã nắm một dây lụa thật dày từ lầu hai rũ xuống, dùng sức xé ra, thân thể kia nhẹ nhàng bay tới cửa, Hướng Tiểu Văn liềm linh bổ nhào vào, mạnh mẽ bảo vệ Sương nhi trong ngực, rơi trên mặt đất.

Khoảnh khắc rơi xuống, Hướng Tiểu Văn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, bất quá đang lúc cấp bách, nàng không thể suy nghĩ nhiều, hỗn loạn ôm chặt Sương nhi, xông ra đám người náo nhiệt.

Người áo đen sau lưng muốn xông ra ngoài, lại bị một mặt bóng đỏ phát tay cắt đứt. Đám người đánh nhau trong Đệ Nhất Lâu, ngay tại lúc bóng đỏ này xuất hiện thì toàn bộ ngừng lại.

Mười mấy tên áo đen cùng hai mươi tên nữ tử áo trắng cúi đầu đứng ở bên cạnh bóng đỏ, mặc dù trong lòng bọn họ tràn đầy nghi ngờ, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Bóng đỏ này, chính là Đệ Nhất Công Tử ở Đệ Nhất Lâu, không người nào thấy bộ dáng của hắn, càng không người nào biết tên của hắn, thân phận, cùng với lai lịch.

Môi dưới lụa đỏ, tà mị giương lên. “Các người đều lui ra đi, bổn tôn còn có chuyện phải xử lý.”

Đám người kia hơi sững sờ, ngay sau đó run rẩy gật đầu. “Dạ,”

Bóng đỏ trong ánh mắt những người này, tung người chột lóe, thân thủ yêu mị kia, lập tức tan biến tại Đệ Nhất Lâu.

Trong đám người Hướng Tiểu Văn ôm chặt Độc Cô Sương, thở phà phò chạy trốn.

“Nhũ mẫu, người thả con xuống đi, tự con đi.” Độc Cô Sương thấy Hướng Tiểu Văn mặt chết đi, trong lòng nhỏ của bé đau lòng, mới vừa rồi nhũ mẫu liềm mạng bảo hộ bé, bé biết, đối thoại nhìn như khô hải của nhũ mẫu và người áo đen kia, kì thực là nhũ mẫu đang cố gắng đánh lạc hướng, tìm cơ hội mang bé rời đi địa phương nguy hiểm kia.

Hướng Tiểu Văn khẽ mỉm cười với Sương nhi. “Sương nhi con yên tâm, nhũ mẫu không có sao, nhũ mẫu dẫn con đi tìm bọn A Ly.”

121. Chương 121: Hồn Hoa

Chạy một hồi lâu, Hướng Tiểu Văn phát hiện phía sau không có người áo đen theo tới, mới yên tâm dừng lại lấy hơi.

Nhưng trong khoảnh khắc thở gấp, đột nhiên có người vỗ một cái ở sau lưng nàng.

Hướng Tiểu Văn bị dọa sợ, hét rầm lên.

“Phu nhân đừng sợ, là ta.”

Quay đầu lại, thấy Huyền Thanh mặt hói tiếc đứng ở nơi đó, ngược ngùng gãi gãi đầu, phía sau hắn, mười hai tên ám vệ áo đen xếp hàng, trong đó có một tên chính là Huyền Mộc.

Thiên Địa Thập Tam Huyền? Đây chính là...

Thiên Địa Thập Tam Huyền không phải là rất lợi hại sao, mới vừa rồi lại làm lạc mắt các nàng.

Huyền Thanh nhìn vẻ hoài nghi trên mặt Hướng Tiểu Văn, sắc mặt càng thêm ngược ngùng đỏ lên. “Phu... phu nhân xin thứ tội, mới vừa rồi đám người thuộc hạ bị người ngăn lại nửa đường, triển khai một cuộc chém giết kịch liệt, rồi thuộc hạ nghĩ đến phu nhân, liền vội vàng chạy đến. Phu nhân, ngài và năm vị thiếu gia tiểu thư không có sao chứ?”

Hướng Tiểu Văn còn chưa kịp nói chuyện, Độc Cô Sương liền giành nói: “Ta nói đại thúc, người trở lại trễ chút nữa thôi, chúng ta liền biến thành tương thịt băm.”

Huyền Thanh cùng với Thiên Địa Thập Tam Huyền khác vừa nghe, thần sắc trên mặt ngưng trọng, bất quá vì không để cho Hướng Tiểu Văn và Độc Cô Sương lo lắng, bọn họ bình tĩnh gạt đầu.

“Thuộc hạ tới chậm, khiến phu nhân tiểu thư bị sợ hãi, bây giờ thuộc hạ hộ tống phu nhân tiểu thư trở về phủ.”

“Đợi chút, các người không nhìn thấy bốn vị thiếu gia khác sao?” Hướng Tiểu Văn cau mày lo lắng lên tiếng.

Huyền Thanh vừa nghe, thầm kêu không ổn. “Phu nhân, xin ngài yên tâm, bây giờ chúng ta sẽ tìm bốn vị thiếu gia trở về.”

“Các người phái ba người đưa Sương nhi về phủ tướng quân đi, những người khác, cùng ta đi tìm bốn vị thiếu gia.”

“Dạ, phu nhân.”

Huyền Mộc và hai vị Thập Tam Huyền mang theo Sương nhi về phủ tướng quân, Huyền Thanh cùng với thành viên khác thì cùng Hướng Tiểu Văn chia nhau đi tìm đám Độc Cô Ly.

Tại một chỗ yên tĩnh hoang vắng trong viện, bốn người Độc Cô Ly chạy trốn tới nơi này.

Độc Cô Phi liếc quanh cái viện hoang tàn này, cảm giác nơi này như có chút cảm giác quỷ dị, cậu lôi kéo Độc Cô Ly đi ở đằng trước, cau mày nói: “Lão Đại, huynh nhất định phải núp ở cái chỗ này sao? Nó trông là lạ.”

Độc Cô Ly quay đầu lại, vỗ Độc Cô Phi một cái, làm như an ủi. “Lão Tam đệ yên tâm, người của phụ thân rất nhanh sẽ tìm được chúng ta, bây giờ chúng ta phải làm chính là trốn, không bị người áo đen kia tìm được, chờ qua rồi, chúng ta liền an toàn.”

Thần sắc Độc Cô Phi vẫn có lo lắng, cậu vừa định nói cái gì, lại nghe Độc Cô Khuynh đứng ở bên cạnh một cây đại thụ, quay đầu lại hướng hân hô: “Các huynh đệ mau tới đây xem, đây là cái gì?”

Ba người khác nghe được tiếng kêu của Độc Cô Khuynh, tò mò vội vàng chạy tới.

Chỉ thấy chỗ Độc Cô Khuynh chỉ, thậm chí có một vết phấn nước màu đỏ, ở trên chút phấn nước này, mọc một cây hoa quỷ dị, cây hoa kia không có lá, chỉ có một thân tròn trịa dài rộng, ở đỉnh cây, kết được một đoá hoa lớn bằng ngón tay.

“Cái này hình như là hoa.” Lão Đại nhìn chằm chằm thực vật quỷ dị kia nói.

“Đây là hoa gì, thật kỳ quái, tại hạ hái xuống xem một chút.” Độc Cô Phi đi qua, vươn tay muốn hái đoá hoa kia.

Đang lúc tay của cậu sắp đụng phải hoa, Độc Cô Hoa đột nhiên vươn tay, nặng nề đập vào tay Độc Cô Phi.

“Ai, ta nói Tiểu Ngũ, sao đệ phải đánh huynh.” Cậu đang muốn hái đoá hoa kia.

Độc Cô Ly và Độc Cô Khuynh cũng đều ngẩng đầu không hiểu nhìn về phía Độc Cô Hoa. Về mặt Tiểu Ngũ giống như có cái gì không đúng. Giống như là biến thành một người khác vậy.

Độc Cô Hoa nhàn nhạt liếc ba người bọn họ một cái, bình tĩnh nói: “Hoa này có độc, không thể đụng vào.”
Cái gì? Có độc?

Lão Tam: “Ta nói Tiểu Ngũ, làm sao đệ biết hoa này có độc?” Kỳ quái, lấy hiểu rõ của cậu đối với tiểu thuyết võ hiệp, đối với giang hồ, không nhìn ra hoa này có độc gì cả.

Lão Nhị mặt ngưng trọng nhìn Tiểu Ngũ, chậm rãi mở miệng nói: “Tiểu Ngũ, đệ có phải có gì gạt chúng ta hay không, như vậy là không đúng, chúng ta là huynh đệ ruột có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng, đúng không, lão Đại.”

Độc Cô Ly và Độc Cô Khuynh nhìn thẳng vào mắt, sau đó nặng nề gạt đầu. “Không sai, chúng ta là huynh đệ ruột, có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng, Tiểu Ngũ đệ rốt cuộc có bí mật gì, nói ra chúng ta cùng nhau giải quyết.”

Độc Cô Hoa nhìn ba người này thần sắc kiên định, đáy mắt có một đạo ánh tối chợt lóe rồi biến mất, cậu rũ mắt, giống như là đang cắt tia cái gì, lúc nâng lên, cậu bĩu môi liếc mắt.”Các huynh thật là dài dòng, trong sách không phải đều viết như vậy sao, trong thiên nhiên những cây hoa có dáng dấp càng đẹp, lại càng có độc, đây là một loại hấp dẫn trí mạng, các huynh lại cứ tới hỏi người ta, lớn hơn người ta đến mấy năm, các huynh sống vô dụng rồi.”

Ba tiểu quỷ bị Độc Cô Hoa rống đến sững sốt, trên mặt phẫn nộ, ngượng ngùng cười nói: “Ai nói chúng ta không biết, chúng ta chẳng qua là thử đệ mà thôi.”

Ba người nói xong, run rẩy liếc nhìn đóa hoa, vội vàng lui về phía sau.

Độc Cô Hoa đứng ở cuối cùng, như có điều suy nghĩ nhìn hoa kia một cái. Thật ra thì, gốc hoa kia không có độc, mà là một loại kỳ hoa trăm năm khó gặp, gọi là hồn hoa. Hoa này chỉ sinh trưởng ở chỗ có ánh mặt trời đầy đủ nhất, chỗ có hoa này mọc, đúng lúc chỗ mặt trời chiếu xạ nhiều nhất cả Ngân Nguyệt vương triều, rất rõ ràng, đóa hồn hoa này là bị người dời đến đây, người này Độc Cô Hoa biết là ai, cũng biết hẳn trồng hồn hoa có tác dụng gì.

Mới vừa rồi lão Tam muốn ngắt đóa hoa này, hấn ngăn cản, là vì không muốn phá hủy đóa hồn hoa người nọ khổ cực dời đến.

Độc Cô Hoa nhìn lại hồn hoa kia một cái, sau đó cất bước chạy về phía ba người kia.

Lão Đại lui thật là xa, sau đó mở miệng nói: “Chỗ này thậm chí có hoa độc, ta xem chúng ta hãy tìm nơi khác trốn đi.”

Lão Nhị như có suy nghĩ sâu xa liếc hoa kia một cái, đáp lại nói: “Như thế, cũng tốt.”

Lão Tam đồng ý nhất. “Tại hạ đã sớm nói viện này có vấn đề, tốt lắm, chúng ta nhanh đi thôi.”

Ba tiểu quỷ từ từ phủ đất rời khỏi viện, bọn họ chạy ra ngõ hẻm, thở dốc một hơi thật lớn.

Lão Đại: “Người áo đen sẽ không tìm được chúng ta chứ.”

Lão Nhị: “Khó nói lắm, người áo đen kia đột nhiên xuất hiện, đệ nghĩ mục tiêu tám chín phần mười là vì chúng ta.”

Lão Tam: “Lão... Ách nhị ca huynh đừng hù dọa người, tại hạ sợ hù dọa lắm.”

Đang lúc ba người nói thầm không dứt, ngõ hẻm vọt qua một mặt bóng trắng.

Ba tiểu quỷ nhìn bóng trắng lo lắng này, trên mặt cũng kích động vạn phần.

“Nhũ mẫu, đó là nhũ mẫu...”

“Nhũ mẫu, chúng con ở chỗ này, chúng con ở chỗ này...” Ba tiểu quỷ vung tay nhỏ bé, liều mạng hô to.

Hướng Tiểu Văn đang lo lắng vừa nghe thanh âm ba tiểu quỷ thì chuyển thành vui mừng, nàng vội vàng chạy vội qua, giang hai cánh tay ôm ba đứa vào trong ngực thật chặt.

“Các con hù chết nhũ mẫu rồi, may mà tìm được.”

Sau lưng ánh mắt Huyền Thanh và Thiên Địa Thập Tam Huyền chia ra quét về phía bốn phía, xem có nhân vật khả nghi xuất hiện hay không.

Hướng Tiểu Văn ôm ba đứa này, đột nhiên phát hiện có cái gì không đúng, nàng nhìn sau lưng ba đứa, vẫn không thấy bóng dáng nhỏ nhất, không khỏi nóng nảy lên tiếng: “Tiểu Ngũ đâu? Sao không thấy Tiểu Ngũ?”

122. Chương 122: Chết Độc Thật Quỷ Dị

Ba đứa vừa nghe xong, cũng quay đầu lại nhìn.

Nhưng ở trong cái hẻm nhỏ sâu kia, không có bóng ai cả.

Độc Cô Ly khẩn trương tự lẩm bẩm: “Mới vừa rồi Tiểu Ngũ còn ở cùng một chỗ với chúng con mà, chẳng lẽ nó không chạy theo.”

Độc Cô Khuynh cũng rất lo lắng: “Hay là tiểu Ngũ bị người áo đen kia bắt đi rồi?”

Độc Cô Phi phủ tay: “không thể nào, tiểu Ngũ thông minh như vậy, người áo đen không thể nào bắt được nó.” Mặc dù là nói như thế, nhưng nó cũng sợ run người.

Hương Tiểu Vân nghe lời 3 đứa nhóc nói, sắc mặt khê biến, nàng đứng lên, chạy về phía con hẻm, quay đầu nhìn Huyền Thanh nói: “Bảo vệ ba vị thiếu gia hồi phủ tướng quân.”

Huyền Thanh sửng sốt, sau đó gật đầu. Phải thêm bốn hộ vệ định đưa ba đứa bọn chúng trở về, nhưng lại bị ba đứa lên tiếng phản đối.

“Chúng con sẽ không trở về, chúng con muốn cùng nhũ mẫu đi tìm tiểu Ngũ.” Ba đứa nói xong, vọt lẹ vào con hẻm.

Huyền Thanh cùng đám người thấy vậy, tung người bay theo, ở trạng thái bảo vệ bọn họ tốt nhất.

Đi qua cái sân đồ nát, bọn họ đi về phía hoa có độc.

Nhưng ngay khi bọn họ đến nơi thì nơi đó trống trải, chẳng có loài hoa độc kỳ quái nào.

Lão Đại cau mày: “Không thể nào, rõ ràng đóa hoa kia vừa mới ở chỗ này.”

Lão Nhị: “Hình như vừa có người tới nơi này. Mọi người xem.” Hắn chỉ vào dấu vết mơ hồ trên đất, ngoại trừ bốn dấu chân nhỏ của bọn chúng, hình như còn có lưu lại một dấu chân người lớn, mặc dù dấu chân này rất mờ, không nhìn thấy rõ hình dạng, nhưng rõ ràng là người lớn.

“Không sai, nhất định là đã có người tới. A, có người tới, không phải là tiểu Ngũ đã...” Lão Tam không dám nói tiếp.

Hương Tiểu Vân vốn đang hoảng loạn, do nghị lực mới có thể duy trì đến bây giờ, nhưng lại nghe thấy việc tiểu Ngũ bị người ta bắt đi, nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, chân mềm nhũn, gục ngã xuống.

“A...nhũ mẫu...”

Huyền Thanh vội vàng đi tới, một tay đỡ nàng, một tay bắt mạch, vẻ mặt nghiêm trọng.

Hắn quay lại nói với Thiên Địa Thập Tam Huyền phía sau: “Mang theo các thiếu gia, trở về phủ.”

Phủ tướng quân

Sau khi đám người hộ tống Độc Cô Sương trở lại, Độc Cô Sương liền đem mọi chuyện về người áo đen nói cho Độc Cô Diễm.

Nghe xong lời nói của Độc Cô Sương, hắn nhíu mày.

“Hách Kiếm?” Người kia là ai, hắn chưa từng nghe qua nhân vật nào như thế trong chốn giang hồ.

Nhưng mà nghe Sương nhi miêu tả, người này không giống như giả vờ, chẳng lẽ...

Độc Cô Diễm chợt ngẩn ra, mơ hồ đoán được điều gì đó.

Đúng lúc này, Huyền Thanh đỡ Hương Tiểu Vân cùng ba nhóc quý đi vào.

Thấy sắc mặt tái nhợt của Hương Tiểu Vân từ xa, thần sắc khê biến, vội vàng đứng lên ôm lấy nàng. “Vân nhi...” Ngắc đầu lên, lạnh lùng quay sang Huyền Thanh: “Có chuyện gì xảy ra?”

Huyền Thanh nặng nề quỳ xuống, “Thưa tướng quân, sau khi nghe tin Ngũ thiếu gia mất tích, phu nhân liền ngắt đi, thuộc hạ bắt mạch phát hiện phu nhân trúng một loại kỳ độc.”

“Kỳ độc?” Độc Cô Diễm nhíu mày, dùng tay bắt mạch, thần sắc càng lạnh hơn, đứng lên. Hắn quay người nhìn chằm chằm Huyền Thanh đang quỳ cùng các thành viên khác, lạnh lùng mở miệng: “Mười ba người các ngươi có địa vị như thế nào trong võ lâm?”

Huyền Thanh áy náy trả lời: “Hàng thứ ba trong giang hồ.” Bọn họ tự nhận là võ công cao cường nhưng ngay cả phu nhân cùng các thiếu gia cũng không bảo vệ được, còn mặt mũi nào nữa.

Huyền Thanh nặng nề gục đầu xuống, những người khác cũng thế.

Trong lòng Độc Cô Diễm đang ngun ngút lửa giận, nhưng hắn biết, tất cả mọi việc đều do có người bày kế liên tiếp, mặc dù bọn Huyền Thanh võ công lợi hại nhưng người bày kế kia, chỉ sợ cũng là cao thủ không kém, nếu như hắn đoán không sai, sợ là người thần bí đã đấu cùng hắn mấy hôm nay chính là chủ mưu.

Hắn vốn nghĩ là sau chuyện phát sinh ở ngày đại hôn, một thời gian sau người áo đen kia mới hoạt động, không ngờ tới nhanh như vậy.

Xem ra hắn đánh giá thấp sự lợi hại của người áo đen kia rồi.

Khoát nhẹ tay, nói với đám người kia: “Các người lui xuống đi.”

Huyền Thanh kinh ngạc, tướng quân không phạt bọn họ sao?

Độc Cô Diễm nhìn thấu lòng Huyền Thanh, lạnh lùng trừng mắt: “Còn lo lắng cái gì, đi xuống.”

“...Dạ...” Huyền Thanh thay mặt những người còn lại lạy một cái, sau đó xoay người lui ra.

Trước khi đi, Huyền Thanh nhìn Huyền Mộc nói: “Huyền Mộc, bởi vì chuyện này là do sơ sót của chúng ta, người theo ta đi tìm Ngũ thiếu gia được không?”

Tướng quân không phạt bọn họ, càng làm cho lòng bọn họ khó chịu, bọn họ thà tình nguyện chịu phạt chứ không bỏ qua giống như bây giờ.

Vì đền bù sự áy náy kia, Huyền Thanh quyết định liều mạng tìm Ngũ thiếu gia trở về.

Dù trên mặt Huyền Mộc lạnh lùng không nói gì, nhưng trong lòng cũng tràn đầy áy náy giống Huyền Thanh: “Được, ta cũng đang có ý đó.”

Hai người nhìn nhau, rồi khỏi phủ tướng quân trong im lặng.

Khi trời chạng vạng, bầu trời như đổ máu, bao trùm cả phủ tướng quân.

Bên trong phòng, Hướng Tiểu Văn sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, xung quanh nàng bị 4 tên tiểu quỷ chia ra đứng, bọn chúng cũng khóc đỏ cả mắt, không thém nhúc nhích đứng yên đó khóc.

Bên cạnh giường, Độc Cô Diễm ngồi đó, dịu dàng nắm bàn tay lạnh như băng của nàng. “Văn nhi, tất cả sẽ không có chuyện gì, vì phu nhất định sẽ tìm mọi biện pháp cứu nàng.”

Độc này...ngay cả hắn cũng không biết, mà còn mời vô số thần y đến xem, cũng không có manh mối gì.

Độc này nếu như không nhanh chóng giải, một khi tiến vào lục phủ ngũ tạng, chỉ sợ cho dù dùng thuốc, Hướng Tiểu Văn cũng sẽ biến thành một người không còn ý thức.

Tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng độc như vậy lại khiến người sống không bằng chết, một thi thể không có linh hồn, thà chết còn hơn.

Độc Cô Diễm nghiêng rằng, hắn không cho phép Văn nhi biến thành như vậy, tuyệt đối không.

Độc Cô Sương thấy phụ thân nặng nề đau khổ như vậy, nhỏ giọng an ủi: “Phụ thân yên tâm, nhũ mẫu nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, nhũ mẫu nói người là người thế giới khác, độc này không thể tổn thương nhũ mẫu được.”

Độc Cô Phi lau nước mắt, nói: “Lão Tứ nói không sai, nhũ mẫu là người thế giới khác, nhất định không có việc gì.”

Độc Cô Ly im lặng nhìn Hướng Tiểu Văn trên giường, lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, không có chút tức giận nào, không giống như trong suy nghĩ của cậu, Hướng Tiểu Văn lúc trước rất có sức sống, tỏa ra bốn phía, khiến cho cậu từ ghét lúc ban đầu dần dần biến thành thích, từ đáy lòng cậu đã sớm nhận nhũ mẫu là mẫu thân.

Nhũ mầu vừa mới thành thân với phụ thân một ngày đã xảy ra chuyện như vậy, nhũ mầu, nhất định người sẽ không có chuyện gì.

Độc Cô Khuynh nhìn màn này, nước mắt lại chảy ra, cậu xoay người chạy ra khỏi phòng, đi về phòng mình, quyết định tìm kỳ thư đã bị cậu cất giấu từ lâu, trên quyển sách đó ghi chép rất nhiều loại độc hiểm thấy, không chừng trong này sẽ có loại độc nhũ mầu trúng phải.

123. Chương 123: Người Áo Đen Và Độc Cô Hoa

Độc Cô Diễm ngẩng đầu nhìn ba đứa con một cái, vô lực khoát tay áo, nói với ba đứa con vốn đã mệt mỏi, lại vẫn ở lại cùng với hắn: “Các con cũng mệt mỏi rồi, trở về phòng nghỉ ngơi đi, phụ thân sẽ ở với nhũ mầu.”

Độc Cô Phi đang muốn nói không cần, lại bị Độc Cô Sương lôi đi.

Độc Cô Ly đi cuối cùng đóng cửa lại.

“Này, ta nói lão Tứ, muội kéo huynh làm chi, huynh muốn ở cùng nhũ mầu.” Độc Cô Phi bắt mãi kêu la.

Độc Cô Sương lau nước mắt, hung hăng liếc mắt. “Huynh nghĩ rằng chúng ta muốn rời đi à, nhưng huynh không thấy đáng về phụ thân rất thống khổ sao, phụ thân ở trước mặt chúng ta không dễ biểu hiện rất khó chịu, chúng ta rời đi, cho phụ thân một cơ hội phát tiết, hơn nữa, thời gian phụ thân và nhũ mầu ở chung không còn nhiều lắm, sao không thức thời chút.”

“Phi, phi, phi, cái gì gọi là thời gian phụ thân và nhũ mầu ở chung không còn nhiều lắm, lão Tứ muội đừng nói lung tung.” Độc Cô Phi liên tiếp thối vài câu. Trong lòng thầm nói, tốt linh, xấu không linh.

Độc Cô Ly cắt đứt lời nói của hai người bọn họ. “Được rồi, các đệ muội đừng gây sự nữa, để cho phụ thân lắng lặng cùng nhũ mầu đi, chúng ta trở về thôi.”

Sau khi ba đứa rời đi, tất cả lại an tĩnh trở lại.

Bên trong phòng, Độc Cô Diễm lặng lẽ dùng mặt vuốt ve tay Hướng Tiểu Văn, trong lòng mơ hồ có đau nhói.

Hắn nghiêng mặt, thâm tình lắm lắm. “Văn nhi... Nàng là trần bảo trời cao ban cho ta, ta sẽ không để cho nàng rời đi ta, hôm nay Độc Cô Diễm ta thề, coi như là liều cái mạng này, cũng muốn giải đi độc trên người nàng.”

Hướng Tiểu Văn tái nhợt nằm đó, cũng là không tiếng không hơi.

Độc Cô Diễm xoa bàn tay của nàng, thống khổ nhớ lại từng ly từng tý giữa hai người họ

Thật ra thì, hắn mơ hồ biết trong cơ thể hắn có một loại độc, loại độc chất này chính là chỗ khiến cho hắn mê luyến Hướng Tiểu Văn. Độc Cô Diễm hắn tự nhận không phải là một người ham mê nữ sắc, nhưng mỗi lần ở chung với Hướng Tiểu Văn, hắn sẽ trở nên đặc biệt điên cuồng, chỉ muốn tiến vào nàng một lần lại một lần, thật sâu muốn có nàng, theo điên cuồng như vậy, hắn đoán được mình có thể bị người khác dùng độc quỷ dị nào đó điều khiển. Vậy mà mặc dù hắn phát hiện dấu vết này, nhưng lại không muốn xóa đi, không chút suy nghĩ làm thế nào giải đi độc giấu trong cơ thể của hắn.

Hắn rất thích lúc ở cùng Hướng Tiểu Văn, có loại cảm giác hắn không cách nào dùng lời nói để hình dung, hắn không dám nắm chắc, giải độc này rồi, hắn còn có thể có cảm giác thế này hay không, nếu như mất đi cảm giác như vậy, hắn nghĩ cuộc sống của hắn sẽ không đầy đủ, hắn không muốn mất đi Hướng Tiểu Văn, coi như bị độc kia uy hiếp, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Độc Cô Diễm vươn tay, ôn nhu vuốt tóc Hướng Tiểu Văn, thanh âm nỉ non rất nhẹ, cũng lộ ra thâm tình kiên định. “Văn nhi, nếu có một ngày, ta mất đi lý trí, làm ra chuyện gì thương tổn nàng, có thể đừng hận ta được không?”

Trả lời hắn, là an tĩnh.

Độc Cô Diễm lại vẫn tự lẩm bẩm. “Vân nhi, độc trong người ta tựa hồ tăng nhanh lưu chuyển rồi, ta có cảm giác, độc này trong một ngày gần đây sẽ điên cuồng tiết ra bên trong cơ thể của ta, sau đó, ta có thể sẽ điên cuồng lên.” Nói tới chỗ này, thần sắc Độc Cô Diễm cũng vô cùng kiên định. “Nhưng Vân nhi của ta, coi như ta điên rồi, cũng sẽ không tổn thương nàng.”

Màn đêm dần dần phủ xuống, trăng trốn sau tầng mây, chậm rãi thăng lên phía chân trời, mát mẻ cô tịch.

Tại một chỗ núi hoang, nơi này là chỗ ở của Vô Cực Môn.

Một tòa tháp quỷ dị tối tăm đứng yên trong núi bốn phía lượn lờ tử khí nồng nặc.

Tháp này, chính là tổng bộ của Vô Cực Môn. Tất cả môn phái của Vô Cực Môn, cũng ở trong toà tháp đen này.

Bên trong một gian phòng hoa lệ trên đỉnh cao nhất, một mặt bóng dáng nho nhỏ đứng ở phía trước cửa sổ, lạnh lùng nhìn trăng lạnh giữa bầu trời sao.

Ánh trăng vẩy vào đầu vai cậu, mặt cậu mang buồn bã, dằng dặc thở dài một tiếng.

“Hoa nhi, vì sao than thở? Huh?” Nơi bóng tối, một mặt bóng đen đi ra.

Độc Cô Hoa lạnh lùng quay đầu lại, nhìn người nọ, lạnh như băng nói: “Biết rõ còn hỏi, người nói sẽ nghe con, sao người muốn gạt con, tại sao muốn bắt con.”

Cậu muốn về phủ tướng quân, cậu không muốn ở trong chỗ tối này, cậu không muốn để cho phụ thân và nhũ mẫu lo lắng, còn có bốn huynh đệ tốt kia, cậu không muốn nhìn thấy sắc mặt thất vọng của bọn họ.

Người áo đen kia đối với sự lạnh lùng của Độc Cô Hoa làm như đã sớm tập mãi thành thói quen, mặt mang mặt nạ khẽ thoáng qua nụ cười, hắn đi tới, ôm lấy Độc Cô Hoa không động đậy.

“Hoa nhi, vì sư làm như vậy tự nhiên có đạo lý, mà ở đây, mới là nhà của con, vì sư chẳng qua là dẫn con về nhà.” Thanh âm của người áo đen, rất là nhu hòa, làm như mang theo hồi ức nào đó.

Độc Cô Hoa thấy giãy giụa vô dụng, bất động. Tức hận nhìn chằm chằm người áo đen kia. “Nơi này không phải nhà của con, nhà của con là ở phủ tướng quân.”

Người áo đen vừa nghe đến ba chữ phủ tướng quân, hai tròng mắt trầm xuống, nhưng đối với Độc Cô Hoa, hắn lại có tình cảm khác, dù như thế nào hắn cũng sẽ không tức giận với Độc Cô Hoa.

Hắn khẽ xuống tâm tình, mỉm cười nói với Độc Cô Hoa: “Hoa nhi, sau này nơi này sẽ là nhà của con, sư phụ, đúng là người thân duy nhất của con.”

Độc Cô Hoa cau mày, ưu thương nói: “Sư phụ, không nói lời nào với người, người thật coi con là đứa trẻ ba tuổi sao, trong lòng của người đang suy nghĩ gì, đừng cho là con không biết.” Ông ấy rõ ràng là muốn mượn mình, tới làm lợi thế cuối cùng để kích phụ thân.

Người áo đen nghe thấy lời ấy, càng cười đậm. “Không biết Hoa nhi cho là vì sư đang suy nghĩ gì?”

Độc Cô Hoa đẩy hắn ra, nhảy đến trên đất, giận dữ hét: “Người rõ ràng không coi con là đồ đệ của người, người chẳng qua là lợi dụng con để hại phụ thân.”

Hai tròng mắt người áo đen lóe lên, nhàn nhạt ưu thương chảy ra từ trong đôi mắt sâu kia. “Hoa nhi, con thật đối đãi vì sư như thế sao?”

Độc Cô Hoa hừ lạnh một tiếng, không để ý đến hắn.

Người áo đen cười một tiếng tự giễu, trong tay không biết như thế nào nhiều hơn một cây chủy thủ, hắn đối với tim của mình, hung hăng đâm xuống, máu chảy như cột, vẩy ra bốn phía.

Độc Cô Hoa không ngờ tới người áo đen sẽ có động tác như thế, cậu bị dọa cho sợ. Vội vàng chạy tới, đưa tay nhỏ bé ra che ngực người áo đen kia, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nói: “Sư phụ, người, sao người có thể đối với mình như vậy, thân thể của người...”

Người áo đen cười cắt đứt lời của Độc Cô Hoa. “Hoa nhi, vì sư không ngại, vì sư chỉ muốn chứng minh một chút, mạng của vì sư, chỉ thuộc về con, nếu con muốn mạng của vì sư, lúc nào cũng có thể lấy.”

Độc Cô Hoa nhìn đôi mắt thống khổ kiên định của người áo đen kia, đáy lòng nho nhỏ của cậu, cảm động. “Tại sao là con, tại sao người lại chỉ đối xử đặc biệt với mình con?”

Điểm này, từ hơn một năm trước lúc cậu gặp gỡ người áo đen, người áo đen đối với cậu giống như với con trai ruột, càng sâu, so với đối đãi chính mình còn tốt hơn.

124. Chương 124: Độ Nhất Công Tử

Trước kia Độc Cô Hoa có chút sợ hãi đối với người áo đen này, nhưng hơn 1 năm âm thầm sống chung với y, cậu cùng người áo đen dần dần nảy sinh tình cảm phụ tử.

Mà hơn 1 năm qua, người áo đen đối xử rất tốt với cậu, có khi cậu còn suy nghĩ, rốt cuộc là Độc Cô Diễm hay người áo đen kia mới là cha ruột của cậu.

Đối với loại suy nghĩ này, chính cậu cũng giạt mình.

Giờ phút này, Độc Cô Hoa ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn đôi mắt của người áo đen, đôi mắt kia, dường như là sâu thẳm, có chút bi thương, nhẹ nhàng câu hồn người.

Người áo đen thấy Độc Cô Hoa đang nhìn mình, ánh mắt hắn trở nên dịu dàng hơn. Hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Độc Cô Hoa, khuôn mặt yêu nghiệt kia có thể nói là hoàn mỹ, cho dù nhìn thấy cái gì, cũng khiến mình an tâm.

“Hoa nhi, sự phụ đối xử với con rất đặc biệt, là đồ nhi duy nhất của ta, cũng là thân nhân duy nhất của cuộc đời ta.” Giọng nói của người áo đen rất nhẹ, nhưng lại tràn ngập sự bi thương cùng hận ý.

Cả cuộc đời đen tối, đau khổ đến mức nghĩ lại còn kinh hãi, đã được hắn chống đỡ tạm thời, ngoài sự thù hận còn là vì Độc Cô Hoa.

Hắn từng thua mất một nữ nhân, chỉ có Độc Cô Hoa mới đền bù được sự áy náy trong lòng hắn. Hắn đem toàn bộ tâm ý chuyển lên người Độc Cô Hoa, cho cậu ta mọi thứ tốt nhất.

Độc Cô Hoa nghe người áo đen giải thích, cậu oán hận nhìn chằm chằm: “Lần nào sự phụ cũng đều trả lời như vậy, bây giờ ta không tin những lời này nữa, sự phụ, người đã có thể vì con mà ngay cả mạng sống cũng không muốn, vậy bây giờ con muốn nhìn thấy bộ dạng của người.” Hơn 1 năm rồi, mặc dù sự phụ thân cận với cậu nhưng cái mặt nạ đó, cho tới bây giờ cũng không có gỡ ra.

Cậu thật sự rất tò mò dáng vẻ của sự phụ, có thể giống cậu hay không.

Người áo đen chấn động nhưng rất nhanh lại trở nên bình thường: “Hoa nhi, ngoại trừ dáng vẻ của sự phụ, tất cả những thứ khác sự phụ đều có thể theo ý con.”

Lại một lần nữa Độc Cô Hoa lại thất bại, cậu không khỏi tức giận: “Những thứ khác đều có thể theo ý con? Vậy con muốn về nhà, con muốn về phủ tướng quân.”

Người áo đen thấy tính khí nóng nảy của Độc Cô Hoa, có chút tức giận. Hắn lắc đầu thở dài nhìn Độc Cô Hoa, sải bước rời đi.

Sau lưng, Độc Cô Hoa kêu lên: “Sự phụ, con không phải là con của người sao?”

Thân thể người áo đen cứng đờ, nhưng không có dừng lại, giọng nói lạnh lùng lớn vồn bên tai Độc Cô Hoa: “Hoa nhi, cả đời sự phụ không có con cháu.”

Người áo đen rời đi, không có tiếng động. Độc Cô Hoa đứng ở đó, cắn răng, rơi nước mắt.

Liên tiếp ba ngày, phủ tướng quân lâm vào tình trạng hết sức nặng nề. Hướng Tiểu Văn trúng độc, Độc Cô Hoa bị bắt cóc, làm cho người trong phủ tướng quân cũng lo lắng.

Túc Nhiên cư, Độc Cô Diễm mặt lạnh như băng ngồi ở vị trí phía trên, người ở dưới chia ra ngồi, cũng không dám lên tiếng.

Hồi lâu, Độc Cô Diễm lạnh lùng nói: “Huyền Thanh cùng Huyền Mộc tự ý rời đi, chờ bọn hắn trở lại định đoạt sau, nếu không có chuyện gì khác, các người hãy tản đi, thăm dò tất cả mọi việc, mấy người các người tự phụ trách, nếu như không có việc gì lớn, không cần báo cho bản tướng.”

Mấy nam tử kia đứng lên, cung kính đáp lời: “Vâng tướng quân.”

Độc Cô Diễm lạnh lùng khoát tay, bảo bọn họ rời đi.

Ở nơi này, một bóng đen chạy vào, vội vàng vàng nói: “Tướng quân, ngoài cửa có một nam nhân mặc áo đỏ nói có thể giải độc cho phu nhân, hắn muốn xông vào, bị bọn ta ngăn lại, xin tướng quân chỉ thị.”

Thần sắc Độc Cô Diễm biến đổi, đứng lên nói với thị vệ áo đen: “Dẫn hắn đến phòng khách chờ bản tướng.”
“Vâng tướng quân.”

Trong đại sảnh, nam nhân áo đỏ xoa tóc dài, thất lưng quần tơ lụa, mang mũ rộng vành không thấy rõ mặt hắn, nhưng chỉ cần dáng vẻ xinh đẹp kia, cũng đã khiến mọi người không thể rời mắt.

Thị vệ phủ tướng quân tuy là lạnh như băng, lần này thấy nam nhân áo đỏ kia, mọi người đều kinh ngạc, thậm chí: trên đời này có người lạnh như băng vậy sao.

Nam nhân áo đỏ theo hướng dẫn của thị vệ ngồi vào ghế trong sảnh, khoe môi khe khẽ toát lên sự vui vẻ, chờ đợi Độc Cô Diễm đến.

Rất nhanh, Độc Cô Diễm mặc một bộ trang phục màu đen xuất hiện, hắn quan sát nam nhân mặc áo đỏ kia, sau đó thần nhiên hỏi: “Các hạ chính là Đệ Nhất Công Tử vang danh thiên hạ?”

Nam nhân áo đỏ nghe thế cười nhạt, nhưng mà giọng cười cũng là ngọt tận xương: “Tại hạ chính là Đệ Nhất Công Tử, Độc Cô tướng quân không cần hoài nghi thân phận của tại hạ, tại hạ có gặp qua phu nhân một lần, phu nhân là một nữ nhân rất thú vị, cho nên, tại hạ mạo muội giúp phu nhân giải độc.”

Độc Cô Diễm nghe lời Đệ Nhất Công Tử nói cũng cười lạnh: “Không biết Đệ Nhất Công Tử làm sao biết phu nhân ta trúng độc? Chẳng lẽ loại độc này có quan hệ gì với công tử?”

Đối với Đệ Nhất Công Tử này, Độc Cô Diễm đã sớm nghe qua, nhưng vẫn chỉ cho là một kẻ phong hoa tuyết nguyệt, nhưng hôm nay nhìn lại, ngay lập tức hắn bác bỏ ý kiến kia, vị Đệ Nhất Công Tử này, võ công sâu không lường được, còn cái ý định kia, cũng là sâu không thấy đáy, chắc chắn không phải người lương thiện.

Đệ Nhất Công Tử cười một tiếng, giọng cười kia phảng phất như có ma lực, khiến cho giờ khắc này thị vệ của phủ tướng quân cũng kinh ngạc, nghe say mê.

“Tướng quân thật biết nói đùa, nếu như độc này là loại bình thường cũng không cần phiền toái ta đến đây giải độc, ngài cho rằng giải độc là chuyện đùa sao?”

Độc Cô Diễm nhìn thấy phản ứng của bọn thị vệ bên ngoài, hơi nhíu mày. Hắn lên tiếng uy hiếp đám người kia: “Các người lui ra ngoài.”

Giọng nói này khiến cho đám thị vệ tỉnh lại, kinh ngạc, mồ hôi lạnh tuôn đầy, vội vàng lui ra.

“Nói ra điều kiện của công tử đi.” Độc Cô Diễm lạnh lùng lên tiếng.

Thiên hạ này không có bữa ăn nào miễn phí, vị Đệ Nhất Công Tử này vừa mới nói là có thể giải độc, có thể là nắm chắc, về phần vì sao hắn lại giúp mình, chỉ sợ trên tay mình có thứ hắn cần.

“Tướng quân quả nhiên là người hào sảng, vậy tại hạ cũng không cần vòng vo, tại hạ có thể giúp phu nhân giải độc, nhưng mà tại hạ muốn kim châm hộ thể thần y trên người tướng quân.” Đệ Nhất Công Tử tràn đầy tự tin, dường như hắn nắm chắc rằng vì cứu phu nhân, Độc Cô Diễm sẽ không chút do dự lấy ra hộ thể thần y đó.

Độc Cô Diễm nhíu mày, đối với sự tự tin của Đệ Nhất Công Tử, hắn rất không thích. Nhưng vì cứu Văn Nhi, cái gì hắn cũng có thể bỏ qua, cho dù là báu vật giang hồ hộ thể thần y cũng vậy.

Nhưng trước mắt, cũng không phải chỉ đồng ý là xong.

“Công tử, sợ rằng tin tức đó là sai.” Độc Cô Diễm lạnh lùng trả lời.

Đệ Nhất Công Tử cũng chỉ cười không nói.

Ngoài cửa, bốn tiểu tử kia đã sớm đứng nghe lén.

Lão Đại: “Sao, người này không phải là Đệ Nhất Công Tử sao?”

Lão Nhị: “Người này nói có thể giúp nhũ mẫu giải độc, nhìn bộ dạng tự tin của ông ta, không giống như giả bộ.”

Lão Tam: “Tại hạ không thích người này.”

Lão Tứ: “Muội cũng không thích, đặc biệt là đôi mắt câu người của ông ta, nhìn bộ dạng muốn lôi kéo của ông ta, không bằng chúng ta chinh ông ta, thế nào?”

125. Chương 125: Mẹ Hảo Sinh Yêu Tinh

Ánh mắt Độc Cô Diễm vẫn nhìn vào Đệ Nhất Công Tử, dường như muốn thông qua đôi mắt thâm thúy, khám phá đối phương.

Vậy mà Đệ Nhất Công Tử cũng không vừa, đối với ánh mắt của Độc Cô Diễm, không nhúc nhích chút nào.

Hồi lâu, hắn cười cười một tiếng, giọng nói giống như câu dẫn người khác vang lên trong phòng khách: “Độc Cô tướng quân, không biết ngài suy nghĩ thế nào?”

Độc Cô Diễm khẽ nhíu mày, vừa định nói, lại nghe thấy một tiếng vang lớn từ ngoài cửa.

Độc Cô Diễm giật mình, ngay sau đó tung người nhảy ra ngoài.

Vừa đúng lúc hắn ra ngoài, bốn tiểu quỷ len lén theo cửa hông chạy vào đại sảnh, ngay lúc Đệ Nhất Công Tử còn đặt sự chú ý ở ngoài cửa thì bốn tên nhóc cười xấu xa một tiếng, sau đó chia ra bắt đầu hành động.

Lão Đại bưng một rổ đậu, động tác sẵn sàng chuẩn bị ném xuống đất.

Lão Nhị bưng một chậu máu chó đã sai người chuẩn bị, hai tay nắm thật chặt, chăm chú nhìn chằm chằm Đệ Nhất Công Tử, chỉ cần bước đầu tiên hoàn thành, máu chó trong tay cậu sẽ hắt ra ngoài, người hứng phải cái đó chính là Đệ Nhất Công Tử.

Lão Tam cầm trong tay một cây trúc thật dài, cậu núp phía sau bình phong, núp sâu trong đó, lỗ tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, chỉ chờ khi lão Tứ chuyển động, cậu lập tức bước ra, dùng gậy trúc phẩy cái khăn che mặt của tên Đệ Nhất Công Tử đáng ghét kia xuống, cậu cũng muốn nhìn một chút, đệ nhất công tử hay phụ thân bọn họ ai đẹp trai hơn.

Đứng đầu là lão Tứ, cũng là người không thích Đệ Nhất Công Tử trong bốn người. Mặc dù Đệ Nhất Công Tử là người phong hoa tuyết nguyệt, Độc Cô Sương xưa nay hứng thú với mỹ nam cũng khó có thể thích được mỹ nam này.

Bé biết Độc Cô Diễm sẽ trở về rất nhanh, bé tính toán đến gần bên người Đệ Nhất Công Tử, cực lực sỉ nhục ông ta, sau đó ngay lúc Đệ Nhất Công Tử tức giận muốn đánh bé, thì kế hoạch chính người của bọn họ bắt đầu.

Ngay lúc bọn họ coi là thời cơ, nếu như tất cả kế hoạch thuận lợi, vừa xong hết thấy, Đệ Nhất Công Tử sẽ chột vật, hung hăng muốn đánh bé thì Độc Cô Diễm sẽ xuất hiện, hắc hắc, thấy một màn như vậy, phụ thân sẽ không để ý kể nào gây ra chuyện, Đệ Nhất Công Tử chắc chắn sẽ khó khăn khi biện minh, ha ha. Cái kế hoạch này, có thể nói là hoàn hảo.

Đệ Nhất Công Tử nghe được trong sảnh có bốn hơi thở, vì vậy hắn quay lại, nhìn lướt qua trong sảnh.

Trong tích tắc thân thể nho nhỏ của Độc Cô Sương chạy ra.

Hai tay chống nạnh, rất có tư thế của nữ hoàng đi tới cách Đệ Nhất Công Tử ba bước, ngẩng đầu lên, bộ dạng cao ngạo không ai sánh kịp: “Ông chính là cái loại tự kỷ làm người ta ghê tởm Đệ Nhất Công Tử?”

Ngay lúc Độc Cô Sương bước ra, Đệ Nhất Công Tử liền nhận ra thân phận của cô bé, biết được bé là nữ nhi của Độc Cô Diễm, đối với loại tiểu oa oa này hắn luôn có lực sát thương, trong lòng cho rằng Độc Cô Sương đến muốn làm quen với hắn, liền bày ra một bộ dáng phong lưu không ai bì nổi chờ Độc Cô Sương cúi lạy.

Nhưng không ngờ, Độc Cô Sương vừa nói một câu đó khiến hắn không thể nói gì.

Gương mặt tuấn tú yêu nghiệt dưới tấm màn đỏ, lần đầu tiên trở nên dữ tợn. Con bé, con bé nói gì, con bé có thể không thèm đếm xỉa gì đến dáng người của ta, nên có thể ở trước mặt ta, không bị Nhiếp Hồn Thuật của ta mê hoặc, cái này, không thể nào.

Đệ Nhất Công Tử vốn là ưu nhĩ động lòng người, bây giờ chỉ tràn đầy kinh ngạc trong ánh mắt.

Nhiếp Hồn Thuật của hắn, cho tới bây giờ cũng chưa từng mất đi hiệu quả, ngay cả vừa rồi Độc Cô Diễm nhìn thấy ánh mắt của hắn, cũng phải vận công ngăn cản, tiểu nữ oa đáng chết này, tại sao lại có thể, tại sao lại có thể không bị hắn mê hoặc...

Không, hắn không tin, tuyệt đối là không thể nào, nhất định là ảo giác, đúng, là sai.

Đệ Nhất Công Tử tràn đầy tự tin, tự trấn an mình, một câu nói đơn giản của Độc Cô Sương biến mất hoàn toàn.

Độc Cô Sương nhìn chằm chằm Đệ Nhất Công Tử trước mắt, mặc dù không thấy được mặt hắn, thế nhưng ánh mắt trợn to câu dẫn người, giống như thấy quỷ.

Độc Cô Sương khinh bỉ liếc mắt. Ta khinh, phải khoa trương như vậy sao, tiểu gia ta không có giết cha ông, đoạt vợ ông, ăn con trai của ông, cần phải thế sao.

Mắc ói, giả vờ.

Ngay lúc hai người trợn mắt nhìn nhau, Đệ Nhất Công Tử đang ở trong tình trạng thua cuộc, hắn không thể nào tin nổi, một đời câu dẫn, bất kể là nam hay nữ, già hay trẻ đều bị hắn câu dẫn khiến cho điên loạn, cho nên, cho nên khi bị cô nhóc Độc Cô Sương chưa tới năm tuổi phá giải, điều này làm sao hắn chịu nổi.

Tay run run chỉ, Đệ Nhất Công Tử phát ra âm thanh quá đáng kích động, còn là quá đáng kinh hãi, run rẩy: “Con, con làm sao có thể không bị ta mê hoặc?” Nhiếp Hồn Thuật của hắn đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần, khắp thiên hạ người có thể thoát được không nhiều mấy, vì sao tiểu nữ oa rõ ràng là không biết võ công, lại có thể không bị mê hoặc?

Lời kia vừa thốt ra, Độc Cô Sương thiếu chút nữa đầm ngực dậm chân.

Ta khinh, đại thúc à, ông cho rằng ông là ngọc hoàng đại đế sao, ta nhỏ, ta bị ông mê hoặc, ông cho rằng ông rất tuấn tú sao, nói cho ông biết, tiểu gia ta ghét nhất loại người tự mình là siêu phàm, tất nhiên là, tự sướng phải có chừng mực, tiểu gia ta thích nam nhân lạnh lùng, lạnh lùng có hiểu không?

Độc Cô Sương khinh bỉ dùng hai ngón tay kéo chóp mũi, là một heo con siêu dễ thương, le lưỡi một cái, tức chết người: “Ta khinh, ông nam không ra nam, nữ không ra nữ, cũng dám bảo tiểu gia ta bị mê hoặc, xem ra ông cũng là do yêu tinh sinh ra, không chừng ông là một nhân yêu, nhân yêu hiểu không? Là loại người nam không ra nam nữ không ra nữ đó.” Đối với từ nhân yêu này, Độc Cô Sương học từ Hướng Tiểu Văn mà ra, bây giờ bắt chước dùng lại, bé phát huy vô cùng thành thạo.

Đệ Nhất Công Tử bị Độc Cô Sương chỉ thẳng vào mũi mắng to, bị chấn động đến mức nói không hoàn chỉnh: “Người, người, người...”

Hắn vẫn cho là Nhiếp Hồn Thuật ngay cả sư huynh cũng khen không dứt, làm sao có thể thất bại, không thể nào, nhất định là gạt người.

Đệ Nhất Công Tử hoàn toàn trong trạng thái điên cuồng, căn bản là quên hết mọi chuyện.

Độc Cô Sương nhìn Đệ Nhất Công Tử, âm thầm tự nhủ. Thật là ngu ngốc

Mắt thấy phụ thân sắp về tới nơi, bọn chúng phải nắm chắc thời cơ triển khai hành động.

Vì vậy, Độc Cô Sương vỗ tay, ý nói kế hoạch của bé hoàn thành, bắt đầu triển khai bước kế tiếp.

Bước kế tiếp, chính là Độc Cô Phi.

Cậu đứng lên, đưa gậy trúc dài về phía Đệ Nhất Công Tử, bởi vì Đệ Nhất Công Tử đang ở trong trạng thái điên cuồng, cho nên đối với sự việc phát sinh bên ngoài không để ý, Độc Cô Phi dễ dàng đẩy cái khăn che mặt của Đệ Nhất Công Tử ra.

126. Chương 126: Bệnh Tâm Thần Rất Đẹp Rất Yêu Nghiệt

Hé ra khuôn mặt thể nhân chưa từng thấy qua, lơ lờ ra ngoài.

Đó là hé ra khuôn mặt rất đẹp, lông mi thật dài, mặt mày như tơ, thân thể phong lưu, phiêu như vân khởi phong sinh, tươi đẹp như hương đào, cả người như băng tuyết trên đỉnh núi cao, không nhiễm tục khí, rồi lại có yêu khí mỹ mị tận xương, nhẹ nhàng một cái, tựa như có thể câu người đoạt hồn, như một điệu nhân, thiên hạ những mỹ nữ kia nếu nói đứng ở bên cạnh hắn, ảm đạm giống như bụi bặm.

Lúc này, Đệ Nhất Công Tử hoàn toàn tiến vào trạng thái điên cuồng, không thể thấy cái khăn che mặt bị vén lên, khóe môi thật mỏng nhúc nhích, tự lẩm bẩm. “Con bé dĩ nhiên phá Nhiếp Hồn Thuật của ta, dĩ nhiên phá... Phá...”

Bốn tiểu quỷ tại nhìn khuôn mặt xinh đẹp không giống người của Đệ Nhất Công Tử kia, nhất thời cũng thổ hốt vì kinh ngạc.

Lão Đại ngăn người tại đó, khóe miệng lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ ông ta muốn mang cái khăn che mặt, quả nhiên có tư cách mang cái khăn che mặt.”

Lão Nhị nhìn chăm chăm gương mặt kia của Đệ Nhất Công Tử, như có đắm chiêu. “Ông ta thật sự là nam nhân?”

Lão Tam gãi đầu, một bộ không hiểu. “Đã vậy còn quá dễ dàng liền đẩy ra cái khăn che mặt của người này, hại tại hạ ta khăn trương cả nửa ngày.”

Lão Tứ nhìn Đệ Nhất Công Tử kia, thấy thể nào cũng cảm thấy người này giống nhân yêu. “Quả nhiên là mẹ hắn sinh yêu tinh, đơn giản so với nhân yêu còn nhân yêu hơn.”

Bốn người nhìn nhau, sau đó đè xuống khiếp sợ trong lòng, bắt đầu hành động tiếp.

Độc Cô Ly đem đậu tương hướng về phía Đệ Nhất Công Tử đang ngốc lăng vẫy qua, Đệ Nhất Công Tử kia vẫn không nhúc nhích, cho nên tác dụng của đậu tương vẫn còn không có nổi dậy.

Độc Cô Khuynh thấy vậy, trong tay bưng máu chó hướng về phía Đệ Nhất Công Tử kia nhắm ngay, một động tác chuẩn bị, tay hắn vung thật mạnh, một chậu máu chó kia liền hướng về phía Đệ Nhất Công Tử hắt đi.

Hoa lạp lạp ——

Đệ Nhất Công Tử bị máu chó gội vào đầu. Bộ dáng chật vật kia, phối với hắn tái nhợt tự lẩm bẩm, dĩ nhiên có cảm giác làm cho người ta mọi cách thương tiếc.

“Phá... Dĩ nhiên phá...”

Đệ Nhất Công Tử giống như là hoàn toàn điên, không thèm để ý máu chó hắt tại trên người hắn chút nào, cất bước, phong tình chậm chậm đi lại.

Mới vừa đi từng bước, đậu tương dưới chân vừa trượt, cả đời được người người ái mộ Đệ Nhất Công Tử, dĩ nhiên té cái hướng lên trời.

Bốn tiểu quỷ thấy vậy, một trận hoan hô, kế hoạch của bọn họ, dĩ nhiên thành công nhạ.

Nhưng, kế tiếp, tại lúc bọn chúng nhìn Đệ Nhất Công Tử nằm trên mặt đất, giống như tử thi bị người vất bỏ, sắc mặt tái nhợt, không nhúc nhích lẩm bẩm. “Năm đó sư phụ nói, phá Nhiếp Hồn Thuật của ta, chính là thê tử định mệnh của ta, thê tử?”

Ánh mắt kia vèo một chiều, bén nhọn rơi vào trên người Độc Cô Sương, nhìn trên nhìn dưới, nhìn chung quanh, cẩn thận quan sát Độc Cô Sương, thật giống như đang đánh giá cái gì.

Độc Cô Sương bị ánh mắt như thể nhìn mình, tiểu thân thể chấn động, rất chấn động.

Người này không phải là thật té đến ngu rồi? Làm gì dùng loại ánh mắt này nhìn bé? Thật là dọa người, thật là khủng khiếp.

Độc Cô Sương hét lên một tiếng, vội vàng trốn đến phía sau ba tiểu quỷ, chỉ lộ một đôi mắt run rẩy nhìn chăm chăm Đệ Nhất Công Tử này.

Ba tiểu quỷ cũng bị phản ứng quái dị của Đệ Nhất Công Tử dọa sợ, ba người cùng Độc Cô Sương ở sau lưng liền tiếp lui về phía sau.

Đệ Nhất Công Tử giống như là đột nhiên nghĩ thông suốt cái gì, trên mặt yêu mỹ vô song, bỗng dưng nâng lên một nụ cười tinh khiết, cười một tiếng, hẳn là không nhiễm hạt bụi, thuần túy tốt đẹp làm cho người khác sinh lòng hướng tới.

Con người hẳn tựa như còn thấy thẹn thùng, mang theo một loại biệt dạng phức tạp, lẳng lặng rơi vào trên người Độc Cô Sương.

Không để ý tới khắp người chật vật, Đệ Nhất Công Tử mỉm cười đứng lên, hướng về phía Độc Cô Sương sau lưng ba tiểu quỷ đi tới.

Một màn này, dọa cho bốn tiểu quỷ sợ đến liên tiếp hét rầm lên.

Lão Đại: “Ông ta, ông ta không phải là điên rồi chứ?”

Lão Nhị: “Tám phần phải.”

Lão Tam: “Trời ạ, chúng ta làm Đệ Nhất Công Tử điên rồi, vậy người ái mộ ông ta sẽ không chôn sống chúng ta chứ?”

Thanh âm lão Tứ run rẩy: “Chúng ta rút lui, nhanh lên một chút.” Ánh mắt người này làm gì vẫn rơi vào trên người bé, ánh mắt đói khát kia rõ ràng là đói bụng muốn chết nhanh nhìn thấy bánh bao mới có thể phát ra, ông ta, ông ta, ông ta sẽ không phải là muốn nuốt sống bé chứ?

Bốn tiểu quỷ liền tiếp lui về phía sau, nhưng bọn chúng chân ngắn tay ngắn, tốc độ nơi nào so được với Đệ Nhất Công Tử, tại lúc bọn chúng quay ngược lại mấy bước sau, bóng dáng của Đệ Nhất Công Tử kia bay vọt nhanh chóng, cho nên liền xuất hiện ngay sau lưng bọn chúng, hẳn hướng về phía Độc Cô Sương quay đầu lại mặt kinh hãi, khẽ mỉm cười, khuynh thành tuyệt thế.

“Nữ nhân, sau này nàng chính là người của công tử ta, tới đây, cùng công tử ta về nhà.”

“A...” Thét chói tai kinh thiên động địa, phát ra từ Độc Cô Sương.

Bé nhìn ánh mắt của Đệ Nhất Công Tử kia tương tự với ẩn tình đưa tình, ôn nhu chân thành, phản ứng đầu tiên chính là Đệ Nhất Công Tử này điên rồi.

“Cứu mạng... Kẻ điên...” Mắt thấy tay của hắn hướng bé đưa tới, Độc Cô Sương sợ đến một phen nước mắt, nước mũi rơi xuống.

Ta còn là đứa trẻ, không cần làm ta sợ như vậy. Ô ô, ta sai lầm rồi không được sao, ta thật sai lầm rồi, đừng tới tìm ta, bỏ qua cho ta đi...

Độc Cô Sương vừa chạy né tránh khuôn mặt tươi cười, đối với nàng là kinh khủng vạn phần kia, của Đệ Nhất Công Tử, vừa tê tâm liệt phế kêu to.

Ba tiểu quỷ kia thấy Đệ Nhất Công Tử chỉ đuổi theo lão Tứ, cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ lui sang một bên, núp vào.

Lão Tứ, muội tự cầu nhiều phúc đi, không phải là các ca không cứu muội, thật sự là không thể ra sức.

Độc Cô Sương vừa cuống chạy, vừa hung hăng nhìn chăm chăm ba người bất nhân bất nghĩa kia. “Mẹ nó, ba người các huynh, dĩ nhiên bỏ muội không để ý, các huynh rõ ràng là bán muội cầu vinh, thiên lý bất

dung, sấm sét đâu, xin đánh chết bọn họ đi. Mẹ ơi, ông ta làm sao lại đuổi tới...” Độc Cô Sương mới vừa dừng lại làm cầu nguyện, phía sau Đệ Nhất Công Tử một bộ thâm tình chân thành hướng bé đưa tay qua.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Đệ Nhất Công Tử, cười đến tựa như tinh khiết tốt đẹp, giống như một đứa bé con lấy được chỉ bảo yêu thích nhất. “Nữ nhân, đừng chạy, ngoan ngoãn cùng ta về nhà đi.”

Độc Cô Sương mặt co quắp. Đại thúc, ta mới bốn tuổi, bốn tuổi có hiểu hay không, nữ nhân hai chữ này, tiểu gia ta không làm nổi.

Lão (Đại) thúc là nên về nhà uống thuốc đi, bày tỏ như vậy thật là muốn giết hại đứa bé, ta đã thương không dậy nổi, đã thương không dậy nổi.

Độc Cô Sương nước mắt nước mũi chảy xuống, từ lúc ra đời đến bây giờ, lần đầu tiên xuất hiện hình dáng thê thảm như vậy, bé nếu biết Đệ Nhất Công Tử này đáng sợ như vậy, bé tuyệt đối sẽ không đi chinh ông ta, bé thê, tuyệt đối không đi chinh ông ta.

Người này, căn bản là bị bệnh... tâm thần.

Mắt nhìn đến bàn tay ngọc thon dài như không có khớp xương kia sắp bắt được bé, Độc Cô Sương liều mạng dùng khí lực bú sữa, xé thanh hô to. “Phụ thân, mau tới cứu con...”

Đệ Nhất Công Tử ôn nhu cười, liếm liếm khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, ta sẽ không làm thương tổn nàng. Ta chỉ là muốn hảo hảo thương nàng.”

Lời này nói chưa dứt lời, vừa nói Độc Cô Sương càng thêm dọa cho sợ đến cả người phát run.

Đại thúc, ông, ông, ông sẽ không đói khát như vậy chứ? Ta, ta, ta còn chưa có phát triển xong, không chịu nổi ông lão gây sức ép...

127. Chương 127: Thân Phận Của Đệ Nhất Công Tử

Bàn tay xinh đẹp của Đệ Nhất Công Tử rốt cuộc bắt được Độc Cô Sương.

Đang lúc hắn muốn lôi kéo Độc Cô Sương rời đi, một đạo thanh âm lãnh khốc tức thì vang lên: “Buông nó ra.” Thanh âm chưa dứt, bóng dáng lãnh lệ ở trước mặt Độc Cô Sương rơi vào mắt Đệ Nhất Công Tử, ánh mắt thâm thúy, gắt gao nhìn chăm chăm Đệ Nhất Công Tử.

Lúc liếc thấy cái khăn che mặt của hắn rơi xuống, hé ra khuôn mặt so với nữ nhân còn yêu nghiệt vô song hơn, Độc Cô Diễm cũng đều hơi kinh ngạc một cái, không nghĩ tới Đệ Nhất Công Tử này lại là người như vậy, tin đồn, quả nhiên không giả.

Kinh ngạc chỉ là một cái thoáng vẻ mặt lạnh như băng, song khi hắn chú ý tới Đệ Nhất Công Tử cả người máu chó thì chân mày nhẹ nhăn lại.

“Sương nhi, đây là chuyện gì xảy ra?” Trong tối tăm hắn cảm thấy chuyện cũng không giống như hắn tưởng tượng đơn giản như vậy, Đệ Nhất Công Tử này võ công sâu không lường được, đặc biệt là mới vừa rồi đôi mắt của hắn toát ra cỗ khí tức câu nhân, ngay cả hắn đều phải vận công để ngăn cản, nhưng trước mắt Đệ Nhất Công Tử này lại bị chinh phạt vật như vậy, trong lúc đó rốt cuộc phát sinh chuyện gì, làm hắn cũng chấn kinh vạn phần như vậy.

Độc Cô Sương thấy phụ thân mình xuất hiện, trên khí thể hơi có thay đổi, bất quá bị tay Đệ Nhất Công Tử bắt được, bé cũng là không ngừng được run rẩy. “Phụ thân, Đệ, Đệ Nhất Công Tử ông ta nói muốn dẫn con đi.”

Nghe nói lời ấy, đáy mắt Độc Cô Diễm trầm xuống không thể nhận ra. Thân hình nhảy một cái, hướng về phía Đệ Nhất Công Tử liền triển khai chiêu thức bén nhọn.

Đệ Nhất Công Tử tựa hồ sợ thương tổn đến Độc Cô Sương, lúc Độc Cô Diễm tung người phóng qua tới trong nháy mắt, Đệ Nhất Công Tử ôm Độc Cô Sương nho nhỏ, phong tư nhẹ nhàng né tránh thế công của Độc Cô Diễm.

Hắn hạ xuống một bên cạnh, mặt ôn nhu cười, đưa tay nhẹ nhàng an ủi Độc Cô Sương mặt tái nhợt trong ngực. “Đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ không làm thương tổn nàng.” Thanh âm ôn nhu kia, nỉ non giống như thâm tình giữa tình nhân, thế gian bất kỳ một nữ nhân nào nghe được thanh âm ôn nhu như thế của Đệ Nhất Công Tử, tuyệt đối sẽ cảm động phải khóc rống lưu nước mắt.

Độc Cô Sương lúc này chính là khóc rống lưu nước mắt, bất quá bé không phải là bị cảm động, mà là bị sợ. “Công, công tử, ta sai lầm rồi, van cầu ngài đừng làm ta sợ có được hay không?” Bé chẳng qua là một hài tử.

Đệ Nhất Công Tử thấy bộ dáng kia của Độc Cô Sương, chân mày nhẹ nhíu, nhất thời hẩn phong hoa tuyết đại, vươn tay, nhẹ nhàng vì Độc Cô Sương lau nước mắt cùng nước mũi, động tác ôn nhu, không chút nào có ý vị ghét bỏ.

“Đừng khóc, nghe lời.” Thanh âm dễ nghe, giống như mang theo ma lực, Độc Cô Sương nhìn nhìn khuôn mặt đẹp đến nhân thần công phần, dĩ nhiên thật ngừng khóc.

Một màn này, rơi vào trong mắt Độc Cô Diễm, hẩn vốn lạnh như băng trấn định nhắc lên trợn trợn kinh hãi.

Ánh mắt của hắn không có nhìn lầm chứ? Ánh mắt kia của Đệ Nhất Công Tử... Rõ ràng... Rõ ràng chính là ánh mắt thâm tình giống như tình nhân, hẩn ta...

Ba tiểu quỷ trốn đi ngay khi Độc Cô Diễm xuất hiện trong nháy mắt, cũng chạy ra, bọn chúng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Độc Cô Diễm, không khỏi nhất nhất đem chuyện mới vừa rồi nói ra.

Lão Đại: “Phụ thân, Đệ Nhất Công Tử này điên rồi.”

Lão Nhị: “Phụ thân, Đệ Nhất Công Tử này bị chúng ta... chinh xong, chính là cái bộ dáng này, ông ta vẫn đuổi theo lão Tứ nói muốn mang muội ấy về nhà.”

Lão Tam: “Còn có, Đệ Nhất Công Tử này dĩ nhiên ôn nhu cười đối với lão Tứ, phụ thân người không biết, Đệ Nhất Công Tử kia cười thật là khủng khiếp, so ác quỷ còn kinh khủng, phụ thân, người phải đem lão Tứ từ trong ma quỷ cứu ra.”

Độc Cô Diễm nhất nhất nghe xong ba tiểu quỷ giải thích, kết hợp với chỗ mình đã thấy hết thấy, ngay cả hẩn đều không thể tin tưởng tất cả trước mắt.

Đệ Nhất Công Tử thấy Độc Cô Sương ngừng khóc, hẩn ngẩng đầu nhìn về Độc Cô Diễm kinh chấn, lại cười nói: “Tướng quân, ta có thể không muốn kim tằm hộ thể thân y của ngài, có thể giúp cho phu nhân ngài giải độc, nhưng, ta muốn nàng ấy.”

Đệ Nhất Công Tử chỉ vào Độc Cô Sương nhàn nhạt nói.

Độc Cô Diễm thu hồi khiếp sợ, mơ hồ đoán được cái gì, nhưng hẩn lại hoàn toàn vô pháp tin vào, Đệ Nhất Công Tử này dĩ nhiên đối với Sương nhi...

Điều này, điều này sao có thể.

Đe xuống trái tim đầy kinh ngạc, Độc Cô Diễm lạnh lùng mở miệng. “Không được, nó là nữ nhi duy nhất của bản tướng, cùng thê tử của bản tướng đều trọng yếu, há có thể để cho người mang đi.”

Độc Cô Sương vừa nghe, thâm thở phào nhẹ nhõm. Phụ thân, người quả nhiên là cha ruột. Con yêu người.

Đệ Nhất Công Tử thần sắc lạnh lùng, uy hiếp nói: “Độc Cô Diễm, ngài đừng không biết phân biệt, hôm nay là ngày trúng độc thứ tư của phu nhân ngài. Hắc hắc... chỉ cần đến ngày thứ năm, đừng nói là giải được, coi như là thần tiên tới cũng khó cứu, ngài chờ phu nhân ngài cả đời làm hoạt tử nhân đi.”

Độc Cô Diễm hận hận cắn răng, siết chặt quả đấm răng rắc vang dội.

“Người uy hiếp ta.” Thanh âm lạnh như băng, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào.

Cả đại sảnh, không khí tức thì âm lãnh, tràn đầy xơ xác tiêu điều.

Đệ Nhất Công Tử cười môi cười một tiếng, yêu mỹ mọc lan tràn. “Này hiệp ngài thì thế nào, Độc Cô Diễm, nói vậy ngài cũng biết chuyện không đơn giản chứ, đối với thân phận của ta, ta muốn lấy tài trí của ngài, sợ cũng đoán ra thất thất bát bát, chỉ cần ngài chịu đem Sương nhi cho ta, ta liền giúp ngài. Như thế nào?”

Một màn này thay đổi đến quá nhanh, cho tới Độc Cô Diễm tỉnh táo cũng trầm tư không dứt.

Thân phận của Đệ Nhất Công Tử hẳn là có suy đoán, từ khoảnh khắc hắn ta xuất hiện, hắn liền từ hơi thở trên người của hắn ta đoán được một chút, nhưng không dám hoàn toàn xác nhận, hôm nay nghe Đệ Nhất Công Tử đáp lời chắc chắn như thế, hắn hoàn toàn xác định y chính là người của Vô Sinh cốc, mà hắn ta ở Vô Sinh cốc, địa vị tôn quý, tuyệt không phải Bạch Linh Nhi cùng Tây Môn Thiên Tuyết kia có thể so sánh được.

Độc Cô Diễm trầm tư hồi lâu, nhàn nhạt lên tiếng. “Nữ nhi của Độc Cô Diễm ta không dùng để giao dịch.”

Đệ Nhất Công Tử vừa nghe, không những không giận, ngược lại vui mừng bật cười, giọng nói lại khách sáo mấy phần. “Độc Cô tướng quân yên tâm, coi như ngài muốn bắt Sương nhi tới làm giao dịch ta còn không đồng ý. Ngài nếu có thể đoán ra thân phận của ta, nói vậy cũng đối với Vô Sinh cốc có chút hiểu rõ, sinh là người của Vô Sinh cốc đối với chuyện có thể nói là trung kiên không dời, cả đời chỉ biết yêu một người. Độc Cô tướng quân ngài yên tâm, Sương nhi mặc dù chỉ là một hài tử, nhưng nàng cùng ta số mạng có rối rắm không nói được. Gia sư trước khi chết, từng vì ta bói qua một quẻ, ta trọn đời đều ở trong một quẻ hiện ra, đó là nữ nhân trọng yếu trong cuộc đời ta. Sư phụ trước khi chết cũng nói cho ta biết như thế nào tìm đến nàng, giờ phút này ta đối với ngài muốn Sương nhi, ngài đã hiểu chưa?”

Độc Cô Diễm nghe lời của Đệ Nhất Công Tử, trong lòng kinh chấn càng sâu. Hẳn là biết được một chút chuyện bí mật của Vô Sinh cốc, những chuyện này cũng là năm đó vợ trước là Tĩnh Hương nói cho hắn biết. Vô Sinh cốc mỗi một tộc nhân có thân phận đều sẽ được tiên tri trước để biết được mệnh số của mình, để có khả năng sửa chữa vận mạng.

Hắn trước nghe được Đệ Nhất Công Tử nói muốn Sương nhi, hẳn cho là Sương nhi là một kiếp số trong số mệnh của Đệ Nhất Công Tử mà thôi, Đệ Nhất Công Tử muốn mang đi, chỉ vì hóa đi kiếp này, lại không nghĩ rằng, Sương nhi lại là...

128. Chương 128: Trâu Già Gặm Cỏ Non

Lòng của Độc Cô Diễm trầm chuyển ngàn hồi, ánh mắt tối tối lui lui hạ xuống trên người Sương nhi và Đệ Nhất Công Tử.

Tuy nói Đệ Nhất Công Tử lớn tuổi hơn Sương nhi quá nhiều, nhưng nếu quả thật là mệnh số cho phép, hẳn cũng không ngăn cản được, định đồng ý với Đệ Nhất Công Tử, bắt quả muốn mang Sương nhi đi, đó là không thể nào.

Quyết định chủ ý, Độc Cô Diễm nhàn nhạt nói: “Bản tướng có thể cho phép người tự ý tiến vào phủ tướng quân, nhưng tuyệt không thể để cho người mang Sương nhi đi, đây là bước lui cuối cùng của bản tướng.”

Đệ Nhất Công Tử nghe lời nói không chút nào dao động của Độc Cô Diễm, oán niệm trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi lại nhìn về phía Độc Cô Sương, mặc dù nàng đang cực lực áp chế, nhưng hắn biết, nàng đang sợ mình.

Nếu cứ mạnh mẽ mang nàng đi, nàng nhất định sẽ oán hận mình, không bằng để cho nàng ở lại phủ tướng quân, mình từ từ sẽ quen thuộc với nàng, kể từ đó, càng có thể bồi dưỡng cảm giác, cũng không để cho thế tử tương lai của hắn bị người dòm ngó.

Đã có quyết định, Đệ Nhất Công Tử gật đầu với Độc Cô Diễm. “Được rồi, nhìn ở ngài cuối cùng nhượng bộ, công tử ta lùi một bước, ta muốn ở lại phủ tướng quân, ngài an bài cho ta thân phận, được chứ? Ta xem, lấy thân phận vị hôn phu của Sương nhi là tốt nhất, về phần phu nhân kia của ngài, cũng coi như vợ tương lai của ta rồi, yên tâm, ta nhất định sẽ đem hết toàn lực.”

Độc Cô Sương nghe được ba chữ vị hôn phu, thiếu chút nữa từ trong ngực Đệ Nhất Công Tử té xuống.

Người này quả nhiên là đầu óc có vấn đề, thậm chí ngay cả bé loại trẻ con này cũng không buông tha, thật sự là không bằng cầm thú.

Trong lòng có lửa, Độc Cô Sương cũng không sợ, hận hận nhìn chăm chăm Đệ Nhất Công Tử.

Đệ Nhất Công Tử cảm giác được Sương nhi đang trừng hấn, nghiêng mắt ôn nhu cười với nàng một tiếng, nụ cười, thiếu chút nữa khiến cho Độc Cô Sương học máu.

Độc Cô Diễm lãnh đạm nhìn tất cả, bình tĩnh nói: “Bản tướng chẳng qua là đồng ý để cho người đến gần Sương nhi, cũng không có tính toán đem Sương nhi gả cho người, về phần Sương nhi cuối cùng có thể tiếp nhận người hay không, vậy phải xem bản lãnh của người rồi. Bất quá bản tướng nói trước, nếu như người dám tổn thương Sương nhi một chút nào, bản tướng coi như dùng tất cả, cũng sẽ khiến cho người trả giá cao. Về phần thân phận của người ở phủ tướng quân, liền tạm định là sư phụ của Sương nhi đi.”

“Cái gì ——”

“Cái gì ——”

Độc Cô Sương và Đệ Nhất Công Tử đồng thời thét chói tai, tựa hồ rất bất mãn với thân phận sư phụ này.

Đệ Nhất Công Tử: “Độc Cô Diễm, người đừng quá đáng, sư phụ cái gì, ta là phu quân tương lai của Sương nhi, sao người có thể để cho ta lấy thân phận sư phụ xuất hiện, người đây rõ ràng là đang hãm hại ta.” Lấy thân phận như vậy, rõ ràng ám chỉ hấn là cầm thú, ngay cả đồ đệ mình cũng không bỏ qua cho.

Độc Cô Sương: “Phụ thân, con nhất định không phải là ruột thịt của người, sao người có thể đối với con như vậy, người lại để cho tên nhân yêu đang trong thời gian phát dục này ở cạnh con làm sư phụ của con, ngộ nhờ yêu nhân này cầm giữ không được, con không phải trở thành thức ăn ngon trong miệng ông ta, bị ông ta ăn hoàn toàn sao? Không được, phụ thân người không thể đối với con như vậy...”

“Ồ nháo.” Độc Cô Diễm nghe lời không che đậy của Độc Cô Sương, không khỏi tức giận hô lên.

Ba tiểu quỷ phía sau hấn bị lời nói vừa rồi của Đệ Nhất Công Tử chấn kinh đến mặt ngây ngô.

Ồi mẹ nó, trâu già gặm cỏ non, Đệ Nhất Công Tử này cũng quá tính toán đi, lão Tứ, chúng ta mặc niệm thay uội.

Độc Cô Sương không phục ngậm miệng lại, nàng hung hăng nhìn chăm chăm Đệ Nhất Công Tử, dùng phát tiết bất mãn trong lòng bé.

Đệ Nhất Công Tử cười cười với nàng, không chút nào đem tức giận của nàng coi là quan trọng, ngược lại thanh âm uy nghiêm của Độc Cô Diễm, khiến cho hấn nhú mày.

“Độc Cô Diễm, người đừng ép người quá đáng.” Cẩn rằng nghiêng lợi, hận hận nhìn chăm chăm Độc Cô Diễm.

Độc Cô Diễm vẫn lạnh lùng như cũ, không chút nào thối lui. “Đệ Nhất Công Tử, bản tướng có nhượng bộ này đã là không tệ, người cũng một đồng tuổi rồi, sau khi Sương nhi lớn lên, người có thể xứng với nó hay không lại là một chuyện khác, ít ở trước mặt bản tướng cò kè mặc cả đi, nếu không đừng trách bản tướng đổi ý.” Thật là lời độc.

“Cái rắc...” Đệ Nhất Công Tử giận đến không có chút hình tượng rổng to. “Cái gì gọi là bốn công tử cũng một đồng tuổi, bốn công tử năm nay mới mười tám tuổi, còn có, tuổi thọ của Bạch Tuyết tộc dài hơn người bình thường, bốn công tử vào lúc Sương nhi lớn lên vẫn có thể là bộ dáng hiện tại này, sẽ không già, có nghe hay không, sẽ không già.” Dám nói hấn già, rõ ràng là không sợ chết mà.

Độc Cô Diễm không để ý đến Đệ Nhất Công Tử tức giận dậm chân, hấn nói với ba đứa trẻ sau lưng: “Những gì hôm nay các con nghe được cũng không thể nói với nhũ mẫu, biết không?”

“...” Ba tiểu quỷ đều là sững sốt. “Phụ thân, tại sao không thể nói với nhũ mẫu?”

Đệ Nhất Công Tử và Độc Cô Sương nghe được lời của Độc Cô Diễm cũng sững sờ. Đúng vậy, tại sao không thể nói.

Độc Cô Diễm nhú lông mày, nhìn chăm chăm ba đứa. “Phụ thân nói không thể nói chính là không thể nói, sao nói nhảm nhiều như vậy, các con cũng đi xuống chơi đi, phụ thân có chuyện muốn nói với hai người họ.”

Ba tiểu quỷ không tình nguyện lui ra, khi đi vẫn không quên liếc mắt Đệ Nhất Công Tử.

Người này yêu nghiệt như vậy, quả nhiên là sinh ra để khắc ngoại tộc thô lỗ như lão Tứ, tuyệt phối, quả thật tuyệt phối.

Sau khi ba người rời đi, Độc Cô Diễm nhàn nhạt mở miệng. “Đệ Nhất Công Tử, bản tướng đã làm đến bước này rồi, kế tiếp, người nên lấy ra thành ý.”

Đệ Nhất Công Tử không có nhìn Độc Cô Diễm, mà là mặt ôn nhu cười với Độc Cô Sương cười. “Không thành vấn đề, bốn công tử nhất định sẽ giúp ngài giải độc của phu nhân ngài.”

Độc Cô Sương hiện tại đã không sợ Đệ Nhất Công Tử này, mà là lấy một loại ánh mắt căm hận nhìn lại ông ta.

Yêu nhân này, lại dám đánh chủ ý với Độc Cô Sương, bé muốn cho ông ta hối hận khi sinh ra cái ý nghĩ này, bé muốn làm cho ông ta khóc ròng rời đi phủ tướng quân.

Trong lòng Độc Cô Sương bắt đầu suy tư kế hoạch của mình, nói vậy tương lai không lâu, phủ tướng quân nhất định rất có ý tứ.

Trong sân cách đại sảnh không xa, nơi này chính là viện của Độc Cô Diễm.

Bên trong phòng, Hướng Tiểu Vân mặt tái nhợt nằm ở trên giường, Độc Cô Diễm ngồi bên giường, đang thâm tình vuốt ve mặt Hướng Tiểu Vân. “Vân Nhi, rất nhanh nàng sẽ tỉnh lại.”

Đệ Nhất Công Tử đứng một bên liếc mắt. “Độc Cô Diễm, ít diễn đi, mau cút ra, đừng cản trở ta.”

Hắn khá bất mãn đối với việc Độc Cô Diễm an bài thân phận là sư phụ Độc Cô Sương, lúc này vừa đúng bắt được cơ hội trả thù, không hảo hảo về mặt mồm mép tổn hại Độc Cô Diễm này, thật khó tiêu lửa giận trong lòng hắn.

Độc Cô Diễm lại xem hắn trong suốt, ngó cũng không thèm ngó một cái, hôn hai cái lên trán Hướng Tiểu Vân, đứng dậy đứng qua một bên, để cho Đệ Nhất Công Tử tiến lên giải độc cho Hướng Tiểu Vân.

Đệ Nhất Công Tử từ lúc sinh ra đến bây giờ, đây là lần đầu tiên bị người không thèm nhìn đến, nếu đổi là trước đây, hừ, hắn sớm đã dùng Nhiếp Hồn Thuật khiến đối phương trở nên điên cuồng rồi.

Nhưng, hiện tại hắn không thể làm gì khác hơn là cắn răng nhịn xuống, bởi vì Độc Cô Sương, Nhiếp Hồn Thuật của hắn, thế nhưng không có chỗ dùng ở phủ tướng quân.

Đệ Nhất Công Tử lấy ra ngân châm mang theo, mở ra lấy một cái, đưa tay dò ở trên mạch của Hướng Tiểu Vân, chuẩn bị dùng ngân châm này khiến áu nàng khơi thông, nhưng khi hắn nắm mạch Hướng Tiểu Vân, lại kinh ngạc đến hét lên một tiếng...

129. Chương 129: Không Nên Xem Thường Trẻ Con

Độc Cô Diễm vừa nghe, tức thì sắc mặt khế biến, một phen bắt lấy Đệ Nhất Công Tử. “Chuyện gì xảy ra?” Thanh âm, nóng nảy không dứt.

Đệ Nhất Công Tử vốn là đang kinh ngạc, bị Độc Cô Diễm bắt lấy như vậy, thiếu chút nữa dọa cho sợ đến nhảy dựng lên.

Hung hăng trợn mắt nhìn Độc Cô Diễm một cái. “Không sao, không nên tùy tiện sờ loạn tay bốn công tử.” Nói xong, chán ghét rút tay về, còn hướng trên người lau một cái, giống như Độc Cô Diễm có cái vi khuẩn gì.

Độc Cô Diễm lạnh lùng nhíu mày, đối với hành động quái dị của Đệ Nhất Công Tử rất là bất mãn. “Không có chuyện gì thì đừng kêu loạn lên thế.”

Đệ Nhất Công Tử liếc mắt, chỉ vào Hướng Tiểu Vân nằm ở trên giường nói: “Độc Cô Diễm, ngài xác định ngài hiểu được phu nhân của ngài?”

Độc Cô Diễm sững sốt. “Người lời này có ý gì?”

“Độc Cô Diễm, ngài quả nhiên không biết. Thôi, ngài đã không biết, vậy ta cũng không nhiều lời. Được rồi, mau tránh ra, để cho ta giải độc cho phu nhân của ngài.”

Độc Cô Diễm cũng là không chịu bỏ qua cho hắn. “Đệ Nhất Công Tử, xin đem lời nói rõ ràng.” Con người lạnh như băng, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Đệ Nhất Công Tử.

Đệ Nhất Công Tử khí thế cũng nổi lên, hai người nhìn thẳng vào mắt lẫn nhau, không ai nhường ai.

Hồi lâu sau, Đệ Nhất Công Tử thua ở sát khí lạnh như băng trong con người kia của Độc Cô Diễm, hắn thu hồi ánh mắt, rất là oán niệm nói: “Trong cơ thể nàng ấy có một cỗ hơi thở rất kỳ lạ, lấy ta đối với y đạo tinh thông, phu nhân của ngài chính là cửu hồn chi thể. Có lẽ, nàng ấy chính là Cửu Anh điên điên khùng khùng trong tin đồn.”

Thân hình Độc Cô Diễm chấn động, làm như có chút không dám tin tưởng. “Người xác định người không nhìn lầm?” Cửu Anh, một nhân vật thần bí, người trong giang hồ nói về Cửu Anh, lại là Văn nhi?

Đệ Nhất Công Tử nhú mày, đối với Độc Cô Diễm hoài nghi năng lực của hắn rất là bất mãn. “Độc Cô Diễm, ngài bây giờ thăm dò một chút mạch tượng của nàng ấy liền biết.”

Độc Cô Diễm cau mày, nhìn Đệ Nhất Công Tử một cái, sau đó chậm rãi vươn tay, khi ngón tay hắn chạm vào mạch tượng của Hướng Tiểu Văn, trên mặt thần sắc khẽ biến.

Quả thật là... Cửu hồn chi thể.

Độc Cô Diễm đối với y thuật mặc dù không tính là tinh thông, nhưng hiểu sơ một phần, lần này dò ở mạch tượng Hướng Tiểu Văn, nhịp đập quý dị kia, không phải vừa vặn phù hợp với mạch tượng đặc thù của Cửu Anh trong tin đồn sao.

Văn nhi của hắn, dĩ nhiên thật sự là Cửu Anh.

Đệ Nhất Công Tử nhìn chằm chằm bộ dáng trầm tư ngạc nhiên kia của Độc Cô Diễm, khóe môi tà mị câu lên. “Độc Cô Diễm, lúc này ngài tin tưởng ta chứ.”

Bên dưới nụ cười kia, một mặt ánh sáng lạnh thoáng qua.

Thật ra thì hắn đã sớm biết được Hướng Tiểu Văn chính là Cửu Anh thần bí trong tin đồn kia khi đánh nhau tại Đệ Nhất Lâu. Bất quá là hắn theo như bài diễn ra, độc trên người Hướng Tiểu Văn, cũng là vì hắn muốn có cơ hội nghiên cứu cửu hồn chi thể thôi.

Về phần tiểu nhi tử của Độc Cô Diễm, nói vậy không có ai đoán ra, tiểu oa nhi này lại là sư diệt của hắn đi. Sư huynh Hắc Diệu của hắn đối với tiểu oa nhi này xem như là bảo bối, cho nên không tiếc hết thảy đều muốn đem nàng ấy mang đi.

Vốn là hắn lên vào phủ tướng quân tính toán sau khi biết rõ cửu hồn chi thể này sau lập tức liền rời đi, nhưng không nghĩ tới trời xui đất khiến để cho hắn tìm được nữ nhân mệnh định mà sư phụ nói.

Ai, thật không rõ tại sao ta mỹ nam tử một đời phong hoa tuyết đại, thế nào cuối cùng lại lấy tiểu nữ nhân thô lỗ không chịu nổi như Độc Cô Sương, nếu như không phải là sư phụ bói chưa bao giờ sai, hắn thật đúng là hoài nghi sư phụ coi là sai lầm rồi.

Vì thế, hắn quyết định ở lại phủ tướng quân, hảo hảo mà quan sát Độc Cô Sương này, nếu tương lai sẽ là người của hắn, nói gì cũng không thể để cho nàng có cơ hội đi dòm ngó nam nhân khác.

Nghĩ đi nghĩ lại, khuôn mặt của Đệ Nhất Công Tử lại nâng lên một tia nhàn nhạt cứng chiu vui vẻ, nụ cười này, ngay cả chính hắn cũng không phát giác.

Trông mắt Độc Cô Diễm nhìn Hướng Tiểu Văn, trong đầu thoáng qua từng hình ảnh ở chung một chỗ với Hướng Tiểu Văn, khó trách Văn nhi thường xuất ra những lời kinh người, nói một chút không giải thích được, thì ra là nàng chính là Cửu Anh điên điên khùng khùng đó.

Đoạn thời gian chung sống này, hắn cảm thấy Văn nhi coi như là Cửu Anh, cũng không điên giống như tin đồn, có lẽ tin đồn chẳng qua là nói ngoa, Văn nhi chân chính, thật ra rất khả ái.

Nghĩ đi nghĩ lại, Độc Cô Diễm ôn nhu nở nụ cười.

Bất kể Văn nhi có phải Cửu Anh hay không, nàng vẫn là vợ của Độc Cô Diễm, cuộc đời này, không thể nào thay đổi.

Độc Cô Diễm từ trên người Hướng Tiểu Văn thu hồi ánh mắt, lạnh lùng liếc về Đệ Nhất Công Tử. “Bây giờ giải độc cho bản tướng đi, không cần lại lãng phí thời giờ.”

Thái độ gì đây, người còn tưởng bốn công tử là thuộc hạ của người chắc, dám dùng loại ngữ điệu này cùng bốn công tử nói chuyện, bốn công tử hiện tại rất không thoải mái, độc này, bốn công tử không giải.

Đệ Nhất Công Tử hai tay vây quanh, một bộ phách lối vênh váo tự đắc. Hanh hanh, hắc cũng không tin Độc Cô Diễm tên kia còn có thể trấn định bình tĩnh bảo trì lạnh như băng, bốn công tử chính là xem người vứt bỏ bộ dáng lạnh như băng chết tiệt kia, bốn công tử muốn xem người nóng nảy mới giải độc.

Đối với thái độ phách lối kia của Đệ Nhất Công Tử, trên mặt lạnh như băng của Độc Cô Diễm không thay đổi, chẳng qua là không nhanh không chậm nói một câu. “Chuyện của Sương nhi, xem ra không cần thiết.”

“Cái, cái gì không cần thiết, Độc Cô Diễm, ngài dĩ nhiên lấy chuyện này uy hiếp bốn công tử, ngài, ngài...” Lời tiếp theo, Đệ Nhất Công Tử vào lúc Độc Cô Diễm nhíu mày lạnh như băng, dĩ nhiên tự động tiêu mất tiếng.

Tức giận giậm chân một cái, Đệ Nhất Công Tử cho dù không cam lòng, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn ngồi chồm hổm xuống, bắt đầu vì Hướng Tiểu Văn giải độc.

Thời gian này, rất nhanh thì đã qua giờ Thìn, vẻ mặt Đệ Nhất Công Tử từ lúc mới bắt đầu xem nhẹ không để tâm, đến bây giờ là cẩn thận tỉ mỉ, trên trán tuyết trắng, thấm ra ti ti mồ hôi, hắc nhưng không có phân tâm đi để ý tới, toàn tâm toàn ý vì Hướng Tiểu Văn giải đi độc trong người.

Trong lòng, cũng đang âm thầm mắng một trận.

Mẹ nó, sớm biết độc phát như tuyết này khó giải như vậy, ban đầu ta nói gì cũng không lấy độc này tới hạ, ta đây không phải là gây ông đập lưng ông sao. Sư huynh, huynh nha thật biến thái, dĩ nhiên nghiên cứu ra độc được biến thái như vậy đưa tới.

Vừa nghĩ tới độc được biến thái, Đệ Nhất Công Tử không khỏi ngẩng đầu nhìn Độc Cô Diễm một cái, nhắc tới ‘phát như tuyết’ biến thái, thật đúng là không sánh bằng sư huynh hạ Hồng Nhan Lệ trong cơ thể Độc Cô Diễm, đương kim trên đời, cũng chỉ có sư huynh người vô tình mới có thể nghĩ ra độc được biến thái như vậy tới hành hạ người.

Quay lại ánh mắt, tiếp tục toàn tâm giải độc.

Ánh mắt Độc Cô Diễm, từ đầu tới đuôi đều rơi vào trên người Hướng Tiểu Văn, trong lòng hắc biết hơi thở trong cơ thể Hướng Tiểu Văn rất đặc biệt, hơn nữa cổ hơi thở này đối với người luyện võ hấp dẫn, động tác của Đệ Nhất Công Tử này, rõ ràng đối với độc này rất nhân thực, hắc mặc dù không tìm được chứng cứ độc này là Đệ Nhất Công Tử hạ, nhưng hoài nghi vẫn như cũ. Đệ Nhất Công Tử lần này giải độc, không thể nào chỉ vì Sương nhi đơn giản như vậy, hắc vẫn có một trực giác, Đệ Nhất Công Tử này, nhất định là vì cứu hồn chi thể của Văn nhi mà đến.

Vì thế, hắc tuyệt đối không cho phép Đệ Nhất Công Tử có động tác dư thừa nào ngoài giải độc, chỉ cần hắc hơi có điều động tác, hắc liền trở mặt xuất thủ.

Đêm, lần nữa phủ xuống.

Bên trong phủ tướng quân, an tĩnh. Ở Thiên viện, một mặt bóng dáng quý quý sùng sùng đi yên tĩnh ở trên đường lát đá xanh, thỉnh thoảng ánh mắt người này quét nhìn chung quanh, động tác giống như kẻ trộm.

“Đứng lại ——” Một đạo thanh âm thanh thúy ở sau lưng bóng dáng

Bóng đen kia cả kinh, vội vàng quay đầu lại.

Chỉ thấy dưới ánh trăng chiếu xuống, Độc Cô Ly cầm đầu, sau lưng theo thứ tự là Độc Cô Khuynh, Độc Cô Thương, Độc Cô Phi, lúc này bốn tiểu tử không nhúc nhích nhìn chằm chằm Người đàn ông trung niên mặc trường sam màu đen.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy bốn tiểu tử này, hai tròng mắt hơi sững sờ, ngay sau đó cười híp mắt nói: “Chào bốn vị thiếu gia tiểu thư, tiểu nhân đang định đi hoang viện Thanh Tuyết này đây, không biết bốn vị thiếu gia tiểu thư gọi tiểu nhân có chuyện gì?”

Người đàn ông trung niên mặc trường sam màu đen này, thân phận ở phủ tướng quân vừa lúc là một đầy tớ, thường ngày ở hậu viện làm việc vặt, người này cũng là người mà tặc thủ trước kia hạ độc gọi là trưởng lão, mà ông ta dĩ nhiên không có sao, chỉ vì môn chủ phái nhiệm vụ khác cho ông ta.

Nhiệm vụ này chính là nguyên nhân tối nay ông ta xuất hiện ở nơi này.

Bốn tiểu quý đã sớm biết đầy tớ này là gian tế, cho nên vẫn không có tổ giác ông, bắt quá là muốn vui đùa một chút mà thôi.

Tối nay bọn chúng sau khi tắm xong, nguyên bốn định nằm úp sấp trên nóc phòng chờ sao băng, đối với sao băng loại vật cổ quái mới lạ này, bọn chúng biết được là do nhũ mẫu nói, chỉ cần trên trời có sao băng xẹt qua, hướng về phía sao băng cầu nguyện sẽ rất linh nghiệm.

Bốn đứa bọn chúng tối nay tính toán suốt đêm canh chừng sao trời, chờ sao băng xuất hiện sẽ hảo cùng nhau cầu nguyện, hi vọng nhũ mẫu của bọn chúng sớm tỉnh lại, hi vọng Tiểu Ngũ có thể bình an trở về.

Khi bọn chúng vừa mới chuẩn bị lên nóc nhà, liền thấy phía dưới Người đàn ông trung niên trong sân quý quý sùng sùng đi ra, vì vậy, bọn chúng bỏ qua việc chờ sao băng, lặng lẽ đi theo phía sau Người đàn ông trung niên kia, rình xem ông ta định làm gì.

Vẫn đi theo hồi lâu, đều không thấy người này có hành động gì, cho đến khi theo tới tiểu viện vắng vẻ này, bọn chúng mới phát hiện ra ý đồ của Người đàn ông trung niên này.

Độc Cô Ly làm bộ dáng như bình thường, phách lối đối với ông ta nói: “Ông nửa đêm không ngủ, chạy tới nơi này, nhất định có mưu đồ bất chính.”

Gã trung niên kia ánh mắt lóe lên, vui vẻ dịu dàng nói: “Đại thiếu gia ngài hiểu lầm tiểu nhân, tiểu nhân chẳng qua là không ngủ được, ra ngoài hóng gió thôi.”

Lão Nhị mặt mày mỉm cười. “Hóng gió? Ông hóng gió này cũng hóng quá xa đi.”

Ông ta vội vàng nhuần thanh nói: “Nhị thiếu gia, không xa đâu, thật ra thì nơi này đúng lúc là đồng phong thủy bảo địa, tiểu nhân mỗi lần tâm phiền ý loạn, tới chỗ này tâm tình cũng sẽ thoải mái hơn.”

Lão Tam liếc mắt. “Ông cho chúng ta là đứa trẻ ba tuổi sao, tâm tình thoải mái? Ông nha là muốn làm chuyện xấu.”

Người đàn ông trung niên mặt hơi vừa kéo, hai tay ở dưới ống tay áo siết chặt, nếu như tiểu quý này dám lên tiếng gọi những người khác tới, ông nhất định ra tay giết bọn chúng.

Lão Tứ liếc nhìn ra ý đồ của Người đàn ông trung niên kia, hai tròng mắt giảo hoạt chợt lóe, chỉ vào người kia nói: “Xem lại chút đạo hạnh của ông đi, sớm đã bị chúng ta khám phá ra, ông hôm nay tới, có phải tìm cái này hay không?” Nói xong, trong tay lão Tứ cầm một cái túi tinh xảo, hấp dẫn lấp lác.

Người áo đen mắt bén nhọn, nhìn chằm chằm trên cái túi kia nuốt nuốt nước miếng. Không sai, nhiệm vụ tối nay của ông chính là tới lấy cái túi này, mặc dù ông không biết bên trong túi có cái gì, nhưng đoán vật bên trong nhất định rất quan trọng, nếu không môn chủ cũng sẽ không đem giải dược của Vô Cực Môn tới hấp dẫn ông lấy món đồ này.

Ông nghĩ, nếu như không phải là môn chủ giờ phút này đang có việc gấp không đi được, chỉ sợ ngài ấy sẽ đích thân tới lấy.

Mắt thấy hành động của ông bị bốn tiểu quý khám phá, ông cũng không tiếp tục giả vờ nữa, lộ ra bản tính hung ác.

Đôi mắt lạnh như băng hung hăng nhìn chăm chăm bốn tiểu quỷ, uy hiếp nói: “Bốn tiểu tử không biết trời cao đất rộng, nhanh chóng đem túi kia ném tới cho lão Tử, nếu không đừng trách Lão Tử giết các người.” Giết bốn tiểu quỷ này đối với ông mà nói, bất quá là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bốn tiểu quỷ nghe lời nói phách lối của ông ta, nhìn nhau cười một tiếng.

Lão Đại nhìn chăm chăm gã, lấy giọng du côn nói: “Lão bất tử, lần trước chuyện tặc thử kia, để cho ông chạy trốn, hôm nay ông cũng không may mắn như thế đâu.”

Lão Nhị vui vẻ cũng không giảm, vẫn thâm trầm như cũ: “Không nên xem thường trẻ con, lực lượng của trẻ con cũng sẽ rất kinh người đó.”

Lão Tam bày ra một tư thế tự nhận là rất khốc, lấy tay lau chóp mũi một cái cười nói: “Tại hạ đã thật lâu không có hưng phấn qua như thế, lão già kia, tối nay ông thua bởi Ngũ Đại La sát chúng ta, coi như là phúc khí của ông rồi.”

Lão Tứ nhìn chăm chăm một bộ kinh ngạc vạn phần của Người đàn ông trung niên kia, khoe miệng xấu xa nâng lên. “Lão già, không cần ngạc nhiên như vậy, chúng ta mặc dù là Ngũ Đại La Sát trong tin đồn, nhưng chúng ta rất thiện lương, bây giờ chỉ cần ông ngoan ngoãn đầu hàng, chúng ta sẽ không giết ông”. Người đàn ông trung niên kia căn bản không ngờ tới năm đứa nhỏ của Độc Cô Diễm, chính là Ngũ Đại La Sát trong tin đồn, ông vốn là bộ dạng rất phách lối, tức thì trở nên a dua đứng lên.

“Hắc hắc hắc. Lão phu cũng biết năm vị thiếu gia tiểu thư bất phàm, không nghĩ tới năm vị thiếu gia tiểu thư lại là Ngũ Đại La Sát kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ trong tin đồn, lão phu sau này nhất định ở trước mặt đồng hành hung hăng khoe ra, rằng lão phu đã gặp được Ngũ Đại La Sát.”

“Này, ta nói vị đại bá này, chúng ta với ông rất thân sao, bày trò làm quen.” Lão Đại liếc mắt, hết sức khinh bỉ nói.

Lão Nhị thân thể run rẩy, mỉm cười đứng ra ba bước, không biết từ lúc nào, trong tay của cậu dĩ nhiên cầm một cây viết. “Còn viết: Có bằng hữu xa phương tới, bắt diệp nhạc hô, ta Hàm Tiểu Cửu Bộ Diễm thích nhất cùng người ngâm thơ đối nghịch, lão đầu, tối nay chúng ta đối trắng ngâm thơ như thế nào?” Nói xong, hướng về phía gã kia cười hắc hắc, dọa cho gã sợ đến liền lùi mấy bước.

Ông thế nhưng nhớ rất rõ, Ngũ Đại La Sát trong tin đồn Hàm Tiểu Cửu Bộ Diễm, có một nhân vật rất biến thái, chỉ cần bị cậu ta bỏ lên ngâm thơ, cuối cùng cũng sẽ bị cậu ta sanh sanh phiền chết. Đối trắng ngâm thơ? Ông còn không có sống đủ đâu, cũng không muốn bị chết thê thảm như vậy.

Lão Tam rất có tư thế nhìn chăm chăm Người đàn ông trung niên kia run rẩy không ngừng, rồi lại mạnh mẽ trấn định. “Ai, phi đao của tại hạ đã thật lâu chưa có dịp sử dụng, trước đây có một thủ lĩnh đệ tử của đại phái phi đao không phục tại hạ phi đao lợi hại, hết lần này tới lần khác tìm đến tại hạ khiêu chiến, không may, tên kia bị tại hạ một cái nhổ tay, dĩ nhiên đi đời nhà ma, nghĩ lại là do quá lâu không có luyện tập đây mà. Tối nay gió cao khí sáng, ánh trăng sáng tỏ, đúng là cơ hội tốt để luyện phi đao.” Nói xong, lắc lắc ngọn phi đao kia, dọa cho Người đàn ông trung niên kia một thanh phác thông trên mặt đất.

“Tam gia, phi đao của ngài được gọi là truyền thuyết rồi, không cần luyện nữa, dôi mất thiên hạ, không người nào có thể địch lại.” Người đàn ông trung niên kia hoàn toàn bị khí thế của ba tên này hù dọa đến, dĩ nhiên hướng về phía bọn chúng quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Nếu là bình thường ông chết cũng không tin, nhưng Độc Cô Khuyết kia lấy ra bút, không phải là đúng như tin đồn Hàm Tiểu Cửu Bộ Diễm sử dụng bút lông sói đó sao.

Còn có, phi đao trong tay Độc Cô Phi kia, ông không có nhìn lầm, thất khổng, bảy tác, trung gian còn có một tú ban thật to, tuyệt đối chính là ngọn phi đao của Tiểu Lý Phi Đao kia, không sai được.

Đối với sự lợi hại của Ngũ Đại La Sát, trong tin đồn kinh thiên động địa cỡ nào, ông cũng không muốn vì thử dò xét bọn chúng, mà mất mạng nhỏ. Cho nên, vẫn là trực tiếp cầu xin tha thứ đi. Hơn nữa, quỳ dưới chân Ngũ Đại La Sát cũng không phải là chuyện gì mất mặt.

Nghĩ như thế, ông càng thêm bán mạng quỳ ở đó, cái trán cũng dính sát với mặt đất.

“Oa mẹ nó, thật sự quý xuống à, ông cũng quá bản lĩnh đi, bất quá nể tình ông tôn kính chúng ta như vậy, tạm tha cho ông một mạng, tuy nhiên chúng ta có điều muốn hỏi ông.” Độc Cô Sương nhìn chăm chăm người này nói, cảm thấy ông ta cũng rất đáng thương.

Aiz, ông nói xem ông cũng là người sống nửa đời rồi, dĩ nhiên suy nghĩ còn đơn thuần như vậy. Ông nha, chẳng lẽ không hiểu được cái gì là giang hồ hiểm ác, lòng người không thể dò được sao. Vài ba lời thôi, đã bị bốn đứa tiểu oa nhi bọ ta lừa. Lão đầu, chúng ta đối với ông thật sâu đồng tình.

Người đàn ông trung niên kia gật đầu như già tởi, a dua nói : “Bốn vị tiền bối cứ nói, văn bối nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn.”

Mẹ nó, còn tiền bối, đại bá, ông đây là đang mộng du sao.

Độc Cô Sương thầm than một tiếng, đối với Người đàn ông trung niên đầu óc không bình thường này càng thêm đồng tình vạn phần. Bất quá đồng tình này cũng sẽ không thể hiện ra ngoài, chẳng qua là trong lòng lặng lẽ tiến hành thôi.

“Này, lão già, ta hỏi ông, cái túi này đối với ông có ích lợi gì? Tại sao muốn tới lấy. Còn có, túi này tại sao ở trong phủ tướng quân của chúng ta. Ngoài ra, trong này đựng cái gì? Nga, đúng rồi, điểm trọng yếu nhất là ai phải ông tới? Ông cùng yêu nghiệt Đệ Nhất Công Tử kia có quan hệ hay không?” Độc Cô Sương khí cũng không suyễn hỏi một đồng đồng vắn đền.

Người đàn ông trung niên quý kia nghe được sững sốt, trong lòng đối với thực lực của Ngũ Đại La Sát càng tin tưởng hơn. Ngũ Đại La Sát thật là lợi hại. Con bà nó, chỉ mới là hỏi vắn đề thôi, cũng đã tài như thế.

Tiểu tâm dục dục đáp lời: “Bốn vị tiền bối, văn bối không giấu giếm bốn vị, cái túi này văn bối quả thật không biết bên trong chứa cái gì. Về phần nó tại sao xuất hiện ở phủ tướng quân, văn bối cũng không hiểu được. Môn chủ chỉ nói với văn bối là đến viện lớn nhất, đào lấy cái túi chôn dưới gốc cây hoa hòe, không cho phép mở ra, cầm đến Vô Cực Môn phục mệnh. Đến khi đó, môn chủ sẽ ban thưởng giải được để giải độc trong cơ thể văn bối. Về phần tiền bối vừa mới nói đến Đệ Nhất Công Tử, văn bối đúng từng có nghe danh qua, bất quá văn bối cũng chưa từng gặp người này.” Ông không dám giấu giếm điều gì, liền một mạch khai ra.

Bốn tiểu quý trong lúc Người đàn ông trung niên quý xuống nháy mắt với nhau, bốn người nhìn chăm chú một cái, đáy mắt đều có ý hiểu rõ.

Người này lại là người Vô Cực Môn. Lúc trước có nghe nhũ mẫu đề cập tới một lần. Vô Cực Môn này là một môn phái rất quý dị, biến thái. Lần trước Thu Hồng kia cũng chính là người của Vô Cực Môn. Phụ thân gần đây không phải là luôn luôn hỏi thăm chuyện của Vô Cực Môn sao. Nếu trước mắt lão này là người do môn chủ Vô Cực Môn kia phái tới, nhất định biết rõ vị trí của Vô Cực Môn. Tối nay, bốn bọn chúng liền giúp phụ thân tra ra vị trí Vô Cực Môn đi.

Người đàn ông trung niên kia ngẩng đầu, liền nhìn thấy nụ cười đáng sợ của bốn tiểu quý. Ông run lên, vội vàng cúi đầu. Trong lòng thầm nghĩ: chẳng lẽ bốn người bọn họ phát hiện trên người ông có cất giấu bí kíp sao? Nếu như vậy... vậy ông cứ chủ động dâng lên, có lẽ có thể để cho bốn vị tiền bối này cao hứng, với cao hứng này, có lẽ sẽ bỏ qua cho ông cũng không chừng.

Nghĩ như thế, Người đàn ông trung niên nhân lúc bốn tiểu tử còn chưa kịp mở lời liền vội vàng giành nói trước: “Bốn vị tiền bối, văn bối nơi này có một quyển tuyệt thế bí kíp, văn bối biết rõ mình tư chất tầm thường, không cách nào tu luyện thượng đẳng tuyệt học, thế gian này, chỉ có bốn vị tiền bối thiên nhân tư chất, mới có tư cách luyện tập thôi, văn bối xin hai tay dâng lên, mong bốn vị tiền bối nhận cho.”

130. Chương 130: Giúp Người Làm Ra Sữa

Lão Tam vừa nghe, đôi mắt sáng lên lập tức, vội vàng chen lên trước nhận lấy bí kíp từ Người đàn ông trung niên kia: “Hắc hắc hắc làm tốt lắm, lão già, tại hạ thích ông rồi đó.”

Dưới sự kích động, Độc Cô Phi lật quyển bí kíp ra, khi cậu vừa nhìn thấy một đồng chữ viết giống như văn chương khó hiểu thì đầu cậu như nổ lớn hơn, giận dữ nhìn nam nhân kia: “Cái gì, bí kíp sao không viết

cho tốt, đùa bỡn gì chứ, đây không phải là chơi tại hạ sao, chẳng lẽ không biết, không biết tại hạ...” Nói tới chỗ này, Độc Cô Phi vội vàng cầm miệng.

Chuyện cậu không biết chữ, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài được, nếu không sẽ bị người trong giang hồ nhạo báng.

Người đàn ông trung niên kia nhìn vẻ mặt Độc Cô Phi thay đổi liên tục, bị dọa cho sợ hãi, cẩn thận nói: “Tam gia, sách này, ngài cầm ngược rồi.”

Lời vừa nói ra, ba tiểu quỷ khác cũng nhìn cậu chăm chăm, quả nhiên thấy sách bị lật ngược, cả bọn che miệng cười trộm.

Độc Cô Phi vốn là không biết chữ, cầm ngược không phải là bình thường sao, giờ phút này lại thấy ba tiểu quỷ kia cười trộm cậu, cậu cảm thấy rất mất mặt, nhưng lại không dám phát tiết lên ba tên kia, một chơi ba căn bản là không đấu lại.

Nghĩ tới nghĩ lui, Độc Cô Phi quyết định nên phát tiết lên lão già kia: “Hừ, cầm ngược cái gì, chẳng lẽ ông cho rằng tại hạ không biết chữ sao, sách này có thể cầm ngược, tại hạ nói không ngược, chính là không ngược, ông còn dám nói ngược, cẩn thận không ta đánh ông.”

Người đàn ông trung niên thấy bộ dạng nổi giận của cậu, bị dọa đến sợ liên gật đầu: “Tam gia không hề cầm ngược, là mắt ta nhỏ, ngại quá, Tam gia xin ngài tiếp tục.”

Độc Cô Phi nghe xong, rất là hưởng thụ ung dung gật đầu.

Ba tiểu quỷ sau lưng cũng run hết cả vai, nhưng trước mặt nam nhân kia phải chừa chút mặt mũi cho Độc Cô Phi, vì vậy ba đứa cũng liều mạng chịu đựng.

Độc Cô Phi thấy ba người kia âm thầm cười trộm, có chút lo lắng bọn họ kiềm chế không được sẽ tuôn ra bí mật của cậu, vậy chẳng phải cậu sẽ mất mặt sao.

Vì vậy, cậu quyết định khi ba người kia còn có thể nhịn được, nhanh chóng chuyển qua chuyện về Vô Cực Môn.

Nhú mào, cậu hỏi: “Nè, lão già, nếu ông là người của Vô Cực Môn, vậy nhất định là ông biết vị trí của Vô Cực Môn chứ? Chỉ cần ông nói ra vị trí của Vô Cực Môn, chúng ta sẽ tha chết cho ông.”

Người đàn ông trung niên kia nghe vậy, im lặng một lát, cuối cùng quyết định bảo vệ tính mạng là trên hết, nói ra mọi chuyện mình hiểu biết về Vô Cực Môn.

Ba tiểu quỷ đứng sau Người đàn ông trung niên đó dần dần không cười nữa.

Tin tức từ người có thể coi là lâu năm trong Vô Cực Môn, tất nhiên sẽ biết được nhiều chuyện hơn so với người mà Độc Cô Diễm đã từng bắt. Mà không ngờ, từ trong này, bốn tiểu tử bọn chúng nghe được một bí mật kinh thiên động địa, thì ra là Vô Cực Môn có quan hệ với Vô Sinh cốc.

Xem ra, đây thật sự là quá kinh khủng, nhất định bọn chúng phải báo cho phụ thân ngay lập tức mới được.

Người đàn ông trung niên kia sau khi nói xong, khẩn trương nhìn chăm chăm bốn tiểu quỷ, run rẩy nói: “Bốn vị tiền bối, những gì biết được văn bối đã nói hết rồi, xin bốn vị tiền bối tha cho ta một con đường sống.”

Lão Đại suy nghĩ một lát, nhìn Người đàn ông trung niên kia cười ngọt ngào: “Ai, ta nói lão này, không phải là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ sao, coi như ông cũng có duyên với bốn chúng ta. Vậy đi, chúng ta bắt đầu dĩ sẽ để ông ở trong phủ tướng quân này một thời gian vậy.”

Người đàn ông trung niên kia vừa nghe, sắc mặt tái nhợt: “Đại, đại gia, trong nhà còn con nhỏ đang đói, trời cũng không còn sớm nữa, hay là về sớm đi”. Đùa à, ở lại không phải là tự tìm chết sao, ông không phải kẻ ngu.

Lão Nhị cười nhạt, bộ dáng rất khiêm tốn: “Đại thúc, chớ vội. Dù sao, chuyện này gấp cũng không được. Ông có sốt ruột đến mấy, cũng không thể cho con ông bú sữa được mà. Mà cho dù ông có thể cho con bú sữa cũng không thể ra ngoài. Thôi thì.. ở lại cùng bốn người chúng ta ngâm thơ đi.”

Người đàn ông trung niên run lên, sắc mặt càng trắng bệch: “Nhị, Nhị, Nhị gia, tiểu nhân không có sữa, nhưng tiểu nhân có thể nấu sữa, ngài nên để cho tiểu nhân trở về thôi.”

Lão Tam cười sang sảng, nhàn đến vỗ vỗ cánh tay Người đàn ông trung niên kia: “Nè, lão già, ông dễ bị gạt quá, thôi để tại hạ giúp ông một lần đi.”

Người đàn ông trung niên kia vừa nghe thấy Độc Cô Phi muốn giúp ông một lần, đôi mắt sáng lên, vội vàng dập đầu lạy cậu ta ba cái: “Cám ơn Tam gia, Tam gia là Bồ Tát trên trời, Như Lai chuyển thế, trong lòng tiểu nhân, ngài là trăng sáng.”

Độc Cô Phi cười hắc hắc, quơ tay: “Lão già, không cần quỳ vậy đâu, ông đứng lên đi, nếu không ta làm sao nhắm vào ngực ông chứ?”

Người đàn ông trung niên vốn đang kích động, trở nên không còn tí máu nào trên mặt: “Tam, Tam, Tam gia, không phải là ngài định cầm thanh đao này đâm vào ngực ta chứ?” Đây rõ ràng là không giữ lời hứa, bội bạc.

Độc Cô Phi liếc mắt: “Uy, ta nói nè lão già, ta không nhắm ngay ngực ông thì sửa kiểu gì chứ?”

Người đàn ông trung niên bảo vệ ngực, run rẩy hỏi: “Tam, Tam, Tam gia, ngài vừa mới nói giúp tiểu nhân một lần, chính là chuyện này sao?” Ông cho là Độc Cô Phi muốn thả ông đi.

Độc Cô Phi nổi giận: “Hừ, sao nói nhắm nhiều quá vậy, yên tâm đi, tiểu đao của tại hạ trước giờ nói một không hai, đã đồng ý giúp ông sửa thì nhất định sẽ làm. Tới đây, mắt nhìn vào tiểu đao của ta như thế này, đúng vậy, chính là như thế, cười cái nào, cười ngọt ngào ấy, vèo...”

Độc Cô Phi phóng đao, chớp mắt bay ra ngoài.

Người đàn ông trung niên kia lộn 2 vòng, cho nên thoát khỏi đao của Độc Cô Phi, sau đó thân thể nặng nề té xuống đất.

Thanh đao kia, chỉ nghe vèo một tiếng, liền cắm vào gốc cây đại thụ phía sau.

Độc Cô Phi nhìn ba bộ mặt đang khinh bỉ một cái, ngại ngừng lắc đầu: “Mọi người đừng hiểu lầm, tại hạ cũng không định làm thật, chỉ là thấy ông ta dễ gạt nên trêu chọc tí thôi, thật ra thì tại hạ nhắm gốc cây kia đó chứ.”

Lão Đại không thể làm gì hơn, chỉ đành lắc đầu.

Lão Nhị nhìn lên trời ngắm trăng suy nghĩ

Lão Tứ Độc Cô Sương trưng bản mặt xem thường, nói: “Lão Tam, huynh giả bộ ít thôi, trước mặt chúng ta, huynh cũng chỉ có thể giả bộ 2 lần.”

Nói xong, không để ý tới cậu ta đang phát điên, bé bước về phía nam nhân kia.

“Nè, lão già, đừng giả bộ nữa, đứng lên đi.”

Không có động tĩnh.

“Ê, lão già, dù ông có giả bộ chúng ta cũng không thả ông đâu.”

Lại không có động tĩnh.

Một màn này, bốn tiểu tử bị hù, không phải là chơi lớn đến xảy ra án mạng chứ?

Lão Nhị khá quen thuộc với cơ thể con người, cậu đi đến trước mặt nam nhân kia, dò hơi thở của ông ta.

Không thở.

Lão Đại: “Bị lão Tam dọa cho không thở được rồi.”

Lão Tam: “Không có càn tốt, dù sao tức giận nhiều người như vậy, cũng sẽ không cần thở.”

Lão Tứ: “Không thở? Không đúng nha, người còn sống không phải là đều phải thở sao? Chẳng lẽ...”

Lão Tứ vừa mới nói xong, bốn tiểu quỷ nhìn nhau, sau đó đồng loạt phát ra tiếng thét chói tai.

“A...giết người, cứu mạng...”

Chỉ chốc lát sau, ở Thanh Thủy cư.

Bốn tiểu quỷ vẫn run rẩy, gương mặt tái nhợt.

Bọn chúng giết người rồi, bọn chúng đã giết người rồi, phải làm sao bây giờ, bọn chúng không có cố ý.

Dù sao bọn chúng cũng chỉ là hài tử mười tuổi trở xuống, đối với lần giết người kinh khủng đầu tiên này, cho dù có gan lớn hơn nữa cũng không thể không sợ.

Sau khi sai người xử lý thi thể nam nhân kia, Độc Cô Diễm đến Thanh Thủy cư định trấn an bọn chúng.

Vừa tiến vào, bốn bóng dáng nhỏ vội vàng nhào vào lòng hân.

Lão Đại: “Phụ thân, chúng con không cố ý.”

Lão Nhị: “Phụ thân, chúng con giết người rồi, có thể bị ngồi tù hay không?”

Lão Tam: “Phụ thân, chuyện này là do một tay con gây ra, ba người bọn họ không có liên quan, phụ thân muốn thì bắt con đi.”

Lão Tứ: “Phụ thân, không liên quan đến Lão Tam đâu, là con muốn hù dọa đại thúc biến thái đó. Đúng rồi, con còn có một cái túi, là do biến thái đại thúc theo lệnh của môn chủ Vô Cực Môn đến lấy.”

Độc Cô Diễm nhận cái túi đó, vừa mở ra nhìn, liền kinh ngạc.

Bốn tiểu tử nhìn phản ứng của hân cũng kinh ngạc, yên lặng qua đi, bốn tiểu tử thay nhau lên tiếng.

Lão đại: “Phụ thân, đây là cái gì?”

Lão Nhị: “Vật này là của phủ tướng quân chúng ta sao?”

Lão Tam: “Phụ thân, bất kể như thế nào, người muốn phạt thì phạt một mình tại hạ đi.”

Lão Tứ đảo mắt, đột nhiên giống như là bình tĩnh: “Phụ thân, con nhớ ra rồi, hèn gì cái túi gấm này, con vừa nhìn đã cảm thấy quen thuộc, đây là tâm nguyện tiểu Ngũ chôn lúc sinh nhật ba tuổi, phụ thân, bên trong có gì vậy?”

Vừa nghe Độc Cô Sương nói thế, ba tiểu quỷ kia cũng bình tĩnh: “Thì ra là cái túi gấm này, con nhớ tiểu Ngũ còn tìm cắm tú phượng nổi danh nhất tử mĩ may lên, khi đó chúng con đều nghĩ đứa bé này có suy nghĩ kỳ lạ. Phụ thân, trong này có gì vậy?”

Độc Cô Diễm siết chặt cái túi, lông mày nhíu chặt, đôi mắt lạnh băng có nét bi thương thoáng qua.

Hoa nhi? Không, không thể nào, không phải là như vậy, nhất định có vấn đề, Hoa nhi sẽ không như vậy.

Trong lòng Độc Cô Diễm đau đớn co rút, tay nắm túi gấm kia, khớp xương trắng bệch, bên trong có vật bén nhọn đâm rách bàn tay của hân, máu rỉ ra.

“A...Phụ thân, người chảy máu...”

“Phụ thân mau, mau buông ra.”

“Phụ thân, chúng con giúp người cầm máu.”

Độc Cô Diễm nhìn bốn gương mặt lo lắng, khiến hân nhớ đến Độc Cô Hoa, tim của hân giống như nhói lên.

Chân đau, chậm rãi không dứt, tứ chi cũng tràn đầy đau đớn, mỗi lỗ chân lông đều giống như bị người ta dùng gai đâm vào, hân biết, loại đau đớn này là do chất độc trong cơ thể bắt đầu phát tác.

Độc Cô Diễm không muốn biểu hiện sự đau đớn trước mặt 4 đứa nhỏ, hân cắn răng nhịn xuống, dùng âm thanh bình tĩnh nói: “Phụ thân không sao, các con cũng không có giết người, người kia là do phát độc mà chết, không liên quan đến các con, không cần sợ. Được rồi, không còn sớm nữa, các con cũng nên nghỉ ngơi đi, phụ thân phải người canh giữ trước cửa phòng các con, yên tâm ngủ đi, phụ thân còn việc phải xử lý, mai sẽ trở lại thăm các con.”

Nói xong hần bình tĩnh xoay người rời đi.

Vừa bước ra khỏi Thanh Thủy cư, hần cảm thấy máu tràn dâng, một vị tanh tràn nơi cổ họng, phun ra ngoài, là một bãi máu.

Nhìn máu kia, trong đầu Độc Cô Diễm nhớ lại một màn cách đây không lâu, đúng rồi, Hồng Nhan Lệ, độc này, lại là Hồng Nhan Lệ...

131. Chương 131: Nỗi Đau Của Độc Cô Diễm

“Hoa nhi...” Độc Cô Diễm không để ý tới đau nhói trong cơ thể, hần nhìn túi gấm trong lòng bàn tay, cúi đầu nỉ non một tiếng

Món đồ bên trong túi gấm đó, dù có qua trăm năm hần cũng sẽ không quên, chính là vật này, hại chết Tĩnh Hương - thê tử trước của hần.

Độc Cô Diễm đưa tay, mở túi gấm ra, một ám khí hình sao to chừng quả đấm, xuất hiện trước mắt Độc Cô Diễm.

Ám khí này, chính là ám khí năm đó lúc hần bị người ám sát bắn vào trong cơ thể, sau khi lấy ám khí này ra, độc kia vẫn ở lại trong cơ thể hần. Lúc đó Tĩnh Hương - thê tử trước của hần, dùng tánh mạng của mình để giải độc quý dị cho hần.

Thời gian đó, chính là lúc Độc Cô Hoa ra đời không bao lâu, thê tử trước chết đi đối với Độc Cô Diễm là đả kích lớn vô cùng, cả ngày hần đều say đến quên hết trời đất, không để ý tới bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì. Độc Cô Hoa vừa sinh ra hần một lần cũng không xem qua, cho đến nửa năm sau, mười một người trong nhóm cao thủ âm thầm ám sát lần đó bị Thiên Địa Thập Tam Huyền tìm được. Thời điểm đó Độc Cô Diễm không chút nào nương tay, dùng phương thức tàn bạo nhất, giết mười một tên kia.

Sau nửa năm, hần mới đi thăm Độc Cô Hoa, nhìn đứa bé nhỏ nhắn kia, tâm tình Độc Cô Diễm rất phức tạp, gương mặt mặc dù nhỏ, nhưng hình dáng đã lớn có thể nhìn ra được, thẳng bé tuyệt không giống so với lúc Tĩnh Hương chết, cũng không có quá nhiều tương tự.

Lúc đó Độc Cô Diễm cũng không để ý nhiều, chỉ cảm thấy mình suy nghĩ lung tung.

Vậy mà ngay lúc này, Độc Cô Diễm nhìn ám khí hình sao kia, nhưng lại không thể không suy nghĩ nhiều, hần nhớ kỹ, người lợi hại nhất trong đám cao thủ ám sát, cũng chính là chủ nhân ám khí này, có đôi mắt cực kỳ giống với Độc Cô Hoa.

Mà ám khí này lúc mình giết mười một người đó thì đã phá hủy rồi, bây giờ lại xuất hiện trong tay Hoa nhi, cũng không biết là tình cờ, hay Hoa nhi và người nọ, thật sự là...

Sau đó, Độc Cô Diễm không dám nghĩ tiếp nữa. Càng nghĩ sâu xuống, hần càng nhận ra chuyện đáng sợ, dường như người áo đen kia từ trong bóng tối sớm đã có chủ mưu, nếu như Hoa nhi thật không phải là con trai của Độc Cô Diễm hần, vậy hài tử chân chính của hần ở nơi nào?

Ngực Độc Cô Diễm, lại xuất hiện từng trận đau đớn thấu xương, phun một ngụm máu tươi ra ngoài lần nữa.

Lạnh lùng thu hồi ám khí kia, Độc Cô Diễm lão đảo rời đi Thanh Thủy cư.

Ánh trăng lạnh lùng, lộ ra cô tịch.

Bóng dáng thống khổ của Độc Cô Diễm chậm rãi xuất hiện trong sân u tĩnh, hoa hộc đầy viện, dương dương tự đắc, hần nhìn cánh hoa kia, tỉ mỉ nghĩ lại chi tiết ba năm trước.

Năm đó, hần vì giận dữ mà giết chết bà mẹ đỡ đẻ Hoa nhi, còn có người hầu cả phòng, tất cả đều bị đuổi ra khỏi phủ, tiếp theo hần an bài nhũ mẫu khác chiếu cố Hoa nhi. Nhưng đến năm Hoa nhi ba tuổi, nhũ mẫu này trên đường trở về nhà thăm người thân, cũng bị cướp giết chết.

Năm đó Độc Cô Diễm cũng không để ý chuyện này, bây giờ ngẫm lại, nhũ mẫu đó nhất định là đã phát hiện được chuyện gì nên mới bị giết bịt miệng. Lúc trước khi hần phát hiện Hồng Nhan Lệ, trong bốn hài tử duy

nhất chỉ có Hoa nhi ở lại. Mà tâm tứ của hắn lúc này hoàn toàn không có ở trên người Hoa nhi, cho nên không chú ý tới thần sắc muốn nói lại thôi của Hoa nhi. Hôm nay nghĩ lại, Hoa nhi nhất định là có điều gì muốn nói với mình, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Mặt của Độc Cô Diễm tái nhợt giống như không có huyết sắc. Hắn ngửa đầu, ha ha ha cười lớn, vậy mà khóe mắt, cũng là cười ra lệ.

Người nọ, rốt cuộc là người nào?

Độc Cô Diễm chặt vật, cũng không phát hiện, phía sau mình, nhiều hơn một người áo đỏ.

Nhìn bóng lưng thống khổ, cô lạnh của Độc Cô Diễm, tâm tình hắn rất phức tạp.

Mới vừa rồi hắn nhận được ám hiệu của sư huynh, sư huynh biết hắn đang ở trong phủ tướng quân, muốn hắn giúp lấy một túi gấm, cái túi đó, đang ở trong tay Độc Cô Diễm.

Đệ Nhất Công Tử có thể mượn dịp giải độc lạ cho Hưởng Tiểu Văn giúp Độc Cô Diễm, mà đến gần hắn lấy túi gấm đó. Nhưng lúc này, hắn thấy bộ dáng Độc Cô Diễm thống khổ cô đơn như vậy, thậm chí có chút dậy lên đồng tình.

Độc Cô Diễm thật ra thì cũng là người đáng thương, chuyện năm đó, có lẽ cũng không phải là chủ ý của Độc Cô Diễm. Hắn thân là thần tử, chẳng qua là phân ưu cho vua thôi. Đáng chết là vị hoàng đế kia.

Đệ Nhất Công Tử thu lại tâm tình phức tạp của mình, khôi phục bộ dáng xinh đẹp phong tình thường ngày đi tới trước mặt Độc Cô Diễm, nhàn nhạt nói: “Độc Cô Diễm, độc của phu nhân ngài đã được giải, bây giờ còn chưa tỉnh, ngài đi xem nàng ấy đi.”

Nói xong, hắn lấy ra một viên Giải Độc Hoàn, vứt cho Độc Cô Diễm, sau đó thở dài một tiếng liền rời đi.

Độc Cô Diễm cầm viên thuốc giải độc, nhàn nhạt nhìn bóng lưng rời đi của Đệ Nhất Công Tử, hắn nhú nhú mày, viên Giải Độc Hoàn này hết sức trân quý, chỉ một viên Giải Độc Hoàn liền có thể giải đi mấy trăm loại độc dược trên giang hồ. Hắn thật không ngờ, Đệ Nhất Công Tử thế nhưng cái gì cũng không nói liền cho hắn viên thuốc trân quý như vậy.

Tâm tình Độc Cô Diễm phức tạp, nhìn viên thuốc kia một cái, há mồm liền nuốt xuống, ngẩng đầu, đi về hướng gian phòng của Hưởng Tiểu Văn.

Bên trong phòng, sắc mặt của Hưởng Tiểu Văn mặc dù tái nhợt, nhưng đã có khí sắc, không hề dồn khí âm trầm như lúc trúng độc nữa, lúc này nàng nằm ở trên giường, ngủ thật say

Độc Cô Diễm ngồi bên cạnh nàng, thâm tình nhìn nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhẵn nhụi của nàng. “Văn nhi, ta cho là ta có thể giải quyết tất cả, nhưng hôm nay, sự việc phát triển cũng đã nằm ngoài dự liệu của ta, ta không nghĩ tới, người thần bí đó hơn ba năm trước đã bắt đầu âm mưu tất cả. Văn nhi, nàng biết không? Vừa rồi ta mơ hồ phát hiện, Hoa nhi rất có thể không phải là con của Độc Cô Diễm ta. Nghĩ đến đây, ta liền không cách nào bình tĩnh được, Văn nhi, nàng nói ta nên làm gì bây giờ? Hoa nhi nó coi như không phải là con của Độc Cô Diễm ta, nhưng từng ly từng tý hơn ba năm qua, đã sớm xâm nhập xương thịt, mọi chuyện đến đột nhiên như vậy, ta, thật không cách nào đối mặt, ta sợ, nếu Hoa nhi thật sự không phải con ta, vậy con ruột của ta, lại đang ở nơi nào, nó, là trai hay gái...”

Năm đó bởi vì Tĩnh Hương chết đi, hắn hoàn toàn mất đi lý trí, cũng chính vì vậy, mới có cơ hội để cho người thần bí kia có cơ hội có thể lợi dụng.

Mỗi khi Độc Cô Diễm chạm vào Hưởng Tiểu Văn một cái, Hồng Nhan Lệ trong cơ thể giống như là thiên quân vạn mã hung hăng đánh lên người hắn, loại đau đớn này, ngay cả hắn cũng bị hành hạ đến mồ hôi ướt cả lưng.

Nếu không phải nhờ có Đệ Nhất Công Tử cho Giải Độc Hoàn, sợ rằng lúc này hắn đã sớm chịu đựng không nổi mà độc phát.

Trên giường, Hưởng Tiểu Văn hơi nhú lông mi, mơ hồ, nàng cảm giác được có một đôi tay ôn nhu khẽ run đang nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng, trực giác đầu tiên, nàng liền biết là Độc Cô Diễm.

Mở mắt ra, nàng nhẹ nhàng rên một tiếng. “Um...”

Độc Cô Diễm nghe được thanh âm Hướng Tiểu Văn, vội vàng dè xuống về mặt thống khổ, đưa tay ôm Hướng Tiểu Văn, cố gắng nặn ra nụ cười, ôn nhu nói: “Văn nhi, nàng đã tỉnh, có chỗ nào không thoải mái không?”

Hướng Tiểu Văn lắc đầu một cái, sau đó hơi khàn khàn lên tiếng. “Ta không sao rồi, Độc Cô Diễm, ta đã bất tỉnh bao lâu?” Nàng nhớ lúc vừa biết tung tích Tiểu Ngũ, đầu của nàng rất đau, sau đó liền té xỉu.

Đúng rồi, Tiểu Ngũ, thằng bé đâu rồi, cậu ta có an toàn trở lại không?

Nắm chặt Độc Cô Diễm, Hướng Tiểu Văn lo lắng hỏi: “Độc Cô Diễm, Hoa nhi đâu rồi, Hoa nhi đã trở lại chưa?”

Độc Cô Diễm vốn là hết sức áp chế đau nhói trong cơ thể, nhưng bị Hướng Tiểu Văn đột nhiên tới lay động, hần chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, luồng máu vừa mới dè xuống, rốt cục không nhịn được nữa, phốc một tiếng, phun ra ngoài.

“A... Độc Cô Diễm, chàng, chàng làm sao vậy?” Đáng chết, nàng thế nhưng không chú ý tới sắc mặt của Độc Cô Diễm tái nhợt, Độc Cô Diễm làm sao lại như vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hướng Tiểu Văn vừa sợ vừa vội, nàng vội vã đi xuống giường, liều mạng hướng về phía ngoài cửa hô lớn: “Có ai không, mau tới đây...”

Hướng Tiểu Văn kinh hãi kêu một tiếng này, rất nhanh liền có hơn mười vị ám vệ tiến đến, thấy Hướng Tiểu Văn tỉnh lại, tất cả mọi người hơi sững sờ, ngay sau đó mừng rỡ hỏi: “Phu nhân, có chuyện gì không?”

Hướng Tiểu Văn rất gấp gáp nói với mười ám vệ kia: “Tướng quân bị thương, các người mau phái người mời quân y đến đây.”

Cái gì, tướng quân bị thương.

Mọi người kinh hãi, vội vàng vàng xoay người, đang muốn đi thông báo quân y.

Đúng này lúc, thanh âm nhàn nhạt cắt đứt bọn họ: “Bản tướng không sao, các người lui ra đi.”

Mấy ám vệ nhìn mặt Độc Cô Diễm tái nhợt, rồi lại trấn định, nhất thời hơi do dự, hồi lâu, mới đồng loạt trả lời: “Dạ, tướng quân.”

“Cái gì mà không sao, Độc Cô Diễm chàng đã phun...” Câu nói kế tiếp Hướng Tiểu Văn nhìn thấy ánh mắt của Độc Cô Diễm, cuối cùng không có nói ra.

Nàng biết, Độc Cô Diễm không để cho những ám vệ kia mời quân y, không phải là bởi vì Độc Cô Diễm quật cường không chịu chữa trị, mà là lúc này Độc Cô Diễm không thể kinh động người của phủ tướng quân, một khi chuyện hần bị thương truyền ra ngoài, lấy thân phận hần đường đường là Đại tướng quân, trong tay cầm binh quyền, tất yếu sẽ khiến cho quốc gia rung chuyển.

Độc Cô Diễm bình thường mặc dù nhìn như phong quang vô hạn, vậy mà ngấm ngầm lại có rất nhiều người muốn đưa hần vào chỗ chết, nếu chuyện hần bị thương bị tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ từ đó ám sát sẽ không ngừng.

Sau khi những ám vệ kia lui xuống, Độc Cô Diễm cuối cùng không kiềm lòng được, phun một ngụm máu lẫn nữa.

Hướng Tiểu Văn giật mình, chân trần vội chạy tới, vịn Độc Cô Diễm. “Diễm, sao có thể như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đau đớn trong hai mắt Hướng Tiểu Văn giống như mây dày, nghiêm nghiêm cuồng quay nàng.

Độc Cô Diễm vì để cho Hướng Tiểu Văn không lo lắng, mạnh mẽ nặn ra một nụ cười. “Văn nhi, vì phu không sao, đừng sợ.” Nói xong, hần muốn giống như bình thường, ôn nhu búng cái mũi của Hướng Tiểu Văn, nhưng tay kia mới vươn ra, lại run rẩy không có một tia khí lực.

Hồng Nhan Lệ, Hồng Nhan Lệ, thì ra là như vậy.

Trước kia Độc Cô Diễm chỉ cho là độc này trong cơ thể hấn đưa đến tác dụng nào đó thao túng hấn, nhưng lại không biết Hồng Nhan Lệ này là một loại tình độc, càng hãm sâu vào tình ái, sẽ càng khiến người thống khổ.

Vừa rồi lúc hấn ôn nhu với Hường Tiểu Văn, đau trong cơ thể chậm rãi tăng thêm, cho hấn biết Hồng Nhan Lệ này là một loại tình độc quý dị đáng sợ, không động tình thì thôi, vừa động tình, tất nhiên độc phát thống khổ ngay.

Vậy mà Độc Cô Diễm cũng không hiểu được, mình chỉ mới đoán đúng phân nửa, tác dụng chân chính của Hồng Nhan Lệ, so với hấn suy nghĩ còn quý dị đáng sợ hơn nhiều.

Hường Tiểu Văn nhìn Độc Cô Diễm vốn đã thống khổ trăm phần, lại cố giả vờ vô sự cười với mình, kẻ khờ này, thật xem bản thân là mình đồng da sắt sao, mọi việc đều đã quyết rồi, lại vẫn cố kỵ cảm thụ của nàng như vậy. Đúng là khờ, kẻ khờ đáng chết.

Nước mắt của Hường Tiểu Văn rơi xuống đất từng giọt, nàng kéo ống tay áo, động tác êm ái lau đi vết máu ở khóe miệng Độc Cô Diễm.

“Độc Cô Diễm, chàng không nên gạt ta có được hay không, ta mặc dù bình thường thoát nhìn có chút ngơ ngác, nhưng ta cũng không đần, ta biết chàng nhất định là trúng độc rồi, Độc Cô Diễm, thật ra thì ta có một chuyện vẫn gạt chàng.”

Hường Tiểu Văn vốn là không có ý định nói cho Độc Cô Diễm chuyện này nhanh như vậy, bởi vì một khi nàng nói ra, nàng biết nhất định sẽ có biến cố phát sinh, cuộc sống đang tốt đẹp vui sướng như vậy, Hường Tiểu Văn hy vọng biến cố kia tới càng muộn càng tốt, nàng sợ một khi Độc Cô Diễm biết được thân phận của nàng, sẽ không yêu nàng, thương nàng giống như hiện tại nữa.

Cho nên nàng mỗi lần muốn nói, cũng ép xuống không nói ra, nhưng gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, nàng quyết định nói, coi như Độc Cô Diễm không muốn nàng, chỉ cần có thể giúp Độc Cô Diễm, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Độc Cô Diễm cùng Hường Tiểu Văn ngồi vào bên giường, hấn ôn nhu vuốt mặt nàng, ánh mắt thâm tình nhìn nàng. “Văn nhi, nàng nói đi, bất kể là chuyện gì, ta cũng sẽ không trách nàng.”

Hường Tiểu Văn đối với ôn nhu của Độc Cô Diễm, khẽ xấu hổ cúi đầu. “Độc, Độc Cô Diễm, thật ra thì, ta, thân phận của ta rất có thể là Cửu Anh.” Run ống tay áo, Hường Tiểu Văn không dám ngẩng đầu nhìn Độc Cô Diễm, nàng sợ nhìn thấy tổn thương trong mắt Độc Cô Diễm, sợ nhìn thấy bi thống và quyết tuyệt trong mắt Độc Cô Diễm.

Vậy mà, chờ đợi hồi lâu, lại nghe được tiếng cười của Độc Cô Diễm.

Hường Tiểu Văn nhú mi tâm (giữa hai lông mày), không hiểu nói: “Độc Cô Diễm, chàng cười cái gì?” Nàng nói rất nghiêm chỉnh, cũng không buồn cười chút nào.

Độc Cô Diễm chịu đựng đau đớn, ôn nhu phủ lên tóc của Hường Tiểu Văn, nhẹ giọng nói: “Văn nhi, chuyện này ngay từ lúc nàng trúng độc ta đã biết, nàng yên tâm, vi phu sẽ không vì thân phận của nàng mà sinh ra những ý nghĩ khác đối với nàng, bất kể thân phận như thế nào, nàng đều là Văn Nhi mà cả đời này Độc Cô Diễm ta thích nhất, duy nhất của ta.”

Nghe lời nói thâm tình như vậy, nhìn ánh mắt thâm tình của nam tử trước mắt, Hường Tiểu Văn cảm giác mình giống như kem dưới ánh nắng chói chang, tan ra từng chút, trong lòng có chua, có ngọt, hơn nữa là cảm động.

“Độc Cô Diễm...” Nàng trở tay, bao quanh Độc Cô Diễm thật chặt.

Khoảnh khắc tay Hường Tiểu Văn gắt gao ôm Độc Cô Diễm, trong cơ thể Độc Cô Diễm bộc phát đến lúc cao nhất, một hợp máu tanh xông lên cổ họng, vậy mà hấn vì không để Hường Tiểu Văn lo lắng, mạnh mẽ cắn răng nuốt xuống.

Hồng Nhan Lệ trong cơ thể, tốc độ phát tác càng lúc càng nhanh, mà lại càng ngày càng khiến cho hấn khó có thể khống chế.

Hương Tiểu Văn xoay mặt qua, cũng không thấy sắc mặt không chút huyết sắc của Độc Cô Diễm, tay Độc Cô Diễm ôm nàng cũng đều run rẩy, mà hắn lại vì che giấu tất cả, làm bộ gờ tay lên vén tóc cho Hương Tiểu Văn, không chạm đến thân thể nàng, chỉ sợ Hương Tiểu Văn phát hiện hắn ẩn nhẫn thống khổ.

“Văn nhi, nàng mới vừa tỉnh lại, trong người còn mệt, đêm đã khuya, nàng tốt nhất ngủ đi, ta đi xử lý một ít chuyện.” Hắn không thể tiếp tục ở chung như vậy nữa, ở lâu thêm, hắn sợ mình không cách nào che giấu vẻ mặt thống khổ.

Nói xong, Độc Cô Diễm đứng lên, tính toán rời đi.

Hương Tiểu Văn trong nháy mắt nhìn Độc Cô Diễm, cắn răng nói với hắn: “Độc Cô Diễm, môn chủ Vô Cực Môn, là một người thần bí gọi Hắc Diệu, ban đầu chính là hắn cướp ta đi, hắn nói hắn trở lại, phải báo thù năm đó, muốn cho chàng và hoàng thượng Chung Ly Tuyết sống không bằng chết.”

Độc Cô Diễm vốn đã xoay người đi nghe được Hương Tiểu Văn nói như thế, chân nửa bước ra, mạnh mẽ ngừng lại.

Gương mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào, kinh ngạc trợn trợn, giống như là nghe nói chuyện kinh khủng nhất trên đời, quay đầu lại ngạc nhiên mở miệng hỏi Hương Tiểu Văn. “Văn nhi, nàng, nàng xác định hắn thật gọi Hắc Diệu?”

Hắc Diệu, hắn ta rõ ràng đã chết, trận hỏa hoạn năm đó, cũng không còn sống, thi thể Hắc Diệu, cũng bị hắn giao cho hoàng thượng, nhưng người đã chết đi mấy năm, lại vẫn còn sống?

Điều này bảo hắn làm sao có thể không khiếp sợ vạn phần, từng chút năm đó, rồi rít chạy lên não. Hắc Diệu, một nam tử lãnh huyết vô tình, nhưng vẫn có đầu óc kinh tài. Năm đó Chung Ly Tuyết cũng là được Hắc Diệu và mình giúp một tay mới có thể an toàn đi lên đế vị. Nhưng sau đó, không biết vì sao Hắc Diệu lại tìm mọi cách đối địch với người. Sau lại có tin đồn Hắc Diệu muốn truyền ra những chuyện bí mật trong mấy năm đi theo Chung Ly Tuyết. Vì thế, Chung Ly Tuyết dùng hết cứng rồi mềm, muốn mình giúp người trừ đi tên phản đồ Hắc Diệu.

Thật ra hắn cũng không có đáp ứng, mà là Chung Ly Tuyết thời điểm đó sai người mời Tĩnh Hương vào hoàng cung, đồng nghĩa với giam lỏng Tĩnh Hương, dùng cách này uy hiếp hắn, nhưng dù thế hắn cũng không có quyết tâm muốn giết Hắc Diệu, ngược lại là Hắc Diệu, làm ra một chuyện khiến hắn phẫn hận.

Hắc Diệu thế nhưng mượn thân phận mình là sư huynh Tĩnh Hương, đến gần Tĩnh Hương, mưu đồ bất chính với Tĩnh Hương, vì thế năm đó hắn oán hận Hắc Diệu không dứt, nhưng hắn cũng không có giết Hắc Diệu, chẳng qua là đánh bại Hắc Diệu rồi rời đi.

Lúc hắn rời đi, trong phủ Hắc Diệu đột nhiên bị cháy, trận lửa lớn kia, ước chừng đốt bảy ngày bảy đêm, nghe nói ba trăm bảy mươi hai mạng người trong phủ không ai sống sót, sau đó hắn có điều tra thân phận người phóng hỏa, nhưng mỗi lần tìm được một tia dấu vết, đều bị một cỗ lực lượng âm thầm lấy tay ngăn cản.

Hắn đã cho là Hắc Diệu chết ở trong trận lửa lớn đó, bây giờ Hắc Diệu lại xuất hiện, mang theo thù hận, hung hăng tiến hành trả thù đối với hắn.

Hương Tiểu Văn liếc thấy vẻ mặt ngưng trọng khiếp sợ vạn phần của Độc Cô Diễm, nàng nhẹ nhàng gạt đầu. “Diễm, không sai, hắn gọi Hắc Diệu, hơn nữa hắn cũng biết thân phận của ta.”

Hai tròng mắt Độc Cô Diễm chợt lóe lên thống khổ. Nền tối đã tới, Hắc Diệu, năm đó chết là một bí ẩn, nói vậy nhất định cho là mình phóng trận lửa kia rồi.

‘Báo thù? Hắc Diệu, Độc Cô Diễm ta không tìm người báo thù đã là không tệ với người, năm xưa chủ nhân ám khí kia, lại là người. Nếu không phải vì người, Tĩnh Hương sẽ không chết, nếu không phải là người, Hoa nhi nó... ‘Độc Cô Diễm siết chặt quả đấm, hai tròng mắt lạnh như băng, đau đớn trong cơ thể, tích tắc này trở nên chết lặng. ‘Hắc Diệu, cho dù người dùng Hồng Nhan Lệ, cũng đừng mơ tưởng không chế Độc Cô Diễm ta.’

Thu lại tất cả ý định, Độc Cô Diễm hướng về phía Hương Tiểu Văn cười nhạt: “Văn nhi, đừng suy nghĩ quá nhiều, nghỉ ngơi thật tốt đi, ta sẽ an bài người canh cửa, có chuyện gì nàng kêu một tiếng là được. Ngủ

ngon.”

Hương Tiểu Văn nhìn bóng lưng Độc Cô Diễm rời đi, tâm dần dần đau. Bóng lưng mặc dù cao lớn như cũ, nhưng lại đau đớn cô đơn.

Độc Cô Diễm, ta nhất định trở thành gánh nặng của chàng rồi. Hương Tiểu Văn kiên định tự nhủ ở đáy lòng.

132. Chương 132: Bỏ Qua Cho Bốn Đứa Nhỏ

Thanh Thủy cư, bóng dáng yêu mị của Đệ Nhất Công Tử rơi vào bên trong phòng Sương nhi, ánh trăng sáng bạc, mờ nhạt xuyên thấu qua cửa sổ khắc hoa rơi vào trên giường.

Độc Cô Sương dung nhan khi ngủ an tĩnh rất là khả ái, cùng dáng vẻ tà ác thô lỗ thường ngày thật bất đồng, bé ngủ cũng không an ổn, trán rịn ra tầng mồ hôi mịn, mi tâm nhú chặt: “Tiểu Ngũ, chừng nào đệ mới trở lại.”

Lắm bầm một tiếng, Độc Cô Sương bập miệng lại lật người ngủ mất.

Đệ Nhất Công Tử đi tới bên giường, lẳng lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái kia của Độc Cô Sương, dần dần, nội tâm tự nhiên sinh ra chút nhu ý, khóe miệng, cũng gợi lên vui vẻ.

Hắn ngồi ở mép giường, ôn nhu vuốt đi tầng mồ hôi mịn trên trán Độc Cô Sương, dùng tay áo nhẹ nhàng quạt gió cho bé.

Giờ phút này, hắn nhìn dung nhan đang ngủ như thiên chân vô tà kia của đứa bé, rất tự nhiên cảm thấy vô cùng thỏa mãn, tâm xao động, lần đầu tiên ý nghĩ chân chính yên tĩnh trở lại.

Ngón tay thon dài đẹp mắt, ôn nhu khẽ vuốt ve gương mặt Độc Cô Sương. “Sương nhi, nàng đã là thê tử mệnh định của ta, vậy ta... Liền làm trái với ý của sư huynh, trợ giúp cha nàng một lần đi.”

Ngón tay thu hồi làm như quyến luyến không thôi, hắn thật sâu nhìn Độc Cô Sương, sau đó liền dùng khinh công rời đi.

Trăng sáng, dần dần trốn vào tầng mây, lúc này, đêm đã là sắp qua, bên trong phủ tướng quân tất cả mọi người rơi vào mộng hương, ngay cả Độc Cô Diễm cũng ở dưới tác dụng của dược hiệu phát huy trong cơ thể, dần dần ngủ say.

Một bóng đen tiến nhập như chỗ không người, tung người nhảy vào phủ tướng quân.

Người này mặc áo đen cùng bóng đêm hòa thành một thể, tóc đen chẳng qua là tùy ý xoa trên vai, cũng có chút ý vị xuất trần, nhưng mặt nạ đeo trên mặt kia làm cho người ta cảm thấy thật đáng sợ, khiến hắn sinh ra một cổ cảm giác âm trầm, lạnh như băng.

Người áo đen hạ xuống chỗ viện Hương Tiểu Văn trong phủ tướng quân, đang muốn cất bước đi vào, lại nghe được sau lưng có người gọi hắn.

Người áo đen dừng bước, cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt nói: “Sư đệ, đệ thật làm sư huynh thất vọng.”

Bóng dáng kia dần dần đi ra, chính là Đệ Nhất Công Tử kia. Hắn lẳng lặng nhìn người áo đen, bình tĩnh nói: “Sư huynh, năm đó huynh đã từng đáp ứng đệ muốn giúp đệ hoàn thành một tâm nguyện, năm đó huynh hỏi đệ, đệ cũng không hiểu được tâm nguyện của mình là gì, bây giờ, đệ hiểu rồi, sư huynh, đệ muốn huynh giúp đệ thủ hộ bốn đứa nhỏ kia của phủ tướng quân, còn có Hương Tiểu Văn.”

Dưới mặt nạ con người của người áo đen hơi lóe, xoay người lại nhìn về Đệ Nhất Công Tử, mơ hồ có thất vọng cùng bi thống tràn đầy, chẳng qua là tất cả đều không còn kịp bắt đến, liền đã biến mất, lạnh băng như thế.

“Sư đệ, đệ cũng hiểu rõ hận ý ta đối với phủ tướng quân có bao nhiêu sâu, yêu cầu của đệ, sư huynh không có biện pháp giúp đệ hoàn thành.” Hắn sống chính là vì ngày này, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng làm cho hắn buông tha báo thù.

Đệ Nhất Công Tử nghe xong, bùm một tiếng quỳ gối trước mặt người áo đen. “Sư huynh, ở trong lòng Thượng Quan Dạ đệ, huynh vẫn luôn tồn tại như một người cha, người mà trong cuộc đời của Thượng Quan Dạ đệ kính yêu nhất chính là sư huynh. Từ nhỏ đến lớn, sư huynh rất quan tâm chăm sóc đệ, cho tới bây giờ cũng sẽ không để cho đệ chịu một chút uất ức nào, sư huynh cũng không lãnh huyết vô tình như lời người bên ngoài nói, chẳng qua là sư huynh bị cừu hận che mắt nội tâm mà thôi. Sư huynh, huynh muốn giết Độc Cô Diễm đệ không ngăn cản, nhưng những đứa nhỏ kia cùng Hưởng Tiểu Vân đều là vô tội, xin sư huynh bỏ qua cho bọn họ đi.”

Người áo đen không nhúc nhích nhìn Đệ Nhất Công Tử Thượng Quan Dạ, trong con ngươi, đau lòng càng sâu hơn. Thật lâu, hần ngửa mặt lên trời than nhỏ một tiếng, lạnh như băng trả lời: “Vô tội? Vậy Hắc gia ta ba trăm bảy mươi hai nhân mạng không vô tội sao? Dạ nhi, trên thế gian này không có vô tội, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn. Năm đó, nếu Hắc Diệu ta có một phần mười bản lĩnh hôm nay, tuyệt đối sẽ không rơi vào kết quả thê thảm như thế. Cừu hận này đã ăn thật sâu vào xương tủy ta, in dấu vào linh hồn ta, cuộc đời này nếu không giết Độc Cô Diễm, không giết Chung Ly Tuyết, lòng ta khó có thể bình ổn.”

“Sư huynh, dù huynh không nghĩ cho Dạ nhi, cũng nên nghĩ đến Độc Cô Hoa, bỏ qua cho những người này đi. Sư huynh, nếu Độc Cô Hoa biết huynh giết mọi người trong phủ tướng quân, huynh nghĩ nó sẽ làm thế nào? Chẳng lẽ huynh muốn Độc Cô Hoa đi theo con đường năm đó của huynh, lại giống như huynh thống khổ sao? Sư huynh, nó là con của huynh.” Thượng Quan Dạ kích động, liền mồm không che dầy nói ra.

“Câm miệng.” Hắc Diệu dưới mặt nạ mặt một trận lạnh như băng, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Thượng Quan Dạ. “Dạ nhi, xem ra sư huynh ta bình thường quá dung túng đệ, mới để cho đệ trở nên bảo trì không sợ hãi như vậy. Chuyện tối nay, đừng để ta nghe được lần thứ hai, nếu không sư huynh sẽ không lại dung túng đệ đâu.”

Nói xong, ánh mắt như có điều suy nghĩ liếc Thượng Quan Dạ trên đất một cái, xoay người rời đi.

Ngay lúc đó, Thượng Quan Dạ chậm rãi đứng lên, hướng về phía Hắc Diệu nhẹ nhàng nói: “Sư huynh, huynh còn nhớ rõ năm đó sư phụ xem quẻ cho đệ không? Quẻ đó chỉ ra thê tử mệnh định của đệ, đệ tìm được rồi.”

Thân hình Hắc Diệu vốn đang rời đi liền dừng lại, lạnh lùng quay đầu lại, hỏi: “Nàng ta chính là nữ nhi của Độc Cô Diễm, đúng không?”

Thượng Quan Dạ nhìn con ngươi lạnh như băng của Hắc Diệu, kiên định gật đầu. “Không sai, chính là nàng. Sư huynh, năm đó huynh đã từng thề, sẽ không dả thương bất kỳ người nào trong dòng môn. Sư huynh, nàng là vị hôn thê của Thượng Quan Dạ đệ, mà ba đứa nhỏ khác, đều là đồ đệ của Thượng Quan Dạ, xin sư huynh bỏ qua cho bọn họ.”

Thượng Quan Dạ biết Hắc Diệu lợi hại, nếu Hắc Diệu quyết ý muốn giết bốn đứa nhỏ này, coi như là hần có liều mạng giữ tính mạng họ cũng tuyệt đối không ngăn cản được, chỉ có dùng ân tình sư phụ năm đó đối với Hắc Diệu, mới có thể làm Hắc Diệu động dung, có lẽ, huynh ấy sẽ thả cho bọn họ một con ngựa.

Hắc Diệu thật lâu không nói, ánh mắt thâm trầm, không biết đang suy nghĩ gì.

“Sư huynh...” Thượng Quan Dạ trong lòng lo sợ, không khỏi khẽ gọi lên tiếng lần nữa.

“Được, sư huynh không thương tổn bọn họ. Nhưng... Hưởng Tiểu Vân, huynh nhất định phải mang đi, đây là nhượng bộ cuối cùng của huynh.” Thanh âm Hắc Diệu lạnh như băng rơi xuống, bóng dáng cũng liền biến mất ở trước mắt Thượng Quan Dạ.

Thượng Quan Dạ nhìn phương hướng Hắc Diệu rời đi, lẩm bẩm tự nói. “Sương nhi, ta có thể giúp, cũng chỉ có như vậy.”

Thượng Quan Dạ rất nhanh, hướng chỗ viện Độc Cô Diễm đáp khinh công đi.

Bên trong phòng, Hưởng Tiểu Vân lần qua lộn lại, trong lòng suy nghĩ về chuyện của Độc Cô Diễm, một chút buồn ngủ cũng không có, nàng ngồi dậy, tính đi tới trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn sao trời suy ngẫm.

Liền tại lúc này, một mặt bóng đen giống như tia chớp xẹt qua, Hưởng Tiểu Vân chỉ cảm thấy gió lạnh đảo qua thân thể, liền bị một ngón tay điểm lên huyết đạo, nàng duy trì tư thế quay lại, nháy mắt nhìn người

tới.

Một người áo đen thần bí đứng bên cạnh nàng, ánh mắt lạnh như băng, không chút biểu tình.

Không phải là Hắc Diệu, người áo đen này là ai?

Hương Tiểu Văn bị điểm huyết đạo không thể động, không thể nói, chỉ có đôi mắt kia còn có thể hoạt động, thăm dò mình muốn biết được hết thấy.

Người áo đen không nói gì, đưa tay ôm chầm Hương Tiểu Văn đem nàng khiêng trên vai, tung người rời đi phủ tướng quân.

Trước cửa phòng Độc Cô Diễm, Thượng Quan Dạ mới vừa bước vào nơi đó, liền bị ám vệ ngăn lại.

Thượng Quan Dạ nhíu mày, không muốn cùng những người này động thủ, lạnh lùng nói: “Ta là Đệ Nhất Công Tử, có việc gấp tìm Độc Cô tướng quân, các người cản trở ta, nếu là bỏ lỡ thì giờ, các người đảm đương được sao.”

Ám vệ cũng là bất vi sở động. “Đêm đã khuya, tướng quân đã ngủ rồi, bất luận kẻ nào cũng không nên quấy nhiễu, xin Đệ Nhất Công Tử trở về đi thôi, có chuyện gì, ngày mai hãy nói.”

Những ám vệ này đều là tâm phúc của Độc Cô Diễm, ngay từ lúc Độc Cô Diễm kéo thân thể suy yếu đi vào, liền ra lệnh những ám vệ này canh giữ ở trước cửa, không được để mặc cho người nào đi vào, bao gồm cả phu nhân.

Chính vì vậy, những ám vệ này mới có thể ngăn lại Thượng Quan Dạ.

Thượng Quan Dạ lạnh lùng hừ một tiếng, bọn khốn kiếp đáng chết, lại dám cản hần.

Thượng Quan Dạ vốn là tức giận, lúc này càng thêm nổi giận, vừa ra tay đã đánh bất tỉnh một ám vệ võ công cao thâm.

“Thật to gan, lại dám động thủ ở phủ tướng quân, người đâu, đem hần bắt lại.”

“Chỉ bằng các người, còn không xứng.”

Hơn mười người ám vệ rồi rít vây quanh Thượng Quan Dạ, triển khai công kích bèn nhọn.

Lúc này, bên trong phòng vang lên một đạo thanh âm uy nghiêm. “Để hần vào đi.”

Ám vệ dừng lại, sau đó trả lời: “Dạ, tướng quân.” Trợn mắt nhìn Thượng Quan Dạ vô lễ một cái, nhóm ám vệ lui xuống.

Thượng Quan Dạ vẫy ra tay áo, bước vào phòng Độc Cô Diễm.

Vào bên trong, Độc Cô Diễm mặt tái nhợt ngồi ở trên giường, ánh mắt lại lãnh lệ không giảm như cũ. “Đệ Nhất Công Tử, cố ý tới quấy nhiễu, có chuyện gì?” Đối với Đệ Nhất Công Tử, Độc Cô Diễm thái độ cũng đã khá rất nhiều, Đệ Nhất Công Tử đối với hần có ân, nếu như không phải là hần ta ột viên Giải Độc Hoàn kia, chỉ sợ độc Hồng Nhan Lệ hiện tại căn bản không có biện pháp khắc chế.

Đệ Nhất Công Tử nhìn Độc Cô Diễm ngày xưa hăng hái, hôm nay nhìn lại Độc Cô Diễm sắc mặt tái nhợt suy yếu, hần nói không ra cảm giác trong lòng là gì. Chuyện này hết thấy cũng không thể toàn bộ trách sư huynh, đều là mệnh số thôi.

“Độc Cô Diễm, ta tới là muốn từ giã với ngài, còn có, ta muốn dẫn đi bốn đứa nhỏ của ngài.” Mang theo bốn đứa nhỏ này, chính là lưu lại một con đường sống cho bọn chúng, nếu ở lại phủ tướng quân, nhất định sẽ bị vạ lây.

Độc Cô Diễm không trực tiếp trả lời Đệ Nhất Công Tử Thượng Quan Dạ vấn đề này, mà là lạnh lùng nhìn chằm chằm Đệ Nhất Công Tử, làm như đang suy đoán thân phận của hần ta.

Đệ Nhất Công Tử dưới ánh mắt bén nhọn của Độc Cô Diễm, ánh mắt không khỏi lóe lên, trong lòng thầm mắng một câu. Mẹ nó, người này trúng độc còn có thể giữ vững ánh mắt đáng sợ như vậy, bốn công tử ta coi như là sợ người.

“Độc Cô Diễm, ngài không cần dùng ánh mắt biến thái như vậy nhìn chăm chăm ta, ta Đệ Nhất Công Tử, Thượng Quan Dạ, cũng không phải là loại người như ngài nghĩ. Được rồi, thân phận của ta có chút đáng giá để cho ngài hoài nghi, bất quá có trời đất chứng giám, Thượng Quan Dạ ta tuyệt không hại ngài. Ta mang bốn đứa nhỏ của ngài đi, cũng là muốn giúp ngài thôi. Độc Cô Diễm, những chuyện khác ta không thể nhiều lời, ta chỉ có thể nói cho ngài biết, Hắc Diệu, là sư huynh của ta.”

Độc Cô Diễm nghe xong lời của Thượng Quan Dạ, hai tròng mắt chợt lóe không thể phát hiện. Lại là Hắc Diệu.

Hai tay, chặt chẽ nắm lại, Hắc Diệu có thể đã thương hấn, nhưng tuyệt không cho phép hấn ta hại đến người nhà của hấn.

Thu lại suy nghĩ cừu hận thống khổ, Độc Cô Diễm nhìn Thượng Quan Dạ, nhàn nhạt nói: “Người tại sao muốn giúp ta?” Mặc dù Thượng Quan Dạ biểu hiện tất cả đều rất chân thành, nhưng sống chết trước mắt, hấn tuyệt đối không thể khinh thường, nếu như tin sai người, kia đúng là vạn kiếp bất phục, hấn không cho phép mình có chút sai lầm.

Thượng Quan Dạ nghe Độc Cô Diễm hỏi ngược lại như vậy, hiểu chỗ Độc Cô Diễm băn khoăn. Chính mình trước đó mặc dù nói Độc Cô Diễm là thê tử mệnh định của mình, nhưng chuyện này đối với Độc Cô Diễm mà nói, sợ rằng chỉ tin được ba phần, lúc này mình lại bằng mọi cách trợ giúp Độc Cô Diễm, nếu là người bình thường xem ra, đều là có mưu đồ khác.

Bất quá Thượng Quan Dạ hấn là ai, cho tới bây giờ đều là nói một không hai, mặc dù không tính là quân tử, nhưng cũng là nam tử đỉnh thiên lập địa, loại chuyện ám toán thế này, hấn mới khinh thường, nếu hấn muốn hại Độc Cô Diễm, đã sớm nhân lúc Độc Cô Diễm độc phát liền ra tay.

“Độc Cô Diễm, ta bất kể ngài tin hay không tin giải thích của ta, nhưng Sương nhi thật sự là thê tử mệnh định của ta, đối với điểm này, ta tuyệt đối không nói dối. Còn có, Thượng Quan Dạ ta giúp không phải là ngài, mà là Sương nhi, ta mang đi ba tiểu quỷ kia, chẳng qua là không muốn để cho Sương nhi một người quá cô độc mà thôi, Độc Cô Diễm, ngài có hiểu hay không?”

Lời cần nói đã nói, bất kể Độc Cô Diễm có đồng ý hay không, hấn cũng sẽ mang theo bốn đứa nhỏ này đi, lúc này hấn tới, chẳng qua là cùng Độc Cô Diễm lên tiếng chào hỏi mà thôi.

“Được, ta đáp ứng người, người mang Sương nhi bốn đứa bọn chúng đi đi, ở đây có một khối lệnh bài có thể liên lạc với bản tướng, nếu bản tướng không chết, nhất định sẽ đi tìm người. Hãy đối đãi với bọn chúng thật tốt, cảm ơn.” Độc Cô Diễm ân oán rõ ràng, mang theo kính ý hướng về phía hấn ta nặng nề gật đầu.

Thượng Quan Dạ hơi kinh ngạc, hấn vốn cho là Độc Cô Diễm là một vũ phu cứng nhắc mà thôi, không ngờ tới hấn ta sẽ đáp ứng, cũng không nghĩ tới Độc Cô Diễm không chỉ đáp ứng, còn đối với hấn nói lời cảm ơn?

Giật giạt khóe miệng, Thượng Quan Dạ có chút mất tự nhiên phát tay. “Không cần cảm ơn ta, được rồi, ta đi đây.” Ai ui, Độc Cô Diễm đáng chết này sao lại tỏ ra nghiêm chỉnh như vậy làm gì, một tiếng cảm ơn này khiến hấn giống như là đại ân nhân của người ta, làm cho hấn rất khó chịu.

Nhìn bóng lưng Thượng Quan Dạ chậm rãi biến mất, Độc Cô Diễm bi thương thở dài một tiếng.

Hoàng cung, Vô Trần điện.

Gian phòng ở cung điện này, ngày thường đều phong tỏa nghiêm mật, trừ cung nhân quét dọn, bất luận kẻ nào cũng không thể bước vào.

Mà giờ khắc này, bóng đen kia cũng là bắt Hương Tiểu Văn nhảy vào Vô Trần điện.

Trên giường lớn trong Đại điện, Chung Ly Tuyết như đang có điều suy nghĩ, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về hướng cửa điện, giống như đang đợi người nào.

Lúc người áo đen tiến vào, Chung Ly Tuyết vui mừng từ trên tháp nhảy dựng lên, ánh mắt mong đợi nhìn ra cửa.

Người áo đen đem Hương Tiểu Văn đặt trên đất, hướng về phía Chung Ly Tuyết bình tĩnh nói: “Hoàng thượng, nữ nhân này đã mang đến, cáo từ.”

Thái độ ngạo mạn lạnh như băng của người áo đen, lúc đối mặt với Chung Ly Tuyết khéo mắt còn có nhân nhật giấu cợt trần đầy

Đối với hoàng đế trước mắt, ông căn bản là không để ở trong mắt, nếu không phải là chủ nhân có lệnh, ông cũng sẽ không đáp ứng vị hoàng đế này ra tay đi bắt nữ nhân cho hắn. Ông -Thiên Tử - đường đường cao nhân một đời ẩn thế, nếu để cho người đời biết được ông làm loại chuyện mất mặt tâng tặn lương tâm này, chỉ sợ là một chút mặt mũi cũng không còn. Lúc này, Thiên Tử đối với cách làm của hoàng đế thật cảm thấy hổ thẹn, mặc dù gương mặt không chút biểu tình, nhưng trong lòng rất khinh bỉ hắn ta.

Chung Ly Tuyết thu lại ánh mắt vui mừng, nhìn thái độ phách lối của Thiên Tử nọ, trong lòng hắn khó chịu cực kỳ. Thiên Tử, Thiên Tử, danh xưng này rõ ràng là ngầm chỉ ông ta là một đời thiên chi kiêu tử, ngạo mạn như vậy, trong tương lai hắn sẽ sớm ngày trừ đi ông ta thôi, cho dù võ công có cao hơn đi nữa, hắn cũng không cho phép có người thân phận thấp kém dám đạp lên hoàng uy của hắn.

Trong lòng tuy là nghĩ như vậy, nhưng Chung Ly Tuyết cũng không dám biểu hiện ra. Hắn thu lại hận ý, đối với Thiên Tử đó mỉm cười nói: “Tiền bối quả nhiên thần công phi phàm, trẫm rất kính nể, không bằng tiền bối ở lại trong cung vài ngày, để trẫm có thể cảm ơn tiền bối.”

Hừ, ở lại trong cung vài ngày. Tiểu hoàng đế kia, chỉ sợ người muốn mượn cơ hội ám sát lão phu thôi. Tiểu hoàng đế à, mọi cử động của người lão phu quan sát rất rõ, bằng không người cho rằng lão phu một đời cao nhân làm sao có thể vô cớ xuất hiện trong hoàng cung của người, ‘triều đình đèn đáp’, đó bất quá chỉ là phía quan phương giải thích, Lão Tử tới đây chẳng qua là vì phụng lệnh của chủ nhân, sắp xếp cho các người một trò hay đấy thôi.

Người áo đen lão giả Thiên Tử kia cũng là nhân vật xảo quyệt, lúc này trong lòng mặc dù vô cùng khinh bỉ Chung Ly Tuyết, trên mặt cũng không lộ ra nửa điểm. “Hắc hắc hắc, nếu hoàng thượng có lòng, lão phu thế nào lại cự tuyệt, vậy liền ở lại đây đi.”

Chung Ly Tuyết cười nói: “Như thế, trẫm cho an bài chỗ ở cho tiền bối. Kim công công, mang vị cao nhân này đến Tây điện nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, hoàng thượng.” Kim công công sau lưng Chung Ly Tuyết đứng dậy, mỉm cười với Thiên Tử dẫn đường. “Vị cao nhân này, xin mời.” Không ai chú ý tới, ánh mắt nô tài a dua của Kim công công kia, đang có một đạo tinh quang hải hức nhanh chóng thoáng qua.

Cao nhân, ta khinh, trước mặt Thiên Tử Quan Âm lão phu, cũng dám tự xưng lão nhân, xem lão phu không đùa chết người thì thôi.

Thiên Tử theo sau lưng Kim công công, hắn nhìn thế nào cũng cảm thấy Kim công công này cho hắn cảm giác rất quỷ dị, hắn cảm thấy, Kim công công này thật không đơn giản.

Sau khi hai người rời đi, ánh mắt Chung Ly Tuyết rơi vào trên người Hướng Tiểu Văn trên mặt đất, đáy mắt nóng cháy, như ý có được, có mong đợi, hắn đi tới trước mặt Hướng Tiểu Văn, đưa tay giải huyệt đạo cho nàng.

Hướng Tiểu Văn được giải huyệt đạo, bắt đầu vội vàng lên tiếng: “Mẹ nó, ta nói ngài dù gì cũng là hoàng đế, thế nhưng lại làm loại chuyện dễ tiện như vậy, ngài cướp ta tới đây, rốt cuộc là muốn gì.” Ngàn vạn lần đừng nói cho nàng biết, hoàng đế này thật cùng chủ nhân thân thể trước kia có tư tình nha, nàng sẽ bị thương không dậy nổi đâu.

Chung Ly Tuyết nghe Hướng Tiểu Văn hùng hùng hổ hổ, hơi sững sờ, ngay sau đó là cười ha ha.

Hướng Tiểu Văn bị cười đến da đầu tê dại, mẹ nó, hoàng đế biến thái này cười cũng quá phong tao đi. Hắn cho là hắn rất tuấn tú sao, cho là cười lên rất mê người sao, ta khinh, bộ dáng âm hiểm nhu nhu kia, thế nào cũng không thể so sánh với Độc Cô Diễm nhà ta, ban đầu ánh mắt của nàng bị hồng rồi, mới có thể cảm thấy hoàng đế này đẹp trai, người này rõ ràng chính là loại người chuyên làm chuyện cướp thê tử nhà người ta.

“Văn nhi, nàng thật thú vị, trẫm thích.” Chung Ly Tuyết dừng cười, ánh mắt nóng cháy, nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Văn.

Vân nhi? Ta với người rất quen sao, thật là một người da mặt cực kỳ dày.

Nhưng lúc này người đơn thể bạc, Hướng Tiểu Vân cũng không dám làm gì, nàng bất động thanh sắc lùi thân thể về phía sau, sau đó mặt a dua hướng hoàng đế kia nói: “Hoàng thượng ngài thật vĩ đại, ngày đó hôn lễ của thần phụ cùng tướng quân, thần phụ nhớ hoàng thượng có tặng một rương vàng rất lớn, thần phụ lúc đó còn nói với phu quân, hoàng thượng đối với hôn nhân này rất coi trọng đây.”

Nàng cũng không tin, mang Độc Cô Diễm ra, người này còn có thể mặt dày mày dạn, phải biết ngày đại hôn của nàng cùng Độc Cô Diễm, cả Ngân Nguyệt vương triều đều biết, vị hoàng đế này dám cướp nàng tới hoàng cung, chuyện này nếu truyền đi, nàng không tin hoàng đế này có thể bình ổn được lòng đồn đầy trời này, nàng cũng không tin, vị hoàng đế này thật như vậy không biết xấu hổ.

Quả nhiên, Chung Ly Tuyết vừa nghe Hướng Tiểu Vân nhắc đến chuyện tình ngày đó, thần sắc lập tức trở nên lãnh lệ, đặc biệt là một tiếng phu quân kia của Hướng Tiểu Vân, càng làm cho hấn giận dữ.

Phất tay áo, tức giận đứng lên, Chung Ly Tuyết trên cao nhìn xuống Hướng Tiểu Vân, lạnh như băng nói: “Hướng Tiểu Vân, bắt đầu từ hôm nay, nàng chính là thiếp thân thị nữ của trẫm, ban tên Tầm Hoan.”

133. Chương 133: Tiểu Ngũ Bị Thương

Liên tiếp ba ngày, Hướng Tiểu Vân đều bị giam lỏng trong Vô Trần điện, trừ hai người hầu bên cạnh, chưa từng thấy một bóng người trong Vô Trần điện, mà hai cung nữ này, mỗi ngày đều là mấy câu nói giống nhau mấy câu nói.

“Tiểu thư, ăn cơm.”

“Tiểu thư, rửa mặt.”

“Tiểu thư, nghỉ ngơi.”

Nhiều một chữ cũng chưa có, lần nào Hướng Tiểu Vân cũng đều dùng lý lẽ để giải thích với các nàng: “Ta đã lập gia đình, là mẹ của năm hài tử, đừng gọi ta tiểu thư, gọi ta phu nhân đi.”

Nhưng hai cung nữ kia không chút lưu tâm, luôn gọi nàng là tiểu thư, tiểu thư. Ba ngày qua, Hướng Tiểu Vân cũng chết tâm, không thèm nói lý với các nàng nữa.

Ba ngày nay để cho nàng vui mừng chính là hoàng đế Chung Ly Tuyết không hề bước vào nơi này lần nào, Hướng Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm, đồng thời càng thêm lo lắng mọi người trong phủ tướng quân.

Giờ phút này, nàng ngồi ở phía trước cửa sổ, ánh mắt nhìn về hướng phủ tướng quân xa xa, lẩm bẩm nói: “Độc Cô Diễm, không biết thương thế của chàng thế nào rồi? Còn có Tiểu Ngũ, đã trở về chưa? Bốn tiểu quý gây sự kia, không biết bây giờ đang làm gì.”

Nàng rất muốn trở lại phủ tướng quân, rất muốn cãi vã với Độc Cô Diễm, rất muốn cười cợt đùa giỡn với năm đứa tiểu quý.

Trái với Hướng Tiểu Vân yên tĩnh ở chỗ hoàng đế, phủ tướng quân lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bốn tiểu tử bị Đệ Nhất Công Tử Thượng Quan Dạ mang đi, đi nơi nào, không ai biết được.

Mà bên trong phủ tướng quân, Độc Cô Diễm bởi vì Hồng Nhan Lệ trong cơ thể càng ngày càng độc phát nghiêm trọng, ý chí của hấn dần dần bị lực lượng nào đó thao túng, tính khí trở nên nóng nảy, cực kỳ âm lệ.

Hơi một tí, chỉ cần có người làm chuyện bậy, Độc Cô Diễm sẽ không chút nào留情 nghiêm trị, đánh dữ dội một trận, sau những người đó đều sẽ bị ném ra khỏi phủ.

Dần dần, người hầu trong phủ tướng quân trở nên càng ngày càng ít, phần lớn là người hầu mới tới, lúc này cũng đã đi hết bảy tám phần, chỉ có một vài lão nhân theo Độc Cô Diễm mấy năm, lúc này không nỡ rời đi, coi như là sau khi bị đánh, cũng cần rằng nhịn xuống, chết cũng không rời đi phủ tướng quân.

Nhưng Độc Cô Diễm lại giống như là tâm địa sắt đá, thật giống như đối với tất cả cũng không động lòng. Những lão nhân này dù mọi cách không muốn, cuối cùng cũng bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân.

Trong đó có một lão bộc, ở phủ tướng quân gần hai mươi năm rồi, bị Độc Cô Diễm đuổi ra như vậy, lão giả nước mắt tuôn rơi, ngửa mặt lên trời đau khóc, dưới ánh mắt chua xót của mọi người, lão giả đâm đầu chết trên cửa chính phủ tướng quân.

Trước khi chết, ông hướng về phía cửa lớn phủ tướng quân nhẹ nhàng mỉm cười. “Tướng quân, lão nô dù chết, cũng muốn chết ở phủ tướng quân...”

Lão bộc tung hoành một đời, trong tiếng sục sục không dứt của mọi người, rồi đi nhân thế.

Tất cả mọi người bắt đầu oán niệm Độc Cô Diễm từ đáy lòng, những hạ nhân phục tùng tướng quân lúc trước, cũng thay đổi.

Phủ tướng quân, không còn gì để lưu luyến nữa, năm vị thiếu gia tiểu thư ngày thường thoạt nhìn rất phách lối bá đạo, nhưng kì thực thật đáng yêu cũng mất tích, phu nhân cũng bị người thần bí cướp đi rồi, sống chết không rõ, tướng quân lại trở nên hung ác đáng sợ như thế, phủ tướng quân, xong rồi, lưu lại, cũng không còn có ý nghĩa.

Vốn là bọn hạ nhân đã thề ở lại phủ tướng quân, giờ phút này cũng rời rít nản lòng thoái chí, phủ tướng quân ngày xưa thuận lợi vui vẻ, đã không còn nữa, nhưng trong trí nhớ của bọn họ vẫn còn, bọn họ không muốn lưu lại để nhìn phủ tướng quân hoang tàn, nhìn tướng quân trở nên hung ác. Vì vậy, những người này cũng rời rít rời đi.

Cả phủ tướng quân, ban đêm ba ngày sau, cực kỳ an tĩnh, lộ ra một cổ ý buồn nồng đậm.

Không ai biết, lúc Độc Cô Diễm nghe lão bộc đó đâm đầu chết ở cửa phủ tướng quân, tim của hắn khó chịu như thế nào, lão bộc đó đến phủ tướng quân làm nô từ lúc hắn mười tuổi, hắn vẫn còn nhớ tình hình ngày đó, khi lần đầu tiên mình nhìn thấy lão bộc kia tới phủ tướng quân, thời gian đó ông bốn mươi mấy tuổi, cũng là gương mặt cẩn thận tỉ mỉ, gặp người đều cười, sau đó rất câu nệ vấn an với người khác.

Hắn thấy người này thú vị, liền bảo phụ thân phân đến trong phòng hắn hầu hạ, liền tiếp mười năm, lão bộc này đều cực kỳ cẩn thận hầu hạ hắn, cho đến lúc Độc Cô Diễm thành hôn mới phân lão ra viện trước, để cho ông quản lý chuyện ở viện trước.

Đối với lão nhân trung thành này, Độc Cô Diễm sớm đã có tình cảm thâm hậu, lần này hắn bức bách lão giả rời đi như thế, bất quá là để cho ông một con đường sống, không nghĩ tới cuối cùng cũng là hại ông.

Độc Cô Diễm ngồi ở trước bệ cửa sổ, nhìn vàng trắng sáng, trong lòng tràn đầy khổ sở. Hắn ép mọi người rời đi, bất quá là vì có thể toàn tâm toàn ý đấu một phen với Hắc Diệu, hắn không muốn để cho những người vô tội này bị liên lụy.

Hắn cũng hiểu, khôn khéo, hung ác như Hắc Diệu, nếu hắn nói rõ ràng, đuổi đi tất cả người hầu, Hắc Diệu nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ, nếu nói vậy hắn ta sẽ phái người giết tất cả người từ phủ tướng quân đi ra.

Mà giờ khắc này hắn làm như vậy, hiệu quả đối lấy cũng khác. Hắc Diệu muốn chính là Độc Cô Diễm hắn sống không bằng chết, mà bây giờ Độc Cô Diễm làm tất cả, chính là để cho hắn thống khổ không dứt. Như vậy Hắc Diệu sẽ không giết những người từ phủ tướng quân đi ra, hắn ta sẽ để bọn họ sống tốt, đến nỗi để cho lời đồn nổi lên, khiến cho Độc Cô Diễm thân bại danh liệt.

Độc Cô Diễm nắm chặt bình rượu trong tay, hung hăng ngửa đầu ực một hớp, rượu vào bụng, cay khổ sở, giống như tâm tình lúc này của hắn.

Hắc Diệu, Độc Cô Diễm ta làm sao có thể thành người vô năng mặc người sắp xếp chứ, chiến tranh giữa chúng ta, giờ mới bắt đầu thôi, người cứ đợi mà xem, Độc Cô Diễm ta phản kích người như thế nào.

Một bóng đen lặng yên không tiếng động rơi vào sau lưng Độc Cô Diễm, cung kính nói: “Tướng quân, thuộc hạ đã tra ra hành tung của phu nhân, phu nhân bị người của hoàng đế cướp đi, lúc này đang nhốt ở Vô Trần điện trong hoàng cung.”

Độc Cô Diễm hung hăng ném bầu rượu xuống, tiếng bình sứ bể đột ngột khiến cho ánh mắt người áo đen kia lóe lên, đầu rũ xuống thấp hơn.

“Truyền mệnh lệnh của bản tướng xuống, điều động tam quân, phong tỏa cả Hoàng Thành. Chung Ly Tuyết, ngài đề ép Độc Cô Diễm ta mọi cách, không phải là muốn đoạt quân quyền trong tay bản tướng sao, tối nay, bản tướng liền trả quân quyền lại cho ngài, bản tướng muốn xem một chút, ngài có bản lĩnh lấy được hay không.”

“... Dạ, tướng quân.” Người áo đen bị khí thế lạnh như băng của Độc Cô Diễm làm chấn kinh, chần chờ một chút mới trả lời.

Khoát tay áo, ra hiệu người áo đen rời đi.

Độc Cô Diễm lúc không có người nào lại lâm vào trong trầm tư thống khổ.

Trên đỉnh núi Vô Cực Môn, hai bóng dáng đang chạy đến tháp đen loáng thoáng có thể thấy được.

Trên mặt hai người này cũng tràn đầy phong trần, liên tiếp hơn mười ngày, hai người từ phủ tướng quân một mực tìm kiếm, chỉ vì muốn tìm về Độc Cô Hoa.

Ba ngày trước, bọn họ dò tin tức bên ngoài dãy núi này, Độc Cô Hoa thì ra đang ở trong tháp đen của Vô Cực Môn này.

“Huyền Mộc, tối nay có lẽ là đêm hợp tác cuối cùng của chúng ta.” Huyền Thanh mặt mệt mỏi, khe khẽ cười, giống như sống chết với hần mà nói, không một tia khiếp sợ nào.

Huyền Mộc lạnh lùng gật đầu. Nhìn Huyền Thanh mệt mỏi nhưng tinh thần phấn chấn, hần chậm rãi nói: “Huyền Thanh, nếu trong hai người chúng ta người có thể còn sống trở về, xin giúp ta nói cho phu nhân một tiếng, Huyền Mộc đối với việc ra tay ngày đó, rất hối hận.”

Huyền Thanh sửng sốt, sau đó gật đầu nói: “Yên tâm, ta nhất định sẽ làm theo, Huyền Mộc, nếu như còn sống trở về là người, ta cũng có lời muốn người giúp ta mang về, người giúp ta nói cho tướng quân, Huyền Thanh vẫn không quên ân cứu mạng của tướng quân năm đó, Huyền Thanh cam tâm tình nguyện dùng mệnh báo đáp.” Dừng một chút, Huyền Thanh làm như có điều thần thò nói nhỏ: “Huyền Mộc, nếu có nhìn thấy nha đầu Hải Nhi, giúp ta trả thứ này lại cho nàng ấy.”

Huyền Thanh ném một túi gấm cho Huyền Mộc. Đó là bùa hộ thân Hải Nhi theo cho hần, hần vẫn luôn mang bên người, hần đều hiểu lòng của Hải Nhi, chẳng qua là hần đã lớn tuổi, không dám sinh ra ý nghĩ như vậy với Hải Nhi, Hải Nhi trẻ tuổi khả ái, tương lai nhất định có thể tìm được một nam nhân có thể cho nàng cuộc sống yên ổn, chứ không phải hần loại người bồi hồi bên bờ sống chết này.

Huyền Mộc nắm túi gấm kia liếc mắt nhìn, hiểu lòng của Huyền Thanh. Hần cẩn thận cắt xong, hai người liền không nói nữa, lao thẳng tới tháp đen kia.

Bên trong phòng trên đỉnh tháp cao nhất, Độc Cô Hoa lẳng lặng ngồi ở phía trước cửa sổ, nhìn ánh trăng, cậu rất nhớ nhà, rất nhớ bốn lão ca lão tỷ kia, cũng rất nhớ nhũ mẫu và phụ thân.

“Không biết mình rời đi, phụ thân có thể thương tâm hay không, nhũ mẫu sẽ nhớ mình sao? Còn có bọn họ, nhất định sẽ mắng mình không có tình nghĩa.” Độc Cô Hoa lầm bầm, ánh mắt bay hướng ngoài cửa sổ, có bị thống không tương xứng với số tuổi của cậu.

Sư phụ đối với cậu rất tốt, rất tốt, cậu không thể làm ra chuyện khiến sư phụ thống khổ, nhưng, cậu thật sự rất muốn về nhà.

Độc Cô Hoa coi như thành thực hơn, dù sao cũng chỉ là một hài tử hơn ba tuổi mà thôi. Lúc này cậu nghĩ tới mỗi việc thường ngày, cảm giác mình vô cùng cô độc, nước mắt lớn chùng hạt đậu chứa trong hốc mắt, cậu cắn răng, không để ỉn khóc, nhưng lệ kia cũng không khống chế được, ào ào rơi xuống.

“Độc Cô Hoa, người thật không ra gì, có cái gì mà khóc, người không phải nói muốn làm nam tử hán đỉnh thiên lập địa giống phụ thân sao, phụ thân đã nói, thân là nam nhi Độc Cô gia, không được phép khóc.” Chặt chẽ cắn răng, Độc Cô Hoa nhịn nước mắt xuống, nhưng đầu và lỗ mũi căng đau hơn mệnh.

Nhưng cậu vẫn cắn răng chịu đựng.

“Mình nhất định sẽ không để cho phụ thân thất vọng.” Nước mắt kia, rốt cục dần dần dừng lại. Độc Cô Hoa nhìn trăng sáng, lầm bầm nói: “Phụ thân, người sẽ phái người tới tìm con sao? Nếu như...”

Độc Cô Hoa vây quanh đầu gối tựa đầu chôn ở giữa hai chân thật sâu, nước mắt kia ào ào rơi xuống, dù cậu có can đảm thế nào cũng không nhịn được.

“Không, mình nhất định là hài tử của phụ thân, ta tên Độc Cô Hoa, là hài tử của phụ thân, không phải hài tử của sư phụ...”

Đang lúc Độc Cô Hoa khóc rống lắm lắm, ngoài tháp lại vang lên trận trận thanh âm.

Độc Cô Hoa sững sờ, ngay sau đó đứng lên liếc ra ngoài cửa..

Chỉ thấy dưới ánh trăng, bóng dáng bị thương của Huyền Thanh và Huyền Mộc cắn chặt hàm răng giết chóc trong đám người áo đen rậm rạp chẳng chịt, đó là một cách đánh liều mạng, can đảm không có chương pháp gì có thể nói, Huyền Thanh và Huyền Mộc đã mệt mỏi đến cực hạn, nhưng lại dựa vào sự tàn nhẫn, không muốn sống, chém giết với bọn người áo đen, chỉ vì có thể mang Độc Cô Hoa đi.

“Huyền Thanh, Huyền Mộc, là bọn họ...” Khi Độc Cô Hoa nhìn rõ thân phận của hai người này rồi, kích động nhảy xuống.

Lúc ở cửa, lại bị hai người áo đen ngăn lại. “Thiếu chủ, chủ nhân có lệnh, người không thể ra khỏi cửa phòng.”

Độc Cô Hoa hung hăng nhìn chằm chằm hai người, sau đó chỉ vào hướng nào đó hô to với hai người. “A, ở đó có người.”

Hai người áo đen ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn sang hướng Độc Cô Hoa chỉ. Nơi đó trống tuếch, làm gì có người nào.

Nhưng một giây kế tiếp, hai người áo đen lại bị trúng độc khí trong tay Độc Cô Hoa ngã đi.

Độc Cô Hoa cất xong bình độc kia, cẩn thận bỏ vào trong ngực, chạy xuống đáy tháp. Độc này, là ngày đó sư phụ Hắc Diệu cho cậu dùng để phòng thân, vẫn chưa đến lúc dùng, hiện tại cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Ngoài tháp, vô số người áo đen giống như là từng đợt sóng cơ hồ có thể bao phủ Huyền Thanh và Huyền Mộc.

Hai người giết chóc đến giờ phút này, tay cầm kiếm đã chết lặng không có tri giác, động tác huy kiếm, bắt quá là tất cả bản năng cho phép.

Xích ——

Lại một kiếm đâm vào trong cơ thể Huyền Mộc, hấn can đảm, không phát ra một tia thanh âm, mà là liều mạng vùng kiếm, chém giết nhiều người hơn.

Cách đánh liều mạng này khiến những người áo đen cũng có chút giật mình, bắt quá bọn họ nhiều người, muốn giết Huyền Thanh và Huyền Mộc dễ như trở bàn tay.

Oanh ——

Lại một quyền đánh vào trên ngực Huyền Thanh, Huyền Thanh nặng nề phun ra một búng máu, cũng không có ngừng kiếm trong tay, chặt chẽ quơ múa, chém giết một người phía sau lại lần nữa đâm vào trong cơ thể một người.

“Huyền Thanh, người đi mau, mang Ngũ thiếu gia đi.” Huyền Mộc can đảm, lạnh lùng lên tiếng.

“Huyền Mộc, đừng nói chuyện, giữ vững thể lực, chúng ta đánh đến cuối cùng.”

“Con bà nó, giết nhiều huynh đệ chúng ta như vậy, xem người làm sao không chết. Tất cả mọi người lên, hung hăng đâm chết bọn họ cho ta.”

Người áo đen mãnh liệt tiến công lần nữa, mắt thấy mấy trăm kiếm dài sắp đâm vào thân thể Huyền Thanh, Huyền Mộc lúc này, không tiếng động ngăn ở trước mặt Huyền Thanh, mấy trăm kiếm kia, hung hăng đâm vào thân thể của hắn, cột máu khuyh trời, phun rơi đầy đất.

“Huyền Mộc...” Huyền Thanh thống khổ lớn tiếng hô to.

Một màn kia, vừa lúc bị Độc Cô Hoa đi ra nhìn thấy, khi mấy trăm kiếm đâm ở bên trong thân thể Huyền Mộc tay nhỏ bé của Độc Cô Hoa hung hăng siết chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Đều là lỗi của cậu, bọn họ, là vì cứu cậu.

Huyền Mộc còn có khẩu khí hướng về phía Huyền Thanh nói một câu. “Cứu, Ngũ thiếu gia...”

Nói xong, Huyền Mộc ngậm cười ra đi.

Sống thống khổ, không bằng chết thống khoái. Linh Nhi, từ nay chúng ta liền không chia lìa nữa.

Người áo đen kia sững sốt một chút, sau đó tên cầm đầu phản ứng kịp trước tiên, hướng về phía đám người áo đen sau lưng quát: “Mọi người cùng nhau tiến lên, giết chết tên còn lại.”

Vô số kiếm, lần nữa vọt tới hướng Huyền Thanh.

Vậy mà, trong thời khắc khẩn trương vạn phần này, một giọng trẻ con non nớt lại mang theo vô cùng phần hân vang lên. “Dừng tay, tất cả các người dừng tay cho ta.”

Tất cả người áo đen cũng sững sốt, rõ ràng nhận ra thân phận của Độc Cô Hoa.

Người cầm đầu mỉm cười nói: “Thiếu chủ tử, kẻ này dám can đảm đánh vào Vô Cực Môn ta, quả thật muốn tìm chết, Thiếu chủ tử xin người không cần nhúng tay, để cho chúng ta thật tốt mà giải quyết hắn.”

Độc Cô Hoa trong nháy mắt chạy nhanh tới trước mặt Huyền Thanh, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm người áo đen cầm đầu kia. “Ai cho người lá gan dám nói chuyện với bản thiếu chủ như vậy, lập tức rút cho ta.”

Người áo đen cầm đầu không ngờ tới Độc Cô Hoa sẽ nói như vậy, sắc mặt cực kỳ khó nhìn. Cẩn trọng nói: “Tiểu chủ tử, người không thể rời khỏi phòng được, xin người trở về.” Hừ, nếu không phải vì môn chủ, tiểu oa nhi này dám nói chuyện với ta như vậy, ta đã sớm một chưởng đánh chết người rồi.

Độc Cô Hoa cũng không nhúc nhích, cười lạnh nói: “Người dùng thân phận gì, dám trông nom bản thiếu chủ, nhìn cho rõ ràng, đây là cái gì?” Độc Cô Hoa lấy ra một cái lệnh bài, để ngang trước mắt mọi người.

Mọi người kinh hãi. Có người thét to: “Đó là của môn chủ.”

Thanh âm này vừa rơi xuống, tất cả người áo đen cũng quỳ xuống lễ bái, người áo đen cầm đầu mặc dù không cam lòng, cũng không thể làm trái với môn quy, cũng phải cẩn trọng cúi đầu quỳ xuống.

Độc Cô Hoa trong nháy mắt bọn họ quỳ xuống, xoay người hướng về phía Huyền Thanh vội vàng nói: “Huyền Thanh thúc thúc, mau đi với ta.”

Huyền Thanh không ngờ tới Độc Cô Hoa ở Vô Cực Môn có địa vị này, lúc này thấy tất cả người áo đen đều quỳ xuống, hắn không khỏi kinh ngạc xuất thần. Chậm chậm hồi lâu mới phản ứng được, theo thân thể nhỏ nhỏ của Độc Cô Hoa lão đảo đi về phía trước.

Người áo đen cầm đầu thấy Huyền Thanh vốn nên giết chết được cứu đi, trong lòng cực kỳ khó chịu, ngoài sáng không được, thì hắn sẽ ở trong tối. Vì vậy, hắn đưa tay vào bên trong áo, trong lúc mọi người không ngờ tới, một ám khí lạnh như băng, bắn về phía Huyền Thanh. “Người đi chết đi.”

Độc Cô Hoa vừa lúc quay đầu lại, đang liếc thấy chủ thủ bay nhanh tới, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cậu bất chấp gì khác, thể nhưng chạy đến cản trở trước mặt Huyền Thanh, chủ thủ kia, hung hăng đâm vào trước ngực Độc Cô Hoa.

“Ngũ thiếu gia...” Huyền Thanh điên cuồng hô to, ôm bóng dáng nhỏ nhỏ trong ngực, trên mặt Huyền Thanh chảy xuống nước mắt. “Ngũ thiếu gia, sao người có thể giúp ta ngăn cản chủ thủ này, người không có võ công mà.”

Huyền Thanh vội vàng điểm huyết vị quanh thân Độc Cô Hoa, phòng ngừa máu chảy quá nhiều mà nguy đến tính mạng, nhưng đang lúc tay của hắn chạm đến Độc Cô Hoa, phát hiện máu lại là màu đen.

Có độc.

Độc Cô Hoa tái mặt, gương mặt đỏ mề hôi lạnh, thân thể nho nhỏ thống khổ co quắp, vậy mà cậu cũng không kêu một tiếng, hướng về phía Huyền Thanh suy yếu nói: “Ta, rất nhanh có thể về nhà...”

Nói xong, cậu duy trì nụ cười nhàn nhạt, ngắt đi.

“Ngũ thiếu gia...” Trong lòng Huyền Thanh không ra cảm giác gì, hắn thống khổ ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, ôm thân thể nho nhỏ của Độc Cô Hoa lao đảo rời đi.

Người áo đen sau lưng tự biết mình gây đại họa, trước mắt nói gì cũng không thể để người nọ rời đi, nhất định phải giết chết người này diệt khẩu, nếu không khi môn chủ trở lại, biết hắn dám can đảm làm tiểu chủ nhân bị thương, nhất định sẽ rơi vào kết quả thê thảm.

“Mọi người lên cho ta, đừng để cho tên kia mang theo tiểu chủ tử chạy trốn.”

“Vâng”

Người áo đen phóng về phía Huyền Thanh lần nữa, lúc vô số ánh kiếm muốn đâm về phía Huyền Thanh, một mặt bóng đỏ đánh tới, ổng tay áo lạnh như băng vung lên, trận gió gào thét, mấy trăm kiếm toàn bộ bị cuốn rơi, leng keng rơi xuống đầy đất

Bóng dáng đỏ dần dần hiện ra, lại là Đệ Nhất Công Tử Thượng Quan Dạ.

“Thật là to gan, lại dám đã thương tiểu chủ tử các người, xem ra các người đều không cần mạng sống nữa rồi.” Nói xong, trong tay nâng lên một mặt khói trắng, khói trắng kia bay như đám mây trên trời, hướng mấy trăm tên người áo đen thổi tới.

Khi tất cả người áo đen nhìn rõ bóng dáng của Thượng Quan Dạ, vội vàng hô lớn: “Phó môn chủ tha mạng, tha mạng...”

Thanh âm kia còn chưa nói xong, liền bị khói trắng kia thấm vào, chỉ trong nháy mắt, tất cả người áo đen cũng trúng độc bỏ mình.

Dọn dẹp hết bọn người áo đen này, Thượng Quan Dạ nhìn cũng không thèm nhìn một cái, xoay người đi tới trước mặt Huyền Thanh, con người yếu mị nhẹ nhàng liếc Huyền Thanh một cái, liếc thấy Huyền Thanh khắp người là vết thương, lại cắn răng nhin xuống, hắn không khỏi động dung nói: “Đưa cậu bé cho ta đi.”

134. Chương 134: Tam Công Chúa Muốn Giở Trò

Huyền Thanh mệt mỏi ngẩng mặt lên, nhìn Thượng Quan Dạ, hai tay hắn ôm chặt Độc Cô Hoa vào ngực, ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm hắn.

“Người là ai?”

Thượng Quan Dạ nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Huyền Thanh, biết hắn băn khoăn, cười nói với hắn: “Ta là Đệ Nhất Công Tử Thượng Quan Dạ, là sư phụ của Độc Cô Sương, cũng là sư thúc của Độc Cô Hoa trên danh nghĩa, trong người cậu bé đang trúng độc của Vô Cực Môn, nhất định phải giải độc ngay lập tức, về phần những việc khác, người trở lại phủ tướng quân sẽ hiểu.”

Nói xong, Thượng Quan Dạ cướp Độc Cô Hoa trên tay Huyền Thanh, tung người, ở giữa không trung, liếc nhìn vẻ mặt kinh hãi của Huyền Thanh, hắn móc ra một viên thuốc ném cho Huyền Thanh: “Ăn viên thuốc này có thể giúp người khôi phục thương thể, nơi này không phải chỗ có thể ở lâu, người nhanh đi đi, giúp ta nhấn lời đến Độc Cô Diễm một tiếng, hài tử của hắn, ta sẽ thay hắn bảo vệ thật tốt.”

Thanh âm dần xa, bóng dáng 2 người khuất khỏi tầm mắt hắn.

Huyền Thanh lẳng lặng nhìn theo hướng 2 người rời đi, nhú mày, hy vọng người này thật sự có thể cứu được Ngũ thiếu gia, hắn cầm viên thuốc kia lên nhìn mới phát hiện ra đây là Ngưng khí đan giang hồ khó kiếm, không khỏi kinh ngạc, nhanh chóng nuốt viên thuốc vào.

Nhìn Vô Cực Môn một cái, Huyền Thanh kéo lê thân thể mệt mỏi rời đi.

Hoàng cung, Chiến Hồn điện.

Hoàng đế Chung Ly Tuyết vọng nhìn các thần tử tâm phúc phía dưới không dám lên tiếng, giận đến sắc mặt cực kỳ khó coi, hần lạnh lùng quét những người này một cái, quát lạnh: “Một đám thùng cơm vô dụng, trăm nuôi các ngươi rồi cuộc để làm gì?”

Ba vị đại thần nhìn nhau, rồi rít quỳ xuống.”Hoàng thượng bốt giận, hoàng thượng bốt giận.”

Chung Ly Tuyết sắc mặt hung ác, hai tay vỗ vào trên bàn, bỗng nhiên, cái bàn bị vỗ thành mảnh vụn, tiếng vang to lớn khiến cho thân thể ba đại thần cũng giật mình.

“Bốt giận? Bị Độc Cô Diễm phản kích một chiêu thâm độc như vậy, các ngươi bảo trăm bốt giận như thế nào, chuyện này trăm bắt kể các ngươi dùng biện pháp gì, đều phải đem khí thế của Độc Cô Diễm đè xuống cho trăm, cấm vệ quân bị đoạt đi kia, trăm muốn phải trở lại trong tay trăm, các ngươi hiểu không?” Đòi mắt Chung Ly Tuyết tràn đầy tức giận.

Ba vị thần tử kia cũng không phải là người lương thiện, lúc này vừa nhìn sắc mặt Chung Ly Tuyết, liền hiểu kế tiếp nên làm như thế nào.

Nếu công khai không đấu lại, vậy bọn họ liền ngầm đấu, võ công Độc Cô Diễm cao thâm bọn họ không đối kháng được, bọn họ cũng không tin, năm hài tử kia của hắn có thể có công lực lợi hại như vậy.

Vận dụng hết thủy lực lượng, tuyệt đối phải tìm được năm hài tử của Độc Cô Diễm, đến lúc đó bọn họ xem Độc Cô Diễm hắn ta có còn khí thế dám phách lối trước mặt bọn họ hay không.

Chung Ly Tuyết hồ hững khoát tay ba người kia.”Lui xuống đi.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Ba người lui ra sau, Chung Ly Tuyết hừ lạnh một tiếng, liền hướng Vô Trần điện đi tới.

Trước cửa Vô Trần điện, Tam công chúa Chung Ly Yến mặc bộ cung trang đắt tiền, phía sau là mười mấy cung nữ, khí thế kinh người, bên cạnh nàng ta, một vị cung nữ tuổi tương đối lớn ghé vào bên tai nàng âm hiểm nói: “Công chúa, tiện nhân kia được giấu ở bên trong Vô Trần điện.”

Tam công chúa Chung Ly Yến nhíu mày, trong mắt có oán hận thoáng qua. “Dung ma ma, bà xác định?” tiện nhân Hướng Tiểu Văn kia, thật bị hoàng huynh nhốt ở chỗ này?

Được gọi là cung nữ lớn tuổi Dung ma ma, khéo miệng âm lãnh khê động. “Công chúa, nô tỳ xác định tiểu tiện nhân tuyệt đối ở bên trong, chuyện này là do Tử ma ma bên cạnh hoàng thượng chính miệng nói ra, không thể sai được.”

Chung Ly Yến vừa nghe, trên mặt thoáng qua một tia cười âm hiểm. “Đi, chúng ta đi vào.”

Tiện nhân Hướng Tiểu Văn người đáng chết, dám giành nam nhân với Chung Ly Yến ta, lần này người vào cung, Bổng công chúa sẽ khiến người phải hối hận, không có Độc Cô Diễm che chở, ta xem người lấy cái gì đấu cùng Bổng công chúa.

135. Chương 135: Chinh Đốn Tam Công Chúa

Ngoài Vô Trần điện, mấy tên thị vệ cao thủ canh giữ ở chỗ này, để ngừa bất luận kẻ nào tiến vào Vô Trần điện.

Tam công chúa Chung Ly Yến cùng mười mấy cung nhân sau lưng đi tới bên ngoài Vô Trần điện, lại bị thị vệ kia ngăn lại.

“Tam công chúa, xin thất lễ, hoàng thượng đã có khẩu lệnh, bất luận kẻ nào cũng không cho phép đi vào. Công chúa mời trở về đi.” Thị vệ ôn hoà nói.

Tam công chúa lạnh lùng trợn mắt nhìn thị vệ kia một cái. “Lớn mật, lại dám cản Bổng công chúa, không tin Bổng công chúa lấy mạng chó các ngươi sao, còn không mau tránh ra.” Chung Ly Yến thái độ hết sức phách lối nói.

Hơn mười thị vệ kia nhìn bộ dáng phách lối không ai bì nổi của Tam công chúa, trong lòng cười lạnh, nhưng mà trên mặt vẫn là không chút biểu tình. “Tam công chúa, bọn thuộc hạ nhận bổng lộc của hoàng thượng, theo lệnh của Người để làm việc, xin Tam công chúa đừng làm khó.”

“Các người lại dám dùng hoàng huynh áp ta, một đám không biết chết sống, tránh ra, nếu không đừng trách Bồn công chúa không khách sáo.” Nói xong, Chung Ly Yển đối với Dung ma ma sau lưng nháy mắt, nàng chen thân vọt vào. Thị vệ kia dám cản nàng, lại bị Dung ma ma từ phía sau xông lên trước cản trở. Cứ như vậy cho đến khi Tam công chúa bước chân vào Vô Trần điện, bọn thị vệ phản ứng lại đã là không còn kịp.

Dung ma ma nhìn Tam công chúa sau khi tiến vào, cũng đi theo chen thân đi vào, thị vệ vừa định cản bà, lại nghe được Dung ma ma nói một câu. “Ta là người của công chúa, công chúa tiến vào trong rồi, nếu có chuyện gì, các người ngăn cản được sao, nếu để ta vào, ta có thể khuyên can công chúa.”

Bọn thị vệ vừa nghe, nhìn Dung ma ma kia một cái, không có cản bà nữa.

Dung ma ma đắc ý đi vào.

Trong đại điện, Hường Tiểu Văn cuốn chân ngồi ở cửa sổ thượng, ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Đột nhiên ——

Một đạo giọng nữ mang đậm chê cười từ phía sau tai Hường Tiểu Văn vang lên. “Hường Tiểu Văn, thật không ngờ người cũng có hôm nay.”

Hừ, Tam công chúa kia sao lại đáng ghét như vậy.

Hường Tiểu Văn đáy lòng hung hăng liếc mắt, xoay người lại hướng về phía Tam công chúa phẫn nộ nói: “Ta cũng cảm thấy rất vô lại, tại sao ta có hôm nay đây.” Hai tròng mắt nháy mắt, sau đó giống như là phát hiện ra một món đồ chơi gì mới lạ, che miệng kinh hô: “Tam công chúa, người, người...”

Chung Ly Yển trước mắt vừa định trách mắng Hường Tiểu Văn một trận, nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ kinh chấn của Hường Tiểu Văn trước mắt, trong lòng nàng không khỏi khẽ dao động, tiện nhân Hường Tiểu Văn này tại sao có vẻ mặt như thế? Chẳng lẽ trên mặt của nàng có cái gì?

Nghĩ như thế, hai tay không khỏi lau khuôn mặt, rất tinh tế, rất bóng loáng, rõ ràng cái gì cũng không có.

Nhiều mày, lạnh lùng nói: “Tiện nhân, người kêu la cái gì.” Mỗi một lần so chiêu với Hường Tiểu Văn, Chung Ly Yển đều không có một lần thắng, lúc này đối với tiếng kêu sợ hãi của Hường Tiểu Văn, nàng càng thêm cẩn thận mà đối diện, sợ mình bị Hường Tiểu Văn đùa bốn lần nữa.

Hường Tiểu Văn vẫn chỉ vào mặt Chung Ly Yển, xúc động kêu lên: “Tam công chúa, người tại sao có thể để cái kiểu tóc này, đây chính là kiểu tóc tà ác nhất, đây chính là kiểu tóc kỹ nữ thích nhất đó, người là công chúa đầu tiên Khổng Tước hóa thân, sao có thể dùng kiểu tóc tục không chịu được như vậy, còn không phải là muốn khiến người người căm phẫn, bị thiên lôi đánh sao.”

Tam công chúa kinh ngạc đứng ở nơi đó, vốn là muốn hung hăng mắng Hường Tiểu Văn nhưng hiện giờ căn bản là không biết nói gì.

Vươn tay, chỉ chỉ nói: “Tiện nhân, người, người dám cười nhạo thân phận công chúa của ta, người muốn ám chỉ mắng ta không khác gì nữ nhân thanh lâu? Thật là to gan, dám nhục mạ hoàng tộc, người đáng chết.”

Hường Tiểu Văn meo meo nhỏ giọng nói: “Có trời chứng giám, ta thật không có ý đó, về phần Tam công chúa có đúng như lời tiện nhân nói hay không, thần phụ cũng không hiểu nổi, Tam công chúa, thần phụ càng nhìn đầu kia của người, càng cảm thấy định lực của người thật hơn người nha. Đúng rồi, Tam công chúa hôm nay tới Vô Trần điện có chuyện gì không? Ế, Vô Trần điện không phải là không cho người ngoài tiến vào sao? Tam công chúa người hẳn là xông vào rồi đây.”

Thức thời thì đi nhanh đi, đừng có tới quấy rầy nàng suy nghĩ vấn đề.

Hết lần này tới lần khác Tam công chúa này chính là không biết thức thời.

“Tiện nhân, người quả nhiên thật bản lĩnh, câu dẫn Độc Cô Diễm rồi, bây giờ lại khiến hoàng huynh ta chú ý, nhưng mà người muốn lợi dụng hoàng huynh ta, vậy người sai lầm rồi, người cùng lắm chỉ là một tiện nhân thôi, hoàng huynh ta chẳng qua là muốn vui đùa một chút với người, đừng tưởng rằng mị lực của mình có bao nhiêu to lớn, dám ở trước mặt bổn công chúa giương oai phách lối, Hướng Tiểu Văn, hôm nay Bổn công chúa không cho người giáo huấn không được mà.” Chung Ly Yển âm độc địa nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Văn, hận không thể đem gương mặt xinh đẹp của Hướng Tiểu Văn kia xé rách.

Ta khinh, ai dụ dỗ hoàng huynh người? Uy, ta nói người là công chúa của một nước, tại sao nói chuyện lại chẳng khác gì du côn vậy. Thật không có dạy kèm tại nhà, quá đồi phong bại tục.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt cũng là mặt nịnh hót địa che miệng mà cười. “Công chúa, người khen người ta như vậy, người ta sẽ cảm thấy thất lễ, còn có, ai cũng có thể làm chồng là hình dung công chúa người, chứ không phải thần phụ đã gả đi như ta, cho nên chỉ có công chúa mới có thể hiểu được ý vị sâu xa của bốn từ này thôi.”

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa tiện nhân người, dám mạnh miệng.” Chung Ly Yển nói không lại, liền bắt đầu sử dụng bạo lực. Nàng ta nâng tay lên, đang chuẩn bị đánh vào mặt Hướng Tiểu Văn, cũng không ngờ Hướng Tiểu Văn sớm hơn một bước tránh xa bàn tay nàng ta, sau đó động tác như vô ý, từ phía sau chân kia của Chung Ly Yển không chú ý đến, cực nhanh đưa ra, hung hăng gạt ngã Chung Ly Yển.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” phịch —— “aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” Chung Ly Yển bị té xuống trên mặt đất, một màn này, đúng lúc rơi vào trong mắt Dung ma ma đang bước vào.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” bà hô to. “Trời ơi, công chúa, người có sao không?”

Chạy qua, định đem Tam công chúa kia đỡ dậy, nhưng không ngờ Hướng Tiểu Văn lại lần nữa đưa một chân ra, nhẹ nhàng như không, động tác khiến hai người không hoài nghi, gót chân Dung ma ma khi đến gần Tam công chúa thì bị bất thành linh run lên, cho nên cũng hướng Tam công chúa té xuống. “Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” A... “Đáng chết...”

Phịch

Tiếng vang này, cơ hồ làm cho cả Vô Trần điện cũng hơi bị chấn động.

Hướng Tiểu Văn vừa định cười, lại liếc thấy từ cửa điện có tiếng bước chân đang đi nhanh tới, nàng không khỏi giả bộ một tiếng hướng về phía Tam công chúa quỳ xuống, trên mặt biến thành kinh hãi nói: “Tam công chúa, người sao lại dày dạn thân thể của mình như thế, coi như người muốn đẩy ngã thần phụ, cũng có thể quang minh chính đại ra lệnh mà, thần phụ tuyệt đối không dám có bất kỳ lời nào oán hận, nhưng mà người té xuống như vậy, nếu lỡ té bị thương thân thể đó chẳng phải là khiến cho lương tâm thần phụ cả đời cũng tự trách mình sao? Trời ơi, chẳng lẽ Tam công chúa người hôm nay xông vào Vô Trần điện chính là muốn lương tâm thần phụ bất an? Tam công chúa, người hãy bình tĩnh lại.” Nói xong, vẫn không quên chen hai hàng nước mắt ra ngoài.

Bên ngoài cửa điện, mấy tên thị vệ kia nghe được thanh âm bi bi thiết thiết như thế của Hướng Tiểu Văn rất tin tưởng không nghi ngờ gì, đối với hành động của Chung Ly Yển, càng thêm trơ trẽn, bọn họ vốn là cũng không muốn xảy ra nhiều chuyện, nhưng từ thái độ Tam công chúa cho thấy, bọn họ nhất định phải đem việc này báo lên cho hoàng thượng, nếu không Tam công chúa này ngày sau nhất định sẽ gây chuyện không dứt.

Tiếng bước chân thị vệ kia dần dần đi xa.

136. Chương 136: Ta Muốn Về Nhà

Tam công chúa bị đè nặng giờ mới phục hồi tinh thần lại, mặt âm lệ hướng về phía Dung ma ma đang đè trên người nàng thét to: “Dung ma ma đáng chết, bà còn đè trên người Bổn công chúa làm cái gì, còn không mau đứng lên.”

Dung ma ma sợ hãi, vội vàng nhảy người lên. “Công chúa thứ tội, nô tỳ đáng chết.”

Hai người sau khi đứng lên, Chung Ly Yển oán giận đi tới trước mặt Hường Tiểu Văn, giơ tay liền chuẩn bị hung hăng chinh Hường Tiểu Văn một cái, đúng lúc này lại bị Dung ma ma phía sau nâng ngăn lại.

Dung ma ma dưới ánh mắt của Chung Ly Yển, cứng đầu ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Công chúa, người hiện giờ không thể xúc động, Hường Tiểu Văn này là người của hoàng thượng, chúng ta nếu quả thật động đến nàng ta, sợ rằng hoàng thượng sẽ mất hứng, công chúa, không bằng chúng ta như vậy đi...” Thanh âm tiếp sau, Dung ma ma dần dần hạ thấp.

Chung Ly Yển trong lòng vốn là khí hận muốn phát tiết, nhưng lúc này nghe lời của Dung ma ma, hai tròng mắt không khỏi chợt lóe lên. Trong lòng cười lạnh nói, kế này rất tốt, như thế mà vẫn không đùa chết Hường Tiểu Văn này, nàng cũng không tin tà ma.

“Hừ...” Lạnh lùng hừ một tiếng, Chung Ly Yển được Dung ma ma dìu tay rời đi.

Nhìn bóng lưng hai người này rời đi, trên mặt Hường Tiểu Văn không khỏi nâng lên một đạo vui vẻ, nhưng trong đáy mắt cũng là thần thờ nòng đậm.

Độc Cô Diễm, chàng có khỏe không?

Nhất Thường Tham Hoan, thanh lâu lớn nhất Ngân Nguyệt vương triều. Cũng không ai biết, chủ nhân sau lưng Nhất Thường Tham Hoan này là ai, thế nhưng đó lại là Đệ Nhất Công Tử Thượng Quan Dạ kia. Mà năm đứa nhỏ của Độc Cô Diễm, ai cũng không nghĩ tới, bọn chúng lại được giấu ở bên trong thanh lâu tốt xấu hỗn tạp này.

Hậu viện, cùng Tiền viện tiếp khách hoàn toàn tách biệt, nơi đó giống như thế ngoại đào viên, khiến cho người ta có loại cảm giác lánh đời mà độc lập.

Bên trong một gian phòng tinh xảo, Thượng Quan Dạ đang vì Độc Cô Hoa khử độc trong người, bên cạnh, bốn tiểu tử khác cũng lẳng lặng đứng ở bên giường, đôi mắt hồng hồng nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của Độc Cô Hoa trên giường.

Bọn chúng thấy bộ dáng bị thương này của Độc Cô Hoa khi Thượng Quan Dạ mang về thì mỗi người đều bị hù đến sợ. Bọn chúng không nghĩ tới, Tiểu Ngũ sẽ trở lại với bộ dạng bị thương thể thảm như vậy.

Giờ phút này, bọn chúng nhìn chăm chăm thân thể thống khổ co quắp của Độc Cô Hoa, muốn khóc rống, lại chỉ có thể chặt chẽ cắn răng nhịn xuống, bọn chúng đã đáp ứng Thượng Quan Dạ có thể ở lại xem hẳn giải độc cho Độc Cô Hoa, nhưng không được phát ra một tia thanh âm, nếu như trung gian có chút không cẩn thận, sợ rằng độc này giải càng phiền toái.

Bọn chúng nhìn Thượng Quan Dạ dần dần thu hẹp chân mày, bàn tay ở dưới ống tay áo nắm thật chặt.

Đệ Nhất Công Tử Thượng Quan Dạ cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy vẻ mặt ngưng trọng như vậy, chẳng lẽ Tiểu Ngũ đệ ấy không thể cứu sao?

Vừa nghĩ tới có thể không cứu được, bốn tiểu tử không bao giờ có thể trấn định nữa.

Lão Đại lau nước mắt chảy xuống, giọng nghẹn ngào nói: “Thượng Quan sư phụ, Tiểu Ngũ đệ đệ không phải là không cứu được nữa chứ?”

Lão Nhị gương mặt ảm đạm thống khổ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn nước mắt tùy ý. “Thượng Quan sư phụ, người nhất định phải cứu Tiểu Ngũ nha, chúng ta không thể không có Tiểu Ngũ.”

Lão Tam muốn nhịn không khóc, nhưng nghe đến ba người bên cạnh đều rơi lệ, nước mắt của cậu cũng bắt đầu rơi xuống. “Thượng Quan sư phụ người nếu không giải độc cho Tiểu Ngũ, tại hạ cũng không nhận người làm sư phụ.”

Lão Tứ hướng về phía lão Tam nức nở: “Lão Tam, huynh khóc cái gì, Tiểu Ngũ không có việc gì đâu, Thượng Quan Dạ người này nhất định có thể giúp Tiểu Ngũ giải đi độc.”

Lão Tam mặt rơi lệ bất mãn hướng lão Tứ đẩy một cái liếc mắt. “Lão Tứ, muội cũng biết nói tại hạ, chính muội còn không phải là khóc không ngừng đó sao.”

“Ai nói muội đang khóc, muội đó là cao hứng, Tiểu Ngũ có thể trở về tới, muội cao hứng mà.”

Thượng Quan Dạ giải độc giải đến một nửa, bị bốn tiểu quỷ này quấy nhiễu, chân mày nhíu chặt hơn.

“Ta nói bốn người các con, đều ra ngoài đi, cứ tiếp tục làm ồn như vậy nữa, đứa bé Độc Cô Hoa này nếu không tỉnh lại được, sẽ làm hư danh dự Đệ Nhất Công Tử của ta, các con có gánh nổi không?”

“Cái gì, cái tên Thượng Quan Dạ biến thái nhân yêu này, dám lấy đệ đệ quý giá nhất của chúng ta so với danh dự của người sao? Hãy bớt sàm ngôn đi, nhanh chóng đem Tiểu Ngũ giải sạch độc cho tiểu gia ta, nếu không tiểu gia ta nhất định cho người xem một chút màu sắc.” Nguyên bản Độc Cô Sương đối với Thượng Quan Dạ đã không có hảo cảm, kể từ khi nghe nói Thượng Quan Dạ là vị hôn phu sau này của cô bé, thái độ của bé đối với Thượng Quan Dạ càng thêm kém đến cực hạn.

Thượng Quan Dạ nghe lời nói của Độc Cô Sương, nhíu mày rất không hài lòng. “Sương nhi, vị phu cũng là sư phụ của nàng, nàng sao có thể cùng vị phu nói chuyện như vậy được.”

Thượng Quan Dạ không nói còn không sao, lời vừa nói ra Độc Cô Sương càng thêm khí đánh một cái lên người hắn. “Ta khinh, ngươi là nhân yêu tàn hại trẻ nhỏ, làm sư phụ của tiểu gia ta còn có chút tư cách, vị phu à? vì dĩ cúc hoa nhà người á.”

Nói xong, vẫn không quên khinh bỉ so ngón tay.

Thượng Quan Dạ xem Độc Cô Sương nhìn hắn như thế, không khỏi phun ra một ít máu tươi. Run rẩy đưa ra một ngón tay máu chảy đầm đìa, chỉ vào Độc Cô Sương, ngữ điệu tức giận.

“Nàng, nàng, nàng...”

“Nàng cái gì mà nàng, nói chuyện cũng không lưu loát, còn dám đánh chủ ý tới tiểu gia ta, xem tiểu gia ta sau này làm sao chinh chết người.”

Ba kẻ bên cạnh, thấy thế cũng là một trận kinh hãi.

“Thượng, Thượng Quan sư phụ, tay của người đang chảy máu...”

Độc Cô Sương cũng sững sờ, sau đó chú ý tới trên tay tên Thượng Quan Dạ tên quả thật mang theo rất nhiều máu, bé ngẩn ra, nhỏ nhỏ cau mày.

Thượng Quan Dạ bị thương? Bé nói hắn ta như vậy, có phải là quá đáng hay không?

Vậy mà một giây kế tiếp, Thượng Quan Dạ hơi hột buông ra một câu, khiến cho Độc Cô Sương đối với hắn đối địch, càng đậm.

Thượng Quan Dạ nhàn nhạt liếc nhìn máu tươi trong tay một cái, sau đó mặc thanh nói: “Các con hiểu lắm rồi, đó không phải là máu của ta, đó là máu chảy ra từ vết thương của Độc Cô Hoa.”

Ba người bị dọa cho sắc mặt tái nhợt một chỗ, ngơ ngác không nói được lời nào.

Chỉ có Độc Cô Sương, phát điên hét âm lên. “Thượng Quan Dạ tên nhân yêu này, biến thái, người, người, người...”

Thượng Quan Dạ nhàn nhạt vẩy ra máu trên tay, Độc Cô Sương lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Hắn mặt thờ ơ cười. “Các con nếu còn ở trong phòng thêm một giây, máu trên người Độc Cô Hoa sẽ càng chảy nhiều hơn, ta thì không sao cả, các con tự chọn đi.”

Nói xong, rất tự nhiên ngồi ở trước giường không nhúc nhích.

Độc Cô Sương nhìn một màn này, thiếu chút nữa giận đến khạc ra máu. Nhưng bé chỉ là một đứa bé bốn tuổi, thấy Độc Cô Hoa chảy nhiều máu tươi như vậy, căn bản không nghĩ tới máu này chính là máu độc Thượng Quan Dạ đẩy ra từ trong cơ thể Độc Cô Hoa.

Bé sợ, không dám cùng Thượng Quan Dạ cãi vã nữa.

Ng ngoan ngoãn xoay người, là người đầu tiên rời phòng.

Ba người sau lưng thấy Độc Cô Sương rời đi, cũng đều im lặng đuổi theo, bên trong phòng, lập tức an tĩnh lại.

“Được rồi, con có thể mở mắt ra.” Sau khi bốn tiểu tử rời đi, Thượng Quan Dạ hướng về phía Độc Cô Hoa mặt tái nhợt trên giường nhàn nhạt lên tiếng.

Lông mi dày của Độc Cô Hoa hơi chớp động, ánh mắt chậm rãi mở ra.

Nhìn bốn phía tất cả đều xa lạ, chân mày nho nhỏ của Độc Cô Hoa không khỏi nhíu lại: “Nơi này... Là nơi nào?” Nơi này căn bản không phải là phủ tướng quân, Thượng Quan Dạ sư thúc đến tột cùng đem cậu đi đâu?

Chẳng lẽ, hắn đem cậu mang về bên cạnh sư phụ?

Thượng Quan Dạ nhìn về mặt Độc Cô Hoa, đã biết cậu đang suy nghĩ gì. Khóe miệng cong lên, hắn chỉ chỉ gian phòng nói: “Nơi này là địa bàn của ta, là một kỹ viện hoa lệ bậc nhất, Tiểu Hoa nhi người yên tâm, muốn tìm ra nơi này của sư thúc là không có khả năng, coi như là sư phụ con cũng không tìm được, con cứ an tâm thoải mái dưỡng thương đi.”

Độc Cô Hoa nghe lời của Thượng Quan Dạ, thần sắc cũng không buông lỏng, ngược lại mang theo bi thương. “Sư thúc, con muốn về nhà.”

137. Chương 137: Dám Chiếm Tiệm Nghi Của Lão Nương

Thượng Quan Dạ nhìn ánh mắt bi thương của Độc Cô Hoa, hắn bắt đắc dĩ thở dài một tiếng nói: “Tiểu Hoa nhi, nơi này tạm thời sẽ là nhà của con, bây giờ phủ tướng quân chưa phải là chỗ con có thể trở về, con mới vừa giải hết độc, thân thể rất yếu, ngủ một giấc đi.”

Nói xong, Thượng Quan Dạ đang muốn xoay người rời đi, ống tay áo lại bị một bàn tay nhỏ gắt gao nắm lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mang theo chờ đợi và ưu thương, đôi mắt lóe lên, phức tạp và kiên định nhìn chằm chằm Thượng Quan Dạ, thanh âm chậm chậm nói: “Sư thúc, người dẫn con về nhà có được hay không, sư thúc, van cầu người dẫn con về nhà.”

Thượng Quan Dạ liếc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tràn đầy mong đợi, có chút không đành lòng nói cho cậu biết chân tướng, hắn chỉ dụ dỗ nói: “Hoa nhi, con xem bây giờ con bị thương nặng như vậy, con bảo sư thúc làm sao dám dẫn con về phủ tướng quân đây, nếu bị phụ thân tướng quân hung mãnh của con thấy được, còn tưởng lầm là sư thúc ta khi dễ con. Còn nữa, bộ dáng con yếu ớt như vậy, nếu để cho nhũ mẫu của con thấy, con không sợ nàng ấy khổ sở sao?”

Độc Cô Hoa nghe xong, lẳng lặng cúi đầu, không nói gì thêm.

Cậu biết sư thúc nhất định là đang dụ dỗ cậu, cũng biết sư thúc vì sao làm như vậy, với thực lực của phụ thân mà nói, chỉ e từ sớm đã tra ra quan hệ của cậu và sư phụ rồi, nếu như cậu thật không phải là con trai của phụ thân, phụ thân cũng không muốn đối mặt cậu đâu.

Độc Cô Hoa nghĩ đi nghĩ lại, ngẩng đầu lãnh đạm nói với Thượng Quan Dạ: “Ừ, sư thúc nói không sai, con không thể để ọi người lo lắng, con nhất định sẽ dưỡng thương thật tốt, sư thúc, mời người trở về đi thôi, con muốn ngủ.”

Thượng Quan Dạ nhìn cậu một cái, sau đó gật đầu rời đi.

Ngoài cửa, bốn người vừa thấy Thượng Quan Dạ ra ngoài, cũng rồi rít nhào tới.

“Này, Thượng Quan sư phụ, Tiểu Ngũ nhà chúng ta như thế nào?”

“Đúng vậy, Tiểu Ngũ tỉnh chưa?”

“Tiểu Ngũ ngừng chảy máu chưa, sẽ không vì mất máu quá nhiều mà chết chứ?”

“Lão Tam đáng chết, huynh nói bậy gì đó, Tiểu Ngũ mới sẽ không chết. Thượng Quan Dạ người tên nhân yêu (gay) này, chỉ biết khi dễ tiểu hài tử chúng ta, không phải nam nhân, người là nhân yêu.”

Thượng Quan Dạ hướng về phía ba tiểu tử kia nói: “Tiểu Hoa nhi không sao cả, hiện giờ đã ngủ rồi, các con cũng mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi đi, tối nay ta sẽ để cho các con đi thăm Tiểu Hoa.”

“Cám ơn Thượng Quan sư phụ, Tiểu Ngũ liền nhờ người, chúng ta về phòng trước.” Ba tiểu quỷ lưu luyến không rời nhìn thoáng qua phòng của Độc Cô Hoa, sau đó xoay người rời đi.

Độc Cô Sương âm thầm liếc Thượng Quan Dạ, cũng theo ba người kia rời đi.

Đi chưa được mấy bước, liền bị Thượng Quan Dạ ôm lấy. “Tiểu Sương nhi, vi phu có để cho nàng rời đi sao?”

Ba đứa nhìn thấy một màn này, hơi sững sờ, ngay sau đó cười trộm ở đáy lòng. Xem ra lão Tứ thô lỗ, lúc này gặp phải khắc tinh rồi.

Ba đứa không có ý dừng lại, chân ngắn bước dài, nhanh chóng rời đi.

Độc Cô Sương hung hăng trừng mắt liếc Thượng Quan Dạ, nhìn đến bóng dáng ba tiểu tử kia rời đi, bé không khỏi lớn tiếng kêu la. “Ai ai ai, ta nói các huynh sao có thể như vậy, tiểu gia ta nói gì cũng là muối muối của các huynh đó, các huynh chẳng lẽ đành lòng nhìn muối muối mình rơi vào tay người, a không, tay nhân yêu, bị hấn hung hăng tàn phá sao, ô, ba người các huynh, coi chừng sấm sét trên trời đó.”

Ầm ——

Ngay lúc này, bầu trời đột nhiên sinh dị biến, lại nổi lên một đạo tiếng sấm.

Độc Cô Sương bị dọa cho sợ đến ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Phía sau của nàng, Thượng Quan Dạ cười như đóa hoa đầu cành, run rẩy từng trận.

“Cười, cười, cười cái gì. Sao không cười chết nhân yêu như người đi. Ngay cả đứa trẻ bốn tuổi cũng không bỏ qua, người quả thật là yêu nhân một đời.” Còn nhân yêu hơn cả mẹ nhân yêu của bé nữa.

Thượng Quan Dạ không chút nào để ý tới Độc Cô Sương tức giận, ngón tay thon dài, đưa đến mặt của Độc Cô Sương, nhẹ nhàng ngắt nhéo bé một cái. “Sương nhi, vi phu dẫn nàng đến một địa phương rất tốt, bảo đảm nàng sẽ thích.”

“Đi chết đi, đừng có đưa ra bộ dạng như rất hiểu tiểu gia ta, tiểu gia mới sẽ không thích, người cầm miệng cho tiểu gia.”

“Sương nhi nàng thật là khả ái.”

“Khả ái cộng lông, đồ nhân yêu.”

“Sương nhi...”

“Gọi cái rắm, gọi nữa tiểu gia ta bạo lỗ hậu của người.”

“Tiểu Sương nhi...”

“Ta khinh, người là điểu nhân (lời mắng, ý chỉ như người chim) còn háo sắc, được, tốt lắm, tốt vô cùng, tiểu gia ta hoàn toàn không nhìn người, làm ơn đừng nói chuyện với ta, cám ơn.”

“Thật là một tiểu oa nhi khả ái, chụt ~”

“Thượng Quan Dạ người thật rất biến thái, ta OXXX cúc hoa của người, người lại dám hôn miệng của tiểu gia ta, ta nhổ vào phi phi phi...”

Bóng dáng của hai người dần dần đi xa rồi, ba cái đầu nho nhỏ của Độc Cô Ly, Độc Cô Khuynh, Độc Cô Phi mới từ hành lang chui ra.

Lão Đại: “Ta phát hiện lão Tứ và Thượng Quan Dạ rất xứng đôi.”

Lão Nhị: “Không tệ, thô lỗ cộng biến thái, đích xác là tuyệt phối.”

Lão tam: “Lão... Nhị ca huynh sai lầm rồi, là biến thái công nhân yêu, lão Tứ thật ra biến thái không kém bao nhiêu so với Thượng Quan Dạ đâu, bất quá lão Tứ gọi Thượng Quan Dạ là nhân yêu, tại hạ quả thật rất đồng ý, thiên hạ này làm gì có nam nhân nào đáng đáp đẹp như vậy, không phải là nhân yêu thì là cái gì.”

Lão Tam vẫn còn ở trong bụi hoa lấm bầm: “Không biết biến thái và nhân yêu ở chung một chỗ, đời sau sẽ là cái giống gì đây? Rất có thể sẽ là một nhân yêu biến thái siêu cấp, các huynh nói đệ đoán đúng không?”

Nghiêng mặt sang bên cạnh, bên cạnh làm gì còn có bóng dáng của Độc Cô Ly và Độc Cô Khuynh.

“Ta khinh, hai gã gia hỏa này cũng thiệt là, đi cũng không nói một tiếng, quá không đạo đức rồi, ban đầu phụ thân nên để cho bọn họ đọc Đạo Đức Kinh một ngàn lần mới phải.” Nói xong, lão Tam đang xoay người tính rời đi, nhưng không ngờ đúng lúc này, một chậu nước đen ào ào dội xuống người cậu.

Độc Cô Phi bị xối đến toàn thân mát mẻ, mơ hồ còn có thể ngửi được mùi hôi.

“Ta khinh, ai liều mạng dám dội nước rửa chân vào tại hạ, có ngon bước ra đây, tại hạ một mình đấu với người, đánh cho người răng rơi đầy đất.”

Một vị tiểu nữ đồng chừng ba tuổi bước ra sau khi Độc Cô Phi hô xong, hướng về phía cậu giả làm mặt quỷ. “Đó không phải là nước rửa chân, mà là nước rửa mặt của hoa khôi tỷ tỷ ở tiền viện.”

Độc Cô Phi nhìn thần sắc của nữ oa xa lạ trước mắt sững sốt. “Người là ai?”

Nói xong, cậu cẩn thận quan sát tiểu nữ oa áo cũ rách trước mắt, nữ oa thoát nhìn lớn chừng bằng Độc Cô Hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn rất khả ái, đôi mắt to long lanh giảo hoạt đang chớp mắt với Độc Cô Phi, trong đó mang theo nụ cười nồng đậm, càng khiến người ta yêu thích, cái miệng nhỏ nhắn vênh vênh, khả ái đến khiến người muốn nhào qua hôn một cái.

Độc Cô Phi nghĩ đi nghĩ lại, lại không phát hiện ra mình đang đi tới, dần dần nhìn chăm chăm tiểu nữ oa nhà người ta, ở trong nháy mắt tiểu nữ oa cau mày, Độc Cô Phi lại đưa miệng tiến tới, nặng nề tiến đến trên miệng nhỏ màu đỏ khả ái của tiểu nữ oa kia.

“Chụt ——”

Tiểu nữ oa nâng tay nhỏ bé lên, dùng sức đánh vào trên mặt tuần tú của Độc Cô Phi, khinh bỉ liếc mắt nói: “Dám chiếm tiện nghi của lão nương, quả thật là muốn ăn đòn mà, tiểu tử, ta xem mặt của người, nhất định là gã sai vặt mới tới, nghe đây, về sau nhìn thấy lão nương, phải biết thông minh lanh lợi một chút, đừng tưởng rằng lão nương đáng đáp đáng yêu là rất dễ lừa gạt, hừ.”

Nói xong, tiểu nữ oa không để ý tới Độc Cô Phi mặt ngốc trệ, ngậm nga sôi nổi rời đi.

138. Chương 138: Thân Phận Bí Mật Khác

Vô Sinh cốc.

Bạch y nam tử lẳng lặng đứng trong sảnh, bên cạnh hẳn các tộc nhân tộc Bạch Tuyết cũng cung kính đứng thẳng.

“Cốc chủ, Bạch Tuyết tộc chúng ta đã thật lâu không màng đến thế sự, cốc chủ, ngài thật muốn xuất cốc sao?” Một gã lớn tuổi chính là lão giả nhìn bạch y nam tử lên tiếng.

Bạch y nam tử lãnh đạm liếc ông ta một cái, sau đó gật đầu.”Chuyện này bốn tôn đã quyết định, các người không cần nhiều lời nữa.”

“Dạ, cốc chủ.”

“Lui xuống đi.” Bạch y nam tử nhàn nhạt phát tay, mọi người Bạch Tuyết tộc nhận được chỉ thị, rói rít lui xuống.

Trong phòng khách lúc này chỉ có bạch y nam tử, đột nhiên một bóng dáng nhanh như quỷ mị từ bên ngoài đi vào.

“Tham kiến Chủ nhân.” Bóng đen kia quỳ gối trước bạch y nam tử, thái độ cung kính vô cùng.

“Thu Hồng, đứng lên đi.” Bạch y nam tử nhàn nhạt nói

“Tạ ơn chủ nhân.” Thu Hồng đứng lên, ánh mắt cung kính nhìn bạch y nam tử, mắt chạm đến gương mặt tuyệt mỹ lạnh như băng của bạch y nam tử kia, nhìn thấy rõ dáng vẻ bạch y nam tử, lại khiến Thu Hồng lúc này chấn động như cũ không ngừng được.

Trước đây nàng từng nhận lệnh lên vào phủ tướng quân, nhưng không ngờ bị Độc Cô Diễm phát hiện, nàng nhớ rõ ban đầu là mình uống thuốc độc tự vẫn, nhưng lại không nghĩ tới, chủ nhân đem nàng mang ra ngoài, trước kia chủ nhân cho nàng độc được, cũng không phải độc được chân chính, mà là một loại thuốc giả chết, sau khi chủ nhân mang nàng ra khỏi phủ, lại cho nàng uống giải được, nàng liền sống lại.

Cũng nhờ chuyện này, Thu Hồng mới biết được, thì ra Vô Sinh cốc chính là Vô Cực Môn quy ẩn giang hồ.

Nàng vẫn không quên được ngày đó biết được điều bí mật khiếp sợ này, hoảng sợ nhìn, thật không cách nào có thể khiến nàng đem người đó cùng Vô Cực Môn môn chủ xem làm một.

Sau đó một khoảng thời gian, Thu Hồng mới biết Vô Cực Môn vốn là Vô Sinh cốc, nhưng mà đối với chuyện tình này, Thu Hồng biết cũng không nhiều lắm. Nàng chỉ biết, Bạch Mộ Ngôn có kể lại, ngày trước khi chưa vào Vô Sinh cốc, từng bị Chung Ly Tuyết cùng Độc Cô Diễm hãm hại, một nhà ba trăm bảy mươi hai nhân mạng đều chết trong một trận hỏa hoạn lớn vốn được chủ mưu từ trước.

Cho nên lúc này Bạch Mộ Ngôn làm hết thấy cũng chỉ vì báo thù.

Trong lúc Thu Hồng đang hơi trầm tư nhìn Bạch Mộ Ngôn, thì hần nhàn nhạt lên tiếng. “Thu Hồng, Độc Cô Diễm đối với Chung Ly Tuyết đã bắt đầu phản kích, nhưng như vậy còn chưa đủ, ta muốn người lên vào phủ tướng quân, đem tin tức Hướng Tiểu Văn bị Chung Ly Tuyết cướp đi nói cho Độc Cô Diễm biết, bốn tôn muốn nhìn thấy Hai người bọn họ càng đấu càng tổn thất nặng nề, khi đó, bốn tôn sẽ xuất thủ thu thập bọn họ.”

Bạch Mộ Ngôn khi nhắc đến hai người Độc Cô Diễm cùng Chung Ly Tuyết thì hận ý trong mắt nổi lên càng ngày càng đậm.

Thu Hồng nhìn ánh mắt cừu hận của Bạch Mộ Ngôn, trong lòng hơi đau xót, cúi đầu nói: “Chủ nhân người xin yên tâm, Thu Hồng nhất định sẽ không làm chủ nhân thất vọng.”

Độc Cô Diễm, Chung Ly Tuyết, hai người các người dám làm hại chủ nhân của Thu Hồng ta, Thu Hồng coi như liều mạng cũng muốn hai người các người đẹp mắt.

“Đi đi.” Bạch Mộ Ngôn thu lại suy nghĩ, hướng về phía Thu Hồng nhàn nhạt khoát tay.

“Dạ, chủ nhân.” Thu Hồng nhìn Bạch Mộ Ngôn một cái, sau đó tung người rời đi.

Hoàng cung, trong Vô Trần điện.

Hướng Tiểu Văn chán đến chết ngồi ở mép giường, suy nghĩ không ngừng. Nàng lúc này đang suy nghĩ rất nhiều, về người thần bí kia, về Bạch Tuyết tộc, về Đệ Nhất Công Tử, dần dần, có chút vấn đề được Hướng Tiểu Văn hiểu ra, nàng phát hiện Bạch Tuyết tộc nhất định cùng Vô Cực Môn có quan hệ rất lớn.

Đúng rồi, nói đến đây Đệ Nhất Công Tử, trước kia không phải nói chỉ có ba người thấy dáng vẻ chân chính của hắn sao? Thứ nhất là Chung Ly Tuyết, thứ hai là người thần bí kia, còn một người nữa là Bạch Bàn Bàn.

Chung Ly Tuyết gặp Đệ Nhất Công Tử nghe nói là bởi vì trên người Đệ Nhất Công Tử có Dương Nhan Đan, Chung Ly Tuyết rất muốn viên thuốc này, cho nên phải đi tìm Đệ Nhất Công Tử.

Tiếp theo người thần bí có thể chính là Hắc Diệu. Nàng đoán quan hệ của Hắc Diệu cùng Đệ Nhất Công Tử không tồi.

Còn người thứ ba thấy đệ nhất công tử, lại là Bạch Bàn Bàn sư huynh.

Vừa nhắc đến Bạch Bàn Bàn, Hướng Tiểu Văn cũng nhớ tới lúc trước Bạch Bàn Bàn cứu mình từ trong tay Huyền Mộc, đúng rồi, Bạch Bàn Bàn sư huynh trao lại cho nàng một quyển tuyệt thế bí kíp.

Hướng Tiểu Văn nhớ quyển bí kíp này vẫn mang theo trong người, vì vậy nàng lấy ra, cẩn thận xem xét.

“Xem không hiểu, vì sao những thứ này cao nhân giang hồ lại viết giống như quỷ vẽ bùa vậy chứ, chẳng lẽ làm vậy là để phòng ngừa người khác luyện trộm?” Đáy lòng Hướng Tiểu Văn rất là oán niệm liếc mắt, tay càng không ngừng đảo sách, càng lộn lại càng xem không hiểu, liền đem quyển bí kíp thả lên trên giường, nàng bắt đầu suy tư vấn đề.

Ban đầu Bạch Bàn Bàn sư huynh xuất hiện ở phủ tướng quân, nhất định không phải là tình cờ, ông ấy nhất định là hướng về phía mình.

Suất Suất môn, chính là môn phái của Đạo Đạo Suất năm xưa, hôm nay cũng chỉ có hai người nàng cùng Bạch Bàn Bàn. Dĩ nhiên, nàng cũng không coi là đệ tử chính thức của Suất Suất môn, Bạch Bàn Bàn sư huynh có thể có quan hệ gì với Bạch Tuyết tộc không?

Hướng Tiểu Văn đang suy nghĩ nhập thần, đột nhiên một cơn gió mạnh từ cửa sổ thổi vào, bí kíp trên giường bị gió thổi nhanh lộn đứng lên, phát ra thanh âm bộp bộp.

Ánh mắt Hướng Tiểu Văn bị thu hút, vừa nhìn theo, liền kinh ngạc.

“Oa, thì ra quyển bí kíp này là nhìn như thế này, sư phụ, người thật là tài tình.” Hướng Tiểu Văn kích động đem quyển bí kíp kia cầm lên, nâng niu trong lòng bàn tay nhanh chóng đem trang sách lộn lại, rất nhanh, liền xuất hiện một loạt hình người thay đổi liên tục động tác cùng chữ viết đều chỉ rõ.

Hướng Tiểu Văn nhảy mắt một cái mở quyển sách kia, chốc lát sau, hai tròng mắt của nàng sáng lên. “Oa, sư huynh, người đem vật quý giá dễ học như vậy, uy lực vô cùng tuyệt thế thần công cho ta luyện, thật tốt quá, chỉ cần học được võ công trên này, Hướng Tiểu Văn ta nhất định cũng sẽ là tuyệt thế cao thủ.”

Chỉ cần luyện thành tuyệt thế thần công trong này, ra khỏi hoàng cung, chỉ là chuyện nhấc chân mà thôi.

Hướng Tiểu Văn vừa nghĩ tới mình có thể rời đi hoàng cung đi tìm Độc Cô Diễm cùng năm đứa trẻ, tâm tình của nàng liền kích động, nhìn quyển sách ánh mắt nóng rực lên.

Nàng quyết định không lãng phí thời gian, tốt hơn hết là bắt đầu luyện công ngay từ bây giờ.

Vì vậy, Hướng Tiểu Văn bắt đầu theo động tác miêu tả trong bí kíp, mở ra hai chân, tay phải đặt ở vị trí dưới rốn ba tấc, bắt đầu dồn sức hít vào, sau đó thở lỏng, dồn khí vào đan điền, từ từ ngưng tụ, từ đó thân thể đột phá đạt tới cực hạn, khí trong cơ thể hòa hợp một cách hoàn mỹ và tự nhiên. (Thiên Di: Xin lỗi mọi người, cái đoạn võ công này ta xin kiểu T_____T)

Nếu luyện thành thần công ‘nhất mã bình xuyên’ trên bí kíp này, phải nói là khẩu khí cũng có thể làm cho núi đóng băng, cho nên mới gọi là ‘nhất mã bình xuyên’.

Hướng Tiểu Văn không biết chân chính ‘nhất mã bình xuyên’ có lợi hại hay không, nhưng nghĩ đến việc mình có thể đột phá bản thân lên cực hạn, nàng đã cảm thấy cho dù thần công kia không đạt tới yêu cầu như trên sách nói cũng đã là một thần công khó có được rồi..

139. Chương 139: Nữ Hiệp, Đầu Hạ Lưu Tường A

Khí của Hướng Tiểu Văn dần dần hội tụ về đan điền, hiện giờ nàng theo phía trên sách giải thích, bắt đầu dẫn thông hai mạch Nhâm Đốc, nhưng vừa mới tụ hợp một chút khí, khí ở đan điền kia liền tiêu tán không còn, dù nàng cố gắng vận lực thế nào cũng không cách gì hoàn thành bước dẫn thông hai mạch Nhâm Đốc này.

Hướng Tiểu Văn mở mắt, lẩm bẩm nói: “Không được, chẳng lẽ phương pháp của ta không đúng, được rồi, thử lại lần nữa.” Hướng Tiểu Văn theo những bước trong sách miêu tả, cẩn thận làm theo, nhưng lần này, vẫn là không được.

“Càng khó luyện, thì thần công càng trâu bò, xem đây, ta nén, ta dùng sức nén...” Quanh thân Hướng Tiểu Văn toàn bộ bị vây vào trạng thái nghịch chuyển, khí trong cơ thể bị nàng hút đến cực hạn, mắt thấy sắp nén không nổi nữa, Hướng Tiểu Văn tỉnh thở ra, một mặt bóng đen ngay tại lúc nguy cấp này vọt vào.

Bóng đen này chính là Thu Hồng phụng mệnh tới trước, lúc này trong lòng của nàng đối với Hướng Tiểu Văn vẫn còn có chút oán khí, nhìn thấy Hướng Tiểu Văn nghẹn đỏ mặt ngồi ở trên giường, Thu Hồng không khỏi cười lạnh trong lòng.

Hướng Tiểu Văn à Hướng Tiểu Văn, bất kể ngươi có phải là Cửu Anh hay không, Thu Hồng ta hôm nay đều phải tính với ngươi một phen, ngày đó nếu không phải vì thất tâm phong biến thái của ngươi, Thu Hồng ta làm sao có thể bị Độc Cô Diễm bắt được, hừ, xem ta làm sao hảo hảo đánh ngươi.

Thu Hồng duy trì nụ cười lạnh nhạt, cả người nhảy lên, trực tiếp nhảy đến trước mặt Hướng Tiểu Văn, phất tay hướng trước ngực Hướng Tiểu Văn đánh một chưởng.

Phanh —

Một chưởng này đi xuống, lấy thực lực của Thu Hồng, Hướng Tiểu Văn coi như không chết, cũng sẽ mất nửa cái mạng.

Thu Hồng lạnh lùng nhìn Hướng Tiểu Văn một cái, đang muốn rời đi thì tại lúc này xảy ra dị biến. Vốn là Hướng Tiểu Văn đang nghẹn đỏ mặt, lúc này thoải mái đẩy ra một ngụm khí, giống như mới vừa rồi có cái gì đang kẹt lại trong miệng của nàng, đúng lúc bị Thu Hồng dùng sức một chưởng vỗ xuống dạ thông, thấy thế Thu Hồng cũng sốt.

Hướng Tiểu Văn nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trong người mình có một trận sáng khoái, loại cảm giác đó, căn bản thật không cách nào hình dung, các lỗ chân lông như giãn ra toàn thân đều hết sức thoải mái, giống như có một cỗ khí tức cường đại ầm ập đang lưu chuyển trong cơ thể nàng.

Thu Hồng kinh chấn đến ngây dại, đây, đây, đây là tình huống gì.

Hướng Tiểu Văn đáng chết thế nhưng không có bị thương? Điều này sao có thể, nội lực của nàng so trong cả Ngân Nguyệt vương triều mà nói cũng được xem như ngang hàng thập đại cao thủ, Hướng Tiểu Văn bị nàng dùng sức đánh một chưởng, làm sao có thể không sao.

Thu Hồng nghĩ đi nghĩ lại, hai tròng mắt chợt lóe.

“Trời, chẳng lẽ Hướng Tiểu Văn này đã đạt đến giới tối cao trong truyền thuyết cửu hồn cửu thể?” Thu Hồng kinh hãi vạn phần nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Văn.

Chỉ trong nháy mắt này, ánh mắt Hướng Tiểu Văn vụt mở ra.

Đó là một đôi mắt sáng ngời đến ngôi sao còn phải ảm đạm, con ngươi tinh quang lóe lên, mơ hồ mà dẫn dắt một loại lực chấn áp xung quanh.

Thu Hồng nhìn ánh mắt Hướng Tiểu Văn, càng thêm cả kinh liền lui về phía sau mấy bước, ngón tay run rẩy chỉ, bộ dạng vô cùng kinh ngạc chỉ vào Hướng Tiểu Văn. “Ngươi, ngươi, ngươi...”

Ngươi nửa ngày, lời cũng không nói ra được.

Hướng Tiểu Văn lại giống như không hề thấy kinh sợ của Thu Hồng, nàng đứng lên, đi tới trước mặt Thu Hồng, hướng về phía Thu Hồng cảm kích vỗ một cái lên đầu vai Thu Hồng, dáng vẻ rất nhiệt tình nói: “Hi, nữ hiệp, cảm ơn ngươi nha, ngươi thật là xuất hiện quá kịp thời, còn nữa, một chưởng kia của ngươi đối với ta mà nói đơn giản là có ơn cứu sống, nữ hiệp, ngươi tên là gì, ở đâu? Năm nay bao nhiêu tuổi? Đúng rồi, một chưởng mới vừa rồi kia của ngươi, có lai lịch gì, ôi mẹ nó, đánh vào trên ngực ta, giúp ta cảm thấy rất thoải mái.”

Thu Hồng nhìn Hướng Tiểu Văn, khuôn mặt ở dưới khăn đen trở nên tái nhợt.

“Cửu, Cửu Anh...” Trời ạ, nàng quên mất Hướng Tiểu Văn này chính là Cửu Anh, dài dòng là chết, sẽ muốn mạng người, nàng lúc này sao lại cứ như vậy xúc động đánh nàng ta một chưởng đây. Không ngờ lại cho nàng ta thuận lợi, một chưởng này chẳng những không thể đả thương nàng ta, ngược lại giúp nàng ta trở về nguyên hình, không được, nơi này không nên ở lâu, nàng phải lập tức rời đi, nếu không mạng nhỏ này sẽ mất.

“Cửu Anh? Cáp cáp cáp cáp, thì ra nữ hiệp nhận ra ta, xem ra nữ hiệp nhất định là bạn tốt của ta rồi, lại đây, nữ hiệp, chúng ta ngồi xuống, cùng nhau nói chuyện phiếm, gia tăng tình cảm như thế nào?” Hai tròng

mắt Hường Tiểu Văn ónh ónh lờ lờ, đối với nữ nhân áo đen đột nhiên xuất hiện này, nàng cảm thấy rất hợp ý, trong lòng quyết định kết giao thật tốt với nàng ta.

Thu Hồng mới đầu nghe Hường Tiểu Văn nói còn có thể miễn cưỡng làm bộ như trấn định, lúc nghe Hường Tiểu Văn nói đến câu sau, nàng bị dọa cho sợ đến ôm tim kêu một tiếng, thân thể chuyển động, vội vàng hướng cửa sổ chạy đi, không biết có phải do nàng quá vội hay không, cửa sổ lớn như vậy lại không nhắm đúng, trực tiếp đụng vào tường.

Oanh ——

Thu Hồng bị đụng đến đầu u mắt hoa, trán cũng bị thương chảy máu, nhưng nàng một chút cũng không dừng lại, liều mạng đâm vào tường, giống như sau lưng có cái gì so với gặp trở ngại còn đáng sợ hơn đang đuổi tới.

Hường Tiểu Văn nhìn một màn này, lẩm bẩm nói: “Thiết Đầu Công? Thì ra Thiết Đầu Công trong tiểu thuyết võ hiệp nói tới, thực sự chân chính tồn tại.”

Sắc mặt nghiêm lại, Hường Tiểu Văn hướng về phía Thu Hồng cung kính nói: “Này, nữ hiệp, đầu hạ lưu tường...” Tường này nếu bị đụng hư, chẳng phải sẽ khiến nhiều người chú ý mà chạy tới sao, nàng không muốn đầu, hai mạch Nhâm Đốc của nàng mới được nữ hiệp xuất một chưởng giúp đỡ dẫn thông, nàng nói gì cũng không muốn lỡ mất cơ hội luyện công tốt như vậy.

Thu Hồng vốn là bị đụng cũng không đến nỗi nào muốn bỏ qua, nhưng vừa nghe đến thanh âm Hường Tiểu Văn phía sau lưng, nàng bị dọa cho sợ đến mất hồn, bất chấp tất cả đụng vỡ tường kia, cả người Thu Hồng run rẩy, cũng không dám quay đầu lại liều mạng chạy đi.

Nàng hướng về phía màn đêm thè lưỡi nữa, ngày nào còn sống, tuyệt đối không đi trêu chọc Cửu Anh này, ô ô, quá biến thái.

Sau khi Thu Hồng rời đi, Chung Ly Tuyết mang theo một lượng lớn thị vệ vọt vào.

Ánh mắt Chung Ly Tuyết âm trầm nhìn về bức tường bị người đánh vỡ, sắc mặt hết sức khó coi. Mất lạnh lùng đảo qua, rơi vào trên mặt Hường Tiểu Văn, phát hiện ánh mắt của nàng có gì đó không đúng, dường như có một cỗ khí chấn áp khiến người ta không thể coi thường.

Hắn hơi sững sờ, ngay sau đó nhíu mày nói: “Hường Tiểu Văn, bắt đầu từ hôm nay, nàng đổi đến ở trong hành cung của trẫm.” Nói xong, không để ý tới Hường Tiểu Văn mở to hai mắt, Chung Ly Tuyết lạnh như băng xoay người rời đi.

“Này, ta nói Chung Ly Tuyết, người nha cho dù là hoàng đế cũng không thể như vậy, ta dù sao cũng là nữ nhân của Độc Cô Diễm đó.” Thiên sát, nhốt ở hành cung Chung Ly Tuyết, sau này nàng làm sao luyện công?

Không được, nàng nhất định phải ngăn cản, trước khi thân công của nàng còn chưa đạt thành, nàng nhất định không thể cùng Chung Ly Tuyết ở quá gần, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Đôi mắt Hường Tiểu Văn chợt lóe, hắc hắc, có cách rồi.

Chung Ly Tuyết rời đi Vô Trần điện, hướng về phía Thiên Địa Hoàng Huyền bên người thấp giọng nói: “Đi thăm dò một chút, người mới vừa rời đi, có phải Độc Cô Diễm hay không.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Chung Ly Tuyết quay đầu lại lạnh lùng liếc bức tường bị đụng hư kia một cái, ánh mắt âm độc chợt lóe, cất bước, hướng Chiến Hồn điện đi tới.

140. Chương 140: Người Trong Tử Cung Đi Ra

Phủ tướng quân.

Độc Cô Diễm ôm bầu rượu, ngồi trên một cây cao trong Thanh Thủy cư uống rượu, không ai chú ý tới, trong bệ ngoài sa sút đó, là một cổ bén nhọn muốn chờ thế phát công, hần đang chờ cơ hội, một cơ hội thật tốt quật ngã Chung Ly Tuyết.

Đột nhiên, hai tròng mắt Độc Cô Diễm như không thể nhận ra chột lóe.

“Ai đó?” Thanh âm lạnh như băng, không một chút men say.

Thu Hồng mới vừa lên vào Thanh Thủy cư, không ngờ Độc Cô Diễm phát hiện mình nhanh như vậy, nàng không khỏi ngẩn ra, ngẩng đầu cực lực che dấu ánh mắt kinh hãi mới vừa rồi bị Hưởng Tiểu Văn hù dọa.

“Độc Cô Diễm, là ta.” Thu Hồng bước ra, chậm rãi kéo khăn đen che mặt ra.

Dưới ánh trăng, mặt của Thu Hồng lộ ra, Độc Cô Diễm nhìn gương mặt quen thuộc này, môi lạnh như băng cong lên. “Thu Hồng, quả nhiên người chưa không chết.”

Ngày đó hần đã cảm thấy thi thể Thu Hồng có điểm lạ, khiến trong lòng hần có chút nghi ngờ, sau đó hần phái các ám vệ đi thăm dò, mới biết thi thể Thu Hồng đã bị người mang đi, vì thế, trong lòng hần sớm đã đoán ra Thu Hồng không chết, lúc này nhìn thấy Thu Hồng, Độc Cô Diễm cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

Thu Hồng thấy Độc Cô Diễm bình tĩnh như thế, trong bụng không khỏi có chút run sợ. Chẳng lẽ Độc Cô Diễm đã sớm biết nàng không chết sao? Tại sao khi mình xuất hiện trước mặt hần, phản ứng của hần lại bình thản như vậy.

“Độc Cô Diễm, ta vốn cho là nhìn thấy ta người sẽ kinh ngạc, không nghĩ tới người rất bình tĩnh, đại tướng một nước thiết huyết vô tình quả nhiên không tầm thường.”

“Bớt sàm ngôn đi, người tới tìm bản tướng, nhất định là có chuyện muốn nói, hôm nay bản tướng cho người cơ hội, nói đi.” Độc Cô Diễm đối với lai lịch Thu Hồng, đã sớm do thám được bảy tám phần, chủ nhân sau lưng Thu Hồng chắc chắn là Hắc Diệu.

Lần này Thu Hồng xuất hiện, không cần suy nghĩ cũng biết là Hắc Diệu phái ả tới, chỉ e là cố ý kiểm chuyện về quan hệ giữa mình cùng với Chung Ly Tuyết. Hừ, Hắc Diệu, người cho Độc Cô Diễm ta quá đơn giản, đây sẽ là sai lầm cả đời của người.

Thu Hồng khẽ mỉm cười, cực lực che giấu nói: “Độc Cô Diễm, thê tử của người đang ở hoàng cung, Vô Trần điện.”

Thu Hồng nói xong, càng thêm đắc ý cười lạnh, trong lòng chắc chắn, Độc Cô Diễm nghe xong lời này của nàng nhất định sẽ kích động tức giận nhảy dựng lên, nhưng trên thực tế phản ứng của Độc Cô Diễm, lại làm cho nụ cười lạnh của Thu Hồng cứng lại.

Độc Cô Diễm nghe xong lời nói của Thu Hồng, chẳng qua là lãnh đạm liếc nàng một cái, không mấy đau khổ nói: “Thu Hồng, trở về nói cho chủ tử người, màn kịch giữa chúng ta, giờ mới bắt đầu thôi.”

Cả người Thu Hồng ngu lại. Đây, đây, đây, đây là tình huống gì? Sao Độc Cô Diễm có thể bình tĩnh như vậy, thê tử của hần không phải là bị hoàng đế kia cướp đi rồi sao, sau khi hần biết không phải sẽ tức giận như sấm nổ sao? Sao lại bình tĩnh như vậy?

Độc Cô Diễm nhìn bộ dáng ngu si của Thu Hồng, không khỏi lạnh lùng cau mày. “Cho người ba giây, lập tức biến đi cho bản tướng, nếu không đừng trách bản tướng ra tay.”

Thanh âm chấn động lạnh như băng, khiến Thu Hồng đang từ ngu si lập tức hồi hồn, nàng cắn răng một cái, hần hần trừng Độc Cô Diễm, sau đó tung người rời đi phủ tướng quân.

Sau khi Thu Hồng rời đi, Độc Cô Diễm hướng về một góc trong bóng tối phát tay ra dấu, một mặt bóng đen nhận được tín hiệu xông ra ngoài, đuổi theo Thu Hồng.

Nhìn hai mặt bóng đáng biến mất trong bóng đêm, Độc Cô Diễm lạnh như băng nói. “Hắc Diệu, Độc Cô Diễm ta cũng không phải là người vô dụng mặc cho người đùa bỡn đâu, chọc phải ta, người một chút cũng đòi không được tiện nghi.”

Bên trong hoàng cung, Hường Tiểu Văn đang bị cung nhân đưa đến hành cung của Chung Ly Tuyết, lúc đi ngang qua hậu cung của các phi tần, hai tròng mắt Hường Tiểu Văn sáng lên, thừa dịp không ai lưu ý, nàng len lén từ phía dưới cổ kiệu chui ra ngoài, vì là đêm tối, nên cũng không có đưa tới chú ý của những người khác.

Hường Tiểu Văn nhìn đến đội ngũ dần dần đi xa, mới vỗ tay phát ra tiếng, xoay người định chạy tới cửa cung, nhưng lại bị một đạo thanh âm kiều diễm hét lên.

“Đứng lại, nô tài từ đâu tới, lại không hiểu chuyện như vậy.”

Nô tài? Là đang nói nàng sao?

Hường Tiểu Văn ngây ngốc, xoay người lại nhìn về phía nữ nhân vừa nói chuyện. Chỉ thấy nữ nhân kia mặc áo đỏ rạng ngời, mặt lạnh diễm (đẹp lạnh) rất xinh đẹp, giờ phút này cả gương mặt, đang không nhúc nhích nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn.

Thấy Hường Tiểu Văn tùy ý quan sát mình, nữ nhân áo đỏ rất không vui mừng nhíu chân mày. Bên cạnh nàng ấy còn có một cung nữ lớn tuổi, bởi vì giữa các nàng còn cách một gốc cây hoa thụ, Hường Tiểu Văn nhìn thấy hai người rất rõ ràng, nhưng hai người kia lại không thấy rõ mặt của Hường Tiểu Văn.

“Nô tài lớn mật, nhìn thấy Mộng phi nương nương còn không quỳ xuống hành lễ.” Lão cung nữ lạnh giọng quát lên.

Mộng phi? . Thì ra là nữ nhân của Chung Ly Tuyết, hoàn hảo có cây này cản trở, chỉ cần giả trang thành nô tài, cũng sẽ không bị phát hiện.

Lập tức, Hường Tiểu Văn giả trang thành một cung nữ vâng vâng dạ dạ, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Nô tỳ tham kiến Mộng phi nương nương, Mộng phi nương nương thiên thu vạn kiếp, xinh đẹp vô song.”

Mộng phi kia vốn vẫn còn nhíu lông mày, nghe Hường Tiểu Văn vỗ mông ngựa như vậy, lấy làm vừa lòng, tâm tình thật tốt che miệng nở nụ cười. “Nô tài ở cung nào, cái miệng nhỏ nhắn rất thú vị.”

Ta khinh, người mới thú vị đó, cho người một câu nịnh bợ đã vui vẻ thành như vậy, thật không biết nói người đầu óc ngu si, hay là nói người ý nghĩ đơn thuần.

Lão cung nữ thấy Hường Tiểu Văn không lên tiếng, không khỏi quát nói: “Nô tài lớn mật, Mộng phi nương nương đang hỏi người đó, còn không mau trả lời.”

“Mộng, Mộng phi nương nương... Người cũng rất thú vị.”

Mộng phi nương nương đưa tay vẫy lui lão cung nữ. “Quế ma ma, tiểu nha đầu này rất thú vị, đừng dọa nàng ta.”

“Dạ, chủ tử.” Lão cung nữ rất cung kính đối với Mộng phi, nhưng khi nhìn đến Hường Tiểu Văn ánh mắt không chút nào nhu hòa, ngược lại càng thêm sắc bén.

“Người là người của cung nào?” Mộng phi hỏi Hường Tiểu Văn.

Mộng phi này sao hỏi ta như vậy, chẳng lẽ nàng ấy muốn đưa ta về? Nếu như vậy, nàng sẽ chế ra một cung mới.

“Hồi Mộng phi nương nương, nô tỳ là người từ Tử cung (tử cung của phụ nữ =))) ra ngoài.” Thật ra thì nàng không có nói láo, nàng đúng là từ tử cung ra ngoài, trên đời này, có ai không phải là từ trong tử cung ra ngoài, đúng không.

“Tử cung? Người là người của Tử cung?” Mộng phi vừa nghe đến hai chữ Tử cung, gương mặt thể nhưng trở nên cuồng nhiệt, mặc dù nàng ấy cực lực che giấu, nhưng Hường Tiểu Văn rất rõ ràng thấy cuồng nhiệt trong đáy mắt nàng ấy.

, đừng nói cho nàng biết, Ngân Nguyệt hoàng cung, thật sự có một tòa cung điện gọi là Tử cung nha?

“Hồi nương nương, đúng vậy, nô tỳ đúng là người ở Tử cung ra ngoài.”

Mộng phi vừa nghe, cuồng nhiệt trên mặt căn bản là hoàn toàn lộ ra, một chút cũng không có ý che giấu. “Quế ma ma, bà có nghe không, nàng ta là từ Tử cung ra ngoài, nhất định có biện pháp để cho hoàng thượng qua đêm ở Mộng cung của ta.”

Quế ma ma sắc bén cũng thay đổi 180°, ánh mắt đối với Hường Tiểu Văn từ sắc bén trực tiếp biến thành ôn nhu sùng kính. “Nương nương một lòng thành tâm, ngay cả trời cao cũng cảm động, nên phải người của Tử cung tới cứu nương nương, nương nương, lần này nhất định có thể khiến cho hoàng thượng hồi tâm chuyển ý, nương nương nhất định có thể lại được sủng ái nữa.”

Hường Tiểu Văn nhìn mặt kích động của chủ tớ hai người, giống như là bị sấm đánh trúng, trợn tròn mắt.

Mẹ nó, thì ra trong hoàng cung này, thật sự có cung điện tên là Tử cung, mà địa vị lại khá cao. Tử cung à Tử cung, chủ nhân đặt tên này, không phải là quá biến thái sao, thật là quá lợi hại, người nói làm sao lại có thể nghĩ ra được hai chữ tuyệt vậy chứ.

141. Chương 141: Tại Sao Giành Nam Nhân Của Ta

Mộng phi vẽ mặt kích động nhào tới, hai tay nắm chặt tay Hường Tiểu Văn, bộ dáng dùng sức kia thật giống như người chết đi trong biển rộng bắt được tấm gỗ cứu mạng, nắm đến thân thể nhỏ của Hường Tiểu Văn cũng hơi hơi run rẩy.

“Cái đó, Mộng phi nương nương, có chuyện gì từ từ nói, đừng kích động, ngàn vạn đừng kích động.” Kích động nữa, tay của nàng có thể sẽ rớt ra luôn, nữ nhân cổ đại này, sao cả chút định lực cũng không có vậy.

Quế ma ma cũng chạy tới, vịn Mộng phi lại. “Cổ nương ở Tử cung, xem Mộng phi nương nương chúng ta thành ý như thế, xin người nhất định phải giúp chúng ta.”

Ta nói vị lão ma ma này, tốc độ thay đổi sắc mặt của bà cũng quá nhanh đi, mới vừa rồi còn gọi nô tài, nô tài không ngừng, sao đảo mắt đã đổi thành xưng hô tôn kính rồi.

“Lão... cố, vị tỷ tỷ này người hình như hiểu lầm rồi, nô tì còn có chuyện, không giúp được các vị.” Hường Tiểu Văn vừa thật nhanh kéo lại cánh tay bị Mộng phi siết chặt ra, vừa ngược lại nói.

Mộng phi nghe xong mặt tái nhợt, sau đó lui về phía sau một bước, hai tròng mắt nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn thật chặt.

Trời ạ, làm gì dùng loại ánh mắt này nhìn chằm chằm nàng? Mộng phi này không phải là thấy mình không chịu giúp nàng ấy, muốn giết người diệt khẩu đó chứ? Mộng phi nương nương à, người phải mình xét nha, không phải là ta không muốn giúp người, thật sự là không thể ra sức.

Mộng phi nghiêng răng nghiêng lợi, cánh môi cũng sắp cắn ra máu rồi, ánh mắt nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn càng ngày càng hung ác.

Da đầu Hường Tiểu Văn tê dại, chẳng lẽ tới nay nàng thật vất vả mới từ Vô Trần điện trốn ra được, giờ lại bị Mộng phi này xử đẹp? Trời ạ, đừng ngược đãi người thế chứ, đây quả thực là gặp gỡ tàn nhẫn nhất của nhân gian.

Hai tròng mắt Mộng phi chột lóe, nghiêng lợi kiên định nói: “Quế ma ma, lên cho ta.”

“Dạ, nương nương.”

Nhìn gương mặt bất cứ giá nào của một chủ một tớ trước mắt, Hường Tiểu Văn hoàn toàn sợ hãi, cố giả bộ trấn định, run rẩy nói: “Người, các người muốn làm gì?”

Vậy mà, tất cả xảy ra kế tiếp, khiến Hường Tiểu Văn đang sợ kinh ngạc lại...

“Phịch ——”

Mộng phi và Quế ma ma cùng nhau quỳ gối trước mặt Hường Tiểu Văn.

, ta nói sao hai chủ tớ các người có thể biến thái như vậy, người lạy trực tiếp một chút không được sao, trước đó còn bày ra nhiều hành động quái lạ như vậy, hại ta còn tưởng hai người muốn giết ta diệt khẩu, thật là đáng ghét.

Mộng phi buồn bã nói: “Cô nương, van người nhất định phải giúp Bồn cung, chỉ cần người có thể ra tay, Bồn cung có thể đáp ứng bất kỳ điều kiện gì của người.”

Bất kỳ điều kiện gì? Nghe bốn chữ đó, Hường Tiểu Văn rất hứng thú, nếu có Mộng phi này giúp một tay, có lẽ việc chạy ra khỏi hoàng cung này không phải là không thể.

Mộng phi nhìn Hường Tiểu Văn thật lâu không thấy lên tiếng, nàng ấy cho là Hường Tiểu Văn đang cự tuyệt, trên mặt tái đi, tuyệt vọng lắm bầm nói: “Không có tình yêu của chàng, ta sống trên đời này còn có nghĩa gì, nếu ta phải sống tạm nhìn chàng ân ái cùng với nữ nhân khác, vậy không bằng ta đi tìm chết còn hơn.”

Nói xong, nàng ấy thế nhưng hướng về cái cây trước mắt dùng sức đập đầu vào

Quế ma ma kịp thời ngăn trở nàng ấy. “Nương nương, người không thể làm chuyện dại dột, người đi rồi, nô tỳ làm sao bây giờ? Nương nương...”

Hường Tiểu Văn nhìn chủ tớ hai người ôm nhau khóc, cảm thấy có phải hơi quá không?

Có chút ngưng ngừng phần nộ nói: “Mộng phi nương nương người đừng kích động, ta đâu có nói không giúp người, nhưng người phải để ta suy nghĩ rõ ràng mới được.”

Mộng phi vừa nghe, mỉm cười đi đến. “Cô nương, người thật đáp ứng ta sao?”

“Ừ.” Hường Tiểu Văn cười gật đầu, sau đó liếc Quế ma ma bên cạnh một cái, hỏi: “Về người của Tử cung, các người biết được bao nhiêu?” Trước khi giúp họ, nàng nhất định phải dò la thật tốt nội tình đối phương mới được, tránh cho đến lúc đó bại lộ bí mật, chuyện kia liền hỏng.

Quế ma ma sững sốt, hiển nhiên không ngờ tới Hường Tiểu Văn hỏi như thế, thật lâu bà mới mềm giọng nói: “Hồi cô nương, Tử cung tại ở phía xa giang hồ, gần chốn thiên nhai, bọn ta dù sao cũng là sống ở nơi thâm cung, làm sao biết được người của Tử cung, hôm nay gặp được cô nương, quả thật nô tỳ là nhờ phúc khí của nương nương thôi.”

Ngất, nói nửa ngày, thì ra Tử cung này không phải ở trong hoàng cung, nghe được vậy nàng liền yên tâm rất nhiều. Quế ma ma nói như vậy, Tử cung này rất ư thần bí, nếu họ muốn tra rõ Tử cung có người như nàng không, vậy nhất định rất khó rồi.

Bản khoản của Hường Tiểu Văn được loại bỏ, nàng cười bí hiểm với Mộng phi, nói: “Nương nương người đã bao lâu không được hoàng thượng sủng ái rồi?” Trong lòng, nàng cực độ khi dễ Chung Ly Tuyết, mẹ nó, vợ lớn vợ nhỏ cũng một đồng rồi, lại vẫn không buông tha nàng, đồ ngựa đực trời đánh, tiểu nhân đê tiện, xem ta làm sao hại chết người.

Mộng phi có chút ngưng ngừng trả lời: “Hoàng thượng đã ba tháng rồi chưa tới Triều Mộng diện của Bồn cung, cô nương, người nhất định phải nghĩ biện pháp để cho hoàng thượng sủng ái Bồn cung lần nữa, van cầu cô nương.”

“Yên tâm, có Đông Phương Bất Bại ta ở đây, tuyệt đối sẽ không thất bại.” Hường Tiểu Văn nháy mắt với Mộng phi, bất quá bởi vì nàng đứng phía sau bóng cây, nên không nhìn ra mặt của nàng lúc này, nháy mắt của nàng Mộng phi tự nhiên cũng không thấy được.

“Đông Phương Bất Bại? Cô nương ngài chính là Đông Phương Bất Bại?” Hai tay Mộng phi đè lại tim, vui mừng vạn phần hét âm lên.

, gọi Đông Phương Bất Bại có thể khiến người kích động như thế sao? Chẳng lẽ người biết lai lịch của Đông Phương Bất Bại hay sao? Chẳng lẽ người cũng là một hủ nữ hay?

Quế ma ma nhìn thấu chỗ nghi ngờ của Hường Tiểu Văn, về mặt bà sùng bái giải thích cho Hường Tiểu Văn: “Bất Bại tiền bối, ngài có thể còn chưa biết danh tiếng của mình bất tri bất giác đã truyền khắp cả

Ngân Nguyệt vương triều rồi, đặc biệt là mỹ nam dưới ngòi bút của ngài, đều được các tiểu nữ tử trong thâm cung như chúng ta thích nhất.” Quế ma ma vừa nói, đôi mắt vừa tràn đầy ảo tưởng lóe ra.

Nhìn Quế ma ma một đồng tuổi còn có bộ dạng hoa si như thế, Hường Tiểu Văn không khỏi chà xát da gà nổi lên hai tay.

Bất quá trong bụng cũng nghi ngờ, nàng chưa từng để lộ sách vẽ mỹ nam ra ngoài, bọn họ làm sao biết? Chẳng lẽ... Bản hủ nữ thiên hạ của nàng bị Độc Cô Sương làm lộ ra rồi?

Càng nghĩ, càng cảm thấy đúng.

Mộng phi cũng chen miệng vào nói: “Mỹ nam tử cô nương vẽ ra đúng là cực phẩm trong nhân gian, bất quá so với hoàng thượng của ta, còn kém một chút.”

Ác, người ít ghê tởm đi, Chung Ly Tuyết đó còn chưa sánh qua Độc Cô Diễm nhà ta đâu.

Trong lòng khi dễ một phen, Hường Tiểu Văn chen vào mở đề hỏi: “Đúng rồi Mộng phi nương nương, hiện giờ đã trễ thế này, sao người còn xuất hiện ở chỗ này?”

Mộng phi vừa nghe, oán niệm vô cùng nín khấn tay. “Hừ, còn không phải là do tiện nhân mới tới Vô Trần điện đó sao, nàng ta vừa đến, hoàng thượng thế nhưng cung nào cũng không đi, nghe nói đáng dấp tiện nhân kia đẹp như thiên tiên hạ phàm, hiện tại ta vốn là muốn qua đó một chút xem xem nàng ta có phải thật đẹp như vậy hay không, ta cũng muốn thăm dò lai lịch của nàng ta, nếu là người thông minh, vậy bỏ qua cho nàng ta, nếu nàng ta chỉ là nhân vật thấp hèn, ta liền đùa chết nàng ta, haiz, không nghĩ tới đi một chuyến đến Vô Trần điện, tiện nhân kia lại được thánh chỉ đi hành cung của hoàng thượng rồi, làm sao có thể, tiện nhân kia tại sao, tại sao có thể lấy được tất cả lực chú ý của hoàng thượng như thế, tại sao đoạt hoàng thượng của ta, tại sao...”

142. Chương 142: An Đức Tây Diên

Mặt Hường Tiểu Văn co quắp, biết mình trong lúc vô tình đã bị biến thành tình địch của Mộng phi rồi, tội lỗi, thật là tội lỗi.

Lập tức, nàng phần nộ nói: “Mộng phi nương nương, các vị có thể hiểu lầm cái gì hay không, cô nương ở Vô Trần điện, cùng hoàng thượng là trong sạch mà.” Trời đất chứng giám, nàng cùng hoàng đế chết tiết thật sự là trong sạch, hoàn toàn là vô tội.

“Trong sạch? Trong sạch mà lại dời đến chỗ ở trong hành cung của hoàng thượng, còn đêm hôm khuya khoắt kinh động đến hoàng thượng, để cho người của hoàng thượng hộ tống, ta nghĩ tiện nhân này bản lãnh rất lớn, hừ, ngày nào đó nếu để ta gặp nàng ta, nhất định sẽ hung hăng xử đẹp nàng ta.” Mộng phi vừa nhắc tới nữ nhân chưa từng thấy qua ở Vô Trần điện, nói chuyện cũng bắt đầu kích động.

Hường Tiểu Văn nghe gương mặt cũng trở nên bất đắc dĩ, Mộng phi à, người bây giờ nói đến người nào đó, mà cái người nào đó đó chính là ta.

Hường Tiểu Văn vừa muốn nói gì, lại bị Mộng phi giành trước hùng hùng hổ hổ nói: “Nếu để cho ta thấy nàng ta, ta nhất định sẽ lột da nàng ta ra.”

Không ai thấy, thân thể Hường Tiểu Văn đột nhiên run rẩy.

“Không, lột da nàng ta còn là tiện nghi cho nàng ta quá, ta muốn phá hủy gương mặt của nàng ta, xem nàng ta lấy cái gì câu dẫn hoàng thượng đây.”

Uy, ta nói Mộng phi, Hường Tiểu Văn ta không có thù oán với ngươi, không cần phải ác như vậy chứ.

“Đối với tiện nhân này nhất định phải tàn nhẫn, không tàn nhẫn nàng ta sẽ cho là hậu cung này không ai bằng mình.” Mộng phi liếc thấy sắc mặt Hường Tiểu Văn quá dị liền giải thích.

“Đúng vậy, nhất định phải nhanh gọn, chính xác, ngoan độc, nhưng mà Mộng phi nương nương, người không cảm thấy làm như vậy rất tầm thường sao?” Hường Tiểu Văn không nhịn được lên tiếng, Mộng phi nói như vậy, nàng ấy sẽ làm thật cho xem, không thể để mặc nàng ấy được.

“Rất tầm thường?” Mộng phi không hiểu ngẩng đầu nhìn Hướng Tiểu Văn lơ mơ không rõ mặt.

Hướng Tiểu Văn giả vờ vươn tay khoác lên trên vai Mộng phi, làm như rất thân thiết. “Rất tầm thường, chúng ta sẽ hưởng hoàng thượng yêu cầu, không cho phép hoàng thượng sờ đến những nữ nhân kia, understand?”

Mộng phi không giải thích được ngẩng đầu. “An Đức Tây diên? Đông Phương cao nhân, đó là ai?”

, Hướng Tiểu Văn giờ mới phát hiện ra mình nói từ tiếng Anh.

“Hắc hắc. Đó là một nữ nhân bị nam nhân vứt bỏ mà thôi, nàng ta vốn được gọi là An Đức Tây, sau khi bị nam nhân vứt bỏ thì bị diên, cho nên mọi người đều gọi nàng ta là An Đức Tây diên.” Hướng Tiểu Văn nói bừa.

Gương mặt Mộng phi đồng tình, yếu ớt nói: “Vị nữ tử này rất si tình, nàng ấy cũng thật đáng thương.”

Đáng thương chứ? Ha ha, Mộng phi người liên tận tình tưởng tượng đi, chỉ cần nghĩ đến nữ nhân kia thật đáng thương, người lại càng phối hợp với ta.

“Rất đáng thương có đúng hay không? Cho nên Mộng phi nương nương, người ngàn vạn lần đừng học nàng ta.” Hướng Tiểu Văn bắt đầu phát huy công phu miệng lưỡi của nàng.

“A? Bỏn cung sẽ không bắt chước nàng ấy, Bỏn cung cũng tuyệt đối sẽ không để cho hoàng thượng vứt bỏ Bỏn cung.” Mộng phi nhìn Hướng Tiểu Văn, trả lời rất kiên định.

“Mộng phi nương nương nói như vậy là ta an tâm rồi. Người không biết đâu, khi An Đức Tây diên đó có hậu quả rất đáng sợ, nàng ta rất yêu rất yêu nam nhân đó, nhưng nam nhân của nàng ta cưới đến mười nữ nhân, kể từ sau khi cưới những nữ nhân này về, nam nhân của nàng ta không còn để ý đến nàng ta nữa, An Đức Tây diên trong cơn tức giận, bắt đầu trả thù, người biết nàng ta làm thế nào không?”

Mộng phi lắc đầu. “Đối phó thế nào với nữ nhân kia, Đông Phương cao nhân nói mau.”

Hướng Tiểu Văn vỗ đùi, hất mặt nói: “Hừ, nàng ta nghĩ ra một loại đại hình gọi là ‘Mãn Thanh thập đại tàn khốc’ đi đối phó mấy nữ nhân kia. Da nữ nhân thứ nhất rất đẹp, An Đức Tây diên liền dùng hình pháp lột da để giết nàng ta. Bắt đầu từ xương sống hạ đao, một đao đem phần da lưng chia làm hai nửa, từ từ dùng đao tách da cùng bắp thịt ra, giống như con dơi giương cánh. Người bị tróc như vậy phải chờ tới hơn một ngày mới có thể tắt thở, làn da đẹp của nữ nhân bị An Đức Tây diên lột ra sau bảy ngày mới chết, nghe nói sau khi chết, trong cung xuất hiện giọng nói của nữ nhân đó làm cho người ta rợn cả tóc gáy.” Nói tới chỗ này, Hướng Tiểu Văn dừng lại, ánh mắt quét về phía Quế ma ma cùng Mộng phi, hai người này đã sớm bị dọa cho sợ đến ôm nhau, toàn thân cũng bắt đầu run rẩy.

Mộng phi nuốt nước miếng một cái, xoa xoa da của mình. “Đông Phương cao nhân, nàng ấy giết nữ nhân kia, không bị người ta phát hiện sao?”

Hướng Tiểu Văn nhàn nhạt liếc nàng một cái, bình tĩnh nói: “Phát hiện? Làm sao phát hiện? Nữ nhân đó nói cũng giống như lời Mộng phi nương nương vừa rồi đó, đùa giỡn chủ nhân Vô Trần điện, tuyệt đối sẽ không có người biết.”

Mộng phi vừa nghe, sắc mặt tái nhợt trắng bệch, cắn răng không nói nữa.

Hướng Tiểu Văn tà ác liếc Mộng phi một cái, phát hiện nàng ấy cũng chưa buông tha ý niệm hại mình, vì vậy nàng quyết định một hơi đem toàn bộ thập đại tàn khốc hình nói ra, dọa nàng ấy một chút, để nàng ấy hoàn toàn bỏ đi ý niệm hại mình.

“Mộng phi nương nương, còn có lợi hại hơn đây, người nghe đi, An Đức Tây diên giết nữ nhân đó xong, lại nhìn thấy một nữ nhân khác có cái eo rất nhỏ thì nàng ta thấy rất không thoải mái, vì vậy, nàng ta lại muốn dùng hình pháp chém eo. Danh như ý nghĩa, chính là người hành hình dùng búa nặng nhắm vào eo của người kia chém làm hai khúc. Bởi vì chém eo là đem toàn bộ phần phía dưới của người cắt ra, mà các bộ phận quan trọng chủ yếu của con người đều nằm ở phía trên, vì vậy phạm nhân sẽ không lập tức chết ngay, sau khi chém còn có thể tỉnh táo, qua được một lúc mới tắt thở, rất thê thảm.”

Mộng phi nghe xong, theo bản năng sờ sờ hông của mình. Hướng Tiểu Văn nhìn thấy, eo Mộng phi kia thon nhỏ, đang sợ hãi co quắp.

Hai mắt Hường Tiểu Văn nhìn chăm chăm Mộng phi, nói tiếp: “Lại qua mấy ngày, An Đức Tây điên nhìn chân một nữ nhân khác lại rất không thoải mái, chân nữ nhân kia vừa trắng vừa thẳng lại vừa dài, vì vậy, nàng ta nghĩ đến chỉ hình ngũ xa phanh thây, chính là ngũ mã phanh thây, đôi chân đẹp của nữ nhân kia, bị ngựa kéo ra một đoạn, khắp nơi toàn là máu tanh.”

Chân Mộng phi, bắt đầu run rẩy, đứng không yên, nàng thiếu chút nữa ngã xuống, cũng may Hường Tiểu Văn kịp thời đỡ nàng ấy.

“Mộng phi nương nương cẩn thận, đứng rồi, An Đức Tây điên đó sau nửa năm, lại nhìn thấy một nữ nhân không vừa mắt, nữ nhân này rất giống Mộng phi nương nương, người biết An Đức Tây điên đó đối phó nàng ấy thế nào không?”

Mộng phi khó khăn nuốt nước miếng một cái. “Đối phó... Thế nào?”

Hường Tiểu Văn cười một tiếng. “Hắc hắc, Lăng Trì. Hai người cầm đao, hướng về phía nữ nhân kia vèo vèo cắt hơn một ngàn đao, xẻo thành ngàn miếng thịt lớn nhỏ giống nhau, thả vào trong chậu nổi lên. Ai, nữ nhân này mạng cũng dài, ước chừng cắt ba nghìn ba trăm ba mươi ba đao mới chết, người không biết đâu, tổng cộng cắt bảy ngày, mỗi một ngày nữ nhân này nhìn thịt từ trên người mình bị cắt lìa, sau đó từng ngụm từng ngụm ăn thịt kho, ách, đáng ghê, thật là tàn nhẫn, thật là không có tính người.”

Mộng phi nghe xong, nằm trên mặt đất nôn không ngừng. Quế ma bên người nàng ấy cũng không tốt hơn chỗ nào, nôn đến mức ruột gan cũng thiếu chút nữa nôn ra luôn.

Hường Tiểu Văn cũng cảm thấy ghê tởm, dạ dày sôi trào, nàng âm thầm quyết định, sau này không ăn thịt kho nữa.

“Mộng phi nương nương, người đừng vội nôn, đoạn sau này còn ghê hơn, người nôn xong chưa, nôn xong rồi ta nói tiếp.”

143. Chương 143: Muốn Chết Chết Xa Một Chút

“A...” Mộng phi ôm ngực, liều mạng lắc đầu. “Đông Phương cao nhân, không cần, đủ rồi, cái này đủ rồi, ta hiểu ý của ngài rồi, sau này ngày nào còn có Mộng phi ta, liền tuyệt đối không cho phép thâm cung này có chuyện như vậy xảy ra, Mộng phi ta mới vừa rồi cũng tính toán hung hăng dạy dỗ nữ nhân Vô Trần điện kia, bây giờ nghe Đông Phương cao nhân nói, Bồn cung mới phát hiện sao mình lại có thể có ý tưởng đáng sợ này, như thế ta cùng An Đức Tây điên đó không phải là một dạng biến thái sao?”

Hường Tiểu Văn hướng về phía Mộng phi ngưỡng ngừng cười một tiếng. “Mộng phi nương nương quả nhiên là thông minh, nói đơn giản người liền hiểu, không sai, An Đức Tây điên rất biến thái, nàng ta giết những nữ nhân đó, chỉ mong sau này có thể đổi trở về tâm của nam nhân kia, lại không ngờ tới, người nam nhân kia khi biết được những chuyện nàng ta làm, nam nhân không chịu nổi An Đức Tây điên biến thái như vậy, hắn ta buông tha cho hết thảy, xuất gia làm hòa thượng, An Đức Tây điên không chịu nổi đã kích, cuối cùng điên điên khùng khùng. Ta kể chuyện xưa này, không phải là muốn hù dọa nương nương người, mà là muốn nói cho nương nương một sự thật, muốn nắm được tâm tư yêu mến của nam nhân, không phải là đi đối phó nữ nhân bên cạnh hắn, mà phải là đối phó với chính hắn, làm thế nào đối phó hắn đây, đương nhiên là làm cho hắn yêu thích, sau đó hành hạ hắn, mà không phải thuận theo hắn, đặc biệt là đối với chuồng, ách, nam nhân như hoàng thượng vậy, người nhất định phải dùng đến chiêu dù hắn muốn ngênh cũng phải chống lại để đối phó hắn.”

“Đông Phương cao nhân, xin ngài hãy chỉ điểm cho ta, ta nên làm thế nào?” Mộng phi đối với lời của Hường Tiểu Văn, rất tin tưởng không hề nghi ngờ.

Hường Tiểu Văn vuốt cằm ngưỡng ngừng cười một tiếng, nói: “Mộng phi nương nương, chuyện này dễ lắm, người nghe ta, nhất định không sai.” Hường Tiểu Văn tiến tới bên tai Mộng phi, hướng về phía nàng ấy nhỏ giọng nói kế hoạch của mình.

Mộng phi nghe xong, mặt mừng rỡ. “Cảm ơn Đông Phương cao nhân, Bồn cung lập tức đi thử, Quế ma ma, chúng ta đến chỗ hoàng thượng.”

“Ai ai ai, các người gấp cái gì, ta nói đây là ngày mai bắt đầu thực hành.”

Mộng phi cùng Quế ma ma ngừng lại, vỗ trán cười một tiếng. “A, xem ta đây quỳnh lên cái gì cũng quên hết, Đông Phương cao nhân, đêm đã khuya, ngài cùng Bốn cung đi Triều Mộng điện nghỉ ngơi đi, từ giờ về sau ngài cứ ở Triều Mộng điện của bốn cung, Bốn cung nhất định đem ngài hầu hạ đến thư thư phục phục.”

“Làm phiền nương nương.” Vì vậy, Hường Tiểu Văn liền quang minh chánh đại ở lại Triều Mộng điện của Mộng phi nương nương

Hành cung Chung Ly Tuyết, lúc này hẳn đang đứng ở trước bàn, tâm tình phức tạp chờ đợi Hường Tiểu Văn đến.

Cung nhân hộ tống lúc này đi vào, từng người một run run cúi đầu, hướng về phía Chung Ly Tuyết hành lễ. “Tham kiến hoàng thượng.”

Chung Ly Tuyết sắc mặt vui mừng, hướng về phía mọi người khoát tay. “Tất cả đứng lên đi, nàng đâu?”

“Chuyện này...” Mọi người chần chờ.

Chung Ly Tuyết nhìn mọi người vẻ mặt chần chờ, sắc mặt khê biến. “Thật là to gan, không cần nói nữa, lập tức chém đầu các người.”

Mọi người lần nữa run rẩy quỳ xuống. “Hoàng... hoàng thượng, tướng quân phu nhân quả thật không thấy.”

“Hỗn trưởng.” Chung Ly Tuyết hung hăng đứng lên, giơ chân lên đá một cước vào người nói chuyện kia, người kia lăn một vòng trên mặt đất, phun ra một búng máu.

Chung Ly Tuyết cũng không thèm nhìn hắn một cái, ngoan lệ nói: “Cái gì tướng quân phu nhân, nàng là hoàng hậu tương lai của trăm đó, một đám vô dụng, ngay cả một người cũng không trông giữ cho tốt, giữ lại có ích lợi gì, người đâu, đem bọn thùng cơm này kéo ra ngoài cho trăm, giết không tha.”

“Dạ, hoàng thượng.”

“Hoàng thượng, tha mạng, tha mạng...”

Mười mấy vị thị vệ cao thủ tiến lên, đem hơn mười người giãy giụa kia kéo xuống.

Sau khi tất cả an tĩnh lại, Chung Ly Tuyết âm lãnh lên tiếng: “Thiên Địa Huyền Hoàng, các người đem cả hoàng cung này lật lên cho trăm, trăm cũng không tin, nàng có thể chạy thoát được hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm.”

Bốn người áo đen bay xuống, hướng về phía Chung Ly Tuyết lĩnh mệnh gật đầu.

Chung Ly Tuyết nhìn bốn người áo đen rời đi, ánh mắt âm độc thoáng qua một đạo ánh sáng lạnh. Độc Cô Diễm, trăm nhất định phải mau sớm trừ đi cái gai trong mắt là người, chỉ cần người chết đi, Hường Tiểu Văn liền trở thành nữ nhân của Chung Ly Tuyết ta.

Hoa Trữ điện, tấm điện của Tam công chúa Chung Ly Yến.

Tại chánh điện trên ghế thái phi, Chung Ly Yến ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm người áo đen quỳ trên mặt đất. “Đã xảy ra chuyện gì?”

Người áo đen kia ngẩng đầu nhìn về Chung Ly Yến, ánh mắt khó nén lòng ái mộ. “Công chúa, thuộc hạ phụng lệnh của người đang chuẩn bị lên vào Vô Trần điện giết Hường Tiểu Văn kia, nhưng thuộc hạ vừa mới đi vào, phát hiện nơi đó đã sớm người không - nhà trống. Hường Tiểu Văn đã được người của hoàng thượng mang đến hành cung của ngài. Mặt khác, Vô Trần điện có một bức tường bị người nào đó có nội lực cao thâm phá hư, thuộc hạ đoán có thể cùng Độc Cô Diễm có liên quan.”

Chung Ly Yến nghe xong, kích động từ trên ghế thái phi nhảy xuống. “Cái gì, tiện nhân Hường Tiểu Văn được hoàng huynh điều đến hành cung của huynh ấy? Đáng chết hoàng huynh này, rốt cuộc muốn diễn trò gì, không phải là thật sự muốn cướp nữ nhân này đó chứ? Thường? Ha ha ha, nếu thực là như vậy, vậy càng hợp ý của bốn công chúa, đã thế ta liền giúp hoàng huynh một phen.”

Chung Ly Yến lảo bảo đi qua, ánh mắt nhìn chằm chằm người áo đen quỳ trên đất, duệ thanh nói: “Vượng Tài, người mới vừa nói Độc Cô Diễm đã tới Vô Trần điện?”

Người áo đen ngẩng đầu, ánh mắt có chút bị thương gât đầu. “Hồi công chúa, đúng vậy, thuộc hạ đoán Độc Cô Diễm có thể đã xông vào hoàng cung, tính toán mang đi Hường Tiểu Văn, không biết là nguyên nhân gì không thành công.” Nói xong, người áo đen ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Chung Ly Yến, không có một tia che giấu tình yêu điên cuồng của hắn.

Chung Ly Yến cương nghị ngẩng đầu, mở miệng đang định nói gì, lại liếc thấy vẻ mặt người áo đen như thế, sắc mặt của nàng không khỏi lạnh như băng thoảng qua hiểm ác, thanh âm lạnh như băng giống như lưỡi đao quát lạnh: “Vượng Tài, người thật đúng là hảo đại cẩu đảm, lại dám một vốn một lời cùng công chúa có ý nghĩ quá phận, người bất quá chỉ là con chó Bồn công chúa nuôi mà thôi, Bồn công chúa cao hứng thì cho người xương ăn, mất hứng thì liền giết chết người, người lấy tư cách gì mà ái mộ Bồn công chúa, với xuất thân dê tiện của người, đừng nói là ái mộ Bồn công chúa, cho dù xách giấy cho Bồn công chúa cũng không xứng đâu, nghe rõ chưa, lập tức cút ra ngoài cho Bồn công chúa, cút...”

Gương mặt người áo đen bị thống, hân thể nhưng không đứng dậy, ánh mắt vẫn ôn nhu xen lẫn bi thương, thở dài nhìn Chung Ly Yến. “Công chúa, thuộc hạ mặc dù thân phận không cao, nhưng thuộc hạ đối với công chúa là thật tâm, trên đời này không người nào có thể so với thuộc hạ yêu thương công chúa, thuộc hạ vì công chúa, chết cũng cam lòng.”

Chung Ly Yến vừa nghe, liền ha ha cười lên, ánh mắt liếc về hướng người áo đen tràn đầy giễu cợt cùng chán ghét. “Người đã vì ta có thể chết, vậy người, sao không đi chết đi, chết ngay đi.”

Người áo đen sắc mặt trắng nhợt, đau lòng nói: “Công chúa nếu muốn thuộc hạ chết, thuộc hạ tuyệt không từ chối, công chúa, ta tên Hắc Kỳ, không phải Vượng Tài, xin công chúa nhớ rõ tên của ta.” Người áo đen nói xong, thâm tình đưa mắt nhìn Tam công chúa một cái, sau đó rút ra phôi kiếm bên hông, hung hăng hướng tim đâm xuống.

Cột máu bay lên, một chút rơi xuống trên làn váy của Chung Ly Yến, nàng xem cũng không xem Hắc Kỳ thống khổ một cái, đưa chân một cước đem hắn đá văng ra, cắn răng hận hận quát lên: “Đáng chết chó điên, muốn chết cũng hãy chết xa một chút, người chẳng lẽ không biết thân thể Bồn công chúa cao quý, sao có thể để áo dê tiện của người dính vào, đáng ghét, thâm tình đang tốt đẹp cũng bị người làm hỏng mất, người đâu, đem con chó điên này kéo ra ngoài tìm địa phương vắng vẻ ném đi cho bồn công chúa.”

144. Chương 144: Tâm Hữu Linh Tê

Đêm khuya, Hường Tiểu Văn bởi vì nhớ Độc Cô Diễm, nhớ đến năm đứa trẻ kia, một chút buồn ngủ cũng không có, nàng không khỏi lật người xuống giường, khoác áo khoác, mở cửa đi ra ngoài.

Mới vừa rồi nàng và Mộng phi nói rất nhiều kế sách, lúc này người của cả Triều Mộng điện đều rất khách sáo với nàng, cho nên một đường đi ra Triều Mộng điện, cũng không ai dám cản nàng.

Hường Tiểu Văn vừa nhìn trăng, vừa mờ mịt đi không cần cứ, bất tri bất giác, nàng phát hiện mình đi tới một viện yên tĩnh, tòa cung điện này xem ra mặc dù cũ rách, nhưng từ kiến trúc cao lớn kia có thể nhìn ra được, cung điện này trước kia nhất định rất náo nhiệt, không biết nguyên nhân gì bị mai một trong thâm cung này.

Lòng của Hường Tiểu Văn vốn là có chút thần thờ, nhìn cảnh trí bị bỏ quên, tâm tình càng trở nên thương cảm.

Nàng ôm hai chân, ngồi một chỗ trên đá. Lảo bảo nói: “Độc Cô Diễm, bây giờ chàng đang làm gì? Có nhớ tới ta không?”

Cùng thời khắc này, bên trong phủ tướng quân Độc Cô Diễm cũng không buồn ngủ, hắn mặc áo trắng đứng trong sân Thanh Thủy cư, ánh mắt lẳng lặng nhìn trăng.

“Văn nhi, không biết bây giờ nàng đang làm gì? Có nhớ vì phu không?”

Bên trong hoàng cung, Hường Tiểu Văn hắt hơi một cái.

Nàng chà chà lỗ mũi, trên mặt có biểu tình đau khổ. “Độc Cô Diễm, có phải chàng đang gọi ta không?” Không biết vì sao, lúc này nhìn trăng sáng, nàng lại cảm thấy trong lòng ấm áp, giống như xuyên thấu qua trăng sáng này, nàng nhìn thấy ánh mắt thâm tình của Độc Cô Diễm.

Bên trong phủ tướng quân, Độc Cô Diễm lắc đầu cười một tiếng.

“Văn nhi nhất định sẽ nhớ tới ta, Văn nhi, ngay lúc này không biết nàng có phải cũng nhìn trăng tưởng niệm hay không.” Độc Cô Diễm khẽ cúi đầu, một lát sau nâng lên, đó là ánh sáng lạnh kiên định. “Văn nhi nàng yên tâm, vì phu ta rất nhanh sẽ cứu nàng ra.”

Bên trong hoàng cung Hường Tiểu Văn nhìn trăng sáng giương môi cười một tiếng, hai tròng mắt lấp lánh sáng sáng, ngôi sao đẹp mắt cũng đều thua sắc. “Độc Cô Diễm, ta nhất định sẽ rời khỏi hoàng cung này, sau đó, ta sẽ không còn là Hường Tiểu Văn cái gì cũng không biết, ta muốn lấy thân phận một cao thủ, đi tới bên cạnh chàng, kề vai chiến đấu với chàng.”

Một đêm này, hai người cũng không biết, giữa hai người thật không ngờ tâm ý tương thông.

Hồi lâu sau, Độc Cô Diễm rời đi Thanh Thủy cư. Mà tại hoàng cung phía xa, Hường Tiểu Văn cũng đứng lên, tính toán về Triều Mộng điện, vậy mà trong khoảnh khắc đứng lên, nàng nhìn thấy phía sau tảng đá lớn dường như có một bóng người.

Sẽ không có người nào nằm ở nơi đó mới phải, trừ phi... Người chết.

Vừa nghĩ tới người chết, khuôn mặt dưới ánh trăng của Hường Tiểu Văn cũng tái nhợt. Nàng chuyển bước, rất muốn nhanh chóng rời đi, nhưng quay đi lại quyết định mình không thể làm như vậy, nếu người nằm đó không chết, chẳng qua là bị thương, hoặc giả nàng có thể cứu hãn một mạng.

Nàng không thể bỏ mặc, đã gặp được rồi cũng không thể thấy chết mà không cứu! Đây không phải tác phong của Hường Tiểu Văn nàng.

Vì vậy, Hường Tiểu Văn lấy can đảm, chuyển bước nhỏ đi tới.

Bởi vì học tập quyền bí kíp kia, lúc này mặc dù Hường Tiểu Văn còn chưa có nội lực, nhưng thị lực của nàng đã tốt hơn trước nhiều lắm, dưới trăng lạnh, nàng rõ ràng thấy một nam nhân trẻ tuổi toàn thân đầy máu nằm đó.

“A di đà Phật, không cần sợ hãi, ta là đang cứu người, đúng, cứu người...” Hường Tiểu Văn vừa lẩm bẩm, vừa đánh bạo tiến đến bên cạnh nam nhân áo đen kia, run rẩy vươn tay dò hơi thở của nam nhân đó, phát hiện còn có hơi thở, Hường Tiểu Văn thở ra một hơi thật dài.

“May quá không có chết, tối nay người gặp được ta, coi như người mạng lớn.”

Ngày thứ hai, trong Triều Mộng điện.

“Đông Phương cao nhân, người áo đen kia thân phận không rõ, cũng không biết lai lịch, ở lại Triều Mộng điện của Bồn cung... Có phải không tốt lắm hay không? Ngộ nhớ hoàng thượng thấy nam nhân tuần mỹ này, hiểu lầm thì làm sao bây giờ?” Nàng ấy đối với hoàng thượng đúng là tâm không dờn, biển cạn đá mòn, tuyệt đối không thể để cho bất kỳ nam nhân nào phá hư hảo cảm của hoàng thượng đối với sự chung thủy của nàng ấy được.

Hường Tiểu Văn nhìn mặt Mộng phi sợ hãi, không khỏi vỗ ngực một cái nói: “Mộng phi nương nương người yên tâm, hãn sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ tình cảm của người và hoàng thượng đâu, đúng rồi, Mộng phi nương nương sao người vẫn còn ở đây, hoàng thượng cũng đã sớm hạ triều rồi, người mau đi hấp dẫn ngài ấy đi, đừng để muện kéo có phi tử khác đoạt tiên cơ.”

Mộng phi vừa nghe, như ở trong mộng mới tỉnh lại a một tiếng. “Đúng đúng đúng, lúc này hoàng thượng đã hạ triều rồi, ta phải lập tức lên đường.”

Sau khi Mộng phi rời đi, nam tử áo đen tuần mỹ trên giường cũng tỉnh.

Mở mắt ra, khi hãn nhìn tới Hường Tiểu Văn không khỏi sững sốt, lẩm bẩm nói: “Ta... Tại sao lại ở chỗ này?” Hãn không phải là đã chết sao, công chúa cho đến thời khắc hãn chết cũng thật chán ghét hãn.

Nghe tới ánh mắt của Chung Ly Yển và những lời nói ác độc kia, hai tròng mắt Hắc Kỳ lại đau đớn một hồi. “Người... Không sao chứ?” Người áo đen kia vừa tỉnh lại nhưng thần sắc xem ra rất thống khổ chán nản, chẳng lẽ hắn thất tình? Hay bị bạn bè bán đứng?

Người áo đen ngẩng đầu nhìn Hướng Tiểu Văn quan tâm mình, nội tâm có chút cảm động xa lạ. Nữ nhân này vốn là người hắn muốn giết, không nghĩ tới giờ đây nữ nhân này lại cứu hắn, còn có thể quan tâm hắn như vậy, trước không nói dung mạo đẹp hơn công chúa, nhưng chỉ với trái tim thiện lương kia, cũng mạnh hơn công chúa rất nhiều, khó trách Độc Cô Diễm chung tình một lòng với nàng như thế.

Thu lại tình cảm, Hắc Kỳ nhàn nhạt nói: “Tạ ơn cô nương, ta không sao.” Bất kể công chúa đối với hắn như thế nào, Hắc Kỳ hắn cũng sẽ không phản bội công chúa, biết rõ chính mình rất ngu, công chúa đã không thêm để ý chút nào, nhưng hắn không muốn nhìn thấy công chúa bị thương tổn, cho nên, hắn nhất định phải tìm cơ hội hạ thủ với Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn thấy người áo đen kia vừa tỉnh lại liền có dáng vẻ lạnh như băng chết đi, nàng không khỏi nhú mày. “Này, ta nói vị tiểu ca này, thất tình có gì đặc biệt hơn người, người phải dùng tới bộ dạng này bày ra dáng vẻ sao, còn nữa, nghe cung y nói vết thương kia của người là tự tử mà ra, ta nói người đó, đã lớn như vậy rồi, sao lại không biết thương tiếc thân thể của chính mình, nữ nhân kia hay là nam nhân kia đã từ bỏ người, người cũng có thể tìm người tốt hơn để tức chết nàng ta hay hắn ta, chết không thể giải quyết vấn đề đâu, người suy nghĩ chút đi, nếu người chết người nhà của người sẽ làm sao bây giờ, cụ ông làm sao có thể chịu được đả kích như vậy.”

Không có biện pháp, thấy một mỹ nam phí phạm bản thân mình, tinh thần trượng nghĩa của Hướng Tiểu Văn bị kích phát ra, đối với người này, nàng cảm thấy nhất định phải giảng đạo lý với hắn, tránh cho cứ về rồi lần sau lại tiếp tục phí phạm bản thân mình nữa.

Hắc Kỳ nghe lời Hướng Tiểu Văn nói, hai tròng mắt nhanh chóng mím cười, bất quá bị hắn che giấu, nhàn nhạt liếc qua Hướng Tiểu Văn nói: “Ta không có người thân, sống chết của ta không người nào quan tâm, cảm ơn người đã cứu ta, ân tình hôm nay, Hắc Kỳ ta xin ghi nhớ, cáo từ.”

Tay Hắc Kỳ che vết thương, kéo thân thể vẫn suy yếu đi xuống giường.

Hướng Tiểu Văn nóng nảy. “Này, ta nói người sao lại búống bình vậy hử, nơi này là hoàng cung, người cho rằng người mang thương thể như vậy còn có thể ra ngoài được sao?”

Hắc Kỳ không để ý đến Hướng Tiểu Văn, ôm vết thương không muốn sống vận dụng khinh công rời đi.

Vốn là hắn muốn thừa dịp lúc này không có ai giết chết Hướng Tiểu Văn, nhưng quan tâm dài dòng vừa rồi của Hướng Tiểu Văn đối với hắn, khiến hắn cảm thấy rất ảm áp, hắn không nhớ rõ chuyện trước kia, nhưng từ trên người của Hướng Tiểu Văn, hắn cảm thấy một cỗ ôn nhu như người thân, điều này làm cho hắn bỏ qua việc giết Hướng Tiểu Văn, hắn thật sự không xuống tay được.

145. Chương 145: So Với Đàn Ông Còn Đàn Ông Hơn

“Thật là một quái nhân vô cùng quái cường.” Hướng Tiểu Văn nhìn hướng Hắc Kỳ ly khai, lẩm bẩm một câu liền xoay người rời đi.

Lúc này nàng muốn tìm một nơi không có ai, yên lặng luyện công.

Chính là trước đó tại thiên viện phát hiện ra Hắc Kỳ là nơi không tệ, nàng quyết định đến đó luyện công.

Mới vừa ngồi trên tảng đá lớn không bao lâu, liền nghe đến thanh âm, tât tât tác tác nàng sững sờ mở mắt.

Sẽ không phải là chỗ này còn người bị thương nữa chứ.

Đang lúc nàng chuẩn bị nghiêng đầu, một bàn tay nặng nề vỗ vào trên vai của nàng, dọa cho nàng sợ đến mức nhảy trên tảng đá.

“Hắc hắc hắc, Hướng cô nương đừng sợ, là học phái Tạp Gia ta.” Thanh âm bén nhọn, âm nhu vang lên từ sau lưng Hướng Tiểu Văn.

Hướng Tiểu Văn chưa tỉnh hồn quay đầu lại, thấy rõ người tới lại là Kim công công.

Nàng hung hăng trợn mắt nhìn Kim công công một cái. “Kim công công, ông muốn chết phải không, có biết lúc tay ông vỗ vào bả vai của ta, ta chết bao nhiêu tế bào không.” Di, không đúng, Kim công công làm sao biết nàng ở chỗ này? Trời ạ, không tốt, Kim công công này là người của Chung Ly Tuyết, sẽ không phải là phụng mệnh muốn bắt nàng trở về chứ.

Hai tay khoanh trước ngực, mặt dữ tợn. “Lão già kia, không được bước tới, tới gần nữa ta sẽ không khách sáo với ông, nói cho ông biết nha, ta đã từng luyện qua Cửu Âm Bạch Cốt Trảo trong truyền thuyết đó, chính là phát nhẹ tay cũng khiến ông chết thảm, tâm can tỳ phế thận cũng sẽ bị đánh văng ra ngoài.”

Kim công công nghe nàng nói, ngửa đầu cười ha ha một tiếng. “Hướng cô nương, người thật thú vị.”

Ta khinh, ông mới thú vị đó. Không đi ư, không đi thì ta làm sao bây giờ.

Ngoài miệng cũng là ngượng ngùng cười khúc khích. “Hắc hắc hắc, ta cũng cảm thấy có chút thú vị.”

Kim công công nhìn nàng, hài lòng: “Không tệ, là hạng tốt.”

Cái gì tốt, ta nói hoạn quan ông đó, đừng có nhìn chằm chằm người khác như vậy nha.

“Kim công công, sắc trời không còn sớm, ta hình như cảm thấy hơi mệt, ta đi về ngủ trước.” Ông Kim công công quái dị này, nàng nên ít đến gần ông ta thì tốt hơn.

Trong nháy mắt lúc nàng đang xoay người Kim công công dùng một tay kéo lấy nàng. “Hướng cô nương, đừng nóng vội.”

Ông không vội nhưng ta gấp, ông lôi kéo ta làm gì. “Kim công công, sắc trời lúc này đã khuya lắm rồi, có chuyện gì mai hãy nói, ngày mai ta nhất định hàn huyên thật tốt với ông, như thế nào?” Nếu không buông ra, nàng không khách sáo nha.

“Học phái Tập Gia ngày mai không rảnh, phải hành động tối nay thôi.” Kim công công thu lại nụ cười, vẻ mặt thành thật nói. Không biết tại sao, thấy vẻ mặt Kim công công nghiêm túc, thậm chí có phần đặc ý. Hướng Tiểu Văn nhìn sâu xa, đối với Kim công công trước mắt, càng thêm mấy phần cổ kỳ.

Hai tròng mắt chuyển một cái, nàng ngượng ngùng cười khẽ. “Nếu Kim công công muốn tán gẫu, vậy chúng ta cứ cùng hàn huyên một chút đi.” Vừa nói xong mấy chữ kia, nàng thừa dịp Kim công công không chú ý trong nháy mắt, tay trái cực nhanh hướng đánh tới Kim công công một chưởng nàng mới vừa học được.

Một chưởng này mặc dù không sánh bằng Độc Cô Diễm, nhưng uy lực không thể coi nhẹ.

Mắt thấy chưởng kia sẽ đánh vào trên người Kim công công, nhưng mà trong chớp mắt, thân hình Kim công công cũng không nhúc nhích, một chưởng kia rơi vào trên người ông, giống như đánh vào một loại bông, phẳng phất không có một tia lực độ.

Nàng, miệng há hốc, lẩm bẩm nói: “Cần, Cần Khôn Đại Na Di!!!”

Kim công công đứng ở nơi này, dùng kiểu tay Lan Hoa Chỉ nặng nề dí trên trán nàng, nhúu mày không vui nói: “Cái gì na di, học phái Tập Gia đây là thiên hạ chí cao đạt tới tinh khiết nội lực thần công, gọi là Quỷ Hoa Bảo Điển.”

Phốc ——

Hướng Tiểu Văn hung hăng phun một ngụm nước miếng. Quỷ, Quỷ Hoa Bảo Điển? Chẳng lẽ Kim công công không phải là vào cung mới bị thiến, mà là do luyện loại Quỷ Hoa Bảo Điển này mới tự cung?

, đại thúc, ông thật có định lực.

Ôm thái độ vô cùng sùng kính, nàng xông đến bên Kim công công nói: “Kim công công, ông tuyệt đối là đàn ông, so với đàn ông còn là đàn ông hơn.” Tự cung đó, điều này cần bao nhiêu nghị lực cùng quyết tâm.

Kim công công nghe nàng khen ông như vậy, trên mặt kia nét cười cũng rộng đến mang tai, sống gần hết một đại niên kỷ rồi, người khen ông đâu chỉ ngàn vạn lần, nhưng cho tới bây giờ ông cũng chưa từng thấy

vui vẻ như hôm nay, đối với Hướng Tiểu Văn trước mắt, ông rất thích, nha đầu này, thật rất hợp khẩu vị với ông.

“Tiểu nha đầu người đó, cái miệng nhỏ này thật ngọt, học phái Tật Gia ta tuổi tác cũng có thể bằng được với gia gia người nha, đã vậy người kêu ta một tiếng Kim gia gia đi, tối nay học phái Tật Gia ta tới tìm người, là muốn dẫn người rời khỏi hoàng cung này, Hướng nha đầu, cùng Kim gia gia đi thôi”

Hướng Tiểu Văn hoàn toàn không có phản ứng kịp.

Đây là tình huống như thế nào? Kim công công muốn dẫn nàng rời khỏi hoàng cung, nàng, không có nghe lắm chứ?

“Ai, Kim công công, ông mới vừa nói gì, mới vừa rồi lỡ tai ta có chút không tốt, phiền ông nói lại một lần nữa.”

“Hướng nha đầu, người còn giả bộ ngu sao, nhưng mà Kim mỗ ta chính là thích bộ dạng giả ngu này của người, Hướng nha đầu, không gạt người đâu, học phái Tật Gia cũng không phải là thái giám chân chính, ta vào cung diễn vai thái giám, là bởi vì năm đó ta đánh cuộc cùng sư huynh Bạch Bàn Bàn của người bị thua, cho nên Kim gia gia ta liền bị Bàn Bàn sư huynh bắt tới hoàng cung, thế nên ta làm thái giám. Đúng rồi, Kim gia gia quên nói cho người biết, ta được người giang hồ gọi Thiên Diện Quan Âm, am hiểu nhất chính là Thuật Dịch Dung.”

“Cái gì? Ông là bằng hữu của Bạch Bàn Bàn sư huynh?” Hướng Tiểu Văn kêu lên. Thì ra Kim công công thật không phải là thái giám, nhưng mà diễn thật là quá giống, đơn giản so với thái giám còn hơn thái giám.

“Hướng nha đầu, nhỏ giọng một chút, tới đây, đưa tay ra, để cho Kim gia gia giúp người thay đổi dáng vẻ, người sẽ có thể rời đi hoàng cung.”

Thay đổi dáng vẻ? Hướng Tiểu Văn nhìn chằm chằm gương mặt Kim công công, quan sát một hồi lâu, không chút nào phát hiện dấu vết nào, chẳng lẽ đây chính là mô phỏng da người?

Ôm tâm tình vô cùng sùng kính, mặt Hướng Tiểu Văn kích động hỏi: “Kim gia gia, ông tính toán cho ta một mặt nạ da người bên ngoài là đủ sao? Nếu có thể, tốt nhất cho ta một gương mặt mỹ nam đi, càng đẹp càng tốt.”

Kim công công nghe lời của nàng, sắc mặt nghiêm chỉnh, chớp mắt một cái, hằm hừ nói “Hừ, mặt nạ da người coi là gì chứ, Kim gia gia ta dùng là súc cốt tể nhục công, chẳng lẽ mặt nạ da người có thể so được sao, người nhìn xem, mặt Kim gia gia không có dấu vết dịch dung, mặt nạ da người há có thể so với ta sao, Hướng nha đầu, tới gần đây, người kiên nhẫn một chút, Kim gia gia giúp người thay đổi thành mỹ nam, cho người hài lòng.”

Vừa nghe đến mỹ nam, Hướng Tiểu Văn không chút do dự nào xoay người lại.

Mà khi Kim công công chường xuống, nàng đau đến mức phát ra tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế, cũng may trước đó Kim công công có chuẩn bị, nhanh chóng bưng kín miệng Hướng Tiểu Văn, nhưng mà Kim công công đáng thương kia, cả cánh tay trắng noãn bị Hướng Tiểu Văn cắn đến mức biến dạng hoàn toàn.

Hồi lâu sau, Kim công công hài lòng nhìn chằm chằm vẻ mặt mới biến đổi của Hướng Tiểu Văn, cười nói: “Hướng nha đầu, Kim gia gia giúp người thay đổi tốt hơn, gương nè, người nhìn một chút dáng vẻ người bây giờ, nhất định đẹp trai đến mức bị thẩm nha.”

146. Chương 146: Người Có Cái Gì Bất Mãn

Hướng Tiểu Văn nhận lấy gương, mắt vừa nhìn vào.

Trong nháy mắt, phát ra một tiếng kêu kinh thiên. Kim công công không ngờ tới Hướng Tiểu Văn sẽ có phản ứng lớn như vậy, ông muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi.

Xa xa, cấm quân hoàng cung nghe được tiếng kêu này, lập tức có tiếng bước chân hướng về bên này chạy tới.

Kim công công không vui nhú mày. “Ta nói Hướn nhà đầu, người đối với đáng về lão phu giúp người thay đổi, có gì bất mãn sao?”

Đại thúc, đầu chỉ là bất mãn, ta đơn giản là muốn giết ông, ông biến thái, biến ai không biến, ông lại đi biến ta thành Chung Ly Tuyết tên biến thái đó, gương mặt biến thái như vậy, tự ta nhìn còn ghê tởm, nếu để Tiểu Diễm Diễm nhà ta thấy được, thế nào cũng phải học máu.

Nhưng lời này chỉ có thể nói ở trong lòng, nàng coi như có bất mãn cũng không dám nói ra, nàng cũng không muốn lại bị dịch dung nữa, mới vừa rồi đau nhức kia thực đáng sợ, đây quả thực là hành hạ phi nhân.

“Hắc hắc hắc, Kim gia gia ngài hiểu lầm, văn bối ta phi thường hài lòng, đơn giản... Hài lòng cực kỳ.” Cuối cùng, còn nặn ra một bộ khuôn mặt tươi cười hài lòng so với khóc còn khó coi hơn.

“Như vậy còn kém không nhiều lắm, tốt lắm, Hướn nhà đầu, không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.”

Trước cửa Nam cung, Hướn Tiểu Văn hóa thành bóng dáng Chung Ly Tuyết chậm rãi cất bước hướng cửa cung khép kín đi tới, phía sau nàng, Kim công công mặt a dua theo sát.

Xa xa cảm quân trước cửa cung thấy có người tới, không khỏi lớn tiếng quát: “Ai đó, cửa cung đã đóng, xin trở về đi.”

“Phi, thật là to gan, cả hoàng thượng mà người cũng dám cản, chán sống sao.” Kim công công cổ họng the thé, hướng về phía thị vệ trước cung lạnh lùng quát lên.

Thủ lĩnh cấm cung kia cả kinh, định mắt nhìn lại, trước mặt bóng dáng cao ngất đó, không phải là hoàng thượng Chung Ly Tuyết sao.

Mọi người run lên, vội vàng quỳ xuống. “Hoàng thượng vạn tuế.”

Thanh âm của Hướn Tiểu Văn không thay đổi được, cho nên nàng không dám mở miệng, mà Kim công công ở sau lưng nàng lạnh lùng nói: “Các người nhanh chóng mở cửa cung cho hoàng thượng, hoàng thượng muốn xuất cung một chuyến.”

“Dạ.”

Cửa cung sau khi mở ra, Kim công công cùng Hướn Tiểu Văn nhìn nhau, hai người quang minh rời đi hoàng cung.

Trên đường cái, Hướn Tiểu Văn cùng Kim công công cũng đã ngừng lại.

“Hướn nhà đầu, lão phu đưa người tới đây thôi, tự giải quyết cho tốt, dịch dung thuật trên người người nửa giờ sau sẽ mất đi hiệu lực, đến khi đó người liền khôi phục bộ dáng như cũ, lão phu còn có việc, phải hồi cung một chuyến, cáo từ.”

“Cám ơn Kim gia gia, sau này gặp lại, hắc hắc.” Hướn Tiểu Văn hướng về phía Kim công công khom lưng gật đầu, đẩy lòng nàng đối với Kim công công rất là cảm kích, nếu không có Kim công công trợ giúp, nàng không thể nào nhanh như vậy có thể rời đi hoàng cung đâu.

Kim công công trong nháy mắt nhảy lên, đột nhiên dừng ở giữa không trung đối với Hướn Tiểu Văn cười nói: “Hướn nhà đầu, nghị lực của người không tệ, tư chất cũng coi như thượng giai, suy tàn sức, cốt tể nhục công của lão phu cũng chưa có truyền nhân, không bằng người bá lão phu làm sư, lão phu đem tuyệt kỹ này dạy cho người như thế nào?” Đây chính là tuyệt kỹ biết bao người trong giang hồ nằm mộng cũng muốn học, ông luôn luôn sẽ không dễ dàng truyền ra ngoài, thật sự là nha đầu này đối với ông rất hợp khẩu vị, ông mới phá lệ muốn thu nàng làm đồ đệ.

Hướn Tiểu Văn vừa nghe, nét mặt cổ quái vội vàng lắc đầu. “Hắc hắc, Kim gia gia thật là tốt ý văn bối tâm linh, thật sự là văn bối quá ngu ngốc, nhất định học không được, hơn nữa, con vốn đã có sư phụ rồi, không thể lại gia nhập vào sư môn khác, cho nên Kim gia gia thật xin lỗi ý tốt của ông.”

Đùa gì thế, dịch một cái liền đau đến nửa cái mạng, nàng lại không ngốc, làm gì có chuyện tự làm khổ mình như thế.

Kim công công không ngờ tới Hường Tiểu Vân sẽ cự tuyệt, trên mặt tức giận hừ một tiếng, bắt quá rất nhanh lại tiêu tan, Hường Tiểu Vân nói không sai, luyện súc cốt tể nhục công này, tuyệt không phải người bình thường có thể học được, tỷ như nói mình nhân tài tuyệt đỉnh như vậy, cũng luyện hết gần năm mươi năm mới có thành tựu hôm nay, Hường nha đầu này tuy nói không tệ, nhưng so với mình, còn kém xa lắm.

Nghĩ như thế, Kim công công tâm tình liền thật tốt lên. “Nếu Hường nha đầu người không học, vậy coi như xong, tốt lắm, Kim gia gia đi, sau này gặp lại.”

Nhìn Kim công công rời đi, Hường Tiểu Vân rất lớn thở phào nhẹ nhõm, nàng sợ nhất Kim công công này cứng rắn bắt nàng học, cứ như thế để nàng rời đi, mới hợp ý nàng.

Nhìn về phía phương hướng Kim công công rời đi cười cười, Hường Tiểu Vân cất bước đi về phía phủ tướng quân.

Bên trong phủ tướng quân, Độc Cô Diễm từ sau Thanh Thủy cư trở lại phòng, vẫn không ngủ.

Hắn ngồi trước cửa sổ, thần sắc chán nản uống rượu, vừa uống, khoe miệng vừa thấp giọng lầm bầm: “Vân nhi, Hồng Nhan Lệ trong cơ thể ta xem ra đã nhanh chóng được hóa giải, nói vậy Hắc Diệu kia nhất định không biết, hẳn mượn Hồng Nhan Lệ muốn khiến ta tổn thương nàng, cũng không biết ta lại nhờ có nàng mà hóa giải độc Hồng Nhan Lệ kia.”

Làm bầm lâu bầu xong, Độc Cô Diễm cầm bầu rượu lên, lại uống một ngụm lớn, rượu cay xuống bụng, hẳn thế nhưng không có chút men say nào.

Ngay lúc này, phía dưới cửa sổ vang lên một đạo tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Hai tròng mắt Độc Cô Diễm lạnh lẽo, cầm bầu rượu đứng lên, ánh mắt giống như lợi kiếm bắn về bóng dáng dưới cửa sổ đó.

Một mặt bóng dáng này không phải ai khác, chính là Hường Tiểu Vân dịch dung thành Chung Ly Tuyết, nàng không đi vào từ cửa chính, mà là vận dụng thần công kỹ năng leo tường mới vừa học được tiến vào, nàng muốn cho Độc Cô Diễm một kinh hỉ.

Nàng lén lén lút lút ở phía dưới cửa sổ ngẩng đầu lên, gạt ra mặt quỷ, đang muốn hướng về phía gian phòng phát ra tiếng khóc kinh khủng, nhưng đang trong nháy mắt nàng đứng dậy, thân thể lạnh như băng của Độc Cô Diễm liền tiến đến gần, bàn tay mạnh mẽ mà có lực đưa đến cổ Hường Tiểu Vân, thật chặt đem nàng bóp.

“Ặc...Ặc...” Hường Tiểu Vân bị bóp đến thiếu chút nữa hít thở không thông, ánh mắt oán niệm nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm.

Mẹ nó, thiên sát Độc Cô Diễm này đang làm gì thế, nàng thật vất vả trở lại, hẳn lại đối với nàng như vậy?

Độc Cô Diễm nhìn gương mặt Hường Tiểu Vân, rõ ràng sửng sốt. “Chung Ly Tuyết, người tại sao lại ở chỗ này?”

Chung Ly Tuyết? Là đang nói mình sao?

Đột nhiên, Hường Tiểu Vân mới hiểu rõ được, khó trách Độc Cô Diễm đối với nàng như thế, dáng vẻ nàng hiện giờ căn bản là Chung Ly Tuyết. Tự nhiên quên mất chuyện mới vừa rồi dịch dung.

Độc Cô Diễm sửng sốt, lực độ ngón tay bóp buồng lỏng mấy phần, Hường Tiểu Vân thừa dịp khe hở này, khàn giọng nói: “Độc, Độc, Độc Cô Diễm, là ta, ta, Hường Tiểu Vân thê tử của chàng.”

Độc Cô Diễm vừa nghe đến thanh âm của Hường Tiểu Vân, hai tròng mắt vui mừng chợt lóe, tay kia vội vàng buông ra Hường Tiểu Vân, không để ý đến bóng dáng Hường Tiểu Vân còn là Chung Ly Tuyết, một tay kéo lấy nàng. “Vân nhi, thật sự là nàng, thật tốt quá, nàng rốt cục trở lại.”

Hường Tiểu Vân bị ôm chặt, thiếu chút nữa bị Độc Cô Diễm ôm đến biến hình. Nàng hiện tại mang thân hình này, cũng không thể tùy tiện dùng sức đè ép, nếu không sẽ rất đau.

Cẩn rằng, Hường Tiểu Vân yếu ớt lên tiếng. “Độc, Độc Cô Diễm, chàng có thể trước buông ta ra hay không?” Không buông ra, ta sẽ đau chết.

Độc Cô Diễm kinh ngạc, sau đó nhẹ nhàng buông ra Hường Tiểu Vân, mặt không thể tin cùng kích động hỏi: “Vân nhi, nàng làm sao biến thành như vậy?” Không chỉ dáng vẻ cùng Chung Ly Tuyết giống nhau như đúc, ngay cả thân cao cũng giống nhau như đúc, nếu không phải là hần quen thuộc mùi thơm cơ thể của Hường Tiểu Vân, còn có nàng mở miệng giọng nói không giống, hần sẽ hoàn toàn cho là Chung Ly Tuyết đang đứng trước mặt hần.

147. Chương 147: Sát Tinh Trong Đời A

Hường Tiểu Vân được buông ra, thở dốc một hơi rất lớn, khoảnh khắc nàng đang thở, cả gương mặt bắt đầu từ từ khôi phục bộ dáng vốn có, dần dần, thân thể của nàng cũng khôi phục như cũ.

“Vân Nhi... Nàng...” Độc Cô Diễm nhìn một màn này, ngạc nhiên gọi ra.

Hường Tiểu Vân thở hổn hển một hồi lâu sau, liền kể cho Độc Cô Diễm nghe toàn bộ chuyện tình mình ở hoàng cung mấy ngày nay, còn nói đến chuyện Kim công công giúp nàng chạy ra khỏi hoàng cung.

Độc Cô Diễm nghe xong, hai tròng mắt lạnh lẽo. “Chung Ly Tuyết, thù đoạt vợ Độc Cô Diễm ta nhớ kỹ.” Sau đó, hần chuyển mắt ôn nhu nhìn Hường Tiểu Vân. “Vân Nhi, bây giờ thân thể của nàng còn đau hay không?”

Hường Tiểu Vân lắc đầu. “Không đau, Độc Cô Diễm, độc của chàng...”

Độc Cô Diễm một tay ôm lấy Hường Tiểu Vân, ngắt lời nàng. “Vân Nhi, độc của ta không sao.” Ánh mắt hần nhìn chăm chăm Hường Tiểu Vân nóng rực, hần cúi đầu chậm rãi hôn lên đôi môi Hường Tiểu Vân.

“Ừm...” Hường Tiểu Vân lẩm nhẩm nho nhỏ trong nụ hôn sâu nóng bỏng này.

đã che giấu

“Ồ...” Hần trêu chọc khiến cho nàng không nhận được rên rỉ, thân thể yếu ớt, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mềm mại.

Thanh âm tê dại như thế, Độc Cô Diễm nghe chỉ cảm thấy máu thú sôi trào, bàn tay lôi kéo, y phục Hường Tiểu Vân liền biến thành từng mảnh vải vụn, bay xuống cả phòng

Hường Tiểu Vân chỉ cảm thấy toàn thân chợt lạnh, không khỏi ngẩng đầu tức giận nhìn Độc Cô Diễm một cái. “Độc Cô Diễm, ta còn chưa có tắm, chàng trước đừng nóng vội.”

Độc Cô Diễm không nói lời gì dè lại hai tay nhỏ bé che giấu của Hường Tiểu Vân, đôi môi lướt qua trên người của nàng, mút hôn tỉ mỉ. “Vân Nhi, ta rất nhớ nàng, mỗi đêm nàng rời đi, ta đều nhớ nàng đến sắp nổi điên, lúc này thật vất vả nàng ở trong lòng ta rồi, sao ta có thể bỏ qua nàng, Vân Nhi, nàng cũng nhớ ta đúng không?”

Thanh âm khàn khàn trầm thấp vang lên bên tai Hường Tiểu Vân, sau khi Độc Cô Diễm nói xong, một ngón tay xấu xa rơi vào chỗ giữa đùi Hường Tiểu Vân, điểm vết ướm dính vào ngón tay, Độc Cô Diễm xấu xa cắn cắn vành tai Hường Tiểu Vân, gian gian nói: “Vân Nhi, nàng cũng rất sốt ruột rồi, nàng xem, nàng cũng thật ướm.”

Hường Tiểu Vân nghe được lời nói sỗ sàng của Độc Cô Diễm, mặt lập tức đỏ bừng. “Tay của chàng đi ra cho ta, không được lộn xộn.”

Độc Cô Diễm xấu xa cười một tiếng. “Vân Nhi, đây là nàng nói đó, hồi nữa đừng cầu xin ta nha.” Độc Cô Diễm làm chuyện xấu cố ý rung ngón tay, mang theo nhiều nước đưa ra ngoài hơn.

“Ừ... chàng...” Người này quá biến thái.

“Vân Nhi, đây không phải là nàng yêu cầu sao? Thế nào chẳng lẽ vi phu làm không đúng? Nàng là muốn vi phu như vậy phải không?” Nói xong, Độc Cô Diễm mạnh mẽ ôm lấy Hường Tiểu Vân, đưa lưỡi liếm hôn giữa chân của nàng.

“A...” Hường Tiểu Vân chỉ cảm thấy mình giống như là bị dòng điện đánh trúng, toàn thân cũng không nhận được run lên.

đã che giấu

“A...”

“Ngao...”

Hai người thoải mái phát ra tiếng rên trong thoải mái đã lâu mới có này. Ngay sau đó, chính là tiếng ngâm nga và tiếng thở dốc thật lâu không tiêu tan.

Bên trong phòng Hướng Tiểu Văn thật vất vả có cơ hội lấy hơi, nàng lật người, đang muốn xuống giường lau trơn trượt trên người, không ngờ vừa mới động, liền bị Độc Cô Diễm kéo chân lại, trọng tâm thân thể của nàng không vững, nặng nề đè trên người của Độc Cô Diễm.

Vị trí ngồi xuống, đúng lúc là chống đỡ ở phía trên ‘đại gia hỏa’ của Độc Cô Diễm.

Hướng Tiểu Văn giận trừng mắt nhìn Độc Cô Diễm một cái, muốn nói gì, lại bị bàn tay nóng bỏng của Độc Cô Diễm nắm chặt hông của nàng.

đã che giấu

“Ừ... chààng...” Lời nói tiếp theo của Hướng Tiểu Văn, tất cả đều bị Độc Cô Diễm ra sức chiếm đoạt, tất cả đều biến thành tiếng ngâm nga mắc cỡ.

Đang lúc Độc Cô Diễm và Hướng Tiểu Văn đánh cho nóng bỏng, bên trong phủ tướng quân vang lên từng trận xôn xao. Một thủ lĩnh ám vệ vội vàng chạy về phía phòng của Độc Cô Diễm, gấp gáp gõ cửa.

“A... Ừ... Ồ...” Từng trận thanh âm làm người ta đỏ mặt tới mang tai truyền đến trong tai ám vệ đó, ám vệ kia cả kinh miệng đều đủ nhét vào một quả trứng.

Kia, kia, giống như là thanh âm phu nhân? Phu nhân, trở lại rồi?

Mặc dù ám vệ kia dừng động tác lại, nhưng một ít thanh âm mới vừa rồi, đã quấy đến hai người chiến đấu hăng hái bên trong.

Hướng Tiểu Văn mắc cỡ đỏ mặt đẩy Độc Cô Diễm ra, toàn thân cũng dùng chân bao lại.

Độc Cô Diễm đang cao hứng, bị quấy nhiễu, dục vọng trong cơ thể không có cách nào phát tiết, giận đến mức hấn oán niệm sâu đậm đối với người gõ cửa.

Nếu một hồi nữa không phải chuyện rất quan trọng, hấn nhất định hung hăng phạt người phá hư chuyện tốt của hấn kia.

Độc Cô Diễm khoác áo bước xuống giường, mở cửa hung hăng nhìn chằm chằm người nọ. “Chuyện gì?”

Ám vệ kia nhìn gương mặt lạnh băng chưa thỏa mãn dục vọng của Độc Cô Diễm, không khỏi cúi đầu yếu ớt nói: “Dạ, tướng quân, thuộc hạ không phải là cố ý quấy rầy ngài và phu nhân ân ái, thật sự là sự tình liên quan trọng đại, Huyền Thanh đã trở về, hấn nói hấn có tin tức của Ngũ thiếu gia.”

Độc Cô Diễm vừa nghe, hai tròng mắt thoáng qua một mặt phức tạp. Hoa nhi? Nó...

Ám vệ kia nhìn sắc mặt Độc Cô Diễm đột nhiên bi thống, vẻ mặt khó hiểu.

Lúc này, Hướng Tiểu Văn bên trong phòng khoác áo đi ra. Nàng nhẹ nhàng cầm tay Độc Cô Diễm, giống như là cho hấn an ủi. “Phu quân, ta với chàng cùng ra ngoài xem một chút.”

Hướng Tiểu Văn biết, Độc Cô Diễm có chút không dám đối mặt chuyện của Độc Cô Hoa, hấn sợ nghe được Độc Cô Hoa thật không phải con trai hấn. Nhưng chuyện bày trước mắt, bọn họ bất kể nói thế nào, cũng phải đi đối mặt.

Độc Cô Diễm lẳng lẳng nhìn Hướng Tiểu Văn, mà Hướng Tiểu Văn là mỉm cười gật đầu đối với hấn.

Coi như không phải là con trai ruột chân chính của mình, nhưng nuôi ba năm nay, về tình cảm đã sớm xem Hoa nhi thành con trai ruột rồi, bất kể có phải là con trai của Độc Cô Diễm hấn hay không, hấn cũng sẽ không bỏ rơi Hoa nhi.

Độc Cô Diễm trong ánh mắt ôn nhu của Hướng Tiểu Văn giương môi mỉm cười, thống khổ đè ở trong lòng hẳn thật lâu, hôm nay cuối cùng nhạt rồi, tất cả, đều là nhờ có Văn Nhi.

Độc Cô Diễm cầm ngược tay Hướng Tiểu Văn, cùng nàng cất bước đi tới viện trước, dọc theo đường đi hai người cũng nhìn nhau, thật thâm tình.

Ám vệ phía sau bọn họ, trợn tròn mắt. Khóe miệng lẩm bẩm nói: “Phu nhân trở về, tướng quân liền sống lại, phu nhân quả nhiên chính là sát tinh trong đời tướng quân.”

148. Chương 148: Thích Luyện Đồng

Phòng khách, mặt Huyền Thanh không có chút máu nào, nhưng mà so với lúc ở Vô Cực Môn thì thương thế của hắn đã được điều chỉnh rất tốt rồi.

Khi Độc Cô Diễm kéo Hướng Tiểu Văn bước ra, hai mắt Huyền Thanh đỏ lên, quỳ gối trước mặt Độc Cô Diễm. “Tướng quân.”

Độc Cô Diễm đỡ hắn dậy, nói: “Huyền Thanh, người bị thương thế nào? Huyền Mộc đâu?”

Vừa nghe đến Huyền Mộc, Huyền Thanh liền nhớ tới cảnh Huyền Mộc đỡ kiếm cho hắn, hai mắt càng thêm đỏ. “Tướng quân, Huyền Mộc chết rồi.”

Kế tiếp, Huyền Thanh liền đem ngày đó ở Vô Cực Môn nói ra hết thấy, khi hắn nói đến Đệ Nhất Công Tử, thì Độc Cô Diễm sớm đã đoán được Đệ Nhất Công Tử Thượng Quan Dạ sẽ làm như thế, cũng không có quá nhiều kinh ngạc, ngược lại Hướng Tiểu Văn kêu lên một tiếng.

Đệ Nhất Công Tử là một đại nhân vật thần bí như vậy, nàng biết mà, người này làm sao có thể xuất hiện bất thành linh đây, thì ra là như thế.

Đúng rồi, bọn Sương nhi đâu? Vì sao từ lúc nàng trở lại đến bây giờ, cũng không thấy bốn tiểu tử kia? Còn nữa, người hầu của phủ tướng quân sao lại không thấy?

Trong chính sảnh, ánh mắt của mọi người cũng rơi vào trên người Hướng Tiểu Văn, nhìn sắc mặt nghi ngờ của nàng lúc này, tất cả mọi người hiểu nàng đang suy nghĩ gì.

Độc Cô Diễm nắm chặt tay Hướng Tiểu Văn, cũng không nói lập tức nói với nàng hết thấy, mà là tính toán định ở trong phòng tự nói cho nàng biết, hắn biết Hướng Tiểu Văn tâm địa thiện lương, hắn sợ nếu lúc này nàng biết, sẽ không ngừng khó chịu, hắn không muốn nàng khó chịu, nếu như trở về phòng, hắn cũng sẽ nói ít đi, những chuyện kia quá nặng nề một mình hắn chịu là được rồi.

Huyền Thanh ngẩng đầu nhìn Hướng Tiểu Văn, cung kính nói: “Phu nhân, trước khi chết Huyền Mộc có nói với ta, hắn hối hận ban đầu đã làm vậy với phu nhân, hôm nay chỉ có chết, mới có thể đền bù sai lầm hắn phạm ngày đó.”

Hướng Tiểu Văn nghe xong, hốc mắt nóng lên, nước mắt ào ào rơi xuống. Thật ra thì nàng có thể hiểu rõ tâm tình ban đầu của Huyền Mộc, nàng cũng không trách Huyền Mộc, vẫn hiểu Huyền Mộc đối với nàng còn nhiều áy náy, nếu không phải là vì sắp chết, nhất định Huyền Mộc lạnh lùng sẽ không nói ra những lời áy náy trong lòng này.

Độc Cô Diễm ôm Hướng Tiểu Văn vào trong ngực, nhẹ nhàng an ủi nàng. “Văn nhi, đừng khóc.”

“Ừ.” Hướng Tiểu Văn nặng nề gật đầu, nhưng nước mắt còn không ngừng được rơi xuống. Nàng khóc chính là Huyền Mộc cùng Bạch Linh Nhi kia vốn là một đôi nam nữ thâm tình, lại không thể chết già, nghĩ đến nàng cùng Độc Cô Diễm liệu có thể cũng như vậy hay không?

Thấy Hướng Tiểu Văn nước mắt còn đang rơi, trong lòng cũng rất là đau lòng. Hắn liếc Huyền Thanh một cái, đối với hắn ta nói: “Huyền Thanh, người một đường chạy về, giờ cũng rất mệt mỏi, đi nghỉ trước đi.”

Huyền Thanh không do dự gật đầu. “Dạ, tướng quân.” Lúc này hắn đã giải quyết xong chuyện của người khác rồi, còn chuyện của chính mình cũng cần giải quyết. Ngày đó hắn từng nói với Huyền Mộc, nếu hắn chết đi, xin đem Hộ thân phù trả lại cho Hải nhi. Nhưng cuối cùng người chết lại là Huyền Mộc, sau khi

mai táng Huyền Mộc, hắn liền đem Hộ thân phù giữ thật chặt trên người. Lúc này, hắn muốn đi gặp Hải nhi, hắn phải nói cho Hải nhi biết, hắn cũng yêu nàng ấy, mặc dù hắn không thể cho Hải nhi một cuộc sống an nhàn, nhưng hắn sẽ cố gắng. Huyền Mộc chết đi khiến hắn hiểu được, nên quý trọng tình cảm này, đừng đợi đến lúc mất đi mới hối hận cũng đã muộn.

Sau khi Huyền Thanh rời đi, Độc Cô Diễm an bài người bí mật điều tra hành tung của Đệ Nhất Công Tử, hắn rất lo lắng cho thương thế của Độc Cô Hoa, không biết độc kia có được Thượng Quan Dạ giải hay không, hắn nhất định phải xác định Độc Cô Hoa không sao mới có thể an tâm.

Xử lý xong hết thảy, Độc Cô Diễm ôm Hường Tiểu Văn trở lại gian phòng.

Mới vừa ngồi xuống, Hường Tiểu Văn liền lo lắng mở miệng hỏi hắn. “Độc Cô Diễm, bốn đứa nhỏ đâu?” Trong lòng có dự cảm không tốt khiến cho thanh âm của Hường Tiểu Văn rất là khẩn trương.

Nàng chờ ở đại sảnh đã rất lâu rồi, nếu là trước kia, bốn tiểu quý kia đã sớm chạy đến, sẽ không an tĩnh như hiện giờ đâu, trong này nhất định có vấn đề.

Chẳng lẽ bốn tiểu tử đã xảy ra chuyện gì? Hay là bọn chúng cũng giống nàng, bị người khác cướp đi.

“Văn nhi, nàng đừng vội, bọn trẻ không sao cả, bọn chúng cùng Thượng Quan Dạ rời đi, phủ tướng quân gần đây không yên ổn, Chung Ly Tuyết cùng gã áo đen nếu có thể bắt nàng cướp đi, thì bốn hài tử ở lại phủ tướng quân cũng không an toàn, vì thế vi phu để cho Thượng Quan Dạ giúp ta đưa bọn chúng mang đi, chỉ cần bọn chúng cùng nàng an toàn, vi phu không có vương bận ở nhà, sẽ có thể cùng Chung Ly Tuyết và Hắc Diệu đánh cuộc.” Độc Cô Diễm ôm lấy Hường Tiểu Văn, nhẹ giọng giải thích.

“Độc Cô Diễm, vậy bọn chúng bây giờ ở nơi nào?” Hường Tiểu Văn hơi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần bọn chúng không ra chuyện là tốt rồi.

Độc Cô Diễm khe khẽ thở dài: “Văn nhi, vi phu cũng không biết bọn chúng ở nơi nào, ban đầu Thượng Quan Dạ yêu cầu mang đi bọn họ, vi phu suy nghĩ một chút liền đáp ứng, với thực lực của Đệ Nhất Công Tử cộng thêm thân phận hắn ta là sư đệ của Hắc Diệu, bảo vệ bốn đứa trẻ không khó, tin tưởng có thể làm được tốt hơn Độc Cô Diễm ta.”

Hường Tiểu Văn nhú mày. “Độc Cô Diễm, Đệ Nhất Công Tử tin được sao?” Nếu là sư đệ của Hắc Diệu, tại sao phải giúp bọn họ? Chẳng lẽ lại có âm mưu quỷ kế gì sao?

“Văn nhi, còn có một chuyện ta chưa nói rõ cùng nàng.” Sương nhi là thê tử đã định của Thượng Quan Dạ, hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng, cho nên lúc này hắn hơi có chút do dự, rốt cuộc có nên nói hay không.

“Chuyện gì, có phải về Thượng Quan Dạ hay không, Diễm, chàng đừng lừa gạt ta.” Hường Tiểu Văn bắt mắt chu mỏ.

Người có chuyện liền lừa gạt nàng, thật quá đáng, giữa phu thê không phải là sẽ không có bí mật sao, tại sao hắn có thể gạt nàng như vậy, tội không thể tha thứ.

Độc Cô Diễm ho khan một tiếng, hạ thấp giọng nói: “Văn nhi, thật ra thì về thân phận của Đệ Nhất Công Tử, ta còn chưa nói cùng nàng, Đệ Nhất Công Tử hắn cùng với Sương nhi có chút lương duyên, phu quân tương lai của Sương nhi, có thể sẽ là hắn.”

“Khụ khụ...” Hường Tiểu Văn bị nước miếng của mình làm sặc.

Đệ Nhất Công Tử cùng Sương nhi? Đây, đây, Đệ Nhất Công Tử chẳng lẽ là thích luyện đồng (thích con nít)? Thật biến thái, người này rõ ràng là có lòng làm tổn hại trẻ nhỏ, thiên lý bất dung.

“Văn nhi, nàng không cần gấp gáp.” Độc Cô Diễm dịu dàng vỗ về Hường Tiểu Văn, quan tâm lên tiếng.

Làm sao có thể không gấp gáp, chuyện này sẽ xảy ra án mạng đó, Sương nhi còn nhỏ như vậy, sao có thể chịu nổi tên Đệ Nhất Công Tử biến thái như vậy giày vò, không được, nàng phải mau chóng cứu Sương nhi.

Hường Tiểu Văn rất kích động nắm chặt áo Độc Cô Diễm, nói: “Độc Cô Diễm, chàng nhanh chóng đem Sương nhi từ tay Thượng Quan Dạ cứu ra, Đệ Nhất Công Tử tâm lý biến thái, chuyện gì cũng có thể làm được. Hơn nữa hắn rất nhanh nhạy, chúng ta dù muốn cũng không thể theo kịp. Đệ Nhất Công Tử nhất định có thể đoán ra được, Độc Cô Diễm, nhất định chàng phải đem Sương nhi từ trong tay Đệ Nhất Công

Tử cứu ra, nếu không Sương nhi bị hấn giầy vò như vậy, có thể sống hay không còn không biết, cho dù có thể còn sống, Sương nhi cũng coi như bị phá hủy. Độc Cô Diễm, chúng ta không thể nhìn Sương nhi bị người làm nhục như thế.”

149. Chương 149: Làm Chính Sự Quan Trọng Hơn

Độc Cô Diễm nghe xong Hường Tiểu Văn mặt lòng đầy cảm phẫn, khóe môi không khỏi co rút. “Văn nhi, nàng nghĩ quá nhiều, Thượng Quan Dạ không phải là người như nàng nghĩ, hấn...”

Lời của Độc Cô Diễm còn chưa nói hết, liền bị Hường Tiểu Văn tê tâm cắt đứt. “Cái gì, không phải là như ta nghĩ, chẳng lẽ so với ta nghĩ còn biến thái hơn? Trời ơi, Sương nhi đáng thương của ta.”

Nhìn Hường Tiểu Văn mặt khiếp sợ, Độc Cô Diễm vừa đau lòng vừa nhẩn nại giải thích: “Văn nhi, nàng hiểu lầm ý tứ của vi phu, ý của vi phu là Đệ Nhất Công Tử cùng Sương nhi sau này có thể sẽ ở cùng nhau, còn bây giờ Đệ Nhất Công Tử chẳng qua là sư phụ của Sương nhi thôi.”

Hường Tiểu Văn thét chói tai so với vừa rồi còn lớn tiếng hơn.”Cái gì, sư phụ, tên này còn dám làm sư sinh luyện, càng không thể tha thứ, Độc Cô Diễm chàng ngàn vạn lần phải đem Sương nhi mang về, tuyệt đối không thể để cho Sương nhi lưu lại trong tay tên biến thái này.”

Độc Cô Diễm nhìn Hường Tiểu Văn trước mắt lải nhải, bỗng nhiên cảm thấy cảm giác vô lực mười phần. Văn nhi của hấn cấu tạo đại não chính là khác hẳn với thường nhân, thật không biết làm thế nào nói rõ với nàng được.

Hường Tiểu Văn thấy Độc Cô Diễm trầm mặc, không khỏi cau mày hướng gần Độc Cô Diễm thao thao bất tuyệt nói: “Độc Cô Diễm, chàng có đang nghe ta nói chuyện hay không, ta cho chàng biết, chuyện này rất nghiêm trọng, chàng đừng... Ngô...” Lời tiếp theo, bị Độc Cô Diễm nhiệt liệt hôn cho tiêu mất thanh âm.

Độc Cô Diễm vốn chỉ là dùng nụ hôn để trấn áp cái miệng nhỏ thao thao bất tuyệt của Hường Tiểu Văn, nhưng cứ như vậy vừa hôn xuống, hương vị ngọt ngào của Hường Tiểu Văn làm hấn yêu thích không buông tay, vốn là hôn nhạt biến thành hôn sâu nhiệt liệt.

Đầu lưỡi linh hoạt dò vào trong miệng của Hường Tiểu Văn, điên cuồng cùng cái lưỡi thơm tho của nàng dây dưa câu duyên.

“Độc, Độc Cô Diễm...” Ta đang nói chính sự với chàng đó, chàng nha sao lúc này lại có thể hôn ta, chuyện tình của Sương nhi quan trọng hơn.

Nhưng kỹ thuật hôn của Độc Cô Diễm quá cao siêu, đại não bị hôn đến bất tỉnh. Không được, chuyện tình Sương nhi trọng yếu, phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Nhưng nụ hôn này đơn giản là quá tiêu hồn, tiểu gia ta bình tĩnh không được. Chuyện tình Sương nhi cũng không phải là nhất thời liền có thể giải quyết, nếu như vậy, thôi thì thật tốt hưởng thụ nụ hôn này đi.

Hường Tiểu Văn thở hổn hển, đầu lưỡi chủ động bò lên Độc Cô Diễm, hai tay ôm thật chặt thắt lưng Độc Cô Diễm.

Ách, mấy ngày không có đụng chạm, xúc cảm vẫn là tốt như vậy.

Tay Hường Tiểu Văn rất là hưởng thụ du tẩu ở trên bụng cùng thắt lưng của Độc Cô Diễm, theo động tác của nàng, hơi thở Độc Cô Diễm trở nên càng ngày càng nặng, hấn dừng lại nụ hôn nóng bỏng kịch liệt, đưa lưỡi liếm liếm vành tai Hường Tiểu Văn, ám ám nói: “Văn nhi, nàng thật là một ma nhân tiểu yêu tinh.”

“Ách...” Mới vừa mở miệng còn chưa kịp lên tiếng, nụ hôn của Độc Cô Diễm lần nữa rơi xuống.

Lần này, Độc Cô Diễm cũng không chỉ là hôn mà thôi, bàn tay hấn cũng không nhàn rỗi, ngược lại là xấu xa du tẩu khắp toàn thân Hường Tiểu Văn, mặt động tác kia, khiến cho thân thể Hường Tiểu Văn mềm nhũn ra, nếu không phải là vịn Độc Cô Diễm, sợ rằng nàng muốn mềm tới trên đất rồi.

Đang lúc dần dần đi tới, dục hỏa trong cơ thể Độc Cô Diễm đã đến giới hạn cao nhất, hấn cần hảo hảo mà buông thả.

đã che giấu

“A...” Bị tiến vào khế kia, Hướng Tiểu Vân mới phản ứng tới, vừa thở dốc, vừa bất mãn sẵng giọng: “Độc, Độc Cô Diễm, chàng không thể làm vậy, chính sự quan trọng hơn.” Sương nhi còn đang chờ bọn họ đem con bé từ bể khổ giải cứu ra mà.

Độc Cô Diễm lực mạnh tiến lên, miệng để sát vào lỗ tai Hướng Tiểu Vân cắn vành tai nàng, xấu xa nói: “Vân nhi, vi phu đây chẳng phải là đang làm chính sự sao. Ngao, Vân nhi...”

Một trận khoái cảm, để cho Độc Cô Diễm không nhịn được kêu lên tiếng, vận hành phía dưới càng thêm hung mãnh.

Hướng Tiểu Vân ở dưới thế công nhanh mà có lực như thế của Độc Cô Diễm, đại não bắt đầu trống rỗng, nàng trừ thân ngâm vẫn là thân ngâm, hai tay ôm thật chặt Độc Cô Diễm, căn bản không thể suy nghĩ gì vào lúc này.

Thanh Thủy cư, Hải nhi ôm chân ngồi ở trên ghế đá trước viện, cả sắc mặt cùng tinh thần đều chán nản.

Vân nhi tỷ tỷ đi rồi, Thanh đại ca cũng đi, ngay cả hạ nhân trong phủ tướng quân, cũng người đi, người chết, phủ tướng quân không còn là phủ tướng quân trước kia nữa, vì sao lại trở nên như thế này?

Hải nhi nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt lại rơi xuống.

“Đừng khóc.” lúc này, một đạo thanh âm từ tính vang lên sau lưng Hải nhi.

Hải nhi sững sốt, đó là thanh âm của Thanh đại ca, Thanh đại ca, trở về rồi sao?

Hải nhi không kịp gạt lệ, vội vàng quay đầu lại. Chỉ thấy Huyền Thanh ánh mắt lẳng lặng ngưng đọng nhìn mình, ánh mắt sâu như vậy, ôn nhu như vậy, loại ánh mắt này trong dĩ vãng của Huyền Thanh chưa từng có.

Hải nhi sững sốt, sau đó vui mừng nhào qua, ôm cổ Huyền Thanh. “Thanh đại ca, thật sự là huynh, huynh đã trở lại.” Thanh âm mang theo tiếng khóc.

Huyền Thanh bị Hải nhi động phải vết thương, sắc mặt trắng nhợt, nhưng hấn lại cười đến vô cùng vui vẻ. “Đúng vậy, huynh đã trở về, Hải nhi, Thanh đại ca sau này cũng sẽ ở cạnh bên muội, sẽ không rời đi.”

Tay của hấn, ôm Hải nhi lại.

Thân thể Hải nhi cứng đờ, nội tâm là mừng như điên trước nay chưa từng có. Thanh đại ca, ôm nàng, Thanh đại ca thể nhưng ôm nàng nha? Nói như vậy, Thanh đại ca cũng là thích nàng có đúng hay không?

Huyền Thanh ôn nhu đẩy Hải nhi ra, để cho nàng cùng nhìn thẳng mình. “Hải nhi, Thanh đại ca hiểu tâm ý của muội, Thanh đại ca không phải là không thích muội, mà là không dám thích muội, sợ không thể cho người một tương lai tốt đẹp, nhưng bây giờ Thanh đại ca đã hiểu được, Thanh đại ca sẽ không trơ mắt nhìn dụng tâm của muội. Hải nhi, ta yêu nàng.”

Nói xong, đôi môi Huyền Thanh dần dần để sát vào Hải nhi, nụ hôn đầu ẩn xuống lẫn nhau.

Nhất Thường Tham Hoan, Độc Cô Hoa đã có thể ra khỏi phòng đi lại.

Lúc này, Độc Cô Sương cùng cậu ngồi ở trong sân dưới cành cây khô. “Tiểu Ngũ, đệ thật không sao chứ?” Gương mặt nói thể nào cũng giống như là bột mì vậy, còn ánh mắt kia, nhìn thể nào cũng giống như con gà con bị thiếu, không có màu sắc nào.

Tiểu Ngũ nhàn nhạt liếc mắt Độc Cô Sương, gạt đầu nói: “Tứ tỷ, đệ không sao, tỷ không cần lo lắng cho đệ.” Đối với Tứ tỷ thô lỗ trước mắt này, cậu không biết mình sau này còn có thể gọi như vậy hay không, cho nên lúc này cậu không gọi là Tứ nữa, mà gọi là Tứ tỷ.

Độc Cô Sương biết suy nghĩ của Độc Cô Hoa, mới nghe Độc Cô Hoa ngoan ngoãn gọi mình Tứ tỷ, Độc Cô Sương thật sự có chút bị dọa.

Bé ra một bộ dáng tiểu đại nhân, vươn tay dò ở trên trán Độc Cô Hoa. “Ha không có nóng nha, Tiểu Ngũ phải không bị cháy hồng đầu óc mới đúng.”

Độc Cô Hoa nhìn vẻ mặt khoa trương của Độc Cô Sương, cậu mỉm cười nói: “Tứ tỷ, đệ không có nóng đầu, đệ chỉ là đột nhiên phát hiện gọi Tứ tỷ rất êm tai, cho nên đệ muốn gọi vậy thôi.”

Độc Cô Sương vừa nghe, hung hăng vỗ Độc Cô Hoa một cái. “Mẹ nó, ta nói đệ đó, không có sao cũng đừng dọa người như vậy có được hay không, tiếng Tứ tỷ này của đệ, thiếu chút nữa đem ta dọa sợ.”

150. Chương 150: Tiểu Anh Đào

Độc Cô Hoa bị đánh, không chút nào không vui, ngược lại bật cười ha ha, không có ai thấy, thân thể nhỏ nhỏ của cậu tràn đầy thần sắc cô đơn.

“Tứ tỷ, tỷ không thể ôn nhu một chút sao, cẩn thận sư thúc ta không nhớ đến tỷ nữa.” Độc Cô Hoa từ tính lại không bao lâu liền biết chuyện của Thượng Quan Dạ và Độc Cô Sương, thỉnh thoảng cậu sẽ lấy chuyện này ra trêu ghẹo Độc Cô Sương.

Cậu rất muốn thấy dáng vẻ giơ chân khả ái của lão Tứ thô lỗ, khiến cho cậu cảm thấy rất thân thiết, nhớ lại cuộc sống trong phủ tướng quân, thời gian năm người bọn chúng ở chung một chỗ chỉnh người.

Từ nay về sau, sợ rằng không còn cơ hội như vậy nữa, cậu, có lẽ thật sự là con trai của sư phụ.

Nghĩ đi nghĩ lại, nội tâm Độc Cô Hoa khổ sở, nhưng vì không để cho Độc Cô Sương phát hiện, cậu lại cố giả bộ vui vẻ cười lên.

Độc Cô Sương cũng không phát hiện Độc Cô Hoa khác thường, bé hung hãn chống nạnh giống lúc bình thường, liếc mắt về phía Độc Cô Hoa. “Tiểu Ngũ đáng chết, ta nói bao nhiêu lần rồi hử, ta và cái tên trời đánh đó là trong sạch, tuyệt đối không có bất cứ quan hệ gì.”

“Ai nói nàng và ta không có bất cứ quan hệ gì?” Thượng Quan Dạ không biết từ lúc nào đi đến trước mặt hai người, mặt lạnh như băng nhìn chằm chằm Độc Cô Sương, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Sương nhi, nàng nghe cho kỹ, nàng là thê tử của ta, mà Thượng Quan Dạ ta là phu quân tương lai của nàng, người yêu thân mật nhất cả đời, nàng còn dám nói chúng ta không có quan hệ, ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng đâu.”

Độc Cô Sương dữ tợn nghiêm mặt, đưa tay hung hăng chỉ vào Thượng Quan Dạ. “Ta khinh, cái tên nhân yêu như ngươi, tiểu gia ta với ngươi có quan hệ gì, ngươi đừng ở chỗ này tình nguyện, tiểu gia ta thích chính là nam nhân lạnh lùng, lạnh lùng người có hiểu hay không, cứ chỉ lẳng lơ như yêu nhân ngươi, tiểu gia ta nghe thấy liền buồn nôn, ngươi... A... Nay, ngươi làm cái gì, ngươi mau thả ta xuống, nhân yêu kia, ngươi là tên đâm tặc trời đánh, nếu không thả ta xuống, đừng trách tiểu gia ta không khách sáo với ngươi.” Độc Cô Sương bị Thượng Quan Dạ ôm vào dưới nách cất bước rời đi, thanh âm hùng hùng hổ hổ của nàng, vang lên suốt, cho đến khi hai người biến mất ở viện, thanh âm kia mới dần dần đi xa.

Độc Cô Hoa ngồi tại chỗ lắc đầu bật cười, cậu tin tưởng, tương lai lão Tứ nhất định sẽ rất hạnh phúc, sư thúc là một người rất chung tình, về điểm này cậu biết rất rõ, lão tứ, Tiểu Ngũ chúc phúc tỷ.

Độc Cô Hoa cô đơn đứng lên, cất bước rời đi viện, cậu tính toán đi tìm ba vị ca ca kia, muốn ở chung với bọn họ nhiều hơn.

Trong sân tạp dịch ở tiền viện, bên một giếng nước, một tiểu nữ oa hơn ba tuổi đang vắt vẻo xách thùng nước, cổ hết sức đổ vào trong một thau quần áo dơ lớn.

Dưới ánh mặt trời, mặt của nữ oa như tuyết trắng, mặc dù gió thổi nắng chiếu, nhưng da của bé vẫn rất đẹp, nhẵn nhụi đến không có một vết lỗ chân lông, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, mặt của bé hồng lên, hết sức khả ái mê người.

Hai con mắt to giống như là bảo thạch sáng chói, lông mi dày dài khẽ phe phẩy, nàng bĩu môi, đưa tay lau mồ hôi trên trán, lẩm bẩm nói: “Mẹ nó, hoa khôi trời đánh này, lão nương cho là đi theo nàng ta làm việc sẽ nhẹ nhõm, không nghĩ tới còn mệt hơn làm việc cho Mỹ Hương tỷ nữa, hoa khôi trời đánh, đúng là quái

vật mà, mẹ nó, cởi giày rửa bàn chân có thể thối chết người, mới mặc y phục một ngày, lại có thể tắm ra một thùng dầu mỡ ra ngoài, thật không biết nàng ta làm hoa khô như thế nào, ánh mắt những nam nhân kia đều mù hết rồi.”

Vừa bắt mẫn chu mỏ, vừa chấp nhận chà giặt y phục.

Đột nhiên, ở sau lưng tiểu oa nhi vang lên thanh âm cười ngây ngô của Độc Cô Phi. “Ha ha ha, rốt cục để tại hạ tìm được người, này, sao người đáng thương như vậy, ở chỗ này giặt nhiều y phục đến thế, có muốn ta giúp người một tay hay không?” Đối với tiểu nữ oa khả ái trước mặt này, Độc Cô Phi nhìn thấy cô bé lần nữa cảm thấy rất vui vẻ, cho nên trong lòng đã bắt kể hiềm khích lúc trước, muốn giúp cô bé.

Tiểu nữ oa ngẩng đầu, hung hăng trợn mắt nhìn Độc Cô Phi một cái. “Tiểu tử, ai cho người tới nơi này, nhà này là lão nương ta chuyên dụng, không có lệnh của ta, người cút ra ngoài cho ta.”

Phi, muốn giúp bé giặt quần áo? Lời như thế bé nghe nhiều rồi, vừa nhìn bộ dạng công tử có tiền của tiểu tử kia, chắc hẳn không phải là thứ gì tốt, chính là một tiểu nhân lỗ mãng, bé mới không cần cậu ta giúp, bé từ nhỏ lớn lên trong thanh lâu này, ghét nhất là loại người có tiền đó, trước kia có một Chu công tử coi trọng bề ngoài của bé, muốn mua bé về làm loan đồng, sau đó bé dựa vào thông minh của mình, hù dọa Chu công tử chạy mất, cũng từ đó, những người có tiền lỗ mãng đó không dám chú ý đến bé nữa, bởi vì bé nói với bọn họ, bé toàn thân cao thấp đều có bệnh lây lan.

Tiểu nữ oa mắng xong lại cúi đầu, rất nghiêm túc giặt y phục cần giặt. Đừng xem người bé nhỏ, nhưng duy trì cuộc sống vẫn rất mẫu mực, không chút lười biếng, quần áo bé giặt, cũng rất sạch sẽ.

Độc Cô Phi vốn bị tiểu nữ oa mắng, muốn rời đi, nhưng giờ phút này bị bộ dáng nghiêm túc giặt quần áo của tiểu nữ oa hấp dẫn, cậu mới tám tuổi vẫn không rõ loại cảm giác này gọi là hấp dẫn, cậu chỉ là cảm thấy bộ dạng tiểu nữ oa nghiêm túc giặt quần áo rất đẹp mắt, muốn nhìn lâu thêm vài lần.

Cảm giác được có người đang nhìn mình chăm chăm, tiểu nữ oa cau mày ngẩng đầu, liếc thấy bộ dạng ngây ngô mơ hồ của Độc Cô Phi, bé không khỏi cả giận nói: “Tên ngốc này, còn không biến đi cho lão nương, người muốn tìm chết phải không?”

Tiểu nữ oa dừng giặt quần áo, xách eo nhỏ đứng lên, cất bước chuẩn bị đi về phía Độc Cô Phi.

Lúc này, một mặt bóng dáng đồ thảm lắc lắc mông đi tới, nhìn thấy tiểu nữ oa kia không giặt y phục, nàng kết luận con bé đang lười biếng, không khỏi lớn tiếng mắng: “Ta nói quần áo của ta sao luôn giặt không sạch sẽ, thì ra là Tiểu Anh Đào người đang lười biếng, xem ra hôm nay ta không lột da của người ra không được mà. Dám lười biếng.”

“Hoa khô tỷ tỷ, Tiểu Anh Đào không có lười biếng đâu Tiểu Anh Đào nhớ hoa khô tỷ tỷ thích mùi thơm đậm tới mức hun người, hơn nữa căn nhà này vừa lúc có thật nhiều ruồi, muối thấy những con ruồi kia bay loạn không ngừng, vì vậy muốn mượn mùi thơm trên y phục hoa khô tỷ tỷ xông chết bọn chúng, thấy không, hoa khô tỷ tỷ người xem, trên đất có xác chết thật to của con ruồi.”

Tiểu nữ oa thông minh khe đảo mắt, cơ trí bịa ra một lý do, len lén liếc hoa khô kia một cái, phát hiện ánh mắt của nàng ta quả nhiên chậm lại, bé không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trước kia làm việc cho hoa khô này, bị đánh cho gần chết, cho nên một năm qua, bé thông minh hơn nhiều, hơn nữa cũng không còn bị đánh lần nào, ở thanh lâu cuộc sống thấp bé này, một cô bé hơn ba tuổi như bé đã hiểu ở trong hoàn cảnh khó khăn vậy, nhất định phải cẩn thận bảo vệ chính mình, cho nên bé trở nên thật thô lỗ, cũng biến thành dễ gạt người, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện hoang đường, chỉ có như vậy mới không bị đánh, mới có thể sinh tồn được.

Độc Cô Phi vẫn lẳng lẳng nhìn tiểu nữ oa. Khóe miệng lẩm bẩm nói: “Thì ra muối ấy gọi Tiểu Anh Đào, tên thật đáng yêu.”

151. Chương 151: Chúng Ta Cùng Đi Luyện Công

Hoa khô vốn định bỏ qua cho Tiểu Anh Đào, nhưng nàng lại thấy Độc Cô Phi đối xử tốt với Tiểu Anh Đào nên có chút oán niệm, ở trong thanh lâu này, chỉ cần có tướng mạo tốt, là có thể có một thân phận tốt,

nàng tuy là hoa khôi, nhưng tướng mạo của nàng ở nơi này cũng không phải là xuất chúng nhất, đây cũng chỗ khiến nàng hận nhất, cho nên mỗi lần thấy Tiểu Anh Đào kia tuy nhỏ nhưng lại có khuôn mặt khuynh thành, nàng liền hận không thể hủy diệt, những năm gần đây, nàng luôn nghĩ hết biện pháp hành hạ Tiểu Anh Đào.

Nói ra cũng kỳ quái, nha đầu chết tiệt kia thoát nhìn nhỏ nhỏ, không nghĩ tới có thể chịu đựng được lâu như vậy, nhiều chuyện khó khăn đều hoàn thành, hơn nữa còn không có lười biếng, làm việc so với người lớn còn dụng tâm hơn, nếu như dấn dập Tiểu Anh Đào không quá nổi bật, nàng sẽ để con bé hầu hạ mình, nhưng mà muốn trách thì trách dấn dập con bé quá xinh đẹp, mới ba tuổi đã làm ột đồng khách nhớ đến Tiểu Anh Đào, nàng không muốn Tiểu Anh Đào này đoạt vị trí của mình.

Ánh mắt hoa khôi lần nữa rơi vào Tiểu Anh Đào, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rất xinh đẹp của cô bé, trong lòng nàng oán khí lại tăng lên.

Lập tức hùng hùng hổ hổ nói: “Tiểu tiện nhân ngươi, lại dám đem quần áo của ta đi đuổi ruồi, rõ ràng là ngươi âm thầm châm trêu chọc ta mà, đừng cho là ta không biết, xem ra quá lâu không có đánh ngươi, nên ngứa da phải không, hôm nay ta sẽ đánh chết ngươi.” Hoa khôi vén tay áo lên, cầm lên một ống trúc thô, bước nhanh về phía Tiểu Anh Đào vọt tới.

Cây trúc lớn như vậy, nếu như đánh vào người Tiểu Anh Đào, bé cũng phải không nhúc nhích được chừng mấy ngày.

Độc Cô Phi liếc thấy một màn này, trong lòng đối với Tiểu Anh Đào tràn đầy thương tiếc, cậu bước ra mấy bước, đưa tay ra ngăn hoa khôi kia lại. “Dừng tay, sao tỷ lại đánh muội ấy?”

Hoa khôi cùng Tiểu Anh Đào đều sững sốt.

Hoa khôi: “Ngươi là ai? Nó là nha hoàn của ta, ta muốn đánh thì đánh, mắc mớ gì tới ngươi.” Đối với người trước mắt có thân phận không rõ ràng này, nhưng trên người mặc toàn đồ đắt tiền, hoa khôi cũng không dám quá đắc tội.

Tiểu Anh Đào: “Này, ngươi đừng ngu ngốc, còn không mau đi, chuyện của ta không cần ngươi quan tâm. Ngu ngốc, ngươi đi nhanh đi, ta không muốn thiếu nợ ngươi đâu, nếu ngươi cũng bị đánh, không phải là Tiểu Anh Đào ta nợ ngươi một đại ân sao?”

Độc Cô Phi cũng không thèm nhìn tới hoa khôi kia, ánh mắt vẫn rơi vào Tiểu Anh Đào, cậu biết Tiểu Anh Đào cố ý nói như vậy, là khích cậu, sợ cậu bị hoa khôi này đánh sao? Thật ra thì, Tiểu Anh Đào là một cô bé rất thiện lương khả ái, không biết tại sao lại trở nên dữ dằn như thế.

“Tỷ là hoa khôi ở đây?” Độc Cô Phi nhàn nhạt lên tiếng.

Hoa khôi liếc cậu một cái, đắc ý gật đầu. “Không sai, ta chính là hoa khôi đại danh鼎鼎.”

“Muội ấy là người của tại hạ, sau này không được trêu chọc đến muội ấy.” Độc Cô Phi khì khái vỗ vỗ lồng ngực nói.

Tiểu Anh Đào chu mỏ. Xí, ngươi là ai chứ, ngu ngốc.

Hoa khôi lạnh lùng cười một tiếng. “Tiểu tử, ta xem ngươi nên bớt lo chuyện người khác đi, ta sẽ không khách sáo nữa đâu.” Nói xong, nâng lên gậy trúc trong tay uy hiếp Độc Cô Phi.

Độc Cô Phi liếc mắt nhìn, cậu nâng ngón tay lên búng một phát.

Chưa tới một cái nháy mắt, một gã người áo đen liền xuất hiện ở trước mặt. “Tam thiếu gia, có gì phân phó?”

Hoa khôi bị dọa cho sợ, im lặng lui về phía sau.

Độc Cô Phi chỉ vào hoa khôi kia, nói với người áo đen: “Hoa khôi này khiến tại hạ khó chịu, đem nàng ta ném đi nơi khác.”

Người áo đen cung kính nói: “Dạ Tam thiếu gia.”

“Không muốn, không muốn...” Giọng hét cao vút của hoa khôi dần dần biến mất.

Độc Cô Phi làm bộ dáng chính nghĩa đi tới gần Tiểu Anh Đào, hướng về phía nàng cười một tiếng. “Tiểu Anh Đào, sau này muội chính là người của tại hạ, nhớ tên tại hạ nha, tại hạ gọi Độc Cô Phi.”

Tiểu Anh Đào không vui nhíu mày, mặc dù Độc Cô Phi giúp bé, nhưng bé không phải người của cậu ta. “Này, người đừng nói lung tung chứ, cái gì mà ta là người của người, nếu sau này không ai thèm lấy ta, người nhất định chết chắc.” Nguyên vọng của bé là để dành tiền chuộc thân ỉnh, rồi khỏi thanh lâu, sau đó tìm một người tốt gả cho hẳn, sinh ra một đồng hài tử.

Độc Cô Phi giận tái mặt, lạnh lùng nói: “Tiểu Anh Đào, tại hạ không uội lập gia đình, muốn gả, muội gả ta là được.”

“Không biết xấu hổ.” Tiểu Anh Đào đẩy ra Độc Cô Phi, định chạy đi, nhưng lại bị Độc Cô Phi kéo lại, cậu mạnh hơn, nửa kéo nửa ôm dắt Tiểu Anh Đào về phòng của cậu.

“Này, người muốn kéo ta đi đâu?” Tiểu Anh Đào liều mạng đứng lên.

Độc Cô Phi dùng hết khí lực đè bé lại. “Tiểu Anh Đào, muội đừng động nữa, ta không làm hại muội đâu, chẳng qua là dẫn muội đi luyện công thôi.” Lần trước phụ thân cùng nhũ mẫu cưỡi hết y phục luyện cái loại thần công đó, cậu vẫn rất muốn luyện, nhưng không tìm được người thích hợp tới cùng nhau luyện, cậu thấy rất thích Tiểu Anh Đào, cho nên quyết định cùng Tiểu Anh Đào chia xẻ cái loại thần công đó, nếu là người khác, cậu còn lâu mới chịu.

Sau khi ra khỏi phòng Độc Cô Khuynh cùng Độc Cô Ly, Độc Cô Hoa cất bước hướng đi tới phòng Độc Cô Phi.

Bên trong phòng, truyền ra từng giọng nói khiến cho Độc Cô Hoa kinh ngạc dừng bước lắng lắng nghe.

“Này, Độc Cô Phi người lưu manh, làm gì cưỡi y phục lão nương.” Tiểu Anh Đào tức giận.

“Không cưỡi quần áo thì luyện công thế nào, phụ thân cùng nhũ mẫu luyện thần công như vậy mà.” Độc Cô Phi tràn đầy mong đợi.

“Người thối lắm, rõ ràng là làm loại chuyện đó.” Tiểu Anh Đào xấu hổ lên tiếng.

“Chuyện đó gì, đây là luyện công, Tiểu Anh Đào, cưỡi quần ra, ta muốn đưa cái này đặt ở bên trong cái đó của muội coi như luyện công thành công.” Độc Cô Phi thúc giục.

“Phịch” —— có tiếng người bị té xuống giường.

“Độc Cô Phi, người là tên lưu manh, ta ghét người.” Tiếng khóc của Tiểu Anh Đào.

“Muội, muội đừng khóc có được hay không? Chúng ta không luyện công nữa, muội không được ghét ta, ta rất thích muội.” thanh âm Độc Cô Phi không biết làm sao

Ngoài cửa, Độc Cô Hoa, mặt quái dị bước đi, lắc đầu thở dài rời khỏi phòng Độc Cô Phi.

Bên trong phòng Thượng Quan Dạ, lại trình diễn một màn tương tự, nhưng mà khác với chỗ Độc Cô Phi, bên này không có cường bách, đều là tự nguyện.

Thượng Quan Dạ trần như nhộng nằm trên trường kỷ, khoe miệng mỉm cười, hướng về phía Độc Cô Sương đang ngồi ở trước bàn cười mê hoặc.

Đang tính toán vẽ bộ dáng lăng ló tiểu thụ của Thượng Quan Dạ, Độc Cô Sương liếc thấy Thượng Quan Dạ cười tao nhã, bất mãn ném bút xuống, cả giận nói: “Ta khinh, yêu nhân người có thể đừng cười như vậy được không, có tiểu thụ nào lăng ló như vậy, người ngậm miệng lại cho ta.” Đây là bức vẽ thứ sáu của bé, nhưng lại không hài lòng, đều do sự lăng ló của Thượng Quan Dạ, cười cái rắm, tiện chân đạp bức vẽ tiểu thụ kia một cái.

Thượng Quan Dạ cũng không để ý, chỉ cười càng làm tôn thêm sự mê hoặc. “Tiểu Sương nhi, thế nào, đối với vóc người của vi phu rất hài lòng sao?”

152. Chương 152: Đoạn Tuyệt Quan Hệ

Độc Cô Sương hoàn toàn giận dữ. “Hài lòng cộng lòng, Thượng Quan Dạ nhân yêu người, ít bày ra tư thế YD (dâm) như vậy đi, tiểu gia ta mới có bốn tuổi, ít đến dạy hư ta đi.” Hơn nữa, tư thế này quá táo bạo, bé tuyệt không thích, Độc Cô Sương bé muốn là lãnh công lạnh như núi băng kia, nếu không phải không có người mẫu, đánh chết bé cũng không vẽ cái tên Thượng Quan Dạ táo bạo này.

Đối với từ người mẫu, Độc Cô Sương cũng là biết được từ Hường Tiểu Văn, nữ mẫu nói, muốn trở thành một họa sĩ, nhất định phải tìm người mẫu để ước chừng, lúc đó bé không hiểu cái gì là người mẫu, sau đó nữ mẫu nói cho bé biết, người cởi hết cho bé vẽ chính là người mẫu.

Độc Cô Sương còn nhớ rõ nữ mẫu vẽ rất nhiều mỹ nam, bé đoán nữ mẫu nhất định nhìn vô số mỹ nam rồi, cho nên bé liền bắt đầu kế hoạch nho nhỏ ở trong lòng, đó chính là nhìn khắp loa nam hoàn mỹ trong thiên hạ, chỉ cần xem nhiều, bé liền có thể trở thành họa sĩ cao thủ như nữ mẫu.

Nhưng cũng không biết sao bé lại nói lỡ miệng trước cái đồ nhân yêu này. Bé còn nhớ rõ mặt của nhân yêu này lúc đó, đen như cái đáy nồi, sau đó liền rống to với bé. Nói cả đời này của Độc Cô Sương bé trừ nhìn Thượng Quan Dạ hấn, tuyệt đối không có cơ hội nhìn người nam nhân thứ hai, nếu để Thượng Quan Dạ hấn phát hiện, hấn thấy một người, giết một người.

Nói xong, không để ý bé phản đối, Thượng Quan Dạ liền ôm bé trở về phòng, bắt đầu cởi quần áo cho bé vẽ. Hồi tưởng tới đây, đều là chuyện mấy ngày trước, lúc Thượng Quan Dạ vừa bắt đầu cởi quần áo, bé không thể không nói người kia thật đúng là phong tình vạn chủng, câu dẫn người trong vô hình, cũng may định lực của bé hơn người, có tư thế gì là chưa từng thấy đâu, tư thế của Thượng Quan Dạ bất quá là chút lòng thành mà thôi, không dọa được bé.

Thượng Quan Dạ không mảnh vải che thân đi tới, đưa tay cầm lấy bản vẽ vừa rồi Độc Cô Sương vẽ qua xem. “Sương nhi, chỗ này vẽ sai rồi.”

Vẽ sai? Làm sao có thể?

Độc Cô Sương theo chỗ Thượng Quan Dạ chỉ nhìn sang, vừa nhìn, sắc mặt cổ quái.

Thượng Quan Dạ rất là thích nét mặt của Độc Cô Sương bây giờ, hấn cười một tiếng, nói: “Sương nhi, chỗ này rõ ràng rất lớn, sao nàng có thể vẽ nhỏ như thế, nếu như thấy nhỏ, vi phu có thể cho nàng sờ trước.”

Độc Cô Sương khó được đỏ mặt lần đầu tiên, bé vội vàng đoạt tranh lại, đỏ mặt quát: “Thượng Quan Dạ, người là nhân yêu giết hại trẻ nhỏ, ta nhất định phải tìm người bạo hoa cúc của người, người kẹp chặt một chút cho ta, cẩn thận một chút.”

Thượng Quan Dạ mở hai tay ra, rất rộng rãi nói: “Vi phu hoan nghênh mọi lúc, Sương nhi, nàng mau lớn lên đi, vi phu cũng có chút không thể chờ đợi rồi.”

“Đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi.”

Độc Cô Hoa mới vừa đi ngang qua phòng của Thượng Quan Dạ, liền nghe đến một loạt thanh âm này, khóe môi cậu không khỏi nhẹ nhàng giương lên, vậy mà đáy mắt, càng nhiều vẻ cô đơn hơn, thân thể nho nhỏ xoay người rời đi, đi về phía phòng.

Trở về phòng, còn chưa kịp ngồi xuống, Độc Cô Hoa liền phát hiện trong phòng có người.

Cậu hơi lui về phía sau mấy bước, thanh âm bi thương nói: “Sư phụ, là người sao?”

Chỗ bình phong, Hắc Diệu toàn thân áo đen chậm rãi đi ra, trên mặt của hấn, vẫn là cái mặt nạ đồng. “Hoa nhi, là ta.”

Đáy mắt Độc Cô Hoa có nước mắt nhàn nhạt, cúi đầu lẩm bẩm nói: “Sư phụ, người có thể không mang con đi không?”

Đáy mắt Hắc Diệu thoáng qua một tia đau đớn vô cùng nhạt, hấn nhẹ giọng trả lời. “Hoa nhi, đừng tùy hứng, cùng sư phụ đi thôi.”

“Không, người không phải sư phụ của con. Người không phải...” Độc Cô Hoa không nhận được lớn tiếng hô lên, theo thanh âm bi thương của cậu phát ra, nước mắt cũng không chịu nổi rơi xuống.

Thân thể Hắc Diệu cứng lại, vậy mà thanh âm cũng áp chế bình tĩnh. “Hoa nhi, vì sư sẽ không để cho con chịu khổ, chuyện con bị trúng độc về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra”

Thanh âm Hắc Diệu khi nói câu sau cực kỳ lạnh như băng, dám can đảm tổn thương con hắn, bất kể là ai, đến chỉ có chết, cả Vô Cực Môn sau khi Độc Cô Hoa rời đi, đã bị Hắc Diệu phá hủy toàn bộ, tất cả môn đồ của Vô Cực Môn đều chết trong độc của Hắc Diệu, dám lấy độc hại Hoa nhi của hắn, độc hắn bỏ ra vẫn còn trên người của những người này, bất kể là ai, đều phải chết.

Độc Cô Hoa thống khổ lắm bầm: “Mặc dù con còn nhỏ, nhưng con cũng có suy nghĩ riêng, sư phụ, sao người không dám nói cho con biết, người chính là cha của con, người vì sao không dám nhận con, là sợ con ảnh hưởng đến kế hoạch báo thù của người có đúng hay không, người muốn lợi dụng con sát hại phụ thân có đúng hay không?”

Cậu tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, coi như phụ thân không phải là phụ thân chân chính của cậu, cậu cũng không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương đến ông, Độc Cô Hoa cậu đều là do phụ thân và sư phụ cho, thù hận của phụ thân và sư phụ, cậu hi vọng kết thúc trong tay Độc Cô Hoa cậu, nếu như lấy cái chết uy hiếp, sư phụ sẽ bỏ qua cho phụ thân chứ?

Hắc Diệu liếc mắt liền nhìn ra ý tưởng của Độc Cô Hoa, ánh mắt của hắn lạnh như băng, ẩn mang theo bi thống, lớn tiếng quát: “Hoa nhi, đừng làm chuyện điên rồ, thù hận của ta cùng với Độc Cô Diễm, con không hiểu được đâu, năm đó ba trăm bảy mươi hai nhân mạng của nhà họ Hắc chúng ta, tất cả đều chết trong trận đại hỏa đó, mà trận đại hỏa đó, chính là Độc Cô Diễm và Chung Ly Tuyết hợp nhau gây nên, Hắc Diệu ta sống tạm đến nay, là vì báo thù mà thôi.”

Gương mặt nhỏ của Độc Cô Hoa e sợ. “Sư phụ, ở trong mắt người, đứa con như con nhất định cũng không quan trọng có đúng hay không, người có thể vì báo thù mà đưa con đến phủ tướng quân, người có thể vì báo thù, mà không để ý đến sống chết của con.”

Thì ra là, cậu chỉ là người dư thừa, trong phủ tướng quân, thời gian đó bởi vì nhũ mẫu xuất hiện đã thay đổi cách nhìn của phụ thân, cậu cho là cậu có thể cùng phụ thân, nhũ mẫu, còn có bốn huynh đệ sinh hoạt chung một chỗ, nhưng đến khi nguyện vọng của cậu trở thành sự thật, thế nhưng cậu lại không phải là con ruột của phụ thân, mà là con của kẻ thù phụ thân, buồn cười cỡ nào.

Mà sư phụ đối tốt với cậu cũng có mục đích, sư phụ là cha ruột của cậu, lại không chịu nhìn nhận cậu, ông ấy chỉ là muốn mượn cậu để báo thù, Độc Cô Hoa cậu, chỉ là một con cờ mà thôi.

Độc Cô Hoa nhỏ nhỏ, đã hiểu được quá nhiều, lúc này, cậu an tĩnh đến có chút dọa người, ánh mắt không nhúc nhích nhìn Hắc Diệu.

Hắc Diệu bị ánh mắt của Độc Cô Hoa nhìn đến trái tim đau xót, hắn rất muốn nói cho Độc Cô Hoa, tất cả cũng không phải như cậu suy nghĩ, thật ra thì hắn rất để ý đứa con này của hắn, từng có vài lần, hắn đã mơ tưởng buông tha thù hận vì cậu.

Vậy mà cho tới hôm nay, hắn đã không cách nào quay đầu lại, giờ phút này, hắn cực lực áp chế chính mình, lãnh đạm nói: “Hoa nhi, cho đến bây giờ, ta cũng không đối gạt con, con đúng là con trai của Hắc Diệu ta, năm đó đánh tráo con và con của Độc Cô Diễm, là một nước cờ ta đã sớm kế hoạch tốt, về phần mẫu thân của con, ta không muốn lừa gạt con, nàng ấy là hoa khôi của thanh lâu gần đây, từ ba năm trước sinh con ra liền chết đi, vì báo thù, ta không tiếc hết thảy, Hoa nhi, con hận ta cũng được, oán ta cũng được, tóm lại con cũng là con trai của Hắc Diệu ta, huyết mạch duy nhất của nhà họ Hắc, con phải nhớ kỹ lời của ta hôm nay, Hắc gia, không thể chết oan, thù này con thân là người của Hắc gia không thể không báo, cũng không thể nhận giặc làm cha, ta muốn con và Độc Cô gia đoạn tuyệt bất kỳ quan hệ gì.”

153. Chương 153: Nguồn Gốc Của Vô Sinh Cốc Cùng Hắc Diệu

Độc Cô Hoa thống khổ lui về phía sau mấy bước. “Không thể nào, con tuyệt đối sẽ không cùng Độc Cô gia đoạn tuyệt quan hệ, một ngày là cha, cả đời là cha, Độc Cô Diễm vĩnh viễn là cha của Độc Cô Hoa con, sư

phụ, người không xứng làm phụ thân của con, con sẽ không gọi người là cha.”

Hắc Diệu từng bước tiến tới gần, mặt tối tăm. “Hoa nhi, con bình tĩnh một chút, Độc Cô Diễm là cừu nhân sát hại Hắc gia chúng ta, con sao có thể nhận hấn làm cha, con sao có thể làm thất vọng liệt tổ liệt tông Hắc gia.”

Nghe lời của Hắc Diệu, Độc Cô Hoa bi thương nở nụ cười. “Sư phụ, nhận giặc làm cha cũng không phải là do người một tay sắp xếp đó sao, người ban đầu đem con đánh tráo không phải là muốn cho con nhận giặc làm cha sao, hôm nay con làm theo, trong lòng người lại không thoải mái, nhìn con trai mình gọi người khác là cha, có phải trong lòng rất đau hay không? Đáng đời người, đáng đời đau lòng, đây hết thấy đều là chính người một tay gây nên, người không có tư cách trách con, sai là do người, là người.”

Hai tay Hắc Diệu dùng một chút lực, ôm lấy Độc Cô Hoa thật chặt. “Hoa nhi, phụ thân lần này tuyệt đối sẽ không lại thả con về phủ tướng quân, ta muốn Độc Cô Diễm thống khổ, hấn nuôi hơn ba năm chính là con trai của Hắc Diệu ta, Hoa nhi, từ nay con không phải là Độc Cô Hoa, mà là Hắc Hoa.”

Gương mặt Độc Cô Hoa đau đớn, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ tái nhợt không chút huyết sắc. “Sư phụ, nếu như người cứ ép con, con sẽ chết cho người xem.”

Hắc Diệu sắc mặt trầm xuống, đưa tay cực nhanh điểm huyết trên người Độc Cô Hoa, để ngừa cậu làm việc ngu ngốc. Làm xong hết thấy, ánh mắt của hấn bị thống nhìn Độc Cô Hoa trong ngực, tang thương vô lực nói: “Hoa nhi, con đã từng rất muốn thấy dáng vẻ chân chính của phụ thân, hôm nay, phụ thân liền để cho con biết được một thân phận khác của phụ thân.”

Nói xong, Hắc Diệu kéo xuống đưa mặt nạ đồng ra bên ngoài, hé ra khuôn mặt lạnh lùng cũng xinh đẹp vô song, gương mặt này, chính là cốc chủ Bạch Mộ Ngôn của Vô Sinh cốc.

Độc Cô Hoa nhìn Hắc Diệu hé ra khuôn mặt phong hoa tuyết nguyệt, đáy mắt thoáng qua khiếp sợ. Cậu vốn tưởng rằng sư thúc Thượng Quan Dạ đã là một nam tử kinh điển tuyệt thế, không nghĩ tới sư phụ mình thế nhưng so sư thúc còn tuyệt mỹ hơn mấy phần, một phần dung mạo siêu nhiên kia nhất tuyệt, đã không phải là văn chương có thể hình dung, nếu như ông ấy không phải là bị cừu hận che mắt nội tâm, lúc này ông nhất định là một người siêu nhiên độ lượng đậm bạc đi.

Hắc Diệu vươn tay, nhẹ nhàng vuốt đi nước mắt ở khóe mắt Độc Cô Hoa, thanh âm của hấn mờ mịt, mang theo hồi ức nhàn nhạt vang lên. “Hoa nhi, phụ thân năm đó được cốc chủ Vô Sinh cốc cứu ra từ trong trận đại hỏa, ông ấy thương tiếc ý chí mãnh liệt cầu sinh của phụ thân, đưa ra ý định thu đồ đệ, ông ấy làm một khối thi thể đặt trong trận đại hỏa kia, liền dẫn phụ thân trở lại Vô Sinh cốc, ban tên Bạch Mộ Ngôn cho phụ thân, hết lòng dạy dỗ phụ thân hết thấy tuyệt nghệ của Vô Sinh cốc, phụ thân vì báo thù, học cực kỳ tận tâm, hơn nữa tư chất hơn người, cho nên ngắn ngủi mấy năm phụ thân liền trở thành cao thủ đệ nhất ở Vô Sinh cốc.”

Nói tới chỗ này, Hắc Diệu dừng một chút, ánh mắt cứng chịu nhìn Độc Cô Hoa, nói tiếp: “Phụ thân khi đó cũng cho là Vô Sinh cốc là một tổ chức lợi hại nhất của Ngân Nguyệt vương triều, vốn tưởng là mượn Vô Sinh cốc, sẽ có thể báo thù. Nhưng sau lại từ trong miệng sư phụ, phụ thân mới hiểu được, thì ra là cùng Vô sinh cốc tồn tại, còn có một Vô Hoàn cốc. Vô Hoàn cốc thế nhân chưa từng nghe nói qua, nhưng Suất Suất môn danh chấn thiên hạ, thế nhân nhất định không xa lạ gì. Suất Suất môn này thật ra chính là Vô Hoàn cốc, còn Dao Dao Suất thật ra là đại đệ tử mà sư phụ ta thu dụng, như thế tính ra, Dao Dao Suất cũng coi là sư huynh của ta. Năm đó Dao Dao Suất rời đi Vô Sinh cốc, đã từng phát ra một lời thề độc, ở sinh thời, Dao Dao Suất hấn nhất định đánh bại vô thượng thần công của Vô Sinh cốc. Nhưng đã qua nhiều năm như vậy, Dao Dao Suất thành danh giang hồ, vẫn chưa từng tới tìm sư phụ. Sau này ta mới biết, năm đó Dao Dao Suất từng cùng sư phụ đánh nhau một trận, trận chiến ấy Dao Dao Suất thua, thật ra thì Dao Dao Suất tự sát cũng không phải là bởi vì tịch mịch khi trở thành thiên hạ vô địch thủ, mà là hấn không chấp nhận nổi sự thật là mình bại bởi sư phụ của phụ thân. Ngày hấn tự sát, trước khi chết, hấn từng đối với sư phụ nói qua, hấn đánh không lại người của Vô Sinh cốc, nhưng hậu nhân của hấn tuyệt đối sẽ không buông tha cho, hấn tin chắc một ngày nào đó, Vô Sinh cốc nhất định sẽ bại dưới thần công của Dao Dao Suất hấn. Vì thế, sư phụ ta vốn không có ý định thu đồ đệ mới bắt đầu thu phụ thân làm đồ đệ, dục lòng thụ dạy. Nhưng trong mỗi hành động của ta, luôn bị một cỗ thế lực ngăn trở, phụ thân nghĩ chắc là hậu nhân của Dao Dao Suất đang tác quái, Hoa nhi, phụ thân nói cho con biết tất cả, chẳng qua là không muốn

giấu giếm con, bất kể con phản đối hay tiếp nhận, phụ thân cũng sẽ dẫn con rời đi.”

Nói xong, hắn thật sâu nhìn Độc Cô Hoa một cái, ôm cậu rời đi Nhất Thường Tham Hoan.

Thời khắc Hắc Diệu chân trước vừa rời đi, nhân mã của Độc Cô Diễm liền đến.

Nhất bạt nhân mã này bởi vì nhiều người, lập tức kinh động đến người của Thượng Quan Dạ.

Phòng bên ngoài của Thượng Quan Dạ, mấy tên áo đen cung kính nói: “Chủ tử, có một nhóm người áo đen xông vào, bọn họ nói muốn gặp năm vị thiếu gia tiểu thư.”

Thượng Quan Dạ vừa nghe, khẽ nhíu mày. Không nghĩ tới Độc Cô Diễm tìm tới nhanh như vậy, lúc này hắn ta không phải là đang cùng sư huynh tranh đấu sao, thế nào còn có thì giờ tìm đến hắn?

Thượng Quan Dạ hướng người áo đen kia nhàn nhạt nói: “Để cho bọn họ vào đi, bốn tôn ở phòng khách chờ bọn họ.”

“Dạ.”

Nhân mã của Âm các rất nhanh liền bị người của Thượng Quan Dạ đưa đến phòng khách, vừa vào bên trong, Thượng Quan Dạ liền ngồi ở chỗ đó, nhíu mày nhìn người của Âm các. “Không nghĩ tới Âm các lại là người của Độc Cô Diễm, ha ha, thú vị thật.”

Thạch Lăng chấp sự của Âm các nhàn nhạt nhìn Thượng Quan Dạ, bình tĩnh nói: “Đệ Nhất Công Tử, bọn ta phụng mệnh của tướng quân, tới gặp năm vị thiếu gia tiểu thư, phu nhân ngày hôm trước đã trở lại, biết được Ngũ thiếu gia trúng độc phu nhân rất không yên lòng, tướng quân mệnh bọn ta tới trước nhìn một chút, phiền toái Đệ Nhất Công Tử.”

Thượng Quan Dạ hướng đám người ở cửa cười nhạt, nói: “Nếu đã vậy, bốn công tử sai người đưa bọn họ mời đi ra.”

Không bao lâu, bốn tiểu tử cũng được mang ra khỏi, nhưng lại thiếu đi Độc Cô Hoa.

Người áo đen kia âm một tiếng quỳ xuống.”Chủ tử, thuộc hạ bảo vệ không chu toàn, Ngũ thiếu gia mới vừa rời hình như bị một người áo đen mang đi.”

“Cái gì ——” Mọi người đều kêu lên.

Phủ tướng quân, Độc Cô Diễm thu lấy tin tức này thì đầu tiên nghĩ tới chính là Hắc Diệu, trừ Hắc Diệu có thể từ trong tay Thượng Quan Dạ cướp đi Hoa nhi, trên đời này sợ rằng không có mấy người có thể tìm được hành tung của Thượng Quan Dạ, Hoa nhi ở trong tay Hắc Diệu nhất định sẽ không gặp nguy hiểm gì, chỉ là sợ Văn nhi sẽ lo lắng.

Quả nhiên, Hường Tiểu Văn vừa nghe đến tin tức này liền nóng nảy.

“Độc Cô Diễm, Hoa nhi nó...”

Độc Cô Diễm một phen ôm nàng, ôn thanh trấn an nàng nói: “Văn nhi nàng yên tâm, Hoa nhi không việc gì đâu. Hắc Diệu sẽ không làm thương tổn nó.”

Một mặt thanh âm lạnh như băng đón lấy lời của Độc Cô Diễm, cười lạnh nói: “Không sai, ta quả thật sẽ không làm thương tổn nó.”

154. Chương 154: Kinh Chấn Mọi Người

Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Văn cũng vội vàng quay đầu lại nhìn về phía người vừa tới.

“Hắc Diệu?” Hai tròng mắt Độc Cô Diễm bén nhọn, hai tay kéo Văn nhi bảo vệ phía sau, lạnh như băng nhìn thẳng người áo đen mang mặt nạ đồng.

“Không sai, là ta, Độc Cô Diễm, chúng ta đã lâu không gặp.” Thanh âm Hắc Diệu lạnh như băng mang theo ý hận nồng đậm.

Độc Cô Diễm lạnh lùng nhíu mày. “Hắc Diệu, ngươi không nhẫn nại được muốn hành động phải không?”

Hắc Diệu lạnh như băng cười một tiếng, ánh mắt như có như không quét qua Hường Tiểu Văn. “Vốn là ta tính toán muốn xem ngươi và Chung Ly Tuyết cả hai đều thiệt, không nghĩ tới nữ nhân này lại có thể chạy ra khỏi hoàng cung, phá hư tất cả kế hoạch của ta, cho nên ta đành tự thân xuất mã, trước thu thập Độc Cô Diễm ngươi, sau đó giết Chung Ly Tuyết quả thật dễ như trở bàn tay.”

“Này, ngươi đã làm gì Hoa nhi? Có người làm phụ thân như ngươi sao? Ta chưa từng thấy người máu lạnh như ngươi, người không xứng làm phụ thân của Hoa nhi, trả Hoa nhi cho chúng ta.” Hường Tiểu Văn vừa nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở của Độc Cô Hoa, lúc này căn bản cũng không biết sợ là gì, không sợ chết xông tới.

Đôi mắt Hắc Diệu trầm xuống, hung hăng nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn. “Nữ nhân, đáng chết.” Nói xong, hắn vận chuyển một chiêu về phía Hường Tiểu Văn.

Ta khinh, tiểu gia ta há sợ ngươi sao, tiểu gia đã không phải là Hường Tiểu Văn trời gà không chặt lúc trước rồi, tuy nói không sánh bằng ngươi, nhưng muốn giết ta hả, cũng không dễ vậy đâu

Kể từ sau khi luyện được thức thứ nhất của ‘Nhất Mã Bình Xuyên (vùng đất bằng phẳng)’, Hường Tiểu Văn đã nhớ ra được võ học công pháp của Cửu Anh, lúc này mặc dù không thể chống lại Hắc Diệu, nhưng tuyệt đối có thể liên thủ cùng Độc Cô Diễm, cùng đối phó Hắc Diệu

Độc Cô Diễm liếc thấy một chiêu của Hắc Diệu, sắc mặt trầm xuống, hắn giơ tay đẩy Hường Tiểu Văn ra, vận chuyển đánh trả một chiêu của Hắc Diệu.

Hai đạo chiêu lực hùng hậu làm cho cả phủ tướng quân rung chuyển.

Tất cả ám vệ và cấm quân trong phủ tướng quân vây quanh Hắc Diệu, tùy lúc chuẩn bị sẵn sàng triển khai giết chóc cùng Hắc Diệu.

Một chiêu kia ầm ầm nổ tung, Độc Cô Diễm lui về phía sau bảy tám bước, mà Hắc Diệu lại không hề nhúc nhích. Từ điểm này có thể nhìn ra, võ công của Hắc Diệu hơn hẳn Độc Cô Diễm.

Những người khác nhìn đến chân mày cũng nhíu chặt. Mà mắt Hường Tiểu Văn chợt lóe giao hoạt, không có ai chú ý tới, bóng dáng của Hường Tiểu Văn cực nhanh đi về phía Hắc Diệu, động tác kia cũng nhanh đến như một luồng ánh sáng, trong chớp mắt liền chạy vội tới sau lưng Hắc Diệu. Ở khoảnh khắc Hắc Diệu phản ứng kịp, tay Hường Tiểu Văn đã cực nhanh bắt lấy mặt nạ trước mặt Hắc Diệu.

Chỉ nghe xẹt một tiếng, mặt nạ đồng bên ngoài lại bị ngón tay mảnh khảnh của Hường Tiểu Văn kéo xuống, mọi người nhìn đến kinh ngạc vạn phần, mắt ai nấy đều choáng váng.

Mắt thấy bàn tay Hắc Diệu sẽ đánh vào trên ngực Hường Tiểu Văn, Độc Cô Diễm liếc thấy liền đổi sắc mặt, lên tiếng kinh hô: “Văn nhi, dừng...”

Vậy mà kết cục ngoài dự liệu của tất cả mọi người, một chiêu kia của Hắc Diệu không chỉ không rơi vào trên người của Hường Tiểu Văn, ngược lại tóc của Hắc Diệu còn bị Hường Tiểu Văn kéo rơi xuống, một đầu tóc đen như mực đổ xuống như ánh sáng, con ngươi băng lãnh mang chút khiếp sợ nhìn Hường Tiểu Văn.

“Ngươi là truyền nhân của Đào Đào Suất.” Hắc Diệu thu lại khiếp sợ trong lòng, lạnh lùng lên tiếng.

Lời hắn vừa nói ra, mọi người bao gồm Độc Cô Diễm trong lòng cũng khiếp sợ vạn phần nhìn Hường Tiểu Văn.

Truyền nhân của Đào Đào Suất, tướng quân phụ nhân của bọn họ lại là nhân vật lợi hại số một.

Ánh mắt mọi người nhìn Hường Tiểu Văn cũng trở nên sùng kính, cũng chỉ có phụ nhân, mới xứng với tướng quân của bọn họ.

Độc Cô Diễm kinh ngạc nhìn nhìn Hường Tiểu Văn, trong lòng vừa vui vừa giận. Vui chính là Văn nhi của hắn lợi hại như thế, giận chính là Văn nhi của hắn lại giấu giếm hắn chuyện quan trọng như vậy.

Hường Tiểu Văn kiên định ngắm Hắc Diệu, gần từng chữ: “Hắc Diệu, ngươi không xứng làm phụ thân của Hoa nhi, Hoa nhi ở chung một chỗ với người chỉ biết thương tâm khổ sở, chúng ta nhất định phải đoạt Hoa nhi lại từ trong tay ngươi, tuyệt không để cho Hoa nhi bị một tia tổn thương.”

155. Chương 155: Cường Thi Trong Truyền Thuyết A

Hắc Diệu lạnh như băng cười một tiếng. Chưởng lực trong tay lần nữa hướng Hưởng Tiểu Văn công tới.

Một chưởng này, so với chưởng vừa rồi muốn bén nhọn mấy phần, chưởng lực hùng hậu mang theo trận gió điên cuồng gào thét, cả phòng khách cũng bị vây trong một trận rung chuyển.

“Văn nhi, mau tránh ra.” Độc Cô Diễm mặc dù thấy được Hưởng Tiểu Văn lợi hại, nhưng hấn vẫn không cách nào để cho Hưởng Tiểu Văn đón một chưởng của Hắc Diệu, nếu như có chuyện gì vạ nhất, hấn sẽ không chịu nổi thống khổ như vậy.

Hưởng Tiểu Văn liếc thấy Độc Cô Diễm liêu lĩnh vọt tới, trên mặt của nàng thần sắc động dung. Bất quá cũng là cười đến động lòng người. “Độc Cô Diễm, chàng yên tâm, ta không có việc gì.” Nói xong, nàng nâng tay lên, đánh tới một chưởng chống lại chưởng lực bén nhọn kia của Hắc Diệu.

Một chưởng này của Hưởng Tiểu Văn là nàng học chiêu thức ‘nhất mã bình xuyên’, mặc dù nàng biết không nắm chắc đánh thắng chưởng kia của Hắc Diệu, nhưng chưởng lực này cũng làm cho chưởng lực của Hắc Diệu có điều chậm lại, Độc Cô Diễm liền có được chút thời gian đối phó Hắc Diệu. Đây cũng là nguyên nhân Hưởng Tiểu Văn không tiếc hết thảy xuất thủ.

Độc Cô Diễm nhìn thấu ý nghĩ của Hưởng Tiểu Văn, hấn không hề chần chờ nhiều, một khắc lúc hai chưởng kia va chạm vào nhau, hấn lập tức nhảy lên, hướng về phía bụng Hắc Diệu đánh tới một chưởng.

Chưởng phong như hồng, thế không thể đỡ.

Hắc Diệu cùng Hưởng Tiểu Văn một chưởng kia vốn là để cho hấn ta có chút giật mình, chưởng lực mới vừa tiêu chậm, hấn ta lui từng bước, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Hưởng Tiểu Văn. Thân thể mảnh khảnh của Hưởng Tiểu Văn lui mấy chục bước, khoe miệng còn mang theo nhàn nhạt vết máu, bất quá nàng cũng không thêm để ý, trong lòng nghĩ đến đều là Độc Cô Diễm. Lần này chỉ cần Độc Cô Diễm có thể đánh bại Hắc Diệu, bọn họ mới có thể an toàn, không tiện lấy lực lượng của bọn họ đối phó với Hắc Diệu. Hơn nữa đại quân của Độc Cô Diễm đang chuẩn bị đối phó với Chung Ly Tuyết, lúc này căn bản không còn kịp đến phủ tướng quân cứu bọn họ, cho nên bọn họ chỉ có thể dựa vào lực lượng của chính mình.

Trong nháy mắt Hắc Diệu kinh ngạc, chưởng lực của Độc Cô Diễm xuất kỳ bất ý hướng Hắc Diệu đánh tới.

Hắc Diệu làm như căn bản không xem vào mắt, khoe miệng lạnh như băng nâng lên nụ cười trào phúng, khuôn mặt hé ra phong hoa tuyết đại bởi vì nụ cười này mà trở nên có chút vụn vẹo.

Thân hình của hấn ta không nhúc nhích, lẳng lặng chờ đợi một chưởng kia của Độc Cô Diễm đến.

Phanh ——

Trong ánh mắt của mọi người, một chưởng của Độc Cô Diễm đánh vào trên người Hắc Diệu, nhưng lại khiến người ta kinh hãi.

Chỉ thấy thân thể Hắc Diệu, kiên cố đứng ở đó, một bộ áo đen, tóc đen không gió mà bay, vậy mà thân thể của hấn ta một tia vết thương cũng không có, chưởng lực uy lực lớn như vậy rơi vào trên người hấn ta, vậy mà một chút tác dụng cũng không có, một màn này, để cho tất cả mọi người sợ hãi.

Hưởng Tiểu Văn biết Hắc Diệu rất lợi hại, nhưng không nghĩ tới hấn ta lại lợi hại đến nước này, Hắc Diệu này, còn là người sao?

Sắc mặt Hưởng Tiểu Văn tái nhợt, nhìn chằm chằm Hắc Diệu song đồng thời cũng hiện đầy kinh hãi cùng khiếp sợ. “Này, người này không phải là một khối tử thi chứ?” Nàng nhớ tới lần trước trên người Hắc Diệu tỏa ra mùi thối rửa, cùng với loại lạnh như băng không có nhiệt độ, đúng, Hắc Diệu nhất định không phải là người bình thường, tử thi sao? Chẳng lẽ là cương thi trong truyền thuyết?

Vừa nghĩ tới cương thi, mặt Hưởng Tiểu Văn càng trắng hơn. Cổ đại thời không này, cái gì cũng kéo theo sao, nhân - thi đại chiến? Đúng rồi, có biện pháp.

Sắc mặt Hường Tiểu Vân trong thời gian nháy mắt liên thay đổi vô số lần, thấy thế mấy người một bên vốn là kinh hãi vạn phần càng thêm kinh ngạc liên tiếp, trong lòng thầm nghĩ, phu nhân của bọn họ, chẳng lẽ là bị dọa đến sợ rồi?

Độc Cô Diễm mặc dù vẫn nhìn chăm chăm vào Hắc Diệu, nhưng khóe mắt của hắn vẫn luôn tinh tế rơi vào trên người Hường Tiểu Vân, dĩ nhiên tất cả vẻ mặt của Hường Tiểu Vân đều rơi hết vào đáy mắt hắn, trong sân không có ai so với hắn hiểu rõ Hường Tiểu Vân, hắn biết mỗi lần Vân nhi có vẻ mặt như thế, cũng sẽ có biểu hiện kinh người nào đó.

Tại nơi này đầu nhanh kéo căng, Độc Cô Diễm cũng không muốn cho Hường Tiểu Vân có một tia hành động đường đột, hắn vừa định muốn ngăn cản Hường Tiểu Vân, lại thấy Hắc Diệu đang phóng tới Hường Tiểu Vân.

Độc Cô Diễm kinh hãi, thân thể vội vàng vụt qua, ngăn trước mặt Hắc Diệu, vận ra một chưởng đem Hắc Diệu ngăn lại.

Hai người ở giữa không trung kịch liệt triển khai giao chiến, phía dưới tất cả mọi người không cách nào cùng nội lực hai người chống đỡ, lúc này đều bị cỗ lực lượng cường đại này phản chấn, rất nhiều người không tự chủ trong ngực khí huyết sôi trào, oa một cái phun ra một búng máu.

Hường Tiểu Vân bước cực nhanh, thời gian nháy mắt nàng sẽ đến phòng bếp, ở trên tivi từng thấy, đối phó cương thi sẽ dùng gạo nếp, nếu Hắc Diệu thật là cương thi, dùng gạo nếp vậy hắn là được rồi.

Hường Tiểu Vân dùng toàn bộ sức mạnh, khiêng một túi gạo nếp thật nặng trở về đại sảnh, lúc này Độc Cô Diễm đang bị Hắc Diệu ép liên tiếp lui về phía sau, cực kỳ nguy hiểm.

“Độc Cô Diễm, lần này Hắc Diệu ta sẽ đưa ngươi xuống Địa ngục.” Thanh âm cừu hận lạnh như băng của Hắc Diệu rơi xuống, một đạo chưởng lực vô cùng bén nhọn thẳng hướng mặt Độc Cô Diễm đánh tới, lực lượng một chưởng lực kia cơ hồ làm thiên địa biến sắc, cả phủ tướng quân trở nên dao động lên.

Một chưởng này lực lượng quá mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh, Độc Cô Diễm biết mình thật khó có thể né tránh, lúc này hắn cũng không tính đi né tránh, mà là ngay mặt vận công đánh về phía chưởng lực này.

Nhìn thấy một chưởng này càng ngày càng gần vị trí của Độc Cô Diễm, vào thời điểm khẩn yếu trước mắt này, thanh âm của Hường Tiểu Vân âm âm vang lên. “Hắc Diệu, xem chiêu.”

Một đồng gạo nếp lớn, hướng thân thể Hắc Diệu vậy qua.

Tất cả mọi người thấy rõ vậy ra đó chính là gạo, tất cả mọi người kinh ngạc há to miệng có thể nhét vừa một quả trứng. Phu nhân của bọn họ, chẳng lẽ thật sự điên rồi? Lại đi đem gạo nếp làm vũ khí tới công kích đệ nhất cao thủ.

Vậy mà một giây kế tiếp Hắc Diệu kịch liệt phản ứng, càng làm ọi người thiếu chút nữa cười ngất.

Này, này, đây là tình huống gì?

Chỉ thấy thân thể Hắc Diệu đụng vào gạo nếp kia thì phát ra thanh âm thống khổ, da thịt ở dưới quần áo hắn, chợt bắt đầu ứa ra máu. Mặt Hắc Diệu, càng thêm thống khổ vạn thành một đoàn, hé ra khuôn mặt phong hoa tuyết đại, trở nên hết sức dữ tợn.

Hắn lấy ánh mắt thống khổ lại không thể tin nhìn chăm chăm Hường Tiểu Vân, thanh âm thống khổ run rẩy nói: “Ngươi, làm sao ngươi biết bí mật này?” Hắn luyện Bất Tử Thần Công, có Bất Tử Chi Thân, người bình thường tuyệt đối không thể giết hắn, mà nhược điểm trí mạng duy nhất của hắn chính là gạo nếp, thân thể của hắn không thể dính đụng phải bất kỳ hạt gạo nếp nào, nếu không hắn sẽ bị hủ thực mà chết.

Ban đầu sư phụ nói cho hắn biết ưu khuyết của Bất Tử Thần Công, hắn nghe xong liền tính toán luyện công này, loại gạo nếp này, người bình thường tuyệt đối không thể nào ngờ được đây lại là nhược điểm của hắn, dĩ nhiên như thế đối với mọi người mà nói, Bất Tử Thần Công đơn giản là hoàn mỹ, nhưng thế nào cũng không có ngờ tới, Hường Tiểu Vân lại biết được nhược điểm trí mạng của Bất Tử Thần Công.

Chuyện này làm sao khiến hắn không sợ hãi vạn phần, nếu hôm nay vô ý, không chỉ không thể báo thù, ngược lại còn liên lụy tính mệnh, hắn không cam lòng, không cam lòng...

Độc Cô Diễm nhìn chăm chăm Hướng Tiểu Văn điên cuồng vẩy gạo nếp, nhất thời giật mình ngây dại. Dễ dàng như vậy, là có thể đối phó Hắc Diệu?

156. Chương 156: Đồ Chơi

Hướng Tiểu Văn không có dừng động tác vẩy gạo nếp nhằm về phía Hắc Diệu.

“Ta khinh, ngươi quả nhiên là cương thi, cho ngươi nếm mùi tuyết chiêu của ta, gạo nếp tán hoa, ha ha ha.” Hướng Tiểu Văn quơ múa gạo nếp trong tay vừa vẩy về phía Hắc Diệu, vừa cười to.

Bên cạnh mọi người bị thương thấy một màn này, cũng đều rớt rít gia nhập hàng ngũ vẩy gạo nếp, bọn họ không tin, vẩy không chết Hắc Diệu biến thái.

Hắc Diệu bị gạo nếp làm tổn thương nguyên khí nặng nề, hấn hung hăng nhìn chăm chăm Hướng Tiểu Văn, ánh mắt kia dường như muốn nuốt sống nàng, oán hận cùng với không cam lòng vang lên từ miệng hắn.

“Cửu Anh, ngươi dám làm thế đối với ta, chẳng lẽ ngươi đã quên ngày đó ngươi đối với ta thế nào sao? Cửu Anh, ngươi không xứng trở thành nữ nhân của Hắc Diệu ta, lại càng không xứng trở thành mẹ ruột của Hoa nhi.”

Lời của Hắc Diệu vừa nói xong, tất cả trở nên im lặng.

Tất cả mọi người không thể tin nhìn chăm chăm Hắc Diệu, mơ hồ liếc về Hướng Tiểu Văn đang ngây ngô vụn phàn.

Mọi việc là thế nào? Phu nhân lại là nữ nhân của Hắc Diệu? Lại là mẹ ruột của Ngũ thiếu gia? Chẳng lẽ bị thương nên Hắc Diệu không còn tỉnh táo? Nếu không, làm sao lại nói ra lời biến thái như vậy?

Vừa nghe lời của Hắc Diệu, gương mặt Độc Cô Diễm trắng bệch. Hắn siết chặt bàn tay, chất độc Hồng Nhan Lệ giờ phút này không chịu áp chế dâng lên, Độc Cô Diễm đau đớn, thân thể co quắp, một ngụm máu đen như mực phun ra ngoài.

Hướng Tiểu Văn vừa thấy, sắc mặt hoảng sợ. “Độc Cô Diễm, chàng thế nào?” Nàng đi tới, một tay vịn lấy Độc Cô Diễm, đụng đến tay Độc Cô Diễm thì thấy nơi đó lạnh như băng không hề có một chút ấm áp nào, mà thân thể Độc Cô Diễm vì độc phát tác càng đau đớn, thống khổ hơn.

“Tướng quân...” thuộc hạ thấy Độc Cô Diễm phun máu, mọi người phẫn nộ, siết chặt quả đấm đánh về phía Hắc Diệu.

Vài người trước mắt còn chưa kịp đến gần Hắc Diệu đã bị một chưởng của hắn giết chết, mấy thân thể nặng nề đập vào tường, phun máu, trong nháy mắt liền tử vong.

“Chỉ bằng các ngươi, không có tư cách chạm đến bốn tôn đầu.” Hắc Diệu không thèm nhìn thi thể trên đất một cái, mặt không thay đổi lên tiếng.

Mười mấy tên ám vệ nhìn chăm chăm vào đồng bọn vừa mới bị Hắc Diệu dễ dàng giết chết, mọi người điên cuồng cùng mù quáng, siết chặt quả đấm muốn liều mạng đánh Hắc Diệu, nhưng lại bị Độc Cô Diễm kêu dừng.

“Lui, lui ra cho bản tướng.” Độc Cô Diễm cắn răng, thống khổ thanh âm uy nghiêm ra lệnh.

Hắn không muốn nhìn thuộc hạ vào sinh ra tử ở ngay trước mắt mình phải chết đi, hắn nhất định phải ngăn cản bọn họ, ân oán của Hắc Diệu và hắn, hắn không muốn dính dáng đến quá nhiều người, làm như vậy chỉ là hại bọn họ thôi.

“Tướng quân...” Mấy chục ám vệ cắn răng, mắt đỏ nhìn Độc Cô Diễm. Bọn họ không muốn sống như vậy, họ muốn trợ giúp tướng quân, dù chết, bọn họ cũng sẽ cảm thấy không hối tiếc.

“Ta nói... Lui ra.” Độc Cô Diễm nói xong, lại lần nữa phun ra một búng máu.

“Độc Cô Diễm...” Hường Tiểu Vân hoảng sợ, nước mắt rơi xuống ào ào, nàng đỡ Độc Cô Diễm trên tay, cảm giác được Độc Cô Diễm co quắp vì đau khổ, nàng biết nếu như không phải là cực hạn khiến cho Độc Cô Diễm không chịu nổi, hẳn tuyệt đối sẽ không biểu lộ, để cho nàng phát hiện.

Ấm vệ thấy Độc Cô Diễm kích động mà phun máu, mặc dù bọn họ không cam lòng, nhưng cũng chỉ đành phải cắn răng nhịn xuống, lui ra mấy chục bước, vây quanh Hắc Diệu bị thương.

“Thật hay ột màn chủ tớ tình thâm, Độc Cô Diễm thì ra người cũng có tính người vậy sao, năm đó cả nhà ta nhiều nhân mạng như vậy, sao người có thể tàn nhẫn ra tay, ngay cả hài tử mới sinh người cũng không bỏ qua.” Hắc Diệu nghĩ tới năm đó, hận ý nồng nặc như muốn làm hắn ta nổi điên, hận hận không thể giết Độc Cô Diễm ngay lập tức, hận không thể làm cho cả phủ tướng quân phải chôn chung.

Độc Cô Diễm cắn răng, kiên cường lên tiếng. “Hắc Diệu, bất kể người tin hay không, Độc Cô Diễm ta không có sát hại bất luận kẻ nào trong nhà người, năm đó sau khi ta với người kết thúc, hỏa hoạn ngay đêm đó sau này ta mới biết, lúc ta chạy tới nơi, nhà các người đã không còn ai người sống sót. Hắc Diệu, những năm gần đây chẳng lẽ người không điều tra ra chuyện này sao?”

“Ha ha ha...” Hắc Diệu đau khổ ngửa đầu cười to, khóe mắt chảy ra giọt lệ trong suốt, hắn ném cho Độc Cô Diễm một vật. “Độc Cô Diễm, chính là bởi vì mấy năm qua ta đã điều tra xong, mới muốn mạng chó của người cùng Chung Ly Tuyết, người xem cho rõ đây là cái gì?”

Độc Cô Diễm nhận lấy vật kia nhìn xem, là khối ngọc bội Tĩnh Hương đưa cho hắn, thiên hạ, chỉ có một cái.

Khó trách Hắc Diệu lại khẳng định cừu nhân hại nhà họ Hắc chính là hắn. Thì ra đây là nguyên nhân ngọc bội mất tích mấy năm trước. Hắn vẫn cho là ngọc bội kia đã rơi khi xuất chiến, không nghĩ tới là ở trong nhà họ Hắc: còn là ở trong trận hỏa hoạn, tất cả là sự trùng hợp sao? Hắn dám khẳng định, sau lưng nhất định có cao thủ đang thao túng tất cả.

Người này là ai? Tại sao muốn sát hại ba trăm bảy mươi hai nhân mạng kia, hãm hại mình cùng Chung Ly Tuyết? Trong này rốt cuộc có âm mưu gì?

Độc Cô Diễm im lặng, cẩn thận hồi tưởng lại năm đó.

Giọng nói lạnh như băng của Hắc Diệu lại vang lên lần nữa. “Độc Cô Diễm, Hắc Diệu ta vì báo thù đã bỏ ra nhiều như vậy, hôm nay ta nhất định lấy mạng chó của người.”

Nói xong, Hắc Diệu tung người, giơ bàn tay lên muốn đánh úp về phía Độc Cô Diễm.

Hường Tiểu Vân nhú mào lạnh lùng, ngay khi Hắc Diệu vươn tới, gạo nếp trong tay nàng tung ra cực nhanh, vẩy tới mặt Hắc Diệu.

“A ——” Gương mặt góc cạnh của Hắc Diệu, lúc này bị gạo nếp dính ở trên mặt, phát ra tiếng thét thống khổ kinh người chói tai.

Hắn để lộ ra gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ trong nháy mắt bị phá hoại nhanh chóng, cả khuôn mặt giống như hoàn toàn không có, da màu đen giống như là bị lửa thiêu: lộ ra thịt hồng bên trong, thoát nhìn rất đáng sợ.

Hường Tiểu Vân nhìn cảnh này, hai tay cũng run rẩy theo, trong lòng nàng sợ hãi, nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ hại Hắc Diệu, nếu như không phải do Hắc Diệu muốn giết Độc Cô Diễm, nàng tuyệt đối sẽ không làm như vậy, phá hủy gương mặt của Hắc Diệu, mặc dù trong lòng nàng đối với Hắc Diệu có áy náy rất sâu, nhưng nàng không hối hận vì đã làm như vậy, nếu không phải mới vừa rồi nàng nhanh tay ngăn cản Hắc Diệu, sợ rằng sẽ là Độc Cô Diễm cùng nàng nhất định phải chết.

Nàng biết bây giờ mình không nên mềm lòng, ở nơi cổ đại biến thái này, người không giết người khác, thì sẽ chết trong tay người khác, cho nên nàng tự nói với mình, nhất định không thể mềm lòng.

Độc Cô Diễm cảm nhận được Hường Tiểu Vân đang sợ, hắn đưa cánh tay lạnh lùng ra, ôm Hường Tiểu Vân thật chặt, nhẹ giọng trấn an nàng. “Vân nhi, đừng sợ, sẽ không có chuyện gì.”

“Cáp cáp cáp cáp hắc...” đột nhiên Hắc Diệu điên cuồng cười to, gương mặt hoàn toàn thay đổi cảm hận nhìn chăm chăm Hương Tiểu Văn, âm lãnh thanh âm, so với vừa rồi càng đáng sợ hơn, hắc nhếch khóe môi bị bóng, gần từng câu từng chữ: “Độc Cô Diễm, nữ nhân ngươi yêu, cũng chỉ là đồ chơi của ta thôi. Vật thừa mà tưởng đồ quý giá, cáp cáp cáp cáp, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao, tại sao nữ nhân này lại giống Tinh Hương như vậy? Thật ra thì, nữ nhân này là do Hắc Diệu ta tốn mấy năm vì ngươi tìm một vật phẩm thay thế, ha ha ha, Độc Cô Diễm, sự trả thù của ta đối với ngươi, bây giờ mới bắt đầu...”

157. Chương 157: Hồng Nhan Lệ Phát Tác

Độc Cô Diễm nghe nói, sắc mặt lại tái nhợt. Hắc siết chặt hai tay, đôi mắt hận hận nhìn chăm chăm Hắc Diệu, thanh âm lạnh như băng từ trong kẽ răng nặn ra. “Hắc Diệu, ngươi có thể ô nhục ta, nhưng tuyệt không thể ô nhục Văn nhi của ta, ngươi đi chết đi.”

Hắc tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào nói Văn nhi của hắc như thế, hắc tin tưởng người mình yêu, tuyệt đối không phải là người như vậy.

Tay Độc Cô Diễm nắm bao gạo nếp, sau đó vận dụng lực, gạo nếp kia liền bay tới thân thể Hắc Diệu.

Hắc Diệu cười một tiếng lạnh như băng, tung người chột lóe, bóng dáng biến mất trong đại sảnh. Gạo nếp kia rơi xuống, không có một hạt dính ở trên người của Hắc Diệu.

“Ha ha ha, Độc Cô Diễm, ta biết ngươi sẽ không tin tưởng giải thích của ta, bất quá ta nghĩ kể tiếp ngươi sẽ tin tưởng thôi, trên đùi của Cửu Anh, có một dấu bớt hình bướm màu đỏ, như thế nào, Độc Cô Diễm, ta nói không sai chứ.”

Thân thể Hắc Diệu xuất hiện ở sau lưng Độc Cô Diễm cùng Hương Tiểu Văn, thanh âm ác độc giống như ma âm tản mát ra từ trong địa ngục, lạnh như băng kinh người, không có một tia tình cảm.

Độc Cô Diễm và Hương Tiểu Văn nghe lời Hắc Diệu nói, sắc mặt hai người cũng tái nhợt.

Hắc ta làm sao biết trên đùi nàng có một cái bớt, chẳng lẽ chủ nhân trước kia của thân thể này thật sự có gian tình với Hắc Diệu? Chẳng lẽ thân thể này thật sự là mẫu thân của Độc Cô Hoa?

Nhưng không đúng, lần đầu tiên nàng cùng Độc Cô Diễm rõ ràng rất đau, rõ ràng vẫn còn là xử nữ, làm sao có thể có gian tình với Hắc Diệu, nhất định là Hắc Diệu cố ý nói như vậy, hắc ta muốn tinh thần bọn họ rối loạn, nhất định là như vậy.

“Hắc Diệu, ngươi câm miệng.” Hương Tiểu Văn hung hăng quát về phía Hắc Diệu. “Ngươi là nam nhân biến thái, đánh không lại còn chưa tính, thể nhưng sử dụng chiêu ác độc như vậy, ngươi cho là chúng ta sẽ tin tưởng ngươi sao, chân của ta có một cái bớt ngươi biết cũng không tính là gì, nói không chừng ngươi sớm nhìn lên ta tằm?”

Hắc Diệu vừa nghe, gương mặt bị hủy càng thêm vặn vẹo. “Cửu Anh, đối với ngươi bốn tôn không cần nhìn lên mà là quang minh chính đại nhìn.” Ta khinh, đúng là cực phẩm tiện nhân mà.

Hương Tiểu Văn bị kích đến không nói tiếp được, gắp qua vô sỉ nhưng chưa từng thấy quá vô sỉ như vậy.

Độc Cô Diễm vẫn không nói một lời, lúc này nhìn chăm chăm Hắc Diệu lạnh như băng ra tiếng. “Hắc Diệu, giải thích của ngươi rất khá, nhưng bất kể ngươi nói như thế nào, bản tướng đều sẽ không tin ngươi, Văn nhi là hạng người gì, ta rõ ràng hơn ngươi, ngươi cho rằng tùy tiện mấy câu ô nhục nàng ta liền sẽ tin tưởng ngươi sao? Nếu quả thật như vậy, Độc Cô Diễm ta không xứng làm nam nhân, không xứng được Văn nhi yêu.” Nói tới chỗ này, Độc Cô Diễm thâm tình đưa mắt nhìn Hương Tiểu Văn một cái, nắm tay run rẩy của nàng thật chặt, nói tiếp với Hắc Diệu: “Hắc Diệu, ngươi ô nhục Văn nhi như thế, bất quá là muốn mượn nàng tới làm ta tinh thần đại loạn, để ngươi có thể thao túng Hồng Nhan Lệ đã bị ta đã đè xuống trong cơ thể thôi, Hắc Diệu, khiến ngươi thất vọng rồi.”

Độc Cô Diễm nói xong, ôm chặt Hương Tiểu Văn tung người, nắm lên một xấp gạo nếp dày, vung qua Hắc Diệu lần nữa.

Tinh thần Hắc Diệu khê phân tán, có mấy hạt gạo nếp rơi xuống dính tại trên người của hắn, phát ra thanh âm thống khổ, da bị đốt hư, máu liền chảy ra, nhuộm ướt cả mặt đất.

“Độc Cô Diễm, ngươi quả nhiên là nhân vật hung ác, đến thế mà ngươi cũng có thể tâm thần bất động, bất quá Hồng Nhan Lệ bên trong cơ thể ngươi lại có vết rách, lần này, đủ để Hắc Diệu ta điều khiển ngươi.” Dừng một chút, Hắc Diệu liếm khoé môi âm lãnh cười nói: “Độc Cô Diễm, giết Hưởng Tiểu Văn.”

Giết nàng...

Giết nàng...

Thanh âm liên tiếp làm như hóa thành lời nguyện, điên cuồng nghịch chuyển trong cơ thể Độc Cô Diễm, một cổ đau đớn trước nay chưa có hành hạ hắn, hắn thống khổ phát ra tiếng kêu xé tâm, hai tay đẩy Hưởng Tiểu Văn ra, cắn răng giống như đang chịu đựng cực đại thống khổ, nói với Hưởng Tiểu Văn: “Văn nhi, đi mau...”

Hắn phát hiện mình dần dần không khống chế được ý thức của chính mình, nếu tiếp tục như vậy, hắn sợ hắn sẽ làm ra chuyện tình tổn thương Hưởng Tiểu Văn.

Mắt Hưởng Tiểu Văn nóng lên, nước mắt rơi rít ròi. Nàng thâm tình nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm, kiên quyết nói: “Độc Cô Diễm, ta không đi. Chúng ta đã hứa không rời xa nhau.” Cho dù chết, nàng cũng sẽ không rời đi, nếu nàng đi, Độc Cô Diễm nhất định sẽ bị Hắc Diệu sát hại, biết rõ Độc Cô Diễm có thể sẽ chết mà còn rời đi, nàng không làm được.

“Văn nhi...” Độc Cô Diễm phát ra tiếng la giãy giụa, thần chí của hắn vào thời khắc này hoàn toàn bị Hắc Diệu mượn Hồng Nhan Lệ thao túng rồi, mặt của hắn không lộ vẻ gì, đôi mắt cũng trống rỗng, hắn nện bước sát khí đi đến, ép hướng Hưởng Tiểu Văn thật chặt.

“Giết nàng.” Thanh âm không chút biểu tình của Hắc Diệu ra lệnh Độc Cô Diễm.

“Vâng.” Độc Cô Diễm ngơ ngác đáp lời, ánh mắt ngây ngốc nhìn Hưởng Tiểu Văn, tay của hắn sắp hung hăng hạ xuống Hưởng Tiểu Văn, khiến tất cả mọi người bên cạnh kinh hãi kêu lên.

“Tướng quân, dừng...”

“Tướng quân, người tỉnh... tỉnh...”

Độc Cô Diễm không chút nào nghe thấy, cổ lực trong lòng bàn tay càng ngày càng mạnh, mắt thấy sẽ phải rơi vào trên người của Hưởng Tiểu Văn, cũng đang lúc quan trọng, Độc Cô Diễm lại tự ngừng lại.

Trên mặt thống khổ không có chút huyết sắc nào, hắn động khoé môi, phát ra thanh âm thanh tĩnh yếu ớt. “Văn nhi, đi mau...”

Hưởng Tiểu Văn nhìn Độc Cô Diễm cực kỳ thống khổ, nước mắt làm sao cũng không ngừng được, nàng không thể đi, trước khi chết, cũng muốn giết tên biến thái Hắc Diệu kia.

Hai tròng mắt Hưởng Tiểu Văn thoáng qua vẻ kiên định, nàng giơ tay nắm lấy gạo nếp, hung hăng vẩy vào trên thân thể Hắc Diệu, nhìn thân thể Hắc Diệu càng ngày càng nhiều máu, Hưởng Tiểu Văn không chút nào dừng lại, điên cuồng phủ gạo nếp xuống.

Mà Hắc Diệu lúc này đang vận công điều khiển Hồng Nhan Lệ trong cơ thể Độc Cô Diễm, để làm thế sẽ phải dùng toàn bộ tâm thần của hắn, cho nên căn bản phân không ra thần trí ứng phó gạo nếp Hưởng Tiểu Văn vung tới. Hắn biết mình nhất định phải khiến Độc Cô Diễm giết Hưởng Tiểu Văn trước khi gạo nếp tạo thành thương thế cực kỳ nghiêm trọng, chỉ có như vậy, hắn mới không bị gạo nếp này ăn chết.

Chỉ cần Hưởng Tiểu Văn chết, Hồng Nhan Lệ trong cơ thể Độc Cô Diễm sẽ đưa đến tác dụng cản trở, đến lúc đó không cần hắn ra tay, Độc Cô Diễm sẽ độc phát mà chết.

Lại một nắm gạo nếp vung vẩy Hắc Diệu, thân thể Hắc Diệu đã không kiên cố giống lúc mới tới, lúc này hắn chỉ gượng chống, xem ai là người cuối cùng ngã xuống.

“Giết nàng.” Theo Hắc Diệu mãnh liệt ra lệnh lần nữa, lần này Độc Cô Diễm suy yếu không cách nào chống cự, thần thức hắn thật vất vả tỉnh táo lại tiêu tán, hoàn toàn bị Hắc Diệu thao túng.

“Vâng” thanh âm khô khan rơi xuống, Độc Cô Diễm nắm chặt quả đấm đánh tới Hưởng Tiểu Văn.

Một quyền hùng hậu lực lượng kia, hung hăng rơi vào ngực Hưởng Tiểu Văn, chỉ nghe được oanh một tiếng, Hưởng Tiểu Văn bị đánh bay ra ngoài, thân thể nặng nề rơi đập ở trên tường, ngực khí huyết sôi trào, phun một búng máu ra ngoài.

158. Chương 158: Độc Cô Diễm Chết

Tiếng động này, làm tất cả mọi người phục hồi lại tinh thần, mọi người tức đỏ mắt, cầm nghiêm chỉnh túi gạo nếp ném vào Hắc Diệu nhưng gạo nếp kia ném lệch, bị Hắc Diệu dễ dàng tránh ra.

“A... Làm sao bây giờ? Gạo nếp không có?”

“Đều là người, ném loạn cái gì, bây giờ chúng ta lấy cái gì tới cứu tướng quân cùng phu nhân.”

“Đúng là, ném thẳng không được, còn bày đặt ném vòng, giờ thì sao, gạo nếp hết rồi.”

“Dựa vào các người, đi chết đi.”

Oanh một tiếng, một gã ám vệ hung hăng đánh vào thân thể Hắc Diệu, Hắc Diệu một chút phản ứng cũng không có, ám vệ kia cũng chết.

Những người khác nhìn thấy một màn này, rói rít cắn răng xông tới.

“Ta liều mạng, cho dù chúng ta chết, cũng muốn giúp tướng quân tranh thủ một chút thời gian.”

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

Liên tiếp mấy tiếng, tất cả mấy chục ám vệ đều chết đi.

Mặc dù Hắc Diệu không có bị thương, nhưng dùng độc Hồng Nhan Lệ để thao túng đã khá chậm lại, Độc Cô Diễm kiên nghị ý chí bình tĩnh, hần nhìn Hưởng Tiểu Văn nằm trên mặt đất, gương mặt đau đớn, siết chặt hai tay, xoay người đi về phía Hắc Diệu.

“Hắc Diệu, hôm nay Độc Cô Diễm ta chết, cũng muốn cùng người đồng quy vu tận.” Nói xong, hần tung người đánh về phía Hắc Diệu.

Trong nháy mắt, Độc Cô Diễm đem độc được đã sớm chuẩn bị xong lấy ra, đây là từ lúc hần biết được mình trúng Hồng Nhan Lệ, từng sai người âm thầm vì mình chế tạo tuyệt độc, loại độc này vô sắc vô vị, chỉ cần khê thấm vào da, liền có thể giết người trong vô hình.

Độc Cô Diễm không muốn về sau mình bị Hắc Diệu dùng Hồng Nhan Lệ điều khiển, hần liền có ý nghĩ dùng loại độc này cùng Hắc Diệu đồng quy vu tận, lúc trước hần còn do dự, nhưng khi hần thấy Hưởng Tiểu Văn bị nguy hiểm, hần liền quyết định dùng nó.

Hắc Diệu nhìn Độc Cô Diễm đang lao tới, chau mày. Trong lòng rửa thầm. Độc Cô Diễm đáng chết này sao ý chí lại ương ngạnh như vậy, mình cũng đã dùng hết lực, sao hần còn bình tĩnh như vậy.

Cắn răng. Hắc Diệu buông tha cho Độc Cô Diễm, nâng lên một chưởng đánh về phía Độc Cô Diễm.

Độc Cô Diễm chậm rãi mặc ột chưởng kia rơi vào trên người hần, hần nhìn chằm chằm Hắc Diệu, phát ra tiếng cười lạnh lùng. “Hắc Diệu, lần này ta với người cùng nhau xuống địa ngục.”

Nói xong, dùng sức bóp vỡ độc được trong tay, độc khí tứ tán.

Loại độc này mặc dù vô sắc vô vị, nhưng đối với người rất mẫn cảm với độc như Hắc Diệu cũng đã kịp phản ứng, nhưng mà loại độc kịch liệt này lần đầu tiên hần ta gặp phải, cho dù có muốn né tránh, cũng đã trễ, vô số độc khí bắt đầu tràn đầy vào trong cơ thể hần ta.

Đôi mắt Hắc Diệu lạnh như băng, hắn ta điểm mấy huyết toàn thân, sau đó không để ý độc tính, nhảy lên đánh về phía Hường Tiểu Văn.

Mắt thấy một đạo sát chiêu nhắm đến Hường Tiểu Văn, bóng dáng Độc Cô Diễm vội vàng xẹt qua, ôm chầm lấy nàng, chặn lại sát chiêu.

“Độc Cô Diễm ——” Hường Tiểu Văn thấy rõ người giúp nàng ngăn cản sát chiêu là Độc Cô Diễm.

Hắc Diệu nhìn chằm chằm người ngăn ở trước mặt Hường Tiểu Văn, hắn cũng hơi sững sờ, trong nháy mắt, Độc Cô Diễm vận dụng khí lực cuối cùng, một chưởng đánh vào bụng Hắc Diệu.

Hắc Diệu lui về sau mấy chục bước, nhổ một ngụm máu đen rồi đứng lại. Hắn cắn răng, nhìn chằm chằm Độc Cô Diễm cùng Hường Tiểu Văn.

“Độc Cô Diễm, sao chàng có thể ngốc như vậy.” Hường Tiểu Văn ôm Độc Cô Diễm suy yếu không chịu nổi, cả người lảo đảo.

Độc Cô Diễm ngẩng đầu nhìn nàng khẽ mỉm cười, muốn nói điều gì, vậy mà còn chưa kịp nói tiếng nào, hắn chỉ cảm thấy một trận lạnh như băng xuyên khắp toàn thân, sau đó té xuống đất, không còn hơi thở.

Hường Tiểu Văn choáng váng hoàn toàn, tuyệt vọng cùng đau khổ hợp chung một chỗ, nàng ngẩng đầu lên, đau đớn hét to. “Độc —— Cô —— Diễm ——”

Vào giờ khắc này Hắc Diệu cảm giác được Hồng Nhan Lệ trong cơ thể Độc Cô Diễm bắt đầu biến mất, điểm này chứng minh, Độc Cô Diễm đã chết.

Hắc Diệu lạnh lùng nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn, hai tròng mắt hơi lóe. Định đem cả phủ tướng quân giết chết, nhưng bây giờ hắn bị thương nặng như vậy, nhất định phải rời đi sớm một chút, vận công chữa thương.

Nữ nhân này biết được nhược điểm trí mạng của hắn, xem ra nhất định nàng còn biết được cái gì khác, hắn quyết định không giết nàng, đem nàng mang đi.

Hắc Diệu cất bước nặng nhọc hướng về phía nàng, hắn vươn tay đang muốn ôm Hường Tiểu Văn, lại bị đôi mắt chứa đầy sát khí dọa sợ.

Sát khí nồng đậm như vậy, cho dù là hắn năm đó tràn đầy cừu hận cũng không bằng, trên người Cửu Anh, quả nhiên có rất nhiều bí mật.

Hắn đối với quyết tâm mang Hường Tiểu Văn đi, càng chắc chắn.

Tay kia đụng phải Hường Tiểu Văn, đúng lúc này Hường Tiểu Văn đang la diên cuồng, song chưởng nhanh chóng, uy lực vô cùng từ nàng phát ra, lực của một chưởng kia, ngay cả Hắc Diệu cũng kinh hãi lui về phía sau.

Nhưng khi hắn lui về phía sau với tốc độ không sánh bằng một chưởng kia của Hường Tiểu Văn, đó là do nàng đang cực độ bị thương tuyệt vọng tung ra chiêu ‘vùng nhất mã bình xuyên’ thứ hai, uy lực hơn chiêu thứ nhất nhiều lần.

Nếu như Hắc Diệu không bị thương, có lẽ sẽ có thể toàn lực mà chống đỡ, nhưng mà hắn bị thương nặng như vậy, không cách nào đỡ được một chưởng này, chưởng lực lao tới diên cuồng, nháy mắt đã rơi vào người hắn.

Hắc Diệu không thể lui được nữa, liền âm thầm vận công ngăn cản, lúc này chưởng lực kia mặc dù đánh trúng hắn, nhưng sẽ không thể làm hại tính mạng của hắn, chẳng qua là khi hắn trọng thương khá nặng, việc này càng khiến cho thương thế của hắn khó có thể khôi phục.

Sau khi Hường Tiểu Văn tung ra một chưởng, toàn thân suy yếu vô lực rũ xuống, nàng ôm Độc Cô Diễm thật chặt, khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt.

“Diễm, chúng ta sinh tử không rời.”

Hường Tiểu Văn ngồi nỉ non, người đã hoàn toàn mất ý thức, không còn tri giác.

Hắc Diệu nhìn Hướng Tiểu Văn, ôm nàng lên, tung người rời đi.

Ba ngày sau, hoàng cung.

Chung Ly Tuyết đắc ý ngồi ở Chiến Hồn điện, ánh mắt quét qua các thần tử phía dưới, vẻ mặt lạnh lùng, biểu thị công khai tâm tình của hắc đang rất tốt.

“Ba ngày nay, có tra được tung tích Hướng Tiểu Văn không?” Chung Ly Tuyết hỏi các thần tử phía dưới âm thầm làm việc giúp hắc.

“Thưa hoàng thượng, kể từ khi Độc Cô Diễm chết, cả người Hướng Tiểu Văn giống như là hồn ma, cự thần tìm khắp cả Ngân Nguyệt vương triều, cũng không có hành tung của nàng ta, cự thần nghĩ, có thể nàng ta đã chết.”

Chết sao?

Chung Ly Tuyết phì cười, hắc phát tay với các thần tử phía dưới, ý bảo bọn họ rời đi.

Sau khi mọi người đi hết, Chung Ly Tuyết thở dài phì cười.

Độc Cô Diễm chết khiến hắc không vui vẻ gì, lúc trước cho dù nằm mộng hắc cũng muốn đoạt lại binh quyền trong tay Độc Cô Diễm, nhưng bây giờ tất cả mọi thứ cũng đã trở lại trong tay hắc, hắc lại cảm thấy trống rỗng, trong đầu, nhớ lại hình ảnh khi lớn lên cùng Độc Cô Diễm.

“Diễm, ngươi thật sự đã chết rồi sao?” Hắc không thể nào tin nổi, Độc Cô Diễm cường hãn như vậy, lại dễ dàng chết như thế.

Đứng yên, đau đớn, canh tư...

159. Chương 159: Kế Hoạch Cứu Người Của Bốn Tiểu Quỷ

Mười ngày sau, bên trong Nhất Thuởng Tham Hoa.

Độc Cô Diễm mặc một bộ áo bào trắng, sắc mặt tái nhợt ngồi ở trong sân, bốn tiểu tử bên cạnh hắc đang thao thao bất tuyệt nói chuyện với hắc.

Lão Đại: “Phụ thân, người đừng khó chịu vậy, nữ mẫu nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, người còn có chúng con.”

Lão Nhị: “Đúng vậy, phụ thân, người trả lời chúng con đi, chúng con về sau nhất định sẽ ngoan ngoãn.”

Lão Tam: “Phụ thân, nữ mẫu là tiểu cường (con gián) đánh không chết, người cũng không cần lo lắng cho nữ mẫu.”

Lão Tứ: “Phụ thân, người nói chuyện đi, nữ mẫu không nhớ người, không phải còn có chúng con à, phụ thân, con có chuyện muốn nói với người, Thuởng Quan yêu nhân luôn khi dễ con, phụ thân, người nhanh hỏi hồn đi, nếu không chúng con sẽ bị nhân yêu thu thập hết đó, sau khi người tỉnh lại, đi đâu tìm con gái biết điều như con.”

Thuởng Quan Dạ đứng ở một bên đen mặt.

Hình như bị khi phụ là hắc mà? Hắc đường đường một mỹ nam lại vì một tiểu nữ oa đình trệ đến nông nỗi phải cỡi quần áo dúng đến sắc dụ, vậy mà tiểu nữ oa này còn khinh thường ngoảnh lại nhìn, việc này nếu nói ra, hắc nhất định sẽ bị người cười nhạo.

Thuởng Quan Dạ rất là oán niệm trừng mắt nhìn Độc Cô Sương một cái, sau đó nhất trí nói với bốn tiểu tử: “Canh giờ không còn sớm nữa, các con cũng lui xuống ăn cơm đi, chuyện của Độc Cô Diễm, giao cho ta thôi.”

Kể từ mười ba ngày trước hắc nhận được tin tức, âm thầm lên vào phủ tướng quân, thấy được Độc Cô Diễm nằm trên mặt đất, lúc ấy hắc dò xét hơi thở của hắc ta, đúng là không còn thở, vì vậy hắc mang thi thể của Độc Cô Diễm về.

Nói cũng dọa người, Độc Cô Diễm ở hôm trở lại Nhất Thường Tham Hoan, nghe được tiếng la khóc của bốn tiểu tử kia, lại tỉnh lại.

Dọa cho Thượng Quan Dạ sợ đến trợn tròn mắt, bất quá mặc dù Độc Cô Diễm tỉnh, cũng không có bất kỳ ý thức nào, cả người giống như không có sinh khí, trừ còn có thể hô hấp ra, Độc Cô Diễm căn bản không khác gì người chết.

Thượng Quan Dạ đoán có thể Hưởng Tiểu Vân mất tích đã kích Độc Cô Diễm quá nhiều, vì vậy hẳn vẫn không có tỉnh lại, nếu như có thể tìm được Hưởng Tiểu Vân, có lẽ Độc Cô Diễm có thể hoàn toàn khôi phục như cũ.

Mười ngày nay bốn tiểu tử này, mỗi ngày đều dùng phương thức khác nhau cố gắng gọi tỉnh ý thức ngủ say của Độc Cô Diễm, nhưng lần nào cũng thất bại.

Vì không để cho thân thể Độc Cô Diễm héo rút, mỗi ngày Thượng Quan Dạ đều mang Độc Cô Diễm ra ngoài phơi nắng, mỗi một ngày đều dùng thuốc nhấm khớp xương trên người Độc Cô Diễm.

Lúc này, bốn tiểu tử khổ sở liếc nhìn Độc Cô Diễm một cái, sau đó cũng xoay người rời đi.

Rời đi tầm mắt của Thượng Quan Dạ, trên mặt bốn tiểu tử cũng thoáng qua thần sắc kiên định.

Lão Đại lấy ra ngân lượng chuẩn bị xong trên người, chia ra cho ba tiểu quỷ khác. “Ra ngoài, có bạc dễ làm việc.”

Ba người chia ra nhận lấy ngân phiếu, không hỏi quá nhiều liền tỉ mỉ cất xong.

“Lão Đại, muối đã vẽ đường xong, huynh xem một chút.” Lão Tứ am hiểu vẽ tranh phân chia bản đồ cầm trong tay ọi người, sau đó mở ra chỉ vào một vòng đồ nhỏ giọng nói: “Theo ý tứ mấy ngày nay ta dò được từ chỗ Thượng Quan yêu nhân, chỗ này tám chín phần mười chính là vị trí Vô Sinh cốc, nhũ mẫu nhất định là ở chỗ đó.”

Ba người kia cũng cẩn thận nhìn bản đồ trong tay, nhớ kỹ địa phương đó. Kể từ Thượng Quan Dạ nói phụ thân bọn chúng rất có thể phải nhìn thấy nhũ mẫu mới có thể khỏe lại thì bọn chúng liền âm thầm chuẩn bị rời đi Nhất Thường Tham Hoan, đi tìm nhũ mẫu.

Chừng mười ngày này, bọn chúng giả trang rất khéo léo, khiến Thượng Quan Dạ buông lỏng cảnh giác đối với bọn chúng, vừa âm thầm chuẩn bị tất cả.

Lão Đại đặc biệt phụ trách ngân lượng cần thiết trên đường, lão Nhị phụ trách nghiên cứu chế tạo tất cả độc dược phòng thân, đoạn thời gian trước lão Nhị đã len lén đi theo Thượng Quan Dạ học rất nhiều bản lĩnh dùng độc, Thượng Quan Dạ cũng không biết thiên phú đối với độc của hải tử mới chừng tám tuổi này lại cao đến dọa người, chuyện lão Nhị nghiên cứu chế tạo độc dược nếu như Thượng Quan Dạ thấy, nhất định sẽ cả kinh, cả người ngu đi. Những độc chất kia cho dù là bây giờ hẳn chế luyện, cũng phải cần mấy ngày, hơn nữa còn không làm được hoàn mỹ như vậy đâu. Lão Tam nha, liền phụ trách thu thập động tĩnh mới nhất trên giang hồ, đối với việc này, lão Tam thật là thích, độ chuẩn xác của tình báo bắt được không kém bất kỳ tổ chức nào trên giang hồ, đừng thấy lão Tam bình thường hồ đồ, làm lên chuyện, cũng rất giống một đại hiệp.

Về phần nhiệm vụ của lão Tứ, chính là ‘sắc dụ’ Thượng Quan Dạ, nếu Thượng Quan Dạ là người của Vô Sinh cốc, từ trong miệng hắn dò thám sẽ biết tất cả về Vô Sinh cốc, chính xác không sai, vì vậy lão Tứ uất ức cầu toàn hy sinh nhan sắc nhỏ nhỏ của mình, thái độ đối với Thượng Quan Dạ cực độ khinh bỉ sẽ tốt hơn nhiều.

Đối với việc này, Thượng Quan Dạ cao hứng nhất, đầu óc cũng biến thành đơn giản rất nhiều, bất tri bất giác, lại bị Độc Cô Sương moi ra rất nhiều chuyện lại hoàn toàn không biết.

Lão Nhị cất xong bản đồ, từ trên người lấy ra vài bình chia ọi người. “Những thứ này là độc dược ta bào chế ra trong mười ngày nay, những độc chất này cũng không lấy mạng người, nhưng đối với chúng ta vậy là đủ rồi, phía trên đều có ghi lại độc tính và phương pháp sử dụng, mọi người xem xong phải đốt sách đi, miễn cho bị người ta nhìn thấy.”

Lão Tam liếc mấy bình có nhiều màu sắc khác nhau, đặt toàn bộ ở trong quần áo, vỗ ngực nói: “Lão... Nhị ca huynh yên tâm, chúng ta đều hiểu. A, đúng rồi, gần đây tại hạ hỏi thăm được, một môn phái tên là Vô Hoàn cốc, lại công khai làm âm ỉ với Vô Sinh cốc, nghe nói Vô Sinh cốc đoạt một đệ tử đức cao vọng trọng trong Vô Hoàn cốc.”

Lão Tứ vừa nghe, chen vào nói: “Vô Hoàn cốc này là môn phái gì? Sao trước giờ chưa từng nghe nói?”

Lão Tam lại đắc ý giải thích: “Hừ hừ, nói đến Vô Hoàn cốc, các ngươi nhất định nghe nói Suất Suất môn chứ? Vô Hoàn cốc, thật ra chính là danh xưng bên ngoài của Suất Suất môn, cốc chủ đầu tiên của Vô Hoàn cốc, chính là Đạo Đạo Suất - cao nhân một đời. Đúng rồi, nhũ mẫu trước đây cũng từng học Nhất Chiêu Định Thử, không chừng đệ tử của Vô Hoàn cốc này, chính là nhũ mẫu chúng ta đó.” Vừa nhắc tới sự kiện lớn trên giang hồ, đầu đưa của lão Tam liền lóe sáng, phân tích đạo lý rõ ràng.

Lão Đại nhú lông mày, lúc này cậu đã trưởng thành không ít rồi, tính tình không được tự nhiên so với lúc mới gặp gỡ Hướng Tiểu Vân đã thay đổi rất nhiều. Cậu hướng về phía ba đệ muội nói: “Bất kể đệ tử Vô Hoàn cốc này có phải nhũ mẫu hay không, chúng ta nhất định đi Vô Sinh cốc, cho dù nhũ mẫu không có ở Vô Sinh cốc, chúng ta cũng muốn đi tìm Tiểu Ngũ.”

Từ khi bọn chúng biết thân thể tiểu Ngũ từ trong miệng Thượng Quan Dạ, đối với việc Tiểu Ngũ không phải là con ruột của phụ thân, bọn chúng chẳng qua là hơi khó chấp nhận một lát thay tiểu Ngũ thôi, nhưng rất nhanh liền coi thường chuyện này, đối với bọn chúng mà nói, Tiểu Ngũ vĩnh viễn cũng là Tiểu Ngũ của bọn chúng, bất kể có liên hệ máu mủ hay không, cả đời bọn chúng đều nhận đệ đệ này.

Lão Nhị: “Không sai, cho dù nhũ mẫu không có ở Vô Sinh cốc, chúng ta cũng phải đi mang Tiểu Ngũ về”

Lão Tam: “Đúng, chúng ta không chỉ phải cứu Tiểu Ngũ, còn phải cho Vô Sinh cốc chút sắc mặt, hừ, dám dả thương phụ thân chúng ta, cướp nhũ mẫu của chúng ta, quả thực là tìm chết.”

Lão Tứ: “Không phải là tìm chết, bọn họ là một đám thiếu bạo, nghe nói Vô Sinh cốc mỹ nam vô hạn, lần này ta muốn vẽ đủ, lên đường đi.”

Bên trong Nhất Thuởng Tham Hoan không có ai phát hiện, bốn bóng dáng nhỏ nhỏ đang từ chuồng chó viện bên lặng lẽ rời đi.

Trong Vô Sinh cốc, Hắc Diệu (Bạch Mộ Ngôn) một bộ áo trắng, ánh mắt lạnh như băng nhìn Hướng Tiểu Vân nằm trên giường, ngón tay thon dài, lạnh như băng sờ trớn gương mặt nhai trắng như tuyết của Hướng Tiểu Vân, sâu trong nội tâm, Hắc Diệu có một cổ tâm tình phức tạp không nói ra được.

Hắn hận hận thu tay lại, sờ sờ gương mặt bị hủy của mình, trong lòng thoáng qua một đạo oán khí, hắn thề nhất định phải phá hủy gương mặt của Hướng Tiểu Vân, nhưng khi hắn nhìn gương mặt giống hệt Tĩnh Hương của Hướng Tiểu Vân, hắn lại không nở ra tay.

“Ai...” Hắc Diệu thở dài một tiếng, tính toán xoay người rời đi.

Ở khoảnh khắc này, Hướng Tiểu Vân tỉnh lại, lông mi dài chớp động, con ngươi sáng ngời khi nhìn thấy gương mặt hoàn toàn bị biến đổi của Hắc Diệu thì nàng bị sợ giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

“Quý...?” Lời nói ra, liếc thấy nét mặt muốn nuốt sống nàng của Hắc Diệu, Hướng Tiểu Vân bị dọa đến rất không có cốt khí văng vẳng dạ dạ nói: “Vị công tử này, ách, thật ra thì ta không có ý gì khác, ta chỉ là rất ưa thích bộ dáng của ngài, nhất thời buồn cười, cho nên phát ra tiếng hoan hô kinh người vậy thôi, công tử ngài đừng để ý.”

Vẫn còn trừng nàng? Có làm không, đại ca, dáng dấp người vốn là đủ kinh hãi rồi, người có thể dừng dừng ánh mắt đó nhìn ta không, khiến người xem sợ trong lòng, thật là rất làm người ta ghét.

Hắc Diệu không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào Hướng Tiểu Vân, con ngươi sâu không thấy đáy khe thoáng qua ngạc nhiên. Nàng, lại không nhận ra mình?

Hướng Tiểu Vân thấy Hắc Diệu vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt kia còn muốn dọa người hơn hồi nãy nữa, nàng không khỏi thối lui cổ, cố gắng để ình cười nở rộ như hoa. “Hắc hắc he he, vị đại ca này, người nhìn chăm chăm ta như vậy không mệt mỏi sao? Không bằng như vậy đi, người nghỉ ngơi một chút?”

Còn chưa động, vẫn còn nhìn chăm chăm nàng. Mẹ nó, có người nhìn chăm chăm người khác như vậy sao, xem ra không cho hấn chút màu sắc xem, người này lại cho nàng dễ khi dễ.

Vì vậy, Hường Tiểu Văn lui về phía sau mấy bước, từ trên xuống dưới trái trái phải phải mà nhìn chăm chăm vào Hắc Diệu, cau mày nói: “Không sai, là tài liệu tốt.”

Hắc Diệu bị ánh mắt giống như xem thịt heo của Hường Tiểu Văn nhìn chăm chú không khỏi nhúu chặt chân mày, hồi lâu, hấn nhàn nhạt nói ra: “Người không nhớ ta?”

, người là ai, tại sao ta phải nhớ người?

Trời ạ, chẳng lẽ người này và chủ nhân thân thể này có gian tình? Lúc này nàng mới vừa xuyên qua tới thôi, không cần cho nàng gian tình kinh người vậy có được hay không, nói gì cũng phải là một mỹ nam chứ, vị trước mắt này, ách, không dám tiết lộ.

Lúc này, trí nhớ của Hường Tiểu Văn hoàn toàn dừng lại trước khi xuyên qua, nàng đang cho tất cả trước mắt là vừa xuyên qua.

Hắc Diệu nhúu mày lại sâu hơn. Nàng quả nhiên không nhớ rõ. Như thế... Cũng tốt.

Hắc Diệu lạnh lùng cười một tiếng, trong nháy mắt kia, Hường Tiểu Văn thể nhưng cảm thấy Hắc Diệu là một mỹ nam, tuyệt thế chỉ vì nụ cười phong hoa này, coi như là mặt bị hủy không ra gì đều không cách nào ngăn cản.

Hấn nâng con ngươi lạnh lùng lên, tà mị nói với Hường Tiểu Văn: “Ta tên Bạch Mộ Ngôn, người có thể gọi ta Bạch sư thúc, bắt đầu từ hôm nay, tất cả cuộc sống hàng ngày của ta, đều do người phụ trách.”

Bạch Mộ Ngôn? Bạch sư thúc? Thật không có gian tình?

Ha ha ha ha, như thế nàng an tâm rồi.

Hường Tiểu Văn cười đến mặt mày cong cong, nặng nề gật đầu. “Bạch sư thúc người yên tâm, có ta ở đây bảo vệ, cuộc sống sẽ tựa như heo, không đúng, còn hơn cả heo, cũng không đúng, là vua của loài heo.” Giống như nói đi nói lại, cũng là heo, ha ha ha.

Hắc Diệu nghe không hiểu ý định làm chuyện xấu nhỏ của Hường Tiểu Văn, thể nhưng hấn lại không để ý chút nào, nụ cười tà mị trên mặt vẫn như cũ, hấn ghé sát khuôn mặt tươi cười vào Hường Tiểu Văn, thấp thấp trầm trầm nói: “Tiểu Văn nhi, giúp sư thúc thay quần áo tắm rửa thôi.”

160. Chương 160: Mang Thai Đứa Nhỏ

Phốc ——

Tắm, tắm rửa? Thay quần áo.

Hường Tiểu Văn nâng lên gương mặt đỏ bừng, mặt ngây ngốc nhìn chăm chăm Hắc Diệu. “Người, người, người là đang nói ta sao?” Có lầm hay không, để cho nàng tắm rửa thay quần áo, người này lại là hướng nàng yêu cầu sao?

Hắc Diệu cười như cũ, nhưng khóe mắt kia lại có mặt ánh sáng nhạt âm thầm, hấn thấp giọng nói: “Tiểu Văn nhi, nơi này chỉ có người cùng ta, đương nhiên là bảo người.”

Nói xong, ngón tay kia còn lạnh lùng mơn trớn mặt Hường Tiểu Văn, Hường Tiểu Văn chỉ cảm thấy một trận lạnh như băng vọt qua, xúc cảm kia tựa như một con rắn nhỏ lướt qua mặt của nàng.

Vừa nghĩ tới rắn, thân thể Hường Tiểu Văn không khỏi run rẩy, bất động thanh sắc lui về phía sau mấy bước, thần sắc nghiêm chỉnh, bực tức nói: “Bạch sư thúc, người nói gì cũng là một trường bối, tại sao có thể bức bách vãn bối ta làm chuyện hổ thẹn như thế, người rõ ràng là đang làm chuyện loạn luân, sẽ bị thế nhân khinh thường.”

Xem ta chụp cho người tội danh lớn như vậy, ta xem người còn dám bảo ta tắm cho không? Hắc hắc hắc.

Hướng Tiểu Văn đắc ý chỉ duy trì không tới một giây, Hắc Diệu dần dần hướng nàng vươn tay, một tay kéo lấy nàng, trông mắt nhìn nàng, giống như thanh sơn bích thủy xào xạc, lữ lữ lay động tựa như một tia hải hươc, vừa tựa như nhu tình vui vẻ.

Hắn ghé vào bên tai nàng, thổi khí tà tứ nói: “Tiểu Văn nhi của ta, thẹn thùng cái gì, nàng chẳng lẽ quên thân phận của nàng? Hả?”

“Cái, thân phận gì?” Hướng Tiểu Văn bị dọa đến. Ta nói vị Bạch sư thúc kia, người đã đủ dọa người rồi, không nên lại nói những lời dọa người nữa, ta sợ ta không chịu nổi.

Hắc Diệu nhìn chằm chằm Hướng Tiểu Văn, hắc mâu đột nhiên chuyển sâu, môi mỏng bày ra một đạo đáng cười hình cung hoàn mỹ. “Bướng bỉnh, thậm chí ngay cả phu quân cũng không nhớ.”

Phu, phu quân?

Hướng Tiểu Văn dường như bị sét đánh trúng, gương miệng ngây ngốc nhìn chằm chằm Hắc Diệu, đại não giống như là một đoàn nổ tung.

Nam nhân kinh hãi trước mắt này, chẳng lẽ thật cùng nàng có gian tình? Trời ơi, chuyện gì đã xảy ra, đây rõ ràng là loạn luân mà, quả thực thiên lý bất dung, ta không phục.

Ầm ——

Bầu trời một đạo sấm rền chợt vang lên, dọa cho Hướng Tiểu Văn sợ đến thân thể run lên.

Được rồi, loạn luân thì loạn luân đi, tốt hơn bị thiên lôi đánh. Ông trời đáng chết, thật không có phúc hậu, không cho an bài mỹ nam coi như xong đi, thậm chí ngay cả phản đối trong lòng nàng cũng không cho, quá khi dễ người.

Hướng Tiểu Văn bất động thanh sắc dịch chuyển chân cách xa Hắc Diệu mấy bước, không biết tại sao, nàng chính là trong lòng không thích Hắc Diệu đến gần, thứ tình cảm này rất quái lạ, mặc dù Hắc Diệu cười với nàng, chẳng qua là nàng lại cảm thấy không khí chung quanh phá lệ lạnh lên.

“Sư, sư thúc, cơm có thể ăn lung tung, lời không thể nói lung tung, ta hoàn toàn không nhớ người là phu quân của ta.” Đùa gì thế, nàng mới sẽ không sớm như vậy gả cho người, trước mắt người này âm dương quái khí, nàng tuyệt đối không thể nào gả cho hắn, người này nhất định có vấn đề.

Hắc Diệu cũng là từng bước ép tới, trực tiếp đem Hướng Tiểu Văn dồn đến góc tường, trong lúc đó hai người rõ ràng cảm giác được hơi thở lẫn nhau, Hướng Tiểu Văn rất không thích tiếp xúc khoảng cách gần như vậy, nàng không khỏi nhíu mày, quay mặt qua chỗ khác.

Hắc Diệu nhìn chằm chằm động tác Hướng Tiểu Văn, đáy mắt thoáng qua một đạo ánh sáng lạnh. Nữ nhân này lại không dám nhìn gương mặt này của hắn sao? Hắn bị hủy thành như vậy, đều là nữ nhân này làm hại, nàng tại sao không dám nhìn mặt của hắn?

Hắn muốn nàng thống khổ, hắn muốn nàng mỗi thời mỗi khắc đều phải nhìn mặt hắn, hắn muốn nàng biết, kết quả của việc đắc tội Hắc Diệu hắn.

Nội tâm khê đảo tối tăm, vậy mà trên mặt Hắc Diệu cũng là cười đến rõ ràng. “Nương tử, vì phu không có nói lung tung, nàng đã là người của ta, hơn nữa trong bụng của nàng, chính là mang thai đứa nhỏ của vi phu đó.”

Lúc Hắc Diệu nói đến đứa nhỏ thì đáy mắt một mặt sắc hận thế nào cũng giấu không được.

Biết được Hướng Tiểu Văn mang thai đứa nhỏ của Độc Cô Diễm, là ở mười ngày trước hắn vì Hướng Tiểu Văn bắt mạch phát hiện, vốn là hắn định dùng phương pháp tàn nhẫn phá hủy đứa nhỏ này của Độc Cô Diễm, nhưng sau hắn lại thay đổi chủ ý. Hắn từ chỗ mật thám biết được, Độc Cô Diễm cũng chưa chết, lần này, hắn quyết định để cho Hướng Tiểu Văn sinh hạ đứa bé sau đó cướp đoạt lại, hắn muốn đem đứa bé này nuôi lớn thành người, về sau nói cho đứa bé này nó là người của Hắc gia, Độc Cô Diễm chính là hung thủ sát hại ba trăm bảy mươi hai mạng người của Hắc gia, như vậy nếu Độc Cô Diễm biết được đứa con ruột thịt của mình đối với mình tràn đầy hận ý, loại thống khổ này, nhất định sẽ khiến người ta rất khó chịu được? Vậy còn chưa đủ, hắn muốn đứa con của Độc Cô Diễm, tự tay giết Độc Cô Diễm.

Mãi cho đến khi Hương Tiểu Vân tỉnh lại, hần phát hiện Hương Tiểu Vân mất trí nhớ, liền nghĩ ra một kế, kế này càng có thể khiến cho Độc Cô Diễm thống khổ đến chết, ha ha ha, Hương Tiểu Vân mất đi trí nhớ trở thành thê tử của Hắc Diệu, nói vậy không có chuyện gì so với chuyện này càng có thể làm cho Độc Cô Diễm sống không bằng chết.

“Đứa nhỏ?” Trời ạ, bụng mang đứa nhỏ? Đây, chuyện này cũng quá kinh hãi đi.

Theo bản năng đưa ra sờ sờ bụng, không biết tại sao, giờ phút này Hương Tiểu Vân mặc dù kinh ngạc, nhưng nàng cũng không bài xích chuyện mang thai đứa nhỏ, chẳng lẽ nàng cùng Hắc Diệu này là vợ chồng thật sao?

Nhưng vì sao nàng đối với Hắc Diệu đến gần thì đáy lòng lại có ghét hận đây?

Hắc Diệu nhìn chằm chằm cử động của Hương Tiểu Vân, nhàn nhạt nói: “Tiểu Vân nhi, con của chúng ta đã một tháng rồi, lại đây, lại đây để vi phu xem một chút.”

Tay của Hắc Diệu còn chưa đụng đến Hương Tiểu Vân, liền bị Hương Tiểu Vân dùng lực đẩy ra. “Đừng đụng đến con của ta.” Thanh âm bức tức, mang theo oán hận.

Thanh âm này vừa ra, chẳng những là Hắc Diệu, ngay cả Hương Tiểu Vân cũng tự mình chấn động ngây dại.

Này, đây là tình huống gì, mới vừa rồi mình phản ứng quá kịch liệt đi? Giống như Hắc Diệu trước mắt này chính là cừu nhân diệt môn, nàng sao lại đối với hần có nồng đậm cừu hận?

Chẳng lẽ Hắc Diệu này không phải là phu quân của nàng? Ách, nhất định là như vậy, nếu không nàng sẽ không có phản ứng lớn như vậy.

Hai tròng mắt Hắc Diệu hung ác nhìn chằm chằm Hương Tiểu Vân, đôi mắt phần đỏ giống như là muốn nuốt sống Hương Tiểu Vân, vậy mà chỉ trong một nháy mắt, Hắc Diệu liền thu lại cổ phần hận kia, ánh mắt đau đớn, cực kỳ bi ai nói: “Tiểu Vân, vi phu biết nàng hận ta, thật ra thì nàng mất trí nhớ đều là do vi phu gây ra.”

Hương Tiểu Vân nhìn dáng vẻ Hắc Diệu đột nhiên thống khổ, không khỏi cau mày. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Hắc Diệu thấy Hương Tiểu Vân không hề bài xích mình như vừa rồi, đáy mắt hần không khỏi thoáng qua cười trào phúng, mà khoe môi là nhàn nhạt nói hết thảy. “Tiểu Vân, nàng có nhớ một người tên là Độc Cô Diễm?”

Độc Cô Diễm?

Hương Tiểu Vân không hiểu vì sao mình nghe cái tên đó, lại có một loại cảm giác cực kỳ bi ai cùng quen thuộc, nhưng nàng lại không nhớ nổi người này.

Lập tức, nàng lắc đầu.

“Tiểu Vân, Độc Cô Diễm này vẫn đối với nàng có tình ý bất chính, vì lấy được nàng, hần đã phá hủy mặt của vi phu, mà nàng cũng thiếu chút nữa bị hần cướp đi.” Nói tới chỗ này, thanh âm Hắc Diệu không có che giấu hận ý.

161. Chương 161: Nhũ Mẫu, Ta Dẫn Người Rồi Đi

Hương Tiểu Vân nghe xong cau mày, không biết tại sao, trong tiềm thức của nàng lại bài xích lời nói của Hắc Diệu, nàng cũng không hiểu tại sao như vậy, nhưng nghe được Hắc Diệu ô nhục Độc Cô Diễm nàng liền sinh ra nồng đậm hận ý từ đáy lòng, làm như muốn giết Hắc Diệu.

Cảm giác như thế Hương Tiểu Vân chưa từng có, vào giờ phút này, cả người nàng đều bị cảm giác nồng đậm chấn đến ngây dại.

Hắc Diệu liếc thấy dáng vẻ ngơ ngác của Hường Tiểu Văn, cho là nàng tin lời của mình nên có bộ dáng phù hợp đó, lập tức không khỏi giương môi nói tiếp: “Tiểu Văn, nàng mất trí nhớ chính là do một chương của Độc Cô Diễm đánh vào người nàng làm hại, hấn ta...”

“Người nói lung tung.” Một thanh âm trẻ con chất chứa tức giận cắt đứt lời nói của Hắc Diệu.

Hường Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bé trai đáng dấp cực kỳ yêu nghiệt, nhìn bộ dáng chỉ có ba bốn tuổi, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ kia, đã hoàn mỹ tới mức như thế, nếu như trưởng thành chắc chắn là cực phẩm yêu nghiệt đây.

Khi Hường Tiểu Văn nhìn chăm chăm Độc Cô Hoa, Độc Cô Hoa đồng thời cũng nhíu lông mày nhìn nàng. Cái miệng nhỏ nhắn hơi mím, đối với chuyện Hường Tiểu Văn mất đi trí nhớ, Độc Cô Hoa thật là khổ sở trong lòng, nhũ mẫu chẳng những không nhớ được bọn họ, thậm chí ngay cả phụ thân cũng quên, tất cả, đều là sự phụ làm hại.

Nghĩ đi nghĩ lại, Độc Cô Hoa hận hận nhìn chăm chăm Hắc Diệu. “Đều là người, vì báo thù, chuyện gì cũng làm ra được, báo thù thật sự quan trọng như vậy sao, chẳng lẽ người báo hết thù rồi, người thân chết đi sẽ sống lại à, con chán ghét người, chán ghét người.”

Trên mặt hoàn toàn thay đổi của Hắc Diệu thoáng qua bi thống, hấn ngồi xổm người xuống, muôn ôm Độc Cô Hoa, lại bị Độc Cô Hoa tránh ra, hai tay thất bại, đau đớn trong đôi mắt Hắc Diệu càng sâu hơn.

“Hoa nhi, phụ thân sống là người Hắc gia, nếu không báo thù, sẽ phụ tánh mạng của 372 mạng người đã chết đi, Hoa nhi, con còn nhỏ, không hiểu đâu.” Nếu không phải vì trả thù, Hắc Diệu hấn đã sớm chết từ mấy chục năm trước rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Độc Cô Hoa, lẳng lẳng nhìn Hắc Diệu. Đối với nam tử bị hủy dung mạo trước mắt, Độc Cô Hoa vẫn luôn kính nể, mặc dù Hắc Diệu luôn đối phó Độc Cô Diễm, nhưng đối với cậu lại thật là tốt, rất tốt.

“Sự phụ, chúng ta đừng báo thù nữa có được hay không?” Tròng mắt nho nhỏ, tràn đầy hi vọng nhìn Hắc Diệu.

Hắc Diệu đứng lên, khôi phục thần thái lạnh như băng vô tình. “Hoa nhi, đừng nói nữa, Hắc Diệu ta sống tạm đến giờ, chính là vì báo thù, không, Độc Cô Diễm và Chung Ly Tuyết, Hắc Diệu ta tuyệt không dùng tay.” Ý thức được vẻ mặt mình quá đáng sát phạt, Hắc Diệu không khỏi nhỏ giọng nói: “Hoa nhi, con trở về phòng đi.”

“Không, không muốn, con không muốn trở về phòng.” Độc Cô Hoa đột nhiên kích động, cậu đi tới trước mặt Hường Tiểu Văn, kéo tay Hường Tiểu Văn. “Nhũ mẫu, phụ thân Độc Cô Diễm mới là phu quân của người, hài tử trong bụng người cũng là của phụ thân, không phải là sự phụ, sự phụ biết phụ thân rất thích người, muốn mượn người tới đả kích phụ thân thôi, sự phụ đang gạt người đó”

Hường Tiểu Văn nghe lời Độc Cô Hoa nói, kinh ngạc sững sờ không dứt.

Nhũ mẫu?

Bé trai yêu nghiệt khả ái trước mắt này biết mình, hơn nữa Độc Cô Diễm theo lời của cậu ta cũng là cha cậu, mà Độc Cô Diễm là phu quân của mình, vậy chẳng lẽ tiểu quỷ này cũng là con của mình hay sao?

Đối với bé trai trước mắt, Hường Tiểu Văn chỉ cảm thấy có cảm giác quen thuộc trước nay chưa từng có, mơ hồ còn bí mật mang theo tình mẹ nồng đậm, nàng nghĩ, bé trai trước mắt này nhất định là con của mình, nếu không sao lại có cảm giác đó.

“Hoa nhi, đủ rồi.” Hắc Diệu liếc thấy mặt Hường Tiểu Văn kinh ngạc sững sờ, chỉ sợ nàng nhớ lại chuyện gì làm hư kế hoạch của hấn, không khỏi tức giận quát Độc Cô Hoa. “Lập tức trở về phòng cho cha.”

Là cha? , đây lại là chuyện gì, là chuyện gì?

Vào giờ phút này, đầu óc Hường Tiểu Văn hoàn toàn bị đối thoại của một lớn một nhỏ này làm rối loạn, đây là quan hệ gì, sao lộn xộn lung tung như thế.

Trời ạ! Chẳng lẽ chủ nhân thân thể này lúc trước là một nữ hai chồng? Cho nên mới có quan hệ lộn xộn này?

Mẹ kiếp cái chủ nhân thân thể này, ta nói người nha, người muốn làm loạn cũng đừng hại ta chứ, giờ thì tốt rồi, người phải mong một cái đi mất, chừa lại một cục diện rồi rắm bảo ta làm sao dọn dẹp đây.

Độc Cô Hoa nắm chặt Hướng Tiểu Văn, không chịu rời đi.

Cậu tuyệt đối không cho phép sư phụ làm ra bất cứ chuyện gì thương tổn nữ mẫu, tuyệt đối không cho phép sư phụ lấy kế hoạch ác độc này tới đả kích phụ thân.

Hướng Tiểu Văn cúi đầu nhìn thần sắc bảo vệ kiên định trên mặt Độc Cô Hoa, tay bị Độc Cô Hoa nắm thật chặt, mang theo nhàn nhạt khản trương truyền tới, nàng biết lúc này Độc Cô Hoa đang khản trương vì nàng.

Tay, không khỏi cầm ngược lại bàn tay nho nhỏ kia, nàng nhỏ giọng trấn an nói: “Con tên là Hoa nhi đúng không? Ta sẽ không có chuyện gì đâu, con trở về phòng ngủ trước đi.”

Độc Cô Hoa ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Hướng Tiểu Văn, trên mặt nho nhỏ tràn đầy bi thương, thật lâu sau cậu chu miệng nói: “Nữ mẫu, con tên là Độc Cô Hoa, nữ mẫu người yên tâm, con không mệt, con nhất định sẽ bảo vệ người thay phụ thân.” Đây cũng là chuyện cuối cùng cậu có thể làm vì phụ thân và nữ mẫu, cậu biết Hắc Diệu là cha đẻ của mình, tuyệt đối sẽ không thương tổn tới mình, mượn điểm này, cậu có thể bảo vệ nữ mẫu an toàn, tuyệt đối không thể để cho sư phụ đụng vào nữ mẫu.

Hướng Tiểu Văn nhìn chằm chằm thân thể nhỏ nhỏ như búp dùi trước mặt đang nói muốn bảo vệ mình, lần này trong lòng của nàng, cảm động không nói ra được. Đối với đứa bé còn nhỏ mà đã sớm thành thực hiểu chuyện này, Hướng Tiểu Văn biết cậu nhất định đã chịu nhiều khổ sở, tâm trí mới có thể thành thực như vậy.

Nàng không khỏi ngồi xổm xuống, ôm lấy Độc Cô Hoa thật chặt.” Hoa nhi thật là một đứa trẻ ngoan, cha con nhất định sẽ rất yêu... rất yêu con.”

Thân thể nhỏ nhỏ được ôm lấy của Độc Cô Hoa chấn động, hốc mắt đỏ đỏ chảy ra nước mắt. Phụ thân coi như thích cậu đi nữa, nhưng cậu dù sao cũng không phải là ruột thịt của phụ thân, về sau cậu sợ rằng sẽ không còn được gặp lại phụ thân nữa, không có cách nào cùng diên khùng, cùng náo loạn với bốn huynh đệ giống như trước nữa.

Hắc Diệu lẳng lẳng nhìn một màn này, trong lòng tràn đầy đau đớn nói không ra. Những năm gần đây, hẳn thật có lỗi với đứa bé Hoa nhi này.

Hắc Diệu giương môi, đang muốn nói gì đó, cũng đúng lúc này, một bóng dáng đen chạy vội vào, quỳ gối trước mặt Hắc Diệu, nói: “Cốc chủ, không xong rồi, người của Vô Hoàn cốc xông vào, người của chúng ta không đỡ được, mất thấy bọn họ đã...”

“Một đám phế vật.” Hắc Diệu cắt đứt lời run rẩy của người áo đen kia, lạnh lùng liếc mắt Hướng Tiểu Văn và Độc Cô Hoa một cái, sau đó xoay người rời đi.

Người áo đen kia cũng đi theo ra ngoài, cả phòng, cũng chỉ có Hướng Tiểu Văn và Độc Cô Hoa.

Độc Cô Hoa liếc mắt bốn phía một cái, sau đó nhỏ giọng ghé vào bên tai Hướng Tiểu Văn nói: “Nữ mẫu, nhân cơ hội này, con dẫn người rời đi Vô Sinh cốc.”

Hướng Tiểu Văn đứng lên, gạt đầu với Độc Cô Hoa. Chỗ này khắp nơi lộ ra quỷ dị, nàng vẫn nên rời đi thì tốt hơn.

162. Chương 162: Bát Quái Thật Là Lợi Hại

Bên ngoài cửa cốc, một Người đàn ông trung niên ăn mặc như công công cùng một người mập mặc áo trắng chắn ngang tại nơi đó, thái độ phách lối, mang theo tức giận.

Người mập chỉ vào một đám người Vô Sinh cốc đang sợ hãi ông, quát “Này, ta nói một đám sợ chết các người, thức thời thì mau đem tiểu sư muội của Bạch Bàn Bàn ta giao ra đây, nếu không ta cho các người đẹp mặt.”

“Mập mập theo chân bọn họ dài dòng nhiều như vậy làm gì, chúng ta trực tiếp giết người tiến vào.” Vừa nói chuyện, chính là Kim công công mấy hôm trước vào hoàng cung, xác thực mà nói, là cao thủ dịch dung danh chấn giang hồ, Thiên Diện Quan Âm.

Bạch Bàn Bàn nhú mày. “Này ta nói ông nha lão tử biến thái, bây giờ còn chưa biến trở về nữa, khó trách làm thái giám cứ như vậy chơi thật khá.”

Kim công công sững sốt, ngay sau đó cười nói: “Không sai, làm công công chính là chơi thật khá, muốn nhiều biến thái thì có nhiều biến thái, còn không chơi thật khá sao.” Nói xong, hướng về phía một đám sợ hãi phía dưới kia làm lan hoa chỉ, giơ tay lên: “Ai ui, các người bọn tử quỷ này thật là đáng ghét nha, còn không mau đem Hưởng nha đầu của chúng ta mời đi ra, cẩn thận người ta đánh người đó.”

Nôn ——

Phía dưới một đám người Vô Sinh cốc, không chịu nổi bộ dáng buồn nôn của Kim công công, mọi người đều ào ào nôn ra.

Trận nôn kia liền trực tiếp mở ra một con đường, thẳng tắp thông hướng đại điện của Vô Sinh cốc.

Kim công công rất đặc ý liếc về Bạch Bàn Bàn kia. “Này, mập mập, như thế nào, ông xem biến thái công công này tài giỏi chưa, không cần dùng đến tay, cả một đám liền nhường đường cho bọn lão tử, nhiều khí phách nha.”

Bạch Bàn Bàn trừng mắt một cái.”Giỏi lắm giỏi lắm, bất quá Lão Tử cũng thiếu chút nữa nôn ra theo chúng.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Hắc Diệu một bộ bạch y, mang mặt nạ chậm rãi đi ra. Ánh mắt như đao, lãnh lệ nhìn chăm chăm hai người Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công.

Liếc thấy Kim công công kia, đáy mắt Hắc Diệu không khỏi thoáng qua kinh ngạc, bất quá chỉ là một cái thoáng qua liền mất đi.

Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công hai người cũng dừng lại cãi vã, ánh mắt giống nhau lãnh lệ nhìn chăm chăm Hắc Diệu.

Bạch Bàn Bàn chỉ vào Hắc Diệu nói: “Người chính là cốc chủ thế hệ hiện tại của Vô Sinh cốc?”

Hắc Diệu hờ hững trả lời. “Đúng, ta chính là cốc chủ Bạch Mộ Ngôn thế hệ này, theo như bối phận mà nói, ông còn cần gọi ta một tiếng sư thúc đó.”

Kim công công vừa nghe, hướng về phía Bạch Bàn Bàn ha ha cười một tiếng. “Cáp cáp cáp cáp, mập mập thì ra các ông còn có tầng quan hệ này, không nghĩ tới ông còn phải gọi người trẻ tuổi như vậy làm sư thúc.”

Bạch Bàn Bàn trợn mắt nhìn Kim công công một cái, cả giận nói: “Đáng chết lão biến thái, không lên tiếng sẽ chết à, ông nghiêm chỉnh chút cho lão tử.” Nói xong, lại hướng về phía Hắc Diệu hô lên. “Ta khinh, bộ dạng yếu đuối kia của người, còn muốn để cho lão kêu người một tiếng sư thúc sao, đi đại gia người.”

“Ha ha ha... Mập mập ra uy, quả nhiên không giống bình thường.” Kim công công như cũ ở một bên cười ha ha.

Bạch Bàn Bàn lúc này đã hoàn toàn không nhìn đến ông ta, ánh mắt của ông toàn bộ rơi vào trên người Hắc Diệu, đang đánh giá xem thực lực của người này.

Hắc Diệu nghe lời của Bạch Bàn Bàn, hơi thoáng qua một tia tức giận. Môi mỏng nâng lên một tia mỉm cười sâu không lường được, nhìn chăm chăm Bạch Bàn Bàn, trầm giọng nói: “Bạch Bàn Bàn, ông hôm nay xông vào Vô Sinh cốc của ta, ta liền để cho ông có đến không có về, người đâu, bày trận.”

“Vâng...” đám người kia, rốt cục ngừng nôn mửa, lúc này một bộ oán niệm vô cùng nhìn chăm chăm Kim công công, thân hình mau chuyển, đại trận có dáng có vẻ liền xuất hiện trước mặt hai người Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công.

“Trận khẩu.” dưới mệnh lệnh của Hắc Diệu, những nữ nhân bày trận cùng một màu rối rít nhu động miệng lưỡi, giống như bát phụ chống eo, thế thức kia, bộ dáng kia, hết sức dữ tợn. Vốn là mấy người phụ nhân chống eo cũng đã đủ đáng sợ, hôm nay là mười mấy, thậm chí là nhiều nữ nhân vây ở trong trận này cực lực mắng to, trận thế kia có thể thấy đáng sợ nhường nào.

Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công hai người lúc này thu hồi ý định cười giỡn, trên mặt thần sắc trở nên ngưng trọng.

“Đây chính là Bát quái trận sư phụ năm đó nói sao? Tập trung miệng lưỡi của các nữ nhân lợi hại tạo thành trận pháp, quả nhiên không phải là một loại trận pháp có thể so sánh, uy lực vô cùng.” Bạch Bàn Bàn cảm khái nói.

Một bên Kim công công thần sắc cũng kinh dị lắm bầm nói: “Vô Sinh cốc này đơn giản so với Lão Tử còn biến thái hơn, lại đem một đám Bát Quái nữ tới trợ trận, bà nội nó, cho dù là tuyệt thế cao thủ bát quái trận, chỉ sợ cũng phải bị phiền đến tâm thần chấn loạn, cuối cùng hình hồn câu diệt thôi.”

“Trận lệ.” Theo một tiếng Hắc Diệu ra lệnh, một đám Bát Quái nữ giống như điên cuồng hướng Kim công công phóng tới.

Kim công công sửng sốt, phát ra gào thét thê lương. “Con mẹ nó, các người muốn đối phó là Bạch Bàn Bàn kia mà, quần lão tử chuyện gì, không phải là cũng coi trọng lão tử chứ, nói cho các người biết, lão tử là hoạn quan nha, hoạn quan các người biết không, Lão Tử không đáp ứng được các người đâu, các người hãy tìm mập mập kia đi, lão ta nhất định có thể để cho các người hàng đêm xuân xuân, ai ui má ơi, các người bọn này bà tám thật đúng là nhìn trúng lão tử sao, đừng đuổi theo Lão Tử không thả mà.”

Lúc bấy giờ Bát Quái nữ đuổi theo Kim công công hết sức chạy, Hắc Diệu cũng hướng về phía Bạch Bàn Bàn triển khai sát chiêu.

“Bạch Bàn Bàn, cuộc chiến hôm nay sẽ là trận chiến cuối cùng của Vô Hoàn cốc các người.” Tiếng nói rơi xuống, chưởng phong bén nhọn hướng Bạch Bàn Bàn đánh tới.

Bạch Bàn Bàn cũng đánh lên một chưởng, vô số Lão Thủ nhảy lên vọt xuống, hình ảnh rất quỷ dị, một chiêu này, chính là tuyệt chiêu ‘nhất chiêu định tử’ trong tin đồn.

Cùng chưởng đánh vào cùng nhau, thiên địa rung chuyển.

Bạch Bàn Bàn thối một tiếng. “Ta khinh, Bạch Mộ Ngôn người xem ra tốt lắm, hôm nay Vô Hoàn cốc ta nhất định phải hung hăng đánh bại người.”

“Không biết tự lượng sức mình.” Trong mắt Hắc Diệu sát cơ tuôn ra, mấy ngày trước hắn cùng với Độc Cô Diễm giao đấu, nhất định là Bạch Bàn Bàn này ra tay cản trở, nếu không kế hoạch của hắn còn có thể tiến hành càng hoàn mỹ hơn, đầu giống như bây giờ còn rơi vào kết quả trọng thương.

“Phi, người mới không biết tự lượng sức mình, trọng thương trên người người còn chưa khỏe, dựa vào cái gì cùng Bạch Bàn Bàn ta rêu rao, xem ta như thế nào thu phục người đây.” Bạch Bàn Bàn nói xong xông lên, vô số Lão Thủ xích xích kêu, tràng diện có chút kinh người.

Bóng dáng Hắc Diệu giống như tạt phong nhất thời, trong chớp mắt nhào tới trước mặt Bạch Bàn Bàn, phát ra sát chiêu, chiêu chiêu ngoan tuyệt.

Trong lúc đánh nhau mọi người không có phát hiện, ở cửa hông nơi chính diện, hai mặt bóng dáng đang lặng lẽ đi ra.

Độc Cô Hoa nhìn chăm chăm mấy người đang đánh nhau, gần bên tai Hướng Tiểu Vân nhỏ giọng nói: “Nhũ mẫu, trước mặt là cửa ra duy nhất rồi đi Vô Sinh cốc, con sẽ nghĩ biện pháp dụ ông thái giám đó cùng đám người đàn bà chanh chua đang chửi nhau kia rồi đi.”

“Ấy, Hoa nhi, đừng đi, rất nguy hiểm.” Dao kiếm không có mắt, vạn nhất bị thương Hoa nhi, cả đời lương tâm nàng sẽ bất an.

Độc Cô Hoa buông tay đang lôi kéo của Hướng Tiểu Văn ra, khẽ mỉm cười nói: “Nhũ mẫu, người yên tâm, con sẽ không sao đâu.” Cho dù có chuyện, cậu cũng muốn liều mạng nhỏ để nhũ mẫu rời đi Vô Sinh cốc.

Thái độ Hướng Tiểu Văn rất kiên quyết, đối với đứa bé trước mắt này nàng tràn đầy ý nghĩ thương xót, nói gì cũng sẽ không để cho Độc Cô Hoa đi chịu khổ.

“Hoa nhi, con đợi ở chỗ này, để nhũ mẫu đi cho.”

“Không được, nhũ mẫu, người, người trong bụng có... Tiểu đệ đệ. Con, con không thể để cho người đi.” Độc Cô Hoa nhìn chăm chăm cái bụng vẫn bằng phẳng của Hướng Tiểu Văn, vẻ mặt có chút tịch tịch. Cậu nghĩ, phụ thân nếu biết nhũ mẫu mang thai đứa nhỏ, nhất định sẽ rất vui vẻ, phụ thân có cậu hay không bây giờ không còn quan trọng nữa rồi. Tịch tịch kia mặc dù chỉ trong nháy mắt liền bị Độc Cô Hoa che giấu, nhưng Hướng Tiểu Văn vẫn chú ý tới, đối với Độc Cô Hoa hiểu chuyện như vậy, trong lòng nàng khổ sở không nói ra được, đứa bé này, nhất định đã chịu nhiều khổ sở.

163. Chương 163: Tuyệt Chiêu Măng Chửi Người

Hướng Tiểu Văn ôm Độc Cô Hoa, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của cậu, thì thầm: “Hoa nhi, con hãy ở lại đây đi, nhũ mẫu không sao, nhũ mẫu có võ công mà, sẽ không có việc gì đâu.”

Lúc này nàng đã nhìn thấy công phu của Bạch Bàn Bàn cảm thấy rất quen mắt, theo bản năng thử đi chuyển mình, phát hiện mình cũng luyện loại công phu kỳ quái này.

Độc Cô Hoa được Hướng Tiểu Văn vuốt ve như vậy, xúc động, mắt của cậu đỏ lên, muốn khóc, cũng may cậu nhin lại được, cười một tiếng với nàng. “Dạ, nhũ mẫu phải cẩn thận đó.”

Bên kia, Bạch Bàn Bàn đang đánh với Hắc Diệu, hai người đều là cao thủ hiếm thấy, mỗi một chiêu đều rất mạnh, lúc này hai người đều dồn toàn lực vào đối phương, chỉ cần phân tâm một chút sẽ thua, cho nên cả hai đều không dám lơ là.

Mà xa hơn nữa phía bên kia, Kim công công đang bị một đám nữ nhân biến thái vây xung quanh, giọng người đàn bà kia chua lét lại the thé, khiến cho Kim công công nhức đầu không thôi.

“Bà nội mẹ nó, dám như thế nữa, đừng trách Lão Tử sử dụng tuyệt chiêu.”

Mới dùng một lát, đám nữ nhân phía sau lại dâng lên, dọa khiến cho Kim công công kinh sợ, vội vàng tăng tốc chạy đi.

Hướng Tiểu Văn nhân lúc không ai để ý vội đi, tốc độ của nàng cực nhanh, hơn nữa những người xung quanh vì đang chú ý chiến đấu, nên không ai phát hiện ra nàng.

Hướng Tiểu Văn quan sát xung quanh một cái, phát hiện không có gì dị thường, vì vậy nàng ngoắc Độc Cô Hoa, ý bảo Độc Cô Hoa chạy tới, cùng nhau trốn đi.

Nhưng rõ ràng Độc Cô Hoa thấy được nàng ngoắc tay, nhưng lại không tới.

Hướng Tiểu Văn sửng sốt, . Hoa nhi, không phải là muốn ở lại Vô Sinh cốc chứ?

Độc Cô Hoa cười một tiếng, thầm nói: nhũ mẫu, con không thể rời khỏi Vô Sinh cốc, người đi nhanh đi, đi tìm phụ thân và bọn kia, mọi người nhất định phải hạnh phúc đó.

Đứng từ xa thấy vẻ mặt ảm đạm của Độc Cô Hoa, tâm nàng đau đớn co rút lại.

Nàng phẩy tay áo, lầu bầu một câu. “Hoa nhi, lần này ta nhất định phải dẫn con đi.” Nói xong, nàng nhanh chóng trở lại.

Độc Cô Hoa nhìn thấy cảnh này, thở dài tức giận. Sự bi thương tràn đầy trên gương mặt nhỏ bé nhìn Hướng Tiểu Văn ngày càng gần.

“Tiểu Hoa nhi, đừng nóng giận, con không đi, nhũ mẫu cũng không đi.” Nàng đường đường là người lớn như vậy, lại phải hy sinh đứa bé mới có thể rời đi, loại chuyện này, nàng không làm được.

“Nhũ mẫu, người cho rằng đây là chuyện đùa sao, mới vừa nãy là cơ hội rời đi tốt nhất, sau này sẽ không có cơ hội đâu.” Cậu không thể rời đi được, ngoại trừ Vô Sinh cốc, cậu không có chỗ khác, cậu mà rời đi thì có thể làm gì.

“Hoa nhi con yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được cơ hội dẫn con rời đi.” Hường Tiểu Văn mới vừa nói xong, liền bị đám nữ bà tám phát hiện.

“Các tỷ muội, nơi này có người, mau tới đây.”

“Có người? Người nào to gan như vậy dám xông vào Vô Sinh cốc của chúng ta, muốn chết sao.”

“Trời ạ, ta thật là vô dụng mà.”

Một đám nữ nhân giống như đợt sóng vọt tới chỗ Độc Cô hoa và Hường Tiểu Văn, Hường Tiểu Văn ôm Độc Cô Hoa, nhỏ giọng nói: “Hoa nhi, có nhũ mẫu ở đây, đừng sợ.”

Thật ra thì Độc Cô Hoa không sợ, nhưng cậu thích cảm giác tình cảm mẹ con ấm áp từ Hường Tiểu Văn, cho nên liền giả bộ rất sợ, chỉ hy vọng Hường Tiểu Văn có thể ôm cậu nhiều hơn.

Đối với cậu mà nói, đây là cái ôm quý báu nhất, sau này sợ rằng không còn cơ hội như vậy nữa.

“Ủa, đây không phải là Thiếu cốc chủ sao?”

“Phải rồi, sao Thiếu cốc chủ lại ở chỗ này?”

“Trời ạ, chẳng lẽ yêu nữ này ép buộc Thiếu cốc chủ sao?”

“Không được, chúng ta không thể nhìn Thiếu cốc chủ rơi vào tay giặc, các tỷ muội, cùng tiến lên.”

Kim công công thấy đám bà tám kia không đuổi theo mình nữa, mà là chạy về hướng ngược lại, ông không khỏi giật mình, ngừng đầu nhìn theo.

Liền thấy gương mặt bình tĩnh của Hường Tiểu Văn, trong ngực của nàng, đang ôm Độc Cô Hoa.

Kim công công vui mừng, gào to về phía nàng. “Ai ai ai, Hường nha đầu, Kim gia gia ở chỗ này.”

Câu này được gào ra, ánh mắt của mọi người cũng nhìn về phía đó, chăm chăm về phía hai người đang ôm nhau kia. Muốn thừa dịp đánh nhau hỗn loạn rời khỏi Vô Sinh cốc? đừng mơ tưởng.

Bạch Bàn Bàn nhìn chăm chăm Hường Tiểu Văn, gương mặt cười ngây ngô. Tiểu sư muội quả nhiên không làm hấn thất vọng, nàng đã luyện khá tốt công phu của mình. Sư phụ người dưới tuổi vàng biết được, cũng sẽ hài lòng.

Nữ bà tám trừng mắt, nhìn chăm chăm Hường Tiểu Văn. “Tiện nhân đáng chết, biết điều thì thả Thiếu cốc chủ ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách sáo.”

“Đúng vậy, mau thả Thiếu cốc chủ ra, nếu không xem tuyệt chiêu của bà tám chúng ta.”

Hường Tiểu Văn không để ý đến bọn bà tám này, mà nhìn về phía Kim công công cùng Bạch Bàn Bàn khẽ mỉm cười. Mặc dù nàng không nhớ rõ hai người kia là ai, nhưng từ trong ánh mắt của họ, xem ra họ rất chân thành với nàng, nói vậy nhất định là người nàng biết rồi.

Đám bà tám chưa từng bị khinh thường như thế, cho dù là cao thủ lấy lòng thấy các nàng cũng phải hoảng sợ, tiện nhân đáng chết thật quá đáng, xem ra không ột bài học, nàng ta không hiểu được sự lợi hại của các nàng.

“Các tỷ muội, chúng ta lên, để cho tiện nhân này biết chúng ta đáng sợ như thế nào.”

“Được.”

“Dừng tay, ta không cho phép ai tổn thương nhũ mẫu.” Độc Cô Hoa chặn đứng sự tấn công của đám bà tám.

“Thiếu cốc chủ, mau tránh ra.”

“Đúng vậy, tránh ra, nếu không đừng trách chúng ta đã thương người.”

“Nói không sai, Thiếu cốc chủ người cho rằng người có bản lãnh bảo vệ nàng ta sao, nếu không phải là vì nề mặt cho Cốc chủ, chúng ta đã sớm rửa người rồi.”

Chỉ dựa vào một đám bà tám đã dám khi dễ một tiểu hài tử, tưởng rằng bà tám rất lợi hại sao, đã vậy, hôm nay ta liền chấp hết đám bà tám các người, xem sau này các người còn dám hại người không.

“Hoa nhi, tránh ra đi, để nhũ mẫu giáo huấn họ.”

“Nhưng mà, nhũ mẫu, họ...”

Hướng Tiểu Văn cười tự tin. “Hoa nhi, con yên tâm, đối phó đám bà tám này, nhũ mẫu sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Một đám bà tám bị chửi, trong lòng khó chịu cực kỳ, ngay lập tức một người đi ra chỉ vào Hướng Tiểu Văn mắng to. “Tiện nhân kia, xem bộ dạng của ngươi, nhất định là bị nam nhân bỏ rồi.”

“Đúng vậy, trời sanh phải bị nam nhân đùa bỡn.”

“Cũng chưa chắc, nhìn mặt nàng ta, nhất định là người khác rất kiêng kỵ.”

“Đúng vậy, tiện nhân không biết xấu hổ, cũng không sợ báo ứng.”

...

Nghe một đám bà tám líu ríu như ruồi, Hướng Tiểu Văn cảm thấy bọn bà tám này thật thô thiển, cho là như vậy đã có thể chửi nhau với nàng sao? Quá khôi hài, nàng phải cho bọn bà tám kia một bài học, để họ biết cái gì gọi là giết người không cần dùng đao.

164. Chương 164: Thiên Nữ Rải Hoa

Lập tức, Hướng Tiểu Văn bước ra, chỉ vào một bà tám mập mạp mặc y phục màu đỏ nói: “Ai ai ai, một con heo mẹ không biết từ đâu tới.”

Bà tám bị chỉ kia kinh ngạc một hồi, xoay đầu nhìn chung quanh.

Hướng Tiểu Văn vẫn chỉ về phía nàng ta. “Không sai, chính là nói ngươi đó, diện mạo giống heo còn chưa tính, ngươi còn mang đầu heo ra ngoài cũng không sợ mất mặt sao, ai, thật là nghiệp chướng, vốc người giống heo rồi, đầu óc lại cũng như heo, ta thật đồng tình với mẹ của ngươi.” Nói xong, còn bày tư thế rất áy náy.

Nữ bà tám mập mạp kia vốn để ý người khác nói nàng giống heo nhất, hơn nữa nàng còn thấy có lỗi với mẫu thân, khi còn bé trong nhà nghèo khổ, cũng là bởi vì mình rất ham ăn, cho nên mới ăn hết cả tiền chữa bệnh của mẫu thân, mẫu thân chết đi, khiến cho nàng hận tất cả người trong thiên hạ, cho nên hiện tại mới có thể biến thái như vậy, không nghĩ tới hai đại tử huyết đều bị Hướng Tiểu Văn đạp lên rồi, nữ mập mạp này giận đến không thể mở miệng nói chuyện.

Những bà tám khác thấy đồng bạn bị kích đến nói không ra lời, không khỏi rớt rít nhằm vào Hướng Tiểu Văn triển khai thế công sắc bén hơn.

Nhưng bất kể bọn họ nói thế nào, Hướng Tiểu Văn đều là một bộ dáng bình tĩnh, về mặt khí thế các nàng rõ ràng đã bị thua, chỉ có thể giành lại trên miệng lưỡi thôi.

“Tiện nhân.”

Hướng Tiểu Văn: “Ta có thể gặp người, người không mặt mũi nhìn người, nên cứ thấy người liền kêu tiện nhân, thật là đứa trẻ đáng thương.”

“Con điếm.”

Hướng Tiểu Văn: “Vị đại nương này, bà đang nói bà đó à, ta thấy cũng phải, khó trách thật xa xôi đã ngủ thấy được một mùi hôi, đại nương à, bà một tháng rồi không có tắm sao?”

Mặt đại nương kia liền biến sắc, không sai, cuộc đời này của bà sợ nhất là tắm, có thể không tắm, thì không tắm, đây vốn là một bí mật, tiện nhân này làm sao lại biết được?

“Người, làm sao người biết?”

“Nói nhảm, người không thấy thối sao, cả người lẫn vật mười dặm xung quanh đều muốn té xỉu luôn rồi, ta làm sao có thể không biết.”

Mặt đại nương kia liền xấu hổ và giận dữ, nhìn ánh mắt khinh bỉ của các tỷ muội, bà lại tìm không ra lời nói để phản bác.

...

Một khắc đồng hồ đã qua, trận bà tám của đám nữ bà tám này dần dần ít đi.

Hướng Tiểu Văn vẫn phát huy lời nói ác độc của nàng, không sợ chết chỉ vào đám bà tám kia nói: “Ai ai ai, ta nói vị đại tỷ này, tỷ đang mua thịt sao? Nếu không sao lộ nhiều thịt khô như vậy, ai ui, nhìn màu thịt của tỷ kia, cũng sắp tím bầm rồi, tỷ còn dám để lộ ra.”

Một nữ nhân che cặp vú thịt cắn răng rời đi.

“Ai ai ai, ta nói vị đại nương này, bà cho rằng mặt của bà là tường thành à, còn đắp phấn dày thế, bà xem một tầng trắng xóa trên đất, không phải là lãng phí sao, thật không biết thẹn.”

Một đại nương xấu hổ che mặt chạy đi.

“Vị kia trở mã thật không tốt, đúng, chính là nói người đó, không được nuôi dưỡng tốt không phải là lỗi của người, nhưng người cũng không cần thiết dùng hai cái bánh bao để làm giả như vậy, gạt được mọi người, nhưng người lừa được lương tâm của mình à, người xem, bánh bao của người lộ ra thế kia, báo ứng tới rồi đó.”

Một thiếu nữ trở mã không tốt để lại hai cái bánh bao ở ngực, rời đi như gió.

“Ôi mẹ nó, ta nói đại thẩm này, bà là gà núi sao? Lấy nhiều hoa đại cắm lên đầu như vậy, bà cho rằng chỉ cần như vậy là có thể hóa thân thành Phượng Hoàng rồi hả?”

Đại thẩm kia thấy mình bị Hướng Tiểu Văn chỉ tên, cố giả bộ trấn định nói lại: “Gà núi, gà núi gì? Lão nương đây là... Thiên nữ rải hoa, hiểu chưa cái bướm nhà người.”

Phụt ——

Thanh âm buồn cười này không phải từ Hướng Tiểu Văn, mà là hai người Bạch Bàn Bàn và Hắc Diệu đã dừng chiến đấu bên cạnh, Bạch Bàn Bàn nghe xong, mặt béo phì không ngừng được cười lớn, mà Hắc Diệu mặc dù không cười, nhưng nhìn đầu vai lay động kia, cùng với khoe miệng co giật, chỉ rõ rằng hắn đang cực lực che giấu nụ cười.

“Thiên nữ tán hoa (rải hoa)?”

“Không sai, lão nương tên gọi là Thiên Nữ, vũ khí gọi là Tán Hoa, tiểu tiện nhân, xem chiêu.” Đại thẩm kia vừa nói xong, trăm đóa hoa đại trên đầu rồi rớt xuống về phía Hướng Tiểu Văn.

Kim công công thấy thế, không khỏi khản trương hô: “Hướng nha đầu, cẩn thận hoa đại này, rất nhiều gai đó.” Mới vừa rồi ông bị hoa đại đâm trúng vào móng, cái này cũng không phải đáng sợ, đáng sợ là chủ nhân hoa đại này phát tình với ông, đây quả thực là hình phạt đáng sợ

Đại thẩm kia rất đắc ý, trong lòng tự tin Hướng Tiểu Văn chết chắc, hừ, dám đắc tội Thiên nữ một đời như bà, quả thật tìm chết mà.

Vậy mà một giây kế tiếp, đại thẩm kia phát ra tiếng la tê tâm liệt phế. “Người, người, người dám phá hủy hoa của ta?”

Hướng Tiểu Văn đạp lên đóa hoa đại cuối cùng, nói với đại thẩm kia: “Ta nói vị đại thẩm này, bà một đồng tuổi rồi, dù có chơi Thiên nữ rải hoa cũng không thể thành hoa đâu, không đúng, bà cần bản không phải một đóa hoa, mà là một đồng bã đậu thôi.”

Đại thẩm chịu đựng không nổi đả kích như vậy, hộc máu không ngừng tại chỗ, vừa lẩm bẩm “Ta không phải là đậu hủ ta là hoa” vừa rời đi.

Liên tiếp cuối cùng, đám bà tám không một người nào có thể ngăn cản được Hường Tiểu Văn. Cả trận bà tám, rốt cuộc phá giải.

Kim công công cười to văng vẳng. “Ha ha ha, Hường nha đầu, không nghĩ tới cái miệng nhỏ nhắn của người lợi hại như vậy đó.”

Bạch Bàn Bàn cũng cười rất lớn. “Tiểu sư muội, không tệ không tệ, chẳng những công lực tăng cao, ngay cả công phu miệng lưỡi cũng tăng nữa.”

Hắc Diệu nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn, không nói một lời, làm như đang định vị Hường Tiểu Văn lần nữa.

Độc Cô Hoa bên cạnh liếc thấy vẻ mặt Hắc Diệu, không khỏi kéo kéo ống tay áo Hường Tiểu Văn. “Nhũ mẫu, đi mau.”

Hường Tiểu Văn vừa phản ứng lại, ở trong nháy mắt Hắc Diệu yên lặng, nàng ôm Độc Cô Hoa đạp khinh công nhảy lên, mắt thấy sắp chạy tới miệng cốc, lại bị một cánh tay ngăn lại.

Thanh âm Hắc Diệu từ xa xa truyền đến. “Thiên Tử, mang nàng ta và Thiếu cốc chủ trở về điện.”

Người áo đen gọi là Thiên Tử đáp một tiếng. “Dạ, chủ tử.”

Hường Tiểu Văn còn chưa phản kích, liền bị người gọi là Thiên Tử cướp đi.

Bạch Bàn Bàn nhìn chằm chằm tiểu sư muội bị cướp, không khỏi tung người nhảy tới, tính toán cứu Hường Tiểu Văn, lại bị Hắc Diệu ngăn lại.

“Bạch Mộ Ngôn, thả tiểu sư muội của lão tử ra, nếu không đừng trách lão tử lòng dạ độc ác.”

Về mặt Hắc Diệu lạnh như băng, không nói một lời.

Kim công công chạy vội tới, cùng Bạch Bàn Bàn đối phó Hắc Diệu. “Bàn Tử, đừng nói nhảm nhiều với hắn nữa, chúng ta trực tiếp xông lên, ông đánh trên, ta đánh dưới.”

“Được.”

Hai người liên thủ, hướng về Hắc Diệu.

Trong khi khó, ở ngoài cửa Vô Sinh cốc, không ai phát hiện có bốn bóng dáng nho nhỏ đang chạy vào Vô Sinh cốc.

“Lão Tứ, có phải vị trí này không?” Độc Cô Phi chỉ vào miệng cốc, hỏi Độc Cô Sương đứng cạnh cậu.

Độc Cô Sương nheo mắt nhìn đỉnh đen sẫm cách đó không xa, gật đầu nói: “Nơi đó là Vô Sinh cốc, chúng ta đi nhanh một chút”

“Không biết nhũ mẫu và Tiểu Ngũ thế nào rồi?”

“Nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta chạy nhanh qua, hồi nữa cứ theo kế hoạch làm việc.”

Ở cửa Vô Sinh cốc, bốn bóng dáng nho nhỏ liếc thấy có ba người đang đánh nhau, bốn tiểu gia nhìn nhau, sau đó nhỏ giọng nghị luận.

Lão Đại: “Chúng ta có cần giúp ông lão kia không?”

Lão Nhị: “Xem bọn họ, chắc là người của Vô Hoàn cốc rồi, nếu nhũ mẫu thật sự là đệ tử của họ, chúng ta giúp bọn họ cũng hợp tình hợp lý.”

Lão Tam: “Hắc hắc he he, lão... độc được Nhị ca chuẩn bị bây giờ bắt đầu hữu dụng rồi.”

Lão Tứ: “Các người nhìn kia, đó có phải...” Mắt lão Tứ chỉ về hướng đối diện kêu lên.

165. Chương 165: Nhóc Con Thật Thông Minh

Ba người nhìn theo hướng Độc Cô Sương chỉ.

“Ừa, giống nhũ mẫu quá?”

“Đúng rồi, chính là nhũ mẫu, mọi người xem, tiểu tử bên cạnh người có phải Tiểu Ngũ không?”

“Không sai, xác thực đúng là Tiểu Ngũ.”

“Đi, chúng ta đi cứu họ ra ngoài.”

Theo kế hoạch, lão Tam cùng lão Đại lưu lại giúp hai người kia đối phó nam nhân mặc áo đen đeo mặt nạ, còn lão Nhị cùng lão Tứ cứu Hướng Tiểu Vân cùng Tiểu Ngũ.

Trong lúc đánh nhau, thân thể Bạch Bàn Bàn lại bị Hắc Diêu đả thương làm cho chảy máu, ông nhìn chăm chăm Hắc Diêu, gương mặt lạnh như băng. “Hừ, ngươi muốn chết, dám phá hư da của gia gia ta, xem chiêu.”

Đôi mắt lạnh như băng chợt lóe, sát chiêu bén nhọn chống lại chiêu thức của Bạch Bàn Bàn.

Hai người lúc này đều là so chiêu, Kim công công sớm đã bị Hắc Diêu đả thương, đang thở bên cạnh.

Ông thấy Bạch Bàn Bàn gặp nguy hiểm, đang định tung người xông vào, lại bị bóng dáng nho nhỏ kéo lại.

Quay đầu lại nhìn, Kim công công ngây ngẩn cả người. Một tiểu quỷ mang mặt nạ?

“Ai, lão đầu à, để con qua giải quyết cho.” Độc Cô Ly khẽ mỉm cười với Kim công công, giọng nói bình thản khiến cho Kim công công sửng sốt.

Chuyện gì đang xảy ra? Tên tiểu quỷ này là ai?

“Lão đầu, ông bị thương rồi, cũng đừng cậy mạnh, để cho tại hạ đỡ ông đi.” sau lưng Kim công công, vang lên một giọng nói.

Kim công công vừa quay đầu qua, lại là một gã tiểu quỷ mang mặt nạ, nhìn chiều cao người này đoán tuyệt đối không quá mười tuổi.

“Các con là ai?” Đây là chuyện giỡn chơi sao, không phải chứ, bọn nhóc này không ngoan ngoãn về nhà, sao lại chạy tới đây.

Nhìn thấu ánh mắt khinh miệt của Kim công công, lão Tam Độc Cô Phi rất không thoải mái lên tiếng. “Này, lão đầu à, ánh mắt gì thế hả, nói cho ông biết nha, chúng con là hai trong Ngũ Đại La Sát đó, không nên xem thường chúng con.” Đã từng có người xem thường bọn chúng, nhưng kết quả cũng sẽ rất thảm đó.

“Ngũ Đại La sát? Các cháu?” Kim công công chất vấn.

“Ai, lão Đại, lão đầu này xem thường chúng ta, huynh cho ông ấy biết một chút về sự lợi hại của chúng ta đi, để xem ông ấy còn dám xem thường chúng ta hay không.” Độc Cô Phi cực kỳ khó chịu lên tiếng.

Độc Cô Ly vẫn bình thản, cậu lãnh đạm cười một tiếng với Kim công công, đôi môi dưới mặt nạ cong cong, vừa nhìn đã biết không có ý tốt.

Cậu vươn tay ra sờ sờ mu bàn tay của Kim công công, ngượng ngùng nói: “Lão gia, mùi vị thế nào?”

A? Cái gì mùi vị thế nào? Kim công công mờ mịt, nhưng rất nhanh, mặt của ông liền vặn vẹo.

“Đừng mà, thật là nhột, tiểu oa nhi, Kim gia gia thật muốn thu thập các con.” Hải tử nhà nào đây, chẳng lẽ là hải tử của lão độc vật? Nhưng mà không đúng, lão độc vật đã tuyệt tích giang hồ mấy thập niên rồi, nghe nói lão ta cũng không có hậu nhân, hơn nữa, cho dù có hậu nhân, cũng không thể tái xuất giang hồ được?

Độc Cô Ly và Độc Cô Phi thấy Bạch Bàn Bàn dần dần rơi vào trạng thái bị uy hiếp, đang bị Người áo đen đánh cho thê thảm, hai tiểu tử không khỏi cau mày.

“Lão Đại, chúng ta nhanh lên một chút, giúp một tay đi.”

“Được.”

Hai người bỏ lại Kim công công, lặng lẽ nhào vô chỗ đang đánh nhau.

Kim công công thấy mình bị hai tiểu oa nhi sao lãng, tâm tình có nhiều buồn bực. “Hừ, không phải là hai đứa nhóc thôi sao, thần khí cái gì, đừng trách Kim gia gia khó chịu, có tin cho dù các con có xinh đẹp, ta cũng sẽ đánh các con ngay cả mẹ ruột cũng nhận không ra không.”

Bạch Bàn Bàn bị Hắc Diệu đánh đến lui mấy bước, vừa thấy sát chiêu đánh tới lần nữa, ông phát hiện được, nhưng không thể tránh, ngay lúc thấy chưởng kia sắp hạ trên mặt mình, sắc mặt Bạch Bàn Bàn khê biến.

Ngay tại lúc này, một bóng dáng nho nhỏ chạy đến trước mặt Bạch Bàn Bàn, làm cái mặt quỷ với Hắc Diệu, thấy mặt quỷ này Hắc Diệu xoay người bước đến gần lão Tam, chưa kịp làm gì đã bị cậu phẩy một đám bụi vào mặt.

Hắc Diệu tránh không kịp, hít một lượng lớn độc, mắt tràn đầy sát khí, tay đưa lên muốn triển khai sát chiêu với Độc Cô Phi, nhưng đang lúc này, tiểu quỷ mới vừa rồi làm ngoáo ộp với hắn lớn tiếng nói: “Này, ông trúng độc của chúng ta rồi, tốt nhất không nên cử động, nếu không sẽ có kết quả xấu đấy.”

Hắc Diệu nhìn chằm chằm Độc Cô Ly, không nhúc nhích.

Độc Cô Ly thấy Hắc Diệu liếc mình, cho rằng ông ta tin lời của mình, lại nói lần nữa: “Cho là ta đang gạt ông sao? Không tin ông có thể thử một lần, xem có gì dị thường không.”

Hắc Diệu nghe lời của Độc Cô Ly, không nhúc nhích.

Lão Tam bên cạnh có chút nóng nảy. “Lão Đại, thuốc của nhị ca có phải có vấn đề hay không, tên biến thái này hít nhiều như vậy, sao lại không có chuyện gì xảy ra?”

Lão Đại cũng nghi hoặc. Theo lý mà nói, độc này phải phát huy tác dụng, khiến mạnh khỏe như voi cũng phải ngủ ba ngày ba đêm mới đúng, nhưng tại sao tên biến thái đáng chết này còn có thể đứng thẳng tắp như vậy?

Lúc này Bạch Bàn Bàn phát hiện Hắc Diệu có điểm khác thường, ông hướng về phía Độc Cô Ly và Độc Cô Phi hô: “Hai nhóc con, chạy mau, Hắc Diệu bắt đầu thi triển bất nhân thần công của hắn, độc của các cháu không có hiệu quả đối với hắn đâu.”

Cái gì? Không có hiệu quả, Bàn Tử lão đầu này đáng chết, ông đã biết còn không nói sớm, nếu như chúng ta bị bắt ở đây, lỗi là do ông đó.

Độc Cô Ly và Độc Cô Phi nhìn nhau, hét lên một tiếng, định chạy trốn.

Nhưng chạy chưa được mấy bước, liền bị Hắc Diệu tóm lại.

Hắc Diệu mang mặt nạ nhìn chằm chằm bọn chúng, thần giác lạnh như băng giờ lên. “Bốn tôn đang tìm các người đây, không ngờ rằng các người lại tự chui đầu vào lưới, các người đã tới Vô Sinh cốc, đừng mong sẽ đi được.”

Độc Cô Diễm ơi Độc Cô Diễm, vợ của người cùng hài tử đều đang trong tay ta, ta xem người còn biện pháp gì có thể đấu cùng ta.

Hắc Diệu ngửa đầu cười to, giọng cười này nói rõ tâm tình của hắn lúc này tốt vô cùng.

Trong lúc Hắc Diệu cười điên cuồng, Độc Cô Ly và Độc Cô Phi nhìn nhau, hai người lặng lẽ nháy mắt ra dấu, sau đó nhanh tay lấy ra độc dược giấu giếm, ném vào trong miệng Hắc Diệu.

Hắc Diệu không kịp chuẩn bị, đã nuốt độc kia vào.

Tiếng cười ngừng ngay lập tức, hắn cầm hận nhìn chằm chằm Độc Cô Ly và Độc Cô Phi. “Bọn đáng chết, các người cho bốn tôn ăn cái gì?”

Độc Cô Ly làm bộ như rất ngây thơ, nhún vai một cái nói: “Vị thúc thúc này, chúng ta chẳng qua là hài tử, thúc có cần phải sợ đến vậy không?”

Giọng Độc Cô Ly không phải là lớn, nhưng dĩ nhiên Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công có thể nghe được rõ ràng.

Bạch Bàn Bàn: “Tốt, tốt, tốt, quả không hổ danh là hài tử của tiểu sư muội.”

Kim công công cười gian trá. “Nhóc con thật thông minh, xem ra Thiên Diện Quan Âm của ta đã có người kế nghiệp rồi, cấp cấp cấp cấp...” Lúc này Kim công công bỗng coi trọng Độc Cô Ly, trong lòng quyết định, nhất định phải thu tên nhóc này làm đồ đệ.

166. Chương 166: Táng Tận Thiên Lương

Hắc Diện mặt lạnh như băng, xách theo Độc Cô Ly và Độc Cô Phi nhìn cũng không nhìn Bạch Bàn Bàn và Kim công công một cái, tung người chạy về phía chính điện.

Bạch Bàn Bàn và Kim công công phía sau hẩn nhìn nhau, Kim công công bất mãn thầm nói: “Mẹ nó, đánh không lại bỏ chạy, còn là anh hùng hảo hán gì, có ngon đại chiến 300 hiệp với lão tử nè.”

Bạch Bàn Bàn liếc ông ta một cái. “Biến thái chết được, ông kêu bậy cái gì, có bản lĩnh sao mới vừa rồi không lên tiếng đi, sao lại không động thủ?”

“Cái gì?” Kim công công chỉ chỉ chính mình. “Này, mập mập chết bầm, ông dám nói vừa rồi Lão Tử không động thủ? Nếu Lão Tử không động thủ, thương thế này có thể ở trên người Lão sao?”

“Tốt lắm tốt lắm, đã đến lúc này ông còn gây với ta, đi thôi, chúng ta trở về đi thôi.”

Vậy mà, vào lúc hai người xoay người, một mặt bóng dáng nhanh như quỷ mị nhẹ nhàng nhảy xuống, trong nháy mắt khiến hai người kinh ngạc, bóng đen kia trực tiếp điểm lên huyệt đạo của hai người, ánh mắt lạnh lùng tinh thâm kia, làm Bạch Bàn Bàn và Kim công công đều có chút chấn động.

Ông ta, sao lại là ông ta?

Làm sao có thể, ông ta rõ ràng đã chết, trời ạ, người này vẫn còn sống trên đời?

Trong chánh điện, Hương Tiểu Văn và Độc Cô Hoa bị Thiên Tử an bài ở trong phòng.

Thiên Tử an trí tốt cho hai người rồi, bảo thủ vệ coi chừng, liền rời cốc tra xét tình thế.

Hương Tiểu Văn ngồi trên ghế, thần sắc hơi trầm xuống, làm như đang suy tư cái gì.

Độc Cô Hoa thấy Hương Tiểu Văn suy tư, cậu đi tới, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Nhũ mẫu, thật xin lỗi, đều là con liên lụy người bị bắt trở lại.” Nếu không phải nhũ mẫu vì cứu cậu, nhũ mẫu đã sớm rời đi rồi.

Hương Tiểu Văn ngẩng đầu từ trong suy ngẫm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tự trách của Độc Cô Hoa, lòng của nàng đều nhéo đau. Đứa nhỏ này nhỏ như vậy, tại sao có thể hiểu chuyện đến vậy, hiểu chuyện đến khiến người ta đau lòng chết mất.

Vươn tay, nàng ôm lấy Độc Cô Hoa vào trong ngực, nhỏ giọng nói: “Hoa nhi, đây cũng không phải là lỗi của con, con làm gì nói mình như vậy, vui vẻ lên đi, nhũ mẫu ở lại cũng không có tổn thất gì, trước tiên tra xét tình hình của địch cũng tốt, con nói có đúng hay không?”

“Nhũ mẫu.” Độc Cô Hoa nhìn nụ cười ấm áp của Hương Tiểu Văn, cậu biết Hương Tiểu Văn đang an ủi mình, trước kia cậu luôn ôm tâm tình bình thường đối với nhũ mẫu này, nhưng gần đây quá nhiều chuyện xảy ra, cậu càng ngày càng nhớ nhũ mẫu, rất là hoài niệm cuộc sống ở phủ tướng quân.

Vừa nghĩ tới phủ tướng quân, vẻ mặt Độc Cô Hoa ảm đạm xuống. Về sau cậu cũng không cơ hội ở lại phủ tướng quân rồi.

Vì không muốn Hương Tiểu Văn lo lắng, cậu thu lại bi thương của mình, cố ý cười đến rất quyến rũ.

Hương Tiểu Văn lúc đầu không biết Độc Cô Hoa cố giả bộ cười vui, một khuôn mặt mỹ lệ khả ái vậy, không nên mang nhiều bi thương mới phải, cậu cũng sắp lớn rồi, cho dù cười cũng là cười sáng rõ, chứ không phải cười gượng như bây giờ, vậy sẽ khiến cho nàng cảm thấy rất khó chịu.

“Hoa nhi, con yên tâm, nhũ mẫu nhất định sẽ dẫn con về phủ tướng quân, đến lúc đó người một nhà chúng ta lại đoàn tụ ở chung một chỗ, vui vẻ như trước kia.”

Thật sao? Hi vọng thật sự có một ngày như vậy. Nhưng cậu đã không có tư cách, cậu không phải là hài tử của phụ thân, đã không còn tư cách làm người của Độc Cô gia rồi.

“Dạ, Hoa nhi tin tưởng nhũ mẫu.” Độc Cô Hoa cố gắng để ỉnh cười đơn thuần khả ái chút, không muốn làm Hướng Tiểu Văn khổ sở theo.

Lúc hai người nói chuyện, tử treo quần áo vang lên trập trập thanh âm gõ gõ.

Hướng Tiểu Văn và Độc Cô Hoa nhìn nhau sửng sốt, sau đó Hướng Tiểu Văn ôm sát Độc Cô Hoa, trầm giọng hỏi với học tử: “Ai ở bên trong?”

Cộp cộp...

Trong ngăn kéo lại truyền tới một hồi tiếng gõ.

Ngay sau đó, thanh âm vui mừng của Độc Cô Sương vang lên ở bên trong. “Nhũ mẫu, là chúng con, mau giúp con mở cửa tử ra.” Học tử đáng chết này, không có gì sao đóng chặt như vậy làm gì, hại bé và lão Nhị dùng toàn bộ sức mạnh cũng không mở ra.

Về mặt Hướng Tiểu Văn kinh ngạc. Nhũ mẫu? , đây lại là người nào? Sao lại gọi nàng là nhũ mẫu?

Độc Cô Hoa liếc thấy Hướng Tiểu Văn ngốc lăng, biết nàng mất trí nhớ không nhớ rõ những người khác, vì vậy cậu nhỏ giọng nói bên cạnh nàng: “Nhũ mẫu, bên trong là lão Tứ Độc Cô Sương.”

Lão Tứ? , ta không sinh nhiều hài tử như vậy chứ? Trời ạ, thật kinh hãi...

Độc Cô Sương bên trong nghe được thanh âm Độc Cô Hoa, kích động hô: “Tiểu Ngũ, thật sự là Tiểu Ngũ...” Hả, không đúng, tiểu Ngũ và nhũ mẫu nói bé à? Chẳng lẽ nhũ mẫu không nhận ra bé, trời ạ, điều này sao có thể?

Độc Cô Khuynh ở bên trong cũng nhẹ nhàng ra tiếng. “Tiểu Ngũ, đệ và nhũ mẫu nhanh mở cửa tử cho chúng ta đi ra đi.” Bên trong thật buồn bực.

Hướng Tiểu Văn lại sửng sốt, hả, còn một đứa nữa? Ông trời ơi, ta rốt cuộc sinh bao nhiêu đứa con!!!

Độc Cô Hoa khẽ mỉm cười với Hướng Tiểu Văn. “Nhũ mẫu, mới vừa nói chính là nhị ca Độc Cô Khuynh.”

Bên trong Độc Cô Sương và Độc Cô Khuynh nghe Độc Cô Hoa đang nói rõ cho Hướng Tiểu Văn, hai người cũng ngây ngẩn cả người.

Đây là tình huống gì? Nhũ mẫu thế nhưng thật không nhận ra bọn chúng?

Một lát sau, cửa tử mở ra, Độc Cô Sương liền tức giận đặng đặng nhào tới trong ngực Hướng Tiểu Văn, tê tâm liệt phế hô: “Nhũ mẫu, người nói xem con là ai?” Ai cũng có thể quên bé, chỉ riêng nhũ mẫu là không được.

Hướng Tiểu Văn bị khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái lại giận dưng dưng của Độc Cô Sương chấn ngây người, ôi mẹ nó, tiểu nữ oa này thật đáng yêu. Thật muốn cắn bé một cái.

Chẳng những nghĩ như vậy, Hướng Tiểu Văn thật đúng là làm vậy.

“A a a a... Nhũ mẫu người thật ma quỷ, người ăn đậu hủ của tiểu gia ta, quả thực là táng tận thiên lương, vô lý không tha.”

Hướng Tiểu Văn nhìn mặt trái xoan đáng yêu của Độc Cô Sương, tròn tròn mắt. Được, được, vừa trẻ con vừa sát khí, bất quá, thật là quá đáng yêu, nàng thích, ha ha ha, thích vô cùng.

Độc Cô Sương rống xong, nàng lại duỗi tay ra rà qua rà lại ở trên mặt Độc Cô Sương. Hắc hắc he he, cảm giác thật tốt.

Độc Cô Khuynh bên cạnh thấy lão Tứ vừa chuẩn bị phát huy võ công rống của bé, không khỏi chặn lại ngay trước khi bé mở lời, cắt đứt bé. “Nhũ mẫu, người thật không nhớ rõ chúng con sao?”

Hương Tiểu Văn liếc Độc Cô Khuynh một cái, vẻ mặt nghi hoặc, sau đó lắc đầu.

Nhìn Hương Tiểu Văn lắc đầu, trên mặt Độc Cô Khuynh khẽ thoáng qua khổ sở.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú tràn đầy khổ sở của Độc Cô Khuynh, lòng của Hương Tiểu Văn đều nhéo đau. “Cái đó, Khuynh nhi, nhũ mẫu ta không phải cố ý muốn quên các con, nhưng nhũ mẫu thật sự nhớ không nổi chuyện trước kia rồi.”

Bây giờ nàng cũng hồ đồ rồi, rốt cuộc nàng không phải vừa mới xuyên qua à, sao đối với những tiểu quỷ trước mắt đều có cảm giác quen thuộc thân thiết như vậy, chẳng lẽ nàng cũng không phải mới vừa xuyên qua, mà là sau khi nàng tỉnh lại mất đi một phần trí nhớ, quên mất chuyện gì rất quan trọng sao?

Độc Cô Hoa bên cạnh thấy Hương Tiểu Văn lâm vào trầm tư, không khỏi mở lời giải thích tất cả thay Hương Tiểu Văn. “Nhị ca, lão Tứ, nhũ mẫu mất trí nhớ, không chỉ không nhớ ra được chúng ta, người ngay cả phụ thân cũng không nhớ được.”

“Cái gì ——” Độc Cô Sương và Độc Cô Khuynh đồng thời hô lên.

167. Chương 167: Lại Ăn Đậu Hủ Của Ta

“Hừ ——” nhỏ giọng một chút, nơi này là địa bàn của người khác, Bạch Mộ Ngôn biến thái như vậy, nếu bị phát hiện sẽ rất thê thảm.” Sương nhi, Khuynh nhi à, phụ thân các con rất quen ta sao?”

Lời này vừa hỏi xong, Hương Tiểu Văn cũng muốn ngắt. Trời ạ, đây không phải vấn đề ngu ngốc lắm sao, không quen còn có thể mang thai trong bụng sao.

Độc Cô Sương hừ một cái thật to như xem thường.”Nhũ mẫu, con nghĩ người không phải là mất trí nhớ, mà là đầu óc bị nước tràn vào, đây không phải là nói nhầm sao, không quen có thể trở thành nam nhân của người sao, không quen có thể lên giường sao.”

, Hương Tiểu Văn bị những lời nói của Sương nhi làm cho đứng hình.

Tốt, tốt, tốt lời nói rất kinh người.

Ngượng ngùng cười một tiếng, Hương Tiểu Văn ngượng ngùng che giấu sự quẫn bách.” Sương nhi à, năm nay con mấy tuổi rồi.”

Độc Cô Sương nghe vậy, hai tay chống nạnh từ trên xuống dưới quét ngang Hương Tiểu Văn. “Ta khinh, con nói nhũ mẫu này, thì ra là quên con thật à, làm sao người có thể đối xử với con như vậy, con khả ái này, con có tài, con nghe lời, con làm người ta phấn nộ, con kinh thể hãi tục, nhũ mẫu, tại sao người có thể nhẫn tâm quên con, sao có thể có thể... có thể ...có thể...” Độc Cô Sương đầm ngực dậm chân một phen.

Khóe miệng Hương Tiểu Văn co rút, thật là , có người tự hình dung mình như vậy sao, Sương nhi, thật đúng là cường đại, nhưng mà, thật là dễ thương, yêu bé chết mất.

Hương Tiểu Văn nhin không được, hôn Sương nhi một cái.

Sương nhi rất vui vẻ nhếch khóe miệng, nhưng trên mặt lại giả vờ rất tức giận. “Nhũ mẫu, lại ăn đậu hủ của con, cẩn thận con đánh người.”

Độc Cô Khuynh đứng một bên thấy thế, bắt đầu dĩ lắc đầu. Hai mẹ con này, không thể cứu chữa được rồi.

Độc Cô Hoa nhìn một màn này, bất giác mỉm cười, nhưng trong đáy lòng hoảng hốt vô cùng. Sự ám áp đó, về sau cậu sợ mình không có cơ hội cảm thụ nữa.

“Thật cảm động.” Giọng nói lạnh như băng của Hắc Diệu, vang lên từ phía sau bọn họ.

Hương Tiểu Văn cùng ba tiểu quỷ giật mình, vội vàng quay đầu lại. Lại thấy Hắc Diệu xách Độc Cô Ly và Độc Cô Phi đứng ở sau lưng bọn họ, mặt nạ đã bị xé ra từ lúc nào, gương mặt tối tăm.

Độc Cô Sương nhìn chằm chằm gương mặt hoàn toàn thay đổi của Hắc Diệu, không khỏi che cái miệng nhỏ nhắn a một tiếng. “Ta khinh, ông chính là sư huynh của Thượng Quan yêu nhân sao?” , sao lại kém nhiều như vậy, tên nhân yêu Thượng Quan Dạ kia không phải nói là sư huynh còn nhân yêu hơn so với hắn sao,

hừ, hấn lại dám lừa gạt bé, sư huynh hấn đầu phải là nhân yêu, rõ ràng chính là một quỷ yêu mới đúng, dọa chết người ta mà.

Hắc Diệu nhìn Độc Cô sương không nói, ánh mắt nhìn Hướng Tiểu Vân, tức giận. “Vân nhi, bắt đầu từ bây giờ, nàng mỗi thời mỗi khắc đều phải ở bên người vi phu, có nghe hay không?”

Cái gì? Vi phu?

Độc Cô Sương nghe hai chữ đấy xong, hoàn toàn bộc phát. Bé không sợ chết chỉ vào Hắc Diệu, há mồm mắng to. “Ta khinh người tên tư tưởng biến thái kia, vi phu cái gì, vi phu nhũ mẫu nhà ta là phụ thân ta có biết hay không, đừng có dùng loạn từ như thế, hừ, nếu lớn lên đẹp trai còn có thể, ông thế này, còn dám cùng phụ thân mỹ nam của ta giành nhũ mẫu, đơn giản là tìm...” Nói đến phần sau, Độc Cô Sương liếc thấy vẻ mặt muốn giết người của Hắc Diệu, miệng của bé tự động nuốt trở về, lập tức đổi mặt nịnh nọt nói: “Vị thúc thúc này rất có cá tính, thật ra thì ta phát hiện, thúc cùng nhũ mẫu cũng rất xứng đôi, hắc hắc hắc hắc...” Cho dù thế nào, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn, trong lòng ta phụ thân cùng nhũ mẫu xứng đôi nhất.

168. Chương 168: Không Biết Xấu hổ

Ánh mắt Hắc Diệu âm trầm nhìn chòng chọc Độc Cô Sương một cái, lại nói với Hướng Tiểu Vân: “Không muốn bất kỳ đứa nào trong bọn chúng có chuyện, nàng tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời.”

Hắc Diệu ném ra một câu nói như vậy, ném xuống Độc Cô Ly và Độc Cô Phi liền rời đi.

Khi Hắc Diệu đi rồi, Độc Cô Sương hết sức khinh bỉ làm mặt quỷ với bóng lưng của hắn. Khi dễ trẻ con, không biết xấu hổ.

Hướng Tiểu Vân vẫn ngơ ngác đứng ở nơi đó, thần sắc ngây ngô, giống như là đang suy nghĩ chuyện gì.

Độc Cô Ly và Độc Cô Phi thấy Hướng Tiểu Vân, lập tức ra sức nhào tới.

Độc Cô Ly ôm Hướng Tiểu Vân, mặt khó chịu của đứa trẻ đã trở về, cậu cọ cọ ở trên người Hướng Tiểu Vân, cau mày nói: “Nữ nhân đáng chết, người biết chúng con lo lắng người thế nào không, lại rời đi không nói một tiếng, còn không chịu tới tìm chúng con, cũng may chúng con tìm được người.”

Hướng Tiểu Vân nghi ngờ xoay người nhìn chằm chằm Độc Cô Ly. “Con là ai?”

Lời vừa nói ra, Độc Cô Ly ngu luân. “nhũ mẫu, người, người mới vừa nói gì?” Nói giỡn? Nhũ mẫu lại không biết cậu?

Độc Cô Phi thấy thế, đánh về phía Hướng Tiểu Vân. “Nhũ mẫu, người nên biết tại hạ nha, người còn nợ tại hạ chưa có dạy thần công đó, người nhất định phải biết tại hạ mới đúng, vậy phải làm sao mới tốt đây?”

Hướng Tiểu Vân liếc nhìn vẻ mặt kích động của Độc Cô Phi, phát hiện dáng dấp Độc Cô Phi và Độc Cô Khuynh cực kỳ giống, nếu như không phải là khí chất không giống nhau, hai đứa trẻ này căn bản là một khuôn mẫu in ra. Chắc là sinh đôi, bất quá Độc Cô Phi này thật đáng yêu, cứ tại hạ không ngừng, rất thú vị.

Đưa tay ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Độc Cô Phi, Hướng Tiểu Vân cười nói: “Ta cũng không nhớ rõ con.”

Cái gì, làm sao có thể.

“Nhũ mẫu, người nhất định đang lừa gạt tại hạ?” Độc Cô Phi đầm ngực, vẻ mặt như sắp điên lên. Đùa gì thế, nhũ mẫu người đã đáp ứng dạy võ công cho tại hạ, sao có thể quên tại hạ trong lúc mấu chốt này?

Độc Cô Hoa vẫn lẳng lặng nhìn bọn họ, trên mặt có một vẻ bi thương chợt lóe rồi mất, nhỏ dần, cậu mỉm cười nói với bốn người: “Nhũ mẫu mất trí nhớ, không nhớ rõ chuyện trước kia.”

Đối với chuyện Hướng Tiểu Vân mất trí nhớ, Độc Cô Sương và Độc Cô Khuynh đã kích động, cho nên hiện tại không có phản ứng kích thích quá đáng, nhưng Độc Cô Ly và Độc Cô Phi thật là lần đầu tiên biết, lần này trên mặt của hai đứa là chấn kinh và khổ sở.

Độc Cô Ly: “Nhũ mẫu, người thật quên con. Thật quá đáng.”

Độc Cô Phi: “Nhũ mẫu, người mất trí nhớ sao? Có phải ngay cả thần công cũng đều quên mất hay không?”

Hướng Tiểu Văn liếc qua Độc Cô Phi mặt mong đợi, thận trọng gật đầu.

“Trời ơi, a, nhũ mẫu, người không phải là muốn đoạt mệnh của tại hạ sao, làm sao người có thể quên những thần công này, làm sao có thể, làm sao có thể a a a...” Vừa nghĩ tới thần công của cậu không có ở đây, Độc Cô Phi thiếu chút nữa tiếc hận đến hộc máu.

Hướng Tiểu Văn nhìn biểu tình và động tác khoa trương của Độc Cô Phi, chỉ cảm thấy thật đáng yêu, năm tiểu oa nhi này đều khả ái.

Buột miệng cười, Hướng Tiểu Văn bật cười.

Độc Cô Ly liếc Hướng Tiểu Văn, bất mãn thầm nói: “Nhũ mẫu, người còn cười được nữa.”

“Các con đáng yêu như thế, ta cười không nổi thì thảm.” Không phải là nàng cố ý cười, thật sự là mấy hài tử này quá buồn cười rồi, quả thật là bảo bối sống.

“Nhũ mẫu, người thật quá đáng. Lại quên chúng con.” Lão Tam nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn liếc Hướng Tiểu Văn một cái.

“Đúng là, sao nhũ mẫu có thể quên năm bảo bảo siêu cấp đáng yêu có tài, làm vui lòng người như chúng con, người thật ác độc.” Hai tay Độc Cô Thương nâng cằm lên, mặt buồn bã nói.

Ngoài cửa phòng, Hắc Diệu cũng không rời đi ngay lập tức, hẩn đứng yên ở ngoài cửa, nghe đối thoại của năm tiểu tử và Hướng Tiểu Văn bên trong phòng.

Sao bốn đứa con của Độc Cô Diễm lại đột nhiên xuất hiện ở Vô Sinh cốc, hẩn vẫn cho là Độc Cô Diễm cũng sẽ đến đây, cho nên muốn từ trong miệng bốn đứa bọn chúng dò thám biết chút ít, nhưng lén nghe hồi lâu, cũng không nghe được chút gì nội dung về Độc Cô Diễm, chẳng lẽ mình suy đoán sai hay sao?

Cất bước, đang muốn rời đi, đúng lúc này Hắc Diệu lại cảm thấy hít thở không thông, một cổ đau từ trong đáy lòng lan tràn tới toàn thân, mặt của hẩn tái đi, phun một ngụm máu đặc ra ngoài.

Nhìn một ít máu đen vẩy vào trên cửa, hai tròng mắt đen của Hắc Diệu tinh thông độc được không khỏi chợt lóe ánh sáng lạnh.

Độc này... Lại là độc được Nhất Tuyệt cao của Vô Sinh cốc, sao bọn tiểu quỷ chết tiệt lại có loại độc này, độc sư phụ để lại năm đó, đã không còn loại độc chất này rồi, mà Hắc Diệu hẩn và Thượng Quan Dạ dù tinh thông độc, cũng luyện không ra loại độc chất này, con của Độc Cô Diễm rốt cuộc đứa nào biết?

Loại độc này đáng sợ đến mức Hắc Diệu không dám chần chờ, ôm ngực đau, hẩn chậm rãi rời đi phòng của Hướng Tiểu Văn, tới mật thất.

Trước khi vào mật thất, Hắc Diệu ra lệnh với đám người Thiên Tử đứng cạnh, bất luận kẻ nào cũng không được tổn thương Hướng Tiểu Văn và năm tiểu tử, tuyệt đối cũng không thể để cho bọn họ rời đi.

Bên trong phòng, Hướng Tiểu Văn và bốn tiểu quỷ đang trò chuyện rôm rả, Độc Cô Hoa cau mày nhẹ giọng nói: “Vừa rồi các huynh có nghe được thanh âm gì ngoài cửa hay không?” Mới vừa rồi ngoài cửa, cậu tựa hồ nghe được thanh âm thống khổ than thở của sư phụ?

Độc Cô Thương lắc đầu. “Tiểu Ngũ, có phải đệ nghe lầm hay không?” Đâu có thanh âm gì đâu, đừng dọa người như vậy chứ.

Hai tròng mắt Độc Cô Khuynh chợt lóe, như có đăm chiêu. “Đệ cũng không nghe được thanh âm gì, bất quá trong không khí hình như có mùi gì đó rất kỳ dị.” Mùi vị này cậu hết sức quen thuộc, cực kỳ giống mùi của một loại độc được mấy ngày trước cậu nghiên cứu ra. Chẳng lẽ độc này lão Đại và lão Tam dùng hay sao?

Độc Cô Khuynh ngẩng đầu nhìn lão Đại và lão Tam, thấy bọn họ cũng lắc đầu nói không có nghe được thanh âm gì, cậu không khỏi lên tiếng hỏi bọn chúng. “Lão Đại, lão Tam, có phải các người dùng độc được đệ cho các người không?”

Lão Đại Độc Cô Ly và lão Tam Độc Cô Phi vừa nghe Độc Cô Khuynh hỏi như thế, hai người nhìn nhau, cười thần bí.

Lão Đại: “Nhị đệ, đệ không nói huynh thật đúng là quên mất, độc đệ cho chúng ta đã dùng gần hết, còn cứu hai lão đầu đó nữa”.

Độc Cô Ly vừa nói xong, Hướng Tiểu Văn cầm đầu bốn người khác cùng kêu lên.

“Cứu hai lão đầu? Có phải người mập mập và một công công (ông cụ) hay không?” Độc Cô Hoa hỏi ra tiếng.

Độc Cô Ly gật đầu. “Không sai, chính là hai người này, xem bọn họ, chắc là người của Vô Hoàn cốc, chúng ta nghĩ tới bọn họ có thể là người bên nhũ mẫu, cho nên chúng ta dùng độc Lão Nhị cho cứu bọn họ.”

Lúc này Độc Cô Phi cười chen vào: “Mọi người nhất định đoán không được, chúng ta còn làm một chuyện rất giỏi đó.”

“Chuyện giỏi gì?”

Độc Cô Phi cười hắc hắc, sau đó rất thần bí nói: “Nhị ca, không phải huynh đã ột bình màu lam rất nhỏ, bảo chúng đệ không được tùy tiện sử dụng sao. Lúc ấy chúng ta bị tên Hắc Diệu đeo mặt nạ vây bắt, suýt nữa không giữ được cái mạng nhỏ này, cho nên dưới tình thế cấp bách, mới thả độc trong bình màu lam này vào trong miệng Hắc Diệu, ông ta nuốt mất rồi.” Nói xong, lão Tam vẫn không quên nhắc ý một tiếng, phải biết, tên biến thái Hắc Diệu đến ngay cả phụ thân cũng đánh không lại, cậu và lão Đại lại dễ dàng độc hại ông ta, nếu truyền đi, nhất định oanh động giang hồ.

169. Chương 169: Vẫn Còn Hơi Non

“Cái gì ——” Độc Cô Khuynh kêu lên.

Biểu tình khoa trương của Độc Cô Khuynh, khiến tất cả mọi người ở đây bị sợ giật mình.

Độc Cô Sương vỗ vỗ lồng ngực bị dọa đến run lên liếc mắt. “Ta khinh, muội nói nhị ca huynh muốn chết à, không có chuyện gì sao kêu vậy, muốn hù chết chúng ta sao.”

Độc Cô Ly: “Đúng là, chúng ta không phải chỉ dùng một chút độc được à, có cần gọi lớn tiếng như vậy không.”

Độc Cô Phi. “Đúng vậy, nhị ca huynh cũng phản ứng quá khích đi.”

Độc Cô Hoa không có nói gì, nhưng con mắt không ngừng liếc về Độc Cô Khuynh sắc mặt ngưng trọng, cậu biết sự việc nhất định rất nghiêm trọng mới có thể khiến cho nhị ca nhe nhả biến thành như vậy.

Hướng Tiểu Văn cũng bị tiếng kêu đột nhiên của Độc Cô Khuynh dọa cho sợ hết hồn, nàng đề xuống trái tim nhảy vọt mạnh mẽ nhỏ giọng hỏi: “Khuynh nhi, rốt cuộc thế nào?” Dọa người như vậy.

Độc Cô Khuynh đề xuống ngưng trọng của mình, cố gắng dùng thanh âm bình tĩnh nhất nói: “Độc các người sử dụng là độc đáng sợ nhất trên đời, người trúng độc này sẽ thay đổi bạo ngược vô đạo, mỗi một lần độc phát cũng sẽ tự tàn phá chính mình, cho đến cuối cùng tự tàn phá mà chết.”

Thanh âm của Độc Cô Khuynh vừa rơi xuống, tất cả mọi người trầm mặc, chỉ có Độc Cô Hoa lên tiếng. “Nhị ca, độc này không có thuốc giải sao?”

Độc Cô Khuynh liếc Độc Cô Hoa một cái, lắc đầu.

Nhìn Độc Cô Khuynh lắc đầu, sắc mặt Độc Cô Hoa trắng nhợt, cong hai chân, vội vàng chạy ra ngoài.

“Tiểu Ngũ, đệ đi đâu vậy?” Lão Tứ vội vàng kêu thành tiếng ở phía sau.

“Lão Tứ, Tiểu Ngũ đi tìm Hắc Diệu rồi.” Thanh âm Độc Cô Khuynh rất nhạt, mang theo một mặt đau đớn.

Tâm tình của Tiểu Ngũ cậu có thể hiểu, cho nên cậu phát ra tiếng la hoảng sợ như vậy, đều là bởi vì nghĩ tới quan hệ của Hắc Diệu và Tiểu Ngũ, Hắc Diệu mặc dù đáng chết, nhưng bọn chúng không thể giết ông ta, bởi vì ông ta là cha ruột của Tiểu Ngũ, nếu như giết Hắc Diệu, Tiểu Ngũ làm sao bây giờ?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Bên ngoài, Độc Cô Hoa vội vàng chạy đến mật thất Hắc Diệu ở, mới vừa tới nơi, liền bị Thiên Tử ngăn lại.

“Thiếu cốc chủ, chủ tử nói rồi, bất luận kẻ nào cũng không cho phép vào quấy rầy.”

Độc Cô Hoa đỏ mắt nhìn chằm chằm Thiên Tử. “Cho ta vào đi.”

Thiên Tử không động đậy, lạnh lùng nói: “Thiếu cốc chủ, xin đừng làm khó thuộc hạ.” Nếu như không phải nhìn ở thân phận đặc biệt của Độc Cô Hoa, Thiên Tử làm sao khách sáo với cậu như vậy.

Con người Độc Cô Hoa lạnh như băng nhìn chằm chằm Thiên Tử, trong đó phát ra ánh lạnh, ngay cả Thiên Tử chém giết vô hạn cũng có chút run lên.

Thật là ánh mắt đáng sợ, thật là sát khí đáng sợ. Thiếu cốc chủ này, quả nhiên không phải người bình thường.

Về mặt của Thiên Tử, có mấy phần động dung, nhưng vẫn không để Độc Cô Hoa vào.

Độc Cô Hoa rút chủy thủ trên tay ra, ánh mắt khắc nghiệt, thanh âm lạnh lùng. “Để —— ta —— vào ——”

Thiên Tử nhìn chủy thủ của Độc Cô Hoa, rút đi tán thưởng vừa rồi, đối lấy là gương mặt cười trào phúng. Hừ, đứa bé ngu ngốc, mới vừa rồi hẳn còn nghĩ cậu ta có sự kiên quyết, lại không nghĩ hiện tại cậu ta lại dùng một thanh dao găm cùn muốn uy hiếp mình, thật là không biết lượng sức.

Vậy mà một giây kế tiếp, cười giễu của Thiên Tử bị hành động của Độc Cô Hoa chấn kinh đến cứng ở trên mặt, trong lúc nhất thời kinh ngạc và giễu cợt lần lượt thay đổi chung một chỗ, rất là đặc sắc.

Trời ạ, quá biến thái, sao lại là đứa trẻ ba tuổi được, đây rõ ràng là sát tinh chuyển thế, mới ba tuổi thôi, thậm chí có sát khí đáng sợ như vậy, thế nhưng có thể tự đâm chủy thủ vào chính mình.

Độc Cô Hoa không đếm xỉa đến máu tươi giàn giụa không ngừng trên người, cậu cắn răng rút chủy thủ ra, lạnh như băng nói với Thiên Tử: “Ta nói lại lần nữa, để ta vào, nếu không ngươi chờ nhất xác thay ta đi.”

Đối với Thiên Tử mà nói, Độc Cô Hoa cậu chết sống không liên quan nặng nhẹ, nhưng mà đối với Hắc Diệu mà nói, cũng là vô cùng quan trọng, cho nên Độc Cô Hoa kết luận, Thiên Tử nhất định không dám can cậu, nhất định sẽ để cậu tiến vào mật thất.

Cả miệng Thiên Tử mở rộng, biểu tình kinh hãi. “Cái đó, Thiếu cốc chủ, người ngàn vạn đừng tự làm bị thương chính mình, ta sẽ để người vào.”

Một tiểu tổ tông biến thái vậy, hẳn thật sự là sợ. Tiểu tử này có chết cũng không cần gấp gáp, quan trọng hơn chính là cậu ta là con của chủ tử, nếu cậu ta chết, chủ tử biết được, sẽ không để ỉn chôn theo mới là lạ.

Sau khi Độc Cô Hoa tiến vào mật thất, máu ở ngực tự động ngừng lại.

Cậu tự tay lấy bạch vải bố đựng thuốc nhuộm trong ngực xuống, mặt tái nhợt cũng khôi phục như cũ, khoe miệng không khỏi lạnh lùng cười một tiếng.

Đấu với cậu à, vẫn còn non lắm. Cậu mới sẽ không ngu đến tự tàn phá chính mình.

Mới vừa rồi cậu rút kiếm đâm, bất quá là xuyên qua bạch vải bố chứa thuốc nhuộm mà thôi, Thiên Tử đó thật là đầu óc ngu si, hoàn toàn tin là thật rồi.

Độc Cô Hoa phúc hắc cười một tiếng, cất bước đi tới mật thất Hắc Diệu ở.

Mới vừa đi tới cửa mật thất, liền nghe đến một hồi thanh âm thống khổ gào thét.

Độc Cô Hoa cả kinh, vội vàng khởi động cơ quan chạy vội đi vào.

Vào bên trong, Hắc Diệu thống khổ nằm trên mặt đất co quắp không dứt, môi tái nhợt cùng với đôi mắt không hề có thần thái, Độc Cô Hoa nhìn đến trái tim căng thẳng.

Cậu ngồi chồm hổ xuống, vội vàng ôm lấy Hắc Diệu. “Người... Người không sao chứ?” Cho dù là tình huống khẩn cấp như thế, cậu vẫn không kêu ra một tiếng cha được, không biết tại sao, ở trong lòng nhỏ nhỏ của Độc Cô Hoa, đã cho rằng Độc Cô Diễm là cha mình rồi, đối với những người khác, cậu thật không thể gọi ra miệng.

Hắc Diệu thống khổ mở đôi mắt tan rã, liếc thấy Độc Cô Hoa khổ sở vì mình, trên mặt tái nhợt thống khổ của hắn không khỏi thoáng qua nụ cười thản nhiên.

“Hoa nhi, con tới thăm ta sao?” Nếu có thể ở trước khi chết, có thể để Hoa nhi nhận mình là cha, có lẽ, hắn chết cũng nhắm mắt.

Độc Cô Hoa không nói gì, chẳng qua là đau đớn gập đầu, lệ trên mặt rơi xuống, từng giọt nước mắt rơi vào trên gương mặt bị phá hủy.

Hắc Diệu chịu đựng thống khổ trong cơ thể, cười nói với Độc Cô Hoa: “Hoa nhi, đến bây giờ con vẫn không thể gọi ta một tiếng phụ thân sao?”

Độc Cô Hoa dời mắt, không dám nhìn đôi mắt tràn đầy mong đợi của Hắc Diệu. Cậu dời đi đề tài. “Sư phụ, bây giờ người không nên nói nhiều, con đỡ người qua bên kia nằm xuống nghỉ ngơi.”

Hắc Diệu nghe một tiếng sư phụ, mặt tái nhợt càng thêm trắng như giấy mỏng. “Sư phụ, Hoa nhi, con đến bây giờ cũng không cách nào tha thứ cho ta sao, Hoa nhi, gọi ta một tiếng cha, thật sự khó như vậy sao?”

“Con...” Độc Cô Hoa cúi thấp đầu xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy bi thống.

Sư phụ, thật ra thì con từ đầu đến cuối cũng không có chân chính trách người, con không thể gọi người là cha, bởi vì... Bởi vì ở trong lòng cậu đã kiên định Độc Cô Diễm mới là cha của cậu, cho nên cậu mới không gọi ra miệng được.

Những lời này, cậu không dám nói với Hắc Diệu, sợ như vậy càng thêm tổn thương Hắc Diệu.

Hắc Diệu nhìn Độc Cô Hoa cúi đầu không nói, trong lòng cứng lại, hắn thê lương cười một tiếng, hồi lâu, khoát tay với Độc Cô Hoa. “Hoa nhi, con đi đi, vì sư muốn yên tĩnh một chút.”

Độc Cô Hoa ngẩng đầu, mặt vội vàng và quan tâm. “Sư phụ người...”

“Đi đi, ta không sao.” Lúc này Hắc Diệu, lại khôi phục trong vẻ lạnh lùng và vô tình thường ngày, tất cả vừa rồi, giống như chẳng qua là do một mình Độc Cô Hoa cảm giác sai thời.

170. Chương 170: Tìm

Bị trông chừng bên trong gian phòng, Hướng Tiểu Văn cùng bốn tiểu tử thấy Độc Cô Hoa lâu như vậy đều không trở lại không khỏi nóng nảy.

Lão Đại: “Nhũ mẫu, Tiểu Ngũ sẽ không có chuyện gì chứ?”

Lão Nhị: “Đệ nghĩ Hắc Diệu sẽ không làm thương tổn Tiểu Ngũ đâu.”

Lão Tam: “Khó nói lắm, xem tên kia biến thái như vậy, Tiểu Ngũ cũng chưa chắc là ruột thịt của ông ta đâu.”

Lão Tứ hướng lão Tam liếc mắt. “Hiểu cái lông huynh á, không phải ruột thịt có thể như vậy sao, Tiểu Ngũ đã rất thống khổ rồi, lão Tam huynh này còn biến thái có thể đừng nói như vậy được không?”

“Tại hạ không nói sai mà.” Lão Tam bất mãn nói thầm.

“Đồ đầu heo, huynh không hiểu sao không động não suy nghĩ một chút, Tiểu Ngũ nếu nghe lời của huynh, không tức chết mới là lạ.”

“Muội mới óc heo á, lão Tứ muội đừng luôn khi dễ huynh nha, cẩn thận huynh nói cho Thượng Quan sư phụ biết, để cho ông ấy thu thập muội.”

“Huynh...” Vừa nhắc tới Thượng Quan Dạ, Độc Cô Sương diện liền cuống giống như bò đực thấy bò cái. Bé nhảy qua túm áo lão Tam, sư tử hà đông rống lên. “Mẹ nó, tiểu gia nói qua mấy trăm lần rồi, đừng ở trước mặt tiểu gia ta nói đến tên nhân yêu này, sư huynh người này là bao lâu không có ráy lỗ tai rồi hả, dám đem lời của tiểu gia ta vào tai này ra tai kia, đơn giản là tìm cứt, xem chiêu.”

“Ai ui má ơi, nhũ mẫu, cứu mạng, lão Tứ biến thái này muốn giết người.”

Nhìn một đôi kẻ dở hơi nhảy lên vọt xuống nháo loạn, trong lúc nhất thời không khí khẩn trương cũng có xu hướng chậm lại, Hướng Tiểu Văn hướng về phía hai người bọn chúng cười cười, nói: “Được rồi, hai đứa các con đừng náo loạn nữa, chúng ta đi tìm Tiểu Ngũ.”

“Không cần, con đã về rồi.” Đang lúc mọi người tính toán đi tìm Tiểu Ngũ thì Tiểu Ngũ xuất hiện ở ngoài cửa.

Một đám người nhào tới, từng người một quan tâm không dứt.

Lão Đại: “Tiểu Ngũ, đã xảy ra chuyện gì? Mặt của đệ sao trắng như vậy?”

Lão Nhị: “Tiểu Ngũ, Hắc Diệu ông ấy... Không sao chứ?”

Lão Tam: “Oa mẹ nó, Tiểu Ngũ ngực của đệ sao vậy? Đệ, đệ, đệ bị thương à?”

Lão Tứ: “Tiểu Ngũ đệ yên tâm, Tứ tỷ đi báo thù cho đệ.” Hắc Diệu sát thiên đao này, lại dám tổn thương Tiểu Ngũ, bé có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ông ta đâu.

Tiểu Ngũ ngẩng đầu nhìn mọi người kích động khẩn trương, nhẹ giọng cười nói: “Đệ không sao, cũng không có bị thương, đây chỉ là thuốc nhuộm thôi, mọi người không cần lo lắng cho đệ.”

Hướng Tiểu Văn nhìn Tiểu Ngũ ẩn nhẫn cười như vậy, tim nhất thời bị kéo đau đớn. “Hoa nhi... Có phải Hắc Diệu đối với con làm cái gì hay không? Vẫn là hấn...”

“Nhũ mẫu, sư phụ ông ấy không có làm gì con cả. Ông ấy giống như... Độc phát.” Độc Cô Hoa nói xong, ánh mắt rơi vào trên người Độc Cô Khuynh, giống như là chịu đựng cái gì không muốn nói, cuối cùng vẫn là lên tiếng

“Nhị ca, độc này là huynh nghiên cứu ra được đúng không? Huynh nhất định sẽ có biện pháp giải đúng không?”

Nhìn gương mặt mong đợi cùng bi thống của Độc Cô Hoa, Độc Cô Khuynh không khỏi thở dài trong lòng. Cậu vồ vồ bả vai Độc Cô Hoa, nhẹ giọng nói: “Tiểu Ngũ, độc này không phải là huynh nghiên cứu ra được, mà là Thượng Quan sư phụ nói cho huynh biết, người nói độc này là độc được thần bí đáng sợ nhất Vô Sinh cốc, hiện giờ trên thế gian không người nào có thể giải.”

Ngày đó Thượng Quan Dạ bị thủ pháp chế độc kinh người của cậu dọa sợ, vì vậy liền mang ra cách điều chế độc được đã tuyệt tích của Vô Sinh cốc ra, muốn dọa cậu một chút mà thôi, lúc ấy mình quả thật chế không ra được, Thượng Quan Dạ thấy mình không chế ra, tâm tình tốt lắm cười cười rồi đi, ông ấy cũng không biết, chỉ sau đó mấy ngày, cậu đem độc được tuyệt tích đáng sợ này bào chế thành.

Nghĩ đến Thượng Quan Dạ, đầu Độc Cô Khuynh linh quang chợt lóe.

“Tiểu Ngũ, có lẽ Thượng Quan sư phụ có biện pháp giải độc này cũng không chừng.” Thượng Quan Dạ nếu biết độc bí truyền này, nói không chừng cũng biết phương pháp giải độc?

171. Chương 171: Sư Phụ Của Sư Phụ Đi Ra

“Thật sao?” Độc Cô Hoa nghe xong, gương mặt kích động. “Vậy chúng ta đi ngay bây giờ tìm Thượng Quan sư thúc tới.” Nói xong, Độc Cô Hoa liền đẩy cửa đi ra ngoài.

“Ai, Tiểu Ngũ, đệ chờ một chút.” Đi nhanh như vậy làm cái gì.

Sau lưng bốn tiểu quỷ cùng Hướng Tiểu Văn cũng đuổi theo.

Bọn họ đi ra ngoài không bao lâu liền phát hiện cả Vô Sinh cốc yên lặng đến có chút không bình thường. Tuy nói Vô Sinh cốc rất an tĩnh, nhưng loại an tĩnh này quá kỳ quái, theo lý mà nói trước phòng bọn họ phải có người canh giữ mới đúng, nhưng lại không có ai canh giữ ở gian phòng bọn họ, ngay cả hành lang dài thông đến đại điện, cũng không một bóng người.

Độc Cô Hoa ở Vô Sinh cốc qua một đoạn thời gian, lúc này thấy an tĩnh khác thường như thế, không khỏi cau mày. Cậu ngừng lại, quay đầu hướng bốn tiểu quỷ cùng Hướng Tiểu Văn sau lưng nói: “Mọi người cẩn thận, hình như có chuyện rồi.”

Hướng Tiểu Văn cùng bốn tiểu tử cũng phát hiện dị thường, lúc này mọi người thần sắc ngưng trọng.

Lão Đại: “Tiểu Ngũ, có phải Hắc Diệu biết đệ muốn rời khỏi, cố ý làm như thế không?”

“Không thể nào. Sư phụ người hiện giờ vẫn còn trong mật thất, hơn nữa cho dù sư phụ đi ra, cũng sẽ không làm thế. Ông ấy sẽ không để cho đệ rời đi đâu.” Thanh âm của Độc Cô Hoa rất khẳng định.

“Vậy sẽ không phải là ông ta biết chúng ta sẽ vì ông ta tìm thuốc giải, cho nên cố ý để chúng ta rời đi chứ?” Độc Cô Sương nhảy mắt hỏi ra tiếng.

“Điều này cũng không thể nào, đệ hiểu rất rõ tính sư phụ, người nếu biết đệ đi tìm thuốc giải, cũng sẽ không để đệ rời đi.”

“Vậy sẽ không phải là có người xông vào chứ?” Độc Cô Phi hồ nghi nói.

“Cái này rất có thể, tất cả mọi người cẩn thận một chút.” Độc Cô Khuynh một bộ lão thành nói.

Một lớn năm nhỏ vừa nghị luận vừa hướng cửa điện đi ra ngoài.

Khi bọn họ vừa đi tới cửa điện một đạo thanh âm chấn động từ trong điện truyền ra.

“Không tốt, thanh âm kia là tiếng sư phụ phát ra từ trong mật thất.” Độc Cô Hoa lo lắng nói xong, liền quay đầu nhìn về chỗ mật thất Hắc Diệu ở phóng tới.

Sau lưng Hướng Tiểu Văn cùng bốn tiểu tử cũng đi theo.

Bên trong mật thất, một mật bóng đen âm lãnh lạnh lùng đứng trước mặt Hắc Diệu, ánh mắt thị huyết rơi vào trên người Hắc Diệu thật lâu, khiến người run sợ.

“Diệu nhi, ngươi thật khiến vi sư quá thất vọng.” Thanh âm lạnh như băng, không mang theo bất kỳ cảm tình nào.

Hắc Diệu mặt tái nhợt, khóe miệng chảy xuống tia máu, ánh mắt của hắn rơi vào trên người bóng đen kia, là kinh chấn, đau đớn cùng với hiểu rõ nhân nhật thống khổ.

Môi mỏng cười tự giễu. “Sư phụ, người cố ý giả chết, là muốn lợi dụng con đúng không?”

“Hắc hắc hắc hắc, không sai, Diệu nhi có lúc ngươi cũng rất thông minh, bắt quả người quá thông minh, nhất định không có kết quả tốt.” Bóng đen lạnh lùng nhìn khuôn mặt vạn phần thống khổ kia của Hắc Diệu, tuyệt không hề lay động, ngược lại đáy mắt còn thoáng qua vui vẻ giễu cợt.

Hắc Diệu nghe lời của sư phụ mình, thân thể cứng đờ, nội tâm đau đớn không cách nào nói rõ. Hắn vẫn cho là năm đó sư phụ là vì thương tiếc, mới cứu mình, mới dạy mình hết thảy tuyệt học, lại không nghĩ rằng, thì ra trong mắt sư phụ, mình chẳng qua là một con cờ.

Không có gì so với điều này có thể khiến người ta bi ai hơn, ân nhân trong đời, người cho là trọng yếu nhất, thì ra mới chính là người tổn thương mình sâu nhất.

Nhịn xuống đau nhói trong lòng, Hắc Diệu nhẹ giọng hỏi. “Sư phụ, con muốn biết, năm đó trận đại hỏa kia của Hắc gia, có phải chính là người gây ra hay không?”

Hai tròng mắt của bóng đen chợt lóe, môi mỏng lạnh như băng cười đến rất lạnh. “Không sai, trận đại hỏa kia đúng là vì sư làm, vì sư tìm nhiều năm tìm khắp vẫn không ra một người có thể luyện Bất Tử Thần Công, sau vì sư lại phát hiện, muốn luyện Bất Tử Thần Công này, chỉ có trời sinh sát khí tràn đầy cùng vô

số hận ý mới có thể luyện thành. Vì sư tốn mấy năm thời gian tìm người mang mạng cách này, rất cực để cho vì sư tìm được người, vì vậy vì sư đã thiết kế hết thảy, để cho người từ đó chỉ có thể sống trong cừu hận, chỉ cần lòng của người bị cừu hận lấp đầy, Bất Tử Thần Công này mới có thể tu luyện thành công. Bây giờ, người tu thành Bất Tử Thần Công, cũng là thời điểm báo đáp vì sư rồi, chỉ cần vì sư hấp thu công lực của người, sau đó vì sư sẽ chân chính khôi phục, đến lúc đó, vì sư sẽ thay người giết hoàng đế Ngân Nguyệt vương triều cùng Độc Cô Diễm.”

Hắc Diệu coi như đoán được một phần, nhưng lần này nghe được một phen lời nói của sư phụ mình, cả người hắn đều ngây dại. Thì ra là sư phụ năm đó tìm mình, cũng không phải là thương tiếc mình, mà là sớm đã có âm mưu. Haha... Uổng công mình vì báo thù hao tổn tâm cơ, quay đầu lại, nhưng lại là kết quả như thế này.

Người sát hại ba trăm bảy mươi hai nhân mạng của Hắc gia, lại là sư phụ mình gọi suốt mười mấy năm, buồn cười cỡ nào, thật đáng buồn mà, hahaha...

Đoàn người Độc Cô Hoa đi tới cửa mật thất, liền nghe tiếng cười bi thương của Hắc Diệu, thanh âm kia giấu không được bị tuyệt cùng lòng chua xót, làm người ta như muốn rơi lệ.

“Sư phụ...” Khóe môi nhỏ nhỏ của Độc Cô Hoa khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Ai?” thanh âm lạnh như băng quát lên khi nghe tiếng Độc Cô Hoa nhẹ vang lên. Ngay sau đó, một mặt ánh nhanh như quỷ mị giống như từ mật thất vọt ra, hướng vị trí Độc Cô Hoa đánh tới.

“Cẩn thận ——” Hướng Tiểu Văn thấy thế, vội vàng kêu một tiếng, sau đó tung người ngăn ở trước mặt Độc Cô Hoa.

Ầm ——

Một chưởng của bóng đen rơi xuống, nghiêm nghiêm đánh vào trên song chưởng của Hướng Tiểu Văn, lực lượng của một chưởng kia cực kỳ đáng sợ, lại bị Hướng Tiểu Văn dùng sở học Nhất Bình Mã Xuyên lặn lẽ hóa giải hơn phân nửa, một chưởng kế tiếp này, Hướng Tiểu Văn ngăn ở trước mặt Độc Cô Hoa thân thể không khỏi lui mấy bước.

Mấy bước sau, đứng lại.

Bóng đen sững sốt, gương mặt kinh ngạc nhìn Hướng Tiểu Văn. “Người là ai?” Làm sao có thể dễ dàng như vậy đón lấy một chưởng của mình, nữ nhân này rốt cuộc là người nào, sao lại có thể có nội lực đáng sợ như thế?

Bốn tiểu quỷ khác lúc này rồi rít đi tới trước mặt Hướng Tiểu Văn cùng Độc Cô Hoa, quan tâm hỏi. “Nhũ mẫu, Tiểu Ngũ, hai người không có sao chứ?”

Hướng Tiểu Văn đem Độc Cô Hoa đẩy tới bên cạnh bốn tiểu tử, sau đó ngăn ở trước mặt năm người bọn chúng, trấn định nói: “Chúng ta không có sao, năm người các con ngoan ngoãn tránh ở phía sau nhũ mẫu, đừng lên tiếng.”

“Nhũ mẫu yên tâm, chúng con sẽ không lên tiếng.” Độc Cô Sương đáp lại nhanh nhất, thanh âm mặc dù nghe thật ngoan ngoãn, thế nhưng đôi mắt giảo hoạt, cũng là thỉnh thoảng quan sát người áo đen thần bí trước mặt kia.

Ba tiểu quỷ khác ánh mắt cũng đều nhất trí rơi vào trên thân người áo đen.

Người này là người nào? Đáng dáp so với Hắc Diệu kia còn dọa người hơn, người không ra người, quỷ không ra quỷ, rốt cuộc là thứ gì?

Đối với ánh mắt của bốn tiểu tử, người áo đen thần bí lại tuyệt không để ý, giờ phút này tất cả lực chú ý của ông đều đặt ở trên người Hướng Tiểu Văn, đối với năm tiểu quỷ này, ông cũng không để ở trong mắt.

Hướng Tiểu Văn cũng lẳng lặng nhìn người áo đen này, trấn định như thường nói: “Nè, ta nói vị đại bá này, ông chẳng lẽ không hiểu được, muốn hỏi tên của người khác, đầu tiên phải báo lên danh hiệu của mình sao?”

172. Chương 172: Tiểu Xuân Tử

Người áo đen sững sốt, ngay sau đó căn rằng nói: “Cái gì, các người lại dám nói như thế với lão phu.”

Hướng Tiểu Văn ngưỡng ngừng cười một tiếng. “Hắc hắc he he. Ánh mắt của đại bá có vấn đề rồi, ta đây bao lớn, ông không thấy sao mà còn hỏi nữa, bất quá như đã nói qua, đại bá ông cũng một đồng tuổi rồi, không thấy rõ cũng là bình thường thôi.”

Lúc này lão Đại chen vào nói: “Nhũ mẫu, ánh mắt của lão nhân kia không có vấn đề, mà là nơi này của ông ấy có vấn đề.” Độc Cô Ly chỉ chỉ đầu.

Lão Nhị cười nói: “Không phải vậy, vị lão đầu này không chỉ là đầu óc có vấn đề thôi đâu, là toàn thân ông ấy trên dưới đều có vấn đề, mọi người xem, có chỗ nào là người, rõ ràng là một thi thể từ trong đất chui ra.”

Lão Tam cười hắc hắc. “Không sai, thật là rất giống thi thể.”

Lão Tứ cười đến quá đáng nhất. “Hắc hắc he he thật là thi thể thối, chẳng những là người thối, ngay cả nói cũng thối như vậy.”

Trong năm người, chỉ có Độc Cô Hoa không có lên tiếng, ánh mắt của cậu vẫn liếc vào trong mặt thất, gương mặt lo lắng. Không biết sự phụ rớt cuộc thế nào?

Người áo đen bị mấy tên tiểu quỷ trào phúng, giận đến mặt sắp nổ tung. “Các người là bọn súc sinh, hôm nay lão phu sẽ bắt các người xuống Địa ngục.”

“Ôi mẹ nó, thì ra ông là súc... sinh đó, khó trách, khó trách.” Độc Cô Sương bình tĩnh hiểu ra thét chói tai.

“Lão Tứ, bình tĩnh, cho dù nhìn thấy thứ người thú hợp nhất, cũng không cần kích động như thế.”

“Đúng là, có gì mà kích động với tên súc sinh, xem tại hạ bình tĩnh cỡ nào.”

Hướng Tiểu Văn nghe bốn tiểu tử nói, cười đến nghẹn tiếp một câu. “Xem bọn trẻ các con làm sao nói chuyện, quên nhũ mẫu dạy các con thế nào sao, dù là súc sinh cũng có mẹ sinh ra, cho nên đối với súc sinh, chúng ta cũng phải nhân đạo.”

“Dạ, nhũ mẫu, chúng con sẽ nhân đạo với tên súc sinh này.”

Lần đầu tiên người áo đen bị tức đến thiếu chút nữa chết rồi, cả đời ông để ý nhất chính là người ta nói ông thối, mặc dù ông biết mình rất thối, nhưng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào nói ông như vậy, ngay cả là một tia biểu tình chán ghét, ông cũng sẽ hung hăng giết người kia.

Mà giờ khắc này, bọn tiểu quỷ chết tiệt này và xú nữ nhân đó lại dám nói ông như vậy, ông nhất định phải khiến bọn họ chết không toàn thây.

“Các người là đồ tiện chủng, để mạng lại thôi.” Người áo đen đấm ngực, nổi giận gầm lên một tiếng vọt tới chỗ Hướng Tiểu Văn cùng năm tiểu quỷ.

“Ôi mẹ nó, thật là thối.”

“Trời ạ, đừng đến gần như vậy, chẳng lẽ ông không biết mình rất thối sao. Muốn chết người à.”

“Lỗ mũi của ta không được rồi, thối chết ta.”

“Nhũ mẫu, mau, mau ra tay, liều mạng với ông ta.”

“Ta cũng muốn ra tay, nhưng thối quá, ta không có biện pháp chuyên tâm ra chiêu, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

“Nhũ mẫu đừng, còn có thể làm sao, trốn đi...”

Vì vậy, lấy Độc Cô Sương cầm đầu, theo thứ tự là Độc Cô Ly, Độc Cô Phi, Độc Cô Khuynh, Độc Cô Hoa, Hướng Tiểu Văn rồi rút vọt vào mặt thất.

Ầm ——

Khi bọn họ vừa nhào vào, cái cửa đá nặng gần ngàn cân của mật thất đóng vô cùng đúng lúc, ngăn cách người áo đen kia ở bên ngoài mật thất.

Người áo đen nhìn chằm chằm cửa đá bị đóng chặt, phát ra một tiếng rống kinh người. “Đáng chết, lão phu không giết bọn tiểu quỷ chết tiệt các ngươi, lão phu Tiểu Xuân Tử cũng không gọi Tiểu Xuân Tử.”

Bên trong phòng đá, Hương Tiểu Văn và năm tiểu quỷ nghe người áo đen kia hô to xé lòng, khóe miệng không khỏi trợn trợn co quắp.

Tiểu... Tiểu Xuân Tử? Tên thật buồn nôn.

173. Chương 173: Lão Tam, Cẩn Thận

“Con, các ngươi không sao chứ?” Đang ở sáu người giá lạnh không dứt thì bên trong thạch thất vang lên giọng nói suy yếu của Hắc Diệu.

Sáu người sửng sốt, vội vàng hồi thần.

“Sư phụ.” Độc Cô Hoa thoáng nhìn thấy dáng vẻ suy yếu bị thương của Hắc Diệu, hốc mắt nóng lên, không khỏi nghẹn ngào lên tiếng. Cậu quỳ gối bên cạnh Hắc Diệu, gương mặt đau lòng.

Hắc Diệu hướng cậu nhẹ nhàng cười một tiếng.”Hoa nhi, vì sư không sao.”

Bốn tiểu tử khác nhìn một màn này, cũng đối với Hắc Diệu sinh ra cái nhìn khác trước, thật ra thì Hắc Diệu cũng rất đáng thương.

Độc Cô Sương đi tới, đối với Hắc Diệu nói: “Phụ thân của Tiểu Ngũ, ông yên tâm đi đi, chúng ta sẽ thay ông chiếu cố tốt Tiểu Ngũ, ông liền chờ chết không minh mục đi.”

Ba ——

“Mẹ nó, lão Tam huynh biến thái, làm gì đánh muội.” Độc Cô Sương ôm đầu, bĩu môi bất mãn nhìn chằm chằm Độc Cô Phi.

Độc Cô Phi hướng Độc Cô Sương liếc mắt. “Lão Tứ muội làm sao nói chuyện như vậy, Hắc phụ thân người ta còn chưa có chết, muội sao có thể nguyên rửa người ta như vậy, muốn dùng thành ngữ thì phải nói chết không có gì đáng tiếc chứ.”

Ba ——

Lần này, bị đánh chính là lão Tam.

“Lão Nhị, huynh sao lại đánh đệ?” Cậu rõ ràng nói rất có đạo lý mà, lão Nhị tại sao đánh cậu, tại sao.

“Đánh chính là đệ, không hiểu thành ngữ còn dùng lung tung, đáng đánh.” Nói xong, lão Nhị oán niệm hướng Lão Tam nháy mắt một cái lại nói: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi nhị ca, còn gọi lão Nhị nữa, xem huynh như thế nào đánh đệ.”

Lão Tam phẫn nộ cúi đầu, nga một tiếng, thật ra thì trong lòng rất không thoải mái. Tại sao phải gọi lão Nhị là nhị ca, lão Nhị tốt lắm mà, kêu thân thiết.

Hắc Diệu nhìn chằm chằm mấy đứa nhỏ của Độc Cô Diễm, không biết tại sao, trong lòng cũng là tuôn ra buồn rầu. Cuộc sống, luôn là như vậy làm người ta vui mừng, cừ hận của hắn hoàn toàn báo sai người, khóe môi câu lên nụ cười buồn bã tự giễu, một tia máu đen từ khóe môi của hắn chảy xuống.

“Sư phụ, người không sao chứ.” Độc Cô Hoa thấy thế, vội vàng đưa tay lau máu đen nơi khóe miệng Hắc Diệu.

Hắc Diệu suy yếu nắm lấy bàn tay nho nhỏ của cậu, lực đạo nhẹ nhàng chậm chạp như vậy, giống như gió bắt không tới, xúc cảm cẩn thận như thế, làm trái tim Độc Cô Hoa căng thẳng, một cổ bi thương tràn lên, hốc mắt hồng hồng nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Nhìn nước mắt Độc Cô Hoa, Hắc Diệu hướng cậu nhàn nhạt nói: “Hoa nhi, ta không sao, con chắc là hận ta lắm? Ta không nên vì báo thù mà đem con để lại phủ tướng quân, tất cả đều là lỗi của ta, Hoa nhi, con hận ta, ta cũng không có tư cách trách con, tự mình làm sai nên không thể sống, nhân quả báo ứng, đủ rồi.”

“... Sư phụ.” Nhìn Hắc Diệu thống khổ, Độc Cô Hoa muốn gọi một tiếng phụ thân, nhưng mỗi lần muốn gọi thanh âm kia đều nghẹn ở cổ họng, cũng gọi không ra được, sâu trong nội tâm, cậu vẫn như cũ nhận định Độc Cô Diễm là cha, với Hắc Diệu cậu mặc dù rất thích, nhưng chính là gọi không ra hai chữ phụ thân.

Hắc Diệu làm như nhìn thấu thống khổ của Độc Cô Hoa, hẩn nhẹ nhàng vỗ vỗ tay của cậu, hướng về phía cậu cười nói: “Hoa nhi, con không cần cưỡng cầu gọi ta phụ thân, năm đó ta vì báo thù, làm hại một nữ nhân, nàng ấy sinh hạ con xong, liền đau lòng mà chết, ta đây cả đời, cũng thật có lỗi với nàng ấy.”

Đối với nữ nhân thanh lâu tính tình kiên cường kia, Hắc Diệu thật ra không quên được, nếu như có một người, vì thành quả của một người mà không tiếc hết thủy hi sinh, tin tưởng bất luận kẻ nào cũng sẽ động lòng. Hắc Diệu hẳn là người, cho nên đối với nữ nhân kia, hẳn luôn mang áy náy, cũng bởi vì phần áy náy này, khiến cho hẳn đối với Độc Cô Hoa càng thêm lương tâm bất an, vì vậy hẳn mới đường đột lên vào phủ tướng quân, âm thầm dạy Độc Cô Hoa một chút bản lãnh.

Tay Độc Cô Hoa cứng đờ, cứ như vậy mặc cho Hắc Diệu vỗ. Mẫu thân cậu, là chết như thế sao?

Hướng Tiểu Văn cùng bốn tiểu tử nhìn một màn này, hốc mắt cũng hồng hồng.

Độc Cô Khuynh đứng dậy, đưa một viên dược hoàn cho Tiểu Ngũ. “Tiểu Ngũ, viên dược hoàn này mặc dù không thể giải độc trên người Hắc Diệu thúc thúc, nhưng có thể làm độc tố trong cơ thể của ông ấy chậm lại một đoạn thời gian, trong đoạn thời gian này, chúng ta sẽ cố gắng vì Hắc Diệu thúc thúc đi tìm thuốc giải.”

Độc Cô Hoa nhìn dược hoàn nhét vào trong tay, hướng về phía Độc Cô Khuynh gật đầu. “Cám ơn nhị ca.”

“Nói gì mà cảm ơn, Tiểu Ngũ, đệ quên huynh đệ ta có khổ cùng chịu, có phúc cùng hưởng sao.” Độc Cô Khuynh làm bộ bất mãn nhướn mày.

“Được, giữa chúng ta không cần nói tạ ơn.” Độc Cô Hoa hướng về phía Độc Cô Khuynh khẽ mỉm cười, dược hoàn trong tay đưa tới trong miệng Hắc Diệu, để cho hẳn ăn vào.

“Sinh hoàn đan? Cái này...” Hắc Diệu nguyên bản định nuốt xuống, đến khi hẳn liếc thấy viên dược hoàn kia thì mặt không khỏi kinh chấn. Sinh hoàn đan này chính là đan dược quý báu nhất trên đời hiện nay, đã tuyệt tích giang hồ mấy trăm năm. Trước mắt mình là đứa trẻ không tới mười tuổi, làm thế nào có loại đan dược này?

Độc Cô Khuynh bị đôi mắt khiếp sợ của Hắc Diệu nhìn ngượng ngùng vò đầu, cười hắc hắc nói: “Cái đó Hắc Diệu thúc thúc, đan dược này là ta tự mình theo trên sách bào chế ra, có thể không nhất định dùng tốt giống với sinh hoàn đan mà người nói.” Cậu chậm chạp không dám lấy ra, vốn là muốn thừa dịp mọi người không chú ý cho Hắc Diệu ăn vào, mới vừa rồi là thấy Tiểu Ngũ khẩn trương như vậy, cậu mới dám lấy ra, nghĩ thâm đan này coi như không thể giải độc trên người Hắc Diệu, cũng có thể kéo dài thêm một đoạn thời gian.

“Cái gì ——” Hắc Diệu nghe thanh âm xin lỗi của Độc Cô Khuynh, cả người nhảy lên, bộ dạng như thấy quỷ nhìn chằm chằm Độc Cô Khuynh. “Con, con nói đan dược này là con luyện ra?”

“Dạ.” Độc Cô Khuynh gật đầu.

Giờ khắc này, Hắc Diệu nhìn chằm chằm Độc Cô Khuynh, cả người nhảy lên. Không ngờ, thật không ngờ Độc Cô Diễm lại có một đứa con thiên tài như vậy.

Nội tâm Hắc Diệu, nói không ra là cảm thụ gì.

Đối với phản ứng quá đáng của Hắc Diệu, Độc Cô Sương không nhận được thăm thì: “Ta nói Hắc Diệu đại thúc, không phải là một viên dược hoàn thôi sao, người kích động như thế làm gì, phải biết độc dược người trúng, cũng là lão Nhị biến thái kia làm ra đó”.

Lời vừa nói ra, Độc Cô Sương liền thành kẻ thù chung của mọi người.

Lão Đại liếc Độc Cô Sương một cái. “Lão Tứ, muội sao lại nói chuyện đó.”

“Đúng vậy, đặc biệt nói chút chuyện hoang đường phá hư không khí.” Lão Tam quả trách nói.

Hương Tiểu Văn liếc thấy một đám trẻ con lại muốn cãi vã, không khỏi mỉm cười lên tiếng. “Các con đừng nháo, chúng ta phải nghĩ biện pháp ra ngoài mới phải. Hắc Diệu, người nhanh lên một chút ăn vào được hoàn kia đi.”

Hắc Diệu liếc Hương Tiểu Văn một cái, sau đó đem được hoàn ném vào trong miệng nuốt xuống.

Đang lúc này, bên ngoài mật thất lại vang lên thanh âm của Tiểu Xuân Tử kia.

“Các người một đám tiểu oa nhi sát thiên đạo, nhanh ra ngoài cho Xuân gia gia ta, nếu không xem ta làm sao không giết các người.” Bên ngoài mật thất, Tiểu Xuân Tử vừa hết sức tê kêu, vừa huy động bàn tay, hướng về phía cửa đá phát ra trận trận chưởng lực hùng hậu.

Bên trong mật thất, cát bụi bay lên.

Năm tiểu tử thẳng cảm thấy cả mật thất đều rung lên, thân hình mọi người cơ hồ đứng không vững, đột nhiên, một khối đá nhọn trên đỉnh bị đánh rơi xuống, hướng về phía vị trí Độc Cô Phi nhanh chóng rơi xuống.

“Lão Tam, cẩn thận ——”

174. Chương 174: Lão Già Không Biết Thẹn

Độc Cô Phi ngẩng đầu nhìn lên trên, mắt thấy đá nhọn kia sắp rơi trên người cậu, cậu bị dọa cho sợ đến con người phóng đại vô hạn.

Mẹ nó, tại hạ sẽ không quải như vậy chứ? Tại hạ còn chưa kịp xông xáo giang hồ, còn chưa kịp trở thành đại hiệp người người kính ngưỡng, trời đánh, tại sao có thể ra đi như vậy? Quá không có nhân đạo.

Mọi người đang kinh hoàng, thời khắc Độc Cô Phi oán niệm, một bóng người nhanh chóng vọt lên, ôm Độc Cô Phi ngực lảng xoay người né tránh khối đá nhọn, hạ xuống bên ngoài khoảng ba thước.

Rầm ——

Đá nhọn kia vừa lúc rơi xuống đất trong nháy mắt bọn họ tránh ra, phát ra một tiếng kinh vang.

Độc Cô Phi phát hiện mình nằm trên một lồng ngực, không khỏi nhả ra một hơi. “Ha ha ha ha, tại hạ thế nhưng không có chết, thật tốt quá, xem ra ông trời cũng không nỡ để tại hạ chết.”

Mọi người vốn lo lắng không thôi nghe tiếng cười của Độc Cô Phi, khóe miệng không khỏi run rẩy.

Độc Cô Sương nhảy ra ngoài, nắm cổ áo Độc Cô Phi lên mắng to: “Mẹ kiếp, lão Tam ngu ngốc, huynh xem huynh ép Hắc Diệu đại thúc thành dạng gì, còn cười được nữa, thật là quá ngu ngốc.”

Độc Cô Phi sững sốt, lập tức cúi đầu nhìn xuống dưới. Quả nhiên, cả người cậu đang đè ở trên đầu Hắc Diệu, Hắc Diệu đại thúc không bị cậu ép tới tắt thở chứ?

Trời ạ, ngàn vạn lần không được tắt thở nha, nếu tắt thở, cậu lấy gì giao phó với Tiểu Ngũ.

Độc Cô Phi lập tức lặn xuống, đưa ra hai tay nhỏ bé dùng sức phe phẩy Hắc Diệu. “Hắc Diệu đại thúc, người ngàn vạn đừng chết, người chết là chuyện nhỏ, nhưng tại hạ liên thân, Hắc Diệu đại thúc, người chết cũng phải rời khỏi chỗ này mới chết được đó.” Rời khỏi chỗ này cũng không liên quan Độc Cô Phi cậu, chết rồi thì Tiểu Ngũ cũng không thể đem thù giết cha đến trên người của mình.

Mọi người lặng yên.

Hắc Diệu nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi khẩn trương của Độc Cô Phi, không khỏi khẽ mỉm cười. “Đại thúc không chết, bất quá con còn lắc thế này nữa, thật cách cái chết cũng không còn xa.”

“A ——” Độc Cô Phi vừa nghe, lập tức buông Hắc Diệu ra. “Hắc Diệu đại thúc, người không sao chứ?”

Hắc Diệu lắc đầu cười một tiếng. “Không sao.” Hiện tại hẳn phát hiện, thật ra thì mấy đứa con của Độc Cô Diễm đều thật đáng yêu, hẳn nghĩ, trước kia tại sao mình có thể hạ thủ đối với những đứa trẻ đáng yêu như vậy?

“Không có việc gì là tốt rồi, hô, hù chết tại hạ.”

“Tốt lắm, nếu mọi người đều không có việc, chúng ta nên suy nghĩ biện pháp rồi đi thôi. Hắc Diệu, người có biết biện pháp rồi đi mật thất này hay không?”

Hắc Diệu nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn, lắc đầu. “Lối ra duy nhất của mật thất chính là cánh cửa này, hôm nay cửa đá nặng ngàn cân đã đóng, trừ phi mở lại chốt mở, nếu không không ra được, mà chốt mở, chỉ có ở bên ngoài mới có thể mở ra.”

Hắc Diệu vừa nói xong, năm tiểu quỷ và Hường Tiểu Văn nhất thời yên lặng

Phải mở ra ở bên ngoài, bọn họ đều bị giam ở bên trong, làm sao mở ra ở bên ngoài, hơn nữa tên Tiểu Xuân Tử biến thái vẫn còn bên ngoài, nếu để cho ông ta tìm được cơ quan, vậy bọn họ không phải là chết lênh bà lênh bênh rồi sao.

“Không có biện pháp khác sao?” Độc Cô Khuynh liếc bốn phía, nhỏ giọng hỏi Hắc Diệu.

“Không có cách nào, trừ phi có người có thể có sức mạnh đả thông mật thất này.” Mà điều này, hoàn toàn không thể.

“Vậy chúng ta sẽ bị vây ở chỗ này rồi? Sẽ không bị đói chết chứ?” Độc Cô Sương kêu lên.

“Lão Tứ, muối chỉ biết ăn thôi, có thể bình tĩnh chút hay không.” Lão Tam rất bất mãn Độc Cô Sương mới vừa rồi quở trách cậu, cho nên bây giờ có cơ hội, cậu tự nhiên ‘báo thù’.

“Mẹ nó, bình tĩnh cộng lông, chúng ta đều sẽ bị đói chết, huynh còn có thể bình tĩnh hay sao?”

“Đúng thế, tại hạ cũng không bình tĩnh được.”

Độc Cô Hoa này giờ vẫn không lên tiếng nói. “Sẽ không đói chết đâu, mật thất này có nước có lương thực, ít nhất đủ chúng ta ăn trong nửa năm.”

“Nhưng chúng ta không thể đi ra ngoài, sẽ điên mất.”

“Đúng, bị nhốt lâu không điên mới là lạ.”

Hường Tiểu Văn nhìn năm đứa tranh luận không dứt, không khỏi nhẹ nhàng ra tiếng. “Các con yên tâm, nhũ mẫu nhất định sẽ cứu các con ra ngoài.”, Nhất Mã Bình Xuyên nàng học chỉ cần luyện đến thức cuối cùng, có thể có lực lượng mở ra mật thất này.

Nàng nhất định phải luyện đến thức cuối cùng vào lúc mấu chốt này.

Độc Cô Sương vừa nghe, đôi mắt sáng lên. “Nhũ mẫu, người có biện pháp?”

Hường Tiểu Văn lắc đầu lại gật đầu. “Bây giờ còn chưa có, bất quá nếu có đủ thời gian, có lẽ sẽ có.”

“Nhũ mẫu, người nói cái gì, tại hạ nghe không hiểu.”

“Nhũ mẫu, chẳng lẽ người muốn đợi phụ thân tới cứu?” Độc Cô Ly vừa nghĩ tới Độc Cô Diễm, không khỏi nhú lông mày. Hiện giờ phụ thân không có cảm giác gì, làm sao tới cứu bọn họ?

Ba tiểu quỷ khác nghe Độc Cô Ly nói, cũng nhớ đến Độc Cô Diễm vẫn không có chút cảm giác nào, tinh thần không khỏi chán nản.

Độc Cô Hoa cũng không biết chuyện Độc Cô Diễm, lúc này thấy biểu tình tiêu cực khổ sở của bọn chúng, không khỏi lên tiếng hỏi: “Các huynh sao thế?”

Hường Tiểu Văn và Hắc Diệu cũng đều nhìn bốn tiểu tử, vẻ mặt nghi hoặc.

Độc Cô Sương khổ sở ngẩng đầu nhìn ba người bọn họ, thương tâm nói: “Phụ thân còn thảm hơn nhũ mẫu nữa, chẳng những là cái gì cũng không nhớ, người thậm chí ngay cả cảm giác cũng không có, cả người giống như hòn đá.”

Độc Cô Sương vừa nói xong, thần sắc hai người lớn kinh biến.

Gương mặt Độc Cô Hoa bi thống cùng chán nản. “Phụ thân người...”

Hắc Diệm mở to đôi mắt, không tin vào điều mình nghe được. Độc Cô Diễm lại biến thành người đá? Không cảm giác, không ý thức, cuộc sống như thế, thật sống không bằng chết. Ban đầu hẳn hy vọng chính là Độc Cô Diễm như thế, bây giờ Độc Cô Diễm chân chính sống không bằng chết thì hẳn lại cảm thấy vô cùng phiền muộn và thống khổ.

Hắn cùng với Độc Cô Diễm, nếu như không có mười năm cừu hận, có lẽ bọn họ sẽ trở thành bạn tốt.

Hướng Tiểu Văn nghe lời Độc Cô Sương nói, trước tiên nghĩ tới người sống đời sống thực vật, Độc Cô Diễm, phu quân này sau khi nàng mất trí nhớ chưa từng gặp qua, thế nhưng biến thành người sống đời sống thực vật?

Lúc này, đáy lòng Hướng Tiểu Văn dần đau đớn. Đối với nhân vật phu quân chưa từng gặp sau khi mất trí nhớ này, nàng lại cảm thấy thật khổ sở, giống như có người cầm binh khí bén hung hăng đâm vào ngực nàng, có chút làm nàng hít thở không thông.

Lúc này, bên ngoài nhà đá lại vang lên thanh âm nổi trận lôi đình của Tiểu Xuân Tử.

“Một đám trẻ nít trời đánh, mau lăn ra đây cho Xuân gia, nếu không ta cho các ngươi đẹp mắt.” Cả người Tiểu Xuân Tử bên ngoài mặt thất cũng đang vào trạng thái điên cuồng, nghĩ đến cả đời Tiểu Xuân Tử ông được người đời ca tụng, khi nào chịu loại uất khí này, đáng chết hơn là, cho ông những uất khí này lại còn là một đám tiểu quỷ biến thái, điểm này càng làm cho ông giận đến mất hết thần chí. Ông thề không tận tay giết chết năm tiểu quỷ biến thái này, Tiểu Xuân Tử ông cũng không gọi Tiểu Xuân Tử.

Trong mặt thất, thanh âm tức giận của Tiểu Xuân Tử rồi rít truyền tới.

Độc Cô Sương vốn nóng nảy, lúc này nghe thanh âm của Tiểu Xuân Tử, bé không khỏi chống nạnh đi tới trước cửa đá, mắng to về phía kia Tiểu Xuân Tử: “Mẹ kiếp, ông là lão già thối chết đèn mạng, người thối còn chưa tỉnh, còn nói cái gì dễ nhìn, thẹn thùng không mặc cỡ, ông chính là lão già không biết xấu hổ thối chết người không đèn mạng.”

175. Chương 175: Cái Mông To

Cái gì ——

Thiên sát bọn trẻ nít này dám mắng ông già không biết thẹn? Tức chết ông mà, đơn giản là tức chết ông.

Tiểu Xuân Tử nhìn chằm chằm cái cửa đá dày cộm nặng nề kia, điên cuồng. Liên tiếp phát ra chưởng lực hùng hậu, làm như muốn đem cửa đá này đánh vỡ ra.

Liên tiếp mấy tiếng nổ, làm cho Độc Cô Sương càng thêm khó chịu. Lời mắng càng thêm uy mãnh lên.

“Mẹ nó, nói ông là già không biết thẹn chính là già không biết thẹn, đã già như vậy rồi, còn khoe sức mạnh gì, ông tưởng mình là đại lực sĩ à, còn muốn đập cửa không ngừng, đồ già không biết thẹn, già không biết thẹn, già không biết thẹn.” Mắng chết ông cái lão không biết thẹn này, ông dám vậy chúng ta ở đây, đánh không lại ông, chúng ta sẽ phải tươi sống tức chết ông.

Bên ngoài cửa đá, Tiểu Xuân Tử thiếu chút nữa hộc máu, ông ghét nhất người khác gọi ông là già không biết thẹn, kêu nhiều tiếng trẻ nít như vậy, đơn giản là khinh người quá đáng.

“Đám nhóc chết tiệt, dám kêu gia gia già không biết thẹn, ngươi nhất định chết chắc, xem vô thượng thần công của ta đây, hanh cấp.” Một phen tức giận mắng xong, Tiểu Xuân Tử nhảy lên, phách chưởng hướng về phía cửa đá phát ra một chưởng hết sức lực.

Một chưởng kia, thế như trường hồng, lăng lợi như sấm, hạ xuống trên cửa đá, cả mặt thất cũng hơi bị chấn động.

“Oa mẹ nó, lão Tứ muội đừng chọc lão biến thái kia nữa, lại chọc nữa, chúng ta sẽ bị chôn sống ở trong mặt thất luôn.” Lão Đại ôm đầu né tránh hòn đá rơi trên nóc, bất mãn trợn mắt nhìn lão Tứ một cái.

“Đúng vậy, lão Tứ muội cần gì phải cùng lão già không biết thẹn kia so đo, đây không phải là tự hạ thân phận sao.” Thanh âm Lão Nhị mặc dù không lớn, cũng là rất rõ ràng rơi vào bên ngoài thạch thất vào thẳng lỗ tai Tiểu Xuân Tử thính tai.

Cái gì? Bọn nhãi oa chết tiệt dám mắng ông già không biết thẹn, thật quá đáng, xem ta Tiểu Xuân Tử liều mạng với các người.

Tiểu Xuân Tử giống như hóa điên, không muốn sống cả người hướng cửa đá đánh tới.

Oanh ——

Cửa đá bị ông ta đụng phải lung lay một cái, cái trán Tiểu Xuân Tử bị đụng mạnh bể đầu chảy máu.

“Đất sao ngược lại thế kia, ai nha, đừng xoay, xoay đến đầu Tiểu Xuân Tử ta thật choáng váng. Thật choáng váng...” Oanh một tiếng, Tiểu Xuân Tử kia bị đụng ngất ngã trên mặt đất.

Bên trong mật thất, Độc Cô Sương cách cửa đá gần nhất, hoàn toàn đem lời nói thầm trước khi té xỉu của Tiểu Xuân Tử nghe được.

Bé mặt không giải thích được quay đầu hướng Hướng Tiểu Vân, Hắc Diệu cùng bốn tiểu quỷ nhún nhún vai nói: “Ai, lão già không biết thẹn đó hình như đụng đến bất tỉnh rồi.”

“A? Lão Tứ, muội xác định.”

“Xác định.”

“Không thể nào, ông ta làm sao sẽ đụng đến ngất?”

“Ông ta mới vừa rồi giống như lấy đầu tông vào cửa đá.”

“Lão Tứ, làm sao muội biết.”

“Muội thấy.”

“A...”

Nhìn mọi người vẻ mặt không tin, Độc Cô Sương tức giận ấn vào trên cửa đá lộ ra cái động, bất mãn nói: “Các huynh không tin, tự mình nhìn xem.”

Mọi người nhìn cái động đó, thần sắc chấn động. Lấy Hắc Diệu cầm đầu, rồi rút đi tới.

Một đôi mắt liếc nhìn qua, quả nhiên, Tiểu Xuân Tử kia giống như tử thi nằm trên mặt đất, trên trán bị đụng đến máu chảy đầm đìa.

“Hắc Diệu đại thúc, xem xong chưa, cho chúng con cũng nhìn một chút.”

Hắc Diệu nhìn chăm chăm Tiểu Xuân Tử té xỉu bên ngoài, chau mày. Hắn phát hiện, Tiểu Xuân Tử mặc dù vẫn là người sư phụ trước kia, nhưng tính tình khác nhau một trời một vực, Tiểu Xuân Tử mới vừa rồi kia, thấy thế nào cũng giống như người điên, mà không phải sư phụ vô tình lạnh như băng trước kia.

Hắc Diệu không nói gì, né người ra cho bốn tiểu quỷ sau lưng nhìn cái động này.

Đầu tiên là lão Đại dò mắt nhìn tới. “Oa mẹ nó, thật là nhiều máu.”

Lão Nhị vừa nghe, vỗ bả vai Lão Đại, cũng chen lên một con mắt đi xem. “Hả,, hay thật, giống như là triệu chứng trúng độc.” Độc này, sao cậu thấy quen thuộc vậy?

Lão Nhị dời đi, bắt đầu suy tư.

Lão Tam thấy thế, vội vàng nhào qua, đóng chặt một con mắt, một con mắt khác mở to thật chặt nhìn chăm chăm thạch động, xuyên thấu qua thạch động, cậu giật mình thấy thân thể Tiểu Xuân Tử kia hoàn toàn như tử thi.

Đang lúc lão Tam tính toán muốn lui bước, trên đất Tiểu Xuân Tử kia cũng đúng lúc này cực nhanh nhảy lên, cả người tiến tới trước thạch động kia, hướng về phía Độc Cô Phi giả trang một mặt quỷ.

“A...” Độc Cô Phi bị dọa sợ đến hét chói tai.

“Mẹ nó, lão Tam huynh gặp quỷ à, kêu cái lông gì.” Độc Cô Thương mắt trợn trắng.

“Đúng vậy, lão Tam đệ dọa chết người.” Lão Đại cũng bắt mẫn quả trách cậu.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Lão Nhị từ trong suy tư quay đầu lại, hướng Độc Cô Phi kia nói liên tục hai câu bình tĩnh sau lại suy tư lần nữa.

“Lão Tam, đừng giết mình, đệ cũng làm cho chúng ta bị dọa rồi.”

Độc Cô Phi chỉ cảm thấy da tóc tê dại, cắn răng chỉ vào thạch động nói : “Nổ, nổ thi rồi.”

“Nổ thi?”

“Đúng, đúng, chính là nổ thi, mọi người không tin đi xem một chút đi.”

Độc Cô Thương trước tiên thò đầu ra liếc về thạch động kia, hai con mắt liếc qua, đúng lúc gặp phải một ngụm răng vàng khè. “Ai ui mẹ ơi, thật nặng mùi.”

Lão Tam liếc thấy vẻ mặt bị dọa đến của Độc Cô Thương, rất là đắc ý. “Thế nào, tại hạ không có lừa các người chứ, lão Tứ muội xem một chút thôi mà chính muội cũng bị dọa đến nhé.”

Lão Tứ hồi hồn, trợn mắt nhìn Độc Cô Phi một cái.”Tiểu gia mới không bị hù được, tiểu gia là bị thối đến thôi.”

Lão Đại thấy thế, cũng tò mò dò mắt nhìn tới. “Hả, đây là vật gì?”

“Ta là cái mông. Cái mông to thật là trắng lại nộn.” Tiểu Xuân Tử nhào tới, mặt cười gian hướng về phía Độc Cô Ly lộ ra ánh mắt nhấp nháy nói.

Nói xong, ông lại di chuyển tới, cái mông lộ ra hướng về phía thạch động phịch thả một cái rầm.

“Mẹ nó, thật là thối.” Độc Cô Ly nắm lỗ mũi, thiếu chút nữa bị hun chết. Cậu thề, không bao giờ nhìn cái thạch động này nữa, lão bất tử này, quá biến thái.

Độc Cô Hoa thấy phản ứng của Độc Cô Ly, cậu cũng không có đến gần xem thạch động kia. Cậu mới không ngu như vậy, biết rõ rất thối, còn phải để sát vào người.

Bên ngoài thạch thất, Tiểu Xuân Tử thấy không có ánh mắt nào theo dõi ông nữa, nhất thời không để chơi, ông không khỏi lại kêu la.

“Mẹ nó. một đám nhóc con, nhanh tới đây bồi Xuân gia gia chơi, nếu không Xuân gia gia thành quỷ cũng không tha cho các người, mau tới đây, ta thối lăm cho các người người này, nếu không, ta múa cái mông cho các người xem. Cái mông to, quay là quay, trái ba vòng, phải ba vòng, ta quay lên, ta quay xuống, thật thích nha.”

Bên trong mật thất mọi người nghe lời của Tiểu Xuân Tử, cũng phải ra một định luận. Tiểu Xuân Tử này, hoàn toàn là người điên.

Độc Cô Khuynh ở một khắc kia, hai tròng mắt sáng lên. Đúng rồi, cậu đã nhớ ra, Tiểu Xuân Tử này trùng đúng là độc được mật chế độc môn của cậu, gọi là “mím cười chín bước điên”, người trúng loại độc này, thần chí sẽ thỉnh thoảng thanh tĩnh, thỉnh thoảng hóa điên đáng yêu, hóa ra Tiểu Xuân Tử lão già không biết thẹn này, lúc này chính là lúc phát tác mím cười chín bước điên.

Nhưng, rốt cuộc là người nào đem mím cười chín bước điên này hạ vào trên người Tiểu Xuân Tử này đây?

Độc Cô Khuynh xoay người, nhất nhất nhìn chằm chằm ba tiểu quỷ kia, nhìn đến mặt ba tiểu quỷ kinh hãi, cậu lên tiếng. “Lão Đại, lão Tam, lão Tứ, các người, người nào đem bình được màu đỏ trên người dùng đến?”

176. Chương 176: Nhập Đam Mỹ Sâu Tựa Như Biển

Ba người nghe vậy vội vàng móc ra bình được trên người.

Lão Đại: “Huynh không dùng, vẫn còn.”

Lão Tứ: “Muội cũng vẫn còn.”

Lão Tam đảo đảo mấy cái bình vài cái, phát hiện lại ít đi một màu đỏ. “Hả, đệ không còn, lão... Nhị ca, huynh có thể cho đệ nữa không?”

Không có? Xem ra là lão Tam đánh rơi cái bình màu đỏ, nhưng ai đã đem bỏ vào trên người Tiểu Xuân Tử đó?

Độc Cô Khuynh nghiêng đầu nhìn Hắc Diệu, nhẹ giọng hỏi: “Hắc Diệu thúc thúc, mới vừa rồi lúc Tiểu Xuân Tử đi tới bên cạnh người, có gì bất thường không?”

Hắc Diệu suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu nói: “Không có gì bất thường.” Mới vừa rồi Tiểu Xuân Tử, đúng là sư phụ lãnh huyết vô tình hấn quen mà.

Độc Cô Khuynh lúc này đã có đáp án. Xem ra độc này là ở thời điểm bọn chúng chuẩn bị rời đi Vô Sinh cốc mới bị người hạ, không biết người này rốt cuộc là ai? Người sử dụng quái độc cậu luyện ra, nhất định cũng là tên quái nhân.

Hướng Tiểu Văn nhìn Độc Cô Khuynh, dường như phát hiện cái gì. Hóa ra Tiểu Xuân Tử này nổi điên, cùng tiểu tử này có quan hệ rất lớn, không nhìn ra, tiểu tử này thật lợi hại như vậy.

Được rồi, nếu tất cả mọi người lợi hại như vậy, nàng cũng không thể quá mất mặt.

Vì vậy, Hướng Tiểu Văn lúc này lên tiếng. “Ta có biện pháp đưa mọi người rời đi, bắt quá các người cho ta một ít thời gian, để cho ta luyện tốt công phu, luyện công thành, chúng ta sẽ có thể rời đi.”

“Cái gì, nhũ mẫu người muốn luyện công?” Độc Cô Phi vừa nghe đến luyện công, đôi mắt lập tức sáng lên. “Nhũ mẫu, người không phải cực khổ luyện công đâu, hay là, người bây giờ dạy tại hạ đi? Như thế nào?”

Hướng Tiểu Văn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn cuồng nhiệt của Độc Cô Phi, cười nói: “Đợi nhũ mẫu học được đã, sau này sẽ dạy con.”

“Thật sao?” Độc Cô Phi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, phải biết, trong ấn tượng cậu, nhũ mẫu chính là thế ngoại cao nhân rất lợi hại.

“Thật.” Hướng Tiểu Văn bị vẻ mặt đáng yêu của Độc Cô Phi làm cho tức cười, hướng về phía cậu nháy mắt cười một tiếng.

“Nhũ mẫu, người nhớ ra rồi sao? Vậy bản hủ nữ thiên hạ kia con xem xong rồi, người có thể giúp con viết nhiều hơn mấy quyển hay không, để con luôn luôn sẵn sàng quan sát.” Trong khoảng thời gian này, bọn ta mau nhàm chán chết.

Hướng Tiểu Văn nghe lời của Độc Cô Sương vui vẻ không khỏi cứng đờ, không nên nói cho con bé biết, Sương nhi là đang hỏi nàng muốn BL bản H manga.

Ngượng ngùng cười một tiếng, Hướng Tiểu Văn hỏi: “Sương nhi, con muốn ta viết cái gì?”

“Nhũ mẫu, người nha biết rõ còn hỏi, đương nhiên là muốn người viết Nam Nam yêu rồi, nhũ mẫu, gần đây họa công của Sương nhi cũng có tiến bộ đó, đặc biệt là vẽ tiểu thụ, Sương nhi vẽ khá tốt.” Thật ra thì, bé có thể vẽ tốt như vậy, công lao của Thượng Quan Dạ cũng không nhỏ, mỗi lần đều là người này bày ra tư thế lẳng lơ như vậy cho bé vẽ, lâu dần, bé không cần người mẫu cũng có thể đem dáng vẽ tiểu thụ mị nhược đến không xương vẽ ra được.

Bất quá, giống như vẽ bao nhiêu cũng đều có nét của Thượng Quan Dạ, đây chính là nguyên nhân làm bé ghét Thượng Quan Dạ, luôn để cho bé không cách nào đột phá kỹ thuật vẽ của mình, mỗi tấm hình tiểu thụ thần thái đều có chút giống người này, đối với bé mà nói việc vẽ tranh tạo thành trở ngại nghiêm trọng, xem ra bé phải tìm người mẫu khác tới vẽ.

Quả nhiên là ——

Hướng Tiểu Văn có chút bị hù dọa, một phen nắm tay nhỏ bé của Sương nhi, hiểu lấy đại nghĩa khuyên: “Sương nhi, con còn nhỏ, không thể sớm như vậy liền bị khối u ác tính hủ bại ăn mòn nha, con còn có tương

lai tốt đẹp phía trước, ngàn vạn lần đừng hủy hoại nó.” Chính là đang nói đến nhập đàm mỹ sâu tựa như biển, Sương nhi, nhũ mẫu có thể nào nhìn con ngộ nhập kỳ đồ, biến cuộc sống này trở nên điên đảo đây.

Độc Cô Sương liếc mắt. “Nhũ mẫu, xem người đang nói gì kia, chẳng lẽ người đối với kỹ thuật vẽ của con có gì bất mãn, chẳng lẽ người sợ con cướp chén cơm của người?”

Nhìn bộ dáng cần răng nghiêng lợi của Độc Cô Sương, lý tưởng hào hùng của Hướng Tiểu Văn hoàn toàn biến mất. “Hắc hắc hắc hắc, không thể nào, Sương nhi có năng lực như vậy, nhũ mẫu rất vui vẻ, nhũ mẫu vô cùng vui vẻ.”

“Cười giả tạo như vậy, chỗ nào giống vui vẻ.”

Giả? Chỗ nào giả, vậy đừng trách nàng làm thật nha.

“Hắc hắc hắc hắc... Oa ha ha ha... Nga lạp lạp lạp lạp...” Hướng Tiểu Văn hai tay chống nạnh, cười đến giống như người điên.

Mọi người thấy thế, khoe miệng tất cả đều kịch liệt co quắp.

Độc Cô Sương cuồng mắt trợn trắng. “Mẹ nó, nhũ mẫu người có phải có bọ chó trên người hay không, sao lại run rẩy thành bộ dáng này.”

, không phải là muốn nàng cười thật lòng sao, lại dám nói có bọ chó trên người nàng, ánh mắt gì đây, hừ, không biết thưởng thức ta mặc kệ.

Một bên Độc Cô Ly cũng không nhịn được lên tiếng. “Nhũ mẫu, người không vì mình suy nghĩ, cũng phải vì đứa nhỏ trong bụng suy nghĩ chứ, phụ thân đã đủ đáng thương rồi, người làm ơn sinh cho phụ thân đứa nhỏ bình thường đi, đừng lại sinh đứa nhỏ điên điên khùng khùng ra ngoài.” Năm đứa bọn chúng đã đủ điên rồi, hi vọng nhũ mẫu có thể sinh đệ đệ cùng muội muội bình thường thôi.

Vừa nhắc tới đứa nhỏ, Hướng Tiểu Văn lập tức cười đến gương mặt mầu tía. Đưa tay vuốt ve bụng, cười đến giống như có mật ngọt.

Mọi người vừa thấy, trần trần băng hàn lướt qua.

“Nhũ mẫu, người vẫn là cười điên điên khùng khùng giống như mới vừa rồi đi.” Nhũ mẫu quá bình thường càng thêm khiến bọn chúng không chịu nổi.

Hướng Tiểu Văn giận bọn chúng một cái, lắc lắc mông đẹp đi tìm địa phương luyện công.

Bên ngoài thạch thất, Tiểu Xuân Tử cảm giác mình không được để mắt đến, hé ra nét mặt già nua vừa uất ức, vừa khó chịu. “Các người bọn trẻ nít này thật quá đáng, lại không để ý tới Xuân gia gia, mỗi một người đều khi dễ Xuân gia gia, hừ, không chơi với các người nữa, ta đi tìm hai lão già kia chơi.”

Oán niệm trợn mắt nhìn cửa đá một cái, Tiểu Xuân Tử sôi nổi rời đi.

Ở một chỗ trong phòng ngầm của Vô Sinh cốc, Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công cũng bị ngấm mình trong một hang lớn hôi thối cả ngày, hai người bị hun đến gương mặt cũng khốc, cả người yên lặng, hận không thể lập tức chết đi.

Bạch Bàn Bàn nâng lên mí mắt dày nặng, thống khổ lên tiếng. “Lão biến thái, ông nói Tiểu Xuân Tử kia có còn trở lại hành hạ chúng ta hay không?”

Kim công công cũng được coi như một đời ma đầu rồi, từ trước đến nay chỉ có ông chinh người khác, trước kia chưa từng trải qua một phen ngược đãi thế này, lúc này thấy mình cùng bạn tốt rơi vào thảm trạng như vậy, không khỏi nước mắt nước mũi tuôn rơi. “Mập mập, nếu ông ta tới, ông trước tiên động thủ với ta đi, ta muốn chết trong tay Bạch Bàn Bàn ông, tổng so với chết trong tay Xú lão đầu kia còn tốt hơn nhiều.”

“Thật là to gan, lại dám nói lão phu thôi. Xem ra, nước thối này vẫn không đủ cho các người học được cam miệng.” Thanh âm của Tiểu Xuân Tử trước mặt Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công lạnh lùng vang lên.

Năm đó Tiểu Xuân Tử ông chính là bị Đao Đao Suất ném vào trong hang thối như vậy suốt mười năm, cho tới giờ những mùi hôi kia cũng đều ăn sâu vào tim mạch của ông, bất kể ông tắm rửa thường xuyên thế nào,

cũng không tẩy đi được mùi hôi từ bên trong tản mát ra. Vì vậy, ông mới không tiếc bất cứ giá nào muốn phá hủy đi môn phái Đạo Đạo Suất sáng lập hết thảy.

Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công nhìn Tiểu Xuân Tử gần ngay trước mắt, trên mặt của hai người đều thoáng qua cảm ghét. Thật là thối, Tiểu Xuân Tử đáng chết này, so với nước thối trong hang kia còn thối hơn, không được, bọn họ không chịu nổi.

Nôn ——

Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công sắc mặt trắng nhợt, rồi rít quay đầu đi, ào ào nôn như điên.

177. Chương 177: Nhũ Mẫu Không Còn Thở

“Đáng chết, các người lại dám nôn?” trên mặt Tiểu Xuân Tử là thịnh nộ trước nay chưa từng có. Ông nhất định phải hung hăng giết hai tiểu tử đang cười nhạo ông. Nhất định phải cho bọn họ biết cười nhạo Tiểu Xuân Tử ông là phải trả giá bằng máu.

Bạch Bàn Bàn và Kim công công vẫn nôn mửa, lúc này căn bản không có phương pháp để ý tới Tiểu Xuân Tử.

Tiểu Xuân Tử bị bỏ rơi như thế, càng tức giận.

Chỉ thấy ông vọt lên, hung hăng bỏ một chưởng về phía Bạch Bàn Bàn và Kim công công đang nôn không ngừng.

Ngay khoảnh khắc Tiểu Xuân Tử ra tay, trên mặt của ông thoáng qua vẻ đau đớn, thân thể co quắp giữa không trung, gương mặt tức giận cũng đang từ từ biến hóa, đến cuối cùng biến thành một bộ dáng tươi cười rạng rỡ mới thối.

Tiểu Xuân Tử điên điên khùng khùng kia, lại trở về rồi.

Lúc này Bạch Bàn Bàn và Kim công công cũng nôn xong rồi, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tiểu Xuân Tử ngậy ngốc đang dừng ở không trung cười với bọn họ, hai người đều sửng sốt.

Này, đây là tình huống gì?

Hai người nhìn nhau, Bạch Bàn Bàn lẩm bẩm nói: “Ai, Lão Biến Thái, ông nói Tiểu Xuân Tử kia có phải là trúng độc rồi nên mới thay đổi vậy hay không?”

Ánh mắt Kim công công chuyển động, gật đầu nói: “Rất có thể, độc dược kia rất là quý dị, nói không chừng Tiểu Xuân Tử này thật là trúng độc mới thay đổi như vậy.”

Ngay từ lúc này bọn họ bị Tiểu Xuân Tử cướp đi, trong lúc kinh hãi, Kim công công không khỏi lấy ra một bình thuốc màu hồng trên tay hạ độc Tiểu Xuân Tử, lấy tinh thông của ông đối với độc thuật mặc dù xem không hiểu độc này có lai lịch gì, nhưng lại biết không phải là vật tầm thường. Quả nhiên, sau khi Tiểu Xuân Tử trúng độc, tựa như biến thành một người khác, cũng không có giết bọn họ.

Tiểu Xuân Tử nghe hai người nho nhỏ nói thầm, bất mãn lại gần. “Này, hai lão già các người đang nói nhỏ gì đó?”

Thật là thối.

Bạch Bàn Bàn và Kim công công bị thối đến thiếu chút nữa đã bất tỉnh

Bạch Bàn Bàn ngưng hô hấp, thống khổ nói: “Xuân ca à, lão huynh có thể đưa miệng ra xa chút không?” Thối quá, ta không chịu nổi.

Tiểu Xuân Tử dữ tợn nhú mày. “Bàn Tử, thì ra người đang chê ta thối?”

Bạch Bàn Bàn thống khổ lắc đầu. “Không có, Xuân ca ngài quá thơm rồi, ta thật sự không chịu nổi mùi thơm như vậy, ta sợ bị mùi thơm của lão huynh làm ê ngất, cho nên Xuân ca, ông tha cho ta đi.” Phía sau thanh âm, cơ hồ là khóc rống.

Tiểu Xuân Tử vui mừng, rất là đắc ý cách ra một chút khoảng cách với Bạch Bàn Bàn. “Xem các người đáng thương như thế, ta liền bỏ qua cho người, thế nào, chỗ ta đứng hiện giờ còn có thể ngửi được mùi thơm không?” Nói xong, Tiểu Xuân Tử nháy mắt phải với Bạch Bàn Bàn một cái.

Bạch Bàn Bàn chỉ cảm thấy dạ dày co rút, không cần làm người buồn nôn vậy chứ.

Kim công công bên cạnh cũng lạnh run, thân thể ngâm mình trong nước thối không khỏi run lên.

Mắt Tiểu Xuân Tử nhảy lên, thanh âm bén nhọn bất mãn quét về phía Kim công công. “Con quỷ nhỏ người, thì ra người rất không hài lòng đối với Xuân ca ta phải không?”

Kim công công run lên, gấp giọng che giấu nói: “Không thể nào, hừ, bất mãn với Xuân ca, đây chính là muốn bị thiên lôi đánh, ngũ lôi oanh đỉnh, ta chẳng qua là kính nể Xuân ca đã lâu, trong lúc nhất thời khó có thể cầm giữ tâm tình mãnh liệt mệnh mông kích động mà thôi.”

Tiểu Xuân Tử đi tới, lớn tiếng hỏi ngược lại. “Thật vậy sao?”

Kim công công bị hun đến mặt trắng đi, đôi mắt lấp ló nước mắt. “Thật, thật sự là vậy.”

“Con quỷ nhỏ, người khóc cái gì?” Ông thật sự có mị lực lớn như vậy sao, khiến cho tiểu tử này thấy mình liên kích động đến khóc?

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Xuân Tử càng thêm cười toe toét đưa cả hàm răng vàng khè về phía Kim công công đúng lúc trận gió lớn thổi qua.

Mùi hôi kia khiến cho Kim công công bị nghẹn cả cổ họng, chớp mắt, Kim công công bị hun ngất đi.

“Ôi mẹ nó, thật là vô dụng, lại bị mị lực của Xuân ca ta chấn đến hôn mê.” Tiểu Xuân Tử rất đắc ý liếc Kim công công đang hôn mê một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm Bạch Bàn Bàn bật cười.

Bạch Bàn Bàn bị cười đến da đầu tê dại. “Xuân, xuân, Xuân ca, lão huynh mị lực vô biên, vạn thụ vô cương.”

“Những lời này Xuân ca ta thích nghe, Bàn Tử, đầu óc tiểu tử người thật không tệ, xem đầu óc người tốt như vậy, từ giờ liền theo Xuân ca ta nhé, bây giờ, ôm con quỷ nhỏ này, đi làm chuyện lớn với Xuân ca ta.”

Bạch Bàn Bàn lên tiếng vâng vâng dạ dạ: “Dạ, Xuân ca.”

Chuyện lớn? Không phải muốn bọn họ đi làm mấy chuyện khiến người không nhận ra chứ? Chẳng lẽ muốn bọn họ đi giết người đoạt vợ? Ô ô ô, ông muốn thanh minh, Bạch Bàn Bàn ông là người rất có nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không đi đoạt thê tử người ta.

“Này, người vẫn còn mê neho gì đó, nhanh theo kịp, đừng làm trễ chuyện lớn của Xuân ca ta.”

Trong mật thất, Hường Tiểu Văn ngồi xếp bằng trong góc, nhắm mắt bắt đầu tu luyện thần công Nhất mã Bình Xuyên hiện lên trong trí nhớ, nàng hoàn toàn tiến vào một loại trạng thái vô định, tất cả những chuyện xảy ra bên ngoài, nàng đều không có tri giác.

Năm tiểu tử vây ở trước mặt nàng, bảo vệ nàng.

Lúc này Hường Tiểu Văn không nhúc nhích đã thật lâu, năm tiểu quỷ không khỏi lo lắng.

Độc Cô Phi thiếu kiên nhẫn nhất, cậu lo lắng liếc Hường Tiểu Văn một cái, đánh vỡ trầm mặc nói: “Các huynh đệ nói nhũ mẫu có phải là tẩu hỏa nhập ma hay không? Sao không có phản ứng gì hết?”

Độc Cô Sương trừng mắt liếc cậu ta một cái. “Này, lão Tam huynh nói chuyện kiểu gì thế, nhũ mẫu làm sao có thể bị tẩu hỏa nhập ma được, nói càn.” Nhũ mẫu còn nợ bé một đồng lãnh công mỹ thụ chưa về, làm sao lại có thể tẩu hỏa nhập ma.

“Mọi người cũng đừng lên tiếng quấy rầy nhũ mẫu, nhũ mẫu không phải mới vừa nói sao. Khi người tỉnh tọa sẽ hoàn toàn không ăn không uống cho đến khi luyện thành thần công.” Độc Cô Ly nhìn lão Tam và lão Tứ cãi vã nói.

Độc Cô Khuynh đang ngồi vị trí gần Hướng Tiểu Vân, hẩn ngẩng đầu hướng về phía bốn tiểu quỷ nói một câu. “Mọi người đã lo lắng cho nhũ mẫu như vậy, vậy để đệ thăm dò nhũ mẫu một chút.” Nói xong, Độc Cô Khuynh vươn tay cẩn thận dò hơi thở của Hướng Tiểu Vân.

Vừa dò, Độc Cô Khuynh liền sợ hết hồn.

Lão Tam: “Lão... Nhị ca, nhũ mẫu thế nào?”

Lão Đại: “Đúng vậy, Nhị đệ, nhũ mẫu rất cuộc thế nào? Đệ đừng bày ra vẻ mặt này, rất dọa người.”

Lão Tứ: “Đúng vậy, nhị ca, không có việc gì huynh không cần dọa người như thế.”

Tiểu Ngũ nhỏ nhất đã hiểu Độc Cô Khuynh, lúc này thấy phản ứng của Độc Cô Khuynh, cậu không khỏi cau mày. “Nhị ca, chẳng lẽ nhũ mẫu người...”

Ánh mắt của Độc Cô Khuynh rơi vào trên người Tiểu Ngũ, gật đầu.

“Mẹ kiếp, lão Nhị huynh nói đi, đừng có mở nửa nút như thế, gấp chết người.” Độc Cô Sương nhin không được đứng lên quát.

Độc Cô Khuynh cắn răng một cái, thống khổ nói: “Nhũ mẫu, chết rồi.”

Cái gì ——

Nhũ mẫu không còn thở nữa?

Bốn tiểu quỷ cũng cả kinh nhảy lên, từng người một trợn đôi mắt nhìn chăm chăm Độc Cô Khuynh.

“Làm sao có thể, nhũ mẫu rõ ràng tốt lắm mà, sao lại không còn thở?”

“Đệ cũng không biết, nhưng đệ dò hơi thở nhũ mẫu, thế nhưng lại không còn thở.”

Cả bọn thương tâm mà khóc lên. Ô ô ô, nhũ mẫu làm sao có thể chết, nhũ mẫu từng nói, người là con gián đánh không chết, chết cũng sẽ bò dậy mà.

Đang lúc năm tiểu quỷ nước mắt ào ào, một tiếng đánh rầm vang lên tại lúc này.

178. Chương 178: Người Nào Đang Đánh Rầm

“Là ai đang đánh rầm?”

“Không phải là đệ.”

“Chẳng lẽ là lão Tứ?”

“Lão Tam huynh biến thái, tiểu gia ta đã rất lâu không có đánh rầm có được hay không, không chừng là nhị ca.”

“Không phải là đệ, đệ luôn luôn đánh rầm không biến sắc, thanh âm lớn như vậy, không phải tác phong của đệ.”

“Đó là Tiểu Ngũ?”

“Cũng không phải đệ, đệ đánh rầm không liều lĩnh như vậy đâu, hơn nữa, thật là thối.”

“Phải ha, thật là thối.”

“Năm chúng ta đều không có, chẳng lẽ là...”

Ánh mắt năm tiểu quỷ đều nhất trí rơi vào trên người của Hắc Diệu, nhìn Hắc Diệu đang thật xin lỗi gãi đầu. “Hắc hắc, không phải là ta, ta bị nội thương rất nặng, không thể đánh rầm.”

“Mẹ kiếp, vậy là ai?” Độc Cô Sương rói rầm quát lớn lên.

“Cái đó... Là ta.” Một đạo thanh âm yếu ớt vang lên trong mật thất, mang theo hơi chút ngượng ngùng.

Năm tiểu quỷ và Hắc Diệu vừa nghe, vội vàng nhìn về phía thanh âm kia.

“Nhũ mầu, người nha thì ra không có chết” Độc Cô Sương kêu lên.

, đứa nhỏ này nói chuyện kiểu gì vậy, chẳng lẽ muốn nàng chết như vậy.

Hướng Tiểu Văn còn chưa kịp mở lời, Độc Cô Phi liền nhào tới, một tay vòng ôm lấy nàng. “Nhũ mầu, người rốt cuộc không chết rồi, thần công của người có phải luyện thành rồi hay không, nhũ mầu, người nhất định phải dạy tại hạ đó.”

Vừa nghĩ tới mình sẽ có cơ hội luyện thần công, lòng mày Độc Cô Phi đều cùng múa.

Khụ... Khụ... Cái đó, có thể buông nàng ra rồi nói hay không, không buông ra, nàng thật sẽ chết.

“Lão Tam, đệ muốn mưu sát nhũ mầu sao?”

“A, đệ không có.”

“Vậy huynh còn không buông tay.”

Độc Cô Phi sững sốt, lúc này mới phát hiện ra mình đang ôm chặt cổ của nhũ mầu, cả người nhũ mầu bị cậu ôm đến mặt hồng tai đỏ, bộ dạng hít thở không thông.

Sợ hết hồn, vội vàng buông tay. “Nhũ mầu, con quá kích động, người không sao chứ?”

Nhìn ánh mắt lo lắng lại tự trách của Độc Cô Phi, Hướng Tiểu Văn ho một tiếng, mỉm cười nói: “Không sao, nhũ mầu làm sao có thể có chuyện được, hắc hắc...”

Hắc Diệu thấy Hướng Tiểu Văn tỉnh lại, đứng dậy đi tới. “Người không sao chứ?” Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Hướng Tiểu Văn, có chút không giống bình thường.

Hướng Tiểu Văn bị ánh mắt phức tạp của Hắc Diệu nhìn đến sững sốt, sau đó ngượng ngùng cười một tiếng. “Hắc, ta không sao.”

Hắc Diệu muốn nói thêm gì nữa, đúng lúc này, cửa đá đột nhiên phát ra một tiếng vang khổng lồ.

Mọi người sững sốt, rồi rút đến gần cửa đá.

Bên ngoài cửa đá, Tiểu Xuân Tử cầm đầu, Bạch Bàn Bàn và Kim công công chia ra đứng ở hai bên ông ta.

“Một đám nhóc con đáng chết, Xuân ca ca của các người lại tới đây, ha ha ha ha, lần này, Xuân ca ta muốn đánh vỡ cái cửa đáng ghét này, Xuân ca muốn cho các người vui mừng nha.” Nói xong, Tiểu Xuân Tử quay đầu vỗ tay ra tiếng với Bạch Bàn Bàn và Kim công công. “Lên.”

Bạch Bàn Bàn và Kim công công đều sững sốt. Lên cái gì hả?

Tiểu Xuân Tử thấy hai người này không có phản ứng, không khỏi la lối om sòm: “Mẹ nó, hai người các người chẳng lẽ không thấy ám hiệu của Xuân ca ta sao?”

“Ám hiệu? Ám hiệu gì?” Bạch Bàn Bàn và Kim công công nhìn thẳng vào mắt nhau, vẻ mặt khó hiểu.

Tiểu Xuân Tử tức giận đến nhảy dựng lên. “Người, hai người các người quả thực là tức chết ta rồi, thấy không, ta vỗ tay phát ra tiếng, ám hiệu có hiểu hay không, nghe ám hiệu, các người phải hành động.” Thật là hai lão già ngu hơn heo.

Bạch Bàn Bàn và Kim công công còn chưa sáng tỏ. “Cái đó, Xuân ca, hành động gì?”

Không phải bọn họ đần, mà là Tiểu Xuân Tử này quả thực là kẻ điên, người bình thường làm sao có thể đoán ra hành vi của người điên chứ.

“Các người, các người thật tức chết ta rồi, thậm chí ngay cả hành động cũng không biết.” Tiểu Xuân Tử thống khổ nắm tóc của mình, một nhúm tóc bị ông kéo xuống.

Bạch Bàn Bàn và Kim công công nhìn một màn này, khó khăn nuốt nước miếng một cái.

Thì ra đầu hói của Tiểu Xuân Tử này có là vì thế.

Tiểu Xuân Tử dừng lại động tác phát điên, nhìn chằm chằm Bạch Bàn Bàn và Kim công công ra lệnh. “Hai người các người, mau dùng đầu đụng vỡ cánh cửa đá này cho ta.”

“Cái gì ——” muốn họ dùng đầu đụng cửa đá nặng ngàn cân này, đây không phải là muốn bọn họ tìm cút sao, không làm.

Tiểu Xuân Tử hơi hí mắt, một ánh mắt sắc nhọn từ trong khóe mắt bắn ra. “Thế nào, hai người các người dám không nghe mệnh lệnh của ta? Hả?”

“Không có, không thể nào.”

Tiểu Xuân Tử nổi điên rống lớn. “Vậy còn không nhanh...”

“... Vâng”

Nhắm mắt, Bạch Bàn Bàn và Kim công công không thể làm gì khác hơn là đi tới cửa đá.

Kim công công cẩn thận nói thầm “Bàn Tử, ông đụng thật sao?”

Bạch Bàn Bàn: “Ngu à, ông cho rằng ông là đầu sắt sao, chúng ta đụng một cái liền giả bộ bất tỉnh, hiểu chưa?”

“Kế hay.”

Vì vậy, hai người Bạch Bàn Bàn và Kim công công làm ra va chạm liều mạng với cửa đá trước mắt Tiểu Xuân Tử.

Rầm ——

Bị đụng ra thanh âm rất lớn, bất quá thanh âm này cũng không phải là do đầu của bọn họ đụng ra, mà là dùng lực đánh trúng, bởi vì thân thể của hai người chặn lại, cho nên Tiểu Xuân Tử cũng không thấy.

Bạch Bàn Bàn: “A, đầu của ta, muốn bể rồi.” Nói xong, thân thể hắn lao đảo một cái, lắc mấy cái, té xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Kim công công thấy thế, động tác rất nhanh lau một vật màu đỏ không biết tên lên đầu, giống như máu tươi chảy đầm đìa xuống, hắn xoay người, hướng về phía Tiểu Xuân Tử suy yếu nói: “Xuân ca, lão huynh nhất định phải đụng vỡ cửa đá, báo thù cho chúng ta.”

Phịch ——

Kim công công nặng nề ngã trên mặt đất, hiện lên vẻ xác chết.

Tiểu Xuân Tử nhìn thấy hình ảnh như vậy, cũng bị cảm động, ánh mắt của ông ửng đỏ, nội tâm dâng lên một đoàn lửa giận. Chỉ vào cửa đá kia, lớn tiếng mắng: “Cửa đá trời đánh, người dám giết hai lão bất tử này, ta không tha cho người đâu, ta muốn đập bể người báo thù cho bọn họ, xem chiêu.”

Trong mật thất Hướng Tiểu Văn và năm tiểu quỷ thay phiên nhau nhìn qua động đá thấy được một màn này.

Lão Đại: “Người này không phải muốn đụng thật chứ?”

Lão Nhị: “Ta cảm thấy rất có thể.”

Lão Tam: “Các người xem, ông ta thật xông lại rồi.”

Lão Tứ: “Hi vọng ông ta không đụng vỡ.”

Rầm ——

“Đã đụng.”

Cửa đá dao động một hồi, Hướng Tiểu Văn ngăn ở trước mặt năm tiểu tử, vận công đối kháng lực chấn động của cửa đá.

Tiểu Xuân Tử bị đụng đến bể đầu chảy máu, nhưng nhìn thấy cửa đá kia chẳng qua là bị đụng ra vết nứt, cũng không bị vỡ, ông giận đến phát điên, vỗ ngực liên tục rồi, liền dùng khí lực lớn hơn đụng tới.

“Ôi mẹ nó, ông ta luyện Thiết Đầu Công (công phu đầu sắt) sao?”

“Ta đụng, ta đụng, ta dùng sức đụng, Xuân ca ta cũng không tin, cửa đá này có thể thông thiên, ha ha ha ha, hôm nay ta không đánh vỡ ngươi là không được mà, cửa đá trời đánh, xem sự lợi hại của Xuân ca ta a a a a...”

Tiểu Xuân Tử đụng gần mười cái rồi, phát ra một tiếng gào thét đáng sợ, ông vận dụng lực lượng toàn thân, liều mạng đụng tới cửa đá.

Rầm ——

Cửa đá bị lực lượng cường đại của ông đụng nát rồi, cả mặt thất đều có chút rung động.

179. Chương 179: Bỏ Gian Tà Theo Chính Nghĩa

“Nhũ mẫu, làm sao bây giờ? Ông ta thật đụng nát cửa đá rồi.”

“Bình tĩnh, nhũ mẫu đi ra xem một chút, các con cẩn thận ở lại trong này, ngàn vạn lần không được ra ngoài.”

“Nhũ mẫu, người đừng đi.” Quá nguy hiểm.

Hướng Tiểu Văn khẽ mỉm cười với năm tiểu quý. “Các con yên tâm, nhũ mẫu không có việc gì.” Thần công Nhất Mã Bình Xuyên của nàng đã luyện tốt rồi, coi như đấu tay đôi với Tiểu Xuân Tử, cũng sẽ không thua quá thảm.

Hướng Tiểu Văn đi ra ngoài, vòng qua hòn đá bị bể, nàng đi tới trước mặt Tiểu Xuân Tử cẩn thận kiểm tra.

Vươn tay thăm dò hơi thở của Tiểu Xuân Tử, còn có một chút hơi thở rất yếu.

Hướng Tiểu Văn sửng sốt, đang muốn đứng lên, nhưng lúc này lại bị Tiểu Xuân Tử nắm tay lại.

“A...” Bản năng, Hướng Tiểu Văn sợ hết hồn, phát ra tiếng thét chói tai.

Một tiếng thét chói tai này, khiến cho Bạch Bàn Bàn và Kim công công vốn là nằm trên mặt đất giả chết bị dọa cho sợ đến nhảy lên.

“Chuyện gì xảy ra?”

Hai người nhảy lên, nhìn Tiểu Xuân Tử nằm dưới đất, kinh ngạc.

Bạch Bàn Bàn: “Ông ta, ông ta thật lấy đầu đâm vào cửa đá hả?”

Kim công công: “Hình như vậy.”

“Sẽ không chết chứ?”

“Khó nói lắm.”

Hướng Tiểu Văn phục hồi tinh thần lại, nhìn chăm chăm hai người này. “Này, hai người các ông đang nói thầm gì đó?”

Lúc này Bạch Bàn Bàn mới chú ý tới Hướng Tiểu Văn, gương mặt kích động: “Tiểu sư muội, là muội.”

Tiểu sư muội? , mập mạp này là sư huynh của nàng?

Bạch Bàn Bàn thấy Hướng Tiểu Văn tỏ vẻ không quen biết hẳn, không khỏi lên tiếng lần nữa. “Tiểu sư muội, muội không nhận ra sư huynh sao?”

Hướng Tiểu Văn lắc đầu.

Kim công công bên cạnh thấy thế, hướng về phía Hướng Tiểu Văn hô: “Hướng nha đầu, Kim gia gia thì sao, người còn nhớ hay không?”

Hướng Tiểu Văn vẫn lắc đầu.

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó đều ở trạng thái điên cuồng.

Bạch Bàn Bàn níu tóc hô: “Đông Phương tiểu sư muội, sao muội có thể quên sư huynh ta, thật không có tâm đồng tình rồi.”

Kim công công lau lệ, cổ ra vẻ bi ai nói: “Hương nha đầu, ngươi thật không có lương tâm, lại quên Kim gia.”

Hương Tiểu Văn liếc qua hai người diễn kịch này, lạnh run. Mẹ nó, hai lão nhân này thật biết diễn trò, hơn nữa còn diễn quá giả, cho là nàng sẽ bị gạt à, hừ.

Lúc này năm tiểu quỷ và Hắc Diệu chạy ra.

“Nhũ mẫu, người không sao chứ?” Năm người ríu rít đi tới bên cạnh Hương Tiểu Văn, lo âu hỏi ra tiếng.

Hương Tiểu Văn nhìn bọn chúng, mỉm cười lắc đầu. “Nhũ mẫu không sao.”

Lúc này ánh mắt Bạch Bàn Bàn và Kim công công mới rơi vào trên người năm tiểu tử, từ trên người của bọn chúng từ từ dời đi ánh mắt, lại thấy Hắc Diệu đứng ở bên trên, thần sắc hai người khê biến.

Bạch Bàn Bàn kéo Hương Tiểu Văn chạy vọt đến chỗ năm hài tử, một bộ đề phòng mà nhìn chăm chăm vào Hắc Diệu. “Hừ hừ, không ngờ ngươi lại bị thương, hắc hắc, một hồi xem chúng ta thu thập ngươi thế nào.”

Kim công công cũng nhảy cách Hắc Diệu mấy bước, mặt cảnh cáo nhìn chăm chăm vào Hắc Diệu, sau đó khóe miệng nhếch lên, một bộ dáng kẻ gian cười lạnh nói: “Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi cứ xông vào, hôm nay ngươi nhất định phải chết.”

Thái độ của Hắc Diệu đối với hai người này như cũ không hề sở động, hần lãnh đạm đứng ở nơi đó, ánh mắt vẫn rơi vào trên người Tiểu Xuân Tử, mơ hồ mang theo bi ai cùng phức tạp.

“Bàn Tử, tên này lại không nhìn chúng ta, ông nói làm sao bây giờ?”

Bạch Bàn Bàn lạnh lùng cười một tiếng. “Hắc, làm sao ư? Đương nhiên là xử lý cho thống khoái rồi, chúng ta cùng tiến lên.”

Mấy tiểu quỷ vẫn không lên tiếng, lúc này cũng không nhin được liếc mắt.

Độc Cô Sương cầm đầu, đứng dậy chỉ vào hai người kia nói: “Ta nói hai người các ông đủ chưa, Hắc Diệu đại thúc đã sớm bỏ gian tà theo chính nghĩa rồi, các ông cũng không cần nói vuốt đuôi (ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì) nữa.”

Cái gì? Bạch Mộ Ngôn bỏ gian tà theo chính nghĩa? Hần bỏ tôi theo sáng á?

180. Chương 180: Không Có Đầu Óc

Độc Cô Sương liếc mắt, “Hắc Diệu đại thúc đã sớm có lòng sám hối, quyết định cải chính rồi.”

Bạch Bàn Bàn kêu lên.”Làm sao có thể, tiểu nha đầu ngươi đừng bị tên này lừa gạt.”

Kim công công nói : “Đúng vậy, tiểu nha đầu ngươi tuổi còn nhỏ, ngàn vạn lần không nên bị bề ngoài của những người ta lừa gạt.”

Đang lúc mấy người tranh chấp không dứt thì Tiểu Xuân Tử nằm trên mặt đất đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai. “A...”

Mọi người bị dọa cho sợ đến mức giật mình, ríu rít lui mấy bước.

“Nổ, nổ thi?”

Hương Tiểu Văn lúc này mới vừa lui bước, phát hiện tay của mình bị Tiểu Xuân Tử nắm, một cổ lạnh như băng từ ngón tay truyền khắp tứ chi bách hải.

Nàng dùng sức vùng vẫy, muốn tránh thoát bàn tay lạnh như băng kia, nhưng Tiểu Xuân Tử cầm rất chặt, bất kể nàng giãy giụa thế nào, cũng tránh không ra.

“Nhũ mẫu, người...”

Năm tiểu quỷ cách Hường Tiểu Văn không xa nhìn thấy màn này, cũng bị dọa cho sợ đến mặt tái nhợt.

Hắc Diệu cũng cả kinh, hắn đang bị trọng thương trước tiên lựa chọn thâm vận nội lực, chuẩn bị để trước khi Tiểu Xuân Tử tổn thương đến Hường Tiểu Văn liền xuất thủ.

Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công cũng âm thầm vận lực, rồi rít tính toán xuất thủ đem Hường Tiểu Văn từ trong tay Tiểu Xuân Tử giải cứu ra.

Ngay tại thời khắc khẩn trương vạn phần này, Tiểu Xuân Tử mở mắt.

Trong đôi mắt vẫn đục lóe ra một tia nhàn nhạt lưu quang, ông hướng về phía Hường Tiểu Văn cười hắc hắc, sau đó dùng hết khí lực cuối cùng, dùng một câu nói.

“Tin Xuân ca, được Vĩnh Sinh.” Nói xong câu này, Tiểu Xuân Tử vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Mọi người khản trương, một trận cười ngất.

Ngay cả Hường Tiểu Văn lúc này cũng khóe miệng trận trận co quắp. Tin Xuân ca, được Vĩnh Sinh? Được.

“Ông ta... Chết?” Bạch Bàn Bàn làm như có chút không dám tin tưởng kêu lên.

“Thật đã chết rồi sao?” Thanh âm của Kim công công cũng không che giấu được khiếp sợ. Tiểu Xuân Tử này chết nhiều lần rồi đều là chưa chết hẳn, hay lần này cũng vậy.

Sắc mặt Hắc Diệu rất yếu ớt, mới vừa rồi vận công lại để cho nội thương của hắn nặng hơn, lúc này ngực khí huyết cuộn cuộn đến lợi hại, hắn cắn răng âm thầm nhịn xuống, chậm rãi hướng Tiểu Xuân Tử đi tới.

Trong ánh mắt của mọi người, Hắc Diệu ngồi xổm người xuống, đem Tiểu Xuân Tử bế lên. Thần sắc bình tĩnh, không đau khổ không vui vẻ, nhàn nhạt nói: “Ông ấy thật... Chết rồi.”

Tất cả mọi người không nhúc nhích nhìn Hắc Diệu đem Tiểu Xuân Tử ôm đi ra ngoài, ánh nến chiếu xuống trên bóng lưng tịch mịch của hắn, lộ ra một cổ bi thương.

Độc Cô Hoa nhìn thấy hốc mắt nóng lên, nước mắt liền rơi xuống.

Bốn tiểu quỷ khác cũng đều hốc mắt hồng hồng, nhìn thấy một màn này bọn chúng rất khổ sở. Lần đầu tiên cảm thấy, thì ra Hắc Diệu là một người đáng thương như vậy.

Mọi người nhìn nhau, sau đó cũng theo Hắc Diệu đi ra ngoài.

Bóng đêm, sâu hơn. Hắc Diệu đem Tiểu Xuân Tử an táng ở sau đỉnh núi thanh tĩnh nhất Vô Sinh cốc, mọi người liền quyết định rời đi Vô Sinh cốc, trước tiên cần tìm Thượng Quan Dạ vì Hắc Diệu giải độc.

Ba ngày sau, Ngân Nguyệt vương triều, Chiến Hồn điện.

Thượng Quan Dạ một bộ quần áo đỏ xinh đẹp, tóc xõa, trên mặt yêu nghiệt vô song đều là lãnh ý. Phía sau hắn, là nhân mã Âm các của Độc Cô Diễm cùng một nhóm cao thủ của Thượng Quan Dạ.

Đối diện hắn, Chung Ly Tuyết gương mặt tối tăm nhìn chằm chằm Thượng Quan Dạ, khóe miệng lạnh như băng nâng lên. “Thượng Quan Dạ, ngươi có ý gì?” Thượng Quan Dạ biến thái này nói đơn giản là quá đáng, đã nói Hường Tiểu Văn cùng bốn tên tiểu quỷ của Độc Cô Diễm không có ở chỗ này của hắn rồi, tên này lại dám nhốt hắn - vua của một nước suốt ba ngày, chính hắn ta cùng tâm phúc đều không rời đi Chiến Hồn điện nửa bước.

Trên tay bọn họ mặc dù có thiên quân vạn mã, nhưng lại không thể rời đi nơi này, có nhiều binh quyền hơn nữa cũng không dùng được. Hơn nữa những người Thượng Quan Dạ này mang đến chẳng những là võ công cao thâm, còn có trên người bọn họ mỗi người đều mang theo độc dược đáng sợ tới đây, đánh nhau còn chưa tới gần được người bọn họ, nhân mã của hắn đã chết hơn phân nửa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn thật sợ cả Ngân Nguyệt vương triều này đều đại loạn.

Thượng Quan Dạ lạnh lùng nhìn chằm chằm Chung Ly Tuyết, gần từng chữ: “Chung Ly Tuyết, nể tình chúng ta cùng quen biết nhau, nếu như ngài giao bọn họ ra, ta sẽ không làm khó ngài, nếu không...” Bỗng đề cao thanh âm mặc dù không có đem lời nói cho hết, so với nói xong càng làm cho người sợ hãi hơn.

Chung Ly Tuyết thân là một đời quân vương, trừ Độc Cô Diễm, đây là lần đầu tiên bị người bức bách như thế, trên mặt không khỏi bốc lên sát ý. “Thượng Quan Dạ, ngươi cho rằng ngươi thật có thể vây khốn trăm sao, trăm niệm tình người là người quen biết cũ, nếu không muốn chết, lập tức rời đi cho ta.”

Thượng Quan Dạ cười lạnh không nói, con ngươi yêu nghiệt nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm Chung Ly Tuyết.

Đang lúc hai người đối nghịch không dứt thì một mặt bóng dáng lãnh diễm bước nhanh đi tới, không có bất kỳ báo trước chỉ vào Thượng Quan Dạ mắng to. “Ngươi là cái thứ gì, cũng dám nói chuyện với hoàng huynh ta như vậy, ta ra lệnh cho ngươi lập tức thả chúng ta ngay, nếu không ngươi sẽ hối hận”

Người này, chính là Tam công chúa Chung Ly Yến, ba ngày trước nàng bị Chung Ly Tuyết triệu kiến ở Chiến Hồn điện này, mắt thấy bị vây ba ngày, kế hoạch cướp đi Độc Cô Diễm của nàng đều bị phá hư, tâm tình đang rất khó chịu, vì vậy liền đem tất cả tức giận phát tiết ở trên người Thượng Quan Dạ.

Nhưng nàng đã đoán sai sự lợi hại của Thượng Quan Dạ, lúc này một phen tức giận mắng, đã là đem sự nhẫn nhịn của Thượng Quan Dạ bức đến cực hạn rồi. Thượng Quan Dạ mặt âm trầm nhìn chằm chằm Chung Ly Yến, lạnh lùng nói: “Chung Ly Yến, đừng tưởng rằng bốn tọa không biết ngươi đang có chủ ý đến Độc Cô Diễm. Toàn bộ người của ngươi năm ngày trước điều tra được đến danh hạ Nhất Thường Tham Hoan của bốn tọa, muốn thừa dịp bốn tọa rời đi, phái người cướp đi Độc Cô Diễm ta đều biết. Hừ, chỉ bằng một chút thực lực kia của ngươi, cũng dám ở trước mặt bốn tọa kêu gào sao, hôm nay xem ra, bốn tọa nếu không cho ngươi chút dạy dỗ, ngươi thật coi mình là đại nhân vật.”

Thượng Quan Dạ thanh âm lạnh như băng chưa dứt, phía sau hắn một người mặc áo đen liền tiến lên mấy bước, chỉ nghe một mặt khối trắng lượn lờ lên, vây ở bốn phía Chung Ly Yến.

Chung Ly Yến đại kinh. “Này, đây là cái gì, ngươi dám một vốn một lời cùng công chúa vô lễ, người đâu, người đâu mau tới đây.”

Chung Ly Yến phát điên kêu gào nhưng không có người nào để đến ý nàng, khối trắng kia dần dần bị nàng hít vào, mà cả người nàng cũng dần dần hiện ra một loại cảm giác đau thấu xương.

“Hoàng huynh, cứu muội... Cứu muội...” Chung Ly Yến đau đến ngã trên mặt đất co quắp không dứt, nàng giơ tay lên hướng Chung Ly Tuyết đuổi tới, lớn tiếng kêu cứu.

Chung Ly Tuyết mặt lạnh như băng đứng ở nơi đó, lông mày nhíu chặt lại, nhưng không có bất kỳ hành động ngăn cản.

Hắn không muốn vì Chung Ly Yến mà phá hư tình thế đang kiểm chế lẫn nhau giữa hắn và Thượng Quan Dạ. Lúc này mặc dù thoát nhìn là Thượng Quan Dạ đang vây khốn hắn không sai, nhưng bên ngoài Chiến Hồn điện này, vẫn là thiên thiên vạn vạn quân đội nhân mã vây khốn Thượng Quan Dạ, cho dù Thượng Quan Dạ có bản lãnh lợi hại hơn, cũng không có thể chọc giận mình rồi dễ dàng rời đi. Hiện giờ Thượng Quan Dạ chính là kiêng kỵ điểm này nên không dám khinh cử vọng động, bây giờ mà động liền sẽ phá hư tầng quan hệ kiểm chế lẫn nhau này.

Thượng Quan Dạ liếc thấy Chung Ly Tuyết không có sở động, khóe miệng hiện ra vòng cung cười nhạt càng sâu hơn, hắn lạnh lùng quét về phía Chung Ly Yến, vô tình nói: “Chung Ly Yến ngươi mặc dù thân là công chúa, nhưng ngay cả một hạng thứ dân binh thường cũng không sánh bằng. Trong mắt hoàng huynh của ngươi, ngươi bất quá chỉ là con cờ có cũng được không có cũng không sao, ngươi cho rằng ngài ấy sẽ vì con cờ không quan trọng như ngươi mà làm ra chuyện bất lợi ỉn sao, thật là một kẻ ngu không có đầu óc.”

Không phải là hắn nói lời ác độc, thật sự là hắn rất không chịu được nữ nhân biến thái còn tự ỉn là đúng như Chung Ly Yến này.

181. Chương 181: Mọi Người Cười Ngất

Chung Ly Yến nghe thấy lời của Thượng Quan Dạ, mặt trắng bệch, hai tròng mắt thê lương bi ai nhìn Chung Ly Tuyết, lẩm bẩm nói: “Hoàng huynh, thật sự là vậy sao?”

Chung Ly Tuyết không nhúc nhích, đáy mắt mơ hồ có vẻ thống khổ, bất quá lại như cũ không có nói gì.

Giờ khắc này, Chung Ly Yến ha ha cười lớn, nước mắt cùng máu thuận theo chảy xuống.

Nàng vẫn ĩnh là công chúa, là bất đồng, là cao cao tại thượng, là bất khả xâm phạm, thì ra mình lại là người đáng thương, bất quá vẫn sống cứ sống trong ảo tưởng của chính mình, Thượng Quan Dạ nói không sai, nàng quả không có đầu óc.

“Đem Tam công chúa dẫn đi.” Chung Ly Tuyết nhìn Chung Ly Yến vừa cười vừa khóc trong lòng phiền loạn, không khỏi cho người đem nàng dẫn đi.

Hai thị vệ tiến lên, áp Chung Ly Yến chuẩn bị mang tới hậu điện. Nhưng đúng lúc này, một mặt ám ảnh liêu linh vọt tới, đem hai gã thị vệ kia đá văng ra, đưa tay ôn nhu ôm lấy Chung Ly Yến mặt thống khổ.

Ánh mắt lạnh lùng, hung hăng nhìn chằm chằm mọi người. “Các người ai cũng không thể tổn thương nàng ấy.”

Một màn này, khiến cho tất cả mọi người trong sân hơi bị sửng sốt.

“Hắc Kỳ... Là người?” Chung Ly Yến dừng lại khóc cười, hai tròng mắt phức tạp nhìn nam nhân ôm nàng. Hắc Kỳ chết?

Hắn, tại sao còn muốn cứu nàng? Nàng đối xử như vậy với hắn, hắn không phải là nên hận nàng sao?

Ánh mắt Hắc Kỳ chuyển tới trên người Chung Ly Yến trong lòng, trở nên ôn nhu như nước. “Công chúa, là ta, ta dẫn người rời đi, sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương người.”

“Tại... tại sao?” Về mặt Chung Ly Yến, có chút hoảng hốt.

Hắc Kỳ nhìn chằm chằm Chung Ly Yến, đôi mắt đau xót, cúi xuống mỉm cười che giấu nói: “Công chúa, người quên sao, thuộc hạ đã từng nói qua, trừ phi thuộc hạ chết, nếu không tuyệt sẽ không rời đi công chúa.”

Chung Ly Yến cau mày nhìn Hắc Kỳ. “Người không hận ta sao?”

Hắc Kỳ lắc đầu, trong mắt hiện ra đau đớn càng đậm. “Công chúa, bất kể người đối với ta như thế nào, Hắc Kỳ vĩnh viễn cũng sẽ không hận người.”

“Người...” Lời Chung Ly Yến chưa kịp nói ra khỏi miệng, liền nhắm hai mắt lại.

Hắc Kỳ thấy vậy, thần sắc đại biến, hướng về phía Thượng Quan Dạ điên cuồng hô to. “Thượng Quan Dạ, giải được.”

Thượng Quan Dạ nhìn chằm chằm Hắc Kỳ hé ra khuôn mặt quen thuộc thì hoảng hốt, thật lâu vẫn chưa thể từ trong khiếp sợ hồi thần trở lại.

Hắc Kỳ thấy Thượng Quan Dạ khiếp sợ nhìn mình chằm chằm, hiểu rõ hắn ta vì sao khiếp sợ, chẳng qua là lạnh lùng nói: “Thượng Quan Dạ, cứ coi như nể tình đại ca, huynh đưa giải được cho đệ đi.”

Lời của Hắc Kỳ làm Chung Ly Tuyết chấn động, đại ca? Chẳng lẽ hắn ta là...

Ánh mắt không nhúc nhích rơi vào trên người Hắc Kỳ, mơ hồ hắn cũng phát hiện chỗ quen thuộc của Hắc Kỳ này, hắn ta thật sự là tên tiểu đệ đệ năm đó thích đi theo sau lưng Hắc Diệu, không ngờ tới, hắn ta cũng không chết.

Thượng Quan Dạ khiếp sợ dần dần giảm xuống, khôi phục thần sắc như cũ. Hắn nhìn Hắc Kỳ, lại cười nói: “Nàng ta không sao đâu, hôn mê ba ngày sau sẽ tỉnh lại, có lẽ... Đến lúc đó, nàng ta sẽ quên hết thấy tất cả, bao gồm cả đệ.”

Hắc Kỳ nghe lời của Thượng Quan Dạ, hai tròng mắt chợt lóe. “Quên hết mọi thứ? Như thế... Cũng tốt.” Lắm bướng bỉnh, Hắc Kỳ ôm Chung Ly Yến tung người rời đi.

Thượng Quan Dạ thấy Hắc Kỳ muốn rời đi, không khỏi la lớn: “Đệ không muốn gặp huynh ấy một chút sao?” Trong miệng hắn, là chỉ Hắc Diệu.

Nếu như sư huynh biết tiểu đệ đệ năm đó sống ải còn sống ở nhân gian, sư huynh nhất định sẽ rất vui vẻ, có lẽ sẽ buông tha cho báo thù cũng không chừng.

Hắc Kỳ ôm Chung Ly Yến bóng dáng dừng ở giữa không trung, chưa từng quay đầu lại, chẳng qua là phiên muộn nói với Thượng Quan Dạ. “Thượng Quan Dạ, nếu có gặp được đại ca, thay đệ nói với huynh ấy một tiếng, đệ sống rất tốt, nói với huynh ấy không cần nhớ đệ. Còn nữa, hài tử của đại ca, thật ra thì cũng không phải là Độc Cô Hoa, chuyện đánh tráo năm đó, đã bị một nhũ mẫu nọ đổi lấy, đứa bé chân chính là con của đại ca là một nữ nhi, Nhất Thuởng Tham Hoan, Tiểu Anh Đào.”

Nói xong, Hắc Kỳ ôm Chung Ly Yến ly khai, dọc theo đường đi, bất kể là nhân mã của Thượng Quan Dạ, hay nhân mã của Chung Ly Tuyết, đều không có cản trở hấn.

Chung Ly Tuyết nhìn chằm chằm Hắc Kỳ rời đi, ánh mắt vẫn đuổi theo, không ai biết được hấn đang suy nghĩ gì.

Thượng Quan Dạ lúc này lại lên tiếng, nhìn thần sắc tịch mịch của Chung Ly Tuyết, thanh âm của hấn cũng nhẹ mấy phần. “Chung Ly Tuyết, bọn họ thật không ở nơi này của người sao?”

Chung Ly Tuyết lắc đầu, thanh âm kiên định. “Thượng Quan Dạ, ta sao phải lừa người? Bọn họ thật không có ở chỗ của ta.”

Bốn tiểu tử kia cũng không phải bị Chung Ly Tuyết bắt đi? Vậy bọn họ rốt cuộc ở nơi nào, hấn đã tung ra hết thủy lực lượng cũng không tìm được bọn họ, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì, hấn làm sao hướng Độc Cô Diễm giao phó đây, thật là hao tổn tâm trí.

Ngay tại lúc hai người đang trầm mặc, đột nhiên xuất hiện hai đạo cầu vòng vọt tới.

Mọi người cả kinh, rối rít ngẩng đầu nhìn trời.

Mắt thấy mặt cầu vòng kia càng ngày càng gần, chính là Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công, theo bóng dáng của bọn họ dần đến gần, mấy bóng dáng ở phía sau bọn họ cũng bị mọi người thấy rõ ràng.

Chung Ly Tuyết kêu lên. “Tiểu Văn...”

Thượng Quan Dạ cũng khó giấu kích động. “Tiểu Sương nhi...”

Bóng dáng Bạch Bàn Bàn, Kim công công, Hường Tiểu Văn cùng năm tiểu quỷ rơi xuống.

Ánh mắt Chung Ly Tuyết liếc thấy Kim công công, nhướng mày. “Kim công công, không nghĩ tới ông...”

“Hắc hắc, hoàng đế tiểu nhi, ngài ít thôi lắm, lão phu ta thực ra không phải hoạn quan của ngài, lão phu chính là Thiên Diện Quan Âm danh chấn thiên hạ.” Kim công công mang ra danh hiệu của mình khê đảo đắc ý.

“Ông là Thiên Diện Quan Âm?” Chung Ly Tuyết kêu lên.

So với Chung Ly Tuyết bình tĩnh hơn, Thượng Quan Dạ cũng là mặt lấy lòng chạy về phía Độc Cô Sương. “Hi, Tiểu Sương nhi, nàng đi đâu vậy? Làm vì phu ta lo lắng chết mất, thật là không ngoan, sao có thể len lén bỏ lại vì phu rồi đi đây, lần sau còn không ngoan, ta liền đánh cái mông nhỏ của nàng.”

Thanh âm của Thượng Quan Dạ rước lấy vô số đôi mắt chấn ngạc, trong này Hường Tiểu Văn càng quá đáng, nàng mở to hai mắt nhìn chằm chằm Độc Cô Sương cùng Thượng Quan Dạ, nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra được tuyệt thế mỹ nam hai mươi tuổi cùng một đứa bé sẽ có gian tình?

Độc Cô Sương bị Hường Tiểu Văn nhìn như thế hết sức ngượng ngùng, không khỏi trợn mắt nhìn chằm chằm Thượng Quan Dạ. “Mẹ nó tên nhân yêu người, ai là Tiểu Sương nhi của người, đi chết đi, dám tới phá hư hình tượng hoàn mỹ của tiểu gia ta.”

Bị Độc Cô Sương rống như vậy, Thượng Quan Dạ không những không tức giận, ngược lại cười đến giống như uống mật ngọt, thấy thế một đám thủ hạ bên cạnh hấn cảm thấy cả người từng đợt lạnh băng.

Giơ bàn tay đẹp ra nhẹ nhàng nhéo mặt Tiểu Sương nhi, giận trách nói : “Tiểu Sương nhi, nàng sao có thể nói như vậy, vì phu toàn thân cao thấp, nàng đều đã nhìn thấy hết rồi, nàng phải chịu trách nhiệm với vì phu.”

Phịch ——

Mọi người đều ngã xuống đất.

May là Hướng Tiểu Văn kiến thức rộng rãi, lúc này khoe miệng từng trận co rút kịch liệt. Thượng Quan Dạ này, thật là làm cho người ta buồn nôn mà.

Bên cạnh bốn tiểu quỷ đối với màn này đã sớm thấy nhưng không thể trách, lúc này bọn họ chính là những người bình tĩnh nhất. Từng người một nhìn chăm chăm kẻ làm người ta đau đầu Thượng Quan Dạ này, đều là lộ ra thần sắc bất đắc dĩ thở dài.

Độc Cô Sương phát hiện hình tượng của mình hoàn toàn bị Thượng Quan Dạ phá hủy rồi, không khỏi giận dữ hét: “Mẹ nó, đó là người tự nguyện cho tiểu gia nhìn, được rồi, người đã nói như vậy, tiểu gia ta vẫn là đối người khác đi.” Bé đã sớm muốn đổi, chỉ là không tìm được lý do thôi, lần này tốt lắm, Thượng Quan Dạ tự mình đề nghị, ha ha ha, bé sẽ thật tốt thuận nước đẩy thuyền.

182. Chương 182: Đáng Yêu Tiểu Anh Đào

“Không cho đổi.” Thượng Quan Dạ kích động hô lên.

Đùa gì thế, thân là nữ nhân của Thượng Quan Dạ hần, muốn nhìn nam nhân khác, không có cửa đâu.

Đối với đối thoại của Thượng Quan Dạ và Độc Cô Sương, tất cả mọi người đều rớt rít lắc đầu. Chuyện lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều, ai cũng không nghĩ tới, nhân vật yêu nghiệt danh chấn thiên hạ Đệ Nhất Công Tử, lại là người yêu trẻ con.

Ánh mắt của Chung Ly Tuyết vẫn rơi vào trên người Hướng Tiểu Văn, muốn nói rồi thôi, cuối cùng hần vẫn đánh vỡ trầm mặc, lên tiếng. “Tiểu Văn...”

Hướng Tiểu Văn đưa mắt nhìn về Chung Ly Tuyết, nàng mắt đi trí nhớ đối với vị hoàng đế trước mắt như hần cũng không có bất kỳ cảm giác nào, lễ phép cười nhạt với hần. “Hoàng thượng, lần này chúng ta tới là mang Thượng Quan Dạ trở về.”

Chung Ly Tuyết vẫn nhìn nàng, ánh mắt sâu không thấy đáy làm như muốn khắc nàng vào vĩnh hằng. Hồi lâu, hần gật đầu lãnh đạm nói: “Được, các người rời đi đi.”

Cứ như vậy, Hướng Tiểu Văn và Thượng Quan Dạ rời đi hoàng cung, trở lại phủ tướng quân.

Bên trong phủ tướng quân, Độc Cô Diễm lẳng lặng ngồi trên ghế, hai tròng mắt tan rã vô thần, sắc mặt tái nhợt không có bất kỳ biểu tình nào.

Bên cạnh hần, một bé gái ba tuổi bưng một bát cháo, tỉ mỉ đút Độc Cô Diễm ăn.

Bé gái này chính là Tiểu Anh Đào, từ lần trước Thượng Quan Dạ phát hiện bé gái này, liền đem đứa bé hiểu chuyện này về bên cạnh Độc Cô Diễm hầu hạ Độc Cô Diễm.

Ba ngày trước sau khi Thượng Quan Dạ rời đi, liền lẳng lẽ mang Tiểu Anh Đào và Độc Cô Diễm về phòng bí mật trong phủ tướng quân.

Tiểu Anh Đào đút cháo cho Độc Cô Diễm xong, liền nằm ở trên ghế bên cạnh, chu cái miệng nhỏ nhắn, bắt đầu nói chuyện cùng Độc Cô Diễm, bất kể Độc Cô Diễm có nghe thấy hay không, thanh âm giòn giã của bé cũng chưa từng ngừng.

“Độc Cô thúc thúc, người nói Độc Cô Phi đáng ghét đó sẽ đi nơi nào?” Độc Cô Phi đó thật đáng ghét, lại dám làm loại chuyện đó với bé, hừ, làm xong liền bỏ chạy, giải đó.

Khi còn bé mẹ đã nói, làm loại chuyện đó với nam nhân, nhất định phải gả cho hần, hừ, Độc Cô Phi tiểu tử kia lại dám bạo lão nương, cậu ta dám không lấy lão nương, xem lão nương dọn dẹp cậu ta thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu Tiểu Anh Đào bắt đầu xuất hiện gương mặt tuần tú nho nhỏ, Độc Cô Phi, người tốt cuộc đi đâu?

“Độc Cô thúc thúc, người có thích Tiểu Anh Đào hay không? Tiểu Anh Đào thật biết điều nha, làm con dâu của người có được hay không?”

Trả lời Tiểu Anh Đào, vẫn là một phòng trầm mặc.

“Độc Cô thúc thúc người không nói chính là đồng ý sao? Độc Cô thúc thúc, con có đồ tặng cho người.” Tiểu Anh Đào nói xong, lấy một viên châu tinh xảo từ trong áo ra, hạt châu trong phòng tối u ám, tỏa sáng ra vầng sáng nhàn nhạt, chạm tay hơi lạnh, vừa nhìn là có thể nhận ra bảo vật hiếm có.

Tiểu Anh Đào để hạt châu lên cổ Độc Cô Diễm, rất là vui mừng nói: “Độc Cô thúc thúc, người nhận quà của Tiểu Anh Đào rồi, là đồng nghĩa bán Độc Cô Phi cho con nha, hừ, ghét Độc Cô Phi, bắt đầu từ bây giờ, người chính là người của Tiểu Anh Đào ta, về sau xem ta như thế nào trị người”

Mẹ đã từng nói, nam nhân là ông trời của nữ nhân, là toàn bộ của nữ nhân, mẹ cho đến trước khi chết, cũng cho là như vậy, mà phụ thân đáng ghét đó lại chưa từng xuất hiện, hừ, bé sẽ không cho rằng nam nhân là ông trời của nữ nhân đâu, tại sao nữ nhân lại chịu thua bởi nam nhân, về sau nam nhân của Tiểu Anh Đào này, nhất định sẽ lấy Tiểu Anh Đào là trời, xem Tiểu Anh Đào là đất, sau này Tiểu Anh Đào sẽ là tất cả của hắn.

Trên mặt Tiểu Anh Đào đều là thần sắc kiên định, trong lòng bé âm thầm quyết định muốn biến Độc Cô Phi thành nam nhân của mình, nhất định phải làm cho cậu ta thần phục dưới chân mình.

“Độc Cô Phi, người chờ đó, Tiểu Anh Đào ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

Đang trong nháy mắt Tiểu Anh Đào hô to, thì cửa mật thất mở ra. Đứng ở cửa có Hường Tiểu Vân, Thượng Quan Dạ, cùng với năm tiểu quỷ đều ngăn người ra.

Đặc biệt là Độc Cô Phi, cậu không ngờ tới Tiểu Anh Đào lại xuất hiện ở chỗ này, càng không ngờ tới Tiểu Anh Đào sẽ nói như vậy, vì Tiểu Anh Đào còn ghi nhớ mình, trong lòng nho nhỏ của cậu rất vui mừng, nhưng Tiểu Anh Đào lại nói không bỏ qua cho cậu, khiến cậu có chút lo lắng.

Cậu không có làm chuyện gì có lỗi với Tiểu Anh Đào nha, cậu lại càng không khi dễ bé ấy, bé ấy làm gì tức giận như vậy kia?

Bốn tiểu quỷ khác nhìn chăm chăm vẻ mặt nghi ngờ của Độc Cô Phi, cười đến đặc biệt quỷ dị..

Độc Cô Phi liếc thấy bọn chúng cười như vậy, rất bất mãn la lên một câu. “Mẹ kiếp, bốn người các người cười cái rắm, tại hạ thấy không có gì buồn cười cả.”

Độc Cô Sương thích nhất cãi vã cùng Độc Cô Phi, khó có dịp thấy được bộ dạng Độc Cô Phi khấn trương đỏ mặt, lúc này không đùa thì đợi đến bao giờ. “Lão Tam, sao mặt của huynh đỏ vậy?”

Độc Cô Ly cũng gia nhập hàng ngũ trêu ghẹo. “Đúng vậy, lão Tam đệ đang đỏ mặt chuyện gì?”

Độc Cô Khuynh cười hắc hắc, lại bày ra bộ dáng ôn nhu. “Hỏi thế gian tình là gì, mà khiến ta thề nguyện sống chết.”

Độc Cô Hoa bởi vì lo lắng chuyện Hắc Diệu, lúc này chẳng qua là nhàn nhạt mỉm cười, cũng không có trêu ghẹo Độc Cô Phi.

Độc Cô Phi bị ba người này giễu cợt trước mặt mọi người, sắc mặt càng thêm đỏ mặt tự nhiên. Ánh mắt không dám nhìn hướng Tiểu Anh Đào, cậu ấp úng quát: “Ba người các người làm càn cái gì, tại hạ đường đường là nam nhi, sao có thể đỏ mặt, đừng phá hủy danh tiếng tại hạ.”

“Ha ha ha ha ha...” Mọi người cười ha ha.

Ngay cả Hường Tiểu Vân và Thượng Quan Dạ cũng cười theo.

Tiểu Anh Đào vẫn nhìn chăm chăm Độc Cô Phi, vốn cho là Độc Cô Phi nhìn thấy mình sẽ rất vui vẻ, nhưng cậu ta không có, cậu ta lại còn muốn phủ sạch quan hệ với mình nữa chứ, hừ, quá đáng, xem bé dọn dẹp cậu ta thế nào.

Tiểu Anh Đào dùng dùng chạy tới, kéo tay Độc Cô Phi, hung ác nói: “Độc Cô Phi, người thật quá đáng, ăn đậu hủ của lão nương, lại muốn phủi mông chạy lấy người, nói cho người biết, không có cửa đâu, mới vừa rồi Độc Cô thúc thúc đã bán người cho ta rồi, về sau người chính là người của lão nương, có nghe hay không?”

Vẻ mặt Độc Cô Phi phức tạp nhìn chăm chăm Tiểu Anh Đào. “Muội, muội nói giỡn gì đó? Tại hạ ăn đậu hũ của muội lúc nào hả?” Hơn nữa, nhỏ thế này, có thể có đậu hũ ăn sao.

Nhìn chăm chăm bộ dạng không nhận nợ của Độc Cô Phi, Tiểu Anh Đào hoàn toàn nổi giận. Chỉ vào Độc Cô Phi, la lớn: “Mẹ nó, người đồ heo quá đáng, ngày đó người lôi kéo ta ở trong phòng đóng cửa, đè người ta trên giường nhích tới nhích lui, mẹ ta nói rồi, nam nhân đè ở trên người sẽ phải chịu trách nhiệm với nữ nhân. Hừ, người đè ta, cho nên phải phụ trách ta.”

Mọi người hóa đá tại chỗ.

Độc Cô Ly nhìn chăm chăm Độc Cô Phi, khoe miệng co giật nói: “Lão Tam, đệ thật cường đại.”

Độc Cô Khuynh lại ngậm thơ rồi. “Người không phong lưu uống thiếu niên, uống thiếu niên.”

Độc Cô Sương mặt quái dị, nhỏ giọng thầm nói: “Hình như mình cũng đè ép yêu nhân Thượng Quan Dạ thì phải, mình không cần phải cưới hắn chứ?” Ô ô, nhân yêu chết tiệt đó không có chuyện gì sao lại tới để bé đè, hừ, bé tuyệt đối sẽ không cưới hắn, bé tuyệt sẽ không ngu đến vậy, vì một thân cây buông tha cho cả rừng rậm.

183. Chương 183: Cha Con Đoàn Tụ

Độc Cô Hoa nhìn chăm chăm Tiểu Anh Đào, khẽ mỉm cười. “Xem ra sau này đệ phải gọi tỷ Tam tẩu nha.”

Hướng Tiểu Văn cười đến đứng không thẳng lưng. Không nghĩ tới Tiểu Anh Đào này đáng yêu như thế, càng không nghĩ tới Độc Cô Phi gốc nghề nhà bọn họ dững mãnh như vậy, thế mới biết cái gì gọi là ra tay trước là mạnh.

Thượng Quan Dạ vừa cười, vừa nhìn chăm chăm Độc Cô Sương, ý vị phóng điện đối với bé. Lờn ngẫm sau bóng điện kia chính là: tiểu Sương nhi, nàng cũng đè ta nha, lúc nào thì làm giống như Tiểu Anh Đào.

Độc Cô Sương liếc thấy bóng điện của Thượng Quan Dạ, không khỏi trừng mắt liếc hắn một cái, âm thầm mắng một tiếng lăng lơ.

Độc Cô Phi thấy mọi người cười lớn vậy, có chút ngượng ngùng cúi đầu thầm nói: “Không phải là chỉ đè một lần thôi sao, làm gì dữ vậy, trước kia ngày ngày phụ thân đều đè nhũ mẫu, hơn nữa phụ thân còn dùng một thanh kiếm rất dài đâm nhũ mẫu, tại hạ cũng không có ác độc làm như vậy, muội lại nói tại hạ.” Sớm biết vậy, cậu cũng đi tìm một cây kiếm giống như phụ thân để đâm muội ấy (#Ami: Bạn đã chết vì cười =)).

Lần này, tất cả mọi người đều không cười.

Đặc biệt là Hướng Tiểu Văn, quần bách đến hận không thể tìm động chui vào. Ai có thể nói cho nàng biết, đây chính là lời một hài tử tám tuổi nên nói sao?

Hài tử cổ đại không phải là rất thuần khiết và trong sáng sao, sao H như vậy, bạo lực như vậy.

Ánh mắt Thượng Quan Dạ quét về phía Độc Cô Diễm, lập tức nhìn Hướng Tiểu Văn, biểu tình chán kinh.

Sương nhi hiểu chuyện nhiều như vậy, biết những tư thế vô cùng kỳ quặc như vậy, chẳng lẽ đều là Độc Cô Diễm và Hướng Tiểu Văn dạy hay sao?

Ai, gia phong Độc Cô gia quả nhiên sáng suốt, ngay cả chuyện phòng the cũng dạy hài tử sớm như vậy, xem ra sau này hắn phải ra sức biểu hiện thật nhiều mới được, nếu không nhất định sẽ không thể khiến cho tiểu Sương nhi của hắn hài lòng.

Độc Cô Sương trưng bộ mặt đại tiện nhìn chăm chăm Thượng Quan Dạ, không cần nói cũng biết nhân yêu Thượng Quan Dạ kia đang suy nghĩ gì.

Thượng Quan Dạ nhú lông mày nhìn lại Độc Cô Sương, vẻ mặt kia con mẹ nó quá lăng lơ, nhìn đến Độc Cô Sương oán niệm không dứt.

Lúc mọi người trầm mặc thì Tiểu Anh Đào lại lên tiếng rồi. “Mẹ nó, người là heo à, kiếm đó đâm lão nương, sẽ có hài tử đó, đồ không có đầu óc.”

Lần này, Hường Tiểu Vân và Thượng Quan Dạ bị chấn đến hoàn toàn choáng rồi.

Quá, quá, làm cho người đỏ mặt, có thể là một đứa trẻ 3 tuổi nói ra sao.

Một lát sau, mọi người mới lấy lại hồn phách bị chấn đến hồn phi phách tán, bắt đầu nói chuyện chính sự.

Năm tiểu tử dẫn theo Hường Tiểu Vân đi tới trước mặt Độc Cô Diễm, hướng về phía nàng nói: “Nhũ mẫu, đây chính là phụ thân, bây giờ người nhớ ra chưa?”

Hường Tiểu Vân nhìn chăm chăm nam nhân tuấn mỹ đang ngồi trên ghế, tim khe thoáng qua đau nhói, nhưng trong đầu nàng vẫn là không nhớ rõ có một người như thế. Nàng lắc đầu một cái, nhẹ nhàng nói ra: “Ta, thật không nhớ rõ.”

Năm tiểu quỷ nghe liền thất vọng. Chẳng lẽ nhũ mẫu vĩnh viễn cũng không nhớ nổi phụ thân sao? Vậy đáng về ngơ ngác của phụ thân không phải là sẽ không tốt hơn được sao? Bọn họ không nên như vậy mà.

Thượng Quan Dạ thấy đáng về khổ sở thất vọng của năm tiểu quỷ, không khỏi an ủi: “Các con yên tâm đi, nhũ mẫu của các con nhất định có thể nhớ ra.”

“Các con cho ta một ít thời gian, ta nhất định sẽ nhớ ra.” Hường Tiểu Vân lẳng lặng nhìn gương mặt tuấn tú của Độc Cô Diễm, kiên định nói.

Đêm, dần dần phủ xuống.

Độc Cô Diễm được đưa đến phòng của Hường Tiểu Vân, trong khoảng thời gian này liền do Hường Tiểu Vân chiếu cố tất cả mọi việc của Độc Cô Diễm. Mà năm tiểu tử cũng đều chia ra trở lại phòng của mình nghỉ ngơi rồi.

Bên ngoài phủ tướng quân, Nhất Thường Tham Hoan, độc của Hắc Diệu đã được giải, Thượng Quan Dạ ngồi ở bên cạnh hắn, một bộ biểu tình muốn nói rồi thôi.

Hắc Diệu nhìn chăm chăm Thượng Quan Dạ, không khỏi nhẹ giọng hỏi: “Sư đệ, đệ có lời gì liền nói thẳng đi?”

Thượng Quan Dạ khẽ cau mày, cuối cùng nói: “Sư huynh, thật ra thì... Độc Cô Hoa không phải là con của huynh.”

Hắc Diệu chấn động, ánh mắt vội vàng nhìn chăm chăm Thượng Quan Dạ. “Sư đệ, đây là ý gì?”

Vì vậy, Thượng Quan Dạ liền nói chuyện xảy ra trong hoàng cung cho Hắc Diệu biết, đang nói đến Hắc Kỳ thì hai tròng mắt Hắc Diệu thoáng qua mừng rỡ lại đau đớn.

Khi Thượng Quan Dạ nói đến Tiểu Anh Đào là nữ nhi của Hắc Diệu thì cả người Hắc Diệu khó có thể giữ vững bình tĩnh, hần nắn Thượng Quan Dạ, vội vàng hỏi: “Sư đệ, con bé ở nơi nào, bây giờ con bé đang ở nơi nào? Mau nói cho ta biết.”

Thượng Quan Dạ chỉ cảm giác mình bị dao động sắp tan ra, không khỏi kêu đau: “Sư huynh, huynh đừng kích động, mau buông đệ ra.” Quay nữa, một đôi tay hoàn mỹ sẽ bị đánh đến xơ xác.

Hắc Diệu nghe vậy, hơi thả tay Thượng Quan Dạ ra, bắt quá thanh âm càng lộ vẻ nóng nảy. “Nói mau, con bé ở đâu?” nữ nhi của Hắc Diệu hắn, đang ở đâu.

Thượng Quan Dạ một hơi, chỉ vào phương hướng phủ tướng quân nói: “Sư huynh, bây giờ con bé đang ở trong phủ...”

Thượng Quan Dạ còn chưa nói hết, bóng dáng của Hắc Diệu chợt lóe, liền biến mất ở trước mắt Thượng Quan Dạ, chạy tới phủ tướng quân.

Thượng Quan Dạ nhìn Hắc Diệu vội vàng, không khỏi nói thảm một tiếng: “Sư huynh, bây giờ là nửa đêm canh ba, huynh gấp vậy làm cái gì.”

Phủ tướng quân.

Bóng đen bằng tốc độ kinh người xông vào từng phòng, phát hiện cũng không có người mình muốn tìm, liền tung người tránh ra.

Liên tiếp xông vào mười gian phòng rồi, bóng dáng của Hắc Diệu cuối cùng đánh thức người của cả phủ tướng quân.

Phòng của Tiểu Anh Đào, bé không có ngủ, mà là ngồi ở trước giường, lấy ra một cái đệm giày nhỏ nhỏ bắt đầu may một đôi giày.

Tiểu Anh Đào vừa nhìn chăm chăm thành phẩm hoàn thành một nửa trong tay, vừa cười hắc hắc. Bé đang nghĩ đến cảnh Độc Cô Phi mang vào đôi giày này.

Tiểu Anh Đào hoàn toàn chìm dần trong suy nghĩ, cũng không phát hiện có một người đứng ở cửa phòng mình.

Hắc Diệu nhìn chăm chăm bé gái nho nhỏ ngồi đó, nội tâm có một cổ vui sướng không thể nói rõ. Hải tử của hắn, tuổi nhỏ như thế, đã tự làm giày rồi, nói vậy nhất định đã chịu thật nhiều khổ sở.

Hắn, thật có lỗi với đứa bé này.

Bước chân, chậm rãi dời qua.

Ngoài cửa, Hướng Tiểu Văn cùng năm tiểu quỷ đã đến đông đủ, bọn họ liếc thấy một màn này, đều an tĩnh đứng ở ngoài cửa, cũng không có lên tiếng quấy rầy.

Tiểu Anh Đào cầm đồ may vá trong tay may một cách cẩn thận, đột nhiên một cái bóng cao lớn chặn lại ánh nến, bé không khỏi cau mày ngẩng đầu nhìn lại.

“Thức là ai?” Bé nhìn chăm chăm một bóng dáng cao lớn mang mặt nạ trước mắt, không khỏi cất giọng hỏi.

Hắc Diệu nhìn khuôn mặt nhỏ bé giống nữ nhân kia như đúc của Tiểu Anh Đào, trong lúc nhất thời giật mình, suy nghĩ giống như đang trở lại thời gian thật lâu trước kia, một nữ nhân vì mình, không tiếc bỏ ra sinh mạng.

Tiểu Anh Đào thấy Hắc Diệu không trả lời mình, không khỏi lại hỏi một câu. “Sao thức không nói lời nào? Thức có phải bằng hữu của Độc Cô thức thức hay không?” Tiểu Anh Đào không biết tại sao không có bất kỳ ghét bỏ đối với bóng dáng cao lớn trước mắt đột nhiên xông vào phòng này, bé rất tin tưởng bóng dáng cao lớn trước mắt này tuyệt đối không phải là người xấu.

Hắc Diệu lặng lẽ nhìn Tiểu Anh Đào, trong đôi mắt đều là đau đớn.

Tiểu Anh Đào cau mày. “Thức thức, thức làm gì nhìn con như vậy?” Nhìn đến bé cảm thấy thật là khổ sở nha.

Hắc Diệu nghe một tiếng thức thức mềm nhũn này, trong lòng đau xót, nhẹ giọng nói: “Ta không phải là thức thức.”

Không phải là thức thức? Chẳng lẽ thức thức chê ta kêu hắn già sao? Như vậy, kêu ca ca được rồi chứ.

“Ca ca, sao huynh đến phòng ta?”

Nhìn khuôn mặt ngây thơ của Tiểu Anh Đào, đau đớn trong hai tròng mắt Hắc Diệu sâu hơn. “Tiểu Anh Đào, con tên là Tiểu Anh Đào đúng không?”

Hả? Thức thức tại sao lại biết tên của ta à?

“Dạ, con tên là Tiểu Anh Đào, tên này là mẹ con đặt, mẹ nói, Tiểu Anh Đào đáng yêu hơn anh đào, cho nên gọi con Tiểu Anh Đào.”

Nghe thanh âm non nớt của Tiểu Anh Đào, Hắc Diệu kích động một tay ôm Tiểu Anh Đào vào trong ngực. “Tiểu Anh Đào, phụ thân thực xin lỗi con.” Một giọt lệ, chảy xuống từ khóe mắt Hắc Diệu, rơi vào trên cổ Tiểu Anh Đào.

Phụ thân? Tiểu Anh Đào sững sốt, sau đó cảm giác được bi thương của Hắc Diệu. Bé không khỏi đưa tay nhỏ bé ra an ủi: “Thức thức có phải thức khóc hay không? Thức thức đừng thương tâm có được hay không?”

Hắc Diệu lắc đầu. “Không thương tâm, có thể nhìn thấy Tiểu Anh Đào, ta rất vui vẻ.”

Tiểu Anh Đào lên tiếng. “Đúng rồi, thức thức, thức tới tìm con sao?”

Hắc Diệu buông Tiểu Anh Đào ra, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ, nặng nề gật đầu. “Tiểu Anh Đào, ta là cha con, phụ thân.. muốn dẫn con rời đi.”

“Phụ thân?” Tiểu Anh Đào cau mày. Bé không cần phụ thân, phụ thân thật đáng ghét, vẫn luôn không để ý tới bé và mẹ, bé không cần phụ thân đâu.

Lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Anh Đào kéo xuống, không nói thêm gì nữa.

Hắc Diệu thấy thế, không khỏi ôm Tiểu Anh Đào lần nữa. “Tiểu Anh Đào, con hận phụ thân có đúng hay không?” Khi nói chuyện, hai tròng mắt Hắc Diệu đau đớn sâu hơn.

Nhìn một đôi mắt như vậy, Tiểu Anh Đào cảm giác mình cũng trở nên thật là khổ sở. Nhìn bóng dáng cao lớn trước mắt, không khỏi suy nghĩ thất thần.

Tiểu Anh Đào cũng có phụ thân, nhưng nếu thức thức trước mắt thật sự là cha bé thì tại sao lâu nay vẫn không đến tìm bé?

Hắc Diệu nhìn thấu chỗ rối rắm của Tiểu Anh Đào, không khỏi nói giọng khàn khàn: “Tiểu Anh Đào, phụ thân thực xin lỗi con và mẹ con, phụ thân vẫn cho rằng con của mình là Hoa nhi, nhưng không ngờ, hài tử của Hắc Diệu ta là con. Tiểu Anh Đào, con nguyện ý rời đi cùng phụ thân không?”

Kể từ khi hấn phát hiện mình vẫn bị sự phụ lợi dụng, tâm của hấn đối với việc đời đã phai nhạt, từ đó chỉ muốn mang theo con gái của mình lánh xa thế tục, sống một cuộc sống không tranh quyền đoạt thế, hấn không biết Tiểu Anh Đào có thể thích cuộc sống như thế hay không, nếu như bé không thích, hấn sẽ buông tha ý nghĩ của mình, cho Tiểu Anh Đào tất cả mong muốn.

Lúc này, Hường Tiểu Văn và năm tiểu quỷ đi vào.

Độc Cô Hoa nhìn chăm chăm Hắc Diệu, vẫn trầm mặc, ánh mắt nhìn Hắc Diệu là phức tạp. Vừa rồi Thượng Quan Dạ đã nói cho cậu biết, cậu cũng không phải là nhi tử của sự phụ, mà là hài tử của Độc Cô Diễm, cậu cảm giác mình thở phào nhẹ nhõm, nhưng kế tiếp, cậu nghĩ đến sự phụ cơ khổ không chỗ nương tựa, trong lòng lại thật là khổ sở.

Vậy mà Thượng Quan Dạ nói cho cậu biết, sự phụ cũng không phải là cơ khổ không chỗ nương tựa, Tiểu Anh Đào là nữ nhi của hấn.

“Sự phụ, người muốn đi thật sao?” Trầm mặc một phen, Độc Cô Hoa dẫn đầu lên tiếng.

Hắc Diệu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lưu luyến của Độc Cô Hoa, nội tâm là cảm xúc phức tạp nói không ra lời, một hài tử trải qua hết xuân thu bi ai, nhìn thẳng bé cười, nhìn thẳng bé khóc, hấn đều có vui sướng cùng khổ sở làm cha mẹ người, vì báo thù, hấn đã khiến cho đứa bé này thống khổ quá nhiều, tuổi còn nhỏ, mà lưng đeo nhiều như vậy, mà cuối cùng đứa bé này, lại là hài tử của Độc Cô Diễm.

Hấn nhẹ nhàng cười một tiếng với Độc Cô Hoa, nở nụ cười ấm áp, ấm áp giống như lúc Độc Cô Hoa mới gặp gỡ hấn. “Đúng vậy, sự phụ muốn rời đi, Hoa nhi, chiếu cố mình thật tốt.”

184. Chương 184: Đại Kết Cục

Đêm đó, Hắc Diệu mang theo Tiểu Anh Đào rời đi.

Trước khi ly biệt, Tiểu Anh Đào rất bá đạo đi tới trước mặt Độc Cô Phi, hướng về phía hấn nói: “Độc Cô Phi, người là người của Tiểu Anh Đào ta, sau này không cho phép đối với con gái khác loạn phóng điện, còn có, nhớ chờ ta trở lại, có nghe hay không?”

Lần này, Độc Cô Phi rất nghe lời gật đầu.

Tiểu Anh Đào rời đi, sau này cậu sẽ không thấy bé nữa, trong lòng vẫn là rất khó trôi qua.

Tiểu Anh Đào thấy Độc Cô Phi không nói lời nào, cũng đi theo trầm mặc một trận, sau đó lấy ra một đôi giày đưa cho Độc Cô Phi. “Cái này cho ngươi, nhớ phải ngày ngày mang đó. Có nghe không?”

Độc Cô Phi nhận lấy đôi giày tự may mặc dù không tính là tinh xảo, nhưng vá rất bền chắc, cậu hít mũi một cái, nặng nề gật đầu. “Ta nhất định” Cậu nhất định sẽ không mang đâu.

“Tiểu Anh Đào, chúng ta đi thôi.” Thanh âm của Hắc Diệu nhân nhạt vang lên.

“Được.” Tiểu Anh Đào đáp một tiếng, xách theo quần chạy tới, lôi kéo tay Hắc Diệu, chậm rãi rời đi phủ tướng quân.

Ba ngày sau, sáng sớm.

Cửa phủ tướng quân, hai giọng nói già nua hùng hậu lảng lảng vang lên.

“Này, ta nói ngươi hai tên tiểu tử này, còn không để Kim gia gia ngươi vào, nếu làm trễ việc Kim công công cùng Hướng nha đầu từ biệt, ngươi đảm đương được sao?” Mặc bộ y phục màu vàng Kim công công rất bất mãn nhìn chằm chằm mấy thị vệ đang ngăn trước mặt ông.

Nếu như không phải là nhìn ở mặt mũi Hướng Tiểu Văn, ông đã sớm động thủ rồi.

“Lão biến thái, không cần theo chân bọn chúng dài dòng, chúng ta đi đường cũ được rồi.” Khinh công của bọn họ cũng không phải là làm cảnh, tiến vào phủ tướng quân bất quá chỉ là chuyện nhỏ, cần thiết cùng mấy tên thị vệ này cãi vã sao.

Kim công công gãi gãi đầu, hướng Bạch Bàn Bàn cười hắc hắc. “Mập mập ông nói rất có lý, đi, chúng ta chơi chiêu cũ đi.”

Thanh âm hai người vừa dứt, mấy thị vệ giữ cửa chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, mở mắt ra thì trước mắt đã không có bóng dáng của Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công đâu nữa.

Bên trong phủ, Hướng Tiểu Văn cùng năm tiểu quỷ đang ở trong tập thể dục buổi sáng.

Cái này là Hướng Tiểu Văn dạy, ở hiện đại nàng là cô giáo dạy trẻ, bọn trẻ lúc nào cũng phải làm thể dục buổi sáng, vì vậy nàng đem thể dục buổi sáng này mang tới phủ tướng quân, để cho năm tiểu quỷ ngủ nướng này dưỡng thành thói quen ngủ sớm dậy sớm thật tốt.

“Trái ba vòng, bên phải ba vòng, cổ xoay xoay, hông xoay xoay...” Hướng Tiểu Văn vừa lớn giọng hát, vừa canh chừng xem năm tiểu quỷ có lười biếng hay không.

Năm tiểu quỷ trong lòng đối với hành động của Hướng Tiểu Văn rất bất mãn, nhũ mẫu còn chưa khôi phục trí nhớ lại cứ như vậy gây sức ép với bọn chúng, nếu khôi phục trí nhớ rồi, chuyện này còn tái diễn sao.

Bất mãn thì cứ bất mãn, năm tiểu quỷ vẫn là ngoan ngoãn làm theo.

Thời điểm Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công nhào vào tới, nhìn thấy chính là hình ảnh một lớn năm nhỏ ở trong sân xoay tới xoay lui, hai người ngẩn ra, bước dài tới.

Bạch Bàn Bàn: “Này, ta nói tiểu sư muội, thất lưng muội rút gân sao?”

Hướng Tiểu Văn cùng năm tiểu quỷ sững sốt, vội vàng quay đầu lại.

“A, Bạch sư huynh, là huynh.” Hướng Tiểu Văn sững sốt liền dừng lại động tác, đi tới trước mặt Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công hướng hai người họ cười chào hỏi.

“Hướng nha đầu, ngươi sáng sớm mang theo năm tiểu quỷ ở đây xoay xoay cái gì?”

Hướng Tiểu Văn còn chưa mở miệng, trong năm tiểu quỷ Độc Cô Sương giành mở miệng trước. “Nhũ mẫu đang ép chúng con tập thể dục buổi sáng, nói là việc này có thể rèn luyện thân thể.”

“Thế dục buổi sáng?” Là cái quái gì?

Hướng Tiểu Văn liếc về Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công hai người kêu lên, giải thích: “Thế dục buổi sáng chính là buổi sáng tập luyện, tập luyện chính là một loại vận động tứ chi, giống như vậy, một, hai, ba, bốn...” Hướng Tiểu Văn vừa giải thích, vừa làm.

Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công nhìn chăm chăm động tác của Hướng Tiểu Văn, Kim công công đột nhiên a một tiếng.”Hướng nha đầu lần trước người ở trong hoàng cung nhảy nhảy chính là cái này? “

“Nhảy?” Nàng lúc nào thì ở trong hoàng cung khiêu vũ?

Kim công công thấy vẻ mặt nghi ngờ của Hướng Tiểu Văn, không khỏi vỗ vỗ đầu. “Ai, xem trí nhớ của ta kìa, quên mất Hướng nha đầu người không nhớ rõ chuyện lúc trước.”

Hướng Tiểu Văn lúc này nghĩ đến Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công đến, nhất định là có chuyện gì, không khỏi nghẹn giọng hỏi: “Bạch sư huynh, Kim gia gia, các người tới sớm như vậy, có phải là có chuyện gì hay không?”

Nghe vậy, Bạch Bàn Bàn cùng Kim công công nhìn nhau, lưu luyện không rời nói: “Chúng ta muốn rời đi, cho nên muốn tới đánh tiếng với người.”

“Rời đi?” Nhanh như vậy muốn đi sao? “Bạch sư huynh, Kim gia gia, các người muốn đi đâu?”

Bạch Bàn Bàn nhìn Hướng Tiểu Văn, thở dài nói: “Tiểu sư muội, sư huynh cũng đã có tuổi rồi, mà vẫn chưa tìm được một đệ tử thích hợp, sư huynh quyết định ngao du thiên hạ, tìm một đệ tử vừa ý, vinh quang Vô Hoàn cốc chúng ta.”

Hướng Tiểu Văn gật đầu. “Sư huynh, bảo trọng, có thời gian nhất định phải trở lại gặp chúng ta nha.”

Bạch Bàn Bàn cũng gật đầu.” Sẽ, nếu sư huynh tìm được đệ tử thích hợp, nhất định sẽ mang đến cho tiểu sư muội xem một chút.”

Kim công công lúc này cũng rất không tha lên tiếng.”Hướng nha đầu, lấy tư chất của người muốn học Dịch Dung Thuật thiên diện quan âm của ta là thích hợp nhất, bất quá, người lại không thích lão phu cũng không có biện pháp, lão phu cũng muốn đi tìm một cao đồ.”

“Dạ, Kim công công người cũng phải bảo trọng. Tìm được đệ tử, nhớ phải về đây thăm bọn con nha.”

“Nhất định.” Thanh âm của Kim công công có chút nghẹn ngào nói.

Ba ngày sau, lúc lên đèn. Bên trong phủ tướng quân, thanh tĩnh.

Gian phòng Hướng Tiểu Văn vốn là Hải Nhi phục vụ, nhưng bởi vì Hải Nhi cùng Huyền Thanh hai người đã thành hôn rời đi phủ tướng quân lưu lạc thiên nhai, cho nên lúc này trong phòng Hướng Tiểu Văn tạm thời là bọn nha đầu tiền viện phục vụ.

Hai nha đầu bưng nước nóng, đổ vào thùng nước tắm bên trong phòng, phía trên còn vẩy chút cánh hoa, làm xong hết thấy, hai nha đầu hướng về phía Hướng Tiểu Văn hành lễ rời đi.

Hướng Tiểu Văn nhìn Độc Cô Diễm ngồi ở trước giường không nhúc nhích, không khỏi hơi thở dài. “Không biết ta lúc nào thì mới có thể hồi phục trí nhớ? Không biết hần lúc nào thì tỉnh lại?”

Một tiếng thở dài đi qua, Hướng Tiểu Văn nhẹ nhàng đi tới trước mặt Độc Cô Diễm, ôn nhu bỏ đi quần áo trên người hần. Trường bào màu trắng bị cởi ra, cơ ngực mạnh mẽ mà có lực của Độc Cô Diễm lộ ra, nhìn da thịt tính cảm kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hướng Tiểu Văn không khỏi đỏ lên.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nàng giúp Độc Cô Diễm tắm, nhưng mỗi một lần nhìn vóc người hình dáng tam giác ngược mạnh mẽ mà có lực của Độc Cô Diễm, đối với nàng mà nói đều là một phen hành hạ.

Mất một chút công phu trừ đi tất cả quần áo của Độc Cô Diễm, Hướng Tiểu Văn thở một hơi, sau đó đỡ Độc Cô Diễm dậy, để cho hần theo bước chân mình chậm rãi hướng thùng nước tắm đi tới.

Khi thân thể cao lớn của Độc Cô Diễm hoàn toàn ngồi ở bên trong thùng nước tắm, Hường Tiểu Văn cầm lên khăn tắm, động tác ôn nhu giúp Độc Cô Diễm lau rửa sau lưng.

“Chừng nào thì người mới có thể tốt lên đây?” Nàng tuyệt không để ý phục vụ Độc Cô Diễm như vậy, nhưng nàng không muốn Độc Cô Diễm vĩnh viễn đều như vậy, nàng hi vọng Độc Cô Diễm tốt lên, coi như quên nàng cũng không sao.

Làm bầm lâu bầu xong, Hường Tiểu Văn đi tới trước mặt Độc Cô Diễm, bắt đầu rửa mặt cho hắn.

Nhìn Độc Cô Diễm mặc dù không có tri giác, nhưng chỗ đó vẫn rất cường đại, Hường Tiểu Văn mỗi một lần lau đều muốn phí rất nhiều công phu, mỗi một lần mặt của nàng đều ửng đỏ, tay cũng rung động gay gắt.

Hít thở một cái thật sâu, Hường Tiểu Văn siết chặt khăn tắm, khẽ cong người xuống, nhắm mắt lại cầm cái kia của Độc Cô Diễm, bắt đầu tỉ mỉ rửa sạch cho hắn.

Vậy mà lúc tắm tắm, Hường Tiểu Văn phát hiện ‘đồ’ chà xát rửa trong tay lại đang từ từ trở nên cứng rắn cùng to lớn.

Nàng sửng sốt, một bộ dạng không thể tin trọn to đôi mắt. “Nó, nó có cảm giác rồi hả?” Đây không phải nói rõ, Độc Cô Diễm đang từ từ khôi phục sao.

Trước kia bất kể nàng chà xát như thế nào, cái kia của Độc Cô Diễm cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng, nhưng hiện tại nàng rõ ràng cảm thấy tay truyền tới ấm áp và cứng rắn.

Vừa mừng vừa sợ, Hường Tiểu Văn nhảy dựng lên hoan hô, không may lúc rơi xuống thì trượt nước dưới chân, cả người Hường Tiểu Văn nặng nề ngã xuống.

“A...” Hô to một tiếng, đầu bị rơi vào trong thùng tắm, người lơ lửng trên ván gỗ, miệng nàng mở lớn, rào rào nuốt rất nhiều nước.

Lúc này, ý thức của Độc Cô Diễm đang từ từ trở về. Tri giác thân thể của hắn cũng từ từ thức tỉnh.

Ánh mắt tan rã, lúc này khôi phục bén nhọn và tinh nhuệ trước kia, hắn vừa mới giương mắt, liền nhìn đến hai cái chân trắng như tuyết đập tới đập lui trước mắt hắn.

Độc Cô Diễm sửng sốt một chút, lúc này mới phản ứng được. “Văn nhi...” Đôi chân kia, hắn rất quen thuộc, rõ ràng là đùi đẹp của Hường Tiểu Văn.

Hắn vội vàng ngẩng đầu, hai tay ôm Hường Tiểu Văn bị té dưới đáy thùng, bế lên.

Hường Tiểu Văn chỉ cảm thấy trái tim tắt nghẽn, nàng bị kéo ra khỏi nước, hít từng ngụm từng ngụm không khí, đầu óc mơ màng mở mắt, hả, nàng sao vậy?

“Văn nhi, Văn nhi, nàng không sao chứ?” Thanh âm vội vàng của Độc Cô Diễm vang lên ở đỉnh đầu của nàng.

Hường Tiểu Văn cả kinh, vội vàng ngẩng đầu. Nam tử tuấn mỹ trước mắt, gương mặt nóng nẩy cùng đau lòng, ánh mắt thâm tình nhìn khiến nàng muốn tan ra.

“Diễm, chàng, chàng đã tỉnh?”

Thanh âm vừa ra khỏi miệng, Hường Tiểu Văn cũng sửng sốt một chút. Nàng, nhớ lại rồi, nàng khôi phục trí nhớ rồi, thật tốt quá.

Độc Cô Diễm ôm chặt Hường Tiểu Văn, cúi đầu hôn ở bên tai Hường Tiểu Văn, ôn nhu nói: “Văn nhi, ta đều nghĩ tới, Văn nhi...”

“Diễm...” Hường Tiểu Văn trở tay cũng ôm chặt Độc Cô Diễm, có loại mừng như điên vì mất mà được lại.

Bọn họ lại nhớ lại cùng một thời khắc, thật tốt quá, thật sự là quá tốt.

Bị Hường Tiểu Văn ôm chặt, chỉ cảm thấy một mùi hương nhẹ xâm nhập trong mũi, hương thơm đặc biệt thuộc về phụ nữ kia khiến cho trái tim hắn rung động, hạ thân còn có một cổ khí nóng tuôn ra muốn trào lên, nguyên bản chỗ nào đó đã lớn lên, lúc này càng thêm cứng như sắt, chạm vào bụng Hường Tiểu Văn,

nhệt độ xuyên thấu qua quần áo ướt đầm truyền tới trong cơ thể Hướng Tiểu Văn, Hướng Tiểu Văn mở to mắt nhìn chăm chăm Độc Cô Diễm.

Độc Cô Diễm ôn nhu cười một tiếng, sau đó cúi người xuống, hôn lên môi đỏ mọng của Hướng Tiểu Văn. Đầu lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc, quán chặt lưỡi Hướng Tiểu Văn, cuồng nhiệt hấp thụ hương vị ngọt ngào đặc biệt thuộc về nàng.

Bàn tay không ngừng lại, mà chạy trên quần áo đã sớm ướt đầm của Hướng Tiểu Văn, nhẹ nhàng phủ lên, xoa nắn, Hướng Tiểu Văn ở trong nụ hôn của Độc Cô Diễm, chỉ có cảm giác mình hỗn loạn, tim giống như bị một bàn tay ôn nhu cầm nắm, sưởi ấm, khẽ run.

Roẹt

Y phục hóa thành vãi vụn, bay múa cả phòng.

Độc Cô Diễm ôm lấy Hướng Tiểu Văn không mảnh vải che thân, đi tới giường. Cùng nhau đi tới, hấn vẫn không dừng lại ôm hôn, động tác trong tay chẳng những không ngừng, ngược lại là một đường xuống khe vuốt ve chỗ giữa đùi.

Nước tình yêu thuộc về họ chảy xuống, hai tròng mắt Độc Cô Diễm càng thêm nóng rực thâm trầm.

Hấn đặt Hướng Tiểu Văn ở trên giường, kéo hai chân của nàng ra, chậm chạp mà có tiết tấu tiến vào bên trong thân thể nàng.

Ngoài cửa phòng, năm tiểu quỷ lén lút sờ soạng phòng của Hướng Tiểu Văn.

Trong lúc đó, năm người nho nhỏ bắt đầu nói thầm.

Lão Đại: “Lão Tứ, muội xác định tiếng mới rồi, là nhũ mẫu phát ra hả?”

Lão Tứ: “Không sai được, loại thanh âm này cũng chỉ có nhũ mẫu mới phát ra được thôi.” Hơn nữa người có công làm nên chuyện đó chỉ có thể là phụ thân.

Lão Tam: “Vậy bây giờ chúng ta đang làm gì thế, nhũ mẫu và phụ thân thân thiết, không phải nói rõ hai người bọn họ đều tốt rồi sao, sao chúng ta còn muốn quấy nhiễu họ?”

Lão Nhị: “Cũng không phải, cũng không phải, chúng ta đây không gọi là quấy rầy, mà là đang quan tâm họ thôi.”

Tiểu Ngũ phúc hắc cười một tiếng. “Nhị ca nói đúng, chúng ta đang dâng ra một phần lực lượng nhỏ nhỏ vì tính phúc của phụ thân và nhũ mẫu.”

Bên trong phòng, Độc Cô Diễm và Hướng Tiểu Văn đang tiến hành đến lửa nóng.

“Ừ... Diễm, nhẹ một chút.” Thanh âm mềm mại nghe đến làm cho người ta trần trần tê dại.

Độc Cô Diễm tự nhiên cũng nhện nhạo một phen. Thế công phía dưới tới càng thêm hung mãnh.

“A... Ừ... Um... Ghét...”

Thanh âm liên tiếp, nghe đến năm tiểu quỷ ngoài cửa cũng cau mày.

Lão Đại: “Dáng vẻ nhũ mẫu hình như rất thống khổ?”

Lão Nhị: “Đau, cái này gọi là đau cũng vui vẻ.”

Lão Tam: “Không được, tại hạ muốn đi cứu nhũ mẫu, muốn giải cứu nhũ mẫu từ trong nước sôi lửa bỏng ra.”

Lão Tứ nhìn chăm chăm cậu ta. “Lão Tam huynh là đầu heo à, bây giờ huynh đi, nhũ mẫu nhất định sẽ chán ghét huynh.”

“Làm sao có thể, tại hạ đang cứu nhũ mẫu mà, nhũ mẫu sẽ không ghét tại hạ đâu.”

“Tốt thôi, vậy huynh hãy thử xem.”

“Hừ, thử thì thử, ai sợ ai.” Độc Cô Phi nói xong, liền làm bộ muốn đẩy cửa đi vào.

Thấy Độc Cô Phi sắp đẩy cửa rồi, Độc Cô Sương gấp đến độ kéo cậu ta lại. “Này, muội nói lão Tam huynh thật sự muốn vào phá hư phụ thân và nhũ mẫu à?”

Độc Cô Phi gật đầu. “Đúng vậy, tại hạ không vào trong, làm sao giải cứu nhũ mẫu, lão Tứ, muội mau buông tay.”

Độc Cô Sương cau mày. “Không thả.” Đùa gì thế, bé mà buông tay lão Tam biến thái này vọt vào, phụ thân và nhũ mẫu bị cắt đứt, nhất định sẽ rất tức giận, đặc biệt là phụ thân, thú tính bị cắt đứt, có thể tưởng tượng được người sẽ nổi cơn thịnh nộ cỡ nào, bé sẽ không ngu đến mức để cho lão Tam đi vào đâu, kẻ bị phạt, nhất định là bọn chúng.

“Ừ... A, không được, Độc Cô Diễm, a...” Thanh âm thống khổ của Hường Tiểu Vân lại truyền tới.

Độc Cô Phi vừa nghe, mặt chảnh khí vội la lên với Độc Cô Sương: “Lão Tứ, mau buông ra, nhũ mẫu thống khổ hơn rồi kìa.” Không được rồi, cậu muốn lập tức đi giải cứu nhũ mẫu ra ngoài.

Độc Cô Sương liếc cậu một cái. “Lão Tam huynh là heo à, nhũ mẫu đau khổ chỗ nào. Ngu ngốc.” Nhũ mẫu rõ ràng là thoải mái đến bạo phát thanh âm có được hay không.

“Mẹ nó, muội mới ngu ngốc.”

“Huynh ngu ngốc.”

Hai người tranh chấp, rốt cuộc đưa tới Độc Cô Diễm trong phòng không thoải mái. Hắn hét lớn một tiếng về phía năm tiểu quỷ ngoài cửa: “Tất cả đều cút về ngủ cho ta, nếu không phạt các con chép Đạo Đức Kinh 1000 lần.”

Năm tiểu quỷ vừa nghe, ừ ừ cúi đầu nhất trí đáp: “Dạ, phụ thân.”

Bên trong phòng, vang lên thanh âm mắc cỡ lần nữa, yêu kiều, Độc Cô Diễm thở gấp, còn có một loại thanh âm đục và tiếng nước chảy dâm dăng nào đó...

185. Chương 185: Ngoại Truyện 1: Tiểu Ác Ma Độc Cô Gia

Ba năm sau.

Cả Ngân Nguyệt vương triều đều thái bình, trên đường cái, người đến người đi đông đúc, phồn hoa rực rỡ.

Phồn hoa nhất nơi đây chính là vị trí ở cuối con phố phía đông, vị trí của phủ tướng quân. Nhưng bởi vì Độc Cô Diễm đã sớm từ quan, cho nên băng hiệu của phủ tướng quân cũng đổi tên. Tấm biển mạ vàng viết lên ba chữ Độc Cô phủ thật to, chữ chữ mạnh mẽ hữu lực, khí thế phi phàm.

Trong sân, một bé gái ba tuổi đang bú bình sữa, hai tròng mắt sáng ngời phát ra tia giáo hoạt, bé hướng về phía Độc Cô Phi đang múa ngân kiếm luyện công đứng bé không xa, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Tam ca, người ta muốn thanh kiếm kia của huynh.”

Độc Cô Phi vừa nghe, nhướng mày.”Lục Lục ngoan, kiếm này quá nguy hiểm, muội không thể cầm loạn được.” Đối với tiểu ác ma ba tuổi này, Độc Cô Phi chỉ có thể dụ dỗ, lão Lục biến thái này là Hồn Thế Ma Vương, cả năm bọn chúng gặp lại cũng không sánh bằng một đầu ngón tay của Tiểu Lục này.

Lúc này Tiểu Lục muốn đòi kiếm của cậu, chắc chắn là không có chuyện gì tốt. Hừ, lần trước Tiểu Lục cũng khen võ công của cậu cao cường, muốn cậu biểu diễn cho bé xem vài quyền. Khi đó, cậu rất đặc ý nhìn Tiểu Lục huy quyền, nhưng không nghĩ tới Tiểu Lục tiểu ác ma kia thật ra là muốn chinh cậu. Lúc cậu muốn nâng thân lên, cái chân ngắn cùn kia của Tiểu Lục liền ngáng cậu một cái, hại cậu té như chó ăn cứt. Vậy cũng chưa tính là quá đáng, ác ma Tiểu Lục này vừa nhìn thấy phụ thân cùng nhũ mẫu từ bên kia đi tới, lại oa oa khóc lớn lên, nói cậu khi dễ bé.

Ô ô, đây là thói đời gì, rõ ràng người bị khi dễ là cậu có được hay không, hại cậu cuối cùng bị phụ thân phạt đi chép đạo đức kinh một ngàn lần.

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, cậu đều trận trận lo sợ, âm thầm thề sau này nếu thấy Tiểu Lục ác ma này liền tránh đi thật xa.

Hôm nay cậu thế nào lại xui xẻo như vậy đây, bị Tiểu Lục ác ma này quẩn lấy.

Tiểu Lục Độc Cô Tuyết nghe Độc Cô Phi nói, miệng méo xuống, lại oa oa khóc lớn lên.”Tam ca huynh không phải là nam tử tốt, chỉ biết khi dễ tiểu hài tử.”

Độc Cô Phi mặt bất đắc dĩ thở dài. Cậu cũng là tiểu hài tử có được hay không, rốt cuộc là ai khi dễ ai. Cho dù có muôn vàn không cam lòng, Độc Cô Phi cũng chỉ có thể dụ dỗ Độc Cô Tuyết. “Lục Lục ngoan, đừng khóc, khóc sẽ không đẹp nha”

Lão Thiên ơi, tại sao nhũ mẫu lại sinh ra tiểu ác ma đáng sợ như vậy, lúc nhũ mẫu sinh hạ tiểu ác ma này, năm đứa bọn chúng đều vui vẻ rất nhiều ngày, giờ nghĩ lại một chút, thật hối hận.

Độc Cô Tuyết len lén liếc Độc Cô Phi một cái, thấy cậu một bộ dáng vẻ sợ sệt, rất thích, trong lòng cười trộm. Hắc hắc, không có biện pháp, ai bảo cuộc sống qua ngày nhàm chán quá đây, phụ thân và mẫu thân chỉ biết có hai người âu yếm lẫn nhau, căn bản cũng không thèm ngó ngang gì đến bé, con riêng nhỏ ngoan này. Không trêu đùa năm ca ca tỷ tỷ này, bé thật sự rất có lỗi với chỉ số IQ cực cao của mình.

Nước mắt rơi xuống: “Tam ca đáng ghét, huynh lừa gạt tiểu hài tử.”

Độc Cô Phi thống khổ xoắn xuýt bị lừa gạt hình như luôn là cậu nha? “Tiểu Lục, là Tam ca không tốt, muội ngoan ngoãn đừng khóc, Tam ca cái gì cũng đáp ứng muội.”

Ánh mắt Độc Cô Tuyết sáng lên, khóe môi hơi câu lên, nhưng mà nước mắt kia vẫn là còn chảy xuống. “Thật sao? Tam ca, huynh thật không gạt muội chứ?”

Ta nào có bản lĩnh lừa muội, tiểu ác ma. Lắc đầu mỉm cười ẩn nhẫn nói.”Không lừa muội.”

“Tốt lắm, muội muốn thanh kiếm trong tay huynh.” Bé đã sớm muốn thử cảm giác huy kiếm một chút, nhưng tất cả mọi người đều nói bé còn nhỏ, sợ bé bị thương, không cho bé đụng vào thanh kiếm. Như thế bé cũng chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp đụng tới kiếm thôi.

Độc Cô Phi vẽ mặt do dự.”Tiểu Lục, kiếm này không thể cầm lung tung, vạn nhất thương tổn tới...”

Độc Cô Tuyết kêu khóc cắt đứt cậu.”Tam ca gạt người, Tam ca thật đáng ghét.”

Được rồi, cậu sợ rồi, cho kiếm thì cho kiếm đi.

Độc Cô Phi đem kiếm trong tay, cẩn thận từng ly từng tí đưa tới trong tay Độc Cô Tuyết, thận trọng nói: “Tiểu Lục, cầm cho chắc đó, ngàn vạn lần không nên lộn xộn, ngàn vạn lần đừng để bị thương đến tay.”

Độc Cô Tuyết rất vui vẻ nhận lấy kiếm, nước mắt trên mặt đã sớm tan thành mây khói, biến hóa cực nhanh.”Tam ca huynh yên tâm đi, muội sẽ cẩn thận.”

Nói xong, bé học dáng vẻ Độc Cô Phi, có dáng có vẻ quơ múa trường kiếm trong tay.

“Hắc hắc, tiểu tặc, xem kiếm đây.”

Trường kiếm, hướng về phía Độc Cô Phi lướt tới.

Độc Cô Phi giật mình, vội vàng nhảy ra.”Này, Tiểu Lục muội làm gì thế, làm vậy rất nguy hiểm.”

“Hắc hắc, ta không phải là Tiểu Lục, ta là một nữ hiệp giang hồ, Phong Phong Diên, tiểu tặc, nạp mạng đi.”

“Này này này, Tiểu Lục muội tới thật sao, muốn chết à, này, muội đâm đi đâu vậy, Độc Cô Phi trái chạy phải chạy, thật sự là sợ trường kiếm loạn múa trước mắt kia.

“Cáp cáp cáp cáp, Tam ca huynh yên tâm, kỹ thuật của Tiểu Lục rất OK, đến đây đi, tiếp chiêu đi.” Đối với từ OK này, đương nhiên là từ chỗ mẫu thân của bé học được.

Trường kiếm kia ào ào ào ào quét về phía thân thể Độc Cô Phi, Độc Cô Phi bị dọa cho sợ đến ôm đầu chạy tán loạn.

Ác ma, đây tuyệt đối là đại ác ma mà.

“Tiểu Lục, đao kiếm không có mắt, muội kiếm chế chút.”

Độc Cô Tuyết hùng dũng vỗ ngực, quát lên: “Tam ca huynh yên tâm, kiếm chế đây, xem thoát y thần kiếm của ta, a nha!”

Mũi kiếm đâm vào trên quần áo Độc Cô Phi, khoan hãy nói, tay nhỏ cầm tương đối tốt, quần áo Độc Cô Phi bị đâm rách toí tả, cũng không có đả thương đến da thịt cậu.

Độc Cô Phi vừa đi, vừa lôi kéo quần áo muốn rơi xuống, thăm thương thanh âm cầu xin tha thứ.”Tiểu Lục cô nương, Tam ca sợ muội rồi được không, muội mau thu tay lại đi.” Cứ tiếp tục như vậy nữa, cậu sẽ không còn gì.

“Hắc hắc hắc, hành gia vừa ra tay, liền biết có hay không, hãy xem thoát y thần kiếm của ta, cấp cấp cấp.” Mũi kiếm, lần nữa phá hư quần áo Độc Cô Phi, lần này, Độc Cô Phi kéo cũng kéo không được, quần áo đã rơi xuống, cả người cậu trống trơn.

“Di, Tam ca, cái vật gây gò kia là vật gì?” Độc Cô Tuyết ngừng huy kiếm, mặt tò mò nhìn chằm chằm giữa chân Độc Cô Phi.

Độc Cô Phi bị dọa đến mặt một trận xanh, một trận trắng, cuối cùng đỏ giống như là tôm bị nấu chín. Vội vàng che tiểu kê kê, khóc không ra nước mắt nói: “Tiểu Lục muội tha Tam ca đi, Tam ca sai rồi.” Nói xong, cậu ôm tiểu kê kê rưng rưng rời đi.

“Ai, Tam ca, kiếm của huynh không cần nữa sao?” Độc Cô Tuyết hướng bóng lưng vô lực của Độc Cô Phi hô to.

“Không cần.” Cậu nơi nào còn dám đi muốn nữa, chỉ sợ tiểu ác ma này sẽ sát hại tiểu kê kê của cậu.

Độc Cô Tuyết lắc đầu một cái, nói một câu. “Tam ca thật là không chịu nổi đùa giỡn, không có tí sức lực nào.” Độc Cô Tuyết đang xách theo kiếm tính toán trở về phòng tìm mẫu thân chơi, lúc này mất tinh tưởng phát hiện Tứ tỷ Độc Cô Sương lén mình vội vàng xoay người, hai tròng mắt không khỏi sáng lên, giòn giã hô: “Tứ tỷ, thật đúng lúc.”

Độc Cô Sương vốn phát hiện tiểu ác ma này ở trong sân, đang định lặng lẽ lên trốn, không ngờ vẫn bị phát hiện, một màn lão Tam bị chinh vừa rồi, bé đã quan sát toàn bộ, đối với tiểu ác ma trước mắt, bé ôm ý niệm có thể không gặp nhau sẽ không gặp nhau, có thể nhanh chóng né liền nhanh chóng né, không ngờ vẫn chạy không khỏi vận mạng đáng thương.

Cứng miệng ngượng ngùng cười một tiếng. “Hắc hắc he he, Đúng vậy, thật là đúng lúc.” Trời đánh, vì sao lại trùng hợp như thế, bé hận chết cái từ “đúng lúc” này.

Độc Cô Tuyết nhảy tới, vẻ mặt bị thương nhìn chằm chằm vào Độc Cô Sương đang phòng bị lui về phía sau, hốc mắt bé đỏ lên nói: “Tứ tỷ, tỷ chán ghét muội?”

Một khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ, đôi mắt nhỏ diễm đam đáng yêu, kết hợp với thanh âm đáng thương muốn mạng người, quả thật làm cho người ta nghe mà trái tim tan nát.

Độc Cô Sương coi như sớm có phòng bị đối với Độc Cô Tuyết, nhưng khi nhìn đến bộ dáng đáng thương kia, cũng đều cảm thấy mình tràn đầy cảm giác tội ác, không khỏi vội vàng lắc đầu nói: “Nào có, Tứ tỷ hiểu rõ tiểu lục nhất.”

“Thật sao?” Thanh âm Độc Cô Tuyết mềm mại hỏi nhỏ.

Độc Cô Sương gật đầu.”Thật.”

Một giây sau, Độc Cô Sương hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình.

“Tứ tỷ, vậy có thể đưa hình tiểu thụ tỷ mới vẽ nhất uội xem không?.” Độc Cô Tuyết lúc này gương mặt phát sáng, nơi nào còn có biểu lộ đáng thương.

“Không được.” Độc Cô Sương cự tuyệt.

Đùa gì thế, mấy ngày trước chính là tiểu ác ma này đã lừa gạt đi một quyển tranh rất vừa ý của bé, tiểu ác ma này xem xong rồi chẳng những không có trả lại, lại còn chê bai bé vẽ không được khá, ném bản vẽ bé tự nhận là kinh thể hoàn mỹ vào trong bể nước, lòng của bé rất đau.

Độc Cô Tuyết vừa nghe Độc Cô Sương cự tuyệt, trên mặt lại nổi lên biểu tình đáng thương, nước mắt giống như là thác nước, thẳng tắp rơi xuống, người xem cực kỳ không nỡ.

“Tứ tỷ gạt người, mới vừa rồi tỷ còn nói thương người ta, bây giờ bảo tỷ đưa người ta xem bản vẽ của tỷ thôi mà tỷ cũng không chịu, Tứ tỷ, tỷ có phải chán ghét muội hay không?”

Trời ạ, lại tới. Đừng như vậy, có thể đừng có lúc nào cũng dùng chiêu này hay không, thật sự là làm cho người ta rất không được mà.

Độc Cô Sương giắt giắt khóe miệng, rưng rưng cắn răng nói: “... Không có chuyện đó, Tứ tỷ rất thương rất thương muội, Tứ tỷ muốn uội xem còn không được nữa là.” Ô ô ô, tác phẩm bé vẽ suốt một tháng, rơi vào trong tay tiểu lục, nhất định sống và chết cùng một chỗ rồi.

Lấy ra một bản tác phẩm thật dày, rất không nỡ đưa ra ngoài.

Độc Cô Tuyết nhận lấy bản họa tác (tác phẩm vẽ), nói một tiếng cảm ơn với Độc Cô Sương, liền sôi nổi rời đi, chỉ để lại Độc Cô Sương rưng rưng nhìn trời sấm hối.

Màn đêm, chậm rãi phủ xuống, ban đêm đầu mùa hè, luôn đặc biệt yên tĩnh.

Bên hồ sen, tiếng ve từng hồi, ánh trăng vui người.

Chỗ đình nghỉ mát, Độc Cô Khuynh đang đọc thơ dưới đèn.

“Xuân hoa thu nguyệt bao giờ hết. Dĩ vãng bao nhiêu việc. Đêm qua gác nhỏ lại đông phong. Nước cũ chẳng kham ngoảnh lại dưới trăng trong. Hiên son bệ ngọc chừng nguyên tại. Chỉ có dung nhan đổi. Hỏi ai hay dạng bấy nhiêu sầu. Đây ngập một dòng xuân thủy chảy về đông[1].”

Đột nhiên, một thanh âm trẻ con giòn giã từ xa xa truyền tới. “Hỏi ai hay dạng bấy nhiêu sầu, đúng như một đám thái giám vào thanh lâu.”

Rầm ——

Độc Cô Khuynh té ngựa.

Ngẩng đầu, thấy tiểu ác ma Độc Cô Tuyết mặc một bộ áo trắng đi tới. “Lão Nhị, huynh nói muội sửa thơ lại như thế nào, có sáng tạo hay không?”

Độc Cô Khuynh bò dậy, bất đắc dĩ cắn răng thở dài. “Sửa hay... Có sáng tạo.” Bài thơ hay như thế, lại bị chà đạp thành ra như vậy, một đời thi thánh như cậu, làm sao có thể không phụ lòng liệt tổ liệt tông chết đi chứ.

Còn nữa..., có thể đừng gọi hần lão Nhị không? Cả phủ Độc Cô, chỉ có tiểu ác ma này dám gọi cậu như vậy, hơn nữa còn làm cho thanh âm đặc biệt lớn, những người khác đều gọi ca gọi tỷ, đến chỗ cậu, lại thành lão Nhị, tiểu ác ma này, nhất định là cố ý mà.

Nhũ mẫu, vì sao người sanh ra tiểu ác ma biến thái như vậy, quả thực là từ nhỏ đã muốn giết hại chúng con.

Độc Cô Tuyết đi tới trước mặt Độc Cô Khuynh, ánh mắt rơi vào quyển sách trên tay Độc Cô Khuynh, mắt nhỏ ngẩng ngửa, ồ lên một tiếng. “Lão Nhị, huynh thường xem loại thơ quá hạn này, có cảm thấy rất buồn bực hay không?”

Còn gọi cậu là lão Nhị nữa kìa, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, xem ra đã đến lúc phải cho tiểu ác ma này một chút màu sắc xem rồi.

Độc Cô Khuynh làm mặt nghiêm túc, nhú mày dựng thẳng, có chút khí thế thẳng lưng, cuối cùng lại lấy lòng cười một tiếng với Độc Cô Tuyết. “Tuyết Nhi, muội xem tối nay bóng đêm không tẻ, không bằng muội đi tìm phụ thân và nhũ mẫu đi, bọn họ nhất định đang ngắm trăng ở trong hoa viên đấy.”

Tiểu ác ma, đi nhanh đi, nhị ca thật sự là không chọc nổi muội đâu.

Độc Cô Tuyết bắt mắt liếc mắt. “Lão Nhị, huynh uội là hài tử ba tuổi à, trong mắt phụ thân và nhũ mẫu đâu còn chứa được trăng sáng cản trở, bọn họ đã sớm củi khô lửa bốc có được hay không.”

Độc Cô Khuynh nghe, không nhìn được co quắp từng hồi. Ai có thể nói cho cậu biết, Hồn Thế Ma Vương này rốt cuộc muốn thế nào?

Cẩn rằng, cố gắng để cho thanh âm mình nghe rất ôn hòa. “Hắc hắc he he, tiểu lục, hay là muội đến chỗ đại ca đi, bây giờ đoán chừng đại ca đang ăn khuya, nghe nói gần đây đại ca lại thu một đầu bếp rất giỏi, nhất định ăn thật ngon.”

Mắt Độc Cô Tuyết lảng lảng nhìn chăm chăm vào Độc Cô Khuynh, nhìn đến da đầu Độc Cô Khuynh luôn tỉnh táo cũng bị tê dại. “Lão Nhị, huynh thật coi muội là tiểu hài tử ba tuổi rồi, chiều dỡ vậy cũng dùng trên người muội, sao không hỏi thăm một chút, danh tiếng Độc Cô Tuyết muội trong cả phủ vang dội cỡ nào, vòng vo với muội, lão Nhị, huynh có phải ngốc không?”

Nhìn Độc Cô Tuyết ra vẻ người lớn trước mắt, Độc Cô Khuynh vô lực đứng thẳng vai. “tiểu lục, muội rốt cuộc muốn thế nào mới rời đi?”

Độc Cô Tuyết nghe Độc Cô Khuynh ngả bài, đôi mắt sáng lên. “Hắc hắc, lão Nhị, muốn muội rời đi cũng có thể, bắt quá...”

“Bắt quá cái gì?”

“Huynh lấy bài thơ tình kia uội.” Bé đã sớm biết lão Nhị vẫn dấu một bài thơ tình, bài thơ này là một tỷ tỷ tặng lão nhị lúc dâng hương ở Chiêu An tự một năm trước, bé nghĩ lão Nhị và tỷ tỷ kia nhất định có gian tình rồi, nhưng miệng lão nhị quá cứng, dù dỗ mấy lần cũng không có kết quả, tối nay, bé chỉ có thể ra hạ sách này thôi.

Không nên trách bé hung ác, vô độc bất trượng phu mà, người thành đại sự phải như vậy.

“Tình... Thơ tình, nhị ca cái gì khác thì không có, nhưng thơ tình thì nhiều lắm, tiểu lục muội muốn đúng không, nhị ca uội toàn bộ.”

“Ai muốn thơ tình không chút ý nghĩa nào của huynh, muội muốn thơ tình tỷ tỷ kia viết cho huynh kia, không lấy ra, hừ hừ, về sau muội sẽ làm cho huynh không được an bình.”

Độc Cô Khuynh nhúc nhích. Kìa rõ ràng không phải là thơ tình có được hay không, những chữ trên đó, cậu tuyệt đối không thể để bất luận kẻ nào nhìn thấy.

“Không có thơ tình nào đâu, tiểu lục, muội lầm rồi.”

“Làm?” Độc Cô Tuyết nhún mày, cười đến rất âm hiểm nói: “Đã thế, chỉ có ra tuyệt chiêu thôi, lão Nhị, nghe đây.”

Độc Cô Tuyết há miệng, tính toán ngâm thơ bé sáng chế.

“Đừng đừng đừng... cô nãi nãi, nhị ca sợ muội rồi, uội đây.” Trời ạ, nếu để cho cậu nghe những thứ thơ đáng sợ đó, cậu tình nguyện đưa tờ giấy đó cho tiểu lục cho rồi.

“Hắc hắc, thế thì được, nhị ca lấy ra thôi.” Độc Cô Tuyết rất không khách sáo vươn tay.

Độc Cô Khuynh cho dù không tình nguyện, cũng chỉ có ngoan ngoãn dâng lên, ai bảo hấn xui xẻo, bị tiểu ác ma này quẩn lên rồi.

Đưa ra tờ giấy nhỏ, gương mặt Độc Cô Khuynh đau lòng.

Độc Cô Tuyết nhận lấy tờ giấy, lập tức mở ra, nhìn chữ viết xinh đẹp phía trên, đôi mắt Độc Cô Tuyết bỗng sáng lên. “Ha ha ha ha ha ha... Ôi mẹ nó, lão Nhị không nghĩ tới huynh lại là mặt người dạ thú.”

[1] Đây là bài thơ Ngụ mỹ nhân kỳ 1 của Lý Dục. Ở trên là bản dịch của Nguyễn Chí Viễn. Bản gốc là:

Xuân hoa thu nguyệt hà thời liễu,

Vãng sự tri đa thiếu.

Tiểu lâu tạc dạ hựu đông phong,

Cố quốc bất kham hồi thủ nguyệt minh trung.

Đieu lan ngọc xế ửng do tại,
Chỉ hữu chu nhan cải.
Vấn quân năng hữu kỷ đa sầu,
Cáp tự nhất giang xuân thủy hướng đông lưu.

186. Chương 186: Ngoại Truyện 2: Tiểu Ác Ma Độc Cô Gia (2)

Bên trong vườn, Độc Cô Diễm đang ôm Hưởng Tiểu Văn, hai người chàng chàng thiếp thiếp, rất thân mật. Độc Cô Diễm hôn mặt của Hưởng Tiểu Văn một cái, gương mặt cứng chiu. “Văn nhi, bây giờ ta cảm thấy thật hạnh phúc.”

Hưởng Tiểu Văn tựa vào đầu vai Độc Cô Diễm, cười đến gương mặt cũng ngọt ngào. “Diễm, ta cũng cảm thấy thật hạnh phúc.” Dùng sức ngửi khí dương cương của nam tử, Hưởng Tiểu Văn hưởng thụ nhắm hai mắt lại.

Ban đêm tốt đẹp và an tĩnh như vậy, thật là quá hoàn mỹ.

Độc Cô Diễm nhìn Hưởng Tiểu Văn cười đến mặt cũng ngọt ngào, trái tim nóng lên, môi lửa nóng không khỏi cúi xuống, thở gấp nồng đậm mút hôn trên môi đỏ của Hưởng Tiểu Văn.

Hưởng Tiểu Văn ngẩng đầu lên, nhiệt tình đáp lại hôn của Độc Cô Diễm.

Hơi thở nóng bỏng, tràn đầy khoang miệng hai người, lửa dục nồng đậm hành hạ hai người, cọ sát nhau một phen, hai tròng mắt Độc Cô Diễm dần dần tối, nơi đó che lấp nồng đậm tình dục.

Bàn tay chạy ở trên thân thể xinh xắn của Hưởng Tiểu Văn, đến mức, hắn cũng cảm thấy phía dưới run rẩy, giống như đóa hoa nở rộ vào buổi tối, cực lực nở rộ vì mình hắn.

Động tác của Độc Cô Diễm cuồng nhiệt, mút hôn càng thêm trở nên điên cuồng.

Hưởng Tiểu Văn ở trong lòng hắn, chỉ cảm thấy đầu óc trống không, hơi thở càng thêm dồn dập.

Đôi mắt nàng mê ly, tĩnh mịch như nước suối trên Thiên sơn, Độc Cô Diễm nhìn đến đầu càng thêm căng thẳng, không tự kiềm chế nữa, mà chỉ muốn đè người trong ngực ở dưới, hung hăng sủng ái một phen.

Dĩ nhiên, Độc Cô Diễm không chỉ là muốn, cũng quả thật làm như vậy, bàn tay kéo Hưởng Tiểu Văn quay lại, để Hưởng Tiểu Văn nằm ngang trên ghế đá, Độc Cô Diễm chống người trên ghế, một tay bắt đầu xé rách quần áo trên người Hưởng Tiểu Văn.

Quần áo ở ngực bị xé ra, một cổ xúc cảm mát mẻ đánh úp tới, thân thể nhạy cảm của Hưởng Tiểu Văn run lên một cái, đầu dần dần thanh tỉnh.

Nàng vươn tay, then thừng ngăn cản Độc Cô Diễm. “Diễm, nơi này là bên ngoài.”

, đã chiến trong truyền thuyết, cũng quá dâm dăng đi. Thật không biết xấu hổ.

Độc Cô Diễm nhìn mặt then thừng của Hưởng Tiểu Văn, cười đến rất tà tứ, hắn cúi đầu ghé vào vành tai Hưởng Tiểu Văn, khẽ cắn nói: “Văn nhi, sợ cái gì, bên ngoài mới có tình thú.”

Nói xong, quần Hưởng Tiểu Văn liền bị hắn kéo xuống, mùi thơm đặc biệt của nữ nhân lẳng lẳng phát ra dưới đêm trăng.

Lửa dục vọng trong hai tròng mắt Độc Cô Diễm thiêu đốt, khó cầm giữ nữa rồi. Hắn khom người xuống, hai ba bước trừ đi quần áo cản trở, nâng hai chân Hưởng Tiểu Văn lên, đang chuẩn bị động thân đi vào, hưởng thụ cảm giác tốt đẹp giữa hai người.

Nhưng ngay vào lúc này, một thanh âm thanh thúy giết phong cảnh vang lên.

“Phụ thân, mẫu thân, hai người đang đánh nhau sao?” Độc Cô Tuyết ngây ngốc nhìn chằm chằm một màn trước mắt này.

Ồi mẹ nó, phụ thân và mẫu thân không phải là đang diễn hình ảnh cấp cao hạn chế trẻ em sao, đúng rồi, Tứ tỷ về chính là tình cảnh này, tiểu thụ bị lãnh công đụng ngã, lãnh công hoa hoa lệ lệ đem một thứ thô cứng nhét vào trong lỗ hậu...

Ha ha ha ha ha, phiên bản người thật, lại để cho bé thấy được, thật tốt quá.

Mặc dù Độc Cô Tuyết cực lực để ình thoát nhìn rất ngây thơ vô tà, nhưng hai tròng mắt giảo hoạt cũng quá đáng kích động, khiến bé xem ra cực kỳ tà khí.

Độc Cô Diễm và Hướng Tiểu Văn đồng thời nhìn về phía Độc Cô Tuyết, thấy Độc Cô Tuyết đang hưng phấn nhìn bọn họ chằm chằm, hai người cho dù có nhiệt tình hơn nữa, lập tức cũng đều bị dập tắt.

Độc Cô Diễm bị cắt đứt, tính khí tự nhiên không tốt, giọng nói không khỏi chìm mấy phần. “Tuyết Nhi, đã trễ thế này còn chưa ngủ, ở chỗ này làm gì?”

PN 2.2: Tiểu ác ma Độc Cô gia

Hướng Tiểu Văn coi như là mở ra, lúc này bị một đôi mắt ngây thơ rồi lại hưng phấn nhìn chằm chằm, nàng nói thế nào cũng sẽ ngưng ngừng, không khỏi động động thân thể, trốn trong ngực Độc Cô Diễm, chỉ lộ một đôi mắt ra ngoài.

Ngủ? Đùa gì thế, giờ mà đi ngủ, không phải là sẽ không thấy được phiên bản người thật đặc sắc sao.

Lập tức, Độc Cô Tuyết đi tới, nụ cười tràn đầy chói mắt. “Phụ thân, Tuyết Nhi không ngủ được, không bằng Tuyết Nhi ở lại chỗ này bồi phụ thân cùng mẫu thân có được hay không?”

Nhìn gương mặt Độc Cô Tuyết cười đến lấy lòng, Độc Cô Diễm chân mày nhíu lại thật chặt. “Không được, lập tức đi về ngủ.”

Độc Cô Tuyết thấy mình giả trang khéo léo không có hiệu quả, không khỏi cúi đầu, mặt bị thương nức nở khóc. “Phụ thân, mẫu thân, hai người không thích Tuyết Nhi sao, hai người cho tới bây giờ đều không bồi Tuyết Nhi chơi, các ca ca tỷ tỷ cũng không thích Tuyết Nhi, thấy Tuyết Nhi liền tránh, Tuyết Nhi chỉ là một đứa bé thật nhàm chán, muốn được mọi người chơi cùng con, nhưng mọi người đều không để ý con, đều không để ý con...” Ha ha ha, mình giả bộ đến đáng thương như vậy, cũng không tin phụ thân cùng mẫu thân còn có thể tâm địa sắt đá.

Chân mày Độc Cô Diễm nhíu chặt hơn, thanh âm cũng chậm mấy phần, nhưng cũng không có vì vậy mà thỏa hiệp.”Tuyết Nhi ngoan, phụ thân cùng mẫu thân không phải không thích con, chẳng qua là phụ thân cùng mẫu thân còn có chuyện phải làm, chờ chuyện xong xuôi, phụ thân cùng mẫu thân nhất định đi tìm con, ngoan nha, trở về phòng nghỉ ngơi.”

Mẹ nó, có làm hay không, như vậy còn không được, bé có chút hoài nghi, bé thật sự là con ruột của phụ thân cùng mẫu thân sao?

Hừ, chiều này không được, bé còn có chiều tuyệt hơn.

Vì vậy, Độc Cô Tuyết oa một tiếng khóc to hơn. “Phụ thân và mẹ chính là không thích Tuyết Nhi, Tuyết Nhi là dư thừa mà, Tuyết Nhi là đứa nhỏ đáng thương không ai yêu.”

Hướng Tiểu Văn thấy thế, đau lòng không dứt. Nàng từ trong ngực Độc Cô Diễm tránh ra ngoài, chỉnh lại quần áo, ôn nhu đem Tuyết Nhi ôm lấy, vừa vì nàng lau nước mắt, vừa ôn nhu nói: “Tuyết Nhi nói bấy gì thế, mẫu thân hiểu rõ Tuyết Nhi nhất mà, lại đây, mẫu thân ôm con trở về phòng ngủ.”

“Văn nhi, nàng...” Độc Cô Diễm mặt thối thối, mới làm một nửa đã bị cắt đứt hần cũng không thoải mái, bây giờ ngay cả kiều thê cũng bị con gái của mình chiếm mất, rất là oán niệm lên tiếng.

Hướng Tiểu Văn trừng mắt liếc hần một cái, cắt đứt lời của hần.”Diễm, không nhìn thấy Tuyết Nhi đang khóc sao, chàng về phòng ngủ trước đi, ta chậm chút sẽ đi qua tìm chàng.”

Thật vất vả dụ dỗ Độc Cô Tuyết ngủ, Hướng Tiểu Văn đẩy cửa ra đang chuẩn bị trở về phòng, đúng lúc này, bóng dáng cao lớn của Độc Cô Diễm xuất hiện, một tay kéo nàng vào trong ngực, nụ hôn nhanh chóng rơi xuống, nóng rực cuồng dã làm Hướng Tiểu Văn không chống đỡ được.

Ánh mắt như nước trũng giận Độc Cô Diễm một cái.”Chàng người này thế nào vội vã như vậy, ghét.”

Độc Cô Diễm bị mắng yêu như vậy, tâm cũng theo bay lên, thanh âm càng thêm ám ách đến mê người.”Vân nhi, ta chờ nàng ước chừng một canh giờ rồi, có thể không gấp sao, nàng xem...” Nói xong, lôi kéo tay nhỏ bé của Hường Tiểu Văn cảm nơi nào đó đã sớm thật ngạnh của hắn...

“Chàng...” Hường Tiểu Văn cảm nhận được cường độ cùng nhiệt độ trong tay truyền tới, không khỏi ngượng ngùng cúi đầu.

Đáng chết, có thể đừng YD như vậy không, quá nhiệt tình, thật là làm cho nàng có chút không chịu nổi.

“Vân nhi, lần này ai cũng đừng mong quấy rầy chúng ta, lại đây, Vân nhi, chúng ta ở chỗ này đi.”

“Không được, Tuyết Nhi đang ngủ.”

“Sợ cái gì, Tuyết Nhi ngủ sẽ không tỉnh lại.” Độc Cô Diễm vừa nói, vừa triển khai hành động.

Thanh âm cự tuyệt của Hường Tiểu Văn biến thành vô lực thở gấp.

Đang trong lúc hai người nhiệt hỏa khó nhịn, muốn giải dục - hỏa thì bóng dáng ác ma của Độc Cô Tuyết kia lần nữa xuất hiện, bé xoa xoa ánh mắt tỉnh táo, uất ức nhìn chằm chằm Hường Tiểu Văn, nức nở nói: “Mẫu thân lừa con, cũng không có phụng bồi con cùng nhau ngủ.”

Hường Tiểu Văn mặt cười nịnh, vội vàng giải thích: “Không thể nào, mẫu thân chẳng qua là ra ngoài xem cảnh đêm một chút mà thôi, được rồi, xem xong rồi, mẹ cùng con ngủ.”

Độc Cô Diễm bị dục - hỏa thiêu đốt nhìn Hường Tiểu Văn lần nữa đi vào gian phòng của Độc Cô Tuyết, cả người đều trong trạng thái vô lực.

Đáng chết, Tuyết Nhi này đơn giản chính là một ác ma, sau này muốn ân ái vợ chồng thì hẳn nhất định phải đem Vân nhi mang tới một địa phương không người nào tìm được, tránh cho ba lần bốn lượt bị quấy nhiễu.

187. Chương 187: Ngoại Truyện 3: Độc Cô Sương Và Thượng Quan Dạ (1)

Mười năm sau.

Trong một tòa núi cao ở phía nam Ngân Nguyệt vương triều, chung quanh nơi đây mây khói lượn lờ, hàng năm không thay đổi, xa xa nhìn lại, giống như ngọn núi này là nơi thần tiên ở.

Núi này tên gọi Khuynh Tuyết sơn, là Thánh sơn cao nhất Ngân Nguyệt vương triều, bởi vì rất lâu rồi không có người nào leo lên, nên Khuynh Tuyết sơn này dần dần trở nên thần bí.

Không ai biết rằng thật ra thì ngọn núi cao không có ai đặt chân tới này, ngay từ mười năm trước đã có người cư trú ở đây rồi.

Lúc này, trước một căn nhà gỗ đơn giản, một nữ nhân xinh đẹp hai tay chống cằm, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, đôi mắt tĩnh mịch như nước, mang theo ma lực mê hoặc, nhìn một cái, liền làm cho người ta không thể dời mắt đi.

Ánh mặt trời nhân nhật chiếu xuống trên người của nàng, một bộ váy trắng không nhiễm bụi trần, thanh nhã thoát tục, mặt trái xoan trắng nõn nà, hai bên má hồng hồng, không tô phấn son vẫn đỏ thắm mê người.

Dáng người cân xứng, đường cong uyển chuyển vừa nhìn liền biết vóc người của nàng trở mã cực tốt, quần áo trắng nhợt, không giấu được toàn thân linh động của thiếu nữ này.

Nàng, không phải là ai khác, chính là Độc Cô Sương tình quái.

Mười năm trước nàng bị Thượng Quan Dạ mang theo rời đi Độc Cô phủ, vẫn ở trong Khuynh Tuyết sơn này, mười năm nay, nàng sống cuộc sống phiến chán, mỗi ngày đều đối diện khuôn mặt nhân yêu của Thượng Quan Dạ, ngay cả một con đực cũng không cách nào nhìn thấy, hại tài vẽ của nàng vẫn không có đột phá.

Mà mỗi lần nàng tính toán len lén xuống núi tìm mỹ nam để vẽ, còn chưa có hành động, liền bị cái đuôi Thượng Quan Dạ nắm trở lại, vào những lúc đó, nàng đều hận không thể cắn chết tên biến thái Thượng Quan Dạ kia.

Đột nhiên, trong đầu của nàng lóe lên linh quang, có cách rồi.

“Hắc hắc he he hắc, thừa dịp Thượng Quan Dạ đi nhà xí rồi đi là lựa chọn sáng suốt nhất.” Gương mặt Độc Cô Sương giảo hoạt, thân thể nhẹ nhàng đứng lên, ánh mắt liếc về phía nhà gỗ, phát hiện Thượng Quan Dạ bên trong cũng không có dấu hiệu ra ngoài, nàng không khỏi cười như tên trộm.

Di chuyển bước chân, lặng lẽ đi theo đường xuống núi.

Sau khi Thượng Quan Dạ đi nhà xí ra ngoài, phát hiện Độc Cô Sương canh giữ ở bên ngoài đã không thấy đâu, hắn không khỏi nhíu mày xinh đẹp lại.

Tiểu Sương nhi đáng chết, lại muốn xuống núi tìm nam nhân, hừ, không có cửa đâu.

Thượng Quan Dạ tức giận phẩy tay áo một cái, thân hình như sao rơi xuống bóng tối, thi triển khinh công rời đi.

Dọc theo đường đi Độc Cô Sương không dám đi đường lớn, mà chuyên chọn những con đường có cỏ dại nhiều để đi. Nguyên nhân là vì nơi có cỏ dại nhiều sẽ dễ che dấu hơn. Nàng biết Thượng Quan Dạ chắc chắn sẽ đuổi theo. Trước kia, nhiều lần xuống núi thất bại, giúp cho nàng hiện giờ càng trở nên thông minh, phải lựa chọn đường núi hoang vu mà đi.

Một đường đi thật xa, cũng không nhìn thấy bóng dáng Thượng Quan Dạ, Độc Cô Sương càng thêm chắc chắn mình đã bỏ được Thượng Quan Dạ, trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Ha ha ha ha, mỹ nam dưới chân núi ơi, tiểu gia Độc Cô Sương ta tới đây.

Vừa nghĩ tới tiểu thụ tư thái phong tình vạn chủng, người Độc Cô Sương cũng sôi trào, bước chân, trở nên càng lớn.

Tài vẽ của nàng, nhất định phải mạnh mẽ đột phá, đột phá, lại đột phá.

Thượng Quan Dạ một đường thi triển khinh công tìm cả đường núi Khuynh Tuyết Sơn, tuy nhiên cũng không thấy bóng dáng của Độc Cô Sương đâu, trên khuôn mặt yêu nghiệt, không khỏi thoáng qua tức giận.

Dưới chân dùng lực, hung hăng đạp cỏ dại ven đường mà đi.

“Tiểu Sương nhi, cho dù nàng chạy đến nơi nào, vì phu nhất định phải trói nàng trở lại.” Hắn thề, lần này bắt tiểu Độc Cô Sương bưng bình trở về, nhất định phải bái đường thành thân, khi nàng hoàn toàn là người của hắn rồi, để xem nàng còn nhận nợ hay không.

Thượng Quan Dạ phất tay áo, thi triển khinh công chạy thẳng tới chân núi lần nữa.

Tuyết thành, là thành lớn thứ hai sau Hoàng thành, nơi đây thương nhân nhiều, người đông như kiến, du dân từ các quốc gia biên cảnh mang vật phẩm đến, cái gì cần có đều có.

Tuyết thành, cũng là một thành thị nhiều tuần nam mỹ nữ nhất. Trong phố có nói, Tuyết công tử Tuyết thành, người như thiên tiên, nghe nói phong hoa hoàn toàn có thể so sánh với Đệ Nhất công tử Hoàng thành năm đó.

Lúc này, trên đường cái náo nhiệt, mặt Độc Cô Sương hưng phấn nhìn trái nhìn phải.

Ha ha ha ha, có thể thoát đi ma trảo của Thượng Quan Dạ, nàng thật sự rất vui, mỹ nam Tuyết thành ơi, lần này ta nhất định vẽ hết bọn ngươi.

Đi lâu như vậy, bụng cũng đã đói. Vì vậy, Độc Cô Sương đi vào một quán rượu tên Phụng Tiên, quyết định hảo hảo mà lấp đầy bụng.

Vừa đi vào Phụng Tiên lâu, Độc Cô Sương liền tròn tròn mắt.

Chỉ thấy Thượng Quan Dạ mặc áo đỏ xinh đẹp, thân thái lười biếng nghiêng chân ngồi ở chỗ dễ thấy nhất, mặt mỉm cười nhìn nàng.

“Tiểu Sương nhi, vi phu chờ nàng đã lâu.”

Mẹ nó, thật đúng là âm hồn bất tán.

Độc Cô Sương âm thầm mắng một tiếng, nhắc chân liền muốn chạy ra ngoài. Nhưng mới chạy ba bước, cả người liền bị Thượng Quan Dạ ôm lấy.

“Này, nhân yêu đáng chết, buông ta ra.” Nàng không cam lòng, nàng mới vừa vịn xuống núi liền bị bắt đi về sao? Mỹ nam của nàng làm sao bây giờ?

“Thả nàng ra...” Thượng Quan Dạ nhếch môi cười, sau đó trước mặt mọi người, mập mờ nói ở bên tai Độc Cô Sương: “Tiểu Sương nhi của ta, buông nàng ra, vi phu đi đâu tìm tân nương của ta đây.”

“Biến thái đáng chết, mắc bệnh yêu trẻ con, tiểu gia ta mới không làm tân nương của người, tiểu gia ta còn chưa đủ tuổi mà.”

Thượng Quan Dạ không thèm để ý tới Độc Cô Sương hô to, ôm hông của nàng cất bước đi lên lầu.

“Này, nhân yêu đáng chết, ngươi muốn mang ta đi đâu?”

“Vào phòng.” Thượng Quan Dạ cười đến rất mỉa mai.

Mẹ nó, nhân yêu đáng chết, luôn cười đến lạnh lẽo.

Liếc mắt, Độc Cô Sương lườm liếc mắt nhìn.

Vậy mà trái ngược với sự lãnh đạm của Độc Cô Sương, tất cả mọi người trong quán rượu đã bị nụ cười mỉa mai của Thượng Quan Dạ câu dẫn, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn nhìn bóng lưng rời đi của bọn họ, thật lâu không cách nào hồi thần.

Lên tới gian phòng trang trí trang nhã tại lầu hai, Thượng Quan Dạ buông Độc Cô Sương xuống, liền khóa cửa phòng, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Độc Cô Sương.

Thượng Quan Dạ nhìn người tuyệt mỹ vô song trước mặt, hắn chỉ cảm thấy máu trong ngực cuộn cuộn gay gắt, mười năm rồi, hắn đợi ước chừng mười năm, tối nay nói gì cũng không thả nàng ra.

“Này, không cần dùng ánh mắt này nhìn ta đâu, tiểu gia không có hứng thú với ngươi.” Mẹ nó, vừa nhìn biểu tình người này cũng biết là đang động dục rồi, loại biểu tình động dục này nàng đã nhìn suốt mười năm rồi, cũng chết lặng, ngay cả thân thể người này nàng sợ rằng còn quen thuộc hơn chính hắn nữa?

Đối với một nam nhân quá quen thuộc, nàng thật sự không có nổi một chút xú dục vọng nào.

Thượng Quan Dạ nhìn bộ dáng bình tĩnh của Độc Cô Sương, ánh mắt thoáng qua tia bi thương. Hắn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, lại không dụ hoặc được nữ nhân trước mắt, đây không thể nghi ngờ chính là đã kích trí mạng nhất với hắn.

Bất quá ——

Hắn tuyệt đối sẽ không vì vậy mà buông tha, tối nay nói gì hắn cũng muốn khơi dậy tính thú của Sương nhi, nếu không cứ tiếp tục cuộc sống như thế hắn không cách nào vượt qua được.

Trải qua suy nghĩ này, Thượng Quan Dạ cười đến càng thêm mỉa mai chứng sinh, ngón tay thon dài mơn trớn, trên choker kéo ra dây áo đỏ của mình trước mặt Độc Cô Sương, da thịt trơn mịn như mặt lụa ra...

188. Chương 188: Ngoại Truyện 4: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (2)

Vóc người của hắn, quả thật là tuyệt tác hoàn mỹ của trời cao.

Nhìn hàng tóc đen rơi xuống, đáp nhẹ trên vai của hắn, trắng đen, tạo thành một cổ mảnh liệt đánh thẳng vào thị giác, trên mặt yêu mỹ, cũng là nụ cười yếu ớt câu người, giống như mang theo ma lực nào đó, làm người ta mê say.

Vậy mà loại ma lực đó lại vô hiệu đối với Độc Cô Sương.

Nàng miễn cưỡng liếc Thượng Quan Dạ một cái, nhú mày quát: "Mẹ nó, hóa ra người thật động dục sao, chết mất, tiểu gia không thèm đếm xỉa tới người." Thân thể, xương cốt cho dù có xinh đẹp cỡ nào đi nữa, thì nhìn hơn mười năm cũng sẽ ghét có được hay không?

Thượng Quan Dạ dường như sớm đoán được Độc Cô Sương sẽ có phản ứng như thế, hần cũng nổi giận, hai tay nâng lên, rộng rãi dâng mình cho Độc Cô Sương thưởng thức. "Sương nhi, vi phu như vậy, nàng có thể có hứng thú không?"

Nói xong, bày ra một tư thế hần tự nhận là đủ để điên đảo chúng sinh.

Mí mắt Độc Cô Sương giật giật, đánh cái giật mình. "Mẹ nó, người nào loạn đủ chưa, nhanh chóng mặc quần áo vào cho tiểu gia rồi cút ra ngoài, tiểu gia đối với người không có hứng thú, không có hứng thú, không có hứng thú."

Mẹ nó, nếu có hứng thú, ngay từ ba năm trước đây, đêm đó nàng liền đung ngã hần rồi, đâu còn chờ tới bây giờ, nàng trở mã tương đối sớm, ba năm trước cũng đã trở mã giống như đại cô nương, nên lười thì lười, nên vênh thì vênh.

Nhớ một đêm trăng ba năm trước, mình uống say, tối hôm đó ôm Thượng Quan Dạ ngủ, cả buổi tối, Thượng Quan Dạ biến thái này đều dùng hết sức trêu đùa, đem hết khả năng câu dẫn mình, mà mình lại đối với hần không có một chút xiu hứng thú nào, cuối cùng dưới động tác trêu đùa tràn đầy tự tin của Thượng Quan Dạ, nàng ngủ như heo.

Sau lại nghe Thượng Quan Dạ nói, đêm hôm đó, là một nét bút hồng trong cuộc đời của hần.

Bất quá nàng bây giờ suy nghĩ một chút, nét bút hồng của Thượng Quan Dạ cũng không chỉ có một buổi tối đơn giản như vậy. Hừ, ai bảo người này ngay từ lúc nàng chỉ là đứa bé đã tới câu dẫn nàng, từ sớm đều bị nàng xem sạch, nhìn hơn mười năm, có thể câu dẫn lên hứng thú mới là lạ, nàng hoàn toàn xem hần như tỳ muội thôi.

Trong lúc Độc Cô Sương hồi tưởng, Thượng Quan Dạ một phen ôm Độc Cô Sương, thanh âm chán nản ở bên tai của nàng vang lên. "Ta nói Tiểu Sương nhi, nàng không thể cho ta chút điểm phản ứng sao, nàng là muốn cho phu quân của nàng từ nay không thể nâng lên được sao?" Lại đả kích hần như vậy, hần thật sẽ không nâng được.

Độc Cô Sương dùng lực mạnh mẽ đẩy Thượng Quan Dạ ra, nhảy cách mấy bước, về mặt phòng vệ. "Thượng Quan Dạ, nói với người mấy trăm lần rồi hử, tiểu gia đối với người không có hứng thú, cút đi cho tiểu gia, đừng tới quấy rầy tiểu gia của mỹ nam."

Thượng Quan Dạ bị lời của Độc Cô Sương khiến hần tức giận đến bộ mặt đỏ bừng bừng, tay run rẩy hận hận chỉ vào Độc Cô Sương, về mặt bị thương. "Sương nhi, nàng sao có thể ác tâm như vậy, nói thế nào vi phu cũng là một phen nuôi nấng nàng từ nhỏ tới lớn, nàng sao có thể ruồng bỏ vi phu, đi tìm mùa xuân thứ hai đây?"

Hừ, hần tuyệt đối không cho phép ánh mắt Sương nhi nhìn nam nhân khác, trừ hần ra, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng lọt vào mắt Sương nhi.

Tuyệt thành phải không, mỹ nam nhiều sao, được thôi, ngày mai bắt đầu, chỉ cần là nam nhân, đều không cho phép ở lại Tuyệt thành.

Độc Cô Sương lười cùng Thượng Quan Dạ dài dòng, trực tiếp nằm lên trên giường chốc lát liền ngủ đi.

Thượng Quan Dạ nhìn tiểu nữ nhân tùy tiện này, khoe miệng không khỏi lần nữa nâng lên tia cười yếu ớt. Ma nhân tinh này, luôn là có biện pháp khiến cho hần vừa tức vừa cười, bất quá, hần yêu chết ma phiến tinh này.

Thượng Quan Dạ đi tới, ngồi xổm người xuống, ôn nhu đưa tay vào chân, định giúp Độc Cô Sương cởi giày trên chân ra.

Độc Cô Sương bị bắt ở chân trực tiếp đạp hần một cái, thanh âm miễn cưỡng từ trong chân truyền tới. "Người làm gì thế, đừng quấy rầy ta, ta muốn ngủ." Đi hơn nửa ngày đường, mệt chết nàng rồi.

Dần dần, hô hấp Độc Cô Sương trở nên nhẹ nhàng, cả người cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Thượng Quan Dạ nhìn Độc Cô Sương quần chắn, lắc đầu mặt cứng chịu cười. “Thật là một tiểu yêu tinh làm cho người ta vừa vui vừa hận.”

Bàn tay đẹp nhẹ nhàng cởi ra giày của Độc Cô Sương, thấy chân nàng có chút bị thương, lông mi dài đẹp mắt không khỏi nhíu chặt.

Tỉ mỉ rút đi vớ của Độc Cô Sương, Thượng Quan Dạ lấy ra bình dược tùy thân mang theo, cẩn thận rắc bột thuốc vào chỗ bị thương của Độc Cô Sương.

Làm xong hết thấy sau, Thượng Quan Dạ mới tiểu tâm dục dục đem chân Độc Cô Sương bỏ vào trong chắn.

Đưa tay đem chắn Độc Cô Sương kéo qua đầu kéo xuống, nhìn dung nhan đang ngủ an tĩnh kia, khoe môi mỏng câu lên một nụ cười ôn nhu mà lại thâm sâu.

Trong giấc ngủ yên Độc Cô Sương nhẹ nhàng cong lên miệng, thanh âm lẩm bẩm nói: “Ghét Thượng Quan nhân yêu, không cho ta vẽ mỹ nam, ghét.”

Lẩm bẩm xong, nàng hơi nghiêng thân, lại lâm vào an tĩnh ngủ say.

Thượng Quan Dạ nhìn một mặt của cô nàng khả ái này, không khỏi lắc đầu vui vẻ sâu hơn

Hắn ngồi ở mép giường, đưa tay ôn nhu vuốt đi sợi tóc trên mặt Độc Cô Sương, động tác vô cùng ôn nhu cùng ánh mắt chuyên chú kia, giống như là che chở vật trân quý nhất thế gian, không dám dùng một chút xú khí lực, chỉ sợ quấy rầy người đang ngủ.

Thời gian ở nơi này đưa mắt nhìn thâm tình dần dần trôi qua, mặt trời cũng mọc lên, ngày mới lại sắp tới.

Độc Cô Sương một đêm này ngủ rất tốt, mở ra ánh mắt sáng ngời, nàng hài lòng duỗi thắt lưng, tay vung lên, chạm vào một thân thể.

Nàng sững sốt, ngẩng đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Thượng Quan Dạ ngồi ở bên giường, một tay chống đầu, một tay khác còn duy trì tư thế ôn nhu vuốt ve, ngón tay đẹp mắt, cũng phiếm cứng ngắc, nhìn ra được, hắn duy trì động tác ôn nhu như vậy cả buổi tối.

Ba nghìn tóc đen rơi xuống, nửa che gương mặt nghiêm nghị, nhưng xuyên thấu qua lũ lũ sợi tóc có thể thấy hắn vẫn còn mang theo nụ cười cưng chiều, ánh sáng mơ hồ, chiếu vào gò má của hắn, đó là một đường viền hoàn mỹ, giống như thiên thần dùng kỹ thuật xắt rau xinh đẹp khắc ra ngoài một bộ mặt, da thịt như mật lộ ra một cổ thâm tình nồng đậm.

Độc Cô Sương nhìn một bên mặt hoàn mỹ như vậy, tâm không tự chủ được căng thẳng.

Hắn, cứ như vậy chờ đợi nàng cả đêm? Hắn không mệt sao?

Độc Cô Sương cho tới bây giờ cũng không có thẳng thắn nhìn vào phần tình cảm này, lần đầu tiên cảm nhận được nam nhân này thâm tình, thâm tình cẩn thận lại không bức bách nàng, hắn luôn là không tiếng động che chở nàng, đếm lại thời gian, hắn chờ nàng đã mười mấy năm rồi?

Trước kia nàng còn nhỏ, không hiểu được chuyện tình cảm nam nữ mà hôm nay sau khi lớn lên, nàng luôn cảm thấy Thượng Quan Dạ đối với nàng chẳng qua là một loại thói quen mà thôi, tựa như nàng đối với hắn, nhưng nàng không ngờ rằng, Thượng Quan Dạ đối với nàng lại luôn che chở đến như vậy. Hắn thâm tình, tựa hồ cũng không vì thời gian trôi qua mà tiêu tán, ngược lại là càng tụ càng dày đặc.

Nam nhân tỉ mỉ che chở mình như thế, nàng phải cự tuyệt như thế nào đây?

Hoặc giả, nàng nên thử yêu người khác.

Độc Cô Sương ngồi thẳng người, đưa tay tới, muốn đỡ Thượng Quan Dạ nằm xuống.

Tay, nhẹ nhàng vừa đụng đến Thượng Quan Dạ, cả người hắn cũng tỉnh lại, mở ra đôi mắt ngọc, thâm tình nhìn Độc Cô Sương một cái, sau đó thanh thanh cười nói: “Sương nhi, nàng tỉnh rồi, thế nào, đêm qua ngủ ngon không?”

189. Chương 189: Ngoại Truyện 5: Độc Cô Sương Và Thượng Quan Dạ (3)

Độc Cô Sương có chút ngượng ngùng gật đầu. “Ngủ được... Rất ngon.”

Thượng Quan Dạ thấy Độc Cô Sương rũ thấp đầu xuống, tựa như làm nũng tựa như then thùng, trong lúc nhất thời hấn gật mình. “Sương nhi...” Môi mỏng khẽ mở, mắt hờn lăm lăm bấm một tiếng.

“Làm gì.” Độc Cô Sương có chút không tự nhiên đáp lời, ánh mắt lại không dám đối diện đôi mắt Thượng Quan Dạ, mà là nhìn chung quanh, ngẩng đông ngẩng tây.

Đây là cảm giác gì? Tại sao tim của nàng đập thật mau, giống như muốn nhảy ra từ tim, chẳng lẽ, đây là yêu sao?

Nàng, đã yêu Thượng Quan Dạ sao?

Thượng Quan Dạ lớn tuổi hơn Độc Cô Sương nhiều như vậy, đối với chuyện tình cảm giữa nam và nữ, hẳn cũng biết nhiều hơn, lúc này thấy phản ứng của Độc Cô Sương, cả người hấn cũng không khỏi mừng rỡ như điên.

Biểu tình then thùng của Sương nhi, không phải là muốn ngênh nhưng còn cự với hấn sao?

Hấn đợi lâu như vậy, rốt cuộc đã được Sương nhi công nhận rồi sao? Sương nhi, nàng đã tiếp nhận hấn phải không, hấn có thể không chán nản tinh thần vào ban đêm, có thể không cần cô đơn tịch mịch nữa, hấn có thể không cần che giấu tình yêu sâu sắc kia nữa, có thể phát tiết ra ngoài hết, không cần lo lắng hù dọa Sương nhi của hấn chạy rồi sao?

Quá nhiều mừng như điên, làm cả người Thượng Quan Dạ đều có cảm giác rơi vào đường cùng mà sống lại, hấn chậm rãi cất bước qua, một tay kéo lấy Độc Cô Sương.

Hấn ôm lâu như vậy, ngón tay phiếm trắng kích động, chỗ khớp xương, lại hơi run rẩy.

“Sương nhi...”

Độc Cô Sương bị ôm, thân thể run lên, một cỗ xúc động từ trong đáy lòng kích thích từ trong ra ngoài, cảm thấy tim tê tê, run rẩy, giống như có một bàn tay ấm áp, đang cầm tay của mình thật chặt, cả tiếng lòng đều có chút rung động.

Hơi thở đặc biệt của nam nhân xông vào cánh mũi, giờ phút này nàng mới phát hiện, mùi trên người của Thượng Quan Dạ thật dễ chịu, giống như có cỗ ma lực say lòng người, nàng cảm thấy hình như mình rơi vào trong rượu ngon đậm đà lâu năm, người say, tâm cũng say.

Thì ra, đây chính là yêu ——

“Sương nhi...” Cảm nhận được hình như người trong lòng hơi có chút run rẩy, thân thể Thượng Quan Dạ cũng dần dần nóng lên, nội tâm giống như là bị cái gì nắm thật chặt, hấn có thể cảm thấy, người trong ngực có cảm thụ giống hấn.

Hấn cúi đầu, đôi môi chậm rãi hướng tới gần Độc Cô Sương, hơi thở ấm áp càng gần, theo môi mỏng của hấn khẽ mở khẽ ngậm, chia ra phun trên mặt nhũ nhụy của Độc Cô Sương, tạo nên chút ửng đỏ.

Độc Cô Sương cảm nhận được một cỗ sốt nóng và bất an, mơ hồ, còn mang theo mong đợi.

Hai tròng mắt Thượng Quan Dạ tĩnh mịch như biển, lúc này bao hàm thâm tình, cuộn cuộn mãnh liệt gợn sóng. Môi thật mỏng, nhẹ nhàng rơi vào trên môi đỏ của Độc Cô Sương, hai đôi môi đụng nhau, điện quang nổi lên bốn phía, thân thể hai người đều có chút run lên.

Càng không thể thu thập kích tình, nhanh chóng bị đốt cháy.

Thượng Quan Dạ trở nên nóng hơn, hấn dùng lực mút cánh môi hồng hào kia, trong nháy mắt Độc Cô Sương khẽ thở, lưỡi của hấn duỗi vào, mang theo vô tận ôn nhu và vũ điệu kích động quán quanh cái lưỡi Độc Cô Sương.

Hai tròng mắt hấn trở nên tối, giống như đầm tối hút người, làm cho người ta như si như say.

Hơi thở của hắn, mang theo sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, giống như rừng cây cuối mùa thu, tản ra vị xanh cầu người. Nhiệt độ trên người hắn, nóng rực giống như ánh mặt trời, làm cho người ta không nhìn được muốn đến gần, gần thêm nữa. Mũi của hắn, mang theo mê hoặc như ma quỷ, khiến cho nàng chống đỡ không được.

Độc Cô Sương chưa biết mùi đời, chỉ cảm thấy chính mình phiêu phiêu nổi nổi, giống như là rơi vào vô tận trong chỗ sâu của biển cả, đầu óc choáng váng.

Chỉ có hai tay ôm chặt nam tử trước mắt, nàng mới có thể cảm thấy cảm giác mình chân thật.

Thượng Quan Dạ hôn càng thêm sâu, hận không thể hòa tan người trong ngực vào trong xương máu mình, hòa thành một thể với mình, không bao giờ tách ra.

Mùi thơm cơ thể của nữ nhân, nhàn nhạt mà xa xa, giống như ngọn gió nhẹ nhàng, chậm chạp thổi qua trời xanh, mang theo mùi thơm thoang thoảng và khô mát đặc biệt tự nhiên, làm hắn mê say, làm hắn điên cuồng.

Ngón tay mang theo lửa nóng bắt đầu chạy trên thân thể uyển chuyển của thiếu nữ.

Độc Cô Sương bị trêu chọc bắt lửa, nàng chau chặt chân mày, tay nhỏ bé cũng không an phận phủ ở trên thân thể hoàn mỹ của Thượng Quan Dạ.

Vô số tiểu thuyết XXOO đã xem, miêu tả vô số hình ảnh này, nhưng mình lại là lần đầu tiên tự thể nghiệm cảm giác này, đó là một loại cảm thụ hoàn mỹ không cách nào dùng lời nói để hình dung, cho đến giờ phút này, nàng mới hiểu tại sao tranh vẽ của nàng không thể đột phá, bởi vì, nàng thiếu loại cảm giác này.

Cho nên vẽ hắn đẹp thì đẹp thật, nhưng ít đi một loại cảm giác làm người ta điên cuồng. Chỉ vì nàng chưa biết mùi đời, chưa từng oanh oanh liệt liệt yêu ai, không cách nào dùng bút miêu tả ra cảm giác thần bí rồi lại say lòng người đó, hôm nay nàng đã hiểu ra, nàng cần vẽ loại cảm giác này.

“Sương nhi... Nàng... Um...” Thượng Quan Dạ không ngờ tới Độc Cô Sương lại còn gấp hơn mình, tay của nàng lại không an phận bắt đầu kéo quần của hắn, có một bộ phận nổi lên, bị nàng dùng sức nắm chặt, Thượng Quan Dạ nhảy cảm rên lên.

Nhìn Thượng Quan Dạ đỏ đầy mồ hôi, vừa thống khổ, vừa vui thích kêu lên, Độc Cô Sương nhú nhú mày.

Hơi thở đang cầm của Thượng Quan Dạ ra, bất an nhỏ giọng nói: “Ta, ta làm đau chàng sao?”

Mặc dù nàng rất quen thuộc đối với loại chuyện như vậy, nhưng biết và thực chiến là hai chuyện khác nhau, nàng xem những sách kia đều nói cảm sẽ rất thoải mái, nhưng khi nhìn dáng vẻ Thượng Quan Dạ, lại không cảm thấy hắn sướng khoái chỗ nào, giống như rất thống khổ...

Thượng Quan Dạ thấy Độc Cô Sương buông lỏng tay ra, không khỏi vội vàng kéo tay của nàng, đặt trên cái kia. “Sương nhi, không đau, rất tốt, rất tốt...”

Thanh âm Thượng Quan Dạ càng thêm đè nén, mơ hồ làm như đang chịu đựng cái gì.

Độc Cô Sương càng chau mày chặt hơn. Mặt không hiểu nhìn chằm chằm Thượng Quan Dạ. “Thượng Quan Dạ, nhìn dáng vẻ của chàng hình như không tốt, như vậy, ta xem hay là thôi đi.”

Trên sách đều nói làm chuyện này là tốt đẹp nhất, nàng không muốn để cho Thượng Quan Dạ lưu lại trong trí nhớ là không tốt đẹp, Độc Cô Sương nàng làm, liên làm tốt nhất, nhất định phải khiến cho nam nhân này thần phục dưới uy phong của mình.

“Không được.” Thượng Quan Dạ vừa nghe Độc Cô Sương quyết định, không khỏi vội vàng ra tiếng.

Phát hiện tiếng nói của mình quá đáng cường ngạnh, Thượng Quan Dạ không khỏi chậm thanh âm lại nói: “Sương nhi, ta thật sự vô cùng tốt, tốt đến đáng chết, quả thực là chết tử tế rồi, Sương nhi, tiếp đi.”

Tiếng nói vừa dứt, Thượng Quan Dạ chủ động cởi áo đỏ xinh đẹp, thân hình hoàn mỹ hiện ra ngoài, Độc Cô Sương nhìn nuốt nuốt nước miếng.

Trước kia nàng vẽ Thượng Quan Dạ lâu như vậy, vẫn cảm thấy chỉ có chết lặng, nhưng bây giờ tại sao vừa thấy thân thể Thượng Quan Dạ, toàn thân đều nóng lên.

“Thượng, Thượng Quan Dạ, chàng thật muốn làm?” Được rồi, đã nghe được, nàng đây là làm bộ muốn hỏi, thật ra thì nàng bây giờ, đáng chết muốn làm rồi, nàng muốn thử một chút, cái loại cảm giác như tiên như chết đó là dạng gì.

190. Chương 190: Ngoại Truyện 6: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (4)

“Sương nhi, nàng không muốn sao?” Thượng Quan Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng của Độc Cô Sương, thanh âm mang theo chút mát mát.

Độc Cô Sương vừa nghe đến cổ mát mát này, tâm dĩ nhiên có chút nhàn nhạt đau. Nàng vội vàng kéo Thượng Quan Dạ qua, dùng miệng trực tiếp ngăn lại môi mỏng của Thượng Quan Dạ.

Thượng Quan Dạ mở to ánh mắt, đối với chủ động của Độc Cô Sương, hẳn chuẩn bị không kịp, kinh ngạc nhìn nhìn người trúc trắc hôn kia.

Độc Cô Sương hôn một hồi lâu, thấy Thượng Quan Dạ ngơ ngác không có phản ứng, trong lúc nhất thời không khỏi nổi giận. , chẳng lẽ là kỹ thuật của nàng không tốt? Cho nên Thượng Quan Dạ không có cảm giác?

Thật đả kích. Nàng không làm nữa.

Cúi đầu, mặt bị thương lui về phía sau mấy bước, bất mãn nhìn chằm chằm Thượng Quan Dạ. Đầu heo chết tiết này, người ta đều nói là nụ hôn đầu có được hay không, hẳn không thích còn chưa tính, phải bày ra vẻ mặt dễ ghét như vậy sao, nàng hôn, thật sự bết bết như thế sao?

Không được, nàng nhất định không thể cứ như vậy rút lui, hanh hanh, dám xem thường công phu hôn của nàng, xem nàng không hôn ngắt hẳn đi thì thôi.

Cánh môi mềm mại sau khi rời đi, Thượng Quan Dạ mới từ kinh chấn phục hồi tinh thần lại.

Hắn nhìn Độc Cô Sương sắc mặt biến hóa không ngừng, không khỏi vui vẻ nói: “Sương nhi, nàng...”

Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong, lần nữa bị Độc Cô Sương nghênh tới hôn nuốt đi xuống.

Độc Cô Sương phát huy hình ảnh kích tình trong đầu mình đã từng xem qua, cực kỳ dùng sức hút hôn môi Thượng Quan Dạ, nàng khê cắn môi mỏng của hắn. Ở trong lúc Thượng Quan Dạ kịch liệt thở dốc, cái lưỡi trơn của nàng đi vào, phần lưỡi nhiệt tình cuốn lấy hắn, cùng hắn nhiệt liệt hút quần quít.

Thượng Quan Dạ hai tròng mắt cuồng nhiệt tối sầm, nhắm mắt lại, đối bị động làm chủ động, trong cuồng dã mang theo nhu tình thật sâu hôn trả Độc Cô Sương.

Lưỡi hai người quấn quýt ở cùng nhau, chất lỏng trong suốt trong lúc đây đưa lẫn nhau chảy xuống khoe miệng, hình ảnh tà mị kia, làm cho người ta phun máu.

Mới đầu Độc Cô Sương còn có thể có ý thức, vậy mà theo hôn kia càng lúc kịch liệt, nàng cảm giác mình giống như là ở trên mây trắng, đầu óc trống rỗng.

Thân thể đều biến mềm nhũn dựa vào trong ngực Thượng Quan Dạ, lúc này Thượng Quan Dạ trần như nhộng, Độc Cô Sương cách quần áo mình, cảm thấy tầng da thịt kia nóng rực đến cỡ nào.

Mà dưới bụng nàng, cảm thấy có gì đó chĩa vào, không cần suy nghĩ nàng liền biết là đồ gì, hơn nữa đối với đồ đó, nàng thật cảm thấy quen thuộc.

Mỗi một lần vẽ cái đồ đó thì nàng thật ra cũng không nhận được so sánh, không thể không nói, Thượng Quan Dạ này cái đó thật đúng là lớn đến lợi hại.

Hiện tại, trong đầu Độc Cô Sương bắt đầu trôi lên dáng vẻ của đồ đó, mặt, không khỏi đỏ hồng.

Thượng Quan Dạ cảm giác được Độc Cô Sương có chút phân thần, không khỏi xấu xa khê cắn cánh môi nàng một cái.

“Uhm...” Đau nhẹ, làm Độc Cô Sương mở to hai mắt giận trừng Thượng Quan Dạ một cái.

Một phần then thùng kia, cơ hồ là Độc Cô Sương thường ngày không có, lúc này triển hiện, Thượng Quan Dạ thấy thế không sai biệt lắm đều ngây dại.

Hai tay trở nên vàng lên, phủ ở trên thân thể của Độc Cô Sương, trâu đùa du tẩu.

“Ừ...” Độc Cô Sương phát ra thanh âm ồm ồm, trên thân thể trống không làm nàng cảm thấy xa lạ rồi lại phát lên mong đợi.

“Sương nhi...” Thượng Quan Dạ khẽ gọi nàng # đã che giấu #

Quần áo bất giác bị kéo rơi, lẫn nhau đều trần truồng. # đã che giấu #

Độc Cô Sương có chút ngượng ngùng cúi đầu. , có phải nhiệt tình quá hay không, có thể đem Thượng Quan Dạ người này hù dọa chạy hay không?

Thượng Quan Dạ kéo qua mặt của nàng, tà mị liếm nàng một cái.”Sương nhi, đáng vẻ nàng xấu hổ, thật đẹp.”

Khen nàng sao? Bày tỏ kia, hẳn không có bị hù đến?

Cáp cáp cáp cáp, như thế rất tốt, nam nhân của Độc Cô Sương nàng sao có thể dễ dàng bị hù dọa đây, cáp cáp cáp, nếu như vậy liền bị hù đến, nàng nếu mạnh hơn không phải là bắt hù dọa đến hôn mê sao.

“Sương nhi, nàng đang cười cái gì?” Cười đến có chút quá gian đi? Không phải là đang suy nghĩ làm sao chinh hù chứ?

Chẳng lẽ, Sương nhi bây giờ đổi ý không muốn làm sao?

Không được, đã đến lúc này, nếu như không cho làm, vậy hẳn sẽ nổ tung mất.

Thượng Quan Dạ không nói lời gì một phen ôm sát Độc Cô Sương, để cho nàng không có một tia khe hở dán chặt mình, thân thể, từ từ liếm bộ phận nhạy cảm của nàng.

Cảm giác được nàng càng ướt hơn, hai tròng mắt Thượng Quan Dạ có cổ ánh sáng u ám, không được rồi, hẳn đã kiên trì đến cực hạn, tiểu yêu nữ này từ nhỏ chính là hành hạ hắn.

“Không có cười gì hết, Thượng Quan Dạ, chúng ta bắt đầu đi.” Độc Cô Sương hai tròng mắt có chút mê ly, bất quá nhiều hơn là hưng phấn, tò mò.

Ha ha ha, rốt cuộc đến thời điểm nhiều thoải mái đây, nàng rốt cuộc có thể cảm nhận được loại vui thích thực cốt này.

Trước kia vẽ những hình ảnh XXOO kia, nàng luôn là tận tình tưởng tượng, chính là cực kỳ thoải mái, bạo thoải mái, nhưng rốt cuộc thoải mái ở đâu, như thế nào thoải mái, nàng căn bản là nói không ra, ha ha, giờ thì tốt lắm, chỉ cần mình thử qua, nàng vẽ nhất định tốt hơn nhiều so với những tiền bối trước đây, sau này cũng sẽ không có ai vượt qua được nàng.

Thượng Quan Dạ chờ chính là một câu như vậy.

Giờ phút này không do dự nữa, đem Độc Cô Sương nằm ngang trên giường, kéo chân của nàng ra, chậm chạp mà có lực chen lấn đi vào.

“A...” Thật là đau.

Trời ơi, đau như vậy, ai nói sướng khoái, thoải mái. Mẹ người đại di mục, đau chết nàng.

Thượng Quan Dạ cũng cảm thấy thật là đau, hẳn, hẳn, cũng là lần đầu tiên.

Cái loại cảm giác bị bao chặt chẽ, hẳn sắp bộc phát. Không được, thật là thống khổ.

Chảy mồ hôi, thở hổn hển, Thượng Quan Dạ thống khổ hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn điên cuồng la của Độc Cô Sương, nhẹ giọng trấn an nói: “Sương nhi, nàng nhẫn một chút, rất nhanh sẽ không đau đớn.”

Nói xong, hắn bắt đầu động có tiết tấu lên.

“Mẹ nó, nhẩn cái rắm, người nhanh rút ra cho tiểu gia, nếu không đừng trách tiểu gia đối với người không khách sáo, a a a a, đừng động, động đến đau chết ta, người muốn chết sao, người cử động nữa, người cử động nữa... Ta... Ta...”

Độc Cô Sương liều mạng tránh động thân thể, muốn tránh thoát cái ôm của Thượng Quan Dạ.

Chân tâm đau xót, đầu óc của nàng cũng không suy nghĩ được gì, cần bản quên lúc này tránh động như vậy, tương đương với biến thành trêu đùa nam nhân điên cuồng.

Này không ——

Thượng Quan Dạ hoàn toàn điên cuồng, tốc độ tiến công một cái so một cái cuồng dã, tiến công mạnh mà có lực kia, cơ hồ làm Độc Cô Sương chỉ có thở gấp, lời mắng người cũng không nói ra miệng nữa.

Đau đớn, dần dần biến mất.

Một loại khoái cảm xa lạ vây quanh nàng, nàng mở ra đôi mắt mê ly, nhìn về Thượng Quan Dạ, mảnh mai thở dốc vùi vào trên ngực mạnh mà có lực của nam tử, phát ra một cỗ mùi thơm khác biệt.

“Sương nhi, còn đau không?” Động tác của Thượng Quan Dạ có điều chậm chạp, nhìn ra được, hẳn đang thống khổ nhẫn nại dục hỏa.

Độc Cô Sương lắc đầu. Không đau, nhưng cảm giác kia thật là lạ, nói không ra cảm giác gì.

Thượng Quan Dạ vừa nghe nàng nói không đau, thấp suyền một tiếng không hề nhẫn nại nữa mà là đem toàn bộ vật kia đều xâm nhập trong cơ thể Độc Cô Sương.

“A... Đau...” Mẹ nó, trời đánh, lại vẫn đau như vậy, thoải mái cái rắm, ai nói thoải mái đều đi tìm chết cho tiểu gia.

191. Chương 191: Ngoại Truyện 7: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (5)

Ba ngày sau, Lâm Phong Tiểu Trúc.

Nơi này, là Nam Linh quán nổi tiếng nhất Tuyết thành. Nơi đây bố cục thanh nhã, theo phong thủy mà xây, phía sau là ngọn núi có trúc xanh vòng quanh, nước hồ trong suốt, cát đá và cá tôm ở đáy nước cũng có thể thấy được rõ ràng.

Một chiếc cầu tre bắc ngang qua trên mặt hồ, dẫn đến cửa chính của Lâm Phong Tiểu Trúc bên kia bờ.

Độc Cô Sương mặc áo trắng, tóc buộc đơn giản không trang điểm, bóng dáng linh động cùng nhau đi tới, rồi rít hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Oa, các huynh nhìn xem, nàng kia thật là đẹp.”

“Trời ạ, cô nương đẹp như thế, lại đến Lâm Phong Tiểu Trúc, nàng thiếu nam nhân sao?”

“Làm sao có thể, nhìn nàng cũng không giống như những nữ nhân đến đây tìm nam nhân, các huynh nhìn bộ dáng không nhiễm bụi trần của nàng xem, thật là người ta không dám tiết độ.”

Độc Cô Sương không để ý đến những người đi đường nghị luận không dứt này, hôm nay nàng tới, là muốn tìm mỹ nam, nàng muốn vẽ hết mỹ nam trong thiên hạ.

Cất bước đi lên cầu tre, bóng dáng xuất trần linh động của Độc Cô Sương mới vừa đứng ở cửa Lâm Phong Tiểu Trúc, trông mắt mấy nam nhân đứng ở cửa Nam Linh quán chợt lóe, giống như là ong bướm bay qua.

“Tiểu thư, nàng là lần đầu tiên tới chỗ chúng ta, không bằng để tiểu sinh dẫn đường cho nàng?”

“Tiểu thư, dáng dấp nàng thật là đẹp, ta tên Tiểu Mãnh. Tiểu thư, ta nhất định sẽ làm nàng hài lòng.”

“Tiểu thư, nàng cao quý như thế, há có thể để hai học trò nghèo trước mặt phá hư xinh đẹp của nàng. Tiểu thư hoàn mỹ này, xin cho ta dẫn đường cho tiểu thư.”

“...”

Đối với những đôi mắt tỏa ra ánh sói, xem nàng như chuột bạch nhỏ, Độc Cô Sương ngó cũng không thèm ngó một cái, tùy tiện chỉ một nam nhân có vẻ an phận, nói: “Dẫn ta đi gặp Tuyết công tử, vàng này sẽ là của người.”

Nam nhân kia vừa thấy vàng trong tay Độc Cô Sương, đôi mắt sáng lên. “Tiểu.. tiểu thư yên tâm... ta... ta... ta nhất định... sẽ...sẽ đưa tiểu thư ...đi ...đi gặp Tuyết công tử.”

Nguyên lai là người cà lăm, khó trách mới vừa rồi không lên tiếng. Độc Cô Sương ném vàng tới, cất bước theo nam nhân cà lăm kia đi vào Lâm Phong Tiểu Trúc.

Độc Cô Sương đi không bao lâu, bóng dáng Thượng Quan Dạ cũng xuất hiện ở trước Lâm Phong Tiểu Trúc.

Một bộ áo đỏ, tóc đen rũ xuống, mặt vô song hoàn mỹ và yêu nghiệt, khiến tất cả nam nhân trong Lâm Phong Tiểu Trúc đều trợn to hai mắt.

Nam nhân này là ai, sao dáng dấp đẹp như vậy, so với Tuyết công tử của bọn họ, chẳng những không kém, ngược lại còn cao hơn mấy phần, nếu như nam nhân này tới Lâm Phong Tiểu Trúc của bọn họ, vậy bọn họ còn làm cái rắm à, trực tiếp về nhà ăn mình thôi.

Bản năng, đối với nam nhân hoàn mỹ trước mắt này, thái độ của tất cả nam nhân cũng vô cùng ác liệt.

“Này, nơi này là Lâm Phong Tiểu Trúc, nam nhân không thể đi vào.”

“Này, sao người còn không đi, chẳng lẽ người muốn vào Lâm Phong Tiểu Trúc của chúng ta tiếp khách hay sao?”

“Trời ạ, không phải là thật chứ, hắn lại đi thẳng vào trong, trời đánh, nếu như hắn vào Lâm Phong Tiểu Trúc, chúng ta trực tiếp đói chết rồi.”

Thượng Quan Dạ lạnh lùng nhìn lướt qua những thứ nam nhân miệng lưỡi này, chân mày nhíu chặt.

Sương nhi đáng chết, lại đi tìm nam nhân thật, không được, coi như là vẽ tranh cũng không được, Sương nhi của hắn muốn vẽ cũng chỉ có thể vẽ hắn, tuyệt đối không cho phép nàng xem nam nhân khác.

Thượng Quan Dạ cắn răng cất bước đi vào.

“Ai ai ai, người không thể đi vào...”

Độc Cô Sương được nam nhân cà lăm dẫn đường, đi vào Thính Tuyết lâu.

Lúc này, trận trện tiếng đàn trong trẻo lạnh lùng vang lên, gió nhẹ phất phơ, sau giữa trưa có vẻ cực kỳ an tĩnh.

Độc Cô Sương mặc dù không tinh thông lắm đối với âm luật, nhưng có thể nghe ra người đánh đàn này hắn có thành tựu cực cao ở phương diện âm luật.

Nội tâm phiền não nghe tiếng đàn liền có thể được an bình.

Nam nhân cà lăm mang theo Độc Cô Sương vào phòng rồi liền rời đi.

Độc Cô Sương quan sát gian phòng này, đầy mắt có tán thưởng. Gian phòng bố trí thật tốt, thanh nhã đến khiến người quên phiền tục, nàng thích.

Đang ở thời điểm nàng quan sát, một thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái vang lên sau màn vải. “Tại hạ Tuyết công tử, không biết cô nương xưng hô như thế nào?”

A, thì ra là trong phòng có người.

Ánh mắt Độc Cô Sương nhìn sang màn vải, mơ hồ nhìn đến một bóng dáng mờ mờ in trên màn vải, không thấy rõ dáng vẻ người kia, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một phần lạnh lẽo.

Độc Cô Sương cười trả lời. “Tại hạ Vô Song.”

Trong màn vải, Tuyết công tử kinh nghi một tiếng, thanh âm khó nén tán thưởng. “Cô nương chính là Vô Song danh chấn thiên hạ?”

Đương kim Vê Tiên thứ nhất, Vô Song.

Đương kim Ngân thần thứ nhất, Vô Song.

Đương kim phòng thuật thứ nhất, Vô Song.

Vô Song, thấy bức họa, nhưng không thấy người này, độ thần bí có thể nói là đứng đầu thiên hạ.

Vô số người cất chứa tác phẩm của Vô Song, đều có dự vọng muốn làm quen, có người thì muốn trao đổi kỹ thuật vẽ, học tập một chút, để cho tài vẽ của mình thêm tốt. Mà có người lại muốn nghiên cứu thuật vẽ, muốn hỏi Vô Song những động tác có độ khó cao.

Nhưng, bất kể là từ loại nguyên nhân nào, cũng không có ai thấy hình dáng Vô Song.

Mọi người vẫn cho rằng Vô Song là một nam nhân, không nghĩ tới Vô Song có danh xưng là Dâm Thần, thuật phòng the rất cao lại là một thiếu nữ, thiếu nữ đẹp đến làm cho người ta không dám tiết lộ.

May là Tuyết công tử luôn luôn trong treo lạnh lùng, lúc này xuyên thấu qua màn vải nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Độc Cô Sương, chấn kinh đến thật lâu không cách nào nói gì.

Vô Song, lại là nữ, nếu mỹ nữ như thế bị người đời biết nàng chính là Vô Song, trình độ điên cuồng có thể nghĩ đến.

Độc Cô Sương vẫn ẩn cư ở Tuyết Sơn, cũng không biết danh tiếng của mình vang như vậy, nghe thanh âm cao trào khiêu sự của Tuyết công tử thì nàng không khỏi cau mày.

“Ta chính là Vô Song, còn danh chấn thiên hạ thì không dám nhận.” Nàng cũng không tự cho là đúng, tài vẽ của nàng vẫn không có đột phá, mỹ cao này nàng cũng không dám đội.

“Vô Song cô nương quá khách sáo rồi, hôm nay Vô Song cô nương tới Thính Tuyết lâu của ta, là vinh hạnh của ta, như thế, xin cho tại hạ đàn một bản vì Vô Song cô nương.”

“Được.” Dù sao thời gian còn sớm, nghe một bài hát cũng tốt.

Tiếng đàn vang lên bên trong màn vải lần nữa, lần này tiếng đàn thiếu một phần trong treo lạnh lùng so với vừa rồi, nhiều hơn một cổ tức giận, giống như người đánh đàn vừa rồi vô tâm, mà giờ khắc này tim của hắn giống như sống lại, tầng tầng âm phù toát ra ở dưới đầu ngón tay, một khúc Học Lưu Thương vừa du dương, lại cô lãnh.

Tiếng đàn vang ra, người đánh đàn xuyên qua tiếng đàn phát tiết ra hết nội tâm của mình, người có thành tựu âm luật ới có thể nghe ra ý vị trong khúc này.

Mặc dù Độc Cô Sương không tinh thông âm luật, nhưng vẫn nghe được Tuyết công tử lộ ra cô đơn, cho nàng cảm giác giống như là sen xanh nở rộ trong tuyết lạnh. Đối với Tuyết công tử này, quyết tâm vẽ của Độc Cô Sương càng đậm.

Đang lúc tiếng đàn lên cao thì một đạo thanh âm tức giận cắt đứt tất cả.

“Sương nhi, nàng lại thật tới đây xem tên Tuyết công tử bỏ đi này, nàng thật sự là làm tổn thương lòng của vi phu rồi.” Một bóng đỏ từ cửa sổ chui vào, áo đỏ nhẹ nhàng, tóc đen nâng lên độ cong đẹp mắt giữa không trung, theo bóng đỏ, quần áo và sợi tóc mềm mại đều dán ở trên người của hắn.

“Thượng, Thượng Quan Dạ, sao chàng lại tới đây?” Độc Cô Sương bị bắt được tại trận, thậm chí cảm thấy có tội như bị bắt thông dâm, khuôn mặt nhỏ nhắn, không khỏi rũ xuống.

192. Chương 192: Ngoại Truyện 8: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (6)

Tuyết công tử phía sau rèm kia, nhìn chằm chằm Thượng Quan Dạ mặc một bộ quần áo đỏ, kính chấn lên.

Hai tròng mắt sương mù khó được nhu tình. Đây là lần đầu tiên hắn có phản ứng động tâm. Nội tâm có một loại cảm giác tìm hắn trong mộng trăm nghìn lần, cảm giác người nọ tại ánh đèn suy yếu.

Bất kể hắn là ai, hắn Bạch Tuyết cũng đã định.

Thượng Quan Dạ một phen kéo qua Độc Cô Sương cúi thấp đầu, đầy bụng tức giận liếc thấy vẻ mặt nữ nhân nhi này, tức giận đã sớm tan thành mây khói.

Trong tâm thở dài, Thượng Quan Dạ kéo qua Độc Cô Sương đang muốn rời đi, cũng đúng lúc này, từ bên trong màn hình Tuyết công tử bước ra ngoài, áo trắng nhẹ nhàng, đưa tay ngăn trước mặt Thượng Quan Dạ cùng Độc Cô Sương, ánh mắt si mê, nhìn đến Thượng Quan Dạ lửa giận lần nữa chạy đi lên.

Hừ, đáng chết Tiểu Sương nhi, nàng thật đi câu dẫn nam nhân, càng đáng chết hơn, nam nhân này còn đẹp như vậy.

Tiểu yêu nữ này, thậm chí ngay cả nam nhân trong trời lạnh lòng cao ngạo như vậy cũng mê đảo, hẳn thề sau khi trở về nhất định đem tất cả nam nhân Tuyết thành đều đuổi đi, nếu không mình không phải là hộc máu mà chết sao.

“Sương nhi, nàng xem nàng gây chuyện thật tốt đó.” Trần đầy địch ý liếc Tuyết công tử một cái, trong tay Thượng Quan Dạ nhẹ nhéo Độc Cô Sương một cái.

“A...” Độc Cô Sương bị nhéo đến tê tê, có chút hơi đau, không khỏi ngẩng đầu lạnh lùng trừng Thượng Quan Dạ. “Thượng Quan Dạ chàng cũng quá bá đạo, tiểu gia đây là ra ngoài tìm linh cảm, chàng lại cứ ngăn cản?” Nếu là như vậy, hôm đó thật không có cách nào qua.

Ba ngày trước, nàng cùng Thượng Quan Dạ XXOO, vốn cho là sẽ rất thoải mái, sau này vẽ tranh cũng sẽ cực kỳ có cảm giác, không nghĩ tới một chút cũng không có thoải mái, còn đau đến nàng để lại bóng ma, cho tới ba ngày sau phát hiện kỹ thuật vẽ của nàng không tiến mà còn lùi, vì muốn tìm được điểm đột phá, nàng mới len lén thừa dịp Thượng Quan Dạ không chú ý chạy ra ngoài, chỉ vì tìm linh cảm mà thôi.

Người này rõ ràng là đang nói ngược lòng mình mà. Nàng còn chưa có gả, cứ như vậy giống như tù phạm giám thị nàng, cuộc sống sau này không thể trải qua tốt đẹp rồi, cùng hắn XXOO đau đến muốn chết, mà mỹ nam lại không được xem, kỹ thuật họa của nàng không phải là vĩnh viễn đều không thể đột phá?

Không, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Thượng Quan Dạ thấy Độc Cô Sương một bộ oán giận không cam lòng, trong lòng đau xót, tay cầm tay Độc Cô Sương hơi buông ra.

Buổi tối ba ngày trước đó, có lẽ là mình hiểu lầm, Sương nhi chỉ là vì đột phá họa công của nàng mà cùng mình thân mật hoan ái, mình còn ngây ngốc cho là Sương nhi đã yêu mình.

Ba ngày qua, bất kể hắn cố gắng thế nào, Sương nhi chính là không muốn để cho hắn gặp mặt một lần, như thế chẳng phải đã nói lên Sương nhi căn bản không thương hắn sao? Hắn vẫn còn ở xa xa cầu cái gì, hy vọng cái gì?

“Sương nhi, ta không ngăn cản nàng nữa.” Hắn chờ đợi nàng nhiều năm như vậy, lúc này trong lòng đau nhói không phải là người bình thường có thể tưởng tượng, bỏ ra thật nhiều, lại không chiếm được hồi báo, cuối cùng chỉ có một mối.

Gương mặt tuần tú yêu nghiệt vô song của Thượng Quan Dạ lập tức ảm đạm, trông mắt trong sáng đầy đau khổ, khóe môi càng thêm nâng lên mặt nụ cười giễu cợt.

Thượng Quan Dạ như vậy Độc Cô Sương chưa từng thấy qua, trước kia bất kể nàng nói cái gì, làm cái gì, Thượng Quan Dạ đều luôn là tràn đầy khí lực theo sát nàng, phần lớn thời gian, hắn cũng sẽ để cho nàng tự do, cứng chịu nàng, mặc cho nàng khi dễ.

Nhưng bây giờ, Thượng Quan Dạ chán nản tựa như là mất đi linh hồn, đôi mắt không có chút thần thái nào lảng lảng chú ý mình, ở đó trong đôi mắt, nàng nhìn thấy nồng đậm đau đớn.

Tâm, không khỏi căng thẳng.

Nàng vươn tay, cầm tay Thượng Quan Dạ thật chặt, giọng nói chậm lại hỏi: “Thượng Quan Dạ, chàng làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Tuyết công tử vẫn bị xem như không khí nhìn hai người này, hai trông mắt hơi thoáng qua hiểu rõ, sau đó một mặt phức tạp hơi chua.

Thượng Quan Dạ vẻ mặt thống khổ nhéo đau đớn tim của hắn, mình luôn luôn lãnh đạm lần đầu tiên bị vẻ mặt nam tử này dẫn dắt tâm hồn, hắn nhìn ra được nam nhân này rất yêu nữ tử trước mắt. Vẻ mặt tình cảm thất bại này, vẻ mặt tinh thần chán nản này, hắn rõ ràng nhất.

Thượng Quan Dạ nghe được thanh âm đau lòng của Độc Cô Sương, con người sáng lên, nhưng lập tức lại ảm đạm đi xuống.

Là hắn suy nghĩ nhiều quá, Sương nhi cho tới bây giờ cũng không có yêu mình, như thế nào sẽ đau lòng vì mình đây? Hết thấy đều là mình áp đặt ở trên người Sương nhi, hết thấy đều là mình một mình tình nguyện, từ đầu tới đuôi hắn cũng không hỏi qua ý nguyện của Sương nhi, bắt đầu từ lúc nàng bốn tuổi, hắn liền đem danh nghĩa phu quân đặt trên đầu Sương nhi, hoặc giả, mình thật làm sai sao.

Thượng Quan Dạ lần nữa ngẩng đầu lên thì ánh mắt đã khôi phục bình tĩnh, thanh âm nhàn nhạt, giống như người xa lạ.”Ta không sao, Sương nhi, ta về trước.”

“Chàng...” Độc Cô Sương còn muốn nói điều gì, Thượng Quan Dạ cũng đã vung qua tay của nàng, xoay người rời đi.

Tuyệt công tử vẫn trầm mặc lúc này vội vàng đuổi theo, một tay ngăn trở Thượng Quan Dạ.

Thượng Quan Dạ nhíu mày, ánh mắt lạnh như băng rơi vào trên người Tuyệt công tử. “Người có ý gì?” Chẳng lẽ ngại hắn mất mặt còn chưa đủ sao, bây giờ còn muốn tới làm nhục hắn?

Thanh âm lạnh như băng, tuyên bố tâm tình lúc này của hắn kém đến cực hạn, lúc này người nào chọc đến hắn, đơn giản là muốn chết.

Tuyệt công tử liếc thấy Thượng Quan Dạ đối với hắn lạnh băng như vậy, thanh âm không khỏi trở nên yếu đi mấy phần nói: “Người, người, người tên là Thượng Quan Dạ phải không, ta tên là Bạch Tuyết.”

, đây là tình huống gì?

Độc Cô Sương tròn mắt một bên ngơ ngác đứng yên, lúc này nàng mới phát hiện Tuyệt công tử đã ra khỏi màn hình, hơn nữa dáng dấp trong trẻo lạnh lùng xuất trần như vậy, bất quá, nơi này bây giờ là chuyện gì xảy ra?

Vẻ mặt giống như vợ nhỏ kia, thấy thế nào cũng thật kỳ quái.

Đột nhiên, đầu Độc Cô Sương linh quang đột nhiên chợt lóe, hai tròng mắt linh động trợn lên, không thể tin nhìn chăm chăm Tuyệt công tử.

Mẹ nó, người này không phải là đoạn tụ chứ? Cui trọng Thượng Quan Dạ nhà nàng sao?

Quả nhiên ——

Chỉ thấy Tuyệt công tử nói xong, hai tròng mắt thấp liễm, ngón tay đẹp mắt xoắn vào nhau, bộ dáng nhỏ nhắn kia, rõ ràng là thẹn thùng giống như thiếu nữ hoài xuân.

Thượng Quan Dạ nhìn chăm chăm Tuyệt công tử, tại trong mắt hắn trừ Độc Cô Sương, những đám người khác đều là không khí. Vẻ mặt lãnh ngạo không kiên nhẫn phát tay.”Cút, đừng để ta thấy được ngươi.”

Nếu không hắn không dám bảo đảm, mình sẽ không gặp một lần, đánh hắn một lần.

Tuyệt công tử mặc dù lãnh mạc không hỏi thế sự, nhưng nói thế nào cũng là người ở nơi bướm hoa lẩn lộn, lúc này nghĩ lại, liền hiểu vì sao Thượng Quan Dạ sẽ căm thù hắn như vậy.

Nhất định Thượng Quan Dạ cho là hắn cùng Vô Song cô nương có điều gian tình, cho nên mới căm thù mình như vậy.

Vì giành được hảo cảm của mỹ nam, hắn quyết định cùng Vô Song cô nương vạch rõ giới tuyến.

“Dạ, ta với Vô Song không quen, người không nên hiểu lầm.” Tuyệt công tử vội vàng giải thích, hận không thể dài tám phần mười há mồm, đem hắn cùng Độc Cô Sương một màn vừa rồi nói hết ra, hắn thật sự là trong sạch.

Lời vừa nói ra, Thượng Quan Dạ cau mày, Độc Cô Sương giờ chân.

“Con mẹ nó, Tuyết công tử cái tên biến thái này trở mặt cũng quá nhanh chứ? Người có phải muốn ở trước mặt Tiểu Dạ Dạ nhà ta hảo hảo biểu hiện hay không? Nói cho người biết, không có cửa đâu, hần là nam nhân của ta, người nghĩ cũng đừng nghĩ, coi như là YY cũng không được, có nghe hay không, buổi tối không cho ảo tưởng Tiểu Dạ Dạ của nhà chúng ta.”

Độc Cô Sương trực tiếp nhảy đến trước mặt Thượng Quan Dạ cùng Tuyết công tử, ngăn trở hai người, chỉ sợ Tuyết công tử này đối Thượng Quan Dạ cuồng phóng điện.

193. Chương 193: Ngoại Truyện 9: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (7)

Lời nói của Độc Cô Sương giống như là đạn khói, trong nháy mắt khiến hai người kia bị chấn động.

Thượng Quan Dạ không vui nhú mày, từ trong lời nói của Độc Cô Sương, hần nghe ra Tuyết công tử này thích hần. Thân là nam nhân, hần bình sinh hận nhất loại tình cảm này, Tuyết công tử đáng chết này lại dám ngay trước mặt Sương nhi đối với hần như vậy, xem hần không hung hăng dọn dẹp hần ta thế nào.

Hả, không đúng, sao phản ứng của Sương nhi kịch liệt thế này, giống như đang ghen.

Chẳng lẽ phát hiện ra Tuyết công tử này, kích phát tình yêu của Sương nhi đối với hần, nếu thật là như vậy, vậy hần sẽ xử lý Tuyết công tử này thật tốt mới được, nói không chừng thông qua Tuyết công tử này, hần có thể thấy rõ nội tâm chân thật của Sương nhi, mà Sương nhi cũng có thể nhìn rõ ràng nội tâm chân chính của mình.

Tuyết công tử này, hình như cũng không phải rất khiến người ta chán ghét.

Tuyết công tử nhú chặt chân mày, quay đầu lại không vui nhìn chằm chằm Độc Cô Sương. “Vô Song cô nương, tại hạ luôn luôn kính nể người, xin đừng nói ra lời làm tại hạ xem thường người như thế.”

Hừ, lại dám hủy hình ảnh của hần trước mặt Dạ, tuy nói hần YY với Dạ, nhưng cũng không thể nói ra ngay trước mặt người trong cuộc, thật mắc cỡ.

Tuyết công tử vốn có thần thái trong trẻo lạnh lùng, lúc này thần sắc càng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Độc Cô Sương.

Độc Cô Sương ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Dạ, không nhìn còn tốt hơn, vừa nhìn thiếu chút nữa tức giận đến nằng muốn hộc máu.

Mẹ nó, Thượng Quan Dạ đáng chết, thế nhưng mặt mày ẩn tình mỉm cười với Tuyết công tử.

Mẹ nó, biến thái chết tiệt, nhân yêu thối tha, không có gì sao cười lẳng lơ như vậy làm cái gì.

Ghét, ghét, quá đáng ghét rồi.

Độc Cô Sương phát điên, bắt đầu không chút nào chú ý hình tượng chỉ vào Tuyết công tử mắng to. “Mẹ nó, kính nể cọng lông, tiểu gia ta là ai chứ, phải cần tới người kính nể sao, tiểu thủy tinh đáng chết, ai muốn người quân, tiểu gia ta thích nói như vậy, thế nào, thế nào.”

Tuyết công tử không ngờ tới Độc Cô Sương sẽ cay cú lại không chú ý hình tượng như vậy, hần giận đến cả thân thể run rẩy, ngón tay chỉ vào Độc Cô Sương, nửa ngày nói không ra lời. “Người, người, người...”

Khóe mắt Độc Cô Sương len lén liếc qua Thượng Quan Dạ, muốn xem xem hần phản ứng gì, không nghĩ tới nằng lại thấy ánh mắt Thượng Quan Dạ vẫn rơi vào trên người Tuyết công tử, mơ hồ mang theo thương tiếc.

Mẹ nó, thương tiếc con mẹ nó. Tên khốn kiếp này, lão bà người bị người khi dễ, người lại không thương tiếc ta, ngược lại thương tiếc hung thủ khi dễ lão bà người, Thượng Quan Dạ tên tiểu thụ đáng chết này, tiểu gia ta quyết định hận người, không để ý tới người.

Giận, vô cùng giận.

Độc Cô Sương vỗ ngực liên tục, khàn giọng hô to. “Người, người người cái gì người, người cầm à, tiểu gia quyết định không vẽ người, hừ, đáng đẹp không nổi, dù dễ nam nhân của người khác, bộ đáng Tiểu Tam, cẩn thận sấm đánh trúng người.”

Oanh ——

Một đạo tiếng sấm vang lên vừa lúc thanh âm giận dữ của Độc Cô Sương chấm dứt.

, không phải chứ, sấm đánh thật sao. Ông trời ơi, ông thật tốt mà.

Thượng Quan Dạ lặng lẽ liếc Độc Cô Sương, thấy bộ dáng phát điên của nàng, khóe môi hơi nâng lên một nụ cười, nhưng lúc mắt Độc Cô Sương vừa đảo qua, hần lập tức thu lại nụ cười, làm bộ như hứng thú mười phần nhìn Tuyết công tử.

Nội tâm, mừng như điên.

Sương nhi của hần quan tâm hần, quan tâm hần.

Tuyết công tử nhìn sấm sét chợt lóe lên ngoài cửa sổ, nhìn lại Độc Cô Sương, khóe miệng không khỏi hơi co quắp.

Nữ nhân này, thật là đáng sợ.

Hần chỉ là tận hết sức chọc thôi mà.

Ba người theo đuổi tâm tư của mình, bên trong phòng lọt vào một hồi trầm mặc.

Thượng Quan Dạ ho một tiếng, thanh âm yêu mỹ từ tính hướng nhẹ nhàng ôn nhu vang lên với Tuyết công tử. “Người tên là Bạch Tuyết? Ủ, tên rất hay.”

Tuyết công tử không ngờ tới Thượng Quan Dạ nói vậy, trên mặt đẹp thoáng qua một hồi mừng như điên, đôi tay rung động thật chặt, ánh mắt nhìn về Thượng Quan Dạ, trong lòng mở cờ.

“Dạ, người, người nhớ tên của ta?”

“Ủ, tên của người, cũng giống như người, mềm nhẹ như tuyết, làm người ta khắc sâu.” Thượng Quan Dạ giả vờ cười khẽ.

Độc Cô Sương cách ở giữa hai người bị chọc giận hết cả người.

Thật quá đáng, thật quá đáng, thế nhưng ngay trước mặt chánh thê như nàng, tán tỉnh tiểu tam, hơn nữa tiểu tam đáng chết này còn là một nam nhân.

Giận không kềm được, Độc Cô Sương xoay người từng bước tiến tới gần Thượng Quan Dạ, nhú mi tâm, lạnh lùng nói: “Thượng Quan Dạ, chàng muốn ta hay muốn hần?”

Thượng Quan Dạ nghe được câu hỏi này của Độc Cô Sương, thiếu chút nữa ngã xuống.

Tiểu ngu ngốc này, trong đầu đều là tư tưởng bỉ ổi, hần là nam nhân bình thường, làm sao có thể thích nam nhân tẻ nhạt đối diện được, coi như người này là nữ nhân, hần cũng không cần, trên đời này trừ tiểu yêu nữ Sương nhi ra, bất luận kẻ nào cũng không vào được mắt hần đâu.

Bất quá vẫn phải diễn tiếp, để sớm phát hiện nội tâm của Độc Cô Sương, hần mạnh mẽ nhin xuống, không trả lời, cũng không cự tuyệt. Ánh mắt sáng quắc nhìn Tuyết công tử.

Độc Cô Sương nhìn ánh mắt Thượng Quan Dạ, nội tâm dâng lên cảm giác lạ lẫm, nàng phân không rõ đó là cảm xúc như thế nào, nhưng thật đau nhói.

Vừa nghĩ tới Thượng Quan Dạ không cần nàng, hốc mắt không khỏi ửng đỏ, nhưng nàng lại kiêu ngạo, tuyệt đối không thể để Thượng Quan Dạ thấy nước mắt thất bại của nàng, coi như là nàng bị ném bỏ rồi, cũng phải cười đi ra.

Độc Cô Sương không biến sắc hút vào mắt, nâng đầu cao ngạo, lạnh lùng liếc nhìn Thượng Quan Dạ và Tuyết công tử.

“Này, phiền toái nhường chút.” Ngẩng đầu lên ưỡn ngực từ bên cạnh hai người chen qua, Độc Cô Sương lấy thái độ rất phách lối đi ra.

Đây mới là bản lĩnh của nàng, cho dù muốn đi ra, cũng phải hoa hoa lệ lệ kéo màn xuống.

Độc Cô Sương đẩy cửa rời đi cũng không có thấy ánh mắt Thượng Quan Dạ vẫn thâm tình theo sau nàng rời đi.

Mà Thượng Quan Dạ cũng không có thấy khoảnh khắc Độc Cô Sương đẩy cửa ra, nước mắt giống như là hạt châu chảy xuống.

Tuyệt công tử vừa thấy Độc Cô Sương bị tức đến rời đi, nội tâm có chút áy náy, bất quá khi hắn nhìn tới mặt khuyên đảo chúng sinh của Thượng Quan Dạ thì áy náy lập tức bị ném đến sau óc.

Hắn bước gần Thượng Quan Dạ, nhẹ giọng kêu: “Dạ, người có muốn nghe ta đàn một khúc hay không?”

Thượng Quan Dạ lạnh lùng cau mày, nhìn bóng lưng thương tâm của Độc Cô Sương, tim của hắn càng đau hơn, tất cả đều là vì Tuyệt công tử.

Nghĩ như thế, thái độ đối với Tuyệt công tử làm sao tốt được.

Quát lạnh một tiếng. “Cút.”

Phất tay áo, lạnh lùng rời đi.

Đối với bất kỳ người nào, Thượng Quan Dạ nhìn như có lòng, thật ra thì đều là vô tâm, chỉ có đối với Độc Cô Sương, hắn mới có lòng có tình, hôm nay thấy Độc Cô Sương bị thương như vậy, mặc dù tên khốn kiếp đáng chết này là hắn, nhưng hắn lại hận không thể làm thịt Tuyệt công tử trước mắt.

Mặt Tuyệt công tử thương tâm muốn vỡ.

Rõ ràng mới vừa rồi đắm đuối đưa tình với hắn, trong chớp mắt lại như một ác ma lạnh tình, biến hóa khác nhau một trời một vực, hắn không thể tiếp nhận.

Khóe môi khẽ mở, uất ức kêu: “Dạ, người...”

“Câm miệng, không nên gọi ta là Dạ, nếu ta lại nghe được một lần, sẽ đánh ngươi một lần.” Thượng Quan Dạ lạnh lùng trợn mắt nhìn Tuyệt công tử một cái, cất bước rời đi.

194. Chương 194: Ngoại Truyện 10: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (8)

Kể từ khi nháo ra chuyện Tuyệt công tử sau, Độc Cô Sương giống như là thay đổi thành một người khác, nhiệt tình đến làm Thượng Quan Dạ nhức đầu.

Buổi tối ngày nọ, Thượng Quan Dạ vừa lúc thả tóc cỡi áo khoác nằm xuống, đang dập tắt ánh nến định đi ngủ.

Cũng đúng lúc này, ngoài cửa vang lên một đạo tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp. Thượng Quan Dạ là người tập võ, đối với tiếng bước chân này cực kỳ nhạy cảm, hắn nghe được, người nọ đang cực lực để ỳnh không phát ra âm thanh.

Cốt kút ——

Cửa đẩy ra, bóng dáng tinh tế của Độc Cô Sương chỉ mặc trung y nhẹ nhàng bước vào, ánh mắt liếc thấy Thượng Quan Dạ nằm trên giường, khóe miệng nâng lên một mặt cười giảo hoạt nhất định phải được.

Bên trong phòng tối om, Thượng Quan Dạ có thể rõ ràng thấy hết thảy vẻ mặt của Độc Cô Sương, ánh mắt quét ở trên người Độc Cô Sương, trung y thật mỏng hắn là chất liệu trong suốt, áo ngực màu hồng rõ ràng xuyên thấu ra ngoài, mơ hồ, da thịt tuyết trắng trước ngực cũng như ẩn như hiện, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xinh đẹp kia, đơn giản là làm cho người ta phun máu.

Thượng Quan Dạ không khỏi nuốt nuốt nước miếng, con người đen bóng lập tức nhiễm thượng tình triều.

Tiểu Sương nhi đáng chết, nửa đêm không ngủ, mặc như vậy là muốn làm gì?

Trong lòng thầm mắng nhỏ, Thượng Quan Dạ đắp lên chăn mỏng che qua gia hỏa đang dâng lên kia, nơi đó căng đau, làm hần khó chịu.

Độc Cô Sương thân thể giống như mèo đi tới.

Thượng Quan Dạ chàng lại dám tìm Tiểu Tam, lần này ta muốn hung hăng phát huy mị lực của Vô Song ta, ta cũng không tin lấy ta đây nhiều kiến thức XXOO, lại không thể thu phục tâm chàng.

Hừ, chờ coi đi, tối nay tiểu gia ta nhất định sẽ làm cho chàng muốn sinh không được muốn chết không xong, lúc đó Tiểu Tam cũng đừng hòng có chỗ chen chân vào.

Khi Độc Cô Sương đến bên cạnh giường, Thượng Quan Dạ lập tức nhắm hai mắt lại.

Đang lúc hần cả đầu suy nghĩ Độc Cô Sương muốn làm gì, một bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé rơi vào trên lòng ngực phập phồng của hần.

Thân thể Thượng Quan Dạ nhẹ run lên, thân thể nhạy cảm làm Độc Cô Sương lấy làm kỳ lạ.

“Oa mẹ nó, Thượng Quan Dạ người này không nghĩ tới đã ngủ như vậy mà còn quá nhạy cảm, thật là một tiểu thụ khả ái.” Độc Cô Sương vừa lẩm bẩm, vừa phát huy tất cả chiêu thuật nàng có thể tưởng tượng đến, dán lên người Thượng Quan Dạ sờ tới sờ lui.

Vốn là Thượng Quan Dạ thấy Độc Cô Sương ăn mặc mát mẻ như vậy thì đã có dự cảm, hiện tại bị nàng ngậy ngô rồi lại trêu đùa vuốt ve như thế, hần cảm giác cả người mình giống như là đưa thân vào trong biển lửa, cứ sờ xuống như vậy nữa, hần không dám bảo đảm mình có thể lật người lên, đem tiểu yêu tinh này hung hăng đè ở phía dưới hay không.

Ở Thượng Quan Dạ nhẫn nại cực hạn thì tay nhỏ bé của Độc Cô Sương rút trở lại.

Thượng Quan Dạ trong đáy lòng thầm thở ra một hơi, thầm hô nguy hiểm thật.

Nhưng một giây kế tiếp, một hơi kia của hần trực tiếp bị mắc kẹt.

Độc Cô Sương rút tay về không sai, nhưng hành động kế tiếp càng thêm trêu đùa hần.

Nàng lại cả người nhảy qua ngồi ở trên người của hần, cách lẫn nhau quần áo thật mỏng, hần có thể rõ ràng cảm nhận được thuộc về của nàng mềm mại, ôn hương.

Đây đối với hần một nam nhân đã bị dự cảm cuồng đốt, đơn giản là như Địa ngục hành hạ.

Khóc không ra nước mắt, Thượng Quan Dạ chỉ đành phải cắn răng nhịn xuống.

“Người này thật là đầu heo, tiểu gia ta đây ra sức trêu đùa hần, hần lại vẫn ngủ như chết, thật là quá đả kích ta.”

Lẩm bẩm xong, Độc Cô Sương lại tràn đầy chí khí chiến đấu, nàng giãy dụa thắt lưng mảnh khảnh, hạ thân thật chặt dính vào trên người Thượng Quan Dạ, lộ ra quần áo, nàng có thể cảm giác được hần kiên nhẫn, thật ngoan, nóng rực.

Nhẹ nhàng ma sát, động tác câu nhân kia, cơ hồ làm cho Thượng Quan Dạ nổi điên.

Quyết định không giả bộ ngủ nữa, Thượng Quan Dạ một phen vươn tay nặng nề đặt tại vú Độc Cô Sương, để cho nàng dán chặt mình đừng có lộn xộn nữa.

“A...” Độc Cô Sương bị như vậy kêu lên một tiếng.

Mẹ nó, người này tỉnh?

Thượng Quan Dạ mở ra đôi mắt ám trầm, gắt gao nhìn chăm chăm Sương nhi, thanh âm cũng là ám ách đến dọa người. “Sương nhi, nàng có biết hậu quả làm như thế hay không?”

Đáng chết, hần muốn nàng đã muốn điên rồi, hết lần này tới lần khác Sương nhi nói đau, bất kể hần câu dẫn như thế nào, chính là không chịu cho hần, mấy ngày qua, hại hần hàng đêm đều tắm nước lạnh.

Thật vất vả bình tĩnh một đêm, hần muốn hảo hảo mà ngủ một giấc, nhưng không có nghĩ đến, tiểu yêu nữ này đã vậy còn quá lớn mật tới câu dẫn hần.

Nếu không ngăn cản, hẳn sợ rằng sẽ điên cuồng yêu cầu tiểu yêu nữ này.

Lúc này Độc Cô Sương cười, đôi mắt to sáng ngời oánh ánh lờ lờ, so với ngôi sao trên trời còn muốn chói mắt mê người. Nàng cúi người xuống, thổi khí ở bên tai Độc Cô Sương, trêu đùa nói: “Biết chứ, người ta nhớ chàng nha...”

Lời buồn nôn ghê tởm như vậy, nàng chính là luyện thật là nhiều lần mới dám nói ra khỏi miệng, trên sách cũng nói như vậy, nam nhân ở thời điểm dục hỏa đốt người, thêm thanh âm tê dại mềm nhũn này, không chịu nổi dụ dỗ nhất.

“Đáng chết ——” Thượng Quan Dạ nghe thanh âm của Độc Cô Sương, cả người càng khó cầm giữ được, hẳn lật người tới, một tay bắt Độc Cô Sương đặt ở phía dưới, khó khăn ám ách lên tiếng: “Sương nhi, nàng thật cho phép ta sao?”

Nàng không phải là sợ đau sao? Sao bây giờ chủ động?

Đột nhiên ——

Thượng Quan Dạ minh bạch, Sương nhi là bởi vì Tuyết công tử xuất hiện, bắt đầu khẩn trương với mình.

Nhận ra điều này, Thượng Quan Dạ vui vẻ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Sương nhi của hắn, bắt đầu để ý hắn rồi.

Độc Cô Sương vươn tay, trêu đùa kích động vẽ vẽ lồng ngực Thượng Quan Dạ, vẫn là thanh âm kiều nhu ngọt chết người người ta: “Chàng là lão công của người ta nha, không cho chàng, còn có thể cho ai.”

Nói xong, vẫn không quên phong tình vạn chủng ném cái nhìn xẹt điện.

Thượng Quan Dạ cốt nhục cũng tê dại, hầu kết cổ động, khó khăn nuốt nước miếng, bàn tay vội vàng xé rách quần áo trên người Độc Cô Sương.

“Nha...” Thật là một kẻ thô lỗ không hiểu phong tình.

Độc Cô Sương ở trong lòng khinh bỉ một phen, bộ quần áo này chính là nàng tốn khá nhiều ngân lượng cả đêm sai người ta làm gấp, tác dụng nhiều lắm, không nghĩ tới hai ba cái liền bị Thượng Quan Dạ xé thành vãi vụn.

Thượng Quan Dạ nhìn thân thể trắng nõn xinh đẹp của nàng, hai tròng mắt cơ hồ muốn phun ra lửa.

“Sương nhi...” Một tiếng thấp kêu sau, Thượng Quan Dạ không hề lãng phí đêm xuân quý giá này, hạ môi xuống hôn trên cái miệng nhỏ nhắn của Độc Cô Sương.

“Uhm...” Chớ vội vã như vậy, nàng còn có rất nhiều công phu trêu đùa chưa có sử xuất ra.

Thượng Quan Dạ hiện tại cũng mau muốn điên rồi, lại chờ Độc Cô Sương toàn bộ sử xuất ra, vậy hắn không chết mới là lạ.

Đầu lưỡi dò xét đi vào, cuồng nhiệt hút lấy hương vị ngọt ngào của Độc Cô Sương, Bàn tay du tẩu ở các nơi trên người nàng, cho đến cảm nhận được người phía dưới dần dần mê say, gương mặt đỏ ửng, hai tròng mắt mê ly, Thượng Quan Dạ mới hôn chậm lại, biến thành khẽ hôn triền miên chí cực.

Độc Cô Sương bị hôn ý loạn tình mê, kế hoạch trước khi tới bị nàng quên trống trơn không sai biệt lắm.

Hai chân chủ động câu quần ở ngang hông Thượng Quan Dạ, giãy dụa hết sức trêu đùa.

“Trời ạ... Nàng tiểu yêu nữ này.” Thượng Quan Dạ dục hỏa mới chậm một cái, liền bị hành động to gan này của Độc Cô Sương phá tan, không được, hắn cần lập tức giải thoát.

195. Chương 195: Ngoại Truyện 11: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (9)

đã che giấu

Nhưng ——

Vào lúc muốn chết này, cửa phòng bị người gõ.

“Dạ, người ở đâu?” thanh âm trong trẻo lạnh lùng rồi lại thẹn thùng của Tuyết công tử, vang lên ở ngoài cửa.

Từ lần trước gặp mặt, Tuyết công tử cũng đi theo Thượng Quan Dạ trở lại, bất kể Thượng Quan Dạ trừng hấn, hung hấn như thế nào, hấn đều không chịu đi, nói gì Thượng Quan Dạ ở đâu, Bạch Tuyết hấn cũng đến đó, sinh là người Thượng Quan Dạ, chết là quỷ của Thượng Quan Dạ.

Chính là bởi vì Bạch Tuyết cuốn lấy chặt, Độc Cô Sương mới có thể khấn trương dùng mỹ nhân kế để giữ lòng Thượng Quan Dạ.

“Đáng chết.”

“Đáng chết.”

Thượng Quan Dạ và Độc Cô Sương đồng thời mắng ra tiếng. Bị quấy rầy khiến trong lòng hai người hận không được thể bóp chết Tuyết công tử này.

Tuyết công tử ngoài cửa thấy Thượng Quan Dạ lâu không trả lời một tiếng, không khỏi tội nghiệp nói: “Dạ, người không mở cửa, vậy ta đi vào nhé?”

Cái gì?

Hắn muốn đi vào?

Độc Cô Sương và Thượng Quan Dạ không khỏi vội vàng nhảy dựng lên, Thượng Quan Dạ kéo quần rồi mới phát hiện Độc Cô Sương đang nhìn một đồng vải vụn trên đất oán niệm vô cùng.

Thượng Quan Dạ ngượng ngừng gãi gãi đầu, sau đó tay mau kéo Độc Cô Sương vào trong chăn, bao chặt lấy nàng, tuyệt đối không thể để Tuyết công tử chết tiệt kia thấy, coi như là một ngón tay cũng không được.

Làm xong tất cả, Thượng Quan Dạ lạnh lùng đi trước, mạnh mẽ mở cửa, đôi mắt mang theo sát khí nhìn chằm chằm Tuyết công tử ngoài cửa.

“Cút.”

Tuyết công tử rất uất ức, nhún bả vai, khóc không ra tiếng: “Dạ, người thật chán ghét ta như vậy sao?”

Thượng Quan Dạ đau cả đầu, đáng chết, hấn chưa từng thấy nam nhân dễ dàng khóc như vậy, quả thực là phiền chết rồi.

“Này, họ Bạch, về sau không cho nháo ở trước mặt ta.”

Nghe vậy, Tuyết công tử lập tức dừng lại động tác nức nở, đôi mắt diêm dâm đáng yêu nhìn Thượng Quan Dạ. “Dạ, ta không khóc, vậy người đừng chán ghét ta nha.”

Thượng Quan Dạ chỉ muốn đánh chết tên ngu ngốc này.

“Ta rất vội, không đếm xỉa tới ngươi. Cút.” Mẹ nó, quấy rầy hấn và Sương nhi ân ái, nếu như không phải nhìn hấn ta có cố gắng trong việc này, hấn đã sớm một chưởng đập chết hấn ta, làm sao còn để hấn ta dài dòng như vậy.

“Dạ, nhưng người ta...”

Rầm ——

Cửa mạnh mẽ đóng, ngăn cách mặt diêm dâm đáng yêu của Tuyết công tử.

Tuyết công tử tự tìm mất mặt, tinh thần chán nản, thật sâu nhìn cửa phòng Thượng Quan Dạ một cái, lúc này hấn mới xoay người trở về phòng.

Bên trong phòng, Độc Cô Sương nhô đầu ra, bất mãn nhìn chằm chằm Thượng Quan Dạ.

Đều là nam nhân này, không có gì rước lấy phiền toái lớn như Tuyết công tử.

Bệt bệt miệng, bất mãn hỏi: “Hấn đi chưa?”

Thượng Quan Dạ gật đầu. “Đi rồi.” Ánh mắt rơi vào trên vai thơm lộ ra của Độc Cô Sương, nơi đó có vết đỏ hằn vừa cắn, lúc này con ngươi trong sáng lại nổi dục vọng, dưới bụng cứng lên, lúc này càng thêm giờ lên cao cao.

“Sương nhi, chúng ta tiếp tục.” Đi tới trước giường, ôm Độc Cô Sương thật chặt.

Độc Cô Sương hơi giùng giàng, mọi người dừng hiểu lầm nha, nàng đang chơi muốn nghênh còn cự, nàng xem trong sách, phần lớn nam nhân đều thích kiểu này.

“Dừng á...” Nói không muốn, nhưng kia tay nhỏ bé cũng rất có tình sờ tới sờ lui ở trên trên người Thượng Quan Dạ.

“Sương nhi...” Thượng Quan Dạ khàn khàn hô nàng.

“Ừ?”

“Nàng thật là một tiểu yêu tinh.” Yêu tinh đặc biệt tới câu hấn hồn phách.

“Ghét...” Độc Cô Sương nũng nịu một tiếng, mắt long lanh mê ly, tóc đen đổ xuống chặn đệm, nằm ở trên giường, nổi bật lên da như tuyết, gương mặt hồng như mui đào, tâm Thượng Quan Dạ không khỏi rung động.

Tách chân Độc Cô Sương ra, cởi quần xuống, đang định động thân đi vào, hưởng thụ cảm giác ướt át chặt chẽ, nhưng lúc này, ngoài cửa đáng chết, lại vang lên thanh âm của Tuyết công tử biến thái.

196. Chương 196: Ngoại Truyện 12: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (10)

“Dạ, ta đã suy nghĩ kỹ, người đã không thích ta quấy rầy người, vậy ta liền không quấy rầy, nhưng người phải...”

Rầm ——

Cửa bị Thượng Quan Dạ mạnh mẽ mở ra, Tuyết công tử nhìn thấy Thượng Quan Dạ lửa giận ngút trời, sát khí kinh người, câu nói kế tiếp bị dọa cho sợ đến rụt trở về.

“... Dạ, Dạ, Dạ...”

Nếu như đôi mắt có thể giết người, Thượng Quan Dạ sớm đã giết chết Tuyết công tử. Hắn nhìn chằm chằm hấn ta, gần từng chữ một: “Biến, xa, xa, cho, ta.”

Trời đánh mà, quấy rầy một lần coi như xong, lại vẫn dám đến lần thứ hai, nếu như có lần thứ ba, hắn không thể không giết hấn ta.

Tuyết công tử bị trừng sợ nuốt nước miếng, dạ dạ nói: “Dạ, người đừng như vậy... Ta...”

“Đi chết đi.” Thượng Quan Dạ không cho Tuyết công tử cơ hội nói xong, một quyền hung hăng đánh vào gương mặt tuần tú hoàn mỹ không tỳ vết kia.

“A...” Tuyết công tử thương tâm muốn chết, bưng mặt như tận thế, hai tròng mắt không thể tin nhìn chằm chằm Thượng Quan Dạ. “Dạ, Dạ... Người, người, người đánh mặt của người ta?”

Đây chính là chỗ đại diện của hắn, phải biết quá khứ hắn đều dựa vào gương mặt này ăn cơm, tại sao người này có thể đánh mặt hắn đây? Quá đáng ghét rồi.

Thượng Quan Dạ cau chặt chân mày, hết sức không nhịn được nhìn chằm chằm nhìn Tuyết công tử, hấn rất ít nói tục, lúc này cũng không nhịn được bạo ra ngoài. “Mẹ kiếp, ta chửi cả nhà ngươi, bà cố ngươi vô cùng nhàn nhã có phải hay không, tối nay đại gia cực kỳ khó chịu, nếu như tới gõ cửa lần thứ ba, đừng mơ tưởng sống để thấy mặt trời ngày mai.”

Rầm ——

Cửa nặng nề đóng lẩn nữa, Tuyết công tử bị thanh âm khổng lồ dọa cho sợ đến run lên.

“Hừ, ghét người. Người ta mới không thương người, thô lỗ thế này, quá đả thương lòng người.” Tuyết công tử cảm thấy rất uất ức, phất ống tay áo, trợn mắt nhìn gian phòng Thượng Quan Dạ một cái, sải bước rời đi.

Độc Cô Sương nằm ở trên giường, cảm thấy toàn thân giống như là bị người dội ột chậu nước đá, tất cả nhiệt tình, toàn bộ bị dập tắt.

Mẹ nó, đều là tên nhân yêu Thượng Quan Dạ chết tiệt, không có gì quán Tuyết công tử biến thái này làm gì. Mẹ nó, giờ hay chưa, làm tình cũng bị quấy rầy, cuộc sống này không có cách nào vượt qua rồi.

Oán khí và tức giận, khiến đôi mắt Độc Cô Sương có vẻ buồn bã, Thượng Quan Dạ nhìn không khỏi đau lòng.

Vội vàng chạy qua, ôm nàng vào trong ngực, giọng nói dịu dàng, say chết người: “Sương nhi, đừng nóng giận, đều là vì phụ sai, lần này vì phụ bảo đảm có thể khiến cho Sương nhi hài lòng, Tuyết công tử đồ bỏ đó tuyệt đối không thể nào xuất hiện quấy rầy chúng ta.”

Nghe thanh âm dịu dàng cưng chiều của Thượng Quan Dạ, Độc Cô Sương cũng hết tức, bất quá mặc dù tức giận tiêu mất, nhưng oán khí vẫn còn ở.

Giương mắt, bất mãn thầm nói: “Chàng thật xác định hẳn sẽ không tới?”

“Xác định.”

Nghe Thượng Quan Dạ khẳng định trả lời như thế, nhìn lại hai tròng mắt tràn đầy thâm tình chờ đợi của hắn, Độc Cô Sương cảm thấy mình cơ hồ sắp tan ra, trên mặt lóe hạnh phúc thẹn thùng, nắn đầu ngón tay út bĩu môi nói: “Chàng đã xác định như vậy, vậy chúng ta... Làm thôi.”

“Sương nhi...” Nhìn dung nhan thẹn thùng kia, nội tâm Thượng Quan Dạ cũng nóng rực. Môi của hắn rơi xuống, mút hôn môi hồng hình thoi của Độc Cô Sương thật chặt, hơi thở nóng bỏng vỗ vào trên mặt đỏ thắm của Độc Cô Sương, càng lộ vẻ kiêu diễm mê người của nàng.

đã che giấu

Hai người ôm hôn nhau thật chặt, Độc Cô Sương cảm thấy đầu óc trống rỗng, thân thể trống không, chỉ khát vọng Thượng Quan Dạ lấp đầy vào.

Lúc này Thượng Quan Dạ cũng bị nóng cực hạn, hắn cảm thấy da mình nóng đến sắp nứt ra rồi, vuốt ve kịch liệt làm nàng thở dốc gấp gấp, mồ hôi chảy ròng ròng xuống từ trên thân hai người, cảm giác thật ướt át.

“Dạ...” Độc Cô Sương phát ra thanh âm mê người, đó là thanh âm dễ nghe say nhưng không phải là say khiến Thượng Quan Dạ cũng lâm vào điên cuồng.

Một ngón tay, đâm vào.

Cảm giác được non nớt phía dưới, động tác của hắn không khỏi chậm chạp, dần dần, ngón tay của hắn dấn vào một tầng ẩm ướt mùi thơm ngát, tròng mắt tối sầm lại, lại một ngón tay đâm vào.

“A...” Độc Cô Sương khó nhịn uốn cong thân thể, ánh mắt mê ly làm như mang theo ma lực, làm dục vọng đang chạy của Thượng Quan Dạ cơ hồ muốn bộc phát ra ngoài.

“Yêu nữ.” Nói một câu nho nhỏ, Thượng Quan Dạ rút đi quần áo của mình, chuẩn bị hưởng thụ ban đêm thật tốt đẹp này.

Hắn ôm lấy thân thể của nàng, khiến nàng đối mặt mình vòng lên hông của mình, dán chặt nhau, nàng giống như là một đóa hoa nở rộ vì hắn, hơi thở thơm ngát, làm người ta mê say.

“Sương nhi...” Nỉ non một tiếng, Thượng Quan Dạ ôm chặt Độc Cô Sương, dùng sức đẩy vào.

“A...” Hai người đồng thời phát ra rên rỉ.

Một loại vui mừng không cách nào miêu tả bao quanh hai người thật chặt, Thượng Quan Dạ cảm thấy mình giống như giã ra ở trong nước mưa, cảm giác bay lên đó, chỉ có thể hiểu ngầm, không thể nói ra.

Mà Độc Cô Sương chỉ cảm thấy mình giống như là bay lên bầu trời thật cao, đứng ở giữa mây trắng, cảm giác bay bay làm cả người nàng hơi run rẩy, cảm giác căng đầy, làm Thượng Quan Dạ vừa vui vẻ vừa thống khổ nhúu chặt chân mày.

Nàng đưa tay xoa chân mày hần, ngón tay trắng nõn mát mát mẽ mẽ, đụng vào mi tâm Thượng Quan Dạ, khiến cho hần cảm thấy rất là thoải mái.

Nhúu lông mày, không khỏi thư giãn ra, cánh tay mạnh mẽ của hần ôm chặt khe môn mềm mại, đang chuẩn bị động mạnh, nhưng lúc này, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

Chưởng quỹ của khách điểm đứng ở cửa phòng, một phen do dự sau mới dám dùng sức gõ cửa.

“Ông chủ, ngài ngủ chưa? Trong phòng chữ Thiên có một vị khách nói muốn gặp ngài, hần nói là bạn cũ của ngài.” Thanh âm của chưởng quỹ, run run rẩy rẩy.

Ông chủ thần bí này là lần đầu tiên tới khách điểm nho nhỏ, vốn định biểu hiện thật tốt, nhưng nam nhân mang mặt nạ đáng chết kia, nói gì là bạn cũ của ông chủ, bảo hần tới mời ông chủ.

Hừ, nếu như hại ông bị mất chén cơm, ông nhất định tìm người giết nam nhân đeo mặt nạ chết tiệt đó.

Mẹ nó, không có gì mang mặt nạ chạy loạn, nhất định là không thể gặp người. Còn có hai thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi bên cạnh hần, nhìn thế nào cũng cảm thấy quý dị, nam nhân mặt nạ này không phải lừa buồn người chứ?

Bên trong phòng, Thượng Quan Dạ và Độc Cô Sương thiếu chút nữa hộc máu.

Mẹ nó, làm tình mà ba lần bốn lượt bị quấy rầy, chẳng lẽ ông trời không muốn bọn họ như vậy sao.

Vào giờ phút này Độc Cô Sương rốt cuộc cảm nhận được tâm tình bị quấy rầy của Độc Cô Diễm năm đó, chỉ có một chữ hận.

“Này, không phải chàng nói là không ai quấy rầy sao?” Độc Cô Sương oán niệm vô cùng nhìn chằm chằm Thượng Quan Dạ.

Hơn nữa đáng chết, Thượng Quan Dạ lại không nói cho nàng biết, hần chính là ông chủ khách điểm này? Rốt cuộc hần có bao nhiêu chuyện mình không biết?

Nhìn đôi mắt giận dữ của Độc Cô Sương, Thượng Quan Dạ cũng không tốt hơn chỗ nào, ba phen hai lần bị cắt đứt lửa dục, bụng hần đầy khí lửa cũng không dám làm gì Độc Cô Sương, chỉ có thể cắn răng nhịn xuống, cố gắng để ỉnh xem ra thâm tình dịu dàng an ủi Độc Cô Sương.

“Sương nhi, đừng tức giận có được hay không, chúng ta đừng để ý tới ông ta, tiếp tục đi.”

197. Chương 197: Ngoại Truyện 13: Độc Cô Sương Và Thượng Quan Dạ (11)

Trời đánh, nên thay chưởng quỹ này.

Độc Cô Sương có chút mệt mỏi nói: “Chàng thật muốn tiếp tục?” Đáng chết, nếu như lần này còn bị quấy rầy, về sau nàng sẽ không làm.

Thượng Quan Dạ chôn ở trong cơ thể Độc Cô Sương nhịn rất là thống khổ, hần vội vàng gạt đầu, còn không đợi Độc Cô Sương đồng ý, liền điên cuồng động.

Ngoài cửa, thanh âm không thức thời của chưởng quỹ lại vang lên.

“Ông chủ, người xem có muốn gặp người nọ hay không, đó là một nam nhân mang mặt nạ.”

“Cút.” thanh âm giận dữ từ trong miệng Thượng Quan Dạ phát ra, nếu như chưởng quỹ đó còn không rời đi, như vậy sẽ bị người mang thi thể rời đi.

Nghe thanh âm sát ý đằng đằng kia, chưởng quỹ cho dù có mười lá gan cũng không dám lên tiếng, sờ sờ lỗ mũi, lập tức run rẩy rời đi.

Lúc này hai người bên trong phòng mới yên một hồi, cửa phòng lại vang lên lần nữa.

Cốc cốc ——

Thượng Quan Dạ vẫn còn đang chạy nước rút, hoàn toàn nổi giận, cả người giống như một con sư tử nổi giận, cuồng bạo rống về phía cửa. “khốn kiếp, xem ra ông ngại cuộc sống chán quá phải không?”

Nếu chương quỹ này một lòng muốn chết, vậy hẳn sẽ thành toàn cho ông ta.

Nhưng, người gõ cửa không phải là chương quỹ nhất gan, mà là ——

“Ha ha ha ha, quả nhiên là Thượng Quan sư phụ, hử, không đúng, sao thanh âm của Thượng Quan sư phụ nghe là lạ, không phải là bị bệnh chứ, đợi tại hạ đến giúp người xem một chút.” Nói chuyện, là một gã nam tử tuấn mỹ phi phạm, một bộ áo đen nổi bật lên thân hình cao lớn của hắn.

Mặt tuấn mỹ vẫn còn mang theo chánh khí, mơ hồ còn mang theo vài phần thái độ đằng hoàng thành thật.

Người này, chính là Độc Cô Phi thật nhiều năm không thấy.

Thật ra thì hắn nghe sư phụ Hắc Diệu nói những khách điểm và cửa tiệm có chữ Dạ màu đỏ, đều là sản nghiệp của Thượng Quan Dạ, cho nên khi vừa đến khách điểm này với Hắc Diệu và Tiểu Anh Đào, sư phụ Hắc Diệu liền nhận ra đây là sản nghiệp của Thượng Quan Dạ, mà từ trong miệng người hầu, bọn họ nghe được Thượng Quan Dạ cũng ở khách điểm này.

Vì vậy, liền có một màn chương quỹ cầu kiến Thượng Quan Dạ.

Độc Cô Phi vốn ra ngoài đi ngoài, không khéo nghe được chương quỹ mới vừa rời đi lăm lăm bầu, vì vậy liền tới điều tra một phen, không nghĩ tới người ở bên trong thật sự là Thượng Quan Dạ.

Cái gì ——

Lại là lão Tam ngu ngốc kia.

Bên trong phòng, Độc Cô Sương nghe được thanh âm của lão Tam Độc Cô Phi, sững sờ.

Tại sao lão Tam biến thái lại ở chỗ này? Huynh ấy không phải là mười năm trước đã theo Hắc Diệu quy ẩn rừng núi sao, đúng rồi, mới vừa rồi chương quỹ kia đã nói, một nam nhân mặt nạ, người kia, nhất định là Hắc Diệu rồi.

Độc Cô Sương vừa nghĩ tới lão tam ngu ngốc kia muốn vào, lập tức dùng sức đẩy Thượng Quan Dạ ra.

Đùa gì thế, hiện giờ nàng có bộ dáng này, tuyệt đối không thể để lão Tam ngu ngốc kia thấy.

Thượng Quan Dạ bị đẩy ra, trên mặt tối tăm. Nội tâm tích tụ đến cơ hồ muốn tự sát.

Mẹ nó, một buổi tối thậm chí bị quấy rầy bốn lần, nếu như hắn có triệu chứng bất lực gì, hẳn nhất định khiến ba tên khốn kiếp tối nay trả giá cao.

Tức giận, hắn không thể sùng ái Sương nhi, chỉ có thể phát tiết với Độc Cô Phi ngoài cửa. “Đáng chết, không nên vào.”

Độc Cô Phi đang chuẩn bị đẩy cửa tiến vào, nghe thanh âm phức tạp khẩn trương tức giận lại thê thảm của Thượng Quan Dạ, tay của hắn không khỏi ngừng lại.

Mây kiếm hơi nhú, không hiểu hỏi: “Thượng Quan sư phụ, người có phải thật bị bệnh hay không?” Chẳng những là thanh âm thay đổi, ngay cả ngữ điệu cũng biến thành như vậy? Giống như mới vừa bị người hung hăng ngược đãi.

Đúng vậy a. Bị bệnh, đều là bọn đáng chết khốn kiếp các người làm hại.

Thượng Quan Dạ bên trong phòng mặc quần áo tử tế, cũng cầm một bộ y phục của mình đưa cho Độc Cô Sương, để cho nàng thay.

Y phục kia thật sự vừa dài vừa lớn, mặc ở trên người của Độc Cô Sương nhìn thế nào cũng không hợp, nhưng hai người bọn họ cũng không để ý nhiều như vậy, mặc còn hơn không mặc. Nàng cũng không thể chui ở trong chăn gặp người

Ngoài cửa, Độc Cô Phi thấy thật lâu không lên tiếng, không khỏi vội vàng đẩy cửa đi vào.

Vừa vào bên trong, nhìn Độc Cô Sương và Thượng Quan Dạ ngồi ở trước giường, Độc Cô Phi vui mừng kêu lên. “Ồi mẹ nó, lão Tứ muội cũng ở đây à, sao muội không nói không rằng. Hả, lão Tứ, sao muội ăn mặc như vậy, sao y phục này giống Thượng Quan sư phụ như vậy.”

“Ngu ngốc.” Độc Cô Sương trừng mắt liếc hắt một cái, mười năm không thấy, lão Tam biến thái này vẫn như cũ, một chút cũng không biết dùng đầu óc.

“Này, lão Tứ sao muội cứ nhăm vào tại hạ, nói thế nào thì đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta sau mười năm, muội không cảm động chảy nước mắt coi như xong, lại vẫn mắng tại hạ, lão Tứ, muội quả nhiên không thay đổi.” Độc Cô Phi căn bản không phát hiện lúng túng của Thượng Quan Dạ và Độc Cô Sương, vẫn nhiệt tình nói.

Độc Cô Sương thật lo lắng không dứt cho thê tử tương lai của huynh ấy. Người này đầu óc trừ có chút tác dụng ở võ công, trong ngày thường căn bản là cộc gỗ không hiểu phong tình, không biết tình thú, không biết được năm đó Tiểu Anh Đào và huynh ấy rốt cuộc như thế nào?

Thượng Quan Dạ lúng túng ho một tiếng, lên tiếng đánh vỡ trầm mặc. “Độc Cô Phi, sao huynh lại ở chỗ này?”

“Ta theo sư phụ tới, đúng rồi Thượng Quan Dạ sư phụ, sư phụ đang chờ người ở phòng trước.”

Sư huynh cũng tới?

Hai trông mắt Thượng Quan Dạ thoáng qua hồi ức, kể từ mười năm trước từ biệt, hắt và sư huynh chưa từng gặp mặt lại, không biết sư huynh lâu nay sống như thế nào? Mặt của huynh ấy đã được chữa khỏi hay chưa?

Phòng khách, lúc này bởi vì có Hắc Diệu, cho nên cũng không có đóng cửa.

Ngọn đèn leo lét chiếu vào trên khuôn mặt mang mặt nạ của Hắc Diệu, lóe ra vàng sáng u lạnh. Ngón tay thon dài cầm ly rượu, ngửa đầu đang chuẩn bị uống rượu vào, lại bị một bàn tay mảnh khảnh, trắng nõn ngăn cản.

Tiểu Anh Đào bất mãn nhìn chằm chằm Hắc Diệu một cái. “Phụ thân, rượu nhiều hại thân, không cho uống nữa.”

Hắc Diệu nhìn ái nữ, khóe môi dưới mặt nạ nhu hòa cười một tiếng. “Được, được, được, phụ thân không uống, Đào nhi, tính tình này của con, phụ thân thật lo lắng thay Phi nhi, ngày sau nó cưới con, không bị con quản gắt gao mới là lạ.” Hắc Diệu luôn luôn ít nói, nhưng ở trước mặt ái nữ của mình, cũng biến thành lão già dài dòng. Mười năm này, hắt cực lực sủng ái nữ nhi, hắt muốn bù lại toàn bộ mấy năm thiếu tình cha trong quá khứ.

Tiểu Anh Đào bị Hắc Diệu giễu cợt, trên mặt xinh đẹp không khỏi giận hồng. “Phụ thân đáng ghét, ai muốn gả cho cộc gỗ kia.” Ngoài miệng nói không gả, nhưng trong nội tâm lại ngọt. Vừa nghĩ tới gương mặt tuần tú, thành thật, đàng hoàng kia, lòng của nàng đều bay lên.

Nhìn nữ nhi then thùng, Hắc Diệu cười cực kỳ vui vẻ. “Được được được, không lấy chồng, phụ thân cũng không nỡ gả Đào nhi ra ngoài.”

“Cái gì, Tiểu Anh Đào phải gả đi ra ngoài? Khốn kiếp, tên trời đánh nào dám cưới nàng, tại hạ đi giết hắt ngay lập tức.”

Độc Cô Phi mới vừa bước vào nghe được Hắc Diệu nói như vậy, lại nhìn khuôn mặt then thùng mỹ lệ của Tiểu Anh Đào, tức giận đùng đùng hô lên.

198. Chương 198: Ngoại Truyện 14: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (12)

Theo sát phía sau, Độc Cô Sương cùng Thượng Quan Dạ không khỏi nhìn nhau, đều lắc đầu.

Tiểu Anh Đào trừng mắt, hùng hùng hổ hổ nhìn Độc Cô Phi, oán trách nói: “Đầu gỗ, huynh có thể nhỏ tiếng chút không, người khác đều đang ngủ.”

“Ngủ? Ngủ cái gì, nương tử tại hạ đều chạy theo người khác, người nào chết tiết còn có thể ngủ được.” Trừng mắt căm tức, phát hiện trừ bọn họ ra cũng không có những người khác, Độc Cô Phi không khỏi kinh ngạc dừng thanh âm.

“Đầu gối...” Tiểu Anh Đào giận hăn một cái, sau đó thân thủ lén lút vòng ở ống tay áo Độc Cô Phi, gắt gao nhéo hăn.

Độc Cô Phi bị nhéo cả người đều khẽ run, ánh mắt mừng rỡ liếc qua Tiểu Anh Đào, trong lòng ngọt ngào như mật.

Hắc Diệu nhìn bọn họ, hiểu ý cười, theo sau vừa chuyển, lúc này mới phát hiện bóng dáng Thượng Quan Dạ cùng Độc Cô Sương, hai tròng mắt dưới mặt nạ không khỏi một trận vui sướng.

“Sư đệ.” Hăn đi tới, vươn tay gắt gao vỗ vào trên vai Thượng Quan Dạ.

“Sư huynh.” Thượng Quan Dạ cũng đưa tay vỗ Hắc Diệu.

Hai người ăn ý đối diện một phen, sau đó đột nhiên ôm.

Sau khi tách ra, ánh mắt Hắc Diệu dừng ở trên người Độc Cô Sương, thấy nàng mặc quần áo của Thượng Quan Dạ, trong con ngươi đã lộ ra vài phần hiểu rõ.

Mỉm cười mở miệng kêu: “Sư đệ muội.”

, đây là kiểu xưng hô gì.

Độc Cô Sương phát hiện ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người mình, không khỏi trên mặt có vài phần xấu hổ. Ngượng ngùng rũ mắt xuống lông mi, nhẹ nhàng mà gọi Hắc Diệu một tiếng.”Hắc Đại thúc.”

Hắc Diệu cười cười, thanh âm là trêu ghẹo ít thấy. “Còn gọi đại thúc sao, nên đổi giọng gọi một tiếng sư huynh đi.”

Choáng váng, đây đều là bối phận gì, hoàn toàn lộn xộn.

Độc Cô Sương vừa nghĩ tới quan hệ của mình cùng Thượng Quan Dạ, còn nghĩ đến quan hệ của Độc Cô Phi cùng Tiểu Anh Đào, sau đó cũng không hiểu đại gia như thế nào luận bối phận.

Thượng Quan Dạ gặp Độc Cô Sương một phen trầm mặc, nội tâm có chút cấp nắm chặt tay nàng.”Sương nhi, nàng là thê tử của ta, muốn gọi sư huynh thì liền gọi.”

“Sư, sư huynh...” Cho dù xưng hô này không được tự nhiên, bất quá Độc Cô Sương vẫn là kêu, thật sự là chịu không nổi bộ dáng khấn trương của Thượng Quan Dạ.

“Sư đệ muội không cần phải khách sáo, tất cả mọi người lại đây ngồi đi.”

Theo tiếp đón của Hắc Diệu, đoàn người đều ngồi xuống.

Độc Cô Sương từ sau khi ngồi xuống, ánh mắt vẫn đánh giá Tiểu Anh Đào. Lấy mắt thẩm mỹ nghiêm khắc nhiều năm xem xét, Tiểu Anh Đào là nữ nhân đẹp nhất mà nàng từng gặp qua, đương nhiên là ngoại trừ nhũ mẫu, trong lòng của nàng, nhũ mẫu vĩnh viễn là đẹp nhất.

Tiểu Anh Đào cũng đánh giá Độc Cô Sương, đối với ánh mắt nhìn thẳng vào mình của Độc Cô Sương chẳng những không hờn giận, ngược lại rất hứng thú. Từ mười năm trước đi theo phụ thân quy ẩn núi rừng, cuộc sống của nàng trừ bỏ phụ thân cũng chỉ có Độc Cô Phi, căn bản không có bằng hữu, lúc này thấy Độc Cô Sương, thập phần hợp ý, nàng quyết định cùng Độc Cô Sương làm bằng hữu.

Vì thế, Tiểu Anh Đào đối với Độc Cô Sương dẫn đầu mở lời. “Sương tỷ tỷ, không biết hôn sự của tỷ cùng sư thúc khi nào thì tổ chức?”

Nghe vậy, Độc Cô Sương cùng Thượng Quan Dạ đều là sửng sốt.

Hai người bọn họ cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ tới tổ chức hôn sự, thích cứ như vậy ở cùng một chỗ, dù sao bọn họ cũng đã nhận định đối phương rồi.

Hắc Diệu nghe thấy Tiểu Anh Đào nhắc tới như vậy, tỏ vẻ hiểu rõ gật đầu.”Đúng rồi, sư đệ cùng sư đệ muội các người khi nào thành thân?”

Chỉ có Độc Cô Phi vẻ mặt khờ ngốc từ trên xuống dưới đánh giá Độc Cô Sương, tự nhủ lẩm bẩm nói: “Thế đạo gì vậy, ngay cả loại nữ nhân thô lỗ đòi mạng như lão Tứ này mà cũng có người muốn lấy? Thế giới này, điên cuồng thật rồi.”

Độc Cô Sương vốn ngồi ngay cạnh Độc Cô Phi, những lời hần lẩm bẩm lâu bầu nàng tự nhiên nghe được, không khỏi nhú mày mỉm cười ra tiếng: “Lão Tam, huynh mới vừa nói gì đó, nói lại một lần cho ta nghe.”

Oa mẹ nó, lão Tứ muội cười đến thật đáng sợ.

Mười năm không gặp, lão Tứ này chẳng những là không thay đổi bản tính thô lỗ, ngược lại còn học xong tuyệt chiêu của lão Nhị, âm hiểm, đáng sợ.

Vẻ mặt tươi cười của lão Tứ đáng sợ như vậy, hần không thể trêu vào.”Hắc hắc hắc, tại hạ là nói lão Tứ muội mười năm không thấy, bây giờ trở nên xinh đẹp như vậy, Thượng Quan sư phụ cưới muội, đơn giản là đòi trước dằm lên cứt chó.”

“Ha ha ha ha...”Độc Cô Phi nói ra, làm ấy người có mặt đều thoải mái cười ha hả.

Độc Cô Sương cũng đi theo lắc đầu mỉm cười, mười năm rồi, lão Tam này vẫn giống như trang giấy trắng đơn thuần như vậy, người này lại có gương mặt đẹp trai nữa, thật lo lắng cho hần chân ướt chân ráo bước chân vào giang hồ, có thể hay không bị nữ nhân như lang như hổ nhào tới cắn xé.

Độc Cô Sương quảng cho Tiểu Anh Đào một ánh mắt rất đổi đồng tình.

Tiểu Anh Đào cũng hồi đáp với Độc Cô Sương bằng ánh mắt ta thích.

Nam nhân của Tiểu Anh Đào nàng, người nào không sợ chết dám thưởng thức, xem nàng có độc chết bọn họ hay không.

Hắc Diệu dừng cười, liền đứng dẫn vòng trở về đề tài mới vừa rồi.”Sư đệ, các người thật không nghĩ tới thành thân sao?” Hần nhìn ra được, sư đệ đối với Độc Cô Sương là yêu đến khắc cốt铭心, hần nghĩ sư đệ nhất định rất muốn sớm ngày cưới vị nữ tử này.

Thượng Quan Dạ nghe lời Hắc Diệu nói, hai tròng mắt hơi hơi dừng ở trên người Độc Cô Sương, thần nhiên thoáng qua một chút cô đơn, sau đó là lộ ra nụ cười thoải mái. “Đệ cùng Sương nhi nếu đã đôi bên một lòng rồi, có thành thân hay không cũng không quan trọng.”

Kỳ thật, hần vẫn rất muốn có một hôn lễ hoàn mỹ với Sương nhi, vẫn muốn nhìn thấy bộ dáng Sương nhi vì mình phủ thêm giá y mỹ lệ, nhưng hần hiểu rõ tính nết Sương nhi, biết nàng không thích tục lệ rườm rà này nọ, nên hần vẫn không nói tới chuyện này.

Độc Cô Sương vừa vặn nhìn thấy ánh mắt cô đơn thoáng qua lúc nãy của Thượng Quan Dạ, tâm không khỏi hơi hơi đau lòng vì hần. Dưới mặt bàn, nàng mềm mại gắt gao cầm tay Thượng Quan Dạ, con ngươi khó được thâm tình như nước đối diện Thượng Quan Dạ, nhẹ giọng nói: “Ai nói không trọng yếu, Dạ, chàng chẳng lẽ không muốn nhìn thấy ta mặc giá y sao?”

Nghe thanh âm ôn nhu kia, thân mình Thượng Quan Dạ chấn động.

Không thể tin nhìn Độc Cô Sương.”Sương nhi... Nàng...”

“Chàng không muốn thành thân?” Làm bộ như rất đau đớn hỏi lại.

Thượng Quan Dạ chưa từng thấy qua Độc Cô Sương như vậy, nếu bây giờ không phải là có bọn người Hắc Diệu ở đây, hần nhất định sẽ đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng thương yêu nàng một phen.

Kìm nén không được lòng tràn đầy vui mừng như điên, hần vội vàng liên tục trả lời mấy tiếng.”Muốn, rất muốn, phi thường muốn.”

“Phốc xích...” Tiểu Anh Đào nhìn phản ứng khoa trương kia của Thượng Quan Dạ, nhất thời nhin không được, bật cười.

“Đào nhi, không được vô lễ.” Tiếng nói ôn nhu của Hắc Diệu vang lên, ánh mắt ngược lại dừng ở trên người Thượng Quan Dạ cùng Độc Cô Sương. “Vậy hai người tính khi nào thành thân, nếu có thể, sư huynh muốn tham gia tiệc cưới của hai người.”

Độc Cô Sương nghĩ nghĩ, sau đó bật thốt lên nói: “Bảy ngày sau.”

Lời vừa thốt ra, mới phát hiện chính mình hình như có chút nóng nảy, lén lút liếc mắt nhìn Thượng Quan Dạ, phát hiện Thượng Quan Dạ đều đã cười đến không khép miệng lại được, trong lòng nàng cảm thấy ngọt ngào, nhưng lại làm bộ giận dữ nhéo Thượng Quan Dạ một cái.

Thượng Quan Dạ đột nhiên bị nhéo, nghĩ đến Độc Cô Sương đang ám chỉ hấn cái gì, không khỏi hướng về phía Hắc Diệu cười nói: “Sư huynh, bọn đệ quyết định bảy ngày sau quay về Độc Cô phủ tổ chức hôn sự, không bằng sư huynh theo chúng ta cùng nhau trở về đi?”

199. Chương 199: Ngoại Truyện 15: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (13)

Ba ngày sau, Độc Cô phủ.

Sáng tinh mơ, Hương Tiểu Văn tỉnh dậy, từ sớm liền chờ ở cửa.

Độc Cô Diễm thấy vậy, không khỏi ôm chặt nàng, hơi không vui, lạnh nói: “Văn nhi, Sương nhi bọn họ dù hôm nay về, cũng sẽ không về sớm như vậy đâu, đừng đứng ở chỗ này đợi, theo vi phu trở về đi.”

Hương Tiểu Văn đem ánh mắt nhìn ở phía cửa thu hồi trở về, lẳng lặng nhìn Độc Cô Diễm. “Không được, Sương nhi ở trong thư có bảo sáng hôm nay sẽ về đến, tính đi tính lại cũng sắp về tối rồi, Diễm, chàng có phải mệt mỏi hay không, vậy chàng vào trong trước đi.”

Ba ngày trước nàng nhận được thư của Độc Cô Sương gửi, bảo hôm nay sẽ về tới nhà, nhưng lại không chỉ có mình nàng ấy, cùng nàng ấy trở về trừ Thượng Quan Dạ, còn có Hắc Diệu, Độc Cô Phi cùng Tiểu Anh Đào.

Ngẫm lại cũng mười năm rồi chưa gặp họ, Hương Tiểu Văn tâm tình kích động hoàn toàn có thể lý giải.

Nghĩ đi nghĩ lại, lại nghĩ tới cái gì, quay lại nhìn Độc Cô Diễm nói tiếp: “Độc Cô Diễm, chuyện thành thân của Sương nhi chuẩn bị thế nào rồi?”

Độc Cô Diễm ôm nàng, động tác ôn nhu vì nàng vuốt lại các sợi tóc tán loạn. “Văn nhi nàng yên tâm, tất cả mọi việc vi phu đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ còn đợi Sương nhi trở về thôi.”

Ánh mắt Độc Cô Diễm vẫn thâm tình như thế nhìn nàng. Mười năm rồi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hương Tiểu Văn vẫn chưa lưu lại dấu vết gì của thời gian, ngược lại lại càng xinh đẹp động lòng người, giờ tay nhắc chân đều có một cổ phong tình làm Độc Cô Diễm điên cuồng.

“Phụ thân... Mẫu thân, có phải Tứ tỷ, Tam ca sắp trở về rồi không?” Một đạo thanh âm thanh thúy vang lên từ phía sau Độc Cô Diễm cùng Hương Tiểu Văn.

Hai người quay đầu lại, thấy Độc Cô Tuyết đang vui mừng hướng bọn họ đi tới.

Mười năm này, Độc Cô Tuyết cũng từ tiểu ác ma năm đó đã trưởng thành xinh đẹp động lòng người, nàng mặc váy dài màu trắng nhạt nổi bật lên dáng người đáng yêu cực kỳ, hơn nữa đôi mắt như sao giáo hoạt đầy linh khí kia, làm cho người ta càng nhìn càng thích.

Bất quá, đây cũng chỉ là bề ngoài, phải biết rằng mười năm nay hành vi ác ma của Độc Cô Tuyết đã làm toàn bộ người trong Độc Cô phủ đều đau đầu.

Tiểu ác ma này, ngay cả hoàng đế cũng dám chinh, còn nhớ tháng trước sinh nhật hoàng đế Chung Ly Tuyết, tiểu ác ma này thể nhưng ở trên khuôn mặt tuần tú của Chung Ly Tuyết vẽ một con rùa, lúc ấy Độc Cô Diễm cùng Hương Tiểu Văn giật nảy mình, vội vã muốn vì Độc Cô Tuyết cầu tình. Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Chung Ly Tuyết không những không giận, ngược lại còn cười đến vô cùng thoải mái, nói rằng nữ nhi của Độc Cô Tuyết có tâm hồn rất trong sáng, là một đứa nhỏ đáng yêu, còn nói Độc Cô Diễm thật có phúc khí, vân vân...

Làm cho toàn bộ văn võ bá quan, hậu cung phi tần đều kinh ngạc không thôi.

Độc Cô Diễm thoảng nhìn bộ dáng đang chạy vội vàng của ái nữ, không khỏi nhú mày.”Tuyệt Nhi, con xem lại mình một chút đi, cũng đã trưởng thành rồi vẫn còn bướng bỉnh như vậy, biến mình thành bộ dáng gì.” Độc Cô gia hần dù sao cũng từng là phủ tướng quân, đứa nhỏ này sao có thể không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy, Tuyệt Nhi thật là khiến hần đau đầu. Tuy nói Hoàng thượng không có truy cứu việc làm lớn mặt của Tuyệt Nhi, nhưng nếu cứ hồ nháo như vậy, e là ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện.

“Phụ thân, sắc mặt người lúc nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn như thế trông có vẻ già nua, mẫu thân đứng bên cạnh người, trông cứ như là nữ nhi của người.” Độc Cô Tuyệt kéo tay Hường Tiểu Văn, hướng Độc Cô Diễm nháy mắt đáng yêu cười nói.

Người ở bên ngoài nghe thấy sẽ cho rằng Độc Cô Tuyệt hồn nhiên ngây thơ cực kỳ, nhưng trong lòng Độc Cô Diễm cùng Hường Tiểu Văn đều hiểu rất rõ, Độc Cô Tuyệt cười càng đáng yêu, chứng tỏ trong lòng nàng là có ý muốn chinh người.

Lúc này, Độc Cô Diễm liền bị lời của nàng chinh đến không tìm thấy lời nào để phản bác.

Hần chú ý nhất đúng là điểm ấy rồi, theo thời gian trôi qua, hần mọc râu, trên mặt cũng đã có cảm giác năm tháng tang thương, cả người thoạt nhìn so với mười năm trước càng thêm trầm ổn, lạnh khốc.

Có một lần hần cùng với Văn nhi đi du hồ, thuyền phu kia thế nhưng gọi hần là lão gia, sau đó gọi Văn nhi là tiểu thư, làm hần tức giận cả một ngày khi nhìn đến tên chèo thuyền chướng mắt này. Cuối cùng vẫn là Văn nhi ôn nhu trấn an tâm tình xao động của hần.

Hường Tiểu Văn nhìn thấy bộ dáng tức giận của Độc Cô Diễm, không khỏi ôn nhu cầm tay hần, hướng Độc Cô Tuyệt kia khẽ cười nói: “Tuyệt nhi, con luôn ăn nói lung tung, cha con như thế này không phải là lão (già), mà chính là mị lực thành thực.”

Độc Cô Tuyệt kéo tay Hường Tiểu Văn muốn nói cái gì, bỗng ánh mắt lại thoảng nhìn thấy một xe ngựa ngoài cửa lớn.

“Phụ thân, mẫu thân, nhìn xem có phải tứ tỷ bọn họ đã trở về hay không?”

Độc Cô Diễm cùng Hường Tiểu Văn vội vàng ngoái ra cửa nhìn, chỉ thấy một chiếc xe ngựa cực lớn dừng ở trước đại môn Độc Cô phủ.

Cửa xe ngựa cọt két một tiếng được đẩy ra, một bóng dáng cao lớn từ trên xe ngựa nhảy xuống, xoay người, khuôn mặt tuấn tú thật thà chứa đầy ý cười nhìn phía đại môn Độc Cô phủ. Ánh mắt vừa nhìn tới, vừa vịn cùng Độc Cô Diễm ba người đối diện, Độc Cô Phi mặc quần áo màu đen không khỏi hô lên.

“Phụ thân... Nhũ mẫu...”

“Oa mẹ nó, là Tam ca, mười năm rồi vẫn không thay đổi, Tam ca đầu gối kia thế nhưng cũng cao lớn tuấn tú yêu nghiệt nha.” Độc Cô Tuyệt vỗ tay nhỏ bé, hướng về phía Độc Cô Phi vẻ mặt vui mừng nhảy tới.

Độc Cô Phi mày kiếm gắt gao nhú lại. Ai có khuôn mặt của yêu nghiệt, dám nói hần như vậy, trừ bỏ Tiểu Lục tiểu ác ma đáng sợ kia còn có thể là ai, mười năm nay hần cũng nghe không ít sự tích của tiểu ác ma này, âm thầm cảm thấy may mắn hần năm đó rời đi sớm, bằng không nhất định bị tiểu ác ma này chinh thắm.

Độc Cô Diễm cùng Hường Tiểu Văn cũng hướng Độc Cô Phi vội vàng chạy qua.

Độc Cô Diễm nhìn Độc Cô Phi từ trên xuống dưới cao lớn uy mãnh, hai tròng mắt giãn ra, đối với nhi tử trước mắt mười năm không gặp này, có thể nhìn ra được Độc Cô Diễm rất là vừa lòng.

“Không sai, rất có phong độ của một đại tướng, quả không hổ là con cháu của Độc Cô gia ta.”

“Cám ơn phụ thân khích lệ.”

Hường Tiểu Văn một phen cầm tay Độc Cô Phi, liên tục không ngừng nhìn hần, cuối cùng hai hàng lông mày giờ lên, cười đến rất mỉa mai. “Không thể tưởng được Tiểu Phi của chúng ta cũng là một tuyệt thế mỹ nam, lúc trước ta sao lại không nhìn ra.”

“Nhũ mầu...” Độc Cô Phi bắt mắt nhẹ nhú mầu. Mười năm không gặp, nhũ mầu thế nhưng cũng trêu ghẹo hẳn. Hừ, nhất định là Tiểu Lục ác ma kia làm hư nhũ mầu.

Ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt càng ngày càng xinh đẹp của Hường Tiểu Văn, Độc Cô Phi không khỏi trầm trồ.”Oa mẹ nó, nhũ mầu người là lão yêu ngàn năm à, làm thế nào mười năm không gặp, người lại càng ngày càng trẻ ra.”

Độc Cô Tuyết đứng ở một bên che môi cười xen vào nói: “Đúng vậy đó, huynh xem phụ thân đứng bên cạnh, có giống phụ thân của mầu thân không?”

“Tuyết Nhi...” Hường Tiểu Văn buồn cười liếc qua Độc Cô Tuyết.

“Độc Cô Tuyết...” Khuôn mặt vui sướng của Độc Cô Diễm lập tức trầm xuống. Kiếp trước hẳn nhất định là tạo nên oan nghiệt gì rồi, nên đời này mới có thể sinh ra một quỷ tinh linh Tuyết Nhi này.

“Được rồi được rồi, Tuyết Nhi về sau không dám, phụ thân người xem mặt của người tức giận lên càng trông có vẻ già.” Miệng nói không dám, nhưng vẫn là không sợ chết mà khiêu khích uy nghiêm của Độc Cô Diễm.

Độc Cô Phi nhìn Độc Cô Tuyết có thể làm cho Độc Cô Diễm đau đầu như vậy, trong lòng nhịn không được bội phục một phen, bất quá nhiều hơn là cảm thấy may mắn, cũng may hẳn đã rời Độc Cô phủ, bằng không...

“Nhũ mầu... Phụ thân... Con nhớ hai người muốn chết.” Độc Cô Sương vừa xuống xe ngựa, phi như bay tới Hường Tiểu Văn.

Gắt gao đem Hường Tiểu Văn ôm vào trong ngực, cười đến vẻ mặt sáng lạn.

“Sương ... Sương nhi?” Hường Tiểu Văn nhìn chăm chăm mỹ nữ lung linh không nhiễm hạt bụi nào đang ôm mình, thanh âm có chút không xác định hỏi.

Trời ạ, quá kinh hãi rồi, Độc Cô Sương thô lỗ năm đó, mười năm sau không ngờ đã trưởng thành ra bộ dạng thần tiên tỷ tỷ này, đây cũng quá làm nàng chấn kinh rồi.

Người mặc váy trắng trước mắt không hề nhiễm bụi trần, tóc dài như mực xoa trên đầu vai, khuôn mặt nhỏ nhắn không trang điểm, đã có tư thế khuynh thế, hơn nữa quanh thân nàng có khí chất không linh phiêu sa, làm cho Độc Cô Diễm cùng Hường Tiểu Văn sửng sốt thật lâu.

“Mẹ nó, con nói nhũ mầu nha, mới mười năm thôi người lại không nhận ra Sương nhi, thật quá đáng, rất làm tổn thương lòng con nha.” Độc Cô Sương liếc qua khuôn mặt vạn phần kinh ngạc của Hường Tiểu Văn, vừa đắc ý vừa mất hứng trừng mắt Hường Tiểu Văn.

Trưởng thành như vậy chẳng lẽ sẽ khiến mọi người không thích bộ dáng này của nàng, Độc Cô Sương nàng trưởng thành không phải là ăn đứt người trong thiên hạ hay sao? Hơn nữa, ở khuynh Tuyết Sơn kia một bóng người cũng không có, nàng không lớn thành như vậy mới là kỳ quái.

Lời vừa thốt ra, Hường Tiểu Văn lập tức khẳng định người trước mắt là Độc Cô Sương không sai, người nọ tuy rằng bộ dạng thực thần tiên tỷ tỷ, nhưng tính nết thô lỗ kia vẫn là không thay đổi.

“Ha ha ha ha, không phải quên con, mà là bị con làm cho kinh sợ, Sương nhi của chúng ta nguyên lai có thể đẹp như vậy.”

“Này, nhũ mầu người nói vậy là sao, cái gì gọi là con nguyên lai có thể đẹp như vậy, chẳng lẽ trong lòng nhũ mầu, Sương nhi không đẹp sao?”

“Tứ tỷ, không phải tỷ không đẹp, mà là trong lòng mọi người chúng ta, cho tới bây giờ đều không có xem tỷ là nữ nhân. Vừa rồi tỷ xuất hiện như vậy, đều làm cho chúng ta kinh sợ đó.” Độc Cô Tuyết cướp lời Hường Tiểu Văn mở miệng nói.

Con mẹ nó, không xem ta là nữ nhân? Chẳng hóa ra ta là nhân yêu sao.

Ánh mắt Độc Cô Sương dừng ở trên người Độc Cô Tuyết, hai tròng mắt bỗng sáng ngời.”Đây là Tiểu Lục sao, oa mẹ nó, Tiểu Lục muội ác ma này cũng xoay người biến dạng như vậy nha, xem bộ dáng này, chỉ có thể nói một chữ mỹ.”

“Được rồi, hai người không cần khen ngợi lẫn nhau như vậy đâu.” Tiểu Anh Đào từ trên xe ngựa đi ra, váy áo màu lam, ánh mắt trong veo như nước, đẹp dịu dàng lại làm cho Hường Tiểu Văn cùng Độc Cô Tuyết kinh diễm không thôi.

“Anh Đào tỷ tỷ...” Độc Cô Tuyết hai tròng mắt sáng ngời, kéo váy chạy đến bên người Tiểu Anh Đào.

Năm đó Độc Cô Phi rời đi, nàng từng cùng Tiểu Anh Đào chơi đùa một ngày, đối với Tiểu Anh Đào, Độc Cô Tuyết rất là thích, cảm thấy nàng tuy rằng bề ngoài dịu dàng, nhưng cá tính cũng là so với tứ tỷ còn cường hãn hơn.

Hường Tiểu Văn đi tới, nhìn Tiểu Anh Đào không ngừng gật đầu.”Thật đẹp, Phi nhi thật sự là rất có phúc khí, Tiểu Anh Đào, trước tiên kêu một tiếng bà bà xem nào.”

“Nhũ mẫu...” Độc Cô Phi có chút ngượng ngùng gọi Hường Tiểu Văn một tiếng.

“A, xem đứa nhỏ này, còn xấu hổ nữa, con xấu hổ cái gì, còn đứng đó như khúc gỗ làm gì, Tiểu Anh Đào đi đường nhất định là mệt chết rồi, nhanh lại đây giúp đỡ đi.”

“Bà bà...” Tiểu Anh Đào thực thích bà bà trước mắt xinh đẹp động lòng người này, miệng nhỏ không khỏi ngọt ngào gọi.

Hường Tiểu Văn nghe xong, cười đến không thể khép miệng. Oa mẹ nó, đây mới gọi là hạnh phúc, một nhà lớn nhỏ đoàn tụ chính là tốt đẹp nhất, chỉ là không biết A Ly, Tiểu Khuynh, Hoa nhi bọn họ khi nào thì trở về?

200. Chương 200: Ngoại Truyện 16: Độc Cô Sương Và Thượng Quan Dạ (14)

Độc Cô Phi thật sự tới đỡ Tiểu Anh Đào, dưới ánh mắt mọi người, hai người cũng có chút ngượng ngùng.

“Tiểu Văn, Độc Cô, đã lâu không gặp.” bóng dáng Hắc Diệu và Thượng Quan Dạ chậm rãi đi tới.

Lúc gần đến trước mặt Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Văn, Thượng Quan Dạ rất lễ phép chiêu hô. “Nhạc phụ, nhạc mẫu.”

“Ôi mẹ nó, Tứ tỷ phu huynh thật biết kiếm tiện nghi, Tứ tỷ còn chưa có thành thân với huynh, huynh đã dám gọi như vậy rồi, da mặt thật dày. Ai..ui.. Tứ tỷ, tỷ làm gì bầu muối.” Độc Cô Tuyết xoa xoa cái mũi, bất mãn nhìn chằm chằm Độc Cô Sương.

Thôi đi, Tứ tỷ thật nhỏ mọn, không phải chỉ nói nam nhân của tỷ một câu thôi à, có cần che chở vậy không.

Trải qua Độc Cô tuyết náo loạn như vậy, Thượng Quan Dạ lại không chút nào ngượng ngùng. “Dù sao sớm muộn gì cũng gọi nhạc phụ, nhạc mẫu, kêu sớm không phải tốt hơn kêu muộn à.”

“Ha ha ha ha, Thượng Quan người nói thật có lý, dù sao người cũng gọi mười năm rồi, cũng đâu có khác gì.”

Độc Cô Diễm nói xong, ánh mắt nhìn về Hắc Diệu. “Diệu, mặt của người...” Mười năm đã qua, gương mặt bị hủy của hắn đã được chữa khỏi hay chưa?

Nghe được Độc Cô Diễm hỏi như thế, hai tròng mắt Hường Tiểu Văn rất áy náy, mặt của Hắc Diệu năm đó là bị nàng hủy, đã nhiều năm như vậy, trong lòng nàng vẫn nhớ kỹ chuyện này, những năm gần đây Độc Cô Diễm cũng biết tâm tư của nàng, dốc hết năng lực giúp Hắc Diệu tìm hỏi phương pháp chữa trị, nhưng nhiều năm qua như vậy, vẫn không có kết quả.

Sự chú ý của mọi người cũng rơi vào trên người Hắc Diệu.

Chỉ thấy hắn cười nhạt, con người dưới mặt nạ không hề dao động, nhẹ nói: “Độc Cô, Tiểu Văn, các người yên tâm, mặt của ta đã không còn gì lo ngại.”

Không còn gì lo ngại là có ý gì?

Thấy Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Văn nghi ngờ, Tiểu Anh Đào bị Độc Cô Phi ôm không khỏi đứng dậy giải thích: “Công công (Ba chồng), bà bà (mẹ chồng), mặt của phụ thân đã tốt hơn rồi, con lấy mặt nạ của phụ thân xuống ọi người xem.”

Tốt hơn rồi? Là khôi phục thành dáng vẻ trước kia, hay là...

Ánh mắt của mọi người cũng chuyển theo di động của Tiểu Anh Đào, Tiểu Anh Đào đứng ở trước mặt Hắc Diệu, đưa tay chuẩn bị muốn lấy mặt nạ của Hắc Diệu, Hắc Diệu ôn hòa cười một tiếng đối với nàng ấy, đưa tay gỡ lấy mặt nạ của mình xuống.

Trong yên tĩnh, có người a một tiếng.

Ngay sau đó mặt của Hắc Diệu cũng lộ ra ngoài. Đó là một khuôn mặt hoàn mỹ, da trắng nõn, đường cong lạnh lẽo, lỗ mũi đẹp đẽ, ưu mỹ cao thẳng, giống như là thiên thần điêu khắc ra, đôi mắt trầm tĩnh không rõ buồn vui, tĩnh lặng đến khiến người đau lòng. Môi mỏng mím thành một đường, ở trong ánh mắt của mọi người, hần hơi cười lên, nụ cười nhẹ nhàng, nhàn nhạt kia, sáng loáng lóe lên khiến mắt mọi người đều đau nhói.

“Thật là đẹp.” Độc Cô Tuyết lên tiếng kinh hô, đây là nam tử đẹp nhất nàng từng gặp, so với phụ thân, so với Tứ tỷ phu còn đẹp hơn.

Độc Cô Sương cũng thấy đẹp, lẩm bẩm nói: “Mỹ nam như thế, nếu vẽ xuống, thật là rất kinh diễm nha.” Đầu của Độc Cô Sương, bắt đầu ảo tưởng rồi.

Thượng Quan Dạ đứng ở bên cạnh biết nàng lại bị bệnh nghề nghiệp rồi, lặng lẽ vươn tay véo nhẹ sau lưng nàng một cái, lại gần nàng nhỏ giọng nói: “Sương nhi, nghĩ cùng đừng nghĩ, đời này nàng chỉ có thể vẽ ta thôi, những người khác đừng mơ tưởng.”

Ảo tưởng tan biến, Độc Cô Sương có chút thất vọng, bắt quá rất nhanh, nàng liền nở nụ cười. Không vẽ thì không vẽ, dù sao nam nhân của nàng nói thế nào cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, vẽ đẹp của hắn, tuyệt đối không thua thiệt đâu.

Độc Cô Diễm và Hướng Tiểu Văn nắm chặt tay nhau, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ năm đó của Hắc Diệu lại trở về thì hai người bọn họ cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Độc Cô Phi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của sư phụ, hai tròng mắt bỗng chột lóe.”Sư phụ rất đẹp trai.”

Tiểu Anh Đào rất là đặc ý trả lời hắn một câu. “Đó là đương nhiên, cũng không xem phụ thân của ai nữa.”

“Ai ui ——” một đạo tiếng kêu rên thống khổ vang lên trong đám người.

Độc Cô Sương sững sốt. “Tiếng ai phát ra vậy?” Sao nghe có chút quen thuộc đây?

Thượng Quan Dạ khoát tay. “Tuyệt đối không phải là ta phát ra.”

Độc Cô Phi lắc đầu liên tục. “Cũng không phải là huynh.”

Độc Cô Diễm và hướng Tiểu Văn nhìn nhau, sau đó cất bước tới gần xe ngựa.

Theo bọn họ, còn có Hắc Diệu, cử động của ba người, khiến cho ánh mắt mọi người đều rơi vào trên xe ngựa.

Bọn họ không nghĩ tới, trên xe ngựa còn có người?

“Ai ở đó, ra ngoài.” thanh âm lãnh khốc của Độc Cô Diễm vang lên hướng về phía xe ngựa nói.

Tĩnh lặng. Không có ai đáp lại.

“Không ra phải không, vậy đừng trách chúng ta không khách sáo.” Hướng Tiểu Văn nháy mắt, nói với xe ngựa.

Vẫn an tĩnh.

“Lấy lửa, đốt.” thanh âm lạnh lùng của Hắc Diệu vừa ra, bên trong xe ngựa vang lên thanh âm.

Xác thực mà nói, cũng không phải là bên trong xe ngựa, mà là dưới gầm xe ngựa.

“Đừng, đừng đốt, ta ra.” Tất nhiên, thanh âm nữ nhân, rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, bao gồm Hắc Diệu trong đó. Bọn họ không ngờ tới, xe ngựa bọn họ ngồi, dọc theo đường đi lại có thêm một người, nếu người này xấu bụng, chỉ sợ bọn họ...

Vừa nghĩ tới đây, thần sắc mọi người cũng không khỏi ngưng trọng.

Đang lúc này, một bóng dáng màu trắng từ dưới gầm xe ngựa chui ra.

Mọi người nhìn chằm chằm một màn này, tất cả đều sửng sốt.

Nữ nhân áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, thân hình cao gầy, da yếu ớt nõn nà, gương mặt như ngọc, trắng trong thuần khiết tựa như hoa sen từ từ tràn ra, xinh đẹp khiến người quên tất cả.

Nàng lên tiếng chào hỏi với Độc Cô Sương và Thượng Quan Dạ đang sửng sờ. “Xin chào, chúng ta lại gặp mặt.” Thanh âm này, là thanh âm của Tuyết công tử Bạch Tuyết mà Độc Cô Sương và Thượng Quan Dạ tuyệt đối quen thuộc.

Độc Cô Sương cả kinh miệng há ra có thể nhét cả quả trứng, chỉ vào nữ tử áo trắng kêu lên. “Người, người, người là Tuyết công tử?”

Trời ạ, Tuyết công tử lại là nữ, hơn nữa còn là một nữ nhân xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ nàng ta thật thích Thượng Quan Dạ, cho nên mới đuổi theo?

Nữ nhân đẹp vậy lại đi làm tiểu tam, nàng thật sự không nắm chắc phần thắng. Ô ô ô, ai có thể nói cho nàng biết, vì sao Tiểu Tam này mạnh mẽ như vậy, lại đuổi đến nhà nàng rồi, nàng phải làm sao đây?

Thượng Quan Dạ cũng sửng sốt một hồi lâu, sau đó lạnh lùng ra tiếng. “Suốt quãng đường người đều trốn dưới gầm xe ngựa?” Nếu thật là như vậy, vậy nội công của Tuyết công tử quá đáng sợ, có thể giấu giếm được hãn và sư huynh.

“Đúng vậy, suốt một đường ta đều núp dưới gầm xe ngựa, ăn thật nhiều cát bụi, quá thua thiệt.” Bạch Tuyết nói xong, làm bộ vỗ vỗ cát bụi trên người, mà ánh mắt của nàng cũng vẫn rơi vào trên người Hắc Diệu.

Nghe thấy thế, Thượng Quan Dạ không khỏi nhíu sâu mày. Quả nhiên là như vậy, Tuyết công tử này, có lai lịch gì, nàng ta giả mạo thân phận đến gần mình, chẳng lẽ có tầm nhìn kinh người gì?

Ánh mắt Thượng Quan Dạ chăm chú quan sát Bạch Tuyết, Độc Cô Sương đứng bên cạnh cảm thấy vô cùng bất mãn.

Nàng mặt không đổi sắc đưa tay vòng qua cái hông Thượng Quan Dạ, hung hăng dùng sức bấu hán một cái.

“Ai ui, Sương nhi nàng...”

“Ta thế nào, con mắt của chàng đang nhìn cái gì đó? Hừ.”

Đáng chết, còn chưa thành thân, đã dám liếc mắt đưa tình với tiểu tam ngay trước mặt nàng rồi, sau này thành thân, còn thế nào nữa.

“Sương nhi, nàng hiểu lầm, ta không phải như nàng nghĩ đâu.” Ai, hán đối với Bạch Tuyết đó cũng không có hứng thú, trong mắt hán cho dù là tiên trên trời cũng không bằng một đầu ngón tay của Sương nhi nữa là.

“Hiểu lầm cái gì? Ta không có hiểu lầm.” Độc Cô Sương ít khi nổi giận, một màn này khiến mọi người Độc Cô phủ nhìn đến cảm thiếu chút nữa cả kinh rớt xuống đất, bọn họ không nhìn lầm chứ, lão Tứ Độc Cô Sương luôn giống nam nhân lại có một mặt nũng nịu như vậy?

Sét đánh rồi, quả nhiên là có sấm sét.

Thượng Quan Dạ nhìn biểu tình giận lại giận của Độc Cô Sương, tìm điều chảy ra, nơi nào còn có ý định để ý tới người khác, ngay trước vẻ mặt kinh ngạc không dứt của mọi người, hán ôm Độc Cô Sương bước nhanh rời đi.

Khi bóng dáng tiến vào cửa lớn, thanh âm từ từ truyền đến. “Nhạc phụ, nhạc mẫu, cơm tối không cần chờ chúng con.”

Độc Cô Sương nghe, thẹn đến muốn chui xuống đất, chui vào trong ngực Thượng Quan Dạ, hận hận bầu hấn. “Chàng làm gì đấy, mau thả ta xuống.”

“Không thả, vi phu đói bụng rồi.”

“Đói bụng thì ăn cơm.”

“Ta chỉ muốn ăn nàng.”

“Chàng là côn trùng dâm.”

“Chỉ Y (dâm) nàng thôi.”

“...”

Bóng dáng của hai người biến mất ở trước mặt một đám người đã hóa đá, hồi lâu, thanh âm giòn giã của Độc Cô Tuyết đánh vỡ trầm mặc, lẩm bẩm nói: “Cái đó... Thật sự là Tứ tỷ chứ? Không phải là bị người khác nhập vào người chứ?”

Trời ạ, quá kinh hãi rồi, Tứ tỷ lại thẹn thùng, ngày mai đoán chừng sẽ có mưa nắng.

“Phải là muội ấy đó.” ánh mắt Độc Cô Phi vẫn đang nhìn cánh cửa lay động kia, trong đầu cũng tràn đầy không thể tin.

Thượng Quan Dạ như vậy, mà lão Tứ nữ nam nhân kia có thể thu phục ngoan ngoan ngoan ngoan.

Ánh mắt không khỏi liếc trộm Tiểu Anh Đào đứng ở bên cạnh, khi nào thì Tiểu Anh Đào của hấn mới cho hấn ăn gấu gao đây.

“Trong đầu huynh đang suy nghĩ gì thế, huh?” Tiểu Anh Đào nhú mày, cười đến rất quyến rũ, lại làm cho Độc Cô Phi rùng mình.

“Không có, không có gì.” Sao hấn xui xẻo như vậy, chỉ mới suy nghĩ một chút thôi, Tiểu Anh Đào đã biết rồi.

Tiểu Anh Đào lại gần Độc Cô Phi, ngón tay mảnh khảnh dịu dàng sửa sang lại cổ áo cho hấn, cười đến càng thêm xinh đẹp. “Có phải đang suy nghĩ lúc nào thì ta bị huynh ăn sít sao giống như Sương nhi không? Huh?”

“Không có, không thể nào, huynh, huynh nào dám.”

“Là không dám, chứ không phải không muốn đúng không?”

Muốn, dĩ nhiên muốn rồi, nhưng người kia hung dữ vậy, ta nào dám.

Nhìn bộ dáng uất ức của Độc Cô Phi, Tiểu Anh Đào không khỏi khẽ cười kéo tay của hấn, véo nhẹ hấn một cái, ghé vào lỗ tai của hấn, dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe được nói: “Huynh đúng là cộc gỗ, dần chết rồi, người ta chẳng qua là trêu chọc huynh thôi.”

Nhìn bộ dáng thẹn thùng không dứt của Tiểu Anh Đào, Độc Cô Phi giống như là hóa dần. Mắt không nhúc nhích, không nháy mắt nhìn chăm chăm Tiểu Anh Đào.

Ông trời ơi, Tiểu Anh Đào của hấn cũng thẹn thùng với hấn, ha ha ha ha, nguyện vọng của hấn được thực hiện rồi.

Nội tâm mừng như điên, làm thanh âm Độc Cô Phi cũng run lên. “Tiểu Anh Đào, ta, ta, ta muốn cưới muội, lập tức.” Vô cùng kích động, Độc Cô Phi lần đầu tiên nói ra chữ ta, không hề tự xưng tại hạ nữa.

Lời của hấn vừa ra, đưa tới ánh mắt của mọi người.

Độc Cô Diễm: “Phi nhi, lập tức tổ chức hôn lễ là không thể nào, bất quá các con có thể làm chung với vợ chồng Sương nhi, phủ Độc Cô đã lâu không có chuyện vui gì rồi, hôm nay song hỉ lâm môn, cha thật là vui vẻ.”

201. Chương 201: Ngoại Truyện 17: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (15)

Độc Cô Tuyết vọt tới, hai mắt sáng lên.”Oa, Tam ca, huynh nóng nảy quá đi.” Nhưng mà như vậy mới hay. Độc Cô Phi ôm chặt Tiểu Anh Đào trong ngực, cười liên tục.”Nóng nảy hồi nào, tại hạ chỉ gấp gáp thôi.” Không vội có thể lấy được thiếu nữ xinh đẹp sao, thiệt là.

Độc Cô Phi nói, chọc ọi người cười to.

Tiểu Anh Đào thấy hấn đắc ý cực kỳ thì đưa tay nhẹ ngắt hấn một cái.”Hừ, chàng coi chừng làm ta mất mặt.”

Hai nàng trở thành tiêu điểm ọi người cười, tên đầu gối này thật là ghét.

Độc Cô Phi không thêm để ý đến mọi người, vui mừng nói.”Có gì mà mất mặt, mọi người đều là người nhà.”

Bị mọi người sao lãng, Bạch Tuyết nhìn chăm chăm Độc Cô Phi cùng Tiểu Anh Đào đang hạnh phúc, ánh mắt hơi chuyển, chuyển sang Hắc Diệu.

Trực giác của Hắc Diệu cho biết có ánh mắt đang nhìn hấn, hấn đưa mắt nhìn sang.

Bốn mắt nhìn nhau, mặt Bạch Tuyết ửng hồng, nàng dời đi con ngươi, không dám nhìn thẳng Hắc Diệu lần nữa.

Hắc Diệu nhìn thấy Bạch Tuyết như thế, hơi sửng sờ. Đây là lần đầu tiên gặp nàng ta mà? Tại sao lại có một loại cảm giác quen thuộc, còn có, tại sao nàng ta nhìn mình như vậy?

Giọng nghi ngờ hỏi.”Người... Biết ta?”

Nghe lời của Hắc Diệu, sự chú ý của mọi người cũng chuyển sang Hắc Diệu cùng Bạch Tuyết.

Chuyện gì xảy ra?

Bạch Tuyết cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng, không khỏi thẹn thùng cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: “Biết.”

Hắc Diệu cau mày, trong ấn tượng của hấn không nhớ có một nữ nhân như vậy.”Người là ai?”

Bạch Tuyết bị hỏi như vậy, trong lòng có đau đớn thoáng qua. Hấn không nhớ rõ nàng. Mấy chục năm qua, thật sự là cảnh còn người mất sao.

Bạch Tuyết đột nhiên ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú hoàn mỹ của Hắc Diệu, trong lòng hơi đau nhói.”Chàng, thật không nhớ ta sao?”

Hắc Diệu nhíu mày chặt hơn. Cả đời hấn trừ sư muội Tĩnh Hương ra, nhớ sâu nhất chính là nữ nhân năm đó được gọi Nguyệt Noãn, nữ nhân vì hấn bỏ mạng, mỗi lần nhớ tới, trong lòng lại đau nhói.

Hấn nhìn thẳng vào ánh mắt tràn đầy mong đợi của Bạch Tuyết, lắc đầu.”Ta không nhớ người, rốt cuộc người là người nào?”

Bạch Tuyết có phần tái nhợt, lẩm bẩm nói: “Chàng quả nhiên không nhớ ta, nhưng ta lại đem chàng khắc sâu như vậy, ta chờ chàng mười mấy năm, nhưng mười mấy năm qua, chàng chưa bao giờ nhớ đến ta.”

Giọng nói buồn bã làm tất cả mọi người chấn động.

Đợi Hắc Diệu mười mấy năm, nàng ấy, rốt cuộc là người nào?

Ánh mắt Tiểu Anh Đào vẫn dính trên người Bạch Tuyết, nàng phát hiện trên người nữ nhân này, có một mùi hương thoang thoảng quen thuộc, nhất thời không nghĩ ra tại sao lại cảm thấy quen thuộc.

Hắc Diệu nhìn chăm chăm Bạch Tuyết, nhíu mày, không nói một lời.

Dường như, hấn đang hồi tưởng chuyện gì đó, nhưng trong mắt lại lộ ra sự mê mang.

Hấn không nhớ là có biết một nữ nhân như vậy, mà nàng ta lại nói đã đợi hấn mười mấy năm, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bạch Tuyết giống như tự nói với mình, lẩm bẩm: “Có lẽ, trong lòng của chàng chưa bao giờ có ta, chàng vẫn chỉ có báo thù thôi.”

Hắc Diệu chấn động, nàng a biết chuyện của hắn, rốt cuộc nàng ta là người nào?

Tiểu Anh Đào cũng càng ngày càng hiếu kỳ nữ nhân trước mắt, có liên quan gì đến phụ thân mình.

Lúc nàng nhìn chằm chằm Bạch Tuyết, ánh mắt phức tạp của Bạch Tuyết vừa đúng lúc rơi vào trên người nàng. Giọng nói nghẹn ngào của nàng hỏi: “Con là Tiểu Anh Đào, đúng không?”

Dọc theo đường đi, nàng ở phía dưới xe ngựa không bị phát hiện, không phải là bởi vì nàng nội lực cao thâm, mà là nàng dùng một loại thuốc chết giả, đến khi xe ngựa ngừng không bao lâu nàng mới tỉnh lại, cho nên mới không bị Hắc diệu phát hiện.

Đối với thân phận Tiểu Anh Đào cùng Hắc Diệu, nàng cũng mới biết được. Nhìn Tiểu Anh Đào trở mã xinh đẹp, biết được nàng ấy sắp thành thân, trong lòng nàng rất vui mừng. Làm một mẫu thân, những năm gần đây nàng đã không làm tròn trách nhiệm của một mẫu thân, nàng biết Tiểu Anh Đào chịu khổ cực rất nhiều, lúc đó nàng tỉnh lại, thật ra thì đã từng tìm kiếm tung tích Tiểu Anh Đào, sau đó mới biết được, Tiểu Anh Đào theo một nam tử thần bí rời đi.

Tiểu Anh Đào nghe giọng nói cực kỳ bi ai của Bạch Tuyết, không khỏi cau mày.”Người cũng biết ta?” Nhìn ánh mắt thống khổ của nữ nhân trước mắt, Tiểu Anh Đào cũng cảm thấy khổ sở, chẳng lẽ chính là nàng cùng phụ thân quên mất người ta sao, nữ nhân này có quen biết sao?

Nhưng nàng cùng phụ thân còn có Độc Cô Phi vẫn ẩn cư trong rừng sâu núi thẳm, cũng không quen ai mà.

Mất Bạch Tuyết đắm lụy, nàng kiềm chế không dám chạy sang ôm Tiểu Anh Đào, cố gắng bình tĩnh. “Đào nhi, ta là mẹ con, con thật không nhớ ta sao.”

Ầm ——

Một tiếng này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Cái gì? Nàng là mẹ Tiểu Anh Đào? Đó không phải là nữ nhân của Hắc Diệu sao?

Trời ạ, lúc nào thì Hắc Diệu có một nữ nhân xinh đẹp như vậy, sinh ra Tiểu Anh Đào không phải là hoa khôi năm đó sao, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Độc Cô Diễm cùng Hường Tiểu Văn nhìn nhau, sau đó hai người lên tiếng đánh vỡ không khí quỷ dị này. Độc Cô Diễm nói: “Tất cả mọi người đứng ngoài cửa lâu như vậy rồi, chúng ta vào đi thôi.”

Hường Tiểu Văn cũng cười, lên tiếng.”Đúng đó, mọi người đường xa tới đây cũng đã rất mệt mỏi, vào nhà ngồi đi.”

Tiểu Anh Đào ngơ ngác đứng ở nơi đó, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Bạch Tuyết, trong đầu từng hình ảnh bắt đầu thoáng qua, nhưng cho dù như thế nào cũng không thể hiểu được.

“Không, bà không phải là mẹ ta, mẹ ta không phải thế này, mẹ ta đã chết rồi.” Nếu như mẫu thân không chết, nhất định sẽ không bỏ nàng lại, nữ nhân trước mắt nhất định không phải là mẹ của nàng, mẫu thân sẽ không tuyệt tình như vậy.

“Đào nhi... Ta...” nước mắt Bạch Tuyết đã sớm rơi như mưa, khóc không ngừng. Nàng muốn đem Tiểu Anh Đào ôm vào trong lòng, nói cho nàng ấy biết, nàng chính là mẹ của nàng ấy, nhưng nàng không thể làm như vậy vì trong lòng Tiểu Anh Đào còn oán nàng.

Năm đó, thật ra thì sau khi thay Hắc Diệu đỡ một kiếm kia, vốn đã tuyệt mạng, lại được sư phụ cứu.

Đúng ra, nàng cũng gọi Kim công công là sư huynh, người cứu nàng năm đó, chính là sư phụ của thiên biến Quan Âm, Quỷ y —— Kim Vô Lương.

Được cứu lại, nàng vẫn ngủ mê man bất tỉnh, suốt mười năm qua, nàng mới tỉnh lại, vậy mà sau khi tỉnh lại, lại quên hết mọi chuyện đã trải qua trước kia, cho đến ba năm trước đây, nàng mới nhớ lại tất cả, vội đi tìm kiếm Tiểu Anh Đào cùng Hắc Diệu, mới biết được những biến hóa trong những năm này.

Nàng biết Thượng Quan Dạ cùng Hắc Diệu có quan hệ thân mật, vì vậy đến gần Thượng Quan Dạ, chỉ là hy vọng có thể có cơ hội để cho nàng nhìn thấy Hắc Diệu, nhìn thấy Tiểu Anh Đào.

Hắc Diệu vẫn không dám tin nhìn Bạch Tuyết đang khóc, trong mắt tràn đầy đau nhói cùng phức tạp. Nàng ấy thật sự là Nguyệt Noãn sao? Không, không thể nào, Nguyệt Noãn đã chết rồi.

“Bà đừng nói nữa, bà không phải là mẹ của ta, mẹ của Tiểu Anh Đào ta đã chết lúc ta còn rất nhỏ.” Tiểu Anh Đào rống lên, lau nước mắt chạy đi.

“Tiểu Anh Đào...” Độc Cô Phi đau xót, sải bước vội vàng đuổi theo.

Ngoài cửa, chỉ còn lại vợ chồng Độc Cô Diễm cùng Hắc Diệu và Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết muốn nói gì đó, Hắc Diệu lại hồ hững lên tiếng ngăn nàng lại.”Có lời gì, vào trong rồi hãy nói.”

Hậu viện, gian phòng Độc Cô Sương.

Thượng Quan Dạ ôm nàng đẩy cửa đi vào, gian phòng mười năm không ai ở, vẫn được dọn dẹp như cũ, không nhiễm một hạt bụi, sáng sủa sạch sẽ, giống như lúc Độc Cô Sương rời đi.

Ở trong ngực Dạ, Độc Cô Sương thấy tất cả, hai tròng mắt không khỏi nóng lên, nước mắt cứ rơi xuống, không phải buồn rầu gì, chẳng qua là cảm động.

“Sương nhi, sao lại khóc?” Thượng Quan Dạ đưa tay ra tỉ mỉ lau nước mắt của Độc Cô Sương, ngữ điệu dịu dàng tới mức chảy ra nước.

Độc Cô Sương hít mũi một cái, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn.”Thượng Quan Dạ, ta không có khóc, ta chỉ cảm động mà thôi.” Sau khi nàng lớn lên, rất ít khi khóc, giờ thì hay rồi, ngay trước mặt Thượng Quan Dạ khóc đến mất mặt như vậy.

Chui vào lồng ngực ấm áp của hấn, mượn xiêm y của hấn chà chà cổ lau nước mắt nước mũi.

Thượng Quan Dạ mỉm cười, bàn tay khê vuốt trên lưng Độc Cô Sương. “Được rồi, Sương nhi không khóc, chẳng qua là cảm động, nhưng mà xem ra cái áo này của vi phu phải bỏ rồi.”

Nghe lời của Thượng Quan Dạ, Độc Cô Sương bất mãn ngẩng đầu nhìn chăm chăm hấn.”Ý chàng là nước mũi của ta bẩn?”

Thượng Quan Dạ đưa tay ngắt cánh mũi thon của nàng, ánh mắt thâm tình khiến cho người khác thấy ghê tởm. Giọng nói của hấn cứng chiều đến say lòng người.

“Sao có thể chứ, Sương nhi vì vi phu mà rơi nước mắt, nước mũi, nếu như có thiên hạ chí bảo, vi phu chỉ hy vọng luôn thấy Sương nhi nở nụ cười, mà không phải là nước mắt, Sương nhi, nàng hiểu chưa?”

Nghe lời thâm tình như thế, Độc Cô Sương lại rơi nước mắt.

Đáng chết, sao phải nói với nàng như vậy, hại nàng trở nên không giống mình, động một chút là cảm động phải rơi lệ.

“Sương nhi... sao lại khóc nữa rồi, đừng khóc có được hay không?” Thượng Quan Dạ vừa vươn tay xóa đi nước mắt của Độc Cô Sương, vừa dụ dỗ.

“Ta không có khóc.”

“Được, không có khóc, Sương nhi cười cho ta một cái?”

“Chàng thật đáng ghét, sao ta có thể cười được.” Không nhìn thấy nàng đang khóc sao.

“Cười không nổi sao?” Thượng Quan Dạ cười điên cuồng, sau đó ngay lúc Độc Cô Sương mở miệng muốn nói chuyện, môi của hấn rơi xuống, nhẹ nhàng đặt lên cánh môi mềm mại của Độc Cô Sương.

“Uhm...” Đột nhiên hôn, làm Độc Cô Sương quên mất việc phải khóc thút thít, mắt mở rất lớn, nhìn gương mặt tuần tú của Thượng Quan Dạ, nàng muốn ngất xỉu.

Ngay khi Độc Cô Sương kinh ngạc, trong nháy mắt, Thượng Quan Dạ cạy môi nàng, đầu lưỡi đi vào dò xét, mùi thơm hấp dẫn, hần tấn công kịch liệt, Độc Cô Sương dần dần mê say, nàng ôm chặt cổ của hắn, vô cùng nghiêm túc đáp lại hắn.

202. Chương 202: Ngoại Truyện 18: Độc Cô Sương Và Thượng Quan Dạ (16)

Thượng Quan Dạ bị nàng không lưu loát hoàn toàn khơi dậy dục hỏa, hai tròng mắt trầm xuống, lưỡi càng đốt nóng. Đầu lưỡi linh hoạt cuồng dã quấy trong miệng thơm, nhân lúc nàng than nhẹ, chộp lấy hương vị ngọt ngào của nàng.

“Um...” nụ hôn quá đôi kịch liệt, khi Độc Cô Sương cảm thấy mình sắp không thể hô hấp, Thượng Quan Dạ buông nàng ra, nhưng lúc này nàng cũng đang bị nâng dục hỏa lên, lại bị buông ra, trong lòng có chút thất vọng.

“Sương nhi, đừng nóng vội, vì phu chẳng qua là lấy hơi mà thôi.” Thanh âm tà khí của Thượng Quan Dạ rơi xuống, lại hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của Độc Cô Sương.

Lần hôn này, thật dài mà nhẫn nại, không kịch liệt giống mới vừa rồi, nhưng cũng có hương vị khác.

Độc Cô Sương hừ nhẹ một tiếng, rất ưa thích nụ hôn dài này, thần trí mù mịt khiến cho nàng thuận theo khát vọng, hé mở miệng thơm, mặc hắn đưa đầu lưỡi thăm dò vào.

Phản ứng của nàng làm Thượng Quan Dạ rất hài lòng, ném đến ngọt ngào khiến cho hắn thỏa mãn rên rỉ lên một tiếng, đầu lưỡi treu chọc cái lưỡi, liếm khắp mọi một chỗ trong miệng nhỏ nhắn, quấy lên nước miếng hương vị ngọt ngào, cuối cùng lại cuốn lấy thơm mềm, mút vào, quần lấy nhau.

Thân thể hai người cũng dần dần nóng lên, cách y phục, liếm nhau.

Thượng Quan Dạ có chút vội vã cởi y phục Độc Cô Sương ra, ngón tay khẽ vuốt ve da thịt nhẵn nhụi của nàng, theo đầu ngón tay ấm áp của hắn chạm vào, thân thể Độc Cô Sương trở nên nhũn ra.

Nếu không phải Thượng Quan Dạ ôm, sợ rằng nàng cũng sẽ rơi xuống đất.

“Sương nhi...” Thượng Quan Dạ vừa khẽ vuốt ve Độc Cô Sương, vừa nhẹ giọng gọi ở bên tai nàng.

“Huh?” Độc Cô Sương ý loạn tình mê, mút loạn xạ.

“Mệt mỏi không?” Ngồi xe mấy ngày, nếu như Sương nhi thật mệt mỏi, vậy hắn đành đi tắm nước lạnh thôi.

Độc Cô Sương đoán được ý định của Thượng Quan Dạ, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn mặt của hắn, hơi thẹn thùng nói: “Không mệt, chúng ta bắt đầu đi.”

đã che giấu

“Um... Đừng làm rộn, chàng mau vào đi...” Độc Cô Sương tính nôn nóng chịu không nổi tra tấn như vậy, nàng trực tiếp nói ra ý tưởng của mình, nếu phải làm, liền làm thống khoái chút.

Hai tròng mắt Thượng Quan Dạ càng tối hơn, thanh âm khàn khàn nói: “Sương nhi, như nàng mong muốn, vì phu nhất định sẽ làm cho nàng điên cuồng.”

Hết sức ôm chặt hai chân của nàng, đang muốn động thân vọt vào, cũng đúng lúc này, tiếng gõ cửa giết phong cảnh vang lên.

“Tứ tỷ, Tứ tỷ phu, hai người khóa cửa ở bên trong làm gì đó, mau ra đây đi, đã xảy ra chuyện lớn rồi.” Độc Cô Tuyết nói xong, dán mình vào trước cửa, lấy tay đâm vào giấy Tuyên Thành trên cửa khắc hoa, muốn liếc trộm tình hình lửa nóng bên trong.

Hả, chuyện gì vậy ta?

Giống như đang động tới động lui, mẹ nó, chẳng lẽ Tứ tỷ và Tứ tỷ phu bỏ lại bọn họ, thật đang làm chuyện tình dâm dăng đó?

Sai sai rồi, Tứ tỷ này cũng quá đói khát đi, còn có thân thể Tứ tỷ phu sao vắn vẹo như vậy, nhìn thế nào cũng đều giống vẽ lên?

Vẽ lên? Ngất, không phải những tranh vẽ biến thái tứ tỷ vẫn còn treo trên cửa chứ?

Mẹ nó, khó trách nàng thấy hình ảnh không có cảm giác, nguyên lai là như vậy.

Đang lúc nháy mắt Độc Cô Tuyết đuổi đầu trở về, cửa phòng mở ra rồi.

Sắc mặt Thượng Quan Dạ chưa thỏa mãn dục vọng đen đến dọa người, nhìn chăm chăm cô em vợ, hận không thể đánh nàng ấy một chưởng. “Tuyết Nhi, nếu không có xảy ra chuyện lớn gì, đừng trách Tứ tỷ phu sử dụng bạo lực với muội.”

Trời đánh, sao hấn xui xẻo như vậy, mỗi lần làm chuyện quan trọng đều bị quấy rầy.

Lửa giận đầy bụng, cũng không phát tác được, bà nội nó, tiếp tục như vậy, Thượng Quan Dạ hấn sẽ sớm biến thành một thành viên trong đại quân liệt dương.

Độc Cô Tuyết hậm hực cười một tiếng. “Ôi mẹ nó, Tứ tỷ phu huynh không biết thẹn thùng à, lại sử dụng bạo lực với trẻ nhỏ, hơn 30 năm nay của huynh, ăn uống công rồi.”

Nghe thấy câu này, Thượng Quan Dạ càng tức giận hơn, tay run run chỉ nàng nói: “Cái gì hơn 30 năm, Tứ tỷ phu muội mới 28 tuổi thôi, 28 có hiểu hay không.”

Không biết hấn để ý nhất là cái này à, lại dám nói hấn già như vậy, hấn ghét nhất người khác nói ra tuổi của hấn, cảm thấy như hấn chiếm đại tiện nghi của Sương nhi.

Độc Cô Tuyết làm bộ như kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú cực hoàn mỹ của Thượng Quan Dạ hồi lâu, làm vẻ gào thét. “Cái gì, Tứ tỷ phu huynh mới 28 à, không nhìn ra nha, muội còn tưởng huynh bằng tuổi với phụ thân nữa, ôi mẹ nó, nhìn thế nào cũng cảm thấy huynh cỡ như phụ thân muội, muội đột nhiên phát hiện, thì ra Tứ tỷ có luyện phụ tình kết (tình yêu với người như cha), lại thích một người cấp bậc đại bá.”

Thượng Quan Dạ nghe xong, thiếu chút nữa giận đến hộc máu bất tỉnh.

Hài tử của Độc Cô gia, quả nhiên một người đáng sợ hơn một người, Độc Cô Tuyết này, quả thực xứng với danh từ ác ma. Không, nàng ta chính là một ác ma không hơn không kém.

“Mẹ nó, Tiểu Lục muội la bậy cái gì, muội mới có luyện phụ tình kết đó, cả nhà muội đều có luyện phụ tình kết.” Độc Cô Sương mới vừa sửa sang lại xiêm áo xong đi ra ngoài, vốn là cực kỳ khó chịu, nghe được lời nói của Độc Cô Tuyết càng thêm khó chịu cực kỳ, lời mắng ra cũng bắt đầu vắn vẹo.

Mặt Độc Cô Tuyết buồn cười lại gần nàng ấy, con người đen nhánh giảo hoạt lượn quanh họ. “Tứ tỷ, muội biết rõ chúng ta là người một nhà, cho nên tỷ không cần cố ý dùng chữ cả nhà đâu, muội sẽ nói cho tỷ phu nghe.”

“Muội...” Độc Cô Sương suy nghĩ mình nên trả lời thế nào, nhưng lại không thể cãi vã với tiểu muội mình, vì vậy, nàng quyết định đại nhân không chấp tiểu nhân, không so đo với muội ấy.

Thả chậm thần sắc, quả nhiên là cao quý ưu nhã. “Tiểu Lục, mới vừa rồi không phải muội nói là xảy ra chuyện lớn sao, rốt cuộc là chuyện gì?”

Nhìn bộ dáng giả bộ của Độc Cô Sương, Độc Cô Tuyết vô ý thức xoa xoa đôi bàn tay trên cánh tay nổi da gà.

Ai ui, lúc nào thì Tứ tỷ trở nên ghê tởm như vậy kìa, chắc chắn là ngọn gió Tứ tỷ phu quá lảng lơ con mẹ nó dạy hư người, nàng thề về sau có gặp loại nam nhân như Tứ tỷ phu, trước tiên chính là mau tránh ra, tránh cho ghê tởm đến nàng.

“Cũng không có chuyện lớn gì, chính là Tam tẩu có thêm người mẹ, Hắc đại thúc thêm người vợ mà thôi.”

“Cái gì ——” Độc Cô Sương và Thượng Quan Dạ đồng thời kêu lên.

“Tuy nói chuyện này rất quý dị, nhưng phản ứng của hai người có phải quá làm bộ rồi không?” Độc Cô Tuyết ôm tay, cau mày.

Quả nhiên là yêu nghiệt Tứ tỷ phu kia dạy hư Tứ tỷ vốn thô lỗ đáng yêu, vì hạnh phúc sau này của Tứ tỷ, nàng quyết định trợ giúp Tứ tỷ thoát đi ma trảo. (ha ha, chủ yếu là trong khoảng thời gian này nàng quá nhàm chán, người của cả phủ Độc Cô thật không có gì vui, hơn nữa phụ thân và mẹ cả ngày cũng chỉ chú ý âu yếm, căn bản không để ý nàng, khó được bọn Tứ tỷ trở lại, nàng không mượn cơ hội chỉnh bọn họ, thật sự là có lỗi với phong hiệu tiểu ác ma này)

Phòng khách, Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Vân ngồi ở vị chủ, theo thứ tự xuống là Hắc Diệu, bên phải Hường Tiểu Vân là Bạch Tuyết, bốn người trầm mặc ngồi xuống, bọn nha hoàn dâng trà lên, rồi lại im lặng lui xuống.

Hắc Diệu không đụng đến ly trà, ánh mắt vẫn phức tạp rơi vào trên người Bạch Tuyết, mắt lạnh tĩnh mịch, không biết hẳn đang nghĩ cái gì.

Trong lúc mọi người đang trầm mặc giằng co này, Thượng Quan Dạ, Độc Cô Sương, Độc Cô Tuyết đi vào.

“Phụ thân, nữ mẫu.” Độc Cô Sương thăm hỏi một tiếng với Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Vân, sau đó ánh mắt rơi vào giữa Hắc Diệu và Bạch Tuyết, khẽ cau mày. “Tuyết công tử, người...”

Lúc này, Thượng Quan Dạ kéo Độc Cô Sương đang muốn nói chuyện, cắt đứt thanh âm của nàng.

Độc Cô Sương ngẩng đầu nhìn bộ dạng lắc đầu của Thượng Quan Dạ, nàng nghe lời ngừng lại thanh âm.

Độc Cô Tuyết ở bên cạnh nhìn một màn này, lắc đầu. Mẹ nó, từ trước đến giờ Tứ tỷ luôn trái với đạo lý, giờ lại trở nên nghe lời như vậy, thật là không thể tưởng tượng mà.

Lúc này Bạch Tuyết ngẩng đầu, mỉm cười gật đầu với Thượng Quan Dạ và Độc Cô Sương. “Trước đó vài ngày khiến hai người hiểu lầm, ta thật ra không gọi Bạch Tuyết, giả nam tử đến gần Thượng Quan Dạ cũng là bởi vì...” Câu nói kế tiếp không nói nữa, mà ánh mắt chuyển đến trên người Hắc Diệu.

Dừng một lát sau, Bạch Tuyết nói tiếp: “Ta vốn gọi Nguyệt Noãn, là một nữ tử phong trần.” Nguyệt Noãn bắt đầu kể ra tất cả.

Từ lúc nàng bắt đầu phải vào Nhất Thường Tham Hoan, lại làm sao quen biết Hắc Diệu, cuộc sống làm bạn giữa hai người, cùng với lúc sinh ra Tiểu Anh Đào, rồi đến sau đó nàng cần một kiếm thay Hắc Diệu, được Kim Vô Lương sư phụ của Kim công công cứu.

Đại sảnh rất an tĩnh, chỉ có thanh âm dịu dàng của Nguyệt Noãn nhẹ nhàng vang lên.

Sau khi nàng lên tiếng, ánh mắt của Hắc Diệu vẫn không rời đi mặt của nàng, gương mặt này hẳn hoàn toàn xa lạ, hẳn không nhìn ra chút dấu vết dịch dung nào.

Sau khi Nguyệt Noãn nói xong, bỏ mặt nạ da người trên mặt ra, gương mặt thanh lệ dịu dàng lộ ra, lại giống như cùng một khuôn mẫu với Tiểu Anh Đào, nếu không phải nghe xong Nguyệt Noãn kể, mọi người nhất định sẽ cho rằng nàng là tỷ tỷ sinh đôi của Tiểu Anh Đào, chứ không phải mẹ của Tiểu Anh Đào.

Hắc Diệu bỗng chốc đứng lên, ánh mắt phức tạp nhìn ở trên mặt Nguyệt Noãn, khóe môi lẩm bầm kêu một tiếng.

“Nguyệt Noãn...”

Nghe nam tử yêu quý khẽ gọi, hai tròng mắt Nguyệt Noãn chợt lóe nước mắt. Nàng vội vàng nhìn lại Hắc Diệu, hai người bốn mắt nhìn nhau, có quá nhiều thâm tình chôn ở trong đó, nhất thời cũng không nói gì.

“Diệu...”

Mọi người lúc này nhìn nhau, rồi rít lui ra ngoài, lưu lại đầy đủ không gian cho bọn họ, vào giờ phút này, bọn họ nhất định có nhiều lời muốn nói...

Hậu viện, Thanh Thủy cư.

Tiểu Anh Đào chạy trốn một đường, bất tri bất giác đến nơi này, viện này, là chỗ ở của bọn người Độc Cô Phi và mẹ chồng năm đó, sau đó mẹ chồng gả cho cha chồng rồi, nơi này liền chỉ có năm người bọn họ ở, về sau bọn họ chia tay phủ Độc Cô, nơi này liền để trống.

Tiểu Anh Đào nhìn viện an tĩnh, tâm càng thêm chua chát đau đớn.

Trong đầu, nhớ lại từng chút thời gian khi còn ở chung với mẹ lúc nhỏ. Khi đó mặc dù nàng còn nhỏ, nhưng có trí nhớ sâu sắc, thương yêu của mẹ đối với nàng, mỗi một câu mẹ nói với nàng, nàng đều nhớ rõ ràng.

Vẫn nghĩ rằng mẹ đã chết, không ngờ nhiều năm sau lại đột nhiên xuất hiện, nói cho nàng biết tất cả lúc trước đều là giả, mẹ không có chết, ngay cả sủng ái với nàng cũng là giả.

Nếu vậy, nàng thà cho là mẹ đã chết rồi, ít nhất như vậy, trong lòng nàng mẹ vẫn sủng ái nàng, mà không phải là...

203. Chương 203: Ngoại Truyện 19: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Đêm (17)

“Tiểu Anh Đào...” Độc Cô Phi đứng ở phía sau nàng, khẽ gọi.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Anh Đào tái nhợt tâm Độc Cô Phi cũng thấy nhói đau.

Hắn vươn tay, ôm chặt Tiểu Anh Đào vào lòng.

“Tiểu Anh Đào, nàng khổ sở... Ta, ta cũng không chịu nổi.” Độc Cô Phi cau mày, hắn không biết nói lời an ủi, nhưng từng chữ đều rất thật lòng, nhìn Tiểu Anh Đào như vậy, tim của hắn cũng nhói đau, đó là một loại cảm xúc chưa bao giờ có, giống như có người đang phá phách trong lòng của hắn.

Tiểu Anh Đào nhìn Độc Cô Phi ôm nàng, mặt vẫn còn mang nước mắt hơi tựa vào ngực hắn lẩm bẩm nói: “Độc Cô Phi, hiện giờ ta rất loạn, ta không biết nên tiếp nhận chuyện này như thế nào, rõ ràng là đã chết, nhưng tại sao lại xuất hiện, tại sao lại xuất hiện vào lúc này?”

Năm đó nàng chịu hết mọi đau khổ, nếu mẹ không chết, sao lại không đến nhận nàng? Khi đó nàng chỉ có ba tuổi, tại sao mẹ có thể nhẫn tâm bỏ lại đứa con ba tuổi của mình ở chỗ đó chịu khổ? Tại sao có thể...

Năm đó nàng vô cùng kính nể yêu thương mẹ, nhưng hôm nay mới biết tất cả những điều đó đều là giả, nàng phải làm sao đây?

Độc Cô Phi ôm người trong lòng càng chặt hơn, bởi vì tập võ mà có vẻ hơi vụng về, ôn nhu lau đi nước mắt Tiểu Anh Đào, nhẹ giọng nói: “Đào nhi, cho bà ấy một cơ hội đi, cũng là cho nàng một cơ hội, thật ra thì trong lòng của nàng rất muốn gặp mà có phải không? Chẳng qua là nàng oán bà ấy vì đã nhiều năm như vậy không đến tìm nàng, bỏ lại nàng chịu khổ một mình, có đúng hay không?”

“Ừ.” Tiểu Anh Đào gật đầu. Thật ra thì nàng rất mong được gặp mẹ, nhưng nàng lại do dự.

“Đào nhi, có lẽ mẹ nàng cũng đã đau khổ nhiều rồi? Ta và nàng cùng nhau nghe bà ấy nói, được không?”

Nhìn Độc Cô Phi vô cùng thành khẩn, cuối cùng Tiểu Anh Đào cũng thả lỏng.

Nếu như nàng nên cho bà ấy một cơ hội, có lẽ cũng là tình một cơ hội.

Hai người đi tới đại sảnh, lại thấy Độc Cô Diễm, Hướng Tiểu Văn, Thượng Quan Dạ cùng với Độc Cô Sương, Độc Cô Tuyết đều đứng ở bên ngoài đại sảnh.

Hai người nhìn nhau sửng sốt, đi tới.

Độc Cô Tuyết liếc mắt thấy bọn họ, nghênh đón.”Tam ca, Tam tẩu, hai người đã tới.”

Độc Cô Phi không để ý đến Tuyết Nhi, mà đi vòng qua phía Độc Cô Diễm cùng Hướng Tiểu Văn, hỏi: “Phụ thân, nhũ mẫu, tại sao mọi người lại ở chỗ này?” Không phải là ở đại sảnh nghe chuyện xưa của mẫu thân Tiểu Anh Đào sao?

Độc Cô Tuyết thấy mình bị sao lãng, bất mãn chau mày.

Tiểu Anh Đào khả ái, mới vừa rồi tâm tình khổ sở đã chuyển biến hơi tốt, hướng về phía Tuyết Nhi khẽ mỉm cười.”Tuyết Nhi, đừng cùng Tam ca muội so đo làm gì, lại đây để cho Tam tẩu xem muội một chút.”

“Hắc hắc, muội biết Tam tẩu là tốt nhất, Tuyết Nhi thích tỷ nhất.” Độc Cô Tuyết biết Tiểu Anh Đào không vui, đang cố gắng hết sức suy nghĩ biện pháp trêu chọc Tiểu Anh Đào vui vẻ.

Độc Cô Diễm cùng Hương Tiểu Vân nhìn Độc Cô Phi, nhàn nhạt trả lời: “Sư phụ con cùng sư nương mới vừa gặp mặt, nhất định có rất nhiều lời phải nói, cho nên cha với nhũ mẫu con lui ra đây, Phi nhi, con dẫn Tiểu Anh Đào trở về phòng trước đi, buổi tối chúng ta sẽ gặp lại.”

Độc Cô Phi nhìn nhìn đại sảnh, lại hướng về phía Độc Cô Diễm gật đầu. “Được, tại hạ mang Tiểu Anh Đào trở về phòng, phụ thân, nhũ mẫu, tại hạ đi trước.”

Lúc Độc Cô Phi đi đến bên cạnh Tiểu Anh Đào, Độc Cô Tuyết đang cực lực kể chuyện khi hắn còn bé để chọc cười Tiểu Anh Đào.

Tiểu Anh Đào bị vẻ mặt khoa trương của Độc Cô Tuyết làm vui vẻ, ha hả cười.

“Tuyết Nhi, muội lại nói xấu Tam ca phải không?” đột nhiên Độc Cô Phi lên tiếng, làm Độc Cô Tuyết đang nói cao hứng sợ hết hồn.

Vỗ ngực một cái, hướng về phía Độc Cô Phi liếc mắt.”Hừ, Tam ca muốn chết sao, sao lại núp ở phía sau người khác lên tiếng như thế, rất không có lễ phép.”

“Đào nhi, chúng ta về phòng trước, lát nữa phụ thân sẽ giúp chúng ta làm một bữa tiệc tẩy trần, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng mẹ nàng gặp nhau.”

Nói xong, kéo Tiểu Anh Đào rời đi.

“Ai, Tam ca sao huynh lại như vậy chứ... Tam tẩu, người ta còn chưa nói hết mà...” Độc Cô Tuyết nhìn hai người rời đi, bất mãn.

Thượng Quan Dạ thấy Độc Cô Tuyết ỉu xiu, trong lòng rất vui.”Không có ai chơi nên nhàm chán phải không?”

Độc Cô Tuyết ngẩng đầu, thấy Thượng Quan Dạ ôm Độc Cô Sương đứng bên cạnh nàng, mặc dù tiếng cười rất êm tai, nhưng lại làm Độc Cô Tuyết cảm thấy rất chói mắt.

Hừ, Tứ tỷ phu đáng chết này dám nhạo báng nàng? Thật là một nam nhân hẹp hòi, không có điểm độ lượng, không phải chỉ là quấy rầy huynh ấy cùng Tứ tỷ làm chuyện YD sao, chỉ có như vậy mà mang thù sao.

Xoay người, ngượng ngùng trả lời một câu.”Rất nhàm chán, nhưng mà, bốn tiểu thư cho dù muốn tán gẫu cũng không muốn hàn huyên với huynh đâu. Hừ, Tứ tỷ, qua đây đi, muội có một món đồ muốn cho tỷ, tỷ theo muội đi.”

Kéo nhanh Độc Cô Sương, không thèm để ý xem nàng ấy có chịu hay không, vòng qua Thượng Quan Dạ chạy đi.

“Này, muội lôi kéo Sương nhi làm gì, trở lại đây.” Hắn còn muốn thừa dịp này, cùng Sương nhi thật tốt ân ái một phen, bù đắp sự thống khổ vì bị quấy rầy vừa rồi.

Nhưng... Tiểu ác ma giống như phát hiện ra dụng ý của hắn, cho nên nắm tay Sương nhi chạy như bay. Trời ạ, hắn thê, chỉ cần làm xong hôn lễ, lập tức mang theo Sương nhi trở về Tuyết Sơn, nếu không hắn nhất định điên mất.

Đêm phủ xuống rất nhanh.

Bên trong Độc Cô phủ ánh đèn sáng choang, gió đêm lành lạnh thổi, mùi thơm ngát trong hoa viên lan tỏa.

Lúc này, trong vườn hoa bày ra một bàn thật to, có thể cung cấp chỗ cho hai mươi người. Trên bàn bày đầy các loại thức ăn ngon cùng rượu nguyên chất, Độc Cô Diễm làm chủ, Hương Tiểu Vân ngồi ở bên cạnh hắn, bên phải là Hắc Diệu cùng Nguyệt Noãn, tiếp nữa nữa là Độc Cô Phi cùng Tiểu Anh Đào. Thượng Quan Dạ cùng Độc Cô Sương ngồi ở bên phải, Độc Cô Tuyết ngồi cạnh hai người bọn họ.

Độc Cô Diễm bưng chén rượu đứng lên.”Mọi người khó có dịp ở chung một chỗ, một chén này, Độc Cô Diễm ta xin kính tất cả.”

Tất cả mọi người đứng lên, nâng chén đáp lễ.

Hắc Diệu: “Độc Cô, chuyện năm đó, Hắc Diệu ta bồi tội.” Giơ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Thượng Quan Dạ: “Nhạc phụ, con cũng mời người, cảm tạ người đem Sương nhi giao cho con.”

Những người khác mặc dù không lên tiếng, cũng đều giơ chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Độc Cô Tuyết lặng lẽ nhìn bọn họ chăm chăm, liếc mắt một cái nhìn chén trà xanh của mình, nhú mào. Hừ, tất cả mọi người đều uống rượu, tại sao nàng phải uống trà, nàng không muốn, nàng phải thử mùi vị của rượu một chút xem như thế nào.

Nghe bá bá quần sự nói, rượu này rất ngon. Phụ thân thật đáng ghét, nếu là đồ tốt, sao không cho ta uống.

Hừ, ta khinh, ta muốn uống.

Độc Cô tuyết thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ đem trà đổi thành rượu, lúc này cũng học bọn họ uống một hơi cạn sạch.

Rượu trong yến hội là Bách Hoa, mùi thơm ngát thuần hậu, nhưng tác dụng rất chậm, sau khi Độc Cô Tuyết uống một chén, phát hiện mùi vị rất tốt, lại tiếp tục uống thêm bảy tám chén.

Nàng uống nhiều chén như vậy cũng không bị phát hiện, là bởi vì lúc này sự chú ý của mọi người đều tập trung ở Tiểu Anh Đào và Nguyệt Noãn.

Sau khi Tiểu Anh Đào khuyên Độc Cô Phi trở về phòng trước, nàng đã đón nhận Nguyệt Noãn, hai người đã thân thiết hơn trong bữa tiệc.

Thanh âm náo loạn mới vừa rồi là của Tiểu Anh Đào khi nàng gọi Nguyệt Noãn là mẹ.

Mà Nguyệt Noãn cảm động đến rơi nước mắt, trước mặt của mọi người Hắc Diệu cũng rơm nước mắt, tất cả mọi người vì chuyện này mà vui vẻ chén chén, không phát hiện hành động của Độc Cô Tuyết.

Độc Cô tuyết lặng lẽ uống chén thứ chín, đang uống một nửa, mặt của nàng lập tức hồng lên như đốt lửa, nàng cảm thấy nóng quá, đành để chén rượu xuống, dùng tay áo quạt gió.

Một màn này bị Hưởng Tiểu Văn nhìn thấy, quan tâm hỏi: “Tuyết Nhi, không thoải mái sao? Sao mặt con hồng như vậy?”

Mặt của nàng thật sự rất hồng? Khó trách nóng như vậy? Đáng chết, đều là do rượu làm hại, sớm biết nàng đã không uống.

“Hắc hắc hắc, không thể nào, mặt của con không có hồng mà, mẫu thân, người lầm rồi.” Nói xong, vội vàng dùng ống tay áo che lại.

Nếu để phụ thân biết nàng uống rượu, nhất định sẽ phạt nàng?

Ngàn vạn lần không nên bị phát hiện.

Hai người đang nói chuyện khiến người khác chú ý, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Độc Cô Tuyết.

Thượng Quan Dạ nhìn thấy sắc mặt Độc Cô Tuyết thì lập tức biết được tại sao mặt của nàng ấy hồng như vậy, đúng là rượu hại mà.

Hắc hắc hắc, tiểu ác ma muội cũng có hôm nay, xem ta trị muội như thế nào.

“Tuyết Nhi, muội uống rượu phải không?” Giọng nói của Thượng Quan dạ nghe rất ôn nhu, rất ôn nhu, nhưng Độc Cô Tuyết nghe được lại cần răng nghiến lợi.

Tứ tỷ phụ đáng chết, hừ, sao lại hẹp hòi như vậy, tính toán chi li với nàng chứ, người ta vẫn còn con nít mà.

Độc Cô Diễm vừa nghe, nhú mào, trầm giọng nói: “Tuyết Nhi, con dám uống rượu?”

Hương Tiểu Văn cũng vội vàng đi tới bên cạnh Độc Cô Tuyết.”Tuyết Nhi, thể chất của con không thể uống rượu, con muốn mẫu thân với phụ thân lo đến chết sao.”

Độc Cô Tuyết nhìn người lớn đang vô cùng kích động, trong lòng thấy lạ.

Không phải là uống rượu thôi sao, mẫu thân có khoa trương quá hay không, làm như nàng trúng độc không bằng.

Vừa định mở miệng nói chuyện, lại cảm thấy như trời đất xoay chuyển.

“Mẫu thân, sao người lại ảo đảo vậy... Ách, còn có, phụ thân người cũng...” chưa nói xong nàng đã té xuống đất ngất đi.”

“Tuyết Nhi...”

“Tuyết Nhi...”

Độc Cô Tuyết này say một trận chính là ba ngày.

Ba ngày sau khi nàng tỉnh lại, chính là ngày thành thân của bốn người Độc Cô Sương cùng Thượng Quan Dạ, Độc Cô Phi cùng Tiểu Anh Đào.

Hôm nay, cả Độc Cô phủ phủ một màu đỏ thắm, khắp phủ đệ cũng tràn đầy vui mừng.

Bên trong đại sảnh, Độc Cô Diễm và Hương Tiểu Văn ăn mặc sang trọng ngồi ngay ngắn trên cao, bên phải hai người là Hắc Diệu và Nguyệt Noãn, cũng đều ngồi trên cao vui mừng mỉm cười, chờ đợi hai đôi tân nương tân lang đến.

Ngày đại hôn hôm nay Độc Cô Diễm vốn muốn làm cho náo nhiệt, long trọng một chút, nhưng Độc Cô Phi và Thượng Quan Dạ đều muốn đơn giản. Vì vậy, trừ người bên trong Độc Cô phủ cũng không có ai khác tới tham gia hôn lễ.

Nhưng chỉ cần người của Độc Cô phủ thôi cũng đã đủ náo nhiệt rồi.

204. Chương 204: Ngoại Truyện 20: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (18)

Toàn bộ phòng khách đầy ắp người, người người đều tươi cười, đều nhiệt tình chúc phúc cho hai đôi bích nhân.

“Tân lang đến ——”

Theo thanh âm của người chủ trì hôn lễ, Thượng Quan Dạ cùng Độc Cô Phi mặc hỉ bào tuần mỹ bước vào đại sảnh.

Thượng Quan Dạ luôn luôn mặc đồ đỏ, nhưng mà hôm nay hỉ bào đỏ thắm, lại càng tăng thêm vài phần mỹ lực so với áo đỏ trước kia, cả người tuyệt mỹ làm cho người khác không dám nhìn gần, sợ liếc mắt một cái, ánh mắt không thể nào dời khỏi.

Mà Độc Cô Phi tuần mỹ cũng không kém, lão Tam gốc tử năm xưa, nay cũng đã trở thành một mỹ nam tử, quần áo màu đỏ làm nổi bật lên vẻ tuần mỹ mê người. Lúc này, hắn cùng với Thượng Quan Dạ liếc nhìn nhau, đáy mắt đều hiện lên niềm hạnh phúc.

Đội hai người đi đến đốt nến đỏ, thanh âm người chủ trì lại vang lên lần nữa.

“Tân nương đến ——”

Ánh mắt mọi người đều chuyển sang hai bóng dáng màu đỏ đang được dìu vào, một người tư thái dịu dàng như nước, một người lại thanh lệ xuất trần, tuy nhiên tại lúc này đều là lộ ra vui mừng cùng với thẹn thùng.

Tân nương rất nhanh đi đến trước mặt tân lang, Thượng Quan Dạ cùng Độc Cô Phi cơ hồ là đồng thời đưa tay ra dìu tân nương của mình.

Bàn tay nắm lẫn nhau, một cổ ảm áp khiến trong lòng bọn họ đều cảm thấy rung động. Đó là một loại tâm tình không thể dùng ngôn ngữ hình dung, giờ phút này nắm tay nhau, tựa như đang cầm vật chí bảo trân quý nhất trong cuộc sống, tình yêu thiên kim khó cầu khi còn sống.

Độc Cô Diễm nắm chặt Hương Tiểu Vân, nhìn hai đôi tân nhân này, trong lòng hai người đều tràn đầy vui sướng.

Bên kia Hắc Diệu cùng Nguyệt Noãn cũng có hành động tương tự, tính cách hai người tuy rằng trầm tĩnh, nhưng giờ phút này đều cười đến cực kì thoải mái.

“Giờ lành đã đến, tân lang, tân nương bắt đầu bái đường.”

Người chủ trì thanh thanh cổ họng chuẩn bị hô lên “nhất bái thiên địa”, đúng vào lúc này, trong đại sảnh vang lên một đạo thanh âm mị lực.

“Đợi chút ——”

Tất cả mọi người sửng sốt, ánh mắt đều nhìn ra phía cửa, hai đôi tân nhân cũng giống như vậy.

“Là ai?” Độc Cô Diễm lãnh cau mày, thanh âm uy nghiêm lộ ra lạnh như băng.

Bất kể là ai dám đến quấy rầy hôn sự của Sương nhi cùng Phi nhi, hẳn Độc Cô Diễm nhất định bắt đối phương phải trả giá thật lớn.

“Ha ha...” Một tràng tiếng cười như chuông bạc vang lên, đó là tiếng cười hay nhất mà mọi người ở đây nghe qua, giống nhau mang theo ma lực nào đó, làm người ta mê say.

Sâu trong nội tâm đám người Độc Cô Diễm, Hương Tiểu Vân, Hắc Diệu, Nguyệt Noãn cùng Thượng Quan Dạ, Độc cô Phi, cũng không khỏi cau chặt mày, người bình thường sẽ không nghe được, nhưng bọn họ lại nghe được rất rõ ràng, bên trong đạo tiếng cười dễ nghe này, thế nhưng có thêm nội công cao thâm, nữ tử này, đến đây vì cái gì? Thậm chí có nội lực lợi hại như vậy?

Mọi người đang trong không khí khẩn trương, lại nghe giọng nữ kia vang lên.”A Ly, đây là nhà mà bình thường huynh hay nhắc đến sao, rất thú vị nha.” Giọng nữ lúc này không hề bí mật mang theo nội lực, vẫn là tiếng vui mừng êm tai như vậy, giống như tiên nhạc bình thường.

Mọi người kinh ngạc, A Ly? Chẳng lẽ là...

“Tiêm Tiêm, đừng làm rộn.” Thanh âm mang theo sủng nịch nhẹ nhàng vang lên sau đó, thanh âm nam tử kia ngược lại đối với đám người Độc Cô Diễm nói: “Phụ thân, nhũ mẫu, là con, Độc Cô Ly.”

“A Ly...” Hương Tiểu Vân lẩm bẩm tự nói.

Độc Cô Diễm nhìn chằm chằm chỗ thanh âm phát ra, đáy mắt lộ ra tán thưởng. “Được, được, được, mười năm không gặp, không thể tưởng được Ly nhi thậm chí có tu vi như thế, phụ thân cảm thấy rất cao hứng.”

Độc Cô Phi cũng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy lúc này một bóng dáng đẹp đẽ quý phái như từ trên trời giáng xuống, chậm rãi dừng ở trong đại sảnh đầy người, bóng dáng rơi xuống, bộ dáng lạnh lùng của Độc Cô Ly hiển lộ ra, diện mạo kia thậm chí có bảy phần tương tự Độc Cô Diễm.

“Lão đại, quả nhiên là lão đại.” Độc Cô Phi rất kích động hô lên.

Độc Cô Sương muốn kéo khăn đỏ xuống xem tên lão đại kia, nhưng vừa giơ tay lên, đã bị Thượng Quan Dạ giữ lại. “Sương nhi, còn chưa có bái đường, không thể tự ý lấy khăn đỏ xuống sẽ có điềm xấu.”

Nhìn Thượng Quan Dạ khẩn trương để ý như thế, Độc Cô Sương đành phải nhịn xuống, chờ bái đường xong rồi nhìn.

Độc Cô Tuyết nhìn chằm chằm Độc Cô Ly dần dần đến gần, sửng sốt một chút mới la lớn: “Đại ca, bộ dáng huynh thật giống phụ thân.”

Di? Hình như đúng nha.

Thanh âm Độc cô Tuyết vang lên, khiến lực chú ý của mọi người đều đặt ở trên người Độc Cô Diễm cùng Độc Cô Ly, quả nhiên, đại công tử cùng lão gia thật là quá giống, hệt như lão gia lúc trẻ.

Độc Cô Ly liếc qua Độc Cô Tuyết, mỉm cười nói: “Muội là Tiểu Lục à, mười năm không gặp, bộ dạng đại ca đều nhanh như vậy nhận ra.”

“Cái gì, ý của đại ca là bộ dạng muội không đẹp sao?”

“Đẹp, đương nhiên đẹp.” Thanh âm Độc Cô Ly vừa rơi xuống, một thanh âm cười duyên tiếp nhận lời của hắn nói: “Nhà các người sinh ra toàn soái ca với mỹ nhân, có thể nào không đẹp đây.”

Mọi người, đều hiếu kỳ theo thanh âm nhìn lại.

Chỉ thấy một nữ tử dáng người mảnh khảnh, như đệp tuyết mà đến, mái tóc bạc, đẹp đến làm người ta nín thở, đôi mắt màu tím nhạt óánh lượng như tinh không, trên mặt trắng nõn nở rộ nụ cười nhàn nhạt, mi tâm có một chu sa huyết sắc, nữ tử áo xanh này vừa xuất hiện, toàn bộ đại sảnh đều vang lên từng đợt tiếng thán phục.

Nàng đứng bên cạnh Độc Cô Ly, hướng Độc Cô Tuyết kinh diễm không thôi mở tròng hai mắt.”Muội chính là Tiểu Lục Độc Cô Tuyết phải không, đại ca muội thường nhắc tới, quả nhiên bộ dạng thật đáng yêu, Tuyết Nhi, muội có thể gọi tỷ đại tẩu.”

Đại... đại tẩu?

Oa, mẹ nó, lão đại huynh thật có năng lực nha, thế nhưng tìm đại mỹ nữ yêu nghiệt như vậy làm thê tử, rất có tiền đồ. Ta thích, ha ha ha ha...

Nữ tử áo xanh vừa nói, lại khiến mọi người có mặt ở đây lần nữa lên tiếng thán phục.

Độc Cô Sương nghe từng đợt thanh âm kinh diễm không thôi, lại nghe đến nữ tử áo xanh này nói như thế, lòng hiếu kỳ hành hạ chết nàng rồi, sợ không thể lập tức kéo xuống khăn đỏ này để nhìn hết thấy.

Nhưng Thượng Quan Dạ để ý chuyện này như vậy, nàng cũng không muốn làm hấn thất vọng.

Vì thế, đang lúc mọi người bị kinh diễm, thái độ nàng thập phần không kiên nhẫn khàn giọng hô: “Con mẹ nó, mọi người nói đủ chưa, mau để cho chúng ta bái đường đi, đừng bỏ lỡ giờ lành.”

Nàng kỳ thật không phải lo lắng cái gì mà giờ lành, chẳng qua là muốn nhanh chút bái đường cho xong, để bỏ xuống hỉ khăn trên đầu, đi xem mỹ nữ lão đại mang về thôi.

Nhưng thanh âm Độc cô Sương trong tai mọi người lại trở thành nàng đang vội vã muốn bái đường động phòng, biến thành tất cả mọi người che miệng cười trộm.

“Tứ tỷ, nguyên lai tỷ vội vã như vậy.”

“Cái gì vội vã? Ta mới không có.”

“Được rồi được rồi, nếu Sương nhi đã thúc giục, A Ly cùng vị cô nương này một chút nữa tới giới thiệu sau nha, trước hết để cho Sương nhi cùng Tiểu Anh Đào bọn họ bái đường đã.” Hướng Tiểu Văn ra tiếng quyết định.

Độc Cô Ly kéo vị nữ tử áo xanh đẹp đến yêu dị kia qua đến bên cạnh, đối với hai người cùng với Hắc Diệu, Nguyệt Noãn khẽ gật đầu thăm hỏi.

“Giờ lành đã đến, tân lang, tân nương chuẩn bị bái đường ——” Thanh âm người chủ trì lại vang lên.

“Chậm đã ——” một đạo giọng nam thanh nhuận vừa đúng lúc này vang lên.

Mẹ nó, là ai, chẳng lẽ không thể làm cho nàng bái đường trước đi rồi kêu sao.

205. Chương 205: Ngoại Truyện 21: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (19)

Một bóng dáng màu trắng ưu nhã vạn phần chậm rãi từ cửa đại sảnh đi vào, theo bước chân của hắn cả phòng đều thanh tĩnh.

Mọi người nhìn thấy gương mặt nho nhã này, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều lên tiếng kinh hô.

“Nhị thiếu gia, đó là Nhị thiếu gia.”

“Khuyhnh nhi...” Độc Cô Diễm nhìn chăm chăm người tới, con người cũng không kèm chế được sự vui mừng. “Ha ha ha, tốt, không khiến cha thất vọng.” Mấy hài tử này, cũng không khiến cho hắn thất vọng, không biết Hoa nhi như thế nào? Có thể trở lại hay không?

“Tiểu Khuyhnh nhi...” Hướng Tiểu Vân nhìn chăm chăm bóng dáng vô cùng ưu nhã kia, cũng lầm bầm kêu ra tiếng.

Mười năm không gặp, từng người một biến hóa cũng không nhỏ, còn nhớ năm đó lúc Độc Cô Khuyhnh rời đi chỉ đứng đến đầu vai của nàng, bây giờ không ngờ Độc Cô Khuyhnh đã cao hơn nàng cả cái đầu, hơi thở nho nhã trên thân nồng đậm hơn đêm đó, xem ra thời gian qua lâu nhứt định có rất nhiều chuyện xảy ra.

“Lão nhị...” Độc Cô Phi vui mừng kêu Độc Cô Khuyhnh.

Độc Cô Khuyhnh cau mày. “Lão tam khôn kiếp, nói đệ bao nhiêu lần rồi, phải gọi Nhị ca, nể tình hôm nay đệ thành thân, Nhị ca tha cho đệ một lần. Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.”

Độc Cô Phi ngượng ngùng vò đầu, mới vừa rồi dưới tình thế cấp bách gọi sai rồi. “Hắc hắc he he, Nhị ca yên tâm, sau này sẽ không gọi sai nữa.”

“Nhị đệ.” Độc Cô Ly bên cạnh đi về phía Độc Cô Khuyhnh đưa tay ra, vỗ vào đầu vai hắn.

Cái vỗ này khiến Độc Cô Khuyhnh cảm thụ một cỗ nội lực truyền tới, mặt hắn không đổi sắc, hơi hột hóa giải cỗ nội lực này. Mỉm cười nói với Độc Cô Ly: “Nội công của đại ca quả nhiên lại tăng không ít, nhị đệ bội phục.”

Độc Cô Ly cũng kinh ngạc vì thực lực của Độc Cô Khuyhnh, không khỏi bật cười vì một phen âm thầm đấu vừa rồi.

“Nhị đệ khách sáo, có cơ hội chúng ta nhất định tỷ thí một phen.”

“Tên khôn kiếp người cũng biết tỷ thí với người ta.” Nữ tử áo xanh đứng cạnh tức giận nói với Độc Cô Ly một câu.

Độc Cô Khuyhnh sững sờ, nhìn nữ tử áo xanh xinh đẹp không gì sánh được hỏi: “Đại ca, đây là đại tẩu sao?”

Độc Cô Ly còn chưa kịp nói chuyện, nữ tử áo xanh đã cười duyên giành trả lời Độc Cô Khuyhnh trước hắn. “Nhị đệ, dĩ nhiên là đại tẩu, đúng rồi, Doanh Doanh đâu? Sao không thấy Doanh Doanh cùng tới với đệ?”

Nữ tử áo xanh hỏi xong Độc Cô Khuyhnh, liền nhìn trái nhìn phải, nhưng không tìm được Doanh Doanh trong miệng nàng nói.

Độc Cô Khuyhnh giọng hơi run. “Đại tẩu, tỷ biết Doanh Doanh?”

Nữ tử áo xanh che miệng mỉm cười gạt đầu. “Tất nhiên biết, chẳng những biết, ta và Doanh Doanh là tỷ muội ruột thịt.”

“A...” Lần này không riêng gì Độc Cô Khuyhnh kinh ngạc, Độc Cô Ly cũng rất kinh ngạc.

Sao hắn chưa từng nghe Tiêm Tiêm cũng có tỷ muội? Trời ạ, rốt cuộc Tiêm Tiêm còn gạt hắn cái gì nữa? Đến bây giờ, hắn còn chưa biết thân phận bối cảnh thật sự của Tiêm Tiêm?

Người bên trên, cũng đều rói rít đưa mắt nhìn ba người bọn họ, mới vừa rồi lời nói của nữ tử áo xanh có rất nhiều người nghe được, lén lút bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

Độc Cô Thương dưới khăn voan càng rất hiếu kỳ.

Mẹ nó, có làm hay không, lão Nhị cũng mang nữ nhân trở lại, cố tình dẫn về vào lúc nàng không thể nhìn, gấp chết nàng rồi.

Độc Cô Thương vừa định mở miệng cắt đứt mọi người, lại ở lúc này, một bóng đổ đi vào đại sảnh, theo nàng vừa đến, ánh mắt của mọi người cũng bị nàng câu dẫn, nữ tử áo đỏ xỏa tóc dài, thẳng mượt rủ xuống sau lưng, theo nhịp điệu nàng di chuyển, từng sợi lay động đẹp đến câu hồn người.

Mặt của nàng, dùng một khăn lụa đỏ che kín, không thấy rõ hình dạng của nàng, hai mắt như biển cũng câu hồn đoạt phách. Mắt phượng của Doanh Doanh thoáng nhìn, làm như một rừng hoa đào, rất nhẹ nhàng, làm lòng người dao động.

“Tỷ tỷ, nam tử tỷ nói thì ra là huynh của Khuynh ca.” Môi anh đào khẽ nhúc nhích, thanh âm quyến rũ tận xương khiến tất cả mọi người ở đây tê dại vài phần.

Đôi mắt của Độc Cô Tuyết cho tới bây giờ cũng chưa sáng đến vậy. Mẹ kiếp, sao lão Đại và lão Nhị lại có thể quyến rũ được hai chị dâu tuyệt phẩm này, quả thực là yêu tinh chuyển thế.

Không được, nàng thật thích, phải tìm cách đến gần hai chị dâu, ha ha ha.

Độc Cô Tuyết đi tới, hết sức triển lộ khuôn mặt tươi cười đáng yêu mê người, giong già nói với nữ tử áo đỏ mới vừa đi tới hỉ đường: “Nhị tẩu, tỷ thật xinh đẹp nha.”

Ánh mắt của nữ tử áo đỏ lại rơi vào trên người Độc Cô Tuyết, thấy nàng đáng yêu như thế, không khỏi bưng miệng cười, trong âm cười ngáy thơ lộ ra diêm dúa lẳng lơ, cực kỳ câu người.

“Muội là Tuyết Nhi à? Đáng dấp thật đáng yêu, cho chị dâu sờ một cái.” Nói xong, tay nhỏ bé mảnh khảnh không xương liền sờ lên mặt Độc Cô Tuyết, một cỗ mùi thơm từ ống tay áo từ từ truyền đến, Độc Cô Tuyết như muốn say.

“Chị dâu, tỷ cười thật rất đẹp, Tuyết Nhi yêu tỷ chết mất. “Độc Cô Tuyết nhảy lên, muốn nhảy đến trên người của nữ tử áo đỏ, cũng đang lúc này, bị Độc Cô Khuynh nghiêm mặt nói lên.

“Tuyết Nhi, chị dâu muội chống đỡ không nổi trọng lượng của muội đâu.” Độc Cô Khuynh để Độc Cô Tuyết xuống, ánh mắt liền không rời đi nữ tử áo đỏ kia, giống như là bị đóng đinh, mọi người bên cạnh nhìn rồi rít che miệng cười trộm.

Nhị Thiệu Gia luôn luôn bình tĩnh, không nghĩ tới cũng sẽ có ngày bị một nữ tử ăn gấu gao, bắt quá, hai người bọn họ thật đúng là xứng đôi đầy.

“Lão Nhị huynh thật hẹp hòi, chị dâu cũng không lên tiếng, huynh làm gì xách muội xuống.”

“Tuyết Nhi, không được hồ nháo.” lúc này Độc Cô Diễm lên tiếng, ánh mắt uy nghiêm rơi vào trên người Độc Cô Tuyết, khiến nàng mặc dù rất bất mãn, nhưng vẫn lui xuống.

Hừ, dù sao chờ một lát nữa nàng cũng sẽ có thời gian thân thiết với hai chị dâu thôi, không vội.

Độc Cô Khuynh kéo nữ tử áo đỏ qua, đi tới trước mặt Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Vân, chào bọn họ một cái, sau đó nhìn nữ tử áo đỏ nói: “Doanh Doanh, đây là gia phụ Độc Cô Diễm, vị này là nhũ mẫu ta thường nhắc tới với nàng, cũng chính là mẫu thân bây giờ của ta, Hường Tiểu Vân.”

Doanh Doanh nghe vậy, thật biết điều hành lễ với Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Vân. “Con dâu Doanh Doanh hành lễ với phụ thân, mẫu thân, chúc phụ thân và mẫu thân trăm năm ân ái, phu xướng phụ tùy.”

“Ha ha ha, tốt. Doanh Doanh.” Độc Cô Diễm cực kỳ hài lòng đối với lời chúc phúc này.

Hường Tiểu Vân nhìn nữ tử che mặt, lại giở tay nhắc chân cao quý xinh đẹp, trong lòng thật là vui vẻ thay lão Nhị. “Doanh Doanh không cần khách sáo, đều là người một nhà, về sau có nghĩ đến biện pháp nào trị nó nhớ nói với ta, nếu như tiểu Khuynh nhi khi dễ con, cứ nói cho ta biết, ta sẽ thay con chinh nó.”

“Nhũ mẫu, người nói cái gì đấy.” Độc Cô Khuynh bất mãn kháng nghị. Nào có người nào lần đầu tiên nhìn thấy con dâu lại nói lời này không. Hơn nữa, hần nào có khi dễ Doanh Doanh, Doanh Doanh không khi dễ hần là đã tốt lắm rồi.

Lúc này Độc Cô Ly dắt nữ tử áo xanh cũng đi tới trước mặt Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Vân, hai người cũng hành lễ nói: “Phụ thân, nhũ mẫu, vị này là Tiêm Tiêm, họ Cung. Còn nữa nói cho phụ thân cùng nhũ mẫu một tin tức tốt, Tiêm Tiêm đang mang thai hài tử Độc Cô gia chúng ta.” Sau khi nói xong, trên mặt Độc Cô Ly thoáng qua vui sướng và kiêu ngạo của người làm cha.

Nghe vậy, Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Vân cực vui mừng, không chỉ có bọn họ, cả người trong đại sảnh cũng cực kỳ vui mừng.

Tiêm Tiêm dịu dàng hành lễ. “Con dâu Tiêm Tiêm, hành lễ cha chồng mẹ chồng, chúc công công, bà bà bạc đầu giai lão, ân ái vạn năm.”

Thanh âm mềm mại dễ nghe, không khác Doanh Doanh chút nào, hai thanh âm có riêng xuân thu, cũng là thanh âm dễ nghe nhất mọi người ở đây từng nghe.

Độc Cô Diễm nhìn con dâu xinh đẹp, vô cùng yêu mị này, trong lòng cũng không có bất kỳ bất mãn, đối với mái đầu đầy tóc trắng kia, hẳn cũng không có bất kỳ kinh ngạc, chỉ là từ ái cười nói với Tiêm Tiêm: “Tiêm Tiêm mau dậy đi, bây giờ con đã có hài tử Độc Cô gia chúng ta, cũng không thể tùy tiện mà lộn xộn.”

Độc Cô Ly ngay từ lúc Độc Cô Diễm nói xong, liền cẩn thận từng li từng tí đỡ ái thê dậy, bộ dáng cứng chiu kia, cũng không kém Độc Cô Khuynh vừa rồi chút nào.

Một màn này, mọi người chung quanh nhìn thấy trong bụng đều vui mừng, hai vị thiếu gia cũng có thể tìm được nữ tử yêu mến, thương yêu như thế, bọn họ thật cao hứng.

Tuy nhiên có một người mất hứng. Người nợ chính là Độc Cô Sương, đứng nhìn bề ngoài mà hiểu lầm nha, nàng không phải mất hứng vì hai chị dâu này, nhưng bởi vì quá đáng tò mò, nàng lại không thể vén khăn, vì vậy trong lòng buồn bực cực kỳ.

Tay nắm Thượng Quan Dạ không tự giác dùng lực nhéo một cái, Thượng Quan Dạ đau đến cau mày, nhưng cũng biết vì sao kiều thê như thế, chẳng những không có một tia tức giận, ngược lại khóe môi nâng lên nụ cười mê người.

Thấp giọng ghé vào bên tai Độc Cô Sương trêu ghẹo nhỏ giọng nói: “Sương nhi, vội vã như vậy? Vội vã muốn gả cho vị phu như vậy sao? Có phải vội vã muốn động phòng hay không đây?”

“Chàng mới gặp đó, ta nóng nảy khi nào.” Độc Cô Sương không hứng thú như Thượng Quan Dạ, vừa giận hằn, vừa dùng sức nắm hằn.

“Ai ui, Sương nhi, nàng muốn mưu sát tướng công sao.” Dùng sức bóp như vậy, hại hằn thiếu chút nữa lớn tiếng kêu thành tiếng, cũng may hằn nhịn xuống.

Độc Cô Sương cách khăn tròng mắt liếc hằn một cái, mặc dù nàng biết Thượng Quan Dạ không thấy được, nhưng vẫn muốn tròng hằn.

Ai bảo hằn nói lung tung, nàng rõ ràng cũng chưa dùng sức bóp, nàng dùng lực chỗ nào, người này cũng trêu ghẹo nàng.

Ghét...

Một đôi tân lang tân nương khác, cũng đợi đến không kiên nhẫn được nữa.

Tiểu Anh Đào vẫn còn tương đối có kiên nhẫn, lúc này còn có thể giữ vững bình tĩnh không nói một tiếng, nhưng Độc Cô Phi tính nôn nóng cũng sốt ruột vô cùng.

Làm cái gì vậy, giờ lành có phải đã sớm qua rồi hay không? Muốn đoàn tụ cũng phải chờ hằn tiến vào động phòng rồi nói tiếp chứ, chỉ cần hằn tiến vào động phòng rồi, tùy cho các người tụ họp tám ngày hay mười ngày cũng không sao.

Tay nắm Tiểu Anh Đào bởi vì xao động mà rờ qua rờ lại, mồ hôi tràn đầy ướt cả tay Tiểu Anh Đào.

Tiểu Anh Đào nhẹ nhàng cười một tiếng, nắm lại Độc Cô Phi, ghé vào tai của hằn nhỏ giọng nói: “Độc Cô Phi, chàng gấp vậy à? Dù sao ta sớm đã là người của chàng rồi, cũng không bằng lúc này.”

Độc Cô Phi bị nhéo tâm thần rung động, hận không thể bỏ lại mọi người, ôm người lập tức chạy vào động phòng.

Đề thấp thanh âm, khàn khàn nói: “Đào nhi, nàng không biết ta trông mong ngày này bao lâu đâu, bây giờ đối với ta mà nói, quả thực là đau khổ tàn khốc nhất thế gian.”

“Đáng ghét...” Tiểu Anh Đào nũng nịu hằn một cái.

Lần này, tâm Độc Cô Phi cũng bị câu dẫn rồi, mặc dù không thấy được bộ dáng nũng nịu của Tiểu Anh Đào, nhưng chỉ vừa nghe được thanh âm kia, linh hồn nhỏ bé của hắn cũng mềm rồi.

Đáng chết, rốt cuộc có cho người ta động phòng hay không.

206. Chương 206: Ngoại Truyện 22: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (20)

Lúc này Hắc Diệu đứng ra nói chuyện thay hai đôi tân lang tân nương, thanh âm nhàn nhạt mặc dù không nặng, lại làm cho tất cả mọi người ngừng lại nghe hắn nói.

“Độc Cô, Tiểu Văn, đừng bỏ qua giờ lành, mau để cho bọn họ bái đường trước đi.”

Một câu vang lên nói với mọi người, hai đôi tân nhân Tứ tiểu thư và Tam thiếu gia đang chờ bái đường đấy.

“Ha ha ha ha, xem trí nhớ của ta, thiếu chút nữa quên chuyện quan trọng này, mau để cho bọn họ bái đường.”

Độc Cô Diễm nói xong, kéo Hường Tiểu Văn cùng ngồi xuống ở trên cao vị lần nữa, chờ đợi thanh âm của người chủ trì hôn lễ.

Hắc Diệu và Nguyệt Noãn nhìn nhau, cũng đều ngồi xuống xuống, chờ đợi tân nhân lễ bái.

“Giờ lành đã đến ——” Ông nhớ mình đọc câu này ba lần rồi, hy vọng lần này không có người nào đến ngăn cản nữa.

Hắn còn cố ý chậm lại tốc độ, không muốn hô lên câu tiếp theo.

Nhưng chờ thật lâu, cũng không thấy có người nào tới quấy nhiễu, hắn thở phào một hơi.

Bên kia, Độc Cô Sương lại vội muốn chết. Âm thầm cắn răng. Mẹ nó, cái tên đáng chết này đang giở trò quỷ gì, không kêu câu tiếp theo là thế nào?

“Nhất Bái Thiên Địa ——” rốt cuộc đang lúc mọi người kinh ngạc hết sức, thanh âm to rõ của người chủ trì vang lên.

Hai đôi tân nhân chia ra bái đường.

Trong thời gian này, tất cả mọi người lăm lét nhìn trái phải, bao gồm Độc Cô Diễm và Hường Tiểu Văn.

Sao Hoa nhi còn chưa tới? Chẳng lẽ hắn thật không trở lại sao?

Người khác cũng nghĩ như vậy, Ngũ thiếu gia còn chưa xuất hiện, chẳng lẽ là thật không trở lại sao?

“Nhị Bái Cao Đường ——”

Hai đôi tân nhân chia ra lễ bái Độc Cô Diễm, Hường Tiểu Văn, Hắc Diệu, Nguyệt Noãn.

“Phu thê giao bái ——”

Độc Cô Sương kéo lụa đỏ xuống, khom người bái Thượng Quan Dạ mặc áo đỏ bên cạnh. Bên kia, Độc Cô Phi và Tiểu Anh Đào cũng làm động tác giống vậy.

“Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng ——”

Ha ha ha ha, rốt cuộc động phòng rồi, giờ khắc này, quả thực là đợi quá lâu.

Cái ý nghĩ này, Độc Cô Sương và Độc Cô Phi cơ hồ là đồng thời phát lên.

Đang lúc Thượng Quan Dạ lôi kéo Độc Cô Sương, Độc Cô Phi lôi kéo Tiểu Anh Đào chia ra cất bước, đi tới hậu viện động phòng thì một đạo thanh âm lãnh mị vang lên.

“Tam ca, Tứ tỷ, khoan hãy vội vã động phòng, Tiểu Ngũ đệ đã trở về.”

Độc Cô Hoa mặc y phục hoa lệ đứng ở cửa đại sảnh, mặt mày mỉm cười lớn tiếng gọi những tân nhân sắp rời đi.

Tóc đen dài phản chiếu ánh nắng, từng sợi nhẹ bay, dung nhan như đào khắc, lông mày đậm, con người xinh đẹp màu đỏ sậm lộ ra giảo hoạt, hơi có tà khí, lại cực mê người. Sóng mũi cao, môi mỏng hơi giơ lên một độ cong nhẹ nhàng.

Mọi người chậm rãi nhìn Độc Cô Hoa đi tới, đều kích động.

“Ngũ thiếu gia...”

“Đó là Ngũ thiếu gia, mười năm không gặp, Ngũ thiếu gia cũng đã trưởng thành.”

Lúc này tuy Độc Cô Hoa chỉ mới mười bốn tuổi, thể nhưng mơ hồ lộ ra bén nhọn và cơ trí, làm người ta không dám không chú ý tới.

Độc Cô Diễm nhìn chằm chằm Độc Cô Hoa, gương mặt kinh hãi, nhưng mà lại thật lâu mới lên tiếng. Đối với đứa bé này, Độc Cô Diễm nợ nó nhiều nhất, khi hắn muốn bồi thường thật tốt, Tiểu Ngũ lại theo Kim công công rời đi học nghệ rồi.

Lúc ấy Độc Cô Diễm nói gì cũng không để cho thằng bé rời đi, đêm hôm đó Độc Cô Hoa lại đến tìm hắn nói cả đêm, hắn không nở vẫn là không nở, nhưng hắn vẫn không thể cắt đứt cơ hội luyện tập của con, vì vậy, hắn để Độc Cô Hoa rời đi.

Từ biệt mười năm, hài tử nho nhỏ năm đó, hôm nay đã cao lớn cường tráng như vậy, trong lòng tràn đầy rung động thế này, chỉ có người làm cha mẹ mới hiểu.

Hướng Tiểu Văn nhìn Độc Cô Hoa, hốc mắt cơ hồ là vui vẻ đến cười ra nước mắt. “Hoa nhi con trở lại rồi chút nữa, mọi người chúng ta đều cho rằng con không trở lại đó.” Hài nàng mới vừa rồi vẫn lo lắng.

Độc Cô Hoa khẽ mỉm cười với Hướng Tiểu Văn. “Nhũ mẫu, sao con có thể không trở lại, Tứ tỷ và Tam ca thành thân, đã truyền khắp thiên hạ, con không trở lại, không bị các người nhắc chết mới là lạ.”

“Đứa nhỏ này...”

Hắc Diệu cũng vẫn nhìn chằm chằm vào Độc Cô Hoa, năm đó hắn vẫn hiểu lầm Độc Cô Hoa là con trai mình, nội tâm đối với thằng bé vẫn có một phần tình cảm khó có thể dứt bỏ, mặc dù không phải con trai của Hắc Diệu hắn, nhưng hắn vẫn đối đãi với cậu ta như con ruột, lần này gặp lại, Hắc Diệu vừa vui lại phiền muộn, mỗi lần nhìn gương mặt tương tự sư muội Tĩnh Hương của Độc Cô Hoa, hắn cũng sẽ nhớ tới chuyện cũ năm đó.

“Sư phụ... Những năm gần đây người có khỏe không?” Độc Cô Hoa đối với Hắc Diệu, cũng giống như Hắc Diệu đối với hắn, tuy không phải phụ thân, nhưng lại có tình cảm cha con.

Khóe miệng Hắc Diệu tươi cười, thanh âm dịu dàng. “Khỏe, sư phụ quả thật rất khỏe, Hoa nhi, những năm này khổ cho con rồi.” Hắn cũng biết được một vài chuyện về môn phái của Kim công công từ chỗ Nguyệt Noãn, muốn luyện tốt võ công đó, cần phải có nghị lực và sự chịu đựng, có thể nhẫn được điều người thường không thể nhẫn nhịn mới thành công.

Nhìn Độc Cô Hoa có thể sống mười năm ở môn phái Kim công công, cũng biết hắn nhịn bao nhiêu khổ nạn.

Lúc này Độc Cô Diễm đi tới, đưa tay muốn chạm vào khuôn mặt gần ngay trước mắt của Độc Cô Hoa, nhưng tay duỗi ra, rồi lại run rẩy thu trở lại.

“Hoa nhi, những năm gần đây con sống tốt chứ?” Nhịn hồi lâu, Độc Cô Diễm vẫn lên tiếng hỏi.

“Phụ thân, con quả thật rất tốt, xin phụ thân đừng lo lắng.”

“Ôi mẹ nó, phụ thân thiên vị, quan tâm Ngũ Ca như vậy, lại luôn hung dữ với con, phụ thân thật thiên vị nha.” Lúc này thanh âm của Độc Cô Tuyết chen vào.

Thanh âm thanh thúy này có chút hóa giải không khí đè nén, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm như trút gánh nặng.

Độc Cô Phi lôi kéo Tiểu Anh Đào, hô to với Độc Cô Hoa: “Tiểu Ngũ, Tam ca mang theo Tam tẩu động phòng trước, ngày mai chúng ta lại nói.” Nói xong, không để ý tiếng cười vang của mọi người, Độc Cô Phi không nói lời gì ôm lấy Tiểu Anh Đào ngưỡng ngưỡng vịn phần bước nhanh về tân phòng.

“Tam ca, động phòng quan trọng hơn, ngày mai chúng ta hàn huyên sau.” Lúc Độc Cô Hoa nói lời này, khóe miệng cơ hồ cười toét đến mang tai, hần chịu đựng không có cười to, thật sự là muốn cho Tam ca một chút mặt mũi.

Bên này, Độc Cô Sương thấy thế, cũng có khuôn có dạng học theo Độc Cô Phi, đi ra cửa hô to với mọi người: “Đến lúc động phòng chưa? Vậy ta có thể kéo khăn trùm đầu xuống chưa?” Buồn chết nàng rồi.

Đưa tay, muốn kéo xuống khăn đỏ trên đầu, lại bị Thượng Quan Dạ giữ tay lại.

“Làm gì đó?” Không phải nói bái đường xong là có thể lấy xuống à, sao còn chưa cho nàng lấy xuống.

Thượng Quan Dạ có chút cam chịu, nhưng vẫn rất cẩn thận dụ dỗ giải thích: “Sương nhi, khăn đỏ này lúc động phòng vì phu mới lấy xuống uội, nếu không sẽ có điềm xấu.”

“Mẹ kiếp, sao phiền toái như vậy, đáng chết, ai đã đặt nhiều tục lệ quỷ như vậy chứ, phiền chết rồi.” Nàng chính là muốn xem hai tuyệt thế Đại Mỹ Nhân của lão Đại và lão Nhị mới gấp gấp muốn bái đường, là muốn kéo xuống khăn đỏ, nếu biết không cho lấy xuống, nàng gấp cái rắm.

Bọn hạ nhân phủ Độc Cô ở bên cạnh, cũng bắt đầu cười trộm. Tứ tiểu thư này, thật ra thì vẫn còn rất đáng yêu.

“Sương nhi, tân hôn mà, sao nói lời xui vậy.” Độc Cô Diễm nghiêm mặt nói với Độc Cô Sương.

Độc Cô Tuyết bên cạnh vội vàng chen vào nói: “Phụ thân, Tứ tỷ là vợ và muốn động phòng rồi, chúng ta mau cho tỷ và Tứ tỷ phu động phòng thôi.”

Tất cả mọi người đều có biểu tình hiểu ra, mọi người cũng bật cười trộm.

Khuôn mặt dưới khăn đỏ của Độc Cô Sương đỏ rần, nào có, nàng mới không có vợ và động phòng có được hay không, Tiểu Lục ác ma này, cũng biết mò mẫm ồn ào lên.

“Con...” Nàng vừa định phản bác, Thượng Quan Dạ lại giành trước mặt nàng, ngắt lời nàng.

“Nếu Sương nhi vợ và như vậy rồi, trương phu như ta làm sao lại có thể để Sương nhi thất vọng, các vị, cáo từ.” Nói xong, hần vội vàng ôm chầm Độc Cô Sương, không để ý Độc Cô Sương tức giận đánh hần, sải bước đi về phía tân phòng.

Thật ra thì, nôn nóng không phải Sương nhi, mà là hần.

Nhiều ngày như vậy, trừ lần đầu tiên ra, hần cũng chưa chạm qua Sương nhi đáng hoàng, thừa dịp đêm động phòng này, hần nhất định phải làm đủ vốn, bù ổi hận không ngừng bị quấy rầy trước đây.

Bên trong đại sảnh, trận trện tiếng cười ầm ầm vang lên sau khi hai đôi tân nhân vội rời đi.

Độc Cô Phi một đường ôm Tiểu Anh Đào rất nhanh liền đến trước tân phòng của mình, chen chân vào dùng sức đập, cửa mở ra, hần ôm Tiểu Anh Đào thẹn thùng vội vàng nhào vào.

Hỉ nương bên trong cửa đã sớm chờ nơi đó, chuẩn bị lại thêm một đoạn lễ tiết.

“Tam thiếu gia, mời...” Trong tay bà cầm rượu hợp cần, đang chuẩn bị nói muốn Độc Cô Phi cùng Tiểu Anh Đào uống, lại bị Độc Cô Phi cầm lấy.

Cắt đứt thanh âm của bà, vội vàng nói: “Nơi này không có chuyện của người, ra ngoài đi.”

Hỉ nương kia sững sốt, còn chưa định thần lại liền bị Độc Cô Phi bộ dạng gấp gấp đẩy đi ra.

Cho đến cửa nặng nề đóng, hỉ nương kia mới phản ánh. “Ai uiu, Tam thiếu gia, sao ngài đuổi lão thân đi ra, rượu hợp cần này còn chưa có KIII..AI...!!” Quan trọng là, bạc khen thưởng còn chưa có cho.

Trả lời nàng, là tiếng thở dốc từ tân phòng.

“Ai ui, Tam thiếu gia này cũng quá nóng nảy.” Sớm biết vậy nàng nên đến phòng của Tứ tiểu thư.

Nếu hỉ nương này biết cảnh ngộ thảm hơn của hỉ nương ở phòng Độc Cô Sương, bà có thể sẽ nói mình tốt số.

Bên trong tân phòng, Độc Cô Phi cẩn thận từng li từng tí đặt Tiểu Anh Đào ở trên giường, vội vàng vươn tay dỡ ra khăn đỏ cản trở, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vô song lộ ra, mắt long lanh lưu chuyển, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, thật sự là câu người cực kỳ.

Độc Cô Phi nhìn đến cả người rung động, vội vàng bắt đầu thoát hỉ bào trên người.

“Này, chàng làm gì đấy?” mặt của Tiểu Anh Đào vốn là thẹn thùng, vừa thấy Độc Cô Phi vội vàng cởi quần áo thì chân mày không khỏi nhíu lại.

Độc Cô Phi vừa bỏ đi hỉ bào, vừa ngẩng đầu cười ngây ngô trả lời Tiểu Anh Đào. “Đào nhi, vi phu đang cởi quần áo, không cởi quần áo, chúng ta làm sao động phòng.”

“Ngu ngốc.” Tiểu Anh Đào xấu hổ trừng mắt nhìn hấn một cái. “Ai hỏi cái này, ý của ta là chúng ta còn có một ít chuyện chưa làm, lúc vợ chồng tiến vào động phòng không phải còn phải uống rượu hợp cẩn, kết tóc gì gì đó sao?” Sao người này đã vội vã động phòng rồi.

Thật là ghét...

Độc Cô Phi đã cởi hỉ bào đỏ thắm ra, hấn chỉ mặc quần áo trong ngựng ngừng vò đầu. “Thì ra là còn có những thứ này, lần đầu tiên ta thành thân nha, làm sao biết.”

“Không biết, vậy chàng làm gì đuổi hỉ nương ra ngoài, hừ.”

207. Chương 207: Ngoại Truyện 23: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (21)

“Đào nhi, đừng nóng giận, không phải là uống rượu, kết tóc sao, muốn hỉ nương làm gì, vi phu hiện tại liền làm.” Độc Cô Phi nói xong, hướng tới chỗ để rượu cùng đồ ăn đi tới, bưng lên rượu hợp cẩn toàn bộ uống xong, sau đó ngậm trong miệng, đến gần Tiểu Anh Đào, há mồm liền hôn vào trên miệng nhỏ đỏ au kia.

Tiểu Anh Đào vừa há mồm chuẩn bị nói chuyện, Độc Cô Phi liền hạ xuống, rượu kia thông qua nụ hôn này, có một nửa dừng ở trong miệng của nàng, nàng không kịp nuốt vào, có một phần chảy ra ngoài, Độc Cô Phi thấy thế, vội vàng lè lưỡi liếm đi, một màn này, YD tà mị cực kỳ.

Độc Cô Phi kia ngốc ngốc khê liếm, làm cho toàn bộ thân mình Tiểu Anh Đào đều cứng lại, tê tê rung động.

Nàng kéo vạt áo Độc Cô Phi, một bên đem rượu trong miệng nuốt xuống, một bên trức trặc đáp lại hấn.

Độc Cô Phi hôn cũng rất trức trặc, bất quá hấn là nam nhân, không như nữ tử e lệ, lúc này mò tìm, hấn đã muốn nắm các trình tự.

Đầu tiên là nhẹ nhàng mà mút hôn cánh môi, sau đó đầu lưỡi cạy mở môi anh đào của Tiểu Anh Đào, cùng cái lưỡi đình hương của nàng câu quấn ở cùng nhau, đầu lưỡi nóng ướt vẫn không ngừng mút cái lưỡi đình hương khéo léo, thưởng thức mùi rượu trong miệng nàng, mùi thảo nhiên làm cho hấn mê say.

Hai tròng mắt Độc Cô Phi che phủ tình dục, dưới bụng cũng có một cỗ nhiệt khí chạy xuống dưới, hấn bản năng muốn hấp thu càng nhiều, bàn tay to bắt đầu chạy ở trên thân thể duyên dáng của Tiểu Anh Đào.

“A...” Tiểu Anh Đào mặt vì vừa uống rượu, dần dần đỏ lên, lúc này phối với hơi thở khê của nàng, quả thực là ma ám làm Độc Cô Phi điên cuồng.

Bàn tay to bắt đầu thô lỗ xé rách hỉ bào trên người Tiểu Anh Đào, lại bị Tiểu Anh Đào ngăn lại.

Nàng đẩy ra Độc Cô Phi, mắc cỡ đỏ mặt nói: “Đợi một chút, chúng ta còn chưa có kết tóc đâu?”

Độc Cô Phi khó khăn nuốt nước bọt, khàn khàn nói: “Kết tóc cái gì, chúng ta trước làm nói sau, Đào nhi, ta thật là khó chịu.”

Tiểu Anh Đào lúc này mới cẩn thận nhìn chăm chăm Độc Cô Phi, thấy hấn thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi, hé ra khuôn mặt tuần tú lại hồng nhuận khác thường, nàng không khỏi khần trương quan tâm hỏi: “Độc Cô Phi, chàng, chàng làm sao vậy?” Chẳng lẽ là rượu vừa rồi có vấn đề? Đầu nàng cũng có chút choáng váng nặng nề.

Độc Cô Phi một phen kéo qua tay Tiểu Anh Đào, đặt tại vật cao cao dưới thân của mình, tay nhỏ nhỏ mát lạnh gắt gao cầm của hắn, hắn thoải mái không khỏi thở hổn hển một tiếng.

“Ngao...”

Nghe xong tiếng kêu như vậy của Độc Cô Phi, Tiểu Anh Đào sớm hiểu được là chuyện gì. Năm đó nàng ở thanh lâu nhiều năm, tình sự của nam nữ tuy rằng không phải hiểu lắm, nhưng cũng so với nữ tử bình thường hiểu nhiều hơn.

“Độc Cô Phi, chàng cái tên này đừng vội vã như vậy được không.” Trừng mắt giống như tức giận nhìn Độc Cô Phi.

Nhưng mà cái nhìn này lại làm cho dục hỏa trong cơ thể Độc Cô Phi thêm cuồng nhiệt. Hắn vội vàng đè lại tay Tiểu Anh Đào muốn thu trở về, khàn khàn nói: “Đào nhi, nàng giúp ta nhu xuống, chỗ này của ta sắp nổ bung rồi.”

“Ta, ta không hiểu.” Tiểu Anh Đào dù sao cũng là nữ nhân chưa hiểu chuyện, khi nghe thấy Độc Cô Phi nói lời tình dục lớn mật như vậy, nàng e lệ gục đầu xuống không dám nhìn tới hắn.

Bàn tay không ngừng truyền đến nhiệt độ cùng độ cứng, làm nàng vừa kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía Độc Cô Phi.

“Chàng, chàng...” Nơi đó như thế nào trở nên lớn như vậy? Vật này, thật sự phải tiến vào nơi đó của nàng?

Tiểu Anh Đào có chút bị hù đến rồi, trời ạ, nàng sẽ không bởi vì vật này mà chết đi chứ?

“Đào nhi, nàng đừng nắm chặt như vậy, nắm ta càng khó nhịn.” Độc Cô Phi khó khăn nói xong, vừa nói, một bên bản năng động lên.

“A...” Tiểu Anh Đào một phen buông ra, lúc này Độc Cô Phi làm sao có khả năng để cho nàng buông ra, tay so với nàng nhanh hơn bao ở tay nàng, làm cho nàng không thể buông ra.

“Chàng, chàng mau thả ta ra.”

“Không cần, Đào nhi, chúng ta bây giờ động phòng.”

Độc Cô Phi lại bắt đầu hôn Tiểu Anh Đào, nhưng hôn đã lâu, thẳng đến hai người đều thở hồng hộc, kế tiếp nên làm gì, Độc Cô Phi... không biết.

Con người đầy tình dục của hắn thật sâu nhìn Tiểu Anh Đào. “Đào nhi, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?”

Tiểu Anh Đào nhịn không được nhéo hắn một phen. Có trạng phu như hắn vậy sao, thế nhưng ở đêm tân hôn hỏi thê tử mình hoàn thành động phòng như thế nào, thật sự là thua hắn rồi.

“Chàng xem đi, phải làm như vậy.” Tiểu Anh Đào tuy rằng lòng có bất mãn, bất quá vẫn là hảo tâm dạy Độc Cô Phi.

Độc Cô Phi vươn tay, bắt đầu phủ ở trên ngực Tiểu Anh Đào, dùng sức vuốt ve.

“A... chàng nhẹ chút, đau.”

Chờ chút, nàng đang làm gì thế, nàng thế nhưng dạy Độc Cô Phi tra tấn mình, ông trời ơi, nàng điên rồi.

“Sẽ đau sao? Nhưng ta rất thích xoa nắn nơi đó của nàng, mềm mại quá.” Thanh âm Độc Cô Phi, lại ôn nhu vài phần.

“Chàng... chàng có thể không nói những lời xấu hổ như vậy không.”

“Làm sao mà xấu hổ, nơi đó thật sự thật thoải mái, mềm mại quá.” Độc Cô Phi yêu thích vuốt ve không buông tay.

“A...” Động tác của hắn, khiến Tiểu Anh Đào thở dốc liên tục.”Chàng, chàng đừng động nơi đó a...”

“Vậy muốn động làm sao, nơi này sao?”

“A... Nơi đó không thể đựng vào.”

“Cái gì không thể đựng vào, ta cũng rất thích nơi đó, Đào nhi, để ta nhìn xem nơi đó của nàng.”

“Không được.”

“Đào nhi, ta là phu quân của nàng, thế nào lại không được, không phải nói thành thân là có thể tùy tiện nhìn, tùy tiện động vào sao?”

Lưu manh này.

“Nói, ai nói cho chàng biết điều này?” Trong ấn tượng Độc Cô Phi không thể biết được mấy chuyện này, càng không có khả năng nói ra những lời này.

Động tác ở tay của Độc Cô Phi không ngừng, hần cách quần áo khẽ vuốt ở giữa chân của Tiểu Anh Đào, động tác rất cẩn thận mà khiêu khích, ngược mắt, say mê nhìn Tiểu Anh Đào: “Ta, ta là theo trên một quyển sách của lão Tứ xem được, trên sách kia viết như vậy.”

Sách của lão Tứ? Lão Tứ khi nào thì viết sách, nàng như thế nào không biết?

Lúc Tiểu Anh Đào suy nghĩ, Độc Cô Phi đã muốn vạch tìm tòi bên trong y phục của nàng. Dưới thân chợt lạnh, nàng vội vàng đưa tay che lại.

“Đào nhi, đừng che, cho ta nhìn nàng.”

“Không cần, vậy chàng như thế nào không cho ta xem?”

Độc Cô Phi vui vẻ, ha ha ha, nguyên lai Đào nhi là muốn nhìn hần, cái này dễ thôi.

Lập tức, hần vội vàng kéo rơi quần áo trên người, rất nhanh liền trần như nhộng đứng ở trước mặt Tiểu Anh Đào, Tiểu Anh Đào ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Độc Cô Phi trần như nhộng dang hai tay đứng ở nơi đó.

Trời ạ, người kia đang làm gì thế, mắc cỡ chết người.

Bất quá, vóc người thật đẹp, còn có, còn có nơi đó cũng quá...

“Đào nhi, nàng xem xong vì phu rồi, cũng nên cho ta xem đi?” Nói xong, ôn nhu kéo ra tay quên mất kiên trì của Tiểu Anh Đào, thân thể nữ nhân xinh đẹp liền chiếu vào trong mắt của hần, đáy mắt chỗ sâu cùng tối hơn.

Một cỗ sóng nhiệt cực hạn chui lên não, hần vội vàng đặt ở trên người Tiểu Anh Đào, đem Tiểu Anh Đào lật ra, đồ vật kia đang ngạnh cương trưởng đau của mình, đối với cây cúc hoa ở khe mông Tiểu Anh Đào đâm vào ——

“A...” Tiểu Anh Đào đau đến thét chói tai, nước mắt ào ào rơi xuống.

208. Chương 208: Ngoại Truyện 24: Độc Cô Sương Cùng Thượng Quan Dạ (22)

“Đào nhi, nàng làm sao vậy?” Độc Cô Phi tiến vào một chút. Thấy như thế nào còn không thể nào vào được, lại nghe đến tiếng kêu vạn phần thống khổ của Tiểu Anh Đào, hần không khỏi đi ra, ánh mắt lo nhìn Tiểu Anh Đào rơi lệ.

“Chàng là tên khốn kiếp, chàng, chàng, chàng rốt cuộc có biết làm thế nào hay không?” Thiên sát, thế nhưng, hần thế nhưng cầm cái động kia.

Độc Cô Phi kinh ngạc, không phải làm như vậy sao? Sách lão Tứ đều viết như vậy, trên tranh cũng đều là như vậy mà, chính là mặt sau chỗ phì nộn này, đúng vậy mà.

“Đào nhi, ta không có làm sai, chính là cắm vào nơi đó. Trên sách đều viết thật thích, làm sao nàng lại kêu thống khổ như vậy?” Chẳng lẽ là vấn đề của hần? Nếu như vậy, để hần lặp lại lần nữa.

Độc Cô Phi mơn trớn Tiểu Anh Đào, đang định lặp lại một lần.

Tiểu Anh Đào sợ tới mức run lên.”Độc, Độc Cô Phi, chàng muốn làm gì?”

Hắn không phải là muốn làm nữa chứ? Ông trời, nàng sẽ chết mất.

“Đào nhi, động phòng, Đào nhi, nàng đừng lộn xộn, quay móng lại, ta muốn đi vào.”

“A... chàng làm cái gì, không được, không phải nơi đó.” Tên hỗn đản này, thật sự là ngốc nghếch.

“A... Không phải nơi này?” Làm sao có thể, tranh của lão Tứ đều là chỗ này, làm sao có thể sai.

Tiểu Anh Đào trợn trắng mắt, cúi đầu mắng một tiếng ngu ngốc.

“Không phải nơi đó, là nơi phía trước.” Nghĩ mãi, Tiểu Anh Đào mới đem lời nói xong.

Ông trời, thật sự là mắc cỡ chết người, còn muốn nàng hoàng hoa khuê nữ này dạy hắn, khối đầu gỗ này.

“A... Phía trước? Nhưng, nhưng ta xem sách của Lão Tứ đều là cấm mặt sau. Hơn nữa trên sách nam nhân biểu tình còn thực tiêu hồn nha.” Độc Cô Phi ngượng ngùng gãi đầu.

Tiểu Anh Đào nghe xong, mặt đều tái rồi.

“Hỗn đản, chàng thế nhưng, thế nhưng lấy sách nam nhân đoạn tụ đến xem, tên ngu ngốc này ngay cả người nào động nào cũng không biết, ngốc muốn chết.”

Độc Cô Phi bị mắng ngốc rất uất ức, nhưng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thở phì phì của Tiểu Anh Đào, hắn đau lòng ôm Tiểu Anh Đào nhẹ giọng nói: “Đào nhi, đừng nóng giận, nàng tức giận ta cũng rất khổ sở nha.”

Tiểu Anh Đào lặng lẽ ngẩng đầu, thoáng nhìn Độc Cô Phi không che dấu đau lòng chút nào, trong lòng nàng ấm áp, dựa vào trong lòng Độc Cô Phi không khỏi mềm nhũn vài phần, cơn tức vừa rồi hoàn toàn tan thành mây khói.

Nam nhân này tuy rằng thật giống khối đầu gỗ không hiểu phong tình, nhưng cũng là nam nhân thật lòng yêu nàng, thuần khiết làm cho người khác đau lòng, cuộc đời này có thể có nam nhân toàn tâm toàn ý yêu mình như vậy, nàng cảm thấy thật thỏa mãn.

Tay nhỏ bé nhẹ nhàng ôm eo Độc Cô Phi, cọ cái đầu nhẹ giọng nói: “Độc Cô Phi, chàng đừng khổ sở, ta không tức giận.”

Độc Cô Phi nghe xong vui vẻ, có chút không xác định hỏi: “Thật sự, Đào nhi nàng không giận ta sao?”

“Ừ, thật sự, không tức giận.” Tiểu Anh Đào ôm Độc Cô Phi chặt hơn, hai người không có mặc quần áo dán chặt lấy, mùi thơm nữ tử, nam tử nóng rực, Độc Cô Phi thân tâm rung động, cổ lửa nóng vừa ngoan ngoan lại chạy đi lên.

“Đào nhi, ta, ta muốn nàng.” Nữ thể hương nhuyễn kia, thật sự rất kích thích hắn, lúc này thanh âm khàn khàn, hai tròng mắt lại u ám nhìn chằm chằm thân thể Tiểu Anh Đào.

“Ừ.” Tiểu Anh Đào then thùng cúi đầu.

Lúc này đây, Độc Cô Phi ở dưới sự hướng dẫn của Tiểu Anh Đào, rốt cục tìm đúng chỗ.

Nóng rực thẳng tiến trong nháy mắt, hai người đều phát ra tiếng kêu thống khổ.

“A...” Đau quá.

“Trời ạ...” # đã che chắn # trong tân phòng, yêu kiều không ngừng, thở dốc không ngừng.

Cùng thời khắc đó, tân phòng của Thượng Quan Dạ cùng Độc Cô Thương.

Hai người vừa mới bước vào tân phòng, hỉ nương liền cười dài tiếp đón, còn chưa kịp nói chuyện, Thượng Quan Dạ liền gấp gấp một cước đá đi ra ngoài.

Oanh ——

Hỉ nương đầu đánh vào trên hoa cỏ ngoài viện, đâm vào một đồng hoa, hai mắt bốc sao.”Này, đây là tình huống gì?”

Trong tân phòng, Thượng Quan Dạ căn bản không kịp đem Độc Cô Sương ôm đến trên giường mà bắt đầu điên cuồng đòi lấy nụ hôn của nàng.

Đầu lưỡi cuồng nhiệt cạy mở kiềm môi hình thoi kia, vội vàng hấp thu hương vị ngọt ngào của nàng.

Độc Cô Sương bị hôn đến một trận chói sáng, thật vất vả mới hồi thần.”Dạ, chàng trước đừng nóng vội, chúng ta còn phải uống rượu, làm một ít nghi thức chưa hoàn thành, ngô...”

Vừa nói chuyện, Thượng Quan Dạ hôn giống như gió bão mưa rào lại hạ xuống, thô lỗ, cuồng bạo, cực kỳ mê người, làm người ta thở dốc.

“Sương nhi, ta chờ không nổi, mấy thứ này chờ chúng ta làm xong nói sau.” Thanh âm thô kết rơi xuống, Thượng Quan Dạ vội vàng bắt đầu xé rách hi phục trên người Độc Cô Sương.

“A...chàng...” Độc Cô Sương không dự đoán được Thượng Quan Dạ vội vã như vậy, lúc này cuồng nhiệt hôn, làm nàng gần như muốn chống đỡ không được.

“Sương nhi...” Bàn tay to của Thượng Quan Dạ, bắt đầu du tẩu trên người Độc Cô Sương, da thịt tuyết trắng nõn nà trơn nhẵn, vỗ về giống như vuốt ve nộn thủy, một cỗ mùi thơm chui vào hơi thở, lại làm hần cảm thấy tâm hồn rung động.

Động tác trên tay trở nên gấp gáp, ngón tay nóng rực tiếp xúc địa phương, đều giống như bị điểm đốt lửa, một tầng tầng sóng nhiệt nhắm trúng Độc Cô Sương thở gấp liên tục.

“Dạ... chàng trước đừng nóng vội...” Ông trời, cuồng dã như vậy, nóng bỏng như vậy, nàng rất mau chịu không nổi a a a a.

Có thể để cho nàng thở trước hay không.

Bàn tay to của Thượng Quan Dạ dùng sức xoa nắn ngọc phong mềm mại của Độc Cô Sương, hơi thở nóng rực phun ở trên mặt của nàng, một bên cắn hôn vành tai của nàng, cổ, một bên khăn khăn ra tiếng.”Sương nhi, ta chờ không được.”

Trời biết ngày đó hần đã chờ đến vô cùng thống khổ, mỗi ngày ban đêm đều phải tắm nước lạnh, nếu cứ tiếp tục như vậy, hần hoài nghi mình thật sự sẽ phế bỏ.

Thật vất vả đợi cho đến đêm động phòng không có người quấy rầy, hần nói cái gì cũng muốn một lần làm đủ.

đã che chắn # khép kín.

“Dạ, chàng, chàng có thể để cho ta lấy hơi hay không.” Không cần cuồng bạo như vậy, nàng sợ chịu không nổi.

“Sương nhi, nàng xem nàng đều ướt.” Thanh âm Thượng Quan Dạ rất là ám ách từ tính, hần ghé vào bên tai Độc Cô Sương, một bên mút lấy vành tai của nàng, lúc nàng hết sức thở gấp, một ngón tay đâm đi vào.

“A...” Trời ạ, cái loại cảm giác này... Quá mỹ diệu.

đã che chắn

“A...”

“Ngao...”

Hai người cơ hồ là đồng thời phát ra tiếng gào thét vừa thống khổ vừa tiêu hồn.

Ngoài cửa, hỉ nương nhất thời tỉnh táo lại, xách theo váy đồ tắm chạy đến trước phòng, dùng sức gõ cửa.

“Cô gia, tứ tiểu thư, các người mở cửa nhanh lên, như thế nào đem lão thân cấp đá ra, lão thân còn không có...” Lấy tiền thưởng.

Trong tân phòng, Thượng Quan Dạ ôm Độc Cô Sương vừa muốn điên cuồng mà triển khai thể công, nghe được thanh âm này, cơ hồ làm hần phát điên.

“Chết tiệt...” Thế nhưng đến lúc mấu chốt này còn có người không sợ chết dám đến quấy rầy chuyện tốt của hân.

“Dạ, chàng xem, là chúng ta không phải... A...” Lời nói của Độc Cô Sương còn chưa nói hết, Thượng Quan Dạ lại dùng sức, làm nàng thở gấp ra tiếng.

Ngoài cửa, hỉ nương nghe tiếng kêu như thế, trong lúc nhất thời ngượng ngùng không thôi.”Không phải chứ, thế nhưng để cho lão thân nghe tiếng kêu như thế.” Hỉ nương da mặt dày cũng không khỏi bụm mặt chạy đi.

“Di, đây không phải là hỉ nương trong phòng tứ tỷ sao, như thế nào đi nhanh như vậy?” Độc Cô Tuyết từ hành lang dài đi ra, vẻ mặt nghi ngờ nhìn hỉ nương một bên đi một bên mắc cỡ đỏ mặt, thì thào nói.

Độc Cô Tuyết thì thào xong, liền bắt đầu cất bước hướng tân phòng Độc Cô Sương đi đến.

Ha ha ha, lần này nàng cần phải thật tốt mà náo động phòng, đạo cụ đều đã được nàng chuẩn bị kỹ càng rồi, nhất định sẽ khiến đêm động phòng này thật náo nhiệt.

Lấy ra pháo cầm trên tay, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng.

Trong tân phòng, Thượng Quan Dạ ôm vòng eo Độc Cô Sương, đang ra sức luật động lên.

“Sương nhi, có thích hay không?”

“Ừ... A...” Độc Cô Sương choáng váng đầu ngất đi, toàn thân như nhũn ra, nếu không phải Thượng Quan Dạ gắt gao ôm, nàng đều muốn té xuống đất.

Độc Cô Tuyết mới vừa đi tới cửa tân phòng liền nghe loại thanh âm mặt đỏ tai hồng như thế, nàng sững sốt, lập tức phản ứng lại.

“Oa mẹ nó, đây là động phòng à, di? Đó là tiếng gì? Thật kỳ quái nha.”

Độc Cô Tuyết lòng hiếu kỳ bị gọi lên, quyết định hảo hảo mà ngắm người ở bên trong rốt cuộc đang làm gì thế. Tay nhỏ bé ngậm vào miệng dính nước miếng, sau đó dụng lực hướng trên cửa giấy Tuyên Thành đâm một cái.

Xuyên thấu qua động nho nhỏ kia, Độc Cô Tuyết thấy được một chút tuyết trắng.

Di, đây là cái gì?

Nghi hoặc không thôi, Độc Cô Tuyết xem xuống chút nữa. Nàng xem đến Thượng Quan Dạ đang dụng lực đụng phải tứ tỷ của mình, xem khuôn mặt nhỏ nhắn vụn vỡ của tứ tỷ, giống như rất thống khổ.

Nguyên lai đây gọi là động phòng, rất kinh hãi nha.

Không được, nàng muốn nhanh náo động phòng, xem bộ dáng thống khổ của tứ tỷ, giống như muốn chết muốn sống.

Sau khi đồng tình một phen, Độc Cô Tuyết lén lút lấy ra hộp quẹt, đi đến cửa sổ, lén lút mở ra một khe, đem pháo châm, sau đó dụng lực hướng trong phòng ném...

Rầm rầm rầm ——

Tiếng pháo thật lớn, làm cho Độc Cô Sương cùng Thượng Quan Dạ đang chìm say trong hoan ái giật nảy mình.

Thượng Quan Dạ dừng lại luật động điên cuồng, khuôn mặt tràn đầy tình dục hiện lên tức giận, không cần phải nói hân cũng biết ai làm chuyện tốt này. Toàn bộ Độc Cô phủ cũng chỉ có Độc Cô Tuyết tiểu ác ma này mới dám làm như vậy.

Vừa định muốn mở miệng mắng to, ngoài cửa sổ lại bay vào một quả pháo lớn.

Rầm rầm rầm ——

Độc Cô Sương từ trong tình dục tỉnh táo lại, đẩy Thượng Quan Dạ một phen.”Dạ, Tuyết Nhi nhất định là đang nhìn lén, hay là chúng ta tối nay làm tiếp, chàng rút ra được không?”

“Không được.” Thượng Quan Dạ ôm sát Độc Cô Sương đang muốn tránh thoát, làm cho nàng toàn bộ không có một tia khe hở kề sát chính mình.”Sương nhi, chúng ta mặc kệ nàng ấy, tiếp tục làm chuyện của chúng ta.”

Kiên đình chôn ở trong cơ thể Độc Cô Sương, đang chuẩn bị đấu tranh anh dũng, muốn giải lửa tình dục, cũng đang lúc này, một quả pháo cực lớn quăng lại đây, cái kia vừa vạn dừng ở chỗ tư mật kề sát của hai người...

209. Chương 209: Ngoại Truyện 25: Độc Cô Sương Và Thượng Quan Dạ (cuối)

Thượng Quan Dạ cả kinh thất sắc, vội vàng đẩy Độc Cô Sương ra, tránh cho pháo kia dả thương làn da mịn màng của nàng.

Độc Cô Sương bị đẩy ra không có chuyện gì, nhưng hấn thì thắm.

Pháo đặc biệt lớn kia oanh nổ tung trong nháy mắt hấn đẩy Độc Cô Sương ra.

“A...” Thống khổ thét chói tai, vang dội cả phủ Độc Cô.

Lúc này Độc Cô Sương phản ứng kịp, vội vàng chạy đến trước mặt Thượng Quan Dạ, cúi đầu mà xem xét, sắc mặt cũng thay đổi. “Dạ, chàng, chàng không sao chứ?”

Trời ạ, nơi đó sao có thể có nhiều máu như vậy, không phải là... Đứt chứ?

Thượng Quan Dạ nhìn đau khổ, gương mặt tuần tú hết sức vắn vẹo, nhưng vì không muốn cho Độc Cô Sương lo lắng, hấn cố gắng cắn răng bình tĩnh nói: “Không có, không có sao...”

Hai chân kẹp chặt, trời đánh, đau chết hấn a a a a...

Độc Cô Tuyết bên ngoài cũng có chút bị hù sợ, trời ạ, làm cho kinh khủng như vậy, không phải xảy ra án mạng chứ?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Không được, 36 kế, chạy là thượng sách, vội vàng chạy trốn chết.

Độc Cô Tuyết nháy mắt đã không thấy tăm hơi, nàng phải thừa dịp phụ thân chưa biết, trở về phòng thu dọn vội vàng chạy nạn.

“Dạ, sao chàng không có chuyện gì được, chàng chảy thật nhiều máu?” Độc Cô Sương không để ý người mình trần truồng, chuẩn bị mở cửa kêu người. “Người đâu...”

Thượng Quan Dạ vội vã vươn một tay kéo nàng trở lại. Đáng chết, hấn làm sao có thể để cho Sương nhi bị người ngoài nhìn như vậy, hơn nữa, hấn thật không sao.

“Sương nhi, ta không sao, đây không phải là máu của ta.” Đây là thứ có ở trên pháo, Độc Cô Tuyết này, lại dám chơi chiêu này với hấn.

“À?” Không phải máu của chàng ấy, vậy là cái gì?

“Sương nhi nàng xem...” Thượng Quan Dạ nói xong, liền dùng áo lau sạch sẽ nơi đó, quả nhiên hoàn hảo không tổn hao gì.

“Vậy chàng...” Sao la khoa trương dữ vậy, hại nàng còn tưởng bị đứt nữa.

Thượng Quan Dạ giả hoạt cười. “Sương nhi, ta không kêu la như vậy, kế tiếp có thể nào an tâm theo sát nàng làm tình, ác ma Tuyết Nhi nhà các nàng, đoán chừng sẽ chịu giày vò cả buổi tối.”

“Chàng...” Độc Cô Sương nghe nhất thời nói không ra lời, nàng rốt cuộc hiểu rõ, cái gì gọi là đạo ột thước, ma ột trượng rồi, bội phục.

“Sương nhi, chúng ta tiếp tục.”

Vì vậy, cả tân phòng, lại vang lên tiếng mắc cỡ yêu kiều và tiếng thở dốc.

Tiền viện, mọi người đang tụ chung một chỗ tự nhiên cũng đã nghe đến tiếng kêu này, gương mặt mọi người đều kinh ngạc, sau đó là hiểu rõ cười to.

Thượng Quan Dạ này, cũng quá...

Trong đầu mọi người, đều thoáng qua hình ảnh không thuần khiết.

Độc Cô Tuyết căn bản không có đoán được mình bị Thượng Quan Dạ cho vào bẫy, đang bán mạng dọn dẹp, chuẩn bị rời đi phủ Độc Cô tị nạn, thân thể nho nhỏ ôm một ít y phục và ngân lượng, tính toán từ cửa sau đi ra ngoài, nhưng mới ra khỏi cửa phòng, một bóng dáng cao lớn chặn lại đường đi của nàng, nàng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm người tới, bộ mặt kinh ngạc.

“Tam, Tam hoàng tử, sao ngươi ở chỗ này?” Trời ạ, sát tinh đáng chết này, sớm không tới, muộn không tới, cố tình tới vào lúc này, thật là đáng ghét.

Tam hoàng tử anh tuấn khẽ mỉm cười. “Bổn hoàng tử tới thăm nàng, Tiểu Tuyết Nhi, đi theo ta, phụ hoàng cũng đã đến đây rồi, muốn nàng ra ngoài gặp người đấy.”

Không đợi Độc Cô Tuyết lên tiếng, Tam hoàng tử liền lôi kéo nàng đi tới tiền viện.

Độc Cô Tuyết thống khổ gào khóc trong lòng. Tam hoàng tử trời đánh, người tuyệt đối là khắc tinh của Độc Cô Tuyết ta mà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-em-sieu-cap-tuong-cong-that-hung-manh>